

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

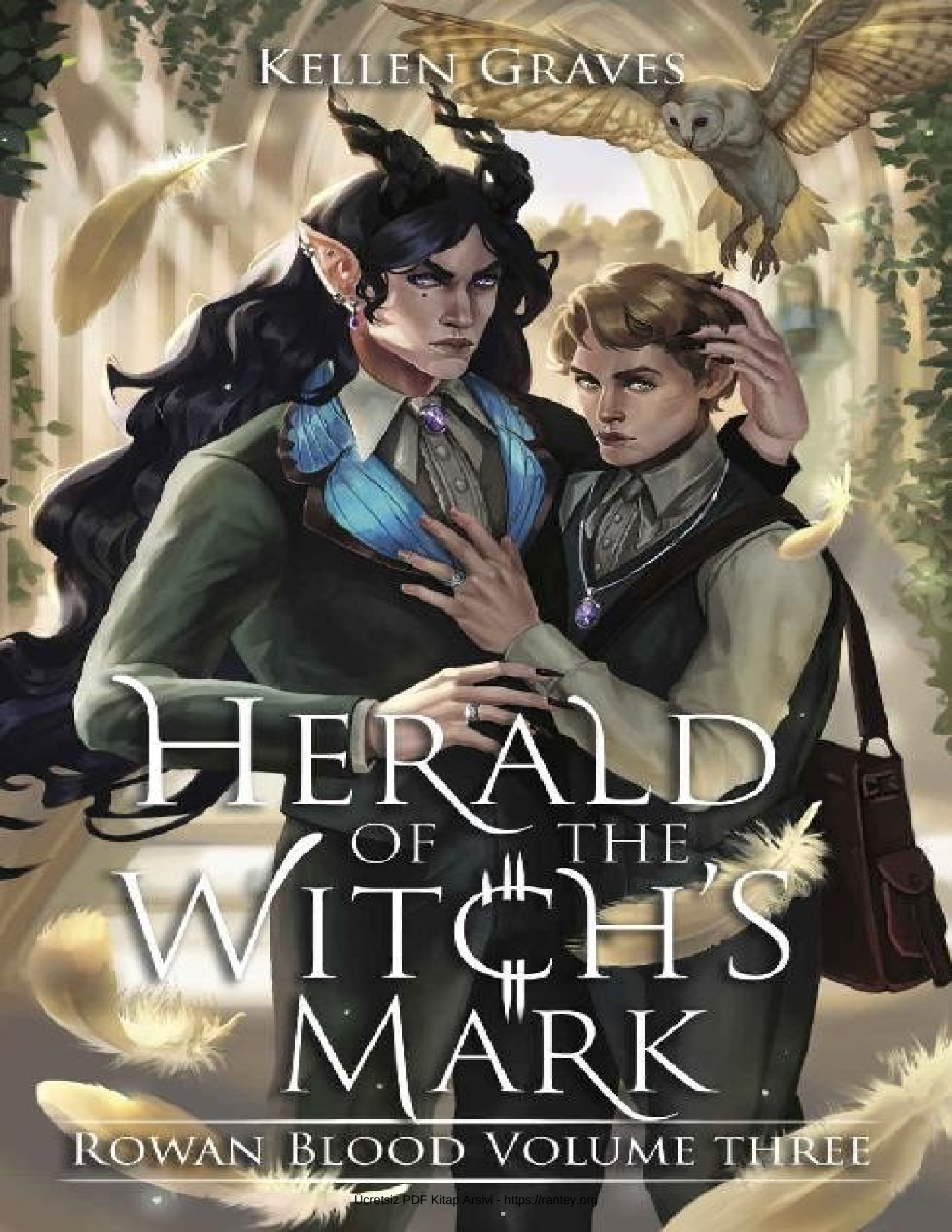
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KELLEN GRAVES

HERALD OF THE WITCH'S MARK

ROWAN BLOOD VOLUME THREE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

CADININ İŞARETİNİN HABERCİSİ

ROWAN BLOOD ÜÇÜNCÜ CİLT

KELLEN GRAVES

Telif Hakkı© 2023 yazan Kellen

Graves ISBN (ciltless): 9798988807704

ISBN (e-Kitap): 9798985766295

Kapak resmi M.E. Morgan'a aittir

(morlevart.com) Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

<https://www.skellygraves.com>

*Mo için,
Onun için ışığı
bükmeyi
öğrenecektim.*

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Telaffuz Kılavuzu

Bölüm 1

Teklif Bölüm

2 İhtişam

Bölüm 3

Giriş

Bölüm 4

Yeniden

Birleşme

Bölüm 5

Deniz

Bölüm 6

Sabah

Bölüm 7

Akademi

Bölüm 8

Ev Arkadaşı

Bölüm 9

Tapınak

Bölüm 10

Tezahür

Bölüm 11

Haberci

Bölüm 12

Öğrenci

Bölüm

Bölüm 14

13 Gala

Talipler

Bölüm 15

The Foundling

Bölüm 16

The Knocks

Bölüm 17
Sakinlik
Bölüm
Bölüm
Bölüm 20
Bölüm 18
Avcılar 19
Yaka Şenlik
Ateşi 21
Kaba Bölüm
22
Kabus
Bölüm 23
Dedikodu
Bölüm
Bölüm 26
24 Çağırın
Bölüm 28
25 Cadılar
Meclisi
Kulübe
Bölüm 30
27
Kütüphane
Bölüm
Bölüm
Bölüm
Bölüm
Bölüm
Bölüm
Bölüm 35
Tarih 29
Alıştırma
Dans 31
Defin Bölüm
32 Tanıdık
33 Çay 34
Canavar
Kurt Bölüm
36 Kaplama

Bölüm 37

Bekleyiş

Bölüm

Bölüm

Bölüm

Bölüm 41

38 *Oyunlar*

39 *Ekim* 40

Çember

Hasat

Teşekkür Yazar

Hakkında Ayrıca

yazan: Kellen Graves

YAZARIN NOTU

BU ROMAN YENİ YETİŞKİNLER İÇİN FANTASTİK-ROMANTİK TÜRÜNDEDİR VE BU TÜRDE YAYGIN OLARAK BULUNAN MECAZLARI İÇERİR. BU MECAZLAR AŞAĞIDAKİLERİ İÇERİR ANCAK BUNLARLA SINIRLI DEĞİLDİR:

- ANKSIYETE, DEPRESYON, TSSB TEMALARI
- TSSB GERİ DÖNÜŞLERİNİN AÇIKLAMALARI
- GASLIGHTING VE MANİPÜLASYON TEMALARI
- KRUDE DİL
- FANTEZİ TEMELLİ BAĞNAZLIK TEMALARI
- KAN, VAHŞET VE ÖLÜM TASVIRLARI
- HAYVAN ÖLÜMÜ VE SAKATLANMASININ TASVIRLARI
- AŞIRI İÇKİ İÇME/SARHOŞLUK TANIMLARI
- RIZAYA DAYALI AÇIK SEKS SAHNELERİ
- KALABALIK / HALKA AÇIK ETKİNLİKLERDE (FANTEZİYE DAYALI) TERÖRİZM TANIMLARI

TELAFFUZ**REHBERİ****(KURGUSAL****&****ESİNLENİLMİŞ)**

AILİR

(KURGUSAL) *EYE-LEER* ASCHE(KURGUSAL) *ASH*BEANTIGHE (IRISH-GAELIC) *BAN-TEE*CYLVAN (KURGUSAL) *SIL-VAN*EIAS (KURGUSAL) *EYE-USS*FIACHRA (İRLANDACA-GELİZCE) *FEER-**KRA* GAEILGE (İRLANDACA-GELİZCE)*GWEL-GAH* GEIS (İRLANDACA-GELİZCE)*GESH*KYTELER (IRISH-GAELIC) *KITE-LER*SHAMHRADHÁIN (IRISH-GAELIC) *SHAM-RA-DIEN*SÍDHE (İRLANDACA-GAELCE) *SHEE*SIONNACH (IRISH-GAELIC) *SHUN-NAH*TUATHA DÉ DANANN (İRLANDACA-GAELCE) *TOO-HA DE DAN-AN***UNVAN REFERANSI (KURGUSAL)***HE/SHE/THEY*

LORD/LADY/GENTLE

KRAL/KRALIÇE/DANAE

PRENS/PRENSES/DAURAE

MAYIS GÜNÜ! NE GÜZEL BİR GÜN!
PARLAK RENKLER VADİLER BOYUNCA OYNAR.

ŞİMDİ UYANIYOR SABAHIN İNCE IŞINI, VAHŞİ VE
NEŞELİ, KARATAVUĞUN ŞARKISI.

ŞİMDİ TOZLU RENKTE BİR KUŞ GELİYOR,
GÜRÜLTÜLÜ GUGUK KUŞU, YAZ AŞIĞI;

DALLANAN AĞAÇLAR YAPRAKLARLA DOLDU; ACI,
KÖTÜ ZAMAN SONA ERDİ.

Finn'in Yüce İşleri ve Eski İrlanda'nın Diğer Ozan Romanları
T. W. Rolleston, 1910

Saffron bir elini boynunda aşağı yukarı gezdirdi. Elini yuvarladı. Dilini ağzının içinde çevirdi, görüşünü örten siyah şifonun koyu gölgesine göz kırptı. Yarım ay şeklindeki gümüş bir parça dilini düzleştirdi ve başının tepesinde gezinen bir zincire bağlandı. Bir hançerin üzerine binmiş iki gümüş el boğazını sıkıyor, sesini ve nefesini kesiyordu. Onu yavaşça boğuyordu.

Ancak bileklerini bağlayan gümüş kelepçeleri ararken, parmakları porsuk ağacından dokunmuş bir bileziğin parmak yumuşaklığındaki kenarında gezinirken boğazı tekrar açıldı. Görüşü netleşti. Ağzı gevşedi. Ne kadar canlı hatırlasa da o kötü anıların hiçbirinin kalmadığı gerçekliğe geri döndü.

Elinde sıkıca tuttuğu kâğıt biletleri gördü, onları kalçasına doğru indirmeden önce kendini tutuşunu hafifletmeye zorladı. Onun olmayan ama onunmuş gibi hareket eden o eller. Biraz daha soluk, daha pürüzsüz, bir kitap sayfasındaki kelimeler gibi ezberlediği hafif yara izlerinden yoksundu. Tırnak etleri bile kesilmişti, tırnakları parlaktı ve küt kıvrımlar halinde düzeltilmişti. Hayatlarında bir gün bile çalışmayı bilmiyorlardı. Boynundan sarkan ametist kolyenin nasıl olup da bu kadar çekici bir etki yaratabildiğini hâlâ anlayamıyordu.

Parmak uçlarına kadar mükemmellik; bu kadar ince ayrıntılara kadar.

Yine de bu ince ayrıntılar tıpkı onun gibi hafifçe titredi. Endişesini gizleyecek hiçbir cazibe yoktu. Kendine bunun sadece heyecanlı bir bekleyiş olduğunu, aylardır gelmesini beklediği günün sonunda onu kucaklayacağını bildiğini söyledi ama bu bekleyişin katmanları vardı. Sevinç ve endişe. Sevinç ve korku. Rahatlama ve gerginlik. Her şey, kelebeklerin kaynaştığı ve ona heyecanlı olması gerektiğini hatırlattığı midesinde acı bir mide bulantısı iksirine karıştı. Öyleydi, öyleydi. Heyecanlıydı. kadar heyecanlıydı ki ağzını çok açarsa kusabilirdi.

Aylarca gelmesini beklediği gün de kaba zımpara kâğıdıyla kaplanmıştı ve o pasla kaplanmış demir bir tavaydı. Buharlı makinenin uzaktan gelen gıcirtısını her duyduğunda ağzında gümüş tadı alıyor, o zımpara kâğıdı soğukkanlılığını biraz daha kazıyordu. Elinde sıkıca tuttuğu kâğıt biletlerin üzerinde tren istasyonunun adını her gördüğünde kulakları çınılıyordu. Makinenin gelmesini beklerken bir tanesini kaybedebileceği endişesiyle kâğıt parçalarını tekrar tekrar saymaya devam etti. Bir, iki, üç, dört; altın telkari ile parlatılmış bir bilet, birinci sınıf biniş için. Beantighe-valet biniş için üç tane düz baskılı bilet. Cylvan ona bilet ne alması gerektiğini adım adım anlatmıştı ama bu kelimeyi nasıl telaffuz edeceğini söylememişti. *"Beantighe vall- ae.* Yanlış telaffuz ettiği ve görevlinin ona tuhaf bir bakış attığı anda kalbi hiç durmadı. Sanki ona yüksek bir fey lordu kostümü giydiren cazibe aniden bozulmuş ve herkesin görmesi için teşhir edilmişti.

Bekleme alanında boş bir yer bulup gözlerini kapattıktan sonra öğleden sonranın temiz havasını içine çekerek soluklanması birkaç dakikasını aldı. Hâlâ Akik Ağacı'nın kokusunu alabiliyordu.

Ormanın Avren'de de aynı şekilde kokup kokmadığını merak etti. Ama Avren okyanus kıyısında olduğu için deniz tuzu kokuyor olmalıydı. Bu iki kokunun nasıl karışacağını hayal bile edemiyordu. Heyecanlanmıştı.

Sinirleri bir kalemi sabit tutabilecek kadar yatıştığında, tılsımlı siyah kâğıdı olan karga defterine Cylvan'a onay karaladı. İki ay boyunca paylaşılan mesajlar önceki yüz sayfayı kaplıyor, sayfaları çevirdikçe bir ses çıkarıyor, yeni bir tane alma şansı bulamadan yer kalmayacağı düşüncesiyle daha da geriliyordu. İki ay boyunca mesajlar gidip gelmiş, kelimeler yazıldıkları gibi eşleştirildiği ikinci kitapta da aynı anda belirmişti. Karga defteri, çünkü haberci kargaların mektup taşıma şeklini taklit ediyordu. Sayfaya yazarken, parmağı yumuşak deri kapağa bastırılmış kabartmalı karatavuğu ovuşturdu, altın varak aylarca kalem sayfaya dokunduğunda aynı şeyi yapmaktan aşınmıştı.

Biletleri aldım. Tren yakında burada olur. Connacht'a birkaç saat, sonra Avren'e iki gün var. Beklemeye devam sanmıyorum.

Birbirlerini son gördüklerinden bu yana iki ay geçti. Saffron, Taran'ın başarısız nişanının kanlı gecesinden sonra kraliyet revirinde uyandığından beri, o Ostara gecesini. Prense ve müstakbel nişanlısına saldıran cadının hâlâ hayatta olduğunu kimse bilmesin diye Saffron'un gizlice götürülmesinin üzerinden iki ay geçmişti. Hayatta ve kraliyet Tuatha dé Danann'ın koruması altında.

Korumasından daha fazlası. Nişanlandı. Gece Prensi'nin, bir gün kendisi de prens olacak uyumlu eşi. Ondan sonra da bir gün kral. Saffron bu hatırlatma karşısında gözlerini sıkıca kapattı. Ama artık Gece Prensi'ne koşmak için çok geçti.

kendi kendine tekrarlardı. Ağaçlar hemen orada olmasına rağmen. Platformdan kolayca atlayabilirdi. Onu yavaşlatacak bir korkuluk bile yoktu...

Cylvan'ın el yazısı, Saffron'un kendi yazısının altına neredeyse anında cevap verdi. Saffron'un son dakika soruları olması ihtimaline karşı orada ve hazır olacağına söz vermişti ve her ne kadar iyi gitmiş olsa da, Saffron yine de göğsündeki gerginliğin hafiflediğini hissetti, aksi takdirde prensinin hazır olacağını biliyordu.

GÜZEL. BU, KENDİ ELLERİNİZLE ALMANIZ GEREKEN İLK VE TEK BİLET OLACAK, SEVGİLİ PRENSİM.

NİMUE'YE DE BİLET ALDIRDILAR MI? (HAHA) ŞAPKALARINIZ , ONLARI ATIŞTIRMALIKLARDA KULLANIN.

KOMPARTİMANINIZA GELECEK OLAN ARABA.

Saffron, kendisini terk eden kıkırdamaya karşı koyamayarak bir nefes verdi. Cevap yazdı:

Güverte su için mi? Hayır. Bilet görevlisi soru sormasın diye onları banklarda beklettim.

Otuz şapkayla kaç tane kek alabilirim? Seni özledim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

TANIŞTIĞIMIZ GÜNDEN BERİ SENDEN BAŞKA BİR ŞEY DÜŞÜNMEDİM. İ NİAMH'İN ACISINI SEN HER ZAMANKINDEN DAHA İYİ ANLIYORUM.

SAFFRON GÜLÜMSEDİ. ENDİŞESİ BIRAZ DAHA AZALDI, KALBI DÖNMEYE BAŞLADI VE çırpınıyor ve nefesinin altında iç çekmesine neden oluyordu.

Saffron sonunda Avren'e gitmek üzere Bahar Sarayından ayrılacaktı. Son kez ve Cylvan'ın güzel sözlerine rağmen, "Beni hâlâ istediğine emin misin?" diye yazma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. "Benden hâlâ hoşlanıyor musun?" "Bu iyi mi?" "Tereddütlerin var mı?" Daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi. Cylvan her seferinde çok sabırlıydı. Her zaman çok kesin cevaplar verirdi. Büyük bir zarafetle. *'Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Senden daha çok istediğim hiçbir şey olmadı. Hiç şüphem yok. Benden kaçamazsın; kaçmaya çalışırsan, gittiğin her yerde seni bulurum. Bu benim uyarım.'*

Sevgi sözcükleri, Saffron'un sürekli huzursuzluğunu uzak tutmaya yardımcı olan güvence ve vaat sözcükleri. Her sabah ve akşam tek başına Akik Ormanı'na girip çıkarken, bazen Kyteler Harabeleri'ni keşfederken, bazen onları çevreleyen ağaçlardan çözebildiği kadar çok hafıza ipini çözmek için elinden geleni yaparken, bazen de geri dönme zamanının geldiğini anlayana kadar sadece yürürken onu rahatlatan sözler. Periler ve karga kitabı dışında her zaman tek başınaydı ve ara sıra Saffron'un yolunun birkaç kez kesiştiği Hesper'den isimsiz bir insan. Saffron'un haftalar süren karşılıklı kaçışları boyunca sadece birkaç kelime konuştuğu sessiz bir kaşif. Saffron'a Morrigan diye seslenmiş, Saffron da ona Hesper diye karşılık vermişti. Saffron hâlâ onların bu harabelere dadanan başka bir hayalet olmadığına tam olarak ikna olmamıştı.

Her sabah onu sessiz ormana çeken, sonra da her gece uzun gölgeler gibi tekrar eve dönmesini sağlayan sayısız anı, musallat, pişmanlıktı. Avren'den döndüğünden beri ona zarar verecek hiçbir şey olmamasına rağmen alışkanlıklarından hâlâ kurtulamamıştı. Beantighe Köyü'nün güvenli olduğunu biliyordu; Cottage'ı biliyordu.

Wicklow güvendeydi. Önem verdiği insanların güvende olduğunu biliyordu; bir zamanlar korktuğu insanların öldüğünü, kaybolduğunu ya da başka bir şey olduğunu biliyordu ama yine de ondan çok uzaktaydı.

Yine de her gece, herkes yataklarında güvende olduktan sonra Fern Room'un kapı kolunun altına bir sandalye dayıyordu. Wicklow Kulübesi'nin ön kapısından her çıkışında bileklerini kaşırdı, sanki bir parçası hâlâ gümüş kelepçelerle geri çekilmiş.

Ne zaman biri beklenmedik bir şekilde adını söylese ayağa fırlıyor ve eğiliyordu; ne zaman biri beklenmedik bir şekilde eve girse ayağa fırlıyor ve merdivenlere koşuyordu. Tavan arasına koşup kendini gizleme dürtüsü.

Cylvan, Luvon ya da bir başkasının isteği üzerine Morrigan ya da Avren'den ne zaman bir yabancı gelse dönüp yüzünü saklıyordu; saklanacak bir yer aramadığında her zaman başını eğiyor ve gözleriyle karşılaşmıyordu, böylece hiçbiriyle konuşmak zorunda kalmıyordu. Konuşmanın çoğunu onun yerine Baba Yaga yapardı. Sanki anlıyormuş gibi. Hiç sormasına gerek yoktu.

Cottage Dublin'i yeniden inşa etmeyi bitirdiklerinden beri Tepenin üstündeki yıkık kulübenin onarımı hakkında konuşuyorlar; oraya bir isim seçmemizi istiyorlar. Kral Ailir Güz Sarayı'ndaki bir yerden yeni battaniye ve yastıklar getirtti. Kral Tross size bir avuç kumaş örneği gönderdi ve favorilerinizi öğrenmek istiyor. Prens Cylvan size kek ve çikolatalardan oluşan bir hediye gönderdi; bunları kendiniz için mi yoksa herkesle paylaşmak için mi istiyorsunuz? Müdire Elding köyde yapılacak ek iyileştirmeler hakkında sizinle konuşmak istedi. Ona önce sizinle konuşacağımı söyledim.

Başını tekrar kaldıran Saffron bekleme alanını araştırdı ve diğerleriyle birlikte bir kapının diğer tarafında bekleyen arkadaşlarını aradı.

Beantighes ve diğer hizmetçiler. Keşke onun yanında ona katılabilselerdi. Tek başına oturmaktan nefret ediyordu, savunmasız, algılanabilir, kendisine ait olan ama olmayan bir yüz takıyordu, kaç kez kendini hissetmek için uzanmasına rağmen sivri kulakları vardı. Sadece göz için keskin; parmakların altında hala ay gibi yuvarlak. Bir yandan da dik oturmayı, çatık kaşlarını gevşetmeyi, ifadesini nötr hale getirmeyi hatırlamaya çalışıyordu. Yüksek bir fey lordunun doğal hali. Ne zaman kambur durduğunu fark etse Catrín mag Shamhradháin'in sesi kafasının içinde yankılanıyor, tıpkı onun şahsen yaptığı gibi onu azarlıyordu. Omuzlarında bir kamışın keskin şaklamasını hissedebiliyordu.

Letty, Nimue ve Hollow yüz ifadeleri ve vücut dilleriyle yoğun bir sohbeta dalmış gibi görünüyorlardı. Saffron ne hakkında tartıştıklarını biliyordu ve bunun böyle bir saldırganlık teşkil etmediğini de biliyordu. Saffron trende yemeleri için her birine yemek sipariş etmeyi planlamıştı ve Nimue balığı sadece pişmiş olarak sunulduğu için sinirlenmişti. O sabah yola çıkmadan hemen önce Letty'nin çantasına gizlice çiğ bir balık koymuştu. Hollow onu kampüsten çıkarken bulmuş ve herkesin yapacağını yaparak onu ormana fırlatmış, çiğ bir polanı lanet olası bir trene alamayacağını söylemişti. Nimue onu atından itti ve intikam için bağırsaklarını deşmekle tehdit etti. Letty ağladı. Kimse onu üzmenin kimin suçu olduğuna tam olarak karar veremedi. Açıkçası tartışma devam etti.

AYRILMADAN ÖNCE YÜKSEK HANIM KAHİNLE TANIŞMA FIRSATINIZ OLDU MU?

Saffron karga sayfasında yeni bir sorunun belirmesini beklemiyordu. Bu sözler kalbinin bir başka endişe dalgasıyla çarpmasına neden olurken, cevap vermeden önce tüy kalemi havada asılı kaldı.

Evet

Gözlerini kapatmak ve burnundan nefes almak zorunda kalmadan önce başladı. Bunu düşünmek istemiyordu ve belki de Cylvan sormakla hata ettiğini anlamıştı çünkü hemen başka bir şey yazmaya başlamıştı ama artık çok geçti. Saffron o sabah erkenden gelen, gümüş işlemeli lacivert tüller takmış, Baba Yaga onu tanıştırdığında kendisine gülümseyen Avrenli üç kahini düşündü. Baba Yaga, Saffron'un onları gördüğü anda boğazının düğümlendiğini ve kendi adını bile konuşamadığını biliyordu.

Saffron gider gitmez Beantighe Köyü'nde yaşayan her ruha dokumacı otu çayı veren kahinleri düşündü. Onunla birlikte Akik Ormanı'ndan geçerek kampüse gidip gelen, ondan ormandan iyilik isteyen, görevlendirme ofisinde yanında durup Morrigan Akademi'nin her santimini paspaslayan, fırçalayan, temizleyen ve bu sırada sessiz sohbetler eden herkesi. Elleri karga kâğıdının üzerinde titriyor, Cylvan'ın ona yazdıklarını okuyamıyordu. Yüzünün önünde yine siyah bir perdenin asılı olduğuna yemin etti. Kahinin sesi zihninin gerisinde fısıldadı.

Kulübeyi paylaştığınız kişiler dışında pek fazla ipliği çekmeyeceğiz; bu arada burası oldukça güzel. Ostara'daki talihsiz yangından sonra onarımların hızla gerçekleştiğini gördüğüme çok sevindim.

Sizi bu kadar yakından tanımayan diğer herkesin anılarını bulanıklaştırmak için tılsımlı dokumacı otu çayı kullanacağız. Dün gece Morrigan'ın kampüsünü bitirdik ve Danu'nun kutsayabileceği sorunsuz geçti. Ériu'nun da bu sabah aynısını sağlaması için dua ediyorum. Bu kutsal görevi bize verdiğiniz için teşekkürler Lord Saffron. Hatırlat bana.

Yine hafızalarıyla oynanmamasını talep ettiğiniz kişiler...?

Saffron'un korunması için. Cylvan'ın korunması için. Mairwen Akademisi'ne kaydolmak için Avren'e geldikten sonra kimsenin herhangi bir bağlantı kurmamasını sağlamak; kimsenin gerçek kimliğini öğrenmemesini ve bunu bir skandala dönüştürmemesini sağlamak. Yüksek fey okuluna devam ederken yüksek fey cazibesi takan ve yüksek fey galalarına davetleri kabul eden bir insan beantighe, kendi başına infaz edilebilir suçlar, aynı zamanda sadece Mairwen'e değil, aynı zamanda Gece Prensi'nin kalbine ve yatağına da girme yolunu kandırdı...

Saffron gözlerini kapattı. İnleyen buharlı trenin sesi ağaçların üzerinden akıyordu, ilk seferden daha yakındı.

Hollow unutmaya zorlanamazdı. Ne Letty ne de Nimue. Baba Yaga ve hatta Saffron'un isteği üzerine Adelard da. Ama Fleece, Silk, Blade, diğer anneler, ona dair tüm hafızaları belki ama bulanık bir anıdan başka bir şey olarak var olmayacaktı. Yüzü unutulmuş bir çocukluk arkadaşı gibi, bundan daha rahatsız edici bir şey olamazdı.

Kahin kadının gülümsemesinin ne kadar sakın olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kadının ne kadar güven verici ve nazik olmasına rağmen, teşekkür etmek için konuşmadığı için kendini tekmeledi. Olacaklara karşı çok nankör, çok umursamaz görünmüş olmalıydı.

Sadece-

Zaten bir kez hayalet olmuştu. Ve o zaman farklıydı, o zaman iyi bir nedeni vardı, artık herhangi bir eve hapsolmemişti, sessiz olmaya zorlanmamıştı, tüm anılarını kaybetmiş gibi davranmak zorunda değildi, başkaları üzerinde bir etki yaratabilmek için bazılarının zihninde bir hayalet olacaktı - zihinlerden silinip atılmanın korkunç bir yanı vardı

Hayatının son on yılını birlikte geçirdiği herkes. İlk kez hayalet olduğu, onları ormanda dolaşan kurttan korumak için Taran'la anlaşma yaptığı kişiler. Bu düşünceyle ön koluna baktı ve büyülenmiş olmasına rağmen orada olduklarını biliyordu. Ostara gecesinden, Taran'ı Saffron'un kendisinin de sahip olduğu gerçek bir isimle lanetlediği o yara izleri. Bir ogham stelinde koluna kazınmış olan İkarus, iyileşmiş ama asla yok olmamıştı.

Tüm bunları uğruna yaptığı insanlar onu unutacaktı.
Muhtemelen çoktan yapmışlardır.

Burnundan kalın bir şey damladı ve sıçramasına neden oldu. Omuz çantasından mendilini çıkarıp kanı hızla sildi, aynı hareketle düşüncelerini geri itti ve bunu daha kötü bir tepkiyi önleyecek kadar çabuk yaptığını umdu. Platformun diğer ucundan gelen gözleri hissetti ve burnundaki kanı silerken onu izleyen Hollow'a güven verici bir gülümseme ve el sallama teklif etti. O zamana kadar buna Saffron kadar alışmıştı, Letty, Nimue, Baba Yaga, Adelard kadar alışmıştı - dizginlenemeyen duygular onu yeterince zorlarsa burnundan, ağzından, hatta bazen gözlerinden ve kulaklarından kendiliğinden kan damlamasına. Yeterince korkunç kâbuslar görürse; kendini fiziksel olarak çok uzun süre çok zorlarsa; yakınındaki perdenin içinde ani bir yırtılma ya da başka bir şey gibi bir şeylerin değiştiğini hissederse.

Baba Yaga bunun bir vadi cadısı ya da köprü ortağı olmayan bir üvez cadısı olmanın bilinen bir yan etkisi olduğunu iddia etti. Bu sadece ettiği yeminin ağırlığı altında ezilen bedeniydi. Üvez büyü, standart kurak büyüye kıyasla duygusal açıdan daha köklüydü ve Saffron'un zaten aşırı dolu olan ve her an dökülen duygularıyla besleniyordu.

En azından pençelerini ne zaman geçirmeye başladıklarını hissetme konusunda giderek daha iyi oluyordu. Duygularını bastırma konusunda daha iyi olmaya başlamıştı. Köyde iyileşmek için geçirdiği iki ay boyunca bilerek ustalaşmaya çalıştığı bir şeydi bu, umarım Cylvan asla böyle acınası bir şeye tanık olmak zorunda kalmazdı.

SENİ TEKRAR GÖRMEK İÇİN DAKIKALARI SAYIYORUM, PÚCA. YEMİN EDERİM Kİ BENİMLE GEÇİRECEĞİN HAYAT MUTLU VE TATMIN EDİCİ OLACAK. BUGÜNDEN İTİBAREN MUTLULUKTAN BAŞKA BİR ŞEY BILMEYECEKSİN.

CONNACHT'A VARDIĞINDA BANA HABER VER. SANA TEKRAR SARILABİLECEĞİM ANI HAYAL EDİYORUM.

Yanından biri boğazını temizledi ve Saffron hızla döndü. Yanlışlıkla birinin yerini almış olabileceğini düşünerek neredeyse özür dileyecekti ama sonra gülümseyerek Hesper'in adını hayretle haykırdı. Ormandaki hayalet arkadaşı.

"Veda etmeden gittin," dediler meraklı gözlerle ona gülümseyerek. "Cazibeni sevdim."

Saffron kaskatı kesildi. Büyüsünü unutmuştu. Daha şimdiden taktığını bile unutmuştu. Ağzı panik içinde açık kaldı, bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmekten taş kesilmişti ama Hesper sadece kıkırdadı ve başını salladı.

"Kimseye söylemeyeceğim, Morrígan. Sadece gitmeden önce sana bir şey vermek istedim. Oradakiler senin arkadaşların mı?"

"Ha? Ah, evet-" ama Saffron'un omzunun üzerinden arkasına bakması için geçen sürede Hesper gitmişti. Geldikleri gibi hızla gitmişler, büyüyen kalabalığın içinde kaybolmuşlardı. Saffron yerinde, parlak kırmızı bir elma ve altına gizlenmiş kırmızı bir kart görünce gülümsedi. Tatlı meyveyi ısırarak kelimeleri okudu

Connacht'a giden tren istasyona girdiğinde, herkesin binmesi için sağır edici bir şekilde kendini duyurdu.

"Gümüş en uzun gününü ektiğinde,

"Demir kanlı gecesini biçer;

"Porsuk ağaçları güneşlerimizi

uykuda tutarken, "Rowan gözyaşları

ay ağlayacak. "Ne bir kez, ne iki

kez, ne de üç kez-

"Altı yüksek sesle vurur, fareler gibi dağılırlar."

Saffron kıpırdamadı, ta ki Hollow yaklaşıp onu dürterek gitme vaktinin geldiğini söyleyene kadar. Saffron'un gözleri o son satıra takıldı, anlamlandırmaya, neden bir şeylerin tanıdık geldiğini anlamaya çalıştı. Ta ki Avren'den ayrıldığından beri ilk kez, unutmak için çok uğraştığı bir anıyı hatırlayana kadar. Onu revirde ziyaret , ismen tanıyan, ettiği yemini bilen o adam. Perdedeki ani bir yırtıktan geçerek giden ve sadece Saffron'un duyduğu belirgin bir ses tarafından takip edilen adam. Ryder Kyteler.

Tak, tak.

Connacht'ın nehir üzerindeki rıhtımları geç saatlerde şaşırtıcı

derecede hareketliydi

Akşam, batan güneş gökyüzünü turuncu ve lavanta tonlarına boyuyor, Safran'a mum ışığında aydınlanan çiçekleri hatırlatıyordu. Gökyüzüne odaklandı. Sadece gökyüzüne. İnsanlara değil. Connacht'ın ona hatırlattığı buruk anılara değil. Göğsündeki dikenli sarmaşıkların nefes almasını zorlaştıran düğümüne değil.

Arkadaşları ona katılmamış olsaydı, daha da utangaç olabilirdi. Ametist kolyesi kulaklarını noktalarla süslemeseydi ve yüz hatlarının geri kalanı yüksek bir fey'in tüm yumuşak, güzel sevimliliğine sahip olmasaydı, daha da bilinçli olabilirdi. Kendisine öğretildiği gibi omuzlarını dik ve sırtını dik tutmak için bu kadar mücadele etmeseydi, dönüp birçok insanın gerçekte nasıl görüldüğünü görme yeteneğine bile sahip olabilirdi. Ama yine de hiçbir şekilde *mükemmel* bir yüksek fey örneği olmasa da, sivri kulakları bile insanların ona çok uzun süre bakmamasını sağlıyordu. Bir fey yayanın, orada aylak aylak dolaşan dört kişilik grubu görmezden gelmesi için tek gereken bir bakıştı; bir fey olduğu varsayılan iki beantighe-insan ve bir vahşi undine şey belki de Saffron'un çekebileceğinden çok daha fazla dikkat çekiyordu. Belki de bu başlı başına bir hediye idi. Nimue'nin Mairwen'de onu sınıftan sınıfa takip etmesini sağlayabilir miydi? Nimue

Letty'ye biraz uzun süre bakan herkese tıslama şekli, görünüşe göre yüksek bir fey'in tekrar yola koyulmak için ihtiyaç duyduğu şeydi.

Saffron gözlerini hiç gelmeyecekmiş gibi görünen belirli bir arabaya dikmişti ama bu huzursuzluğun daha çok aylarca ormanda hayalet olarak kaldıktan sonra algılanmaktan kaynaklandığını biliyordu. Ve bunu kendisine ait olmayan bir deriyle yapmak. Büyüleyici bir deri. Değiştirilmiş özellikler. Tedirginlik ve heves.

Avren'de olmak istiyordu. Gemiyle günlerce süren yolculuğun bitmesini ve böylece daha erken varabilmeyi istiyordu. Cylvan'ı görmek istiyordu. Tanrım, Cylvan'ı tekrar görmek istiyordu.

Luvon'un arabası nihayet arnavut kaldırımlı sokakta takırdayarak ilerleyip önlerinde durduğunda Saffron rahat bir nefes aldı. Sürücü koltuğundan zıplayınca araba bir ileri bir geri sallanmaya başladı ama yan kapı gür bir selamlama sesi eşliğinde kendiliğinden açıldı. Luvon kocaman bir sırtış ve açılmış kollarıyla dışarı çıktı ve Saffron ancak o zaman ne kadar gergin durduğunu fark etti. Anında eridi, neredeyse mutluluk gözyaşlarına boğulacaktı ve gerçekten istediği gibi koruyucu babasının kollarına atılmamak için kendini zor tuttu. Bir ay önce Catrín'le birlikte Kış Sarayı'nda geçirdiği kısa süreli yüksek fey terbiyesi ona bu kadarını öğretmişti. *Asil sınıftan olan düzgün yüksek feyler toplum içinde duygu patlaması yaşayıp birbirlerine sarılmazlar. Kocam değilseniz tabii, ama o kötü bir örnek.*

Saffron bunun yerine Luvon'a kibar ama yüzeysel bir selam verirken, diğer arkadaşları -Nimue hariç, çünkü o asi olmakta ısrar ediyordu- kalçalarından eğildiler. Bu arada Luvon, Saffron'u boğucu bir sarılışla sardı ve onu coşkuyla ileri geri salladı.

"Oh, *a leanbh*, Catrín'in yanında olamadığım için çok üzüldüm. seni şekle soktu! Kendimi defalarca tekmeledim! Ben

Çok hoş görünüyorsun! Sürdüğün kolonyanın kokusunu alabiliyorum, hediye miydi? Ah, saçların bir kez olsun geriye taranmış, değil mi? Gelmeden önce annen saçını mı kestirdi? Oldukça genç bir lordsunuz, değil mi?" Parmaklarını Saffron'un saçlarında gezdirdi ve Saffron'un şekil vermek için çok zaman harcadığı için inlemesine neden oldu. "Peçenizin altında bile olabildiğince iyi giyinmeye her zaman çok dikkat ettiniz; bu becerilerinizin şimdi de geçerli olduğunu biliyorum. Auranızın dış hatlarına bakarak çok yakışıklı olduğunuzu söyleyebilirim. Eminim uzaktaki kız kardeşime -ya da Alvénia'da karar verdiğimiz her kimse ona- çekmişsindir. Biliyor musun, tüm bunlar için ağzına kadar skandal, entrika ve diğer her türlü saray maskaralığıyla dolu mükemmel bir arka plan hikayesi düşünüyordum-"

"Efendim!" Saffron inledi ve Luvon sonunda onu yere bırakana kadar Luvon'un pençesinde kıvranmaya devam etti.

"Lütfen, çok geç olmadan elimden geleni yapmalıyım. Bir kralı utandırmak dilimi kaybetmek demektir."

Saffron ciyaktadı. *Kral.*

Gemiye bindiklerinde *Saffron dé patron dé Luvon mag Shamhradháin*'in artık var olmadığını hatırlatan acı tatlı bir hatırlatma daha. Yerine *Alfidel'in Uyumlu Veliaht Prensi Saffron dé Tuatha dé Danann* adında biri geçmişti, başka kimse bilmese bile. Aman Tanrım. Birlikte geçirdikleri kısa süre boyunca Catrín'in onu bu unvana karşı duyarsızlaştırmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, bu unvan hâlâ içini kemiriyordu.

Kiraladıkları geminin cilalı ahşabından ve bembeyaz yelkenlerinden, herkesin sürekli dikkat çekmemenin öneminden bahsedip durmasına rağmen, bunun en uygun maliyetli seyahat seçeneği olmadığı belliydi. Cylvan'ın, sevgili uyumlu beantighe prensinin bir beantighe köylüsü gibi seyahat etmesi fikri karşısında muhtemelen çok endişelendiğini bilen Saffron kendi kendine acı acı gülümsemekle yetindi. Bir

Büyük geminin bileti muhtemelen Saffron'un Morrigan'da bir yıl boyunca hizmetkâr olarak çalışarak kazandığından daha pahalıydı. Bu arada, kendi servetine fazlasıyla sahip olan Luvon, geleceğin kralını himaye etmenin tüm avantajlarından memnuniyetle yararlandı. Kraliyet ailesinin parasıyla rahat ve şık bir şekilde seyahat etmek savunduğu hiçbir şeye ters düşmüyordu. Hollow, Letty ya da Nimue'nin savunduğu hiçbir şeye de ters düşmüyordu, zira hizmetkârların rampasına doğru koşuşturmadan önce gördükleri manzara karşısında sevinçle bağırıp çağırıyorlardı.

Nihayet uçağa bindiklerinde, Luvon yolcu irtibat görevlisini aradı ve tüm görevlilerin taktığı, kendisinininki gibi opak aura gözlükleriyle tanınabilmelerini sağlayan özel tılsımı aradı. Av peşindeki bir canavar gibi hareket ediyor, bastonunu kullanarak diğer konukları yolundan çekiyordu. Bu arada Saffron, tüm yaya trafiğinden uzakta oturacak bir yer aradı ve yeni bir not karalamadan önce Cylvan'ın önceki mesajlarını tekrar okumak için karga kitabını çıkardı:

Connacht'ta gemiye yeni bindim. Sanırım ikinci yarıyı gözlerim kapalı geçireceğim, böylece okyanusu sensiz ilk kez görmeyeceğim.

Cylvan anında cevap verdi. Sanki hala bekliyormuş gibi.

SORMAK ZORUNDA KALMADAN ÖNCE SÖYLEDİĞİNE SEVİNDİM. LÜTFEN İLK SEFERİNİZİ BENİM İÇİN AYIRIN. BUNA DEĞMESİNİ SAĞLAYACAĞIM.

Gülümseyerek iç geçiren Saffron gözlerini kapadı ve arkasına yaslandı. Omzunun üzerinden nehre baktı, kasabayla karışan suyun taze kokusunu son bir kez daha takdir etti, tuzlu hale ve gürleyen deniz dalgalarının geminin yan tarafına çarpmasının tam olarak ne kadar süreceğini merak etti. Daha önce

Avren'e en son geldiğinde bunu görebilmiş, zar zor yürüyebilecek kadar iyileşene kadar revirde kalmış, ancak daha sonra söylentiler sokaklarda dolaşırken şehirden kaçmak için en yakın tren istasyonuna gizlice götürülmüştü. *Taran mac Delbaith nişan töreninde bir cadı tarafından saldırıya uğradı.*

İnsan bir cadı mı? Kimin gören oldu mu?

Çok karanlıktı. Görünüşe göre kırmızı bir peçe takıyorlarmış. Beantighe gibi mi?

Beantighe olamazdı.

Morrígan Akademisi'ne musallat olan üvez ruhunu hiç duydun mu? Prens Cylvan'a bağlı olduğuna inanıyorum. Belki de nişanlısına zarar vermek için onu çağırmıştır.

Neden böyle bir şey yapsın ki? Lord Taran başına gelen en iyi şeydi. Birbirlerine deli gibi aşıklardı.

Lord Taran'ın öldüğünü duydum.

Korkunç bir canavara dönüştüğünü duydum. Bu bir lanet miydi?

Ailesinin zengin gümüşleriyle ilgili bir şey olduğunu sanıyordum.

Ama olabilir Proserpina'nın Gümüş değişim akışının görünüşü tamamen? Bir cazibeden daha fazlası mı? Fiziksel olarak değiştirmek .

Mutlaka cadı ile bir ilgisi vardır. Prens Cylvan'ın kalbi kırılmış olmalı.

Bunu yapan cadıyı öldürdü, biliyorsun. Onları tam kalbinden vurdu. Cesedi porsuk dalları ve dereotu otuyla doldurulmuş gümüş bir tabutun içine gömdüler.

En son ne zaman bir cadıyı gömmek için bu kadar uğraştıklarını hatırlamıyorum... Neden onları da diğerleri gibi yakmıyorlar?

Kemik küllerinin dağılmasından korkmakla ilgili bir şey. Bu bir işareti mi?

Bileğindeki porsuk bileziği okşarken, başka türlü bağlanamayacağı büyüsunü yüzeyin altında tutacak kadar inceydi ama canını acıtacak kadar değil. Bir zamanlar Ostara'da olduğu gibi, zenginliğin parlayan halelerinin onu kör etmesini önlüyordu. Morrigan'dayken Sídhe büyüsunü uzakta tutan Cylvan'ın sitrin yüzüğünden farklı değildi. Saffron, Mairwen'de de sitrin yüzüklerin gerekli olup olmadığını hiç sormadığını fark etti; sonra da kül rengi olduğunu iddia etmeye karar verdiklerini hatırladı. Yüksek bir fey'in yapabildiği hiçbir şeyi yapamamasını ya da zorlayamamasını açıklamak için kanında hiç zenginlik yoktu. Yine de porsuk bilezik, Luvon'un yeni gardırobu için seçtiği tüm o süslü kıyafetler içindeyken göze çarpabilirdi.

Dokuma bileziği okşamadığı zamanlarda Saffron parmağındaki yüzüğü mıncıklıyordu. Beantighe Köyü'nde ya da Akik Ormanı'nda dolaşırken asla takmadığı, kaybetmekten korktuğu için boynundaki ipe bile asmadığı bir yüzüktü bu. Sadece yatarken taktığı, etrafındaki herkes huzur içinde uyurken ay ışığında ya da mum ışığında değerini bildiği bir yüzük. Ancak dünyanın geri kalanına göz kamaştırıcı ve mükemmel bir şekilde yeniden katılmaya niyetlendiğinde, nihayet onu sonsuza dek takabilirdi.

Eğreltiotu yüzüğünden daha güzeldi; ince gümüş dalları parlak, gözyaşı damlası şeklindeki yeşil bir zümrüdün etrafını sarıyordu. Cylvan, Saffron'un Avren'den uzaklaştırılmasından sadece saatler önce, revirde Saffron'un parmağına takarken "basitliği" için özür dilemişti. Ama sade bir bronz şerit bile Saffron'un ona her baktığında kalbinin hızla çarpmasına yeterdi. Cylvan, Saffron'un ormanı ne kadar çok sevdiği için zümrüt rengini seçtiğini söyledi; sonra da gizli bir fısıltıyla dokuma dalların üvez ağaçlarından esinlendiğini açıkladı. Saffron bunu her düşündüğünde kalbi küt küt atıyor, aynı zamanda Cylvan'a sanki hayatının sonuna kadar değer vereceği bir şey değilmiş gibi *basit* dediği için lanet okuyordu.

Kur yüzüğü - tam olarak bir nişan yüzüğü değil, Cylvan sürekli ısrar ediyordu - aynı zamanda yeni koruyucu yüzüğü, yeni yaşlanma karşıtı yüzüğü olacaktı. Yavaş yavaş sürünen hayatıyla ritim buldukça, onu her taktığında Cylvan'la aynı oranda yaşlanmasını sağlayacaktı. Önümüzdeki günlerde, haftalarda, aylarda, yıllarda, sonsuzluklarda karşılaşacağı şeyler söz konusu olduğunda milyonlarca endişeden bir tanesi daha azalacaktı. En azından bu yüzükle, tüm bunların Cylvan hemen yanındayken olacağından emin olabilirdi.

O sadece mükemmel olmak istiyordu. Cylvan'ın ihtiyaç duyacağı her şey olmak, bunun için ne kadar tılsımlı bilezik, yüzük ya da sihir takmak zorunda olursa olsun. Cylvan için yeterince mükemmel, bir prens ve bir gün *kral* olacak kadar mükemmel. O zamana kadar, olduğunu iddia ettiği gibi asil bir feyden başka bir şey olarak asla yanlış anlaşılmayacak kadar mükemmel. Giydiği cazibenin beklentilerini karşılamak zorundaydı; etrafındaki tüm yüksek feylerin beklentilerini karşılamak zorundaydı.

Ben Luvon mag Shamhradháin'in uzaktan akrabasıyım. Denizin karşısındaki Alvénia'daki Lelfe Sarayı'ndan yüksek bir fey ailesinden geliyorum...

Memleketimde güçlü bir fey soylusuyla nişanlıyım ve bu nedenle Avren'de aktif olarak flört arayışında değilim...

Dünya deneyimimi genişletmek için Mairwen Akademisi'ne katılıyorum...

Ben uzak bir asaletin tam kanlı bir feyiyim.

Prens Cylvan ile daha önce hiç tanışmadım, ama sanırım o şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en yakışıklı yüksek fey olabilir... benim gibi mütevazı köklerden gelen biri asla onun giremez... gerçi , Alvénialı nişanlımı bırakıp onun bile düşünebilirdim...

Saffron yüzüğüne bakarak içini çekti ve taşın rengini takdir etti. Bir an önce çalınıp götürülmek için sabırsızlanıyordu.

GEMİ, SAFFRON'UN AYAKLARININ ALTINDA İLERİ GERİ HAREKET ETTİ.

koridorun korkuluklarına tutunmak için. İki gün sürecek yolculukta Luvon'la birlikte uyuyacakları yere doğru ilerlerken odanın içini görmek Saffron'a boyundan büyük işlere kalkıştığını hatırlattı. Kır çiçekleri tarlalarında seken vahşi feyleri tasvir eden abartılı duvar kâğıtları; duvarlar, lavabo ve pencerenin kenarındaki altın rengi metal vurgular; mum ışığında titreyen ve doğal parfümler kokan altın rengi aplikler... Saffron tamamen hazırlıksızdı. Ama daha fazlası vardı. Daha da fazlası vardı ve daha önce hiç düşünmediği her lüks ayrıntıyı hesaba katmak zorunda kalmıştı. Tüm bunlar olurken kendini çok ama çok yersiz hissediyordu.

O gece üzerinde uyuması için yumuşak çarşaf ve yastıklar; yola çıktıklarında odasına getirilen sıcak yemek; güvertenin altındaki çalkantının onu savuracağını hissettiğinde nehrin kenarından geçen manzarayı seyretmek için güvertenin üstünde ve altında dolaşma özgürlüğü; başka bir yolcu olmayan herkesin selam verirken derin bir şekilde eğilmesi ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormadan önce ona *lordum* veya *beyim* diye hitap etmesi. Her seferinde, arkadaşlarını görmek için hizmetkârların kamarasına götürülüp götürülemeyeceğini sorma isteğine karşı koydu. Bu garip olurdu. Ona "*hizmetkârlarınıza neden ihtiyacınız var lordum?*" diye sorarlardı. *Gemideki personel ihtiyaçlarınızı karşılamıyor mu? Lütfen size başka nasıl yardımcı olabileceğimizi söyleyin.* Kendisi gibi insanlar için sergilenen böylesi bir ihtişamla çevriliyken hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Onun gibi insanlar için, Saffron dé mag Shamhradháin de Lelfe of Alvénya, ancak o gemiye adım attığı anda var olmuştu.

Her iki saatte bir, hatta gece geç saatlere kadar deniz tutması toniklerinden oluşan bir eczane dolusu yutkundu, belli ki bir şekilde kendini lanetlemişti. Bitmek bilmeyen mide bulantısını, sallanan dengesini ve geminin kenarına, lavaboya ya da küvete kusmasını, diğerklerinin yaşadıklarına kıyasla lüks kamarasının ve gördüğü muamelenin bedeli olarak kabul ediyordu. Tanrım, umarım karınları doyuyordur. Güvertenin altının sıcak olmasını umuyordu. Avren'e yanaştıklarında birbirlerini tekrar gördüklerinde kendisinden çok fazla nefret etmeyeceklerini umuyordu.

Nihayet varış sabahı geldiğinde, Saffron aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyi düşündü. Çok az uyuduğ iki gecenin üstüne itiğ düzinelerce toniğın yarattığı sersemlikten sıyrıldığında, gemi Avren limanına varmak üzere yavaşlarken onu bekleyen şeyin ani, dibe çöken, ezici ağırlığı onu yeniden hasta etti. Farklı bir nedenden dolayı. Milyonlarca nedenden dolayı.

Pencere kapalı ve perdeler çekili olsa bile Saffron ne zaman geldiklerini biliyordu. Güvertedeki ve koridordaki bağırışları ve acele eden ayakları, daha küçük yelkenler lehine indirilen seyir yelkenlerinin çırpınışlarını, gemide değil, diğerk taraftaki rıhtımda bulunan insanların ek bağırışlarını ve yaygaralarını duydu. İskeledeki kalabalık. İlk çıkışına tanıklık etmek için orada çok fazla insan olacak mıydı? İsteseler de istemeseler de?

Bunu hayal edebiliyordu çünkü bir gün önce Cylvan ona körfezin, limanın, rıhtımın yukarıdan nasıl göründüğüne dair küçük bir harita çizmiş ve gerçekten kaçınmak isterse güvertenin üzerinde durabileceğ ve okyanusu asla gremeyeceğ tüm yerleri açıklamıştı. Saffron bunu ilk yazdığında kısmen şaka yapıyordu, ancak gerçek yolculukta onu neredeyse öldüren mide bulantısı her iki şekilde de gerçek olmasını sağladı. Cylvan, Saffron'un ilk yolcusu olmaktan heyecan duyacaktı.

Aynada kendine bakmak için birkaç dakika daha ayırdı. Biraz daha sarı olan saçlarını düzeltmek, yeşilden ziyade ela olan gözlerine bakmak, ellerini fazla pürüzsüz ve mükemmel olan ve görmeye alışık olduğu yara izlerinden hiçbir iz göstermeyen yanaklarında gezdirmek için. Kendisi gibi yüzü de hareket eden bir yabancı. Cylvan onu tanıyacak mıydı? Cylvan bu yüzü sever miydi? Beğenmezse, değiştirebilir miydi? İlk seferinde bunu yapan bir kahindi, ametistin üzerine Saffron'un anlayamayacağı şekillerde bir tılsım yerleştirmişti. Cylvan bile tılsımların en temel detayları dışında her şeyin onun da boyunu aştığını itiraf ettiğinde, karanlıkta olduğu için kendini daha iyi hissetti.

Luvon kapısını çalarak geldiğinde, Saffron'un aurasında savaştığı her duyguyu ele veren bir renk cümbüşü olduğundan emin olduğu şey hakkında yorum yapmaktan kaçındığı belliydi. Ama sonra Luvon'un ne demek istediğini söylemeden önce nasıl tereddüt ettiğini fark etti - sanki bunun Saffron'un duygularını daha kötü bir şeye dönüştüreceğini biliyordu:

"Yeni ismine karar verdin *mi, a leanbh?*"

Cylvan Saffron'u bu konuda uyarmıştı. Hatta Saffron'a, saçlarının rengini açan, cildini pürüzsüzleştiren, yeşil gözlerini elaya çeviren ve kulaklarını sivrilten o büyüü takarken kendisine nasıl hitap etmesi gerektiğine dair bazı fikirler bile vermişti. *Seraphine. Seraphiel. Seraph, insan dilinde "melek" demek. Pardon, meleklerin ne olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi? Buraya geldiğinde onlar hakkında her şeyi anlatmam gerekecek. O zamana kadar, iyi bir uyum olduğunu söylediğimde bana güven.*

"Ah," diye fısıldadı Saffron. Dudaklarında *"gerçekten yapmak zorunda mıyım?"* sorusu dolaşıyordu ve bunun neden bu kadar önemli olduğu konusunda azar işitmeyeceği bir şekilde nasıl ifade edeceğinden emin değildi. Nedenini zaten biliyordu. Ama gerçek adını seviyordu. Seviyordu çünkü Luvon bu ismi onun için seçmişti.

Bir çiçeğin adını almak hoşuna gitmişti. Prens Cylvan söylediğinde kulağa hoş geliyordu.

Ama nedenini biliyordu. Ve Luvon'un karşılık verirse ne cevap vereceğini de çok iyi biliyordu. *Çünkü bu bir Beantighe ismi.*

Nasıl cevap vereceğine karar veremeden Ériu onu Hollow şeklinde kutsadı ve kapıda belirip parmaklarının tersiyle kapıyı çaldı. Saffron şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir duyguyla ayağa fırladı, ona sarılmak, adını haykırmak ve onu güvertenin altında boğulmak üzereyken değil de hâlâ hayatta bulunduğu için ne kadar mutlu olduğunu ifade etmek için yarıştı. Hollow kıkırdayarak Saffron'a sarılırken Luvon sessizce uzaklaştı ama "Seni güvertenin üstünde bekleyeceğim Saffron, fazla oylanma," şeklinde nazik bir uyarıda bulunmadan.

Luvon ortadan kaybolduğunda Hollow arka cebini karıştırmadan önce, "Eşyaları boşaltmaya yardım etmem gerek," dedi. "Luvon, Letty, Nimue ve benim eşyalarınız boşaltıldıktan sonra doğruca saraya gideceğimizi söyledi ama bunu görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Saffron'a bir kırmızı kart uzattı. Hesper'in Morrígan'ın dışındaki istasyonda onun için bankın üzerine bıraktığı kartın aynısını. Saffron kartı aldı, şaşkınlıktan midesi bulandı. Yataktan omuz çantasını kapıp karga kitabını çıkarmadan önce kendi yeni, süslü, işlemeli doubletini okşadı. Önce kartın sayfaların arasına sıkıştırdığı yerden düştüğünü düşündü ama ilk kartı koyduğu yerde bulunca daha da şaşırdı.

"Nerede...?" diye sordu, kartı evirip çevirerek.

Hollow, Saffron'un bakışlarına aynı belirsizlikle karşılık vererek, "Güvertenin altındaki diğer beantigh'lerden biri yanaşır yanaşmaz bana verdi," dedi. Bir parça endişe. Kart her ne anlama geliyorsa, insanlara rastgele bırakılan eğlenceli bir selamlamadan çok daha kasıtlı olduğuna dair bir işaret. Bu neden Saffron'u anında huzursuz etmişti?

"Bir şey söylediler mi?" diye sordu.

"Sadece 'Avren'e hoş geldiniz'," diye cevap verdi alçak bir sesle, sadece Saffron'un duyması için. Saffron kaşlarını çattı ve Hollow'a verilen kartta biraz daha fazla bilgi olmasını umarak kartı tekrar tekrar çevirdi. Birazcık daha fazla bilgi. Ama ilkinde olduğu gibi, ön yüzünde sadece o şiir vardı ve Saffron'un midesinde aynı endişeli düğüm.

Hollow odaya biraz daha sokuldu, koridordaki yolcuların yolundan çekildi ve devasa beantighe'nin fey lordunun çıkış yolunu kapattığı sanılabilecek bakışlar fırlatmaya devam etti. "Daha sonra, etrafta bu kadar çok sivri kulaklı dedikoducu olmadığına konuşalım."

"Evet." Saffron, Hollow'un gömleğini çekiştirmeden önce başını salladı. "Saraya giderken dikkatli ol, tamam mı? En kısa zamanda seni görmeye geleceğim."

"Aceleye gerek yok." Hollow gülümsedi. "Prensini göreceğin için ne kadar gergin olduğunu biliyorum. Ve önümüzdeki birkaç günün senin için ne kadar zor olacağını da. Önce kendine iyi bak. Bu arada ben de kraliyet ailesinin sunduğu her şeyi yiyip içeceğim. Tüm bunları yaparken de yatağımı korumak için çalışmam gerekenden daha fazla çalışmayacağım."

"Güzel," diye güldü Saffron, gerçi kaygısının kabul edilmesi belki de bunu sandığı kadar iyi saklamadığını fark etmesine neden olmuştu. Hollow yanaklarını sıkıp çekiştirerek ağzını gergin bir gülümsemeye dönüştürmeseydi anında sinirden gözyaşlarına boğulabilirdi. Saffron onu tersleyerek son bir kez sarıldı, yakında görüşmek üzere söz verdi ve bir kez daha vedalaştı.

Hollow'un koridorda aceleyle ilerleyişini, fey yolcular için kenara çekilişini, göz göze geldiği herkesi selamlayışını izlemek Saffron'un diline acı veriyordu.

Saffron koridora en son giren ve kendi yolunu çizen kişiydi.

Üst güverteye çıkan merdivenler de aynı şekilde diğer yolculardan boştu. Diğer yolcular gemiden inip karaya çıkmak için sabırsızlanıyordu. Saffron da öyle olmalıydı ama o an geldiğinde ayakları kurşundan yapılmıştı. Her şeyi kurşundan yapılmıştı. O ana kadar, Luvon'a yaklaşıp onu selamlayana kadar attığı her adımda kendini hiç bu kadar ağır ve güvensiz hissetmemişti. Oradan korkuluktaki boşluğa doğru yürüyecek ve rampadan aşağıya, sağlam zemine ineceklerdi. Herkesin onları beklediği yere. Ve her şey yoluna girecekti. Her şey yoluna girecekti. Sadece iyi. Mükemmel derecede iyi. Hiçbir şey ters gitmeyecekti. Asla. Hiçbir şey asla ters gitmeyecekti. Ve Saffron hiçbir şeyin ters gitmediği uzun, basit, huzurlu bir hayat yaşayacaktı.

Ama güvertenin kenarına yanaştığı anda Saffron kısa bir süre durdu ve Luvon'un ona arkadan çarpmasına neden oldu.

"Her şey mi?" diye sorarak Saffron'un omzuna dokundu ve bastonuyla Saffron'un süslü ayakkabılarının topuklarına vurarak onu cesaretlendirdi. Ama Saffron sadece rıhtımın kenarında bekleyen büyük insan baktı. Tek bir açıklıkta

kalabalığın ortasında, bir avuç cesetle beneklenmişti. Bir avuç ceset ve tepedeki güneşte parıldayan bir kraliyet arabası. Bu arabayı tanıyordu; Prens Cylvan'ın Imbolc'a ilk geldiği gece Danann Evi'nin pencerelerinden görmüştü. Kim olduklarını tam olarak bilmek için açıklığı dolduranların yüzlerini görmesine de gerek yoktu ve en önemlilerini güneşte parlayan obsidyen boynuzlarından ve simsiyah kıyafetlerinden tanıyordu. Saffron zifiri karanlıkta sadece elleriyle arasa bile o silueti anında .

Panik onu yiyip bitirdi ve sinirlerini toza dönüştürdü. Cylvan. Aylardır ilk kez Cylvan. İlk kez vahşi gözlü ve peçe büyüsuyle delirmiş ya da kraliyet revirinde ağır kesiciler ve kan kaybıyla sarhoş olmamıştı. Nihayet, elini tutup gözleriyle buluşabilen, gülümseyebilen ve konuşabilen bir insan olarak. Artık gümüş ellerle boğulmuş ve gümüş kelepçelerle hapsedilmiş bir hayalet değildi.

Saffron sonunda prensine, kuzgununa kavuşacaktı; hem de tüm bu insanların önünde.

"Ben-" diye tıkanı. "Onlarla sarayda buluşacağımızı söylediğini sanıyordum?"

Luvon sanki Saffron sadece utangaçlık yapıyormuş gibi kıkırdadı. Saffron'u tekrar nazikçe ileri doğru itti ve Saffron itaat etmek zorunda kaldı, yoksa aşağıdan izleyen insanlara tuhaf görünecekti. Tanrım, ne kadar çok insan vardı. Hepsi ona bakıyor, onu izliyordu. Sanki onu da bekliyorlardı. Tüm bu yabancılar onu arıyordu, oysa Avren'e gelişinin sessiz sedasız olacağını düşünmüştü. Belki de daha iyi bilmeliydi. Elbette basit ve öngörülebilir bir hayat için yaratılmamıştı. Ne de olsa iki ayağı üzerinde yürüyen en dramatik yaratık olan Cylvan dé Tuatha dé Danann ile evleniyordu.

Kalbi boğazının arkasında şişerken, en azından çığlık atmasını engelledi. Önce ilkin, sonra ikincisini, sonra üçüncüsünü aldı.

biniş rampasından aşağı iniyordu. Saffron bu kadar çok meraklı yüzün dönüp bakmasından nefret ediyordu. Sanki cazibenin zayıf olduğu bir yer arıyormuş gibi aval aval bakmalarından, onu bir aşağı bir yukarı süzmelerinden. Her ihtimale karşı uzanıp kulaklarına dokunma, onları incelikle örtme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Alfidel'in kraliyet ailesine, bir fey soylusunun tüm giysileriyle, ay-yuvarlak kulakları bariz bir şekilde sergilenerek mi yaklaşacaktı? Hayır, hayır-Luvon bunu anlayabilirdi. Gözlüklerinden bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirdi, en ufak bir şeyi bile. Bir şeyler söylerdi. Kesinlikle.

Bu düşünce Saffron' sadece bir saniyeliğine rahatlatmıştı ama o kalabalıkta başka birinin de aura gözlüğü takip takmadığını merak ettiği anda neredeyse ayağı takılıp düşecekti. Ona bakıp tuhaf bir şey görebilecek birileri. Her santimini kaplayan ek bir büyü katmanı olduğunu fark etti. Oh, Tanrım. Yukarıdaki Ériu, ona göz kulak ol-Hayır, lanet olsun, Ériu değil, o yüksek bir feydi, Danu'ya dua ediyor olmalıydı-ama tanrıça bilmez miydi? Onun da bir saçmalık olduğunu bilirdi. Onun sadece yüksek fey derisi giymiş bir insan olduğunu bilirdi. Onu lanetler miydi? Onu azarlar mıydı? Ériu onu kız kardeşine karşı korurken, o da diğerinden korunmak için dua eder miydi, yoksa kızıp onu ihanetle mi suçlardı? İki de çok, çok, çok, çok, çok olmadığı bir şey olmaya çalıştığı için ona kutsal yumruklarla bağırır mıydı?

"Aman Tanrım." Sesini tanımıyordu; onların onun sözleriydi. Ne zaman bir peri kadar tizleşmişti? Onları çantasından uzak tutmaya çalışmasına rağmen Avren'e kadar onu takip etmeyi başarmışlar mıydı? "Tanrım, Üstat Luvon, kime dua edeceğim?"

Luvon'un eli onun sırtının alt kısmını buldu yürürken destek oldu. Bir şekilde yürüme yolunun tabanına ulaştılar ve taşların bulunduğu yolcu iskelesinin sert zeminine geçtiler.

Saffron'un topuklu botlarının altında takırdadı. İzleyicilerin arasından sıyrıldılar; birçoğu yakından bakınca Saffron'la hiç ilgilenmiyordu. Ama ilgilenen başkaları da vardı. Hatta bazıları onu daha iyi görebilmek için kalabalığın ön tarafına doğru ilerledi ve bu da Saffron'un sinirlerini daha da gerdi. Birkaçı adını, nereden geldiğini, Avren'de ne aradığını sormak için seslendi ama Luvon Saffron'u dürtmeye devam etti. Bu insanlar hakkında uyarıda bulunmuş, Saffron'un dedikodu köşesi yazarlarını sorularının müdahaleciliğinden tanıyabileceğini söylemişti. Kraliyet arabası onları karşılamak için orada olmasaydı, ona saldırmak için bu kadar uğraşırlar mıydı? Kimse bunu düşünmedi mi? Neden kimse Saffron'un yıllarca her gününü bir peçenin, bir hayaletin, ne görülmesi ne de duyulması gereken bir şeyin altında saklı geçirdikten sonra, bir anda hiç bu kadar mercek altına alınmadığını düşünmedi...?

Kalın ve sıcak bir şey boğazının arkasına doğru ilerledi ve burnundan ince bir kan şeridi damladı. Mendilini almak için çabaladı ve birkaç kişi avuç içi büyüklüğündeki parşömen demetlerini karalamadan önce sessizce soluklanırken hızla sildi. Sanki Avren gibi büyük ve görkemli bir şehirde sabahtan beri olan en ilginç şey buymuş gibi. Yüzü kıpkırmızı oldu, içten içe yanmaya ve kaynamaya başladı, ta ki daha fazla bunalmış, büyülu kan damlayamayacak hale gelene kadar. Hepsini içten dışa doğru pişirmişti.

Zihni durmaksızın, acımasızca çalıştı, ta ki dünya devrilene, neredeyse altına düşene kadar. Sadece, onu anlamak ya da yanlış bir şey bulmak için onu baştan aşağı süzen meraklı bakışları hissediyordu. Küçük not defterlerine karalayacakları başka bir şey. Onu güzelleştirmek için elinden geleni yapan cazibeye rağmen, kendisinde zaten çok fazla yanlış olduğunu biliyordu. Bir fey'in mükemmel zarafetiyle yürümediğini biliyordu.

Lordum. Saçlarını ne kadar taramaya ve düzeltmeye çalışsa hiçbir zaman tam olarak yerinde durmuyordu. Önüne bakmıyor ve olması gerektiği gibi omuzlarını dik tutmuyordu, kalabalığa aldırmıyordu çünkü memleketinde bakışlara alışıktı. Asil bir fey lordu olması gerekiyordu, saray oyunlarının tüm heyecanına ve kakofonisine alışkın biri, hatta Catrín'e göre Alvénya'da Alfidel'dekinden daha az görkemli ama daha katı olanlara bile. Ama o öyle değildi. Olmadı. Çarşafalarını yıkamak, yerlerini ovmak ya da ayakkabılarını cilalamak dışında hiçbir zaman soyluların yakınında bulunmaması gerekiyordu. Onlardan biri gibi görünmek için her şeyi yapabileceğine nasıl inanmış olabilirlerdi ki?

Geri dönmeliydi. Hâlâ zaman vardı. Gemi hâlâ demirliydi. Ona geri dönebilirdi. Eve götürülmeyi talep edebilirdi. Kalabalığın arasından sıyrılıp şehrin içinde kaybolabilirdi. Bir at çalıp Morrígan'a geri dönebilirdi. Bir daha hiç görünmemek üzere kaçabilir, vahşi feylerle bir olabilirdi, bu çok kolay olurdu, çok daha kolay olurdu-

Kalabalık dağıldı ve Saffron'un gözleri diğer tarafta bekleyen gölgeli leanan sídhe'yi buldu. Prens Cylvan, sert tuniğinin yakası tamamen düzgün ve dikti. Gümüş kemeri belini sarıyor, bacakları onu dik ve dik tutuyor, omuzları kare şeklinde ve kraliyet ailesinin bir üyesinin tüm mükemmel asaletini taşıyordu. Saçları gevşekti, tepesinde örgüler ve boncuklarla süslenmişti ve Saffron'un sevdiği şekilde omuzlarının üzerinden ve sırtından aşağıya doğru dalgalar halinde dökülüyordu. Kalçasına gümüş bir meç takmış, bir elini onun üzerine koymuştu. Makyajı ışıltılı ve hafifti, bu da gözlerinin rengini canlı ve görmezden gelinmesi imkânsız kılıyordu. Boynuzları parlak, cilalı ve yeni oyulmuştu; üzerlerinde okyanus dalgaları ya da

rüzgar girdapları. Yeni, taze bir başlangıcın sembolleri gibi, önceki sarmaşıklarından ve yapraklarından arındırılmış levhalar.

Saffron'un gözleri Prens Cylvan'ın mutlak mükemmelliğine takıldı ve kalabalığın gürültüsü dağıldı.

Birdenbire sadece bembeyaz yelkenlerin ve gıcırdayan gemilerin takırtısı duyuldu. Sadece rıhtıma ve tahta kalaslara vuran suyun sesi vardı. Ağaçlarda öten kuşlar ve bir fıskiye'nin şırıltısı vardı. Uzun çimenlerin arasından gelen bir esinti ve yağmurdan hemen sonraki taze sabah havasının kokusu. Uçma ve düşme hissi, güçlü kollar onu güvenle tutarken kalp çarpıntısı. Çimenli tepenin eteklerinde, lavanta bitkilerinin aromatik tarlalarıyla süslenmiş berrak dağ gölünde sıçrayan su perilerinin yumuşak kahkahaları.

Ve sonra Cylvan ona gülümsedi; mükemmel ağzının küçük bir seğirmesi. O kadar küçüktü ki kimse fark etmedi. Ama Saffron fark etti. Cylvan'ın yüzünün her santimini ezberlemişti, ayrı kaldıkları zamanlarda bile en küçük ayrıntısını bile unutmamıştı. Aksi takdirde bu kadar canlı rüyalar göremezdi. Aksi takdirde onu hafızasından eskiz defterinin sayfalarına bu kadar doğru bir şekilde çizemezdi.

Saffron ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve dayanılmaz bir istekle ileri atılıp kollarını açarak Gece Prensi'ni kucaklamak ve uzun zamandır ilk kez onun ağzının tadını tekrar almak için yanıp tutuştu. Sadece Luvon -Saffron'un zihnini okuyabilen ve her isteğini hissedebilen Luvon- omzuna nazik bir el dokunuşuyla onu durdurdu. *Beklemesi, kendini toparlaması* için bir hatırlatma. Sadece bir dakika daha.

Kalabalığın kenarına, kraliyet ailesinin etrafındaki küçük açıklığın kenarına ulaşan Saffron, Luvon'un izinden gidip selam verirken bile Kral Tross'a ya da orada duran Daurae Asche'ye bir bakış bile atmamanın kabalık olduğunu biliyordu. Ama Saffron

gözlerini Cylvan ve Cylvan'dan alamıyordu. Cylvan, aynı derinlikte olmasa da selam vererek karşılık verdi. Saffron'un daha önce hiç görmediği, kendisinin de asla sahip olamayacağı bir zarafetle hareket ediyordu. Sergilenen bir prensin zarafeti. Doğduğu günden beri her hareketinde ve sözünde mükemmel olmayı öğrenmiş birinin. Saffron'un nefesi kesilmişti.

"Avren'e hoş geldiniz!" Kral Tross ellerini uzatarak haykırdı ve Luvon'a yaklaşarak onu kucakladı. "Beni görmeye gelmeyeli çok uzun zaman oldu dostum. Görüyorum ki akraban da denizi sağ salim geçmeyi başarmış."

Kral Saffron'a döndü, hem tanıdık bir samimiyetle hem de Saffron'u bir yabancı olarak görmek için mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş bir şekilde gülümsedi. Mükemmel bir şekilde uygulanmış, Saffron'un boyundan büyük işlere kalkıştığını hatırlatan bir başka çimdikleme. Luvon onun yerine cevap verirken tek düşünebildiği bir selam daha vermek oldu. Sesi sıradan olabilecek kadar sakindi ama aynı zamanda bunu dinleyen herkese ilan ediyordu. Mükemmel. Pratik.

"Gerçekten de öyle, ta Alvénya'dan geldi. Sevgili annesi onu Mairwen'e götürmemi istedi, zavallı oğlunun böylesine büyük bir şehre tek başına seyahat etmesinden çok korkuyordu. Ona burada eşlik etmek benim için bir onurdu. Ve sizinle hemen tanışmak onun için ne büyük bir onur, majesteleri. Haydi çocuğum, Alfidel Kralı'na kendini düzgünce tanıt."

Saffron kaskatı kesildi. Luvon'a garip bir şekilde gülümsedi, ardından Kral Tross'unkine benzer bir gülümseme takınan Cylvan'a kısa bir bakış attı. Soğuk terler döktü.

"Majesteleri," diye kekeledi, üçüncü kez eğildi, bir beantighe'nin gidebileceği kadar derin. İsmi konusunda henüz karar vermemişti. Bu konuda yeterince düşünmemişti. Daha fazla zamanı olacağını düşündü. Ve - ilk andan itibaren hala değiştirmek istemiyordu.

önerildiği anda. İsmi seviyordu. Adından vazgeçmek istemiyordu. Boğazındaki gergin yumruyu yuttu. Hemen karar vermek zorundaydı.

"Benim adım... benim adım Saffron, majesteleri," dedi sonunda, sesi titreyerek. "Lelfe'li, Alvénýa'lı Saffron."

Tanrıçanın bir lütfuyla, hangisi onu kutsamaya karar verdiyse, gökyüzü yere düşmedi. Yeryüzü ayaklarının altında yarılmadı. Cylvan başını geriye atıp bıkkınlıkla inlemedi, Luvon hayal kırıklığıyla yüzünü ellerinin arasına almadı. Kral Tross irkilmedi bile. Hatta daha da parlak bir şekilde sırttı ve dişlerinin önündeki deriyi delip geçen altın bir yüzük ile dilindeki eşdeğer bir mücevher ortaya çıktı.

"Ne güzel bir isim! Sanırım sana *Alvénýa'nın Çiçeği* diyecekler. sabaha kadar tüm dedikodu sütunlarında."

Yüzlerce fısıltı, göle atılan bir taş gibi etraflarına yayıldı ve Saffron, Luvon'un Tross'u neden her zaman bir reklam ustası olarak övdüğünü anladı. Karşılığında gülümsemekten kendini alamadı, rahatlamıştı.

"Saraya geri dönelim mi?" Tross omzunun üzerinden başlarını sallayan Cylvan ve Asche'ye bakarak devam etti. Asche heyecandan derisini yırtmaya hazır görünüyordu, ağabeyi ve babasının pratik ifadesini tam olarak geliştiremediği için kendi kocaman sırtışını ısıırıyordu. "Akşam yemeğinde bize katılırsanız onur duyarım, Efendi Luvon. Lord Saffron. Gelişinizi kutlamak için en iyi Alvish mutfağını hazırlıyorum. Özellikle ekmeklerimizden etkileneceğinizi düşünüyorum, Lord Saffron. Alvénýan peynirleriyle çok güzel uyum sağlıyorlar."

"Elbette majesteleri," diye başını salladı Luvon. Saffron hareketi taklit etti, ardından Tross ellerini çırpıp arabaya dönerken hafif bir selam daha verdi.

"Baba, aceleye gerek yok," diye araya girdi Cylvan, bir elini kaldırıp Saffron'un o güne kadar gördüğü en yakışıklı gülümsemeyi göstererek. Dizleri neredeyse bükülüyordu. "Neden siz ve Üstat Luvon öğleden sonrasının geri kalanında pazarı değerlendirmiyorsunuz? Zaten diğer konuklar akşama kadar gelmeyecekler. Saoirse ve ben şimdilik Lord Saffron'a saraya kadar eşlik edebiliriz"-Saffron, Cylvan'ın arkasında duran iri yarı, zırhlı fey kadına baktı, onu Avren'e son gelişinden kişisel koruması olarak hayal meyal hatırlıyordu-"...ve bu arada eşyalarının Üstat Luvon'un konağına teslim edildiğinden emin olun. Daurae'leri de yanına al, daha fazla nakış boncuğu aradıklarını biliyorum-"

"Ben de eve gitmeye hazırım!" Asche araya girdi ve Saffron'a düzgünce sırtıtmak için Cylvan'ı neredeyse iterek yoldan çekti. "Ben Daurae Asche. Sizinle tanışmak bir zevk. Kıyafetinize bayıldım, biraz daha yakından bakmamın sakıncası var mı?"

Saffron belirsizlik içinde gülümsedi ama başını sallayarak Asche'nin parmaklarını sivri manşetin üzerindeki süslü boncukların üzerinde gezdirebilmesi için kollarından birini uzattı. Kendi kendilerine bir şeyler mırıldandılar, sonra ceplerinden bir defter çıkardılar ve Cylvan birkaç siyah saç teli ile geri döndüğünde hızla yoldan çekildiler.

"Asche, babanla kal-" "Beni zorlayamazsın."

"Asche, *veliaht prensin olduğum için* Lugh'un kendisine yemin ederim ki" -sesi tehditkâr bir tizliğe alçaldı- "*babamın yanında kal yoksa o boynuzları üçüncü kez kafandan koparırım, seni küçük velet.*"

Saffron istemeden bir kahkaha patlattı ve utanç içinde elini ağzına götürdü. Asche fırsatını bulduğu anda Saffron'un diğer elini tuttu ve onu arabaya doğru çekti. Saffron'un veda etmeye bile fırsatı olmamıştı.

Kral ve Luvon, yolda yanlarından geçen Gece Prensi'ne özür dileyen bir gülümseme fırlattı. Böyle bir durum için ne tür bir formalite olduğunu . Dedikodu kitapçıklarında daurae ile hemen anlaştıklarının yazılabileceğini düşündü, en azından ilk izlenimlere zarar veremezdi.

Arabaya tam olarak Catrin'in ona öğrettiği şekilde tırmandı, sağ ayağını metal basamağa, sol ayağını da arabanın içine soktuğundan emin oldu, sağ ayakla ilerlemenin güvenli bir yolculuk anlamına geldiğine dair eski bir fey efsanesine dayanıyordu. Arkasında, Asche Saffron'un topuklarına tırmanıp onun yanındaki koltuğu kaparken Cylvan '*o boynuzlar benim*' gibi bir şey tısladı. Vagonun kapısı kapandığında Cylvan karşılarındaki minderin kenarına tünedi, dizlerini Saffron'unkilerle çarpıştırdı ve kollarını kavuşturarak somurtmak için koltuğa geri çöktü. Asche, Saffron'un yanaklarını ve kulaklarını sıkıp cazibesinin ne kadar kusursuz yapıldığına iltifat etmeden önce ametist kolyesini eline alıp incelerken bile Saffron ona gülümsemeye devam etti. Saffron bütün bu süre boyunca kıkırdamalarını bastırdı; her şey tam da beklediği gibiydi. Ne kadar rahatlamıştı. Sanki hiç uzağa gitmemiş gibiydi.

"Avren'e ilk kez geliyorum majesteleri," dedi arabacı Saoirse ile birlikte öndeki koltuğa tırmanırken. Saffron, etrafı yabancılarla çevrili, bilmediği bir bölgede, saygısızlık edilmemesi gereken tehlikeli bir Gece Prensi'yle karşıya olan birinin kibar, alçakgönüllü ve masum ses tonunu korudu. Cylvan küçük kardeşine hançer gibi bakarken dizini tekrar Cylvan'ın dizine . "Sıcak karşılamam için minnettarım. Söyledikleri kadar yakışıklısın, biliyorsun-Ah, ama belki de bu benim için bu kadar erken biraz fazla ileri gitmek olur."

Cylvan'ın kristal gözleri tekrar ona kaydı ve sıırttı. Saffron'un karanlık prensi sonunda doğruldu ve sanki Saffron kulağına yaramaz bir Şey fısıldamıŐ gibi hıncırca gülümsedi.

"Alvénya'da bile güzelliğimi duydun mu?" diye sordu, sesi alçak ve soğuktu. Keskin tırnakları Saffron'un dizine dokunmak uzandı ve uyluğunun ortasına bir çizgi çekerek Saffron'un dudağını ısırmasına neden oldu. "Orada benim için başka ne diyorlar?"

"Çok güzel ametist gözlerin ve kuzgun ipeği saçların olduğunu söylüyorlar," diye takıldı Saffron, Cylvan en ufak bir dokunuŐta bile nefesinin kesilmesinden utanarak. "Ve fırtınaları parmak uçlarınızla kontrol ediyormuŐsunuz. Bu doğru mu?"

Asche alay etti ama Cylvan onları görmezden geldi. Saffron'un bacağında aşağı yukarı gezinmeyen elini kaldırdı, parmaklarını döndürdü ve yoktan küçük bir Şimşek bulutu çağırdı. Saffron'un heyecanı gerçekte, öne doğru oturdu ve takdirle sıırttı.

Sonunda Cylvan'ın gözleriyle tekrar karşılaştığında, bir an birbirlerini izledikten sonra kahkahayı patlattılar. Sonra kuzgun prens ileri atıldı, Saffron'u kollarıyla sıkıca sardı ve onu öpmek için yüzünü aldı. Saffron'un göğsündeki tüm nefesler çekildi ve karşılığında Cylvan'ın yüzünü ellerinin arasına aldı, talepkâr ağzına karşı soluk soluğa kaldı ve iki aylık beklentiyle onu öptü. Parmakları saçlarına dolandı ve Cylvan onun üzerine çıkana kadar minderlerin üzerinde geriye doğru kaydı. Cylvan'ın ağzının tadı Saffron'ın zihnindeki tüm düşünceleri, geçmiŐi, bugünü ve geleceği sildi; onun tadı, dudaklarının yumuŐaklıđı ve sıcaklığı, tanıdık bir dilin ucunun Saffron'ın alt dudağını izleyip onu kızdırmasının nasıl bir his olduğu dışında hiçbir Şey bilmiyordu. Başka hiçbir Şey bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu.

Asche Şikayet etti ve Cylvan'ı tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalıştı, Cylvan Saffron'u tutarken kardeŐlerinden birinin bacağı tarafından ezildi.

Yastık. Asche pes edip vagonun diğ er tarafındaki boş koltuğ a geçerken, Saffron Cylvan'ın ağızından sadece aksi takdirde büyüyen kahkahasında boğulacağı için çekildi. Saffron ait olduğı yere dönerken, onlar nefeslerinin altında homurdanarak tuniklerindeki kırışıklıkları fır aladılar. Ellerini Cylvan'ın yüzüne koydu. Onu tutuyordu. Onu öpüyordu. Tam olarak her zaman olması gereken yerde.

4

BİRLEŞME

Saffron yolculukları boyunca Cylvan'ın elini tuttu.

şehri. Cylvan'ın ona özellikle bir şeyi işaret ettiği zamanlar dışında pencerenin diğer tarafında hiçbir şey görmüyordu. Avren'in en iyi fırınlar, biblo dükkânları, Cylvan'ın kahve ve kitap almak için en sevdiği yerler. Ama o anlarda bile Saffron gözlerini Cylvan'ın yüzünden bir an bile ayırmıyordu. Cylvan da gözlerini birkaç saniyeden fazla ayırmazdı. Bazen birbirlerinin gözleriyle buluşur ve sessizce gözlerinin içine bakarlardı, aptallar gibi gülümserlerdi, ta ki arabadaki bir sarsıntı ya da Asche'den gelen uzun, bıkkın bir iç çekiş onları tekrar birbirlerinden ayırana kadar. Cylvan hemen yanı başındayken sürekli sessiz, durgun ana kaymamak çok zordu. Nihayet. Sonunda, yine, Cylvan tam oradaydı. Saffron bunun bir rüya değil de gerçek olduğundan emin olmak için sürekli elini sıkamak, yüzüne dokunmak için uzanmak ve onu öpmek zorunda kalıyordu. Bu rüyaları o kadar görmüştü ki, Cottage Wicklow'da gözlerini tavana dikerek uyanmıştı. Bunu tekrar yapabileceğinden emin değildi. O zamanın sonunda gerçek olmasını istiyordu.

"Sen gerçeksin," diye fısıldadı birden fazla kez nefesinin altında. Her seferinde Cylvan gülümser, Saffron'un elini yanağına bastırır ve bunu kanıtlamak için avucunun ortasını öperdi.

Cylvan'ın dersleri ve sömestr başlangıcının onun için nasıl geçtiği hakkında konuştular. şimdiden sınıf birincisi olduğu ve üç yıldız oyuncudan biri olarak hurling takımına yeniden katıldığı için vndğnden emindi. Bunu kanıtlamak için Saffron'un elini göğsüne bastırdı ve Saffron ayrı kaldıkları süre boyunca prensin kaslarının ne kadar sıkılaştığını hissettiğinde *ok etkilendiğini* belirten bir ses çıkardı. İki elini de Cylvan'ın omuzlarında, kollarında, karnında ve kalçalarında gezdirmekten kendini ve bu sırada vücudunun her kıvrımına iltifat etti. Yüzündeki ukala soğukkanlılığı korusa da Cylvan'ın kulakları pembeleşti. Saffron daha sonra bacağını uzatarak, birbirlerini son gördüklerinden bu yana, aralarındaki iki ayın neredeyse her gününü ormanda yürüyüş yaparak ya da Beantighe Köyü'nde amelelik yaparak geçirdiği için aslında daha da güçlendiğini söyleyerek vnd. Bu durum Cylvan'ın gözlerini kısmasına neden oldu ve Saffron'un yanında kimse yokken hâlâ yüksek ağaçlara tırmanıp tırmanmadığını sordu ve Saffron hemen yalan söyledi. *Tabii ki hayır. Sana uzun zaman önce merdiven ve yüksek ağaçlar olmayacağına dair söz vermiştim.* Ama sonra Cylvan'ın eğlenen gülümsemesi hafifçe soldu, gözleri Saffron'un göğsünün ortasında kaldı. Taran'ın zorlamasıyla Ostara'ya metal bir ok fırlattığı yere. Saffron Cylvan'ın elini tuttu ve tuniğinin altındaki büzülmüş yara dokusuna bastırdı.

"Artık neredeyse hiç acımıyor," diye güvence verdi. "Söz veriyorum."

Cylvan ikna olmuş görünmüyordu. Saffron konuyu değiştirmeye çalışarak biraz daha kendinden bahsetti. Prens'in gözlerindeki o ışıltıyı geri getirmeye çalışıyordu. Cylvan'a Kyteler Harabeleri'nin etrafındaki ipleri temizleme içinden ve Baba Yaga'nın o fırsat buldukça bu işe devam edeceğine söz verdiğinden bahsetti. Kyteler Harabeleri'ndeki iyileştirmelerden bahsetti.

Beantighe Köyü, Müdire Elding'in yönetimindeydi ve Cylvan tüm bu süre boyunca zihinsel notlar alıyormuş gibi başını salladı.

Sokaktaki binalar yavaş yavaş yolun her iki yanında sıra sıra dizilmiş bakımlı ağaçlara dönüşürken, Saffron'un dikkati nihayet Cylvan'dan kısa sürelerden daha uzun bir süre için çekilmişti. Tepenin zirvesinde, denizin tuzlu kokusu açık pencerelerden arabaya doluyor, temiz dağ havası ve uzaktan esen rüzgârın sesiyle karışıyordu. Saraya ilk kapıdan geçtiler; burada birisi tahtanın derinliklerine gömülmüş bir çiviyle mücadele ediyordu. Saffron merakla izledi ama Cylvan onun elinden tutup dikkatini başka yöne çekti. Diğer tarafta ne olduğunu görmesini istiyordu.

Pencereden dışarı eğilen Saffron, önünde genişleyen manzaraya bakarken nefesini tuttu. Dağlar beyaz taştan sarayı üç taraftan yemyeşil bir kucaklamayla çevreliyor, dördüncüsü ise deniz manzarasına açılan derin bir vadiye doğru alçalıyordu. Üzerinden geçtikleri uzun köprünün altında, bir nehir yükseklikler arasından kıvrılarak aşağıdaki dalgalara dökülüyordu ve Saffron gördüğü yükseklikte suyun gerçekte ne kadar geniş olduğunu merak etti. Köprü, diğer taraftaki saraya doğru uzanan bir şeritten farksızdı ve Saffron vadinin çağırdığı güçlü rüzgârların arabayı bir uçurtma gibi alıp götürmesinden endişe etmekten kendini alamıyordu. En azından gerekirse onları tekrar yüzdürebilecek bir hava perileri vardı.

Vadi duvarlarının kucağında, Avren'in beyaz başkent sarayı, ılık yaz havasının ortasında daimi kar tepeleri gibi duruyordu. Gökyüzünü yaldızlı parmaklar gibi pençeleyen mermer ve altın kulelerden inşa edilmiş pencereler, geniş odalar ve kuleler, kapalı merdivenler ve yayvan yürüyüş yolları, sarmaşıklar ve diğer yabani yeşilliklerle örtülü ile çık yapmayan dış cephenin her yerini benekledi.

Çevredeki yamaçlardan ödünç alınımtı. Belki de sarayın kendisinden daha büyük olan tek Şey, onu çevreleyen, kısmen partiler için bakımlı, kısmen de teraslarda ve yürüyüş yollarında mahremiyet için vahşi bırakılmış avluydu.

Sarayın dış görünüşüne daha önce iki kez tanık olmuştu. İlki Ostara gecesi idi; ikincisi ise sadece birkaç gece sonra Avren'den kaçarken gece yarısı olmuştu. Bir karyolanın üzerinde Luvon'un arabasının onu beklediği yan çıkışa doğru taŐınırken Cylvan'ın elini tutmuŐtu. Çoğunlukla Cylvan'a gülümsediğini hatırlıyordu, gğsndeki yaranın acısını hareket edebilecek kadar uzak tutmak için uyuşturan toniklerin okyanusunda yüzüyordu. Cylvan'ın nasıl bu kadar endişeli göründüğünü ama sarhoş bir Şekilde ona sırttan Saffron'a her baktığında gülümsemek için nasıl bu kadar çabaladığını. Uzun süre ayrı kalmayacaklarına söz veriyordu. Saffron güvende olacaktı. Cylvan ona iyi bakıldığından emin olacaktı. Yakında Avren'de tekrar birlikte olacaklardı.

Sarayla ilgili son anıları, çok fazla suyla ıslatılmıŐ kağıt üzerindeki boyalar gibi bulanık pigmentlerden başka bir Şey değildi. Cylvan'ın ona veda öpücüğü vermesi, Luvon'un arabasının penceresinden elini tutması, ta ki onu bırakmak zorunda kalana kadar. Kral Tross ve Kral Ailir'in güvenli yolculuk için kutsamaları. Asche, Saffron'un daha sonra kitap ayracı olarak kullanacağı, el yapımı tek boynuzlu at tılsımını son anda pencereden içeri soktu. Ayrılırken Luvon onun elini tuttu, sonra da Avren tren istasyonuna kadar. Gizlice taŐındılar. Sessizlik içinde. Ve Saffron için neredeyse tamamen uykudaydı.

Ama o sabah, tamamen uyanıktı. Cylvan'ın elinden tutmuŐ, dağdaki saraydan uzaklaşmak yerine ona doğru gidiyordu.

Cylvan'a bir kez daha baktı, kendine hatırlattığı anda sinirleri tekrar yatıştı - Cylvan haklıydı

Orada. Saffron'un ona ihtiyacı olduğu sürece orada olacaktı.

"Sen gerçeksin," diye fısıldadı ve bunu kanıtlamak için Cylvan'ın elini sıktı. Cylvan ona gülümsedi, yakışıklı ve mükemmeldi ve tam da Saffron'un hatırladığı gibiydi.

"Ben gerçeğim."

KÖPRÜNÜN SONUNDAKİ İKİNCİL KAPIYA ULAŞTIKLARINDA

Geniş avlunun ilk bölümünü geçtikten sonra Asche, Saffron'un dikkatini çekerek orada yetişen her tür çiçeğı, çalıyı ve ağacı gösterdi ve hangilerinin tılsım yapımında kişisel olarak kullandıklarını ve hangilerinin özel özelliklere sahip olduğunu detaylandırdı. Ana kapıya ulaşana kadar, Cylvan'ın elini bir daha geri alamayacağından emin olmak için tüm yol boyunca Saffron'un elini tuttular. Asche ne zaman konuşmaya devam etse Cylvan içini çekti, homurdandı ve nefesinin altında küfürler ; Saffron ne zaman konuştuklarını gerçekten merak etse bu daha da arttı ve üçüncü kapıdan geçip iç saray duvarının arnavut kaldırımlı yoluna vardıklarında hepsi doruğa ulaştı. Cylvan, arabanın kapısı açılır açılmaz Saffron'u kollarına aldı, gökyüzüne sıçradı ve Saffron'un sadece bir soluğu ve şaşkın bir kahkaha çığııyla başının üzerinde süzöldü.

"Seni paylaşmaktan bıktım artık!" Cylvan, Saffron kollarını boynuna atıp sıkıca tutunduğunda sırtarak rüzgârın üzerinden anons etti. "Gözlerini kapalı tut yoksa ben mükemmel olduğundan emin olamadan okyanusu göreceksin, púca!"

Saffron tekrar güldü, emre itaat etti ve yüzünü Cylvan'ın boynunun kıvrımına soktu. Kalbi göğsünde durmayı reddediyor, boğazına doğru yükseliyor ve gökyüzündeki danslarının her yükselişinde ve düşüşünde çırpınıyordu.

"Beni içeri bırakacak mısın?" diye seslendi. Cylvan'ın kolları onu daha yakına çekti.

"Sizi çok önemli biriyle tanıştıracam."

"Ne!" Saffron'un gözleri bir anda açıldı ve Cylvan'ın eli gözlerini kapatmak için havalandığında tekrar gülmeye başladı.

"Bana güvenmek zorundasın. Endişelenecek bir şey yok."

"Tanrım, bu beni daha da endişelendiriyor."

"Sadece iki aydır ayırıyoruz ve sen şimdiden bana güvenmiyor musun?" Cylvan suratını astı. Saffron onun yüzünü tuttu ve dudakları büzülene kadar yanaklarını sıktı.

"Neredeyse Morrigan'da birbirimizi tanıdığımız süre kadar ayrı kaldığımızı biliyor musun? Sana güvenmek için gerçekten bir nedenim var mı?"

"Kollarımda gökyüzünde taşınacak kadar bana güveniyorsun." Cylvan sırtıttı. "Bence bana dalga geçtiğinden daha fazla güveniyorsun. Ayrıca... pek çok yüksek fey birbirlerine kur yaptıktan sonra bir hafta içinde nişanlanır. Aslında sana karşı yumuşak davrandım."

"Bir hafta!" Saffron bacaklarını tekmeleyerek soluk soluğa kaldı. "Tam olmalı, çünkü feyler çok uzun yaşar! Birbirinize yıllarca kur yapıyor olmalısınız, haftalarca değil."

"Sadece iki ay önce nişanlanmış biri için büyük konuşma."

Saffron suratını astı ama Cylvan'ın yüzünü tutarak tekrar sıktı.

"Sadece çok yakışıklı olduğun için." Mırıldandı. "Eğer daha çirkin olsaydın, hayır derdim. Sana ve kişiliğine bu kadar uzun süre katlanamazdım."

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim."

"Hey!" Saffron göğsüne yumruk attı ve Cylvan neredeyse onları düşürüyormuş gibi yaptığında güldü. Aşağıda, Cylvan Saffron'u özellikle tutarken ağaçlardan oluşan bir örtü ufka kadar uzanıyordu, böylece deniz

Sırtını. Saffron kollarını tekrar Cylvan'a doladı ve boynunun yan tarafına bir öpücük kondurarak kendini ona yaklaştırdı.

"Seni çok özledim," diye iç geçirdi. "Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olmamız da umurumda değil - efsanelerde okuduğum hiçbir kader aşığı aşık olmadan önce birbirini uzun süre tanımamıştı."

"Hangi kaderli aşıkları kastettiğiniz konusunda endişeliyim. Çoğu trajediyle sonuçlanıyor."

"Biz değil," dedi Saffron, bu sözlerin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen. Her şey göz önüne alındığında. Ama sonra burnunun kıvrımını Cylvan'ın tenine bastırarak, onu içine çekerek, nabzını hissederek, Saffron bunun doğru olabileceğini düşünmekten kendini alamadı. *Biz değil. Biz değiliz.* "Sadece seninle mutlu olacağımı biliyorum."

"Bunu sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Cylvan gülümsedi. "Ve böyle başlayacağım."

Cylvan Saffron'dan gözlerini tekrar kapatmasını istedi. Saffron bunu yaptı, hafifçe alçalırlarken ve ayakları sağlam zemine dönerken bile Cylvan'ın eline yapıştı. Cylvan daha sonra onu hafif bir eğimle, sık ağaçların ve temiz havanın kokusunu alabileceği, kuşların ve esintinin sesini duyabileceği ve uzakta, dalgaların çarpıştığını bildiği bir yere kadar ilerletti. Gülümsemesini engelleyemiyordu. Cylvan bile fark edip onunla dalga geçti, yanağını çimdikledi ve henüz görececek bir şey yokken neden böyle baktığını sordu ama Saffron Cylvan'ın elini sıktı ve ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. Çok mutluydu. Gözlerini açtığında Cylvan'ın hâlâ orada olacağını bildiği için çok mutluydu. Bu onun hayal gücü olmayacaktı.

Cylvan sonunda durduğunda, Saffron'un arkasına geçti ve parmaklarını saçlarının arkasında gezdirdi.

"Pekala."

Saffron parlak güneş ışığına karşı gözlerini kırptırmak zorunda kaldı ama görüşü netleştğinde nefesi kesildi ve huşu içinde bir adım öne çıktı.

Okyanusun sonsuz olduğunu biliyordu. Resimlerini görmüş, kitaplarda tasvirlerini okumuştı; Luvon, Adelard ve hatta koruyucu ailesi düzenli olarak özel adalarını ziyaret eden Letty bile ona anlatmıştı. Beklenmedik bir şey göreceğini düşünecek kadar aptal değildi ama sonunda ilk elden tanık olmak yine de nefesini kesti. Sonsuz bir su manzarası, rüzgârın savurduğu lacivert çimenli tarlalar gibi, yeşil ve beyaz nakış boncuklarıyla beneklenmiş kalın bir yorgan gibi pürüzlü başlıklar halinde savruluyordu. Buraya bakan uçurumun üzerinde dururken, önce önündeki sonsuz manzaraya baktı, ufuktaki fırtına bulutlarının tehdit ettiği şiddetli yağmurun kokusunu içine çekti, ardından dalgaların her iki yönde de uzanan yılan gibi uçurum kenarlarında nasıl sonsuza dek kreşendo yaptığını takdir etti. Tüm Alfidel'in doğu kenarının şeklini oluşturan, Cylvan'ın bir zamanlar karga kitabında onun için çizdiği bir şekil. Adelard'ın ofisindeki dev haritada pek çok kez gördüğü bu şekli bir gün kendi gözleriyle görebileceğine asla inanmamıştı.

Tek söyleyebildiği "Ah..." oldu. Yeterince büyük kelimeler yoktu tarif etmek, bu kadar büyük, canlı ve alçakgönüllü bir şeye hak ettiği adaleti sağlamak. Cylvan kollarını Saffron'a arkadan dolayarak onu kendine çekti.

"İstersen buradaki her gün manzaran bu olacak," diye fısıldadı. Tüylere diken diken olan Saffron'un kollarını öptü. "Burada benimle olduğun sürece, ne zaman istersen okyanusu görebileceksin."

Saffron'un gözlerini böylesine şaşırtıcı bir manzaradan uzaklaştırabilecek tek bir şey vardı ve o da onu öpmek için döndü. Cylvan'ın yüzünü tuttu, onu tatmin edecek kadar yakın olmak için nefes almayı kesmek zorunda kalana kadar öptü. Dudaklarında spreyden kaynaklanan hafif bir deniz tuzu izi vardı. Rüzgâr saçlarını birbirine dolamıştı. Ve Saffron bunların hepsine sahip olmak, elinde tutmak ve kendisi için almak istiyordu.

"Her gün dikkatimi çekmek için rekabet edecek," diye fısıldadı. Cylvan sanki bu hayatında duyduğu en tatmin edici  eymi  gibi sırttı. Sanki bir parçası onu kıskanmı  gibiydi.

"Dikkatli olun. Deniz tanrılarını  zmenizi istemeyiz."

"Bırak duysunlar. Eminim ellerinde bir mum bile olmadığını zaten biliyorlardır."

"Prensım benim g zelliğim için denizle savaşmaya hazır," diye sırttı Cylvan, rüzgârda savrulan bir tutam saçı Saffron'un gözlerinden kaçırarak. "Belki de kaderimizde efsanelerdeki açıklar gibi olmak vardır..."

Gözleri Saffron'un vücudunda gezinip kulağının altındaki deriye takıldı. Cylvan elini Saffron'un ensesine dayayıp hafifçe sıkmadan önce Saffron'un yanakları kızarmı tı bile.

"Bu bir sorun olacak," diye mırıldandı. " oğu yüksek fey uzun saçlıdır ya da yüksek yaka takar... ensenin arkasında  ehvetli bir şey vardır. Onu g rebilmekle ilgili baskın bir şey. Genelde sadece kısa saçlı, boyun eğen beantigheler bunu gösterir."

Saffron daha da kızardı, Cylvan'a onu bırakması için vurmadan önce gözlerini kaçırdı. Cylvan kıkırdadı, Saffron'un elini tekrar kendi eline aldı ve sonra onu ağaçlara doğru geri çevirdi.

"Seni biriyle tanıştıracaağımı söylemiştim. Gel o zaman."

Omzunun üzerinden başını sallayarak Saffron'u uçurumun kenarından çekti. Y r rlerken Saffron ye illiklere baktı, tam indikleri yerin ne kadar uzakta olduğunu soracaktı ki ye illiklerin arasından bir şey belirdi ve merakını uyandırdı.

Yapı ağaçların arasındaki bir dönemecin ardından göründü ve Saffron'un ağzı  a kınlıktan hafifçe aralandı. Sunağın ortasındaki canlı bir ağacın gövdesine oyulmu  bir adama bakarken neredeyse  d n n bokuna karı acaktı, dallar boylu boyunca uzanıyor ve

dairesel çatıdan dışarı çıktı. Uzun sakallı, yaşlı bir fey adam, iki elinin arasında saygıyla bir mızrak tutuyordu. Ayaklarının bir tazı denize doğru bakıyordu. Kalçasında, kılıflı bir kılıcın yanında bir arp sallanıyordu, her küçük ayrıntı hâlâ canlı olan ahşaba hassasiyetle oyulmuştu. Adamın ayaklarının dibindeki taş sunaktaki sunuların taze olduğunu fark etmeden önce, neredeyse figürün böylesine ayrıntılı bir şekli nasıl olup da hâlâ gelişmekte olan bir gövdede sakladığını soracaktı. Çam ve gümüş çanlardan oluşan çelenkler, çiçekler, meyve ve taze su dolu kâseler, güzel kokulu şarap amforaları ve balmumunun içine çam iğneleri ve çiçek yaprakları dökülmüş bir dizi yanan mum... Ama sonra Saffron keskin bir solukla geriye doğru sendeledi ve telaşını bastırmak için elini ağzına götürdü.

Meyveleri kıpkırmızıya boyayan sunu kâselerinden birinde, kanatlarını açmış kıvrılmış, tüyleri kanla ıslanmış, gagası ve pençeleri dövüş izleriyle yontulmuş, parçalanmış bir peçeli baykuş duruyordu. Kirli göğüs tüylerinin arasına sıkıştırılmış, üzerinde tren istasyonunda kendisi için bırakılanla aynı sözcüklerin yazılı olduğu kırmızı bir kart.

Cylvan, Saffron'un uzun süre bakmasına izin vermedi. Saffron'u

kendi

Kollarını kavuşturdu ve hiçbir uyarıda bulunmadan uçurumun kenarından aşağı atladı, Saffron inledi ve tutunacak bir şey bulmak için çırpındı. Gözlerini sıkıca kapadı ve toprağa dönene kadar nefesini tuttu, ıslak kum Cylvan'ın botlarının altında kayıyor ve okyanus spreyi Saffron'ın tuniğini delip tenini öpüyordu. Yere indiklerinde bile Cylvan hâlâ Saffron'ı yere bırakmamıştı, bunun yerine rüzgârının etkisiyle uzun ve zarif sıçrayışlar yaparak uçurumun yakınlarındaki bir girintiye doğru kayıyor, çarpan denizin ve onunla birlikte gelen sesin soğuşunu azaltıyordu.

"Neydi o?" Saffron sonunda Cylvan onu aşağı indirirken sordu, botları kumsaldan gelen kumla tozlanmış taş zemine sürtünüyordu. Rüzgâr saçlarını karıştırdı, tuz ve yaklaşan yağmur kokuyordu, damlalar zemini benek benek etmeden önce onlara birkaç dakika daha zor verdi.

"Sana göstermek istediğim şey bu değildi," diye içini çekti Cylvan, parmaklarını saçlarının arasından geçirdikten sonra girişten eğilip tepedeki uçurumun kenarına baktı. Saffron da sanki onları aramak için aşağıya bakan bir yüz olmasını bekliyormuş gibi aynı yolu izledi. Cylvan'ın gözleri

Saffron'un şüphelenmesine yetecek kadar uzun süre oyalandı, tuniğini tuttu ve onu itip kakarak içinden çıkmasını sağladı.

" oluyor?" diye sordu. "Hadi."

"Seninle ilk yalnız saatlerimi bu şekilde geçirmek istemezdim," dedi Cylvan, her şey kafasına dank ettikçe siniri daha da artıyordu. Saffron onun gözlerinin ardında bir yabancıyı parçaladığı görüntüleri görebiliyordu, sanki bu fantezi şimdilik sinirlerini yatıştıracakmış gibi. Parmaklarını tekrar saçlarının arasından geçirdi ve Saffron'u artan yağmurdan korumak için pürüzlü taş bastırdı. "Bu... bu hiçbir şey. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok-"

"Sakin denemeye kalkma."

Cylvan kaşlarını çattı. Hayal kırıklığı içinde Saffron'un saçlarını karıştırdı. "Birazcık olsun benim için sevimli, masum ve uysal olamaz mısın? Seni kanlı bir manzaradan uzaklaştırmama izin ver, sonra da bu kadar centilmen olduğum için beni ödüllendir."

"Seni istediğin kadar ödüllendiririm. Ama önce bana bir şeyler olmadığını söylemelisin."

"Tanrılar yukarıda," diye homurdandı Cylvan. "Dediğim gibi, önemli bir şey değil. Avren'de her zaman muhalifler olmuştur, bu sadece beni hazırlıksız yakaladı."

Saffron gözlerini kıstı. Cylvan da ona karşılık verdi ve Cylvan sonunda yenik bir iniltiyle başını geriye atana kadar sessiz bir gözdağı oyunu oynadılar.

"Bazı muhalif gruplar son zamanlarda özellikle gürültücü ve sorun çıkarıcı oldular. Bu, bir mesaj göndermek adına öldürülen ilk peçeli baykuş değil. Son birkaç hafta içinde üç tanesi daha sarayın ön kapılarına çivilendi." Sesi alçaldı. "Seni bir ay daha Morrigan'da bırakmayı seçmemin nedenlerinden biri de buydu. Ama kraliyet muhafızları bu işin arkasında kimin olduğunu hâlâ bulamadı ve ben de bencil bir yaratığım, o yüzden daha beklemek istemedim... Eninde sonunda bir şeyler görebileceğini biliyordum ama-

Kahretsin, hemen olmasını beklemiyordum. Gelişinizden sonraki bir saat içinde."

Saffron iç çekti, gözlerini kapadı ve bir elini Cylvan'ın göğsüne bastırdı. Başını sallamadan önce birkaç amaçlı nefes aldı. Neredeyse aklından geçeni söyleyecekti ama Cylvan'a dileğini vermeyi tercih edeceğine karar verdi. Sevimli, masum, uysal biri. Cylvan'ın kuşları kimin parçaladığı ve garip şiirler içeren kırmızı kartların dağıtılmasını kimin organize ettiği hakkında başka bir şey bilip bilmediğini sorgulamayacak biri; eğer Saffron'un aylar önce saray revirinde tanıştığı belirli bir adamla ilgili olma ihtimali varsa. Aslında Saffron Ryder Kyteler'in adını aklından olabildiğince uzak tutmaktan çok mutluydu. Memnuniyetle hiçbir şey görmemiş gibi davranabilirdi. Sadece biraz daha uzun bir süre için.

"Beni bu kadar çabuk güvenli bir yere götürdüğünüz için teşekkür ederim majesteleri," dedi ellerini Cylvan'ın ensesinde, saçlarında gezdirerek. "Çok bir davranıştı. Bana ne göstermeye çalıştığınızı söyleyecek misiniz?"

"Ne yani, onu tanımadın mı?" Cylvan kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Yaşlı kralı gördüğün anda bilmem gereken her şeyi *bana* senin anlatacağını sanıyordum."

Saffron dudaklarını büzdü ama meydan okuma karşısında hafızasını yokladı. Tanıdığı biri olmalıydı. Cylvan'ın hakkında çok şey bildiğini varsaydığı biri. Oymacının kemerindeki arpı, kılıcı, mızrağı düşündü...

"Bir ipucu ister misiniz?"

"Hayır. Oisín mi? Yanlışlıkla ölümlülerin dünyasına dokunduktan sonra." "Hayır."

Saffron kaşlarını çatı. "O zaman... Kral Lir?"

"Durum böyle olsaydı çocukları onun etrafını oyardı, öyle değil mi? ama.

Kayıp. Kraliyet ailesinin neden buruşuk bir fey dedeye özel bir sunağı olsun ki...?"

Saffron yerinden sıçradı, sözlerinin üzerinde tökezledi ve sonunda açıkladı: "Kral Lugh! O Kral Lugh'du!"

Cylvan sırtarak Saffron'un yüzünü kavradı ve onu yanaklarından tekrar tekrar öpmeden önce burunlarını birbirine yapıştırdı. "Ohh, beantighe, çok iyisin, çok akıllısın, gelmiş geçmiş en akıllı küçük beantighe, çok gurur duyuyorum."

Saffron onu itmeye çalıştı, Cylvan onu taşla daha sert bastırıp her yerini okşayınca kahkahalarla güldü, yüzüne ve boynuna daha fazla öpücük kondurdu.

"Evet, seni Tuatha dé Danann'ın koruyucu tanrısı olan yaşlı Kral Lugh Lamhfada ile tanıştırmayı umuyordum," diye etti Cylvan, Saffron'un yüzünü çenesinin altından tutup gülümsemeden önce, hâlâ onunla dalga geçip . "Evliliğimizi kutsayacak kadar onu memnun edip etmediğini görmek için seni ona göstermek istedim."

Saffron yutkundu. "O-oh... ve? Yapıp yapmadığını nereden biliyorsun?"

"Derler ki Tuatha dé Danann'a düşman olan biri onun huzuruna girerse, elindeki mızrak alev alır ve kadim ağacını yakarmış," dedi başını sallamadan önce. "Açıkçası, orada bizi gerçekten neyin beklediğini düşünürsek, bu sadece bir efsane, ama... Buna inanmana izin vermeye tamamen hazırdım. Yalan söyleyip söylemediğini bilecek birine ne söyleyebileceğini duymak istedim."

"Ne hakkında?" Saffron endişeyle gülümsedi. Cylvan'ın gözleri kapalı ışıktaki derin ve zengindi, koyu renk saç telleri yukarıdan yağın yağmurun etkisiyle tenine yapışmaya başlamıştı.

"Benimle olan niyetin hakkında."

Saffron'un nefesi kesildi ve sessiz bir an boyunca Cylvan'ın yüzünü inceledi. Dudakları aralandı, yukarı bakarken yağmur damlalarıyla beneklendi

üzerinde asılı duran mükemmel fey lorduna.

"Ona her şeyi anlattırdım," diye fısıldadı Saffron. Cylvan'ın sinsi gülümsemesi yumuşadı. "Ona şunu söyledim... fazla bir şey olmasam da... okula daha birkaç gün sonra , hayatım boyunca bir beantighe oldum, yüksek fey olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum... Prens Cylvan'ı tüm kalbimle önemsiyorum. Tüm varlığımla. Ve..."

Elleri Cylvan'ın göğsünü buldu, düz şekilde göğsüne bastırarak sıcaklığını emdi. Kalbinin Saffron'un dokunuşu altında nasıl attığını hissetti.

"Ve bir gün iyi bir kral olmasına nasıl yardım edebileceğimi düşünüyorum. Herkes onun bir Gece Divanı getireceğini düşünse bile. Gerçekten getirse bile. Bunların hiçbirisi umurumda değil; beni korkutmuyor. Ona uzaktayken seni ne kadar özlediğimi ve burada olduğum için ne kadar heyecanlı olduğumu anlattırdım. Ve bana verdiğin bu şans için ne kadar minnettar olduğumu. Ve birbirimizi son gördüğümüzden beri her gün ve gece seni nasıl düşündüğümü, takıntı derecesinde. Başka hiçbir şey düşünmedim. Ve şimdi nihayet yeniden birlikte göre, korkarım ölene kadar düşündüğüm tek şey sen olacaksın."

Cylvan'ın ifadesi daha da yumuşadı ve Saffron'un hayal bile edemeyeceği kadar yumuşak bir şekilde gülümsedi. Prens bir elini kaldırarak Saffron'un çenesinin altını kavradı ve başparmağını en belirgin yara izinin göz kamaştırıcılığın altında gizlendiği yanağının üzerinde gezdirdi. Bu düşünceyle Cylvan'ın eli aşağı kayarak ametist kolyenin zincirinin altından bir çivi geçirdi ve zinciri çekerek Saffron'ın gerçek yüzünü ortaya çıkardı.

"Çok güzel," diye fısıldadı, Saffron'un yanağına tekrar dokunarak ıslak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yüzünü çok özledim. Her gece hayalini kurdum. Tıpkı bunun gibi."

Saffron zayıfça gülümsedi. Elini Cylvan'ın kolunun kıvrımına koydu ve parmak uçlarında durarak onu nazikçe öptü. Cylvan'ın ağzı yağmur ve okyanus tuzu tadındaydı, tıpkı ormanlar ve Saffron'un yeniden tatmin olmak için ihtiyaç duyduğu diğer her şey gibi. Kalbindeki boşluğu, geri kalanı iyileşse bile asla iyileşmeyen son küçük parçayı dolduruyordu. Cylvan'ın ait olduğu, mükemmel bir şekilde uyduğu o yer.

Dudakları zahmetsizce birbirlerine doğru kayarken, Cylvan'ın nefesleri ağırlaşp keskinleşirken, bir el Saffron'un ensesine döndü. Tırnakları saçlarının arasından yukarı doğru kaymadan önce başının arkasını kavrayarak tekrar sıktı.

"Cylvan," diye nefes aldı Saffron ağızlarının arasından, Cylvan'ın dokunuşunun nasıl yoğunlaştığını hissederek. "Dokun bana. Lütfen. Beni daha fazla bekletme. Beklemek zorunda kalmak istemiyorum..."

Cylvan'ın yağmurda kayganlaşan tuniğinin önündeki düğme sırasını buldu, Cylvan'ın eli Saffron'ın bel kemerinin önünden aşağı kayarak onu tahrik ederken parmakları beceriksizleşti. Prensini dizi Saffron'un bacaklarının arasına girerek onları açtı, onu ıslak taşla doğru bastırdı ve sıcak bir avuç içi onu bulup okşarken nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Bunu yatak odamda yapabileceğimizi düşünmüştüm," diye fısıldadı Cylvan Saffron'un kulağına, Saffron'un elleri artan bir bunalıyla tuniğinin düğmelerinde durduğunda kendi kendine gülümsedi. "Seni keklerle, tatlılarla, şarapla besleyecektim, yavaşça soyacaktım, her santimine tapacaktım. En çok özlediğim kısımlara kendimi yeniden alıştırmak için. Ta ki sen çarşafımanı tutup yalvarana kadar..."

Saffron sesinde bir çatlakla "Siktir," diye soludu. Cylvan onun sadece dokunulmaya karşı ne kadar hassas olduğunu fark etti, muzipçe gülümsedi ve Saffron'un tuniğini iterek göğsünü öptü, sıcak dilini meme uçlarından birinin üzerinde gezdirirken diğer eli

pantolonunu biraz daha aşağı iterek bacaklarının çıplak tenini soğuk havaya maruz bıraktı.

"Elimin altında bu kadar kolay inleyen bir beantighe ile daha önce karşılaştığımı sanmıyorum."

"Tanrım," diye küfretmek istedi Saffron ama Cylvan haklıydı. nceki iki ay boyunca pek çok kez dokunmuş ve kendini tatmin etmiş olsa da, bu aynı şey değildi. Saffron her seferinde Cylvan'ı düşünüyordu; Cylvan'la yakınlaşabildiği zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu ve bu her yeni fırsatın beklentisini bir öncekinden daha tatlı hale getiriyordu. Saffron bunu tekrar hissetmek istiyordu. Tekrar sahip olmak istiyordu. Çok uzun zamandır kendisinden esirgenmişti. Açlıktan paralanacaktı. Prens Cylvan'ın elleri, ağzı ve üzerindeki ağırlığı altında kıvranmak, yalvarmak ve inlemek istiyordu.

"Beni bekledin mi? Beklemek zorunda olmadığını söylememe rağmen..." Cylvan nefes nefese sordu, eli Saffron'un bacaklarının arasında daha da ilerledi, Saffron keskin tırnakların hissiyle titrerken girişiyle alay etti. "Kaç partiye gidersem gideyim, geceyi geçirmek istediğim tek bir saray mensubu bile kalmadı... İnsanların ne kadar yumuşak... ve sıcak... ve muhtaç olabileceğini öğrendikten sonra olmaz."

"Ben... seni düşündüm," diye soludu Saffron, Cylvan'ın ıslak parmakları keskin uçlarıyla kazımamaya dikkat ederek nazikçe içeri girdiğinde gerildi. "Kendime her dokunduğumda, yalnız olduğumda."

"Ne düşündün?" Cylvan Saffron'un bacaklarından birini kaldırdı ve Saffron içgüdüsel olarak bacaklarını Cylvan'ın beline doladı. Gözlerini aralayan Saffron'un yanakları havanın soğuğuna rağmen sıcacıktı. Cylvan bir parmağını daha kaydırdı, Saffron'un bacağını kaldırarak daha derine davet etti ve Saffron sadece elleriyle tuniğinin n kısmına tutunabildi.

"Parmakların." Cylvan boynunun yan tarafına doğru mırıldanırken Saffron acınası bir sesle, böyle şeyleri içine sokup çıkararak Saffron'un ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olduğunu söyledi. "Ve senin ağzın!"

İçini açan parmaklar daha hızlı okşadıkça Cylvan'a yapıştı, neredeyse bacağını bükecekti, karnında yükselen zevk kıvrıldıkça nefesi kesildi ve sıkıştı. Parmaklar içindeki hassas yeri sıyrırken, sadece başka birinin parmaklarının ulaşabileceği kadar derindi. Cylvan'ın parmakları nazik ama talepkârdı, keskin uçlarıyla canını acıtmamaya dikkat ediyorlardı; yine de parmak uçlarının iç kısımlarında nazikçe gezinmesi dudaklarından acınası, fokurdayan bir inilti çıkardı. Onunla alay ediyor, onu gıdıklıyor, her santiminin rahatlamak için çaresizlikle kıvrılmasını ve kaşınmasını sağlıyordu.

Cylvan bir elini Saffron'un sırtının küçük kısmına bastırdı, omurgasını büktü, kalçalarını eğdi ve parmaklarının daha derinlere inmesine izin verdi. "Çok sıkısın... Sana tekrar dokunmamı beklemek acı verici olmalı."

"İ-" Ama Saffron kelimeleri bir araya getiremedi. Kelimeleri bilmiyordu. Var olduklarından bile emin değildi. "Oh, Cylvan-lütfen..."

Cylvan yine kıkırdadı. Saffron'u neredeyse delirtecek kadar yavaş bir şekilde parmaklarını çekti ve Saffron'un tuniğinin önünden aşağı doğru inerken onu tekrar öptü.

"Sana zaman ayıracağım," diye fısıldadı. "Her santimini yeniden tanıyacağım, böylece tenin benim dokunuşumun altında nasıl hissettiğini unutmayacak. Ta ki benim için yalvarana kadar."

"Kahretsin," diye inledi Saffron. "Beni uyarmışlardı... sen bir Gece Prensiydin. olacağını hiç düşünmemiştim."

Cylvan sanki bunu duymak en sevdiği şeymiş gibi karanlık bir şekilde gülümsedi. Saffron'un tuniğini omuzlarından iterek çıkardı ve tenini ısırın rüzgâra ve deniz serpintisine maruz bıraktı. Saffron açıkta kaldığı için titredi, sonra

Cylvan'ın ağızı tekrar meme uçlarına döndüğünde, soğuktan ve gelecek olanın beklentisinden dolayı sert ve hassastı. Göğsünün ortasında, Ostara'dan kalan yara izi çarpık ve çirkindi ve Saffron bir şey söylemeye çalıştı ama Cylvan onun yerine onu öptü. Öptü, sanki çok korkunç bir şeye hürmet ediyormuş gibi burnunun ucunu kenarından geçirdi. Saffron da aynı şeyin kendisinden yayıldığını hissetti ve Cylvan'ın bunun için hâlâ kendini suçladığını bilmekten nefret etti. Suçlamaması gerektiği halde. Yapmamalıydı, yapmamalıydı - Saffron asla yapmazdı. Cylvan'ın başka seçeneği yoktu.

Parmaklarını Cylvan'ın saçlarında gezdirerek onu sessiz dikkat dağınıklığından uzaklaştırdı.

"Lütfen bana daha fazla dokun, Cylvan," diye fısıldadı ve Cylvan itaat etti. Prensın ağızı söz verdiği gibi Saffron'un tenini keşfetti, dudaklarını, dilini, ellerini Saffron'un kaburgalarının üzerinde paha biçilmez bir hazineyi değerlendirir gibi özenle gezdirdi; parmakları Saffron'un belinin üzerindeki deriyi büzdü, kışının yuvarlaklığını kavrayıp sıktı ve bunu yaparken Saffron'un ağızına doğru iç çekti. Parmakları Saffron'un kalçalarının üst kısımlarından aşağıya iniyor, sonra tekrar yukarıya doğru süzülüyor, muzip bir gülümsemeyle Saffron'un muhtaç ereksiyonunun yanından zar zor geçiyordu.

Saffron derisini yırtacakmış gibi hissetti. Hayal kırıklığının dalgalarını kendi ellerine yönlendirdi, Cylvan'ın kendi tuniğini biraz fazla açgözlülükle çekti, yanlışlıkla bazı düğmeleri kopardı ve onları kuma gönderdi. Fark etmedi bile, ağızını Cylvan'ın tam da hatırladığı gibi tadı olan, sanki onun için yapılmış gibi hareket eden ağızından çekmedi bile. Yasak meyvesi; sonuçlarını umursamadan yiyeceği, lezzetli tohumlarla dolu narı. Karanlık prensi, yeraltı dünyasının efendisi, ormanın kralı, kuzgunu-

"Seni çok özledim," diye inledi. Cylvan'ın tuniğini itti, ellerini göğsüne bastırdı ve karnında gezdirdi,

Sadece ayrı kaldıkları süre içinde vücudunun gerçekten ne kadar değiştiğini fark ettiğinde durakladı. Cylvan'ın fiziğini tamamen takdir ettiği için nefesi kesilmiş ve kızarmış bir halde dudaklarından çekildi. Arabada bu konuda dalga geçmişlerdi ama Cylvan abartmıyordu. Göğsünün, karnının ve omuzlarının kasları arasında her zaman kesikler ve çukurlar vardı ama birbirlerini son gördüklerinden beri genişlemişti. Saffron'un ellerinin altında daha sıkı, daha güçlü, biraz daha zarıftı. Saffron, parmaklarını Cylvan'ın kasları arasındaki her çizgide, göğsünün ortasında, kollarında gezdirmeden edemedi. Cylvan'ı tekrar ağzına çekti ve uzun bir süre öptü.

"Seni özledim," diye tekrarladı usulca. "Seni özledim, seni özledim..." "Bir daha asla ayrı kalmak zorunda değiliz," diye fısıldadı Cylvan. Elleri tekrar Saffron'un kalçalarını kavradı ve Saffron'un elleri Cylvan'ın pantolonunun önünü buldu, bağcıkları çözdü ve kalçalarından uzaklaştırdı. Prens kumaşın altında gerildi ve Saffron onun sikini avucunun aldı, Cylvan'ın ucunu, uzunluğunu okşarken ve ovalarken yüz ifadesinin nasıl zevkle kıvrıldığını izledi. Dudağını ısırdı, keskin bir nefes aldı, kaşlarını çattı, dişlerini sıktı - sonra ağır gözlerini kaldırıp koyu kirpiklerinin arasından Saffron'a baktı, ahlaksız ve yalvaran.

"Yeterince bekledim," dedi Saffron ve Cylvan'ı tekrar öpüp çekildi. Döndü, ellerini taş uçurumun yüzüne koydu, omzunun üzerinden Cylvan'a baktı ve sırtını eğdi. "Öyle değil mi? Cylvan..."

Cylvan'ın elleri Saffron'ın kalçalarının altına dolandı, uyluklarının arkasına bastırdı ve uzunluğunu kuyruk sokumuna doğru okşadı. Saffron dudağını ısırdı, Cylvan'ın ucu bacaklarının arasını öperken sessiz bir iç geçirdi ve sonra yavaşça içine bastırdı. Saffron'un bacaklarının titremesine ve nefesinin kesilmesine neden oldu. Saffron bacaklarını çevirdi.

Başını kaldırdı, omzunun üzerinden Cylvan'ın dudaklarını yakaladı ve penetrasyonun şok edici zevki onu tüketirken onu içine çekti. Kendini dik tutmasını, doğru düşünmesini zorlaştırdı. Bir yudum viski içmeden ya da peri meyvelerinin tadına bakmadan sarhoş olmuştu - Cylvan yeterliydi. Saffron'un ihtiyacı olan tek şey Cylvan'dı.

Cylvan'ın kalçaları Saffron'inkilerle buluştu ve Saffron taş a aynı hizada bastırılana kadar ona doğru eğildi. Cylvan ona iltifat ederken, elleri daralan belini sararken ve dişleri Saffron'un kulağını ısırırken orada sabitlendi. Prens ilk başta Saffron'un içini ıslatmak için yağ sürmeden dikkatlice hareket etti, kendi zevkinin içine akacağını ve yakında çabayı kolaylaştıracağını biliyordu. Saffron her itişin daha yumuşak olduğunu, kuyruk sokumunun tabanından keskin bir çizgi çizmeden içine girip çıktığını hissetti, ta ki Cylvan'ın kısıtlaması azalana ve hareketleri daha talepkâr hale gelene kadar.

Daha sert ve daha sert, aylardır bastırılmış bir hüsrarla Saffron'un içine giriyor, eli kalçalarını daha sert kavrarken Saffron'un boynunun kıvrımını öpüyor ve ısıırıyordu. Saffron inlemelerini ve sızlanmalarını bastırmaya çalışıyor, parmaklarını taş a doğru kıvrıyor, içindeki her çalkantıda nefesi kesiliyordu. Bir elini karnının tabanına bastırdı, Cylvan'ın onu delip geçeceğinden emindi. Onu ağzına kadar doldurdu, tekrar ve tekrar, kolları tarafından boyun eğmeye zorlandı.

Saffron'un dizleri ezilmekten büküldüğünde, Cylvan onu yakaladı ve göğsüne doğru çekti. Saffron başını Cylvan'ın omzuna yasladı ve bacakları tekrar açılırken bir kolunu başının arkasına doğru bükte. Nefes nefese Cylvan'ın boynunun yan tarafına doğru inledi, alnında ter boncukları oluşurken ve gözleri sulanırken yüzünü prensin kulağının altına bastırdı. Diğer eli bacaklarının arasını okşuyor, midesindeki sıcaklık arttıkça daha sert becerilmek için yalvarıyordu. Daha ateşli çığlıklar atmaya başladı.

zevk, bir nefesle kırılmadan önce, sırtını eğdi ve kalçalarının arasındaki ecstasy şişip ondan dökülürken her santimini sıktı.

Cylvan'ın kollarına yığıldı, ağır ağır nefes alıyordu ama Cylvan homurdandı, onu daha yakına çekti ve daha sert, daha derin, daha hızlı çarparken ağzının üzerine bir el koydu, Saffron aşırı uyarılmayla neredeyse çığlık atarken susturucu eli pençeledi. İnledi ve sızlanma şeklinde yalvardı, ancak bunların merhamet için mi yoksa daha *fazla, daha fazla, daha fazla-!*

Cylvan bir inilti ve kollarını sıkarak Saffron'un içine boşaldı, sonra Saffron'a nefesini tutma şansı vermedi, sadece kumsalda dizlerinin üzerine çökecek kadar çekildi. Cylvan kumun üzerinde toplanmış tuniğini pençeledi, bir koluyla Saffron'u sırtından yakalayıp yumuşak kumaşın üzerine sürüklemekten önce onu özensizce yaydı. Saffron, Cylvan'a tekrar sarılmak için kollarını güçlükle dışarı attı, nefeslerini toparlamak için savaşlar arasında onu kabaca öptü - tüm bunlar olurken Cylvan bacaklarını bir kez daha açtı, Saffron'un vücudunun geri kalanını yukarı doğru sarsan bir hevesle içine soktu. Hâlâ yüzünü tutan Cylvan'ın ağzına doğru inledi ve kalçalarını içine dolanan sertliğe doğru yuvarladı. Cylvan, Saffron sırtının altındaki tuniğe damlayana kadar, bacaklarını hissedemeyene kadar, adını ya da üstündeki zorlu ağırlığın adını hatırlayamayana kadar onu kızıışmış vahşi bir fey gibi becerdi. Onu ağlayan, salya akıtan, yalvaran bir karmaşaya indirgedi, sadece onu öptü, onu elledi, onu içeride tutmak için bacaklarını Cylvan'ın beline doladı, kelimeler onu başarısızlığa uğrattığında devam etmesi için ona yalvardı.

Cylvan onu hiçbir şey kalmayana kadar becerdi ve sonra yaptı. tekrar. Ve tekrar, sonra tekrar, ta ki Saffron prensin omzuna yığılıp onu göğüs göğüse sürene kadar. Bitkin düşmüştü. Tamamen yutulmuştu ama taşıyordu. Cylvan ona mırıldandı, sırtını avuçladı

Bir eliyle boynunu tuttu, saçlarının arkasını okşadı, Saffron'un boynunun yan tarafına övgü gibi hissettiren bir dizi öpücük yerleştirmeden önce birkaç kez daha nazikçe girip çıktı. *Çok iyiydin. Çok iyi yaptın.*

Saffron kendi kendine gülümsedi, sarhoş ve boş, ağrıyan ve kızarmış, zonklayan ve taşan ve aşk ısırıklarıyla, diş izleriyle, Cylvan'ın onu kaldıraç için çok sıkı kavradığı çürüklerle doluydu. Ter, tenindeki nemli deniz spreyiyle karışırken titredi, sonunda gözlerini kapadı ve uzun, yorgun bir nefes verdi. Cylvan yavaşça, dikkatlice çekildi ve onunla birlikte altlarındaki kirli tuniğe gömüldü. Saffron'u kendine doğru çekti ve Saffron'un, saf mutluluğun kadife karanlığına gömülmeden önce terden kızarmış göğsüne bir öpücük daha konduracak gücü vardı.

6

SABAH

Sarayda bir ziyafet güzel olabilirdi, ama Saffron Biliyorum. Öğleden sonra çayı güzel olabilirdi. Akşam yemeği tam bir gösteri olabilirdi. Saffron bunu bilemezdi. Saffron, Cylvan'ın kendisine saatlerce yemek hazırladığı kumsaldan denizin büyük genişliğini seyretmekle meşguldü. Hâlâ çıplak bir şekilde dinlendikleri yerde, Saffron Cylvan'ın tuniğine sarınmıştı, yağmur şiddetini artırmış, sadece ufak bir koruma sağlayan küçük girintilerinin üzerindeki taşla çarparak dökülüyordu. Başını Cylvan'ın göğsüne yaslayıp kalbini dinleyen Saffron, bir elini dışarı doğru uzatarak düşen suyu avucunun içine aldı ve yudumladı. Cylvan'a tadının Akik Ormanı'ndaki yağmura benzediğini söyledi, bu da onu rahatlatmıştı. Cylvan ona dünyadaki en ilginç şeymiş gibi baktı.

Zaman tüm anlamını yitirene kadar okyanusun kenarında saklandılar, birbirlerinin ağızlarında ve ellerinde kaybolduktan sonra sohbet kayboldular. Sohbet etmedikleri zamanlarda, dalgalar önlerindeki sahile yüzlerce metre çarparken rahat bir sessizlik içinde oturdular. Güneş batana ve hatta gece yarısı gelip geçene kadar. Ta ki deniz spreyi ve Saffron'un tenine yapışan ter, her ne kadar saklamaya çalışsa da titretene kadar. Ta ki Cylvan sonunda şu sözleri söyleyene kadar

Saffron duymaktan korkuyordu ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu: *Sanırım geri dönmeliyiz.*

Cylvan'ın kollarında taşınan Saffron, gün doğumuna sadece birkaç saat kala şehrin üzerindeki yağmurlu gökyüzüne yükseldiklerinde ona sarıldı. Altlarında, Avren ışıklarının parlaklığı, sokak fenerleri ve onlara yol göstermek için parlayan sıcak iç mekanlarıyla kendi başına bir güneş olabilirdi. Bir yanı Cylvan'ın fikrini değiştirmesini, dönüp ters yöne, denize doğru uçmasını diliyordu ama kendine sürekli bunun birbirlerini son görüşleri olmadığını hatırlatıyordu. Bir daha asla.

Cylvan, Saffron'u saraya geri götürmek yerine, belki de içten içe Asche'nin onu tekrar tekeline almasından korktuğu için, onu Luvon'un şehirdeki konağına taşıdı. Ön kapıyla uğraşmadı, bunun yerine üçüncü kattaki balkonun korkuluğuna ışık tuttu ve bir tüyün tüm ağırlığıyla bir ayağının topuna indi. Önce Saffron'u bıraktı, sonra iki ayağını da balkona indirdi ve Saffron onu bir öpücükle daha sardı.

"Biraz daha kalacak mısın?" Diye sordu. Cylvan sırtarak bir parmağını Saffron'un çenesinin altına soktu.

"İstediğin her şeyi yapacağım," diye nefes aldı. "... Yarından itibaren. Luvon kapının diğer tarafında seni bekliyor. Onu gölgelerin içinde görebiliyorum."

Saffron endişeyle omzunun üzerinden baktı. Patron babası balkon kapısının diğer tarafında bir koltukta oturuyordu. Onlara doğru bakmadı ama Saffron orada olduklarını bildiğini biliyordu. Cylvan'a kalbi kırık bir gülümseme sundu ve tuniğinin önünü bir kez daha çekiştirdi. Sonra da ne kadar buruşuk olduğunu, kum ve diğer şeylerle kaplandığını, yakasının yakınındaki birkaç düğmenin koptuğunu görünce yüzünü buruşturdu.

"Aslında sormak istediğim şey var... çünkü bir sonraki görüşmemiz Mairwen'de olacak," dedi, utanç verici olduğu için Cylvan'ın gözlerinden kaçınarak. Saffron'un sonunda bunu yüksek sesle söylemesi birkaç dakikasını aldı. "Sonunda birbirimizi kampüste gördüğümüzde, bana... üniformamın içinde yakışıklı göründüğümü söyleyecek misin? Geçerken bile. Bir yabancıнын söyleyebileceği gibi..."

İsteğindeki samimiyet Cylvan'ı hazırlıksız yakalamış gibi göründü ve başını eğdi.

"Zaten bilmek için görmeme gerek yok-"

"Ciddiyim," diye araya girdi Saffron, başını sallamadan önce, hâlâ Cylvan'ın gözleriyle karşılaşamayacak kadar çekingendi. Mükemmel, yakışıklı, kusursuz Cylvan. "Bu ihtişamlı bile görüneceğimden . Oraya ait olmadığım belli olacak, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi- ve istediğim son şey aptal gibi görünmek ve seni aptal gibi göstermek, böylece herkes senin gibi birinin neden böyle biriyle flört etmek istediğini merak edecek-"

Cylvan onu öptü ve kelimeleri susturdu. Saffron'un yanağındaki parmakları çok nazikti.

"Sana ilk görüşte aşık olmak için can atıyorum," diye fısıldadı Cylvan. "Her şeye yeniden."

"Yalan söyleme," diye mırıldandı Saffron utanç içinde. "Kesinlikle yapmadın."

"Sen nereden bileceksin ki?" Cylvan nazlı bir gülümsemeye karşılık verdi. Saffron başını salladı ve Avren'e giden gemiye binmeden önceki sabah Cottage Wicklow'dan ayrılmadan hemen önce aynaya nasıl baktığını hatırladı. Ona bakan insan yüzünde bir şey vardı, saçları dağınık, gözleri bir gece önceki huzursuz uykudan şişmişti - bu sadece Cylvan gibi birinin onun gibi birine ilk görüşte aşık olabileceğine ne kadar az inandığını vurguluyordu. Ama belki de bir kez

Cylvan dé Tuatha dé Danann ile aynı dünyada var olan, özel üniformasını giyen, glamoured - aslında inandırıcı olabilir.

"Seni seviyorum," diye devam etti Cylvan. "Yakında görüşeceğiz, púca. Senin de bana yeniden deliler gibi aşık olmanı sağlayacağım."

Saffron güldü. Sonunda onu bırakmak zorunda kalmadan önce Cylvan'ı bir kez daha öptü. Balkonda durdu ve kuzgunu sabahın erken saatlerinde gökyüzünde tamamen kaybolana kadar izledi.

"GÜNAYDIN, LUVON," DIYE SELAMLADI SAFFRON NİHAYET İÇERİ GİRDİĞİNDE.

sanki Luvon görebilecekmiş gibi parmaklarını saçlarında gezdirmeyi alışkanlık haline . Önemli olmasa bile güzel görünmek istiyordu. "Krallarla akşam yemeğini kaçırdığım için özür dilerim..." yoksa öğle yemeği miydi? "Prens Cylvan ve ben sadece... zamanın nasıl geçtiğini anlamadık..."

"Ah, evet, eminim öyledir, a leanbh," diye iç geçirdi Luvon, ayağa kalkıp kendini fırçalayarak. "Prensin yüzünden dikkatinin kolayca dağılacağını düşünmüştüm. Kral Tross ve ben bütün gece bunun dedikodusunu yaptık. Prens Cylvan'ın sınıfında sadece üçüncü olduğunu biliyor musun? Hurling takımında da en iyi üçüncü. Yatakhaneğine kaymakam olmak için başvurmadı bile."

Saffron gözlerini devirdi ama gülümsemekten de kendini alamadı.

"Bence çok mükemmel olsaydı gerçek olmazdı. Herkesin kusurlara ihtiyacı vardır."

"Müstakbel damadım değil," dedi Luvon tehditkâr bir şekilde. Sanki Cylvan'ın Alfidel'in Veliaht Prensi olması yeterli değilmiş gibi. "Bu konuyu daha sonra konuşuruz. Şimdilik elini yüzünü yıka, sonra da..." bastonuyla, askısında düğmeli bir giysi torbasının olduğu banyo kapısını işaret etti. "... bunları dene ve aşağı gel."

"Pekâlâ," dedi Saffron şaşkınlıkla, Luvon'a dönmeden önce çantaya baktı. Son gününü Luvon'dan önce geçirmeyi gerçekten umuyordu.

Yatakta derslere başlamak, belki okumak, resim yapmak ya da Avren'i keşfetmek... Ama belki de bu onun saflığıydı. Elbette Luvon her fırsatta onu bir şeyler için süsleyecekti.

Luvon gittikten sonra Saffron kapıda asılı duran gizemli çantaya yaklaştı ve önündeki ipi çözdü. İçeride onu bekleyen şey kalbini hoplattı.

Morrígan'ın koyu bordo ceketine ve pantolonuna, kirli beyaz yüksek yakalı kravatlarına ve boyun atkılarına, koyu kahverengi ayakkabılarına o kadar alışmıştı ki. Mairwen'in tasarımı da benzer bir silüet izliyordu ama Saffron zengin orman yeşili ceket, ona uygun pantolon ve yelek, keskin, yüksek yakalı, kirli beyaz düğmeli gömlek ve ona bir beantighe olarak giydiklerini hatırlatan parlak siyah derby ayakkabılar karşısında bir anda büyülenmişti. Yine de her şeyden önce ceketin yakaları onu büyülemişti.

Mavi, yakanın arkasını saran uzun kelebek kanatları şeklindeydi. Damarları boyunca işlenmiş olan bu kanatlar, kalın bir renkli camı yakalayan güneş gibi ışığın parlamasına izin veren şeffaf bir kumaş tabakasıyla hafifçe parıldıyordu. Göğüs cebinde okulun arması yer alıyordu; mavi bir kelebek, kenarlarında dönen dallar ve köklerden oluşan bir ağacı kaplıyordu. İşlemeli yamaya dokunduğunda tek düşünebildiği kelebeklerin narin olduğu değil miydi? Morrígan'ın kuzgununa, kraliyet ailesinin peçeli baykuşuna, Danann Hanesi'nin tek boynuzlu atına ya da mag Shamhradháins'in geyiğine hiç benzemiyorlardı...

Saffron gergin elleriyle çantadan giysileri tamamen çıkardı. Her birini dikkatle çekip çıkardı ve kendi ölçülerine göre mükemmel bir şekilde dikilmiş olduklarını gördü, ancak bu, onları giymek için uygun olmadığını hissetmesine yardımcı olmadı. Onun için tasarlanmamışlardı. Bunları her kim diktiyse muhtemelen bir insanının beantighe'den cadiya dönüşen kraliyet ailesinin

yaralı bacaklarını, kollarını, vücudunu iyi işlenmiş kumaşın içine kaydıracaktı. Güç almak için ametist kolyeyi sıktı, ardından boğulma hissine tamamen teslim olmadan önce gömleğin içine soktu.

KUM, TER VE DİĞER İSTENMEYEN MADDELERİ TEMİZLEMELİK İÇİN YIKANDIKTAN SONRA

Saffron, kendisi için mükemmel bir şekilde dikilmiş kıyafetleri giydi. Beklendiği gibi. Etrafındaki odaya, Luvon'un onu beklediği odaya ya da neredeyse başka hiçbir şeye dair hiçbir şey algılamadı; sadece üniformanın ellerinde nasıl görüldüğünü gördü. Dokunmanın nasıl bir his olduğunu. Gözleri sürekli üniformanın kapıda asılı olduğu yere gidip geliyordu. Tekrar ve tekrar ve tekrar, sonunda onları dikkatlice, narinmiş gibi giyene kadar. Sanki kağıttan yapılmış gibi, korkuyordu. oturmuş olsalar da, aynaya tekrar bakamayacak kadar utangaçtı.

Luvon'u yemek odasında kahvaltı ederken buldu ve Saffron, patron babasını ürkütmek istemediği için Kışlık Saray'daki evindeyken giriş kapısına her zaman yaptığı gibi üç kez vurdu.

Böylesine yabancı bir yerde olmanın gerçeküstü bir yanı vardı ama iç tasarım seçimi birçok açıdan tanıdıktı. Luvon her zaman doğal ahşap, kürkler ve dokuma örgüler gibi sıcak, toprak renklerine yönelirdi. Orta Avlu'daki konağı da farklı değildi; kumaşların daha hafif olması, kalın yer halılarına daha az ihtiyaç duyulması, şeffaf perdelerin sıcaklığı ait olduğu odada tutmak için mücadele etmek yerine güneş ışığının içeri girmesine izin dışında.

Saffron böylesine yabancı bir yerde böylesine küçük, tanıdık ayrıntılarla teselli bulabilmeyi dilesse de, bir şey onu soğuk bir öz-bilinçle örtüyordu-ve varlığı beantighes

Saffron içeri girdiğinde evin içinde her yöne, hatta yemek odasına bile girip çıkıyordu. Saffron keşke Luvon onu daha önce uyarsaydı diye düşündü ama fanteziler Luvon'un hayatında normal, günlük bir olaydı. Onları çalıştırmaya ve himaye gücü yeten diğer tüm yüksek feyler gibi, onlar da duvar kâğıtlarındaki dekordan ya da yastıkları kabartan ve çarşafaları buğulandıran küçük rüzgâr nefeslerinden daha fazlası değildi. Muhtemelen onlar hakkında bir an bile düşünmemişti.

En azından Saffron'un hemen fark ettiği üzere, Kışlık Saray'daki malikânesinden tanıdık yüzler yoktu. Neredeyse yeni olup olmadıklarını, hepsinin şehirdeki başka biri tarafından mı himaye edildiğini ya da Saffron Avren'de okula giderken Luvon'un eve göz kulak olması için bir avuç daha mı sahiplendiğini soracaktı ama nasıl olduğunu bilmiyordu, özellikle de onlar içeri girip çıkmaya devam ederken. Ona aldırış etmiyorlardı. Zaten normal bir yüksek fey'in böyle bir şey sormak için hiçbir nedeni olmazdı.

Masanın üzerinde kristal bardaklar, yemekle dolu tabakların yanında mükemmel bir şekilde parlatılmış olarak duruyordu ve bu koku Saffron'un midesinin, sahip olduğunu fark etmediği bir açlıkla guruldamasına neden oldu. Belki de önceki gece boyunca canlı canlı yediği onca şey düşünüldüğünde bu anlamlıydı. Bu düşünceyle yüzü kızardı ve aceleyle içeri girdi. Sadece üniformanın Luvon'a uyduğunu teyit etmek istiyordu, böylece -dikkatlice- hepsini tekrar çıkarabilir ve günün geri kalanını kendini gerçekleştirmek üzere olan devasa şeye hazırlayarak geçirebilirdi. Neden daha heyecanlı olması gerektiğini kendine hatırlatmak için. Bu kadar gergin değil. Lanet olsun.

"Günaydın," diye selamladı sonunda, Luvon tereyağı ve reçelle yumuşatılmış bir parça tostı ısıtırken. "Ben... Ben üniformamı giyiyorum, Luvon. Tam oturdu."

"Luvon gülümseyerek ellerini peçeteye sildi ve Saffron'un durduğu yeri bulmak için ayağa kalktı. Koyu kahverengi

Luvon her ayrıntıyı ezberlerken elleri Saffron'un blazer ceketinin sert omuzlarında, sonra da yumuşak yakalarında . "Mavi yakaları var, değil mi?"

"Evet."

"Güzel." Luvon başını salladı. "Okul terzisine birkaç kez hatırlatmak zorunda kaldım, çünkü seni sürekli hazırlık okulu öğrencisi sanıyorlardı. Bu üniformaların yakaları hükümdar renginde. Daurae'nin bir tane giydiğini görebilirsin."

"Gidip üstümü değiştireyim, sonra da kahvaltıda size katılırım," diye devam etti Saffron, endişeden derisi kaşınıyordu. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim-"

"Gerek yok," diye araya giren Luvon, Saffron'un omuzlarını tekrar sıvazladıktan sonra masaya oturmasını işaret etti. "Aslında bu sabah seni kampüse ben götüreceğim. Yarınki ilk dersinden önce her şeye alışmak için biraz daha zaman isteyeceğini düşündüm."

"O-oh!" Luvon onu masaya doğru götürürken Saffron topuklarını tahtaya vurarak ciyakladı. "Bu- bu-! Oh, bu gerekli değil-!"

Ancak koruyucu babası galip geldi ve Saffron yerine oturarak kendisini bekleyen yemek tabağına bakmaya başladı.

Tanrım, ne yapacaktı? Hayır, hayır, kahvaltıyı düşünüyordu. Kahvaltı hakkında çok ama çok düşünecekti, Luvon'un az önce ona anlatmayı bitirdiği dünyayı değiştirecek şey hakkında değil.

Hazır olduğunu sanıyordu. Heyecanlanmak istemişti, ama önüne konduğu anda Saffron kendini bir yılanın gözleri karşısında taş kesilmiş bir fare gibi hissetti.

Ama sonra gömleğinin altındaki ametist ısındı ve Saffron'un hızla akan, panik halindeki düşünceleri yavaşladı. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve karşılığında kolyeyi tutabilmeyi diledi.

Cylvan'ın kanını donduran paniğini hafifletmek için ona binlerce küçük nabız göndermek istiyordu. Ama yapamadı ve bu onu kaderini kabul etmeye zorladı. Onu nefes almaya zorladı. Onu yemek yemeye ve rahatsızlıkla oturmaya zorladı.

Hazır değildi ama belki de hiç hazır .

Ama bu aynı zamanda her zaman istediği tek şeydi. Cylvan dé Tuatha dé Danann ile hiç tanışmamış olsaydı, istediği *tek* şey bu olurdu. Ve bu onu ne kadar korkutursa korkutsun, Saffron biliyordu ki, Cylvan'ın orada olacağını bilmek her şeyi yoluna koyacaktı. O orada olacaktı ve bir daha asla ayrılmak zorunda kalmayacaklardı. O andan itibaren. Saffron hayatında her zaman en çok istediği iki şeye sahip olacaktı: okula gitmek ve efsanelerdeki gibi bir aşka sahip olmak.

Saffron derin bir nefes aldı. Yemek için çatalını kaldırdı. Dik oturdu, her lokmadan sonra bir peçete kullandı ve Luvon'la yemek boyunca gündelik sohbeti paylaşırken kibar bir ton ve sesle konuştu. Tıpkı Catrin'in ona öğrettiği gibi. Tıpkı hazırlandığı gibi.

Saffron'un yapabileceği tek şey elinden gelenin en iyisini yapmaktır.

Şehrin dış mahallelerini çoktan terk etmişlerdi.

inişli çıkışlı tepeler yerini Akik Ormanı kadar sık ağaçlara bırakmadan önce, Saffron arabanın camını indirip havayı içine çekti. Yakındaki deniz tuzuyla karışan temiz havanın onu içten dışa temizlemesine izin verdi. İlk başta işe yaradı. Ama kapılara yaklaştıkları anda gerginlik geri döndü.

Altından dökülmüş kelimeler, kapıların üzerindeki metal bir bayrağı süslüyordu:

MAIRWEN ZENGİN SANATLAR AKADEMİSİ; AVREN, ORTA
SARAY.

Luvon bastonunun ayağını vagonun zeminine vurarak, "Cep zincirinizde bir giriş jetonu olmalı," dedi. "Yeleğinizin düğmelerine iliştirilmiş olmalı."

Saffron ceketini çıkardı ve Luvon'un kastettiğini bildiği şeyi aramaya başladı. İnce, gümüş bir zincir yeleğinin düğmelerinden birine dolanmış, ucunda Mairwen'in armasını taşıyan uyumlu bir gümüş kolye sarkıyordu.

"Buldum," dedi Saffron yeleğinin etrafını sıvazlayarak.

"Çok iyi. Neden gidip bizi içeri almıyorsun?"

Saffron arabadan çıkmadan önce tereddüt etti. Zinciri bir elinde tutarak uzun bir süre kilitli kapılara baktı, tam olarak ne yapması gerektiğini merak ediyordu ama sonra iki kapının kilitlendiği gümüş plakada küçük bir işaret gördü. Kolyeyi metale dokundurup mırılandığında sırttı, sonra da çınlayarak arabanın geçebileceği kadar geniş bir şekilde açıldı.

"Morrıgan'ın yüzükleri gibi alışıyor!" Saffron içeri girerken haykırdı ve Luvon gülümseyerek onun sırtını sıvazladı.

Ağaçlar tekrar seyrelmeden önce yüz metre daha ilerlediler ve sonunda Morrıgan'dan iki kat daha fazla binaya sahip geniş bir açıklığa yol verdiler. Saffron'un yıllarca temizlemekle uğraştığı binalarla benzer taş, metal ve cam stilleriyle inşa edilmiş olsalar da daha büyük, daha parlak binalar.

Ağaçlarda, alılarda daha fazla renk vardı; manzara neredeyse her binayı birbirinden gizliyor, Arnavut kaldırımllı patikalar ve yeşil ceketleri ve pantolonları çevredeki yeşilliklere karışan öğrencilerle birbirine bağlanan bir rahatlık hissi veriyordu. Sol taraflarında, ağaçlar yerini okyanusun üzerinde alçalan uçurumlara bıraktı, arazi kıyı şeridiyle aynı seviyeye gelene kadar aşağı doğru süpürüldü ve Saffron hızla sevmeye başladığı tuzlu havayı bir ciğer dolusu içine çekti. Yerleşkesi ağaçları iten Morrıgan'ın aksine, Mairwen kendini ağaçların arasına inşa etmiş, sadece gerekli yerlerde eski gövdeleri kesmiş gibi görünüyordu. Ve bu taş binaların Morrıgan'la benzerlikleri siluetlerde sona eriyordu. Pencereler renkli kakmalarla parlıyordu. Büyük yapılarda çatıların ve tavan pencerelerinin yerini süslü cam paneller almıştı. Bazıları tamamen parlak cam kristalden inşa edilmişti ve Saffron'a Elatha Gölü kıyısındaki serayı hatırlatıyordu. Her seferinde nefesi kesiliyordu.

Bir öncekinden daha çarpıcı başka bir şey tespit etti, yüzündeki gülümsemeyi engelleyemediği için kalbi doluydu.

Tüm bunların arasında öğrenciler sağa sola gidip geliyordu, belki de sabahın erken saatlerinde derslere gidiyor, kahvaltı için yemekhaneye gidiyorlardı, Saffron emin değildi ama bu ona Morrigan'ı hatırlatıyordu. Yine de bu sefer heyecan verici bir şekilde. Kolunun yeşil manşetine her bakışında kendisine onlardan biri olduğunu hatırlatan, kalbini kabartan ve döndüren bir şekilde. Yollarda onlarla birlikte yürüyecekti, eşitti. Öğrencilerin ders aralarında normalde ne yaptıklarını, nerede dinlendiklerini, nerede çalıştıklarını, ne hakkında konuştuklarını bilecekti. Artık böylesine çarpıcı bir mimariye beyaz bir örtünün altından tanıklık etmek zorunda kalmayacak, onu sadece en küçük ayrıntılarıyla ve kirlenip temizlenmek zorunda kalışıyla tanıyacaktı.

"Neden bana ne gördüğünü söylemiyorsun?" Luvon sordu. "Sessizliğe gömüldün. Yanlış yerde miyiz?"

"Hayır! de değil," dedi Saffron heyecanla. "Sanırım ana kampüs olmalı."

Yeni, sert deri omuz çantasını karıştırdı ve her binayı ve onlara için farklı yolları gösteren parşömen haritayı buldu.

"Şu güneyde, Morain Gölü denilen gölün üzerinde bazı yurtlar var," diye tarif etti yanlarından geçerken. "Sanırım kampüsün diğer tarafında başka yurtlar var, sonra şu ağaçların arkasında daha fazlası, sonra okyanusa bakan bazıları var. Acaba hangisinde kalacağım...?"

Kampüs bahçeleri; büyük tiyatro; çeşitli amfiler; yemekhane; büyük kütüphane; ahırlar; vahşi çayırlara giden yollar; spor alanlarına giden diğer yollar; rıhtımlara ve gelgit havuzlarına inen bir yol; en yakın kasabaya giden toprak bir yol, Fullam adında Avren'in küçük bir dış mahallesi, okul malzemeleri satın almak için bir yer olarak etiketlenmiş,

ya da kampüste belirli etkinlikler dışında alkol yasak olduğu için içecek bir yer bulmak. Diğ erlerinden çok bir yer dikkatini çekti; *Beantighe Yurtları* olarak etiketlenmiş küçük binalar kmesiydi bu. Saffron neredeyse Luvon'a buralar hakkında bir şey bilip bilmediğini soracaktı, Beantighe Köyü'ne benzeyip benzemediklerini merak ediyor, sonra da bunların da yakındaki yanmış bir insan okulunun yenilenmiş ğrenci yurtları olup olmadığını merak ediyordu. Kendi kendine acı acı gülümsedi, ancak gözleri haritanın geri kalanında '*hakkında konuşmadığımız insan okulu kalıntıları*' olarak geebilece  herhangi bir şey aramak için göz gezdirdi. Birden bunların Sunbeam ve Asche'nin çokça bahsettiğ  Finnian Harabeleri olup olmadığını merak etti. Ryder Kyteler'ın revirin zemininde kaybolmadan önce onu ziyaret etmeye davet ettiğ  harabeler...

Araba aniden durdu ve Saffron onu yakalamak için ellerini uzatmasaydı neredeyse Luvon'u koltuğundan düşürüyordu. Saffron kimse görmeden içeri girmesi için ona yalvarsa da, fey lordu nefesinin altından küfrederek arabanın kapısını açtı, kalabalık bir sabah kampüsünün ortasında olay çıkarmaya karşı olmadığı belliydi ama sonra Luvon'un sesi bir anda değışti ve Saffron'un merakı depreşti.

"Ah, canım! Bu Gentle mac Carce mı? Sionnach!"

Luvon arabanın kapısından aceleyle çıktı ve neredeyse oradan geçen bir grup Mairwen öğrencisine çarpıyordu. Saffron içten içe homurdanarak aceleyle peşinden gitti, arnavut kaldırım ı patıkaya tırmanarak koruyucu ustasını aradı. Onu şoförle birlikte arabanın başında, ayağ a kaldırılmaya çalışılan birinin üzerine diz çökmüş halde buldu. Böylesine kalabalık bir patıkada neredeyse ezileceğ  belliydi.

Ancak Saffron'un ilk merakı Luvon'un bu kişiyi nereden tanıdığı da, Saffron'un gözleri Luvon'u gördüğünde bu merakı hemen yok oldu.

her parçasını. Blazer ceketine ve morfo mavisi kelebek yakalarına kadar herkes gibi yeşil bir Mairwen üniforması giyiyorlardı ama pantolon yerine uyluklarının ortasında biten yeşil bir pantolon giymişlerdi. Kalçaları kürkle kaplıydı. Bacakları geyik yavrularınıninki gibi uzanıyor, parlak koyu kahverengi toynaklarla kaplanıyordu. Saçları dalgalı ve yabaniydi, üst kısımları daha kısaydı ve uzun parçaları omuzlarından sarkıyordu; doğal, sıcak krem keten rengindeydi; ten rengi tenleri, geniş bal-kahverengi gözleri, çilleri ve her sesle seğiren kısa, geyik benzeri kulaklarının etrafında kıvrılan boynuzları vardı. Ayağa kalktıklarında arkalarında kahverengi kürkleriyle aynı renkte, ucunda kremsi beyaz bir tutam kıl olan bir kuyruk sallanıyordu. Tanrım, bunlar bir satir miydi? Mairwen Akademisi'nde okuyan gerçek bir satir mi?

Saffron onların ve Luvon'un ne konuştuğunu duyamıyordu; kulakları çınılıyordu, önce kuyruk, sonra da kişinin kulakları dikkatini tamamen dağıtmıştı, kulakları çok ama çok çimdiklenebilirdi, elini kaldırıp sıkmamak ve göründükleri yumuşak ve kadifemsi olup olmadıklarını görmemek için kendini zor tutuyordu. Ancak her ikisi de aniden dönüp ona bakınca, sıçrayıp beceriksizce bir *"huh?"* dediğinde kendini toparlayabildi.

"Sionnach Bey'e Catrín'in onlara Alvénya'dan gelen akrabamdan bahsetmiş olabileceğini söylüyordum," dedi Luvon ve Saffron'un omzunu aramak için bir elini uzattı. Saffron onu aldı ve istediği yere yerleştirdi. Luvon tüm bu süre boyunca Sionnach'a gülümsedi. "Ona biraz dostluk eli uzatabilir misin?"

"Ah-" Sionnach'ın gülümsemesi bir anda çöktü, sonra tekrar canlandı. Saffron'a kısa bir süre baktılar ama Saffron onların gözlerindeki anlık endişeyi görebiliyordu. "Elbette, onlara etraflı gezdirmekten mutluluk duyarım."

"Adın Sionnach mı?" Saffron kibar beantighe sesini takınarak gerginliği azaltmaya çalışarak sordu. "Ben Saffron."

"Hangi unvanı tercih edersiniz?" Sionnach, daha önce hiç beantighe olup olmadıklarını merak etmesine neden olan aynı kibar gülümsemeyle sordu. Ya da belki de açıkça rahatsız olduklarında kibar bir maske takmak için kendi nedenleri vardı.

"Oh, um-Lord iyi. Benim için gerçekten önemli değil."

"Yurt ödeviniz ve ders programınız hazır mı Lord Saffron?"

Saffron başını salladı ve giderek dağılan çantasını karıştırarak hepsini çıkardı. Bu sırada birkaç çarşafı düşürdü ve onları almak için hızla diz çöktü; Sionnach da onları almak için diz çöktüğünde şaşırdı. Daha da şaşırtıcı olan, Sionnach'ın da Saffron'un onlara uzanmasını beklemiyormuş gibi görünmesiydi. Hızla tekrar ayağa kalktılar ve Saffron da onları takip ederek her şeyi tekrar tutulabilir bir yığın haline getirmeye çalıştı.

"Benim yurdu Muirín Yurdu. Noon-North, ne demekse artık."

"Ah," Sionnach'ın narin gülümsemesi seğirdi. "Ben de Muirín Yurdu'ndayım. Bu çok uygun. Ama - Öğlen-Kuzey mi dediniz?"

"Evet."

"Ah... Tanrılar yardımcın olsun," diye fısıldadılar, sonra Luvon'a dönüp Saffron'un gitmesi gereken yeri bulmasına yardım edeceklerini söylediler. Bunu yaparken kuyrukları ileri geri sallanmaya devam etti ve Saffron birden kedilerin ipin ucunu neden kovaladıklarını anladı. Luvon takdirle başını salladı ve Saffron'a dönüp bakmadan önce onları yakında Amber Vadisi'ni tekrar ziyaret etmeye davet etti. Sionnach'tan biraz yalnız kalmak istedi ve Sionnach başını sallayarak bir adım attı.

Luvon, Saffron'u uzun ve sıkı bir kucaklamanın içine çekmek için döndüğünde yolun kenarından çekildi.

"Luvon?" Saffron usulca sordu, duygularının onu ne kadar çabuk ele geçirdiğinden ve insanların yanından geçerken nasıl dönüp baktıklarından utanmıştı.

"Çok uzakta olmayacağım, a leanbh," dedi Luvon nazikçe. "Bir arkadaşım senin için kampüse bir at getirtti bile, ne zaman konağımızda kalmak istersen onu kullan. Her şeyden uzaklaşmak için güvenli bir yere ihtiyacın olursa her zaman orada olacak. Tanrılar bilir, yüksek fey akademisine katılmak en hazırlıklı olanlarımız için bile kolay değildir."

Saffron duygularını uzak tutma çabalarına rağmen yanakları çoktan dolmuş bir halde geri çekildi. Elbette Luvon bunu hissedebiliyordu ya da belki de Saffron'u çok iyi tanıyordu, çünkü hemen Saffron'un yüzünü sildi ve saçlarını şefkatle karıştırdı.

"Bugün, kaderinde yapacağın her büyük şeyin başlangıcı olacak," diye fısıldadı. "Eğer bir Gece Divanı'nı yumuşatabilecek biri varsa, o da mütevazı başlangıçlardan gelen biridir çocuğum. Bunu sakın unutma."

Saffron burnunu çekerek Luvon'un elini yanağına dayadı ve ona bir kez daha sarılmak için eğildi.

"Teşekkür ederim baba," diye fısıldadı. Luvon'un ona sarılan kolları sıkılaştı ve Saffron onun vücudunun bir nefesle titrediğini hissetti. Sonunda tekrar ayrılmadan önce bir el rahatlatıcı bir şekilde sırtında aşağı yukarı gezindi. Luvon alnına bir öpücük kondurduktan sonra omzunun üzerinden Sionnach'a başını salladı, o da sessizce başını sallayarak karşılık verdi.

"Git o zaman. Birkaç gün sonra ilk galanda görüşürüz. O zamana kadar, seni hak etmeyen birine aşık olma. En azından sınıfının en iyisi ol-" durakladı ve Sionnach'ın arkasından baktı. "Bu hâlâ sen misin?"

Sionnach boğazını temizledi. "Evet, aslında..."

"İkinci kim?"

"Leydi Maeve dé Bhaldraithe."

"... Boş ver o zaman. Belki de üçüncüsü sadece bu durumda kabul edilebilir."

Saffron yüzünü kollarına silmeye çalışırken, "Sanırım bunu söylerken özellikle birinden bahsediyorsun," diye hıçkırdı.

"Varsayabilirsiniz."

Saffron için için gülerek gözlerini sildi ve son kez vedalaştı. Luvon'un gidişini izlerken, bir tatilin sonunda Luvon'un malikânesinden ayrılan arabada tek başına Morrígan'a dönerken hissettiği gibi hissetti. Luvon gözden kaybolduktan sonra bile birkaç dakika daha durduğu yerde kaldı, yanaklarını okşadı ve kendini toparlamak için ihtiyaç duyduğu kadar derin nefes aldı. Şişmiş yüzünün ne kadarının göz kamaştırıcı perdeden görüneceğini bilmiyordu ama daha teknik olarak ilk günü bile değilken utanç riskini göze almak istemedi. Sonunda garip bir gülümsemeye Sionnach'a döndü.

"Özür dilerim," dedi, sonra da içten içe bunun için kendini tekmeledi. Yüksek feyler hiçbir şey için özür dilemezdi. Bu kadarını o da biliyordu. Sionnach başını salladı ama Saffron yine de ekledi: "Söz veriyorum her zaman böyle mızımız değilim."

"Ben de yeni bir dönemin başında hep ağlarım," dedi Sionnach, sanki güven vermek istermiş gibi, ama Saffron'a belki de açıklamak istediklerinden daha fazlasını söyledi. Konuyu değiştirmek için söyleyebileceği başka bir şey var mı diye zihnini yokladı. Ama söyleyecek çok az şeyi olduğu için, zayıf önerilerle yetindi.

"İsmin, 'Sionnach,' - Alvish mi? Gerçekten çok güzel," dedi, bunun bir Alvish kelimesiyle aynı telaffuz olduğunu fark ederek.

Sionnach belirsiz bir gülümsemeye kırıldı.

"Um, hayır-eski Alvish yazılışı var ama aslında bir Alvish ismi değil."

"Bu Gaeilge, değil mi?" Saffron dayanamadı. "Eski bir insan dili... Bu konuda bir şey bildiğimden falan değil. Yani, açıkçası biraz biliyorum ama çok değil. Bu ilgimi çeken bir şey ama bu konuda çok fazla konuşmamam gerektiğini biliyorum-erm..."

"Oh... evet..." Sionnach yine garip bir şekilde gülümsedi ve Saffron bunda bu kadar garip olan şeyin ne olduğunu anladı. Her seferinde, sanki buna alışık değillermiş gibi, endişe doluydu. İnsanlara gülümsemek. "Bana babam isim vermiş. Pek çok satir dilinde Gaeilge kelimeleri kullanılır. Gerçi teknik olarak Gaeilge da Eski Alvish'e yakın, o yüzden bana bir şeyleri haklı çıkarmaya çalışmaktan çekinmeyin."

Saffron biraz fazla rahatsız edici bir şekilde gülümsedi. "Şey, benim adım ne Grekçe ne de Eski Alvişçe, sanırım bu iyi bir şey çünkü başka türlü nasıl heceleyeceğimi hatırlayacağımı sanmıyorum. Yani normal baharat gibi yazılıyor. Ya da çiçek gibi sanırım. Safranın da bir çiçek olduğunu biliyor muydunuz? Birkaç ay öncesine kadar ben bilmiyordum..."

"Baharatın nereden geldiğini düşünüyorsun?"

Saffron onlara bakakaldı, ancak Sionnach'ın gülmesine neden olunca ağzını tekrar kapattı. Gerçek bir kahkahaydı bu, hatta saklamak için elini ağzına götürmüştü. Onların temkinli gülümseme biçimleriyle aynı belirsizlik kaplamasına sahipti.

Onu ortak yurt binasına doğru götüren Sionnach, Saffron'un hangi dersleri aldığını sordu ve Saffron bu dersleri listeleyen parşömeni bulmak için yüzüncü kez çantasını karıştırdı. Sonunda yıpranmış eskiz defterinin köşesine sıkıştığı yeri buldu ve bu kadar dikkatsiz olduğu için sızlanıp kendine lanet okudu.

"Resim yapar mısın?" Sionnach, Saffron kırıksıklıkları düzeltmek için sayfaları karıştırırken sordu. Cevap vermekte zorlandı, bu konuda iyi olduğunu ima etmek istemiyordu ama hayır da demek istemiyordu. En çok da öğrenci kitaplarından çaldığı sayfalarla ormandaki vahşi feylerden kendi kendine öğrendiğini itiraf etmek zorunda kalmak istemiyordu. İçten içe panik içinde bir cevap ararken, Sionnach her zamanki gibi kibardı ve her seferinde biraz daha artan bir samimiyetle gülümsüyordu.

Saffron görmeleri için programını uzatırken, "Sanat dersi almıyor musun?" diye sordular. "Neden almayayım?"

"Sanat dersleri mi?" diye sordu, anında hayal kırıklığına uğramıştı. "Aslında Luvon benim için programımı hazırladı ve çizimlerimden pek haberi olduğunu sanmıyorum..."

"Artık değiştirmek için muhtemelen çok geç, ama isterseniz her zaman dersleri denetleyebilirsiniz. Düzgün bir şekilde kaydolana kadar krediye sayılmayacaklar, ancak programınızda zamanınız varsa, eğitime katılabilir ve aynı dersleri alabilirsiniz." Ağzı sanki ekleyeceği bir şey daha varmış gibi açık kaldı, sonra kibar bir gülümsemeyle kapattı. Buna karşı karar verdi. Saffron havayı hafif tutmaya çalıştı, nasıl olsa eninde sonunda akıllarından geçeni söyleyeceklerini umuyordu.

"Belki de öyle yaparım o zaman. Malzeme getirmeme gerek var mı? Sadece çizim kitabım var-ah, aslında muhtemelen yeni bir tane almalıyım... ve daha önce sadece karakalemle çizdim, ama muhtemelen en kısa zamanda biraz daha alabilirim... şey... muhtemelen yakında alabilirim, sadece Cyl-erm, Luvon'dan biraz para istemem gerekiyor."

Sionnach yine kıkırdadı, sanki Saffron onları şaşırtmaya devam ediyormuş gibi.

"Sadece gelip katılabilirsiniz. İhtiyacınız olan tüm malzemeler var, bu yüzden istemediğiniz sürece kendi malzemelerinizi getirme konusunda endişelenmeyin."

"Pekâlâ!" Saffron, Sionnach'ın hızına yetişmek için acele ederek haykırdı. "Luvon'dan bahsetmişken, birbirinizi tanıyor musunuz? Nasıl tanıştınız?"

Yönetim Binası'nın köşesini döndükten sonra sağa dönüp güneye doğru ilerlediler. İleride iki yanlarında binalar devam ediyordu ama Saffron hâlâ yakınlardaki okyanusun kokusunu alabiliyordu. Dalgaların çarpışını duyabiliyor, tuzlu su serpintisini teninde hissedebiliyordu. Cylvan'ın kampüste nerede olduğunu, sonra ne yaptığını, derste mi yoksa molada mı olduğunu ya da belki de kahvaltı için yakındaki Fullam kasabasını ziyaret ettiğini merak etti. Bu düşünceyle ceketini düzeltti ve hâlâ iyi görünmesini umarak önünü düzeltti. Beklenmedik bir şekilde yolları kesişirse, Cylvan onun gerçekten yakışıklı olduğunu düşünecek ve ilk görüşte aşık olacaktı. Tıpkı o sabah şakalaştıkları gibi.

"Üstat Luvon'un eşi Bayan Catrín'in Kış Sarayı'ndaki Ambegun'da yardımcı profesör olduğunu muhtemelen zaten biliyorsunuzdur. Sömestr sonu tatilinde arşivlerinde çalışmam için bana izin verdi."

"Oh! Bu gerçekten ilginç." Saffron tekrar yetişmek için acele etti. "Ne çalışıyordun? Bana anlatabilir misin? Arşivlerin genellikle kısıtlı bilgiler için olduğunu biliyorum, herkesin bilmesini istemedikleri şeyler gibi, değil mi?"

Saffron'un merak telaşı Sionnach'ı hazırlıksız yakaladı, sanki Saffron bir tahıl ambarına ulaşmış yanan bir meşaleyi sallarken saçma sapan konuşuyormuş gibi şaşkın görünüyordu. Sanki hâlâ ciddi mi yoksa kendileriyle dalga mı geçmeye çalıştığına karar verememişlerdi. Saffron kesinlikle çok ciddiydi.

"O zaman Kışlık Saray'da onlarla birlikte kalmış olmalısınız, değil mi?" diyerek endişelerini gidermeye çalıştı. "Luvon'un malikânesi çok güzel, öyle değil mi? Corsecca Gölü'nü hiç ziyaret ettiniz mi?"

"Um..." Sionnach sözlerini yarıda kesti, gözleri önlerindeki patikada ilerleyen bir grup öğrenciye kilitlendi. Atların sırtında yaklaşıyorlardı ve Saffron'un sadece spor üniforması olduğunu tahmin edebileceği şeyler giiyorlardı. Sionnach'ın ağzından '*oh hayır*'a yakın bir şey çıktığına yemin etti, sonra aniden Saffron'un kolunu tuttular ve onu geçtikleri ilan panolarından birine doğru çevirdiler.

"Neden katılmak istediğin bir kulüp var mı diye bakmıyorsun?" diye sordular, panodaki parşömen ilanları işaret ederek. Saffron kaşlarını çattı, onlara ne olduğunu soracaktı ama Sionnach'ın dirseğindeki elinin nasıl titrediğini hissedince durdu.

Onun yerine sessizce "Her şey mi?" diye sordu.

"Oh, sadece..." Sionnach cevap vermeye başladı ve tekrar omuzlarının üzerinden yaklaşan gruba doğru baktı.

Sionnach'ın açıkça belli olan rahatsızlığını zorlamak istemediğine karar veren Saffron, kendisine söyleneni yapıyormuş gibi davranarak sabah rüzgârında dans eden el ilanlarına baktı. Yaklaşan öğrencilerle ilgili bir şey Sionnach'ı tedirgin ediyordu; atlar mıydı? Yoksa sırtlarındaki insanlar mı? Eğer durum buysa Saffron onları suçlayamazdı - yine de Sionnach'ın bu içgüdüye sahip olmak için hayatlarında bir kez beantighe olup olmadığını merak etti. Ya da belki başka bir şey? Onlara da okula gitme şansı veren güçlü bir fey lordunun gözünde lütuf bulmadan önce başka bir tür hizmetkâr mı? Saffron sırtıttı. Ne kadar ironik, diye düşündü, atlı grup arkalarından geçerken senaryoyu kafasında canlandırmaya devam etti.

"Tarla bu sabah kesinlikle korkunçtu... ah, mükemmel. Ayakkabılarımı silebileceğim bir yer."

Sionnach aniden Saffron'un sırtına çarparak ikisini de çamurun içine yuvarladı. Sionnach, Saffron'un iyi olup olmadığını sormak için geriye doğru çabaladı ama Saffron'un başı döndü ve ezilmiş göğsü

hemen cevap veremeyecek kadar acıyordu. Ancak kendini yavaşça yukarı itebildiğinde üniformasının acınası halini gördü. Yeni üniforması. Islak ve çamur içindeydi.

Arkalarında, kahkahalar at toynaklarının yürüyüş yoluna çarpmasıyla birbirine karıştı. Saffron onlara tekme atıp kıyafetlerini mahveden kişinin yüzünü hatırlamak için omzunun üzerinden döndü ve intikam yemini etti; ancak aynı derecede şaşkın bir çift ametistle göz göze geldi.

Prens Cylvan'ın beti benzi atmış, ağzı bir karış açık Saffron'a bakıyordu. Arkasındaki diğerleriyle uyumlu bir spor üniforması giymişti ve Saffron onların fırlatma antrenmanından dönüyor olmaları gerektiğini fark etti. Cylvan'ın ayağı hâlâ bir şekilde uzatılmıştı ve tabanına bulaşmış çamurun kanıtını gözler önüne seriyordu.

Saffron kana susamış bir halde ona baktı. Cylvan'ın daha önce hiç bu kadar dehşete düştüğünü, daha da solduğunu ve boğazında Saffron'un onu boğmasını dilediği bir yumruyu yutkunarak geri çektğini görmemişti. Prens göz temasını hiç kesmeden bacağını eyerin üzerinden kaldırdı ve ayaklarını yere bastı. Bir süre daha Saffron'a baktı, ağzı sanki gerçekten hayatı için yalvarmak üzereymiş gibi açıktı.

Onun yerine, sert bir şekilde spor tuniğinin iç cebine uzandı. Bir mendil çıkardı, bu kadar küçük bir şeyin yaptığı pisliği asla değiştiremeyeceğini fark ettiğinde bir hayaletten daha beyazdı. Saffron'un yepyeni üniformasının her yerine. Elindeki mendile uzun süre baktı, umutsuzca Saffron'un hayatını bağışlaması için söyleyebileceği ya da yapabileceği tek bir şeyi düşünmeye çalıştı. Saffron, Cylvan'ın gözlerinin ardında kelimelerin titreştiğini gördü. *Her şeyi berbat ettim.*

"Eminim bu fey lordu sizi görmemiştir, Nazik Sionnach. Bir kaza olmuş olmalı." Saffron, Cylvan'a tek bir uzattı. Tek bir şansı olacaktı. Bu sırada Sionnach kekeleyerek

Endişelenecek bir şey olmadığı, bunun sadece bir kaza olduğu konusunda ısrar ediyordu ama Cylvan, Danu'nun parmağından ani bir bilinçle vurulmuş bir oyuncak bebek gibi hayata geri döndü.

"Evet," dedi sertçe. "Evet. Benim hatamdı. Sen iyi misin?"

Sionnach, Cylvan'a öyle bir baktı ki, Saffron'a bu kadar güzel ve asil bir ağızdan ilk kez böyle bir şey duyduklarını söyledi. Ama Saffron, Cylvan'a durumu düzeltmek için ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını düşünmesi için daha fazla zaman tanımayacaktı; sadece yaklaştı, prensin beyaz parmaklı elindeki mendili aldı ve Sionnach'ın yüzündeki çamuru silmek için döndü.

"Bana yatakhanemi mi gösterecektin?" diye sordu, sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Benim odamda da banyo vardır herhalde, ha? Sıcak banyolara bayılırım. Bana içine koymak için güzel kokulu yağlar alabileceğim bir yer göstermelisin, en sevdiğim kısım orasıdır. Alvénya'daki nişanım bana hep böyle lüks banyolar hazırlardı, onu özlüyorum. Belki bu gece ona yazar ve tüm Alfidel'de nasıl tek bir iyi fey lordu olmadığını anlatırım."

Cylvan, Saffron'un kolunu Sionnach'ın koluna geçirip ondan uzaklaşmasını izlerken taşla dönmüş olabilirdi. Saffron onun kalbinin durmasını umuyordu.

8

ODA ARKADAŞI

Kampüsün en ucuna yaklaşan Sionnach'ın sesi çok uzaklardan

geliyordu.

Ama Saffron'un ayakları hâlâ hareket ediyordu ve zihninin geri kalanı onu takip etmiyordu. Sadece Cylvan'ın yüzünü düşündü, eğer Saffron orada olup Ériu' korkusunu içine sokmasaydı, gülmeye devam edecek ve diğer fırlatma takımı üyeleriyle birlikte yoluna devam edecekti. Sionnach'ın bitmek bilmeyen gergin ve kararsız gülümsemesine baktı, belki de gerçekten bir düzen olduğunu fark ettiğinde midesi bulandı.

En yeni arkadaşının arkasından yakın takipteydi ve onlara garip bir bakış atan herhangi birine ya da herhangi bir şeye saldıracakmış gibi bir koruma duygusu hissediyordu. Sionnach bunu fark etti ve Saffron'un öfkesinin kime yöneldiğinden emin değilmiş gibi adımlarını hızlandırmaya devam etti. Bu durum Saffron'u daha da sinirlendirdi.

Sonunda diğer tarafta geniş bir avluyu çevreleyen siyah ferforje çelik kapının önünde durdular. Saffron gözlerini kısarak geniş çimenliğin ortasındaki açık renkli taş şatoyu algılamak için yaklaştı ve aşağıdaki okyanusa bakan uçurumun kenarına dayandı. U harfi şeklinde, tekrar eden pencereler tüm binanın cephesini kaplıyordu, üç kat yüksekliğindeydi ve açık griyi kaplayan bir sıra çatı penceresi daha vardı,

eğimli çatı. Bazı pencereler itilerek açılmış, perdeler rüzgârda dışa doğru savrulurken, diğerleri kapatılarak kapatılmıştı. Saffron binanın yan tarafında, arka bahçede dolaşan bedenleri görebildiğini düşündü, sesleri dalgaların çarpma sesini biraz aşıyordu. Geniş avlunun etrafını çevreleyen taş duvar açık avluyu koruyor, çakıllı araba yolu ortadaki çimen ve çitlerden oluşan alanı çevreliyordu.

Sionnach, Saffron'dan ön kapıları açmak için yeni erişim jetonlarından birini kullanmasını istedi ve kibarca bir öneride bulunmadan önce ona jetonunu bulması için birkaç dakika verdi. Saffron nefes nefese onlara teşekkür etti, gümüş simgeyi sihirli plakaya bastırmak için çabaladı ve eski parmaklıkların gıcırdayarak açılıp içeri girmelerine izin vermesini sağladı.

İçeride, sabahın geç saatlerinde derslerden çıkıp gelen, ev mutfaklarından aldıkları çökmekte olan kahvaltılık tabaklarını yiyen, esneyen ve havaya sinmiş kokusuyla sert kahve içen öğrencilerle dolu büyük bir ortak alana adım attılar. Ortak alanın arka tarafındaki kapıdan, ilan panosunun yanında Sionnach'ı taciz edenlerle aynı spor üniformalarını giymiş birkaç yüksek fey girdi ve Saffron kaşlarını çatarak onlara baktı. En azından Cylvan aralarında değildi.

Muirín yatakhane Morrígan'daki Pallas, Erce ve Nemain yatakhaneleri gibi düzenlenmişti, Danann Evi gibi birkaç ayrı dairenin bulunduğu bir yer olmaktan çok bir malikâne gibiydi. Sionnach ona oturma alanını, sigara içme alanını, açık tuvaletleri, ev etkinlikleri için yemek salonunu ve Saffron'un oyalandığı mutfakları gösterdi. En az bir düzine beantigh yemek tabaklarını hazırlarken bir yandan da bulaşık yıkıyor ve tezgahları temizliyordu. Sionnach, her yatakhanein yemek için kendi mutfağı olduğunu, ancak bu yemeklerin atıştırmalık ve iştah açıcı olmaktan öteye gidemediğini anlattı.

Ana yemek salonunda servis edilenler. Saffron, Danann Evi'nin de bir zamanlar böyle görünüp görünmediğini merak etti; temizlik yapmadıkları zamanlarda sıkışık tavan arası odalarında uyuyan çok sayıda insan vardı. Yerlere ve duvar kirişlerine koruyucu kurak izler kazıyorlardı.

Mairwen beantighe üniformalarının üstleri Morrigan'dakilerle aynı tonda bembeyazdı ama biraz daha az fırfırlıydı; pantolonları da gri yerine siyahtı. Hepsi Saffron'un ağzının kurumasına neden olacak kadar birbirine benziyordu. En azından onlar da peçe takmak zorunda . En azından yüzlerinin önünden çekilmiş şifon yoktu, isteyenlerin dışında. Zorunlu olmaktan ziyade kendileri için yapmalarına izin verilen bir seçimdi.

Evin çamaşırhanesinde de aynıydı. İnsanların çalılarını, yürüyüş yollarının, arka köşedeki beyaz çardağın arasında koşturduğu, mükemmel olsunlar diye bitkileri süsleyip hazırladığı arka bahçelerde de aynıydı. Her zaman, her zaman mükemmel. Saffron Danann Evi'nin çatı katına geri döndü, beyaz peçeli hayaletler arka bahçeleri temizlerken pencereden dışarı baktı, onları izlediğini hiç bilmiyordu. Feyler hep böyle mi hissedirdi? Ama onların gizli tanıklığı güce dayanıyordu; Saffron ise sadece nasıl gizleneceğini biliyordu.

"Tüm Mairwen yatakhanelerinde günün saatlerine göre etiketlenmiş üç yaşam katı vardır. Zemin kat Şafak, birinci kat Sabah, en üst kat ise Öğlen," diye devam etti Sionnach merdivenleri tırmanırken. "Yani Noon North Cornerdaki odanızı aklınızda tuttuğunuzda bulmak çok da zor değil. Hadi, bu taraftan... Tanrım, umarım Copper dağıtmamıştır..."

Sionnach çok erken konuştuklarını biliyordu çünkü Saffron kapıyı açmak için üçüncü bir erişim jetonu kullanmıştı ve çürüyen et kokusu bir duvar gibi üzerlerine çökmüştü. Saffron'un gözleri yaşardı ve kolunu kaldırarak gözlerini kapattı.

Sionnach duyulur bir şekilde öğürürken burnunu çekti, tokmağa uzandı ve kapıyı tekrar kapattı.

"Biliyordum!" diye bağırdı koridorun diğer ucundan biri, ikisi de dönüp bir fey kadının, Saffron ve Sionnach'a doğru ilerlemeden önce konuştuğu başka bir feyin eline bir şey sıkıştırmasını izlediler. Sionnach kaskatı kesildi ve Saffron'un kolunu çekerek onu ezilmeden önce yoldan çekmeye çalıştı. "Bu kokunun ondan geldiğini biliyordum - De Bricriu, aç şu lanet kapıyı! Sen orada mısın, giriş kartın var mı? Ver onu bana."

"Wh-" Saffron hazırlıksız yakalanan her şaşkın beantighe gibi sıçradı. Kadının yoğunluğu koridordaki tüm havayı emmeye yetmişti, acı bir buz bulutu onu çevreliyordu, uzun beyaz-sarı saçları neredeyse Cylvan'inki kadar uzun bir şekilde omurgasından aşağıya örülmüştü. Gözleri de aynı derecede buz mavisiydi, Saffron'u oyma bıçakları gibi kesiyor ve onu işe yarar bir şeye dönüştürüyordu. Morg gibi kokan odaya girmesini sağlayacak eski anahtar deliğine sokabileceği bir şey.

"O öldü mü?" Sionnach ciyaktadı, o sırada onu savunmak yerine Saffron'un arkasına sinmişti.

"Bundan şüpheliyim. Onu öldürmek imkânsız. Lanet gibi bir şey," diye cevap verdi kadın ve Saffron'un temkinli bir şekilde uzattığı erişim jetonunu elinden kaptı.

"Kim o?" Kadın dönüp jetonu kapının üzerindeki levhaya çarparken Saffron sordu ve diğer taraftan gelen pis koku dalgasına aldırmadan kapıyı tekmeleyerek açtı. Sionnach eliyle ağzını kapatarak cevap verdi.

"Leydi Maeve. Muirín Yurdu'nun müdürü."

"Oh... sınıf ikinciliği..." Saffron bu ismi hatırladı. "Prefect nedir?"

Odanın içinden gelen ani bir gürültü Saffron'un sıçramasına neden oldu ve uyuduğu odada vahşi bir hayvanın serbest kaldığını hayal ederek aceleyle içeri girdi.

Ama vahşi bir hayvan yerine, diğer taraftaki oda kuşku uyandıracak kadar tertemizdi. Hayır, şüphe uyandıracak kadar değil, tertemizdi; Saffron'un hemen fark ettiği şekilde, bilgili eller tarafından temizlendiği ve düzenlendiği belliydi. Kanepelerdeki her yastığın mükemmel konumu; şöminedeki kullanılmamış odunların mükemmel yığını; hem içerideki hem de dışarıdaki pencerelerin tertemiz silinmesi. Yine de, temizliğe rağmen pis koku devam ediyordu. Sanki tavanda bir şey varmış gibi. Duvarlarda. Zeminde. Saffron'un kâbusu ete kemiğe bürünmüştü; içindeki beantighe, kaynağı bulmak için odayı didik didik etme arzusuyla derisinin altında sürünüyordu.

Leydi Maeve'in kendi davranışlarına bakılırsa, bu açıkça tekrar eden bir sorundu ve Saffron'un duyduğu çarpma sesi, fail odaya giren fey leydisinden kaçarken yatak odasının kapılarından birinin çarparak kapanmasıydı. Yine de, Maeve'in sesindeki neredeyse vahşice öfkeye rağmen, fiziksel olarak kendini tutma şekli odanın geri kalanı kadar bozulmamıştı. Kapıya yumruğunu vururken bile saçları yerinden hiç kaymamış, üniforması hiç kırıkmamış, gömleğinin yakaları hiç buruşmamıştı. Saffron onun taşıdığı kusursuzluk seviyesine ulaşmayı ancak hayal edebilirdi; köşeli yüz hatları, kalkık gözleri, kara kaşları, soluk teni ve Kış Sarayı'nın gerçek mevsiminde Corsecca Gölü'nün yüzeyindeki en kalın buz kütlelerini hatırlatan o keskin mavi gözleriyle yüzünün çarpıcı güzelliğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Hatta kana susamış bir öfkeyle kenetlenmişti ve bu ona biraz fazla Cylvan'ı hatırlatıyordu.

Yatak odasının kapısının tokmağını kavradı ve Saffron soğuk bir hava bulutunun neden onu takip ettiğini tam olarak gördü; dokunuşundan buz çıktı ve kırılgan hale gelene kadar metali kırağıyla öptü,

kapıyı iterek açmasını sağladı. Diğer tarafta, saklanmaya çalışan kişi saçlarından sürüklenerek dışarı çıkarılmadan önce çığlık attı. Gömleksiz, kocaman, ıslak ve çamurlu olan bu adamın giydiği pantolonu Saffron, Cylvan'ın fırlatma üniformasında giydiği pantolonun aynısı olarak tanıdı. Saffron'un gözleri kısıldı, o ana kadar hissetmiş tüm sempati bir anda söndü. Hatta Leydi Maeve'in adamı canlı canlı dondurup kapı koluna yaptığı gibi cam gibi parçalayabileceğini bile umdu.

"Bana ne yaptığını göster," diye tıslayan Maeve, Copper dé Bricriu'yu ortak salonun ortasına çekti ve elini davet edercesine uzattı. "Bu korkunç koku nereden geliyor tilki?"

"Oh, hey!" Copper onu görmezden geldi, bal sarısı gözleri Saffron'un girişe yakın durduğunu fark edince parladı ve ışıldadı. "Hey, seni tanıyorum! Az önce keçi tarafından devrildin-oh, keçi tam burada. Aslında burada *istenmiyorsun*-"

Maeve onu kafasından yakaladı, eğer Saffron ondan bu kadar korkmasaydı bu komik olabilirdi. Saffron'dan sadece birkaç santim uzun olan Maeve'in her ikisi de kızıl devden bir karış daha küçüktü ve Maeve onu bir ev kedisi gibi idare ediyordu.

"Prens Cylvan aslında beni devirdi," diye düzeltti Saffron. "Sionnach'ın sırtına tekme atarak."

Maeve kokuyu bulmak için onu odanın içinde dolaştırmaya devam ederken Copper, "Ah, doğru-" diye hırıldadı. "Bu konuda gerçekten çok üzgündü. Çok komikti. Ona gerçekten ne olduğunu gösterdin."

Saffron kaşlarını çattı. Buna nasıl cevap vereceğini bilemedi ve Maeve istediğini alana kadar sessiz kalmaya karar verdi. Saf göt gibi kokan bir odada uyumak da istemiyordu.

Ama Maeve onu ne kadar sıkıştırırsa sıkıştırсын, boğazını sıkarsa sıkсын, sağa sola savurursa savursun, Copper hep gülüyor, asla bulamayacağını, onu ilgilendirmedığını, kendisinin temizleyeceğini söylüyordu. O

eğer *dışarı çıkarsa* bunu kendisi halledecekti. Bununla ilgili bir şey onu sınırın ötesine itti, sonunda onu serbest bıraktı ve kışını kovmak için yönetimden biriyle geri döneceğini söyledi. Copper ukala bir gülümsemeyle ağrıyan boynunun arkasını ovuşturdu ve ona şans diledi. Dönüp nihayet dışarı çıkarken Copper'ın yüzüne örgüsüyle vurdu. Kapıyı arkasından çarpmadan önce, Saffron'un omzuna ağır bir el koydu ve intikam peşindeki bir yüksek fey'in tüm yoğunluğuyla onun gözlerine baktı.

"Senin için dua edeceğim," dedi tüm içtenliğiyle ve Sionnach'a ona katılması için işaret etti. Saffron'un tüyleri diken diken oldu ve Maeve'in her hareketini izleyen Copper'a yavaşça dönmeden önce kaskatı kesilmesine neden oldu. Ancak Maeve nihayet gittiğinde omuzlarını gevşetti ve kollarını germeden önce bir rahatlama çığlığı attı.

"Lanet olsun, çok yaklaştın. Sana tam olarak nasıl yardımcı olabilirim? Beni buz kraliçesine ispiyonlayanın sen olduğunu düşünemiyorum. Değil mi?" Ortak salonda küçük bir masa, buzluk, taze meyve sepeti, ekmek ve kraker dolabıyla döşenmiş bir köşeye geçerken konuştu. Saffron önce cevap vermedi, adamın masaya tırmanıp havalandırma deliğinden metal bir ızgara çekmesini, içeri uzanıp bir avuç dolusu çürümüş eti çıkarmasını izledi. Copper'ın elini ısırarak ve ona kızgınlıkla ciyaklayan gökkuşağı perilerinden oluşan küçük bir telaş, etle birlikte ortaya çıkan şey tarafından anında bastırılmasaydı, Saffron kusabilirdi.

"Neden..." diye başladı. Copper en yakın pencereye gidip eti dışarı fırlatmadan önce ona baktı. Saffron etin üç kat aşağıya sıçradığını duydu. "Neden havalandırmaya çiğ et koyuyorsun?"

"Çünkü aksi takdirde ben uyurken gözlerimi oymaya çalışırlar," diye cevap verdi Copper, söz konusu kısaçlı perilerden birine vurarak,

Parmaklarında bir tutam sim kalıntısı bıraktı. "Yine de neyi sevdiklerini anlay. Sonbahar Sarayı'nda birlikte büyüdüğümüz taze kan çiğnemeye bayılırdı. Bunlar neden bu kadar seçici olmak zorunda bilmiyorum."

"Onlar gökkuşağı perileri. Tatlı şeyleri severler," diye düzeltti Saffron bir şey söylediğini fark etmeden önce. Copper merakla ona bakmaya devam etti ve ardından söz konusu renkli kanatlı böcekler göz attı.

"Bu doğru mu?" diye sordu vızıldayan buluta. Cevap olarak ona öfkeyle ciyakladılar. "Siz küçük pislikler neden bana söylemediniz?"

"Ne zamandır onları çiğ etle beslemeye çalışıyorsun?" Saffron devam etti, birkaç peri merakla ona doğru gelirken gülümsemekten kendini alamadı ve parmağını uzattı. Kendi Bahar Mahkemesi gökkuşağı arkadaşlarından hiçbirini yanında getirmemeye dikkat etmişti, bu da kalbini kırmıştı, bu yüzden onların anında saçlarında gezinip kulaklarını çiğnemelerinde hüzünlü bir şeyler vardı. Copper, Saffron'ın onların minik ellerinden ve ceketinin altına, kollarına, omuz çantasına girmelerinden hiç ürkmemesine de aynı derecede ilgi duyuyordu.

"Yaklaşık bir ay önce taşındıklarından beri. Yakındaki ormanda bazı ağaçları deviren bir fırtına vardı, sanırım oyukları yıkılmış olabilir."

"Ooooh," diye mırıldandı Saffron, parmağının üzerinde oturan ve bacaklarını ileri geri tekmeleyen sarı olanın minik yüzünü okşayarak.

"Zavallı şeyler." "İyileşip birbirlerini bulana kadar kalmalarına izin verdim. Tekrar. I oldu olacakal onlar dışarı için

bulmak a yeni Ama belli ki, bu ağaç için doğru türde yiyecek sağlamıyorum

onları memnun etmek. İnsanlar fark etmeye başladı."

"Koku mu?"

"Ve etrafta olduklarına dair işaretler. İnsanlar bir peri istilasından bahsediyor ki bu olabilecek en kötü şey."

Saffron kaşlarını çatı ama Copper'ın Maeve'e bir şey söylemeyi reddetmesinin nedeninin bu olduğunu anladı. Mairwen'in yüksek feylerinin perilere Morrígan'dakilerle aynı şekilde davranıp davranmayacağını merak etti. Ayakkabıların altında ve ellerin arasında ezilecek böcekler gibi.

"Şey..." diye mırıldandı. "Tecrübelerime göre, gökkuşağı perileri ham bal peteğini gerçekten severler. Bu da onları bir süre idare ediyor. Onları şeker uykusuna yatırır."

"Şeker uykusu mu? Bilimsel terim bu mu?" Copper alay ederek Saffron'un yanaklarının utançtan kızarmasına neden oldu.

"Hayır... Bilmiyorum... Ben ona hep böyle derdim..."

Copper uzun bir süre, Saffron'un ayaklarının arasında rahatsızca kaymasına yetecek kadar uzun bir süre ona baktı ve sonunda tekrar canlandı. Bir şey Saffron'a çimenlerde tavşan sesi duyan bir tilkinin canlanmasını hatırlatmıştı ama belki de bunun tek nedeni Maeve'in daha önce ona böyle seslenmesiydi.

"Yeni oda arkadaşım sen misin?"

"Ha? Oh-evet. Üzgünüm, sanırım..." Lanet olsun. Lanet *olsun*, *özür dilemeyi kes!* İçten içe kendini tekmeleyerek ağzını kapattı. Ama Copper bundan bahsetmedi, sadece düzensiz bir şekilde gülümsedi.

"Hey, tamam. Daha önce keçinin size yatakhanelizi göstereceğinden bahsetmiştiniz ama bunun olacağını hiç düşünmemiştim. kimse olup olmadığını iki kez kontrol edeyim."

"Ne?" Saffron şaşkınlıkla sordu, onu odanın karşı tarafına kadar takip etti. "Burada zaten biri mi var? Ama evraklarımda buranın bana ait olduğu yazıyordu...?"

"Oh, öyle, ama bu kediler var... oh, göreceksin. Bekle bir dakika. Burası senin odan," dedi her şeye rağmen, ikinci odanın kolunu tuttu ve kapıyı iterek açtı, ancak içeride

Aslında içerideki yatakta iki kişi tamamen rahattı. "Lanet kediler-Neva, Aven, hadi! Bu oda yine tutulmuş. Gitmeniz gerek. Hadi, kaın."

Saffron, Copper'ın geniş ortasına baktı ve yeni yatağındaki iki zarif şeyin gürültüden kıpırdanışını, dolanışını, esnemelerini ve kuyruklarını sallamalarını izledi. Kulaklarını oynatıyorlardı. Kediler gibi, gözleri sarı irisler üzerindeki yarıklardan, siyah kulaklardan ve kısa siyah tüyleriyle eşleşen kuyruklardan daha fazlası değildi. Birbirinin aynısı olan iki tanesi gözlerini açıp önce Copper'a, sonra da Saffron'a baktı.

İçlerinden biri nazlı bir gülümsemeyle elini uzatarak, "Kim bu güzel olan?" diye sordu. Saffron nedenini bilmiyordu ama karşılık olarak elini uzattı. Sırıttılar, dizleri yatağın kenarına arpına ve her yerine dokunabilene kadar onu nazikçe ileri doğru ittiler. İki leanan sідhe gibi, parmaklarını kirli üniformasının üzerinde, saçlarının arasında nazikçe gezdirdiler, gülümsediler ve ne kadar yakışıklı ve güzel olduğu, ne kadar güzel koktuğu, daha önce onun gibi birini hiç görmedikleri hakkında iltifatlarda bulundular.

"Senin... senin kulakların var," diye fısıldadı Saffron büyülenmiş bir zevkle, dokunmak için uzandı ama eli doğrudan kulaklarının arasından geçti.

"Onlar sadece büyü," dedi Copper ve aniden Saffron'u tutup geri çekerek ikizlerin büyüünü bir anda bozdu. Saffron birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, hipnozdan bir sarsıntı ve gergin, utanmış bir kahkahayla ıktı. "Neden biri... Hayvanlar gibi giyinmek... Bu da ne demek oluyor?"

Neva ya da belki de Aven ona ikinci kez uzanırken Saffron yine de "ok tatlılar," dedi ama Copper kesmeleri için onları tersledi. Kıkırdadılar ve sürünerek uzaklaştılar ama yine de Copper'ın istediği gibi gitmediler. Bunun yerine yine birbirlerinin üzerine yığıldılar ve merak içinde kuyruklarını sallayarak ikisine de baktılar.

"Copper, neden çamura bulandın?" diye sordu içlerinden biri. Saffron ilk kez dönüp baktı, yeni oda arkadaşının gömleksiz olduğunu ama hâlâ fırlatma pantolonunu giydiğini hatırladı. İlk seferinde yeterince yakından bakmamıştı ama Copper'ın yüzünde, kollarında ve saçlarında kurumuş çamur vardı.

"Oh-Prens Cylvan bu sabah tam bir göt gibi davranıyordu, ben de onu kampüsün ortasındaki büyük bir su birikintisine gömdüm. Normalde hep ciyaklar ama bu sefer çok melodramatikti ve hiç karşı koymadı... böylece gerçekten gömebildim... sonunda gerçek bir göl canavarına benziyordu. Çok komikti. Ne pislik ama. O adamdan nefret ediyorum."

Konuşurken Saffron'u dürttü, sanki Cylvan'ın ona ve Sionnach'a yaptıklarını telafi etmek için her şeyi Saffron'un iyiliği için yaptığını ima eder gibiydi. Saffron ona teşekkür etmiş , ancak bir yanı Copper'ın 'prensi büyük bir çamur birikintisinin içine atmak' için herhangi bir sebepten hoşlandığından emindi.

"Siz de mi bu odadasınız?" Saffron tekrar ikizlere döndü.

"Bazen," diye cevap verdiler kulakları ve kuyruklarıyla uyumlu yaramaz gülümsemeleriyle. "Senin için sorun olur mu? Geceleri sarılıp yatmak için cennet gibi birine benziyorsun."

Saffron kızardı ve kibarca reddetmek için ağzını açtı, ancak Copper ellerini havaya kaldırdı ve o daha yapamadan ikizleri yataktan indirip odadan dışarı attı. Saffron gizlice ona teşekkür etti ve kapıya doğru sürülmelerini izledi. Sionnach beklenmedik bir şekilde diğer taraftaydı ve Saffron'un asıl bavulu teslim edilene kadar giymesi için birkaç parça temiz kıyafet tutuyordu. Saffron, Copper onlara sorun çıkarmadan önce koşarak yanlarına gitti ve ellerinden tutup içeri çekti.

SIONNACH'IN KATILMASI GEREKEN KENDİ DERSLERİ VARDI AMA SAFFRON ONLARA TEŞEKKÜR ETTİ

Bu arada ödünç aldığı giysiler için durmadan uğraştı. Üniforması, Sionnach'ın her türlü lekeyi çıkarabileceklerine söz verdiği ev çamaşırhanesine gönderilirken giyebileceği bir şey. Saffron bunu biliyordu. Saffron bunu biliyordu ama nedenini çok fazla düşünmek istemiyordu. Üniformalardan çamur, kan ve diğer her şeyi temizlemek için beantigh'lerin ne kadar uğraştıklarını tam olarak bildiği gibi küçük, aptalca bir ayrıntıyla başa çıkamazdı. Muirín'in yatakhanesindeki kâhyaların da tıpkı Morrigan'da olduğu gibi kıyafetlerini tertemiz yapmazlarsa muştalarının değiştirilip değiştirilmediğini merak ediyordu.

Tüm heyecan nihayet dindiğinde, Saffron'un yeni yurt odasında yalnız kalmasına izin verildiğinde, yüzünü neredeyse boğulana kadar yastığına bastırdı ve eski yarası ağrıyana kadar göğsünde basınç oluşmasına izin verdi. Kalbinde o metal cıvatanın açtığı deliğin kenarlarını okşuyor ve kendi çabasıyla ve Baba Yaga'nın otlardan ve harap grimoire'ından bulabildiği küçük numaralarla iyileşmeye zorlanıyordu. Saffron'u daha hızlı iyileştirebilecek olsa da Beantighe Köyü'nde kurak büyü yapmasına hâlâ izin verilmiyordu. Berry'yi kurtarmaya çalıştıklarından farklı değildi. Üvez büyüleriyle ilgili bir şey tamamen iyileşmesine engel olsa bile, acıyı hafifletmek için aynı tür büyüler olabilirdi ama teklif etmesine rağmen Saffron sadece başını sallayıp reddetti. Ne kadar acırsa acıtsın ya da derisindeki dikişler kaç kez gerilir ve açılırsa açılsın. Onu tehlikeye atmayacaktı. Bir daha asla. Hele de büyüü onunki kadar güçlü olan biri üzerinde işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorlarken. Hele de yaşlı anne tabu büyü yaparken yakalanırsa Cylvan'ın ne kadar etkili olabileceğinden emin değilken.

Yorgunluğu geçtikten sonra nihayet doğrulup nefes alabildi. Sonunda yeni *odasına -yurt odasına!*- bakabildi ve tüm o heyecan içinde görmediği her parçayı ezberledi.

Bu alan sadece onun içindi; Copper'ın ortak alanın diğer tarafında, kapının diğer tarafında kendi odası vardı. Buna karşılık Saffron, daracık bir odayı her an üç ila altı kişinin birden doldurmasına alışkındı. Yalnız olmak onu en kötü şekilde huzursuz ediyordu ve bunun ne kadar kötü olduğunu, yatakhane de tek başına geçirdiği o kısa süre içinde bile, arkasından kilitlenmediklerinden emin olmak için sürekli olarak yatak odasının ve ana odanın kapılarını kontrol ederken gerçekten fark etti. Kendisini tuzağa düşürecek gümüş kelepçeler olmadığından emin olmak için alışkanlıkla bileklerini kaşıdı. Ne zaman bir şey için arkasını dönmek zorunda kalsa yatak odasının kilidinin altına bir sandalye sıkıştırıyordu.

Sinirlerini yatıştırmaya çalışmak için yatakhane nin her santimini dikkatle inceledi. Ortak alanda süslü bir şöminenin yanı sıra yerde süslü bir halı, koyu renkli ahşap bir sehpa, oturma koltukları ve ana kapıya yakın birkaç mobilya daha vardı. Büyüklük ve lüks açısından Luvon'un konağındakine hiç benzemese de, tam kvetli ve tepe duşlu bağlantılı bir tuvalet vardı. Copper'ın odası, diğer odaların bozulmamış halinin tam tersiydi; kirli giysiler ve niformalarla darmadağınıktı, kitaplar ve parşömenler pencerelerin yanında gelişigüzel yığılmıştı, yatağı açılmamıştı, çok fazla kolonya ve ter kokuyordu. Saffron ancak kafasını içeri uzatabildi ve sonra yavaşça geri çekildi.

Saffron'un yatak odasında adaçayı yeşili battaniyeleri ve işlemeli yastık kılıfları olan geniş ve rahat bir yatak vardı; yatağın ayak ucunda bir

Nevresimler ya da özellikle katlanması gereken ince giysiler için boş, minderli bir sandık; boş bir şifonyer; boş, ayaklı bir gardırop; ana odadaki kadar büyük ya da süslü olmasa da kendine ait bir şömine; duvarları kaplayan apliklerin yanı sıra tam bir avize olmasa da sade bir armatür de olmayan, tepeden sarkan tek bir ışık. Işıkların hepsi elektrikliydi ve kapının yanındaki düğme çevrildikten sonra yanmaları birkaç saniye sürüyordu; yandıklarında ışık loş ve turuncuydu ve durmadan vızıldıyordu. Saffron çok kalmadıkça onları kullanmamaya karar vermişti. Yurtta kullanabileceği mum ve kandil kıtlığı da yoktu zaten. Elektrik ışığı çok... ölü gibiydi. Cansız. Ve *gürültülü*.

Sinirleri yeterince tatmin olduktan sonra Omuz çantasından karga defterini çıkardı ve kendisini bekleyen birden fazla mesajla karşılaşınca hiç şaşırmadı. Mesajların sayısı arttıkça daha da çılgına dönüyordu.

SAFFRON, BU SABAHKI DAVRANIŞIM İÇİN ÖZÜR DİLEMEK İSTİYORUM. ÖĞLEDEN SONRA MÜSAIT OLURSAN LÜTFEN BANA HABER VER, ÖZEL BİR YERDE BULUŞABİLİRİZ.

SAFFRON, AŞKIM, LÜTFEN İYİ OLUP OLMADIĞINI SÖYLE. NE KADAR SERT DÜŞTÜĞÜNÜ GÖRDÜKTEN SONRA ÇOK ENDİŞELENDİM.

PÚCA, ÖĞLE YEMEĞİ SAATİM ÖĞLEDEN SONRA 1'DE. LÜTFEN BENİMLE ÖZEL BİR YERDE BULUŞABİLİRSEN HABER VER Kİ

İyi. Yeni yatakhaneleni buldun mu? Seni nereye atadıklarını bilmek için sabırsızlanıyorum.

Saffron, güneş prensim, yanlış bir şey yaptığımı biliyorum. Lütfen bana cevap ver ki iyi olduğunu bileyim. Yoksa endişeden delireceğim.

Saffron sonunda kalemını ve özel mürekkeğini sayfaya götürerek ucu kağıda biraz fazla sert batırdı ve ilk vuruşta bir çizgi yırttı. Bu ayrıntının Cylvan'ın da görmesi için sayfalara geçip geçmediğini merak etti.

Üzgünüm majesteleri, sanırım yanılıyor olmalısınız. Bu sabah sizinle yollarımızın kesiştiğini hatırlamıyorum. Sadece gördüğüm en kıvrıkcık saçlı, en çirkin fey lordu olan bir kraliyet horozuyla yolum kesişti.

Neredeyse anında bir yanıt geldi ama Saffron kitabı kapatıp yastığının altına itti. Ancak o zaman tren istasyonundan aldığı şiir kartının sayfaların arasından yere doğru uçuştuğunu fark etti ve hemen eğilip onu tekrar aldı ve sayfalara geri koydu.

Ortak salonun ön kapısı açıldı ve çarparak kapandı. Saffron, kızgın olduğu kuzgunların penceresinden içeri girip onu rahatsız etmemesi için kendini meşgul edecek bir şeyler bulma dürtüsüyle elindeki kartı sıkıca kavradı. Kendini itti

ayağa kalktı ve diğer tarafta etrafı karıştıran oda arkadaşının sesini takip etti.

"Güzel bir-oh!"

Copper bağırdı ve Saffron'un sesiyle döndü, korkuyla duvara çarparken göğsünü tuttu. Saffron ağzını kapatmadan önce ona baktı ama boğazının arkasından yükselen ani kahkahayı zapt edebildi.

"Özür dilerim! Seni şaşırtmak istememiştim."

"Ayaklarımın altındaki ve üstündeki Tanrılar, seni bir hayalet sandım," diye mırıldandı Copper, şaşkınlıktan döktüğü eşyaları toplamak için duvardan uzaklaşmadan önce nefesini tuttu. "Tanrım, ruhumu benden almaya geldiğini . Yeni bir oda arkadaşım olduğunu çoktan . Adın neydi senin?"

"Bu Saffron."

"Noon-north'da iki beantighes. Bayıldım." Copper sıırttı.

Saffron'un garip gülümsemesi yüzünde asılı kaldı ve Copper bir tepki bekliyormuş gibi ona baktı.

"Um... beantighes?" Saffron sordu. Copper'ın kalbinin sesinde nasıl gergin bir şekilde çarptığını duymamasını umuyordu. Copper yaptığı şakanın tutmadığını fark ederek garip bir şekilde gülümsedi.

"Şey, çünkü... benimle hep dalga geçiyorlar çünkü bir beantighe ismim var... um, Copper, bilirsin... ve, şey, alınma ama, Saffron da bir çeşit beantighe ismi."

"O-oh!" Saffron gülmeye zorlamadan önce boğuldu. "Oh, haha, bu... bu çok komik." Sesindeki rahatlama şüphe uyandırmadan önce konuyu değiştirmesi gerekiyordu. "Hey, yarınki ilk dersimden önce almam gereken şeylerin bir listesi var ve merak ediyordum... aslında bana yardım edecek olan kişi gerçekten sinirlerimi bozuyor, bu yüzden merak ediyordum-"

"Kim, Sionnach mı?"

"Ne?" Saffron kaşlarını çattı. "Hayır, Sionnach değil. Bana yardım edebileceğini düşünüyor musun, düşünmüyor musun?"

"Emin olabilirsin. Fullam'daki bir adamla bir fıçı viski hakkında konuşmam lazım. Biraz da bal peteği sanırım. Farklı sebepler. Hemen üstümü değiştireyim, sonra gideriz. Çok geç olmadan acele etmeliyiz."

Copper kapıyı arkasından çarparak yatak odasına koştu. Saffron dudağını ısırды, önümüzdeki -kim bilir ne kadar süre- birlikte yaşayacağı adamın mutlak öngörülemezliği karşısında soluk soluğa bir kahkaha atmaktan ve gülümsemekten kendini alamadı. Normal fey öğrencileri insan standartlarına göre birkaç on yıl mı okula gidiyordu? Midesindeki hissin saf bir sersemlik mi yoksa bu düşünce karşısında duyduğu endişe mi olduğunu bilmiyordu. En azından, onların arasında gizlice okuyacağı süre boyunca Saffron oda arkadaşının daha heyecanlı bir Hollow'dan başka bir şey olmadığından emin olabilirdi. Bu konuda çok rahatlatıcı bir şey vardı.

F ullan, Avren ile aynı levhadan oyulmuştu ve Taze ekmek ve asırlık ağaçlar ve okyanus suyu, yollar ve binalar arasında kıvrılan tuzlu su kanalları, şehrin köşelerinde yer alan sayısız heykel çeşmeyi besliyordu. Sadece taş ve camdan yapılmış yüksek katedraller yoktu, bunun yerine binalar Saffron'a Connacht'ı hatırlatıyordu. Ahşap ve seramik karolardan yapılmış, tekerlekli arabalar ve toynaklarla tıkırdayan sıcak arnavut kaldırımli yürüyüş yolları. Hatta ana caddelerin dışındaki bazı yürüyüş yolları asfaltsızdı ve Saffron'un ayakkabılarının altında neredeyse hiç fark hissetmediği sertleştirilmiş toprak yollara dönüşmüştü.

O ve Copper, Copper'ın havalandırma deliklerindeki periler için taze bal peteği satan birini bulabilmesi için önce pazara doğru ilerlerken, Saffron devasa, dikdörtgen, açık hava bloğundaki her küçük dükkânı ve tezgâhı araştırdı. Birden fazla kez onu takip eden karanlık, boynuzlu bir gölge gördüğüne yemin etti ama her baktığında şüpheli bir nefes dışında hiçbir şey yoktu. Her seferinde. Saffron fark etmemiş gibi davranmaya özen gösterdi, onu rahatsız edecek kimse olmadan hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi . Her ihtimale karşı.

İvır zıvır ve atıştırma lıklar, ayakkabı tamiri, makyaj ve parfümler, saç kesimi, el işi malzemeleri... Saffron, Copper'ın bir satıcıyla pazarlık yaptığı yerden kasabanın içlerine doğru keşfe çıkmaktan kendini alamadı; ilk kez gelen bir ziyaretçi olarak bile yolunu kaybedecek kadar büyük olmadığını biliyordu.

Dükkânların çoğu sadece Mairwen öğrencilerinin ihtiyaçlarını karşılamak için varmış gibi görünüyordu; sürekli sergilenen çantalar, işlemeli yamalar, kırtasiye malzemeleri ve markalı kıyafetler bunu kanıtlıyordu. Hatta sınıfta giyilebilecek ve kullanılabilecek Mairwen onaylı üniforma ürünlerine adanmış, tüy kalem kutuları ve mürekkep hokkaları, tunikler, dubleler, kazaklar, hatta saç tokaları ve kalın parşömen pedleri de dahil olmak üzere tüm mağazalar vardı.

Önünden geçtiği ilk kitapçıda, okulun armasıyla kabartılmış deri ciltli bir eskiz defteri gördüğünde neredeyse çığlık atacak, yeterince hızlı hareket etmezse kaybolacakmış gibi defteri kapmaya çalışacaktı. Oradan, gözüne çarpan başka hiçbir şeye karşı koyamadı, figür çizimi, kaligrafi, hatta Cylvan'a bir gereklilik olarak haklı çıkarabileceğinden emin olduğu Alvényan romantik mitleri üzerine kitaplar aldı. Pimbry Scott'la tanışmadan önce Connacht'taki kitapçıda seçtiği kitaplardan da birkaç tane buldu. Anıları canlanırken elindeki kitabın kapağına baktı ve gözlerini kapatıp başını sallayarak kitabı tekrar bir kenara koydu. Ona o korkunç günü hatırlatan kitapların hiçbirine hazır değildi.

Akşamın geri kalanını o dükkânda tek başına geçirebilir, istediği her şeyi seçebilir ve tüm stokları satın alabilirdi, ta ki hiç parası olmadığını fark edene kadar. Parayı nereden bulacağından emin değildi. Cylvan ve Luvon, Saffron'un okula devam ederken hiçbir şey istemeyeceğini, sadece sorması gerektiğini söylemişlerdi - ama 'dan para istemeli miydi taşımak için durumunda o a geçti

Kitapçı mı? Çalışanlardan biri onun iç kargaşasını fark etti ve daha fazla zamana ihtiyacı varsa kitapları onun için tutmayı teklif etti ve Saffron çekingen bir şekilde kabul etti. Eğer bir şey olursa, kuzgununu bir daha gördüğünde onu çamura itecek ve üzerindeki tüm parayı çalacaktı. Ödeşmek için. Ödeşmek için. Ve böylece geri dönüp çok istediği o kitapları alabilecekti.

Dükkânın dışında sokakta bir aşağı bir yukarı Copper'ı aradı, Saffron'ın izini uzun süre kaybettikten sonra çoktan Mairwen'e dönüp dönmediğini merak ediyordu; sonra Cylvan'ın, ne kadar önemsiz olsa da, onları Fullam'a kadar takip etmemiş ve her fırsatta Saffron'ı arkadan sessizce izlememiş olma ihtimalinin ne olduğunu merak etti. Bir binanın köşesinden dışarı bakan gölgeli bir kuzgun görebileceğini düşünerek etrafına bakındı ama Cylvan, Saffron'un düşündüğünden daha iyi uyum sağlamış olmalıydı. Prens, Saffron'un bu şekilde dolaşmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

-Belki koruyucu bir görev duygusuyla, ama daha çok başka birinin Saffron'a yakındaki kasabaya ilk yolculuğunda katılmasına izin verilecek olmasını kıskandığı için. Bu düşünceye gülümsemekten kendini alamadı, karga kitabını almak için çantasını karıştırdı ve sayfaları çevirdi.

"Porsuk ağaçları güneşlerimizi uykuda tutarken... eski yerde buluşuyoruz

Ériu tapınağı gün batımında dağın tepesinde."

Saffron başını kaldırdı. Kalbi küt küt atarken bu sözleri bir yerlerden hatırladı ve hatırlaması için sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı. Karga kitabının sayfalarını çevirerek tren istasyonundaki kırmızı kartı buldu. Avren'e vardıklarında Hollow'a da bir tane verilmişti. Saffron bunun aynı zamanda Lugh'un sunağındaki ölü baykuşun tüylerinin arasına sıkıştırılmış kart olduğundan da emindi; yani Saffron birisinin bu karttan alıntı yaptığını duyduysa, bu muhtemelen kartları dağıtan kişinin de aynı kişi olduğu anlamına geliyordu. Bu da

Baykuşları öldürüp sarayın kapılarına çivileyenlerle aynı kişiler. İnsanlar, insan muhalifler.

Sokağa baktığında, ne aradığını bildiğinde söz konusu kişileri tespit etmek zor olmadı. Bir grup insan sokağın karşısındaki bir ağacın altında toplanmıştı. İçlerinden biri diğerine kırmızı bir kart uzattıktan sonra aceleyle uzaklaştı. Kulakları kapüşonlu bir pelerinle örtülüydü ama Saffron görmesine gerek kalmadan anladı. Saffron'un bilmek için yuvarlak kulaklara tanık olması gerekmiyordu, onları dağıtan insanlardı ve niyetleri de buydu. Hesper'in tren istasyonunda ona verdiği. Hollow'a verilen. Baykuşun tüylerindeki. Ve Saffron sadece olanları izledi.

Belki de Hollow'un kartın ne anlama geldiğini sorma şansı olmamıştı ama Saffron eline geçen fırsatın kaçmasına izin vermeyecekti.

Cadde boyunca bir kez daha göz gezdirdi; bu kez Copper'ın hiçbir yerde bulunmaması rahatlatıcıydı. Saffron aceleyle kitapçının yanından geçip dar bir ara sokağa girdi, kartları dağıtanlardan biri karşı sokaktan geçerken adımlarını hızlandırdı. Komşu sokağa ulaştığında, önce başını uzattı ve yabancıнын aceleyle uzaklaşmasını izledi. Kasabanın kenarına, ağaçların arasına açılan bir patikaya doğru. *Gün batımında dağın tepesindeki eski Ériu tapınağında buluşacağız.*

O kasabada onu gerçek yüzüyle tanıyacak tek bir kişi bile olmadığını bilen Saffron derin bir nefes aldı ve gömleğinin içine uzanarak onu büyüleyen ametist kolyeyi çıkardı. Kolyeyi başının üzerinden çekerek çıkardı ve neredeyse cebine sokacaktı ki bir el bileğini kavradı ve geriye doğru büktü.

"Bunu tavsiye etmem," diye mırıldandı Cylvan onun kulağına. Saffron anında bir şaşkınlık çığlığıyla geri çekildi ve ellerini savunmak havaya kaldırdı. Cylvan onu kısılmış bir ifadeyle izledi, ellerini tutarak

Elinden çıkan kolyeyi. Ne de olsa Saffron'u takip ediyordu. Saffron'un bilmesi gerekirdi.

"Düşündüğün gibi değil!" diye bağırdı, paniğe kapılmadan önce ve sinirlenmiş prensini tuniğinin önünden yakalayıp kimse görmeden onu ara sokağa geri sokmadan önce.

"O zaman bana bunun ne olduğunu söylemek için tam üç saniyen var," diye homurdandı Cylvan, kolyeyi geri almaya çalışan Saffron'un ulaşamayacağı bir yerde tutarak. "Seni omzumun üzerinden atıp doğruca kampüse geri uçurmadan önce!"

"Buradaki insanlarda garip bir şeyler oluyor!" Saffron tısladı, parmak uçlarında durdu ve başının üzerinde duran kolyeye uzanırken Cylvan'ı duvara sıkıştırdı. "Ben sadece gidip kendim görmek istemiştım!"

"Bana bu kadar erken mi ihanet ediyorsun?" Cylvan sordu. Ses tonu sadece kısmen şakacıydı. Saffron'un topukları yere çarptı ve Cylvan'ı tuniğinin önünden tutup kendine doğru çekti. Cylvan bile şaşırılmış görünüyordu.

"Sakın bunun şakasını bile yapmaya kalkma," dedi Saffron ona. Cylvan'ın kaşları hâlâ çatıktı ama gergin kaşları hafifçe yumuşadı. Açıkça belli olan mutsuzluğuna rağmen, kolyeyi geri vermekle yetindi. Saffron onu kaptı ve kolyeyi güvenli bir şekilde cebine soktu. Neredeyse topuklarının üzerinde dönüp Cylvan'ı orada bırakacaktı ama sonra gözlerini kapadı ve iç çekti. Tüm sağduyusuna rağmen arka cebinden kırmızı kartı çıkardı.

"Bir daha birbirimizden sır saklamayacağımıza söz verdik," dedi. Cylvan'ın gözleri kısıldı ama hafifçe başını salladı. Saffron kartı parmaklarının arasında endişeyle oynattı. "Bunu bana buraya gelmeden önce Akik Ormanı'nda tanıştığım biri rastgele verdi. Sonra gemiye yanaştığımızda Hollow'a bunun bir benzeri verildi. Ve gördün mü bilmiyorum ama bir tane daha vardı.

Lugh'un sunağındaki baykuşun tüylerinden biri. Son zamanlarda Avren'de sorun çıkaran insanlar söylemişti ve bence bunların hepsi birbiriyle bağlantılı. Az önce caddenin karşısında bunları gizlice dağıtan bazı insanları izledim. Bu gece Ériu'nun dağın tepesindeki eski tapınağında bir toplantı olduğunu söylediler - ve gereken bir şey olup olmadığını görmeye gidiyorum."

"Oh, öyle mi?" Cylvan mırıldandı.

Saffron onu iterek, "Evet, öyleyim," diye karşılık verdi. "O zaman ben de seninle geliyorum."

"Ne-ne!" Saffron refleks olarak Cylvan'ın göğsüne yumruk attı ve prens homurdanırken sertçe özür diledi. "Hayır! Hayır-ne var biliyor musun? Eğer bana bir iyilik yapmak istiyorsan -ya da, bilirsin, daha önce beni çamurda tekmelediğin için bana borcunu ödemek istiyorsan-buranın hemen yanındaki dükkâna bir sürü kitap bıraktım. Neden gidip bana onları almıyorsun? Hm? Bu çok hoş olur-"

Ama Cylvan onu görmezden gelerek tuniğini, kollarını düzeltmek için uzandı ve birdenbire bir insan gibi göründü. Her şey o kadar hızlı oldu ki, Saffron hayal görmediğinden emin olmak için birkaç kez gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Dalgalı kahverengi saçlar, kahverengi gözler, soluk bir ten, her zamanki gibi ruhani bir güzelliğe sahip olmasına rağmen nesnel olarak sade yüz hatları - Saffron, Cylvan'ın kılık değiştirmiş halindeki en küçük özelliklerini tanıyabilecek dünyadaki tek kişinin kendisi olabileceğini düşündü. Dikkat çekmekten kaçınmak için kasıtlı olarak basit olduğunu düşündü.

"Bu gece kampüse döndüğümüzde kitaplarınızı alması için bir kuş göndereceğim," diye ekledi Cylvan her zamanki gibi basitçe.

Saffron hayal kırıklığı içinde, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye soludu ama merakı yüzünden okunuyordu. Cylvan'ın yüzünün iki yanını kavrayıp onu bir o yana bir bu yana çevirmekten kendini alamadı, sonra bir elini

başının tepesine çarptı. Görünmez boynuzlarına çarparak Cylvan'ın homurdanmasına ve Saffron'u uzaklaştırmasına neden oldu.

"Bu sadece görsel bir cazibe, fiziksel bir cazibe için enerjim yok," dedi, elleri Saffron'un uzun saçları olduğunu hayal edebildiği şeylerin arasında geziniyor, hiçbir şey görmeden bir omzunun üzerinden örüyordu. Bu kesinlikle gerçeküstüydü ve elini uzatıp yine kılık değiştirerek ona dokunmaya çalışmaktan kendini alamadı.

"İnanılmaz," diye fısıldadı. "Ama böyle görünürken kimsenin senin bir insan olduğuna inanmasını bekleyemezsin."

"Ne gibi?" Cylvan aşağılanmış bir ses tonuyla sordu. "Ben sadece sıkıcı bir insan değil miyim?"

Saffron, Cylvan'ın ciddi olduğunu düşünmeseydi gülerdi. Cylvan, büyülenmiş olsa bile, iki ayağı üzerindeki en doğal olmayan güzel yaratıktı. Saffron burun kemiğini sıktı, seçeneklerini tarttı ama bunun bir önemi olmadığını biliyordu. Cylvan ne isterse yapacaktı, Saffron ne derse desin. Ne de olsa en büyük ortak noktalarından biri buydu. Sonunda yenilgiyle iç çekti.

"Daha önce benim önümde kendini hiç böyle göstermemiştin, biliyor musun?" dedi ve kaşlarını tekrar çattı. "Bunu yüksek sesle söyleyince gerçekten şok oldum."

"Şok mu? Ne için?" Cylvan karşı çıktı. Saffron omuz silkti, Cylvan'ın onun ne demek istediğini zaten çok iyi bildiğini biliyordu. Cylvan alay etti ve görünmez örgüsünü omzunun üzerinden geçirdi. "Numara yapmak için göz boyamak bana göre değil. İnsanların kendilerine kimin zorbalık ettiğini tam olarak bilmelerini tercih ederim."

"Bu sabah yaptıklarından sonra böyle söyleme."

"Ah, doğru, bu konuda." Cylvan'ın gözleri birden yumuşadı, neredeyse kirpiklerini kırıştıtırarak Saffron'un eline uzandı.

Saffron onu elinden kaptı. Cylvan daha agresif bir şekilde onu geri almaya çalıştı, Saffron'un özrünü duymasını istedi, bütün gün bunu söylemenin mükemmel yolunu düşünmüştü, ama Saffron sokağa fırlamadan önce uzak durma oyunu oynadı. Cylvan onun peşinden koştu, bu kadar çocukça davranmamasını, onu dinlemesini haykırdı, kendi ağzıyla nadiren söylenen bir özür dilemek üzereydi ama Saffron kahkahalarını tutamayana kadar koşmaya devam etti.

SAFFRON ONUN ÜZERİNE EĞİLMEK ZORUNDA KALANA KADAR DAĞ YOLUNDA KOŞTULAR. Yaralı kalbi zonklayıp sızlarken bir elini göğsüne bastırarak dizlerinin üzerine çöktü ve nefesini tuttu. Neyse ki yine hurling takımında olmasına rağmen Cylvan'ın dayanıklılığı giydiği topuklu botlar yüzünden zorlanıyordu, sonunda yetişip Saffron'a beklemesi için elini kaldırdığında dizleri büküldü. Saffron prensin bu çabadan kusacağını düşündü, elini tutmadan önce sırtını sıvazladı ve fısıldayarak güvence verdi. Cylvan, Saffron ciyaklayana kadar elini sıktı, tekrar çekmeye çalıştı, Cylvan pençeleriyle elini sıkarken ve sahipliğini geri almakla tehdit ederken gülüyordu.

İnsanlar yanlarından geçerken, önlerinden yürürken, arkalarından takip ederken bile Cylvan'ın elini bu kadar özgürce tutmak tuhaftı. Dağ yolu yavaş yavaş daha fazla insanla dolup taşarken, Saffron'u neler olup bittiğini görmeye çeken aynı daveti takip ediyorlardı. Hatta birçoğu gülümsedi ve merhaba dedi. Saffron belki şaşkınlıktan, belki de alışkanlıktan, her seferinde onlara merhaba dedi. Bu ona Beantighe Köyü'nü hatırlatıyordu ve bir Mairwen beantighe'sinin, bir saray beantighe'sinin ya da henüz tanımadığı başka bir kuruluşun üniformasını her gördüğünde bu duygular tarif edemediği bir şeye dönüşüyordu. Ama fırfırlı gömlekleri, yüzlerine ya da başlarına tutturulmuş farklı tarzlardaki peçeleri biliyordu.

Omuzlarında ve kollarında peçe düğmeleri vardı. Tüm bu süre boyunca Cylvan sessiz kaldı. Arada bir Saffron'un elini sıkmakla yetindi, sanki bariz düşüncelerini kendine saklayabilmesinin tek yolu buymuş gibi.

"Avren'de Ériu için herhangi bir tapınak olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı Saffron, yaya trafiğinin izin verdiği bir boşlukta. Cylvan'ın dikkatini giderek artan belirsizliğinden uzaklaştırmak için olsa gerek. "Ama fey tanrıları için bir sürü başka tapınak , değil mi? Sarayın arkasındaki dağda Lugh için olan gibi."

Cylvan şaşırılmış gibi yaptı. "Lugh'un aile tapınağını biliyor musun beantighe? Nasıl biliyorsun? Çok güçlü biri tarafından çok seviliyor olmalısın."

Saffron bayılmış gibi yaptı ve bir elini alnına götürerek Cylvan'ın yanına yığıldı. "Ah, bundan bahsedemem ama evet, kraliyet ailesinin bir üyesi bana kur yapıyor. bakarsanız içlerinde en yakışıklı olanı. Ve tabii ki en korkutucu ve güçlü olanı... Ama yatakta tam bir hazine."

"Gece Prensi'nin iyi bir donanıma sahip olduğunu ve insanları sevdiğini duydum. Görünüşe göre onların ne kadar yumuşak, sıcak ve sesli olduklarından hoşlanıyor."

"Bence haklısın ama bu aynı zamanda onu kolayca manipüle edilebilir kılıyor, biliyorsun. Ben onun önünde diz çöküyorum ve o da beni kralı yapmayı teklif ediyor."

"Ona aptal derdim ama elimde olsa ben de sana aynısını teklif ederdim. Hem de anında."

"Çok nazıksınız ama krallığını alabileceğim tek bir kişi var, o da bir seelie prensine ait."

Cylvan'ın eli Saffron'kaldırdı ve gümüş üvez dallarına yerleştirilmiş zümrüt yüzüğü sıkıştırdı. "Alvénya'daki nişanlın değil o zaman?"

"Bir prens beni aptal gibi becerirken bana dünyasını sunarsa olmaz."

Cylvan sonunda güldü, Saffron'u kendine yaklaştırdı ve neredeyse onu öpecekti. Dürtüsü galip gelmeden önce zar zor geri çekildi, ama Saffron bir elini Cylvan'ın çenesine doladı ve yanağını gagalamak için onu aşağı çekti.

"Beni Avren'deki diğer tüm tapınakları görmeye götürür müsün?" diye sordu. "Böylece hepsine uygun bir selam verebilirim. En azından Kral Lugh'un aldığından daha iyi bir selam."

"Eminim diğer tanrıların hepsi denize verdiğimiz selamı kıskanıyordur." Cylvan hınzırca gülümsedi. "Belki de aynısını Alfidel'deki diğer tüm tapınaklara, yüzlercesine sunmalıyız."

Saffron onaylarcasına sıırttı. İnsan görüntüsünün ardında bile Cylvan çok yakışıklıydı ama belki de bunun tek nedeni Saffron'un maskenin altında gerçekte kimin saklandığını bilmesiydi. Saffron ona gülümsemekten kendini alamadı, farklı ama tam da olması gerektiği gibi olan bu gözlerde kendini kaybetti. Cylvan yüzünü nasıl değiştirirse değiştirsin kendini kaybedecek, kuzgunun gözlerine hangi renkte bakarsa baksın kolaylıkla dalacaktı.

"Eğer bu sabah yaptıklarınız için arkadaşşımdan özür dileyeyeceğinize söz vererseniz, tanrılarınıza saygılarımı sunmak için Alfidel'in dört bir yanını dolaşmaktan memnuniyet duyarım."

"Oh, şimdiden keçiye '*arkadaş*', öyle mi...?"

Saffron, Cylvan'ın kaburgalarına dirsek attı. "Ciddiyim. Aksi takdirde seni affetmeyi bu kadar çok istediğim için kendimi daha kötü hissedeceğim. Kendimi berbat hissetmemi mi istiyorsun?"

"Bu istediğim son şey. Nazik Sionnach'ın beni affetmesi için dizlerimin üzerine çökeceğim."

"Hm," diye burnunu çekti Saffron. "O zaman bunu benim önümde yapmalısın. Böylece bana yalan söylemediğini bileceğim."

"Sana asla yalan söylemem."

Dağ yolunun tepesinde Saffron, kalabalığın başındakilerin söyleyeceklerini dinlemek için toplanan diğer insanların sayısına şaşırdı. Yokuşun tepesinde, kucağında bir kuzu tutan cüppeli bir kadını tasvir eden kırık mermer bir heykel duruyordu, ayaklarından yükselen aynı taştan oyulmuş uzun otlar ve kırık eğreltiotu yaprakları. Arkada ve her iki yanda, solmuş beyaz sütunlar çeşitli çürüme durumlarında duruyordu ve Saffron tanrıçanın bir zamanlar kendisini yağmurdan koruyacak çatılı bir tapınağı olup olmadığını merak etti.

Onu böylesine bakımsız bulmak pek güven verici olmasa da, özellikle de Lugh'un mabedine gösterilen özenden sonra -sunakta kesilmiş bir baykuş olmadığı zaman- Saffron, etrafında ya da sütunlarında yangın hasarı izi olmamasından en azından bir nebze olsun rahatlayabilmişti; bir zamanlar insanlara ait olan diğer pek çok şey gibi o da kasıtlı olarak yok edilmemişti. Basitçe terk edilmiş, onu gözetmekle görevli olanlar tarafından unutulmuştu. Harap olmaktan ziyade uyukluyordu.

Kalabalığın arkasına yakın Saffron ve Cylvan, iki ağacın arasında kimsenin arkalarına geçemeyeceği bir yer buldular. Hızlı bir kaçışa ihtiyaç duymaları halinde, ki her ikisi de bunu yüksek sesle söylemek zorunda kalmadan anlıyor ve arıyor gibiydi.

Birisi tanrıçanın altındaki taş platformdan ellerini kaldırarak kalabalığa yaklaştı. Heykelin her iki yanındaki ateş çanaklarının aydınlattığı heykelde basit, alçakgönüllü, korkutucu olmayan ama aynı zamanda tedirgin edici bir şey vardı. Saffron daha iyi dinleyebilmek için nefesini tuttu.

"Hoş geldiniz dostlar," diye seslendi kalabalığa. "Çağrımızı duydunuz ve dinlemeye geldiniz. Bu gece burada bizimle olmanızın hiçbiriniz için güvenli olmadığını biliyorum, ancak söz veriyorum çok fazla zamanınızı almayacağım. Basitçe söylemek gerekirse... yüksek fey beyleriniz, lordlarınız, leydileriniz ve efendileriniz

kendi lüks yaşam tarzlarını korumak uğruna hepinizden huşu uyandıran bir şeyi saklıyorlar. Sizleri karanlıkta ve uysal tutmak, yaşadığınız her gün için uysal ve itaatkâr mallar olarak hareket etmenizi sağlamak amacıyla. Ama biz, feylerin söylediği bu yalanlara ışık tutmak için buradayız."

Saffron Cylvan'ın elini tekrar sıkı ama gözlerini kaçıramadı. Öndeki kadın yanındaki kişiye dönerek başıyla selam verdi. Onlar da başlarını salladılar ve çömelip, belki de o anda sadece Saffron'un anlayabileceği şekilde, bir tebeşir parçasını taş zemine götürerek bir daire çizdiler. Kenarlarına feda işaretleri eklediler. Saffron'un kalbi acıyana kadar çarptı.

Kurak çemberden bir şeyin, belki bir patlamanın ya da bir ışık parıltısının, yoğun ve heyecan verici bir şeyin fışkırmasını beklerken, merkezden sadece ani bir kır çiçeği büyümesi fışkırdı, sanki eski taşı yırtıp bir zamanlar sahip olduğu şeyi geri alan bir çayır gibi. Etraflarında, daha iyi görebilmek için birbirlerini iten soluk sesleri duyuluyordu. Bu kadar çok insanın, büyü yapabilenlerin sadece feyler olmadığını ilk kez fark edişine tanık olmak Saffron için acı verici bir tatlıydı; üstelik hemen yanı başındaki fey prensinin elini tutarken.

"İnsanlar büyü yapabilirler ve her zaman da yapmışlardır," diye devam etti kadın. "Her biri kendi yöntemleriyle, kadim ritüellere, bireysel aile soylarına ve kendi kültürlerimize dayanır. Biz Finnianlılar size sadece Keltlerin Arid-Ogham büyüsünün yollarını öğretebiliriz, ancak daha sonra kendi tarihsel ayinlerinizin yollarını öğrenmek istiyorsanız, burada bizimle kalın. İster burada Alfidel'de doğmuş, ister burada bulunmuş ya da masum bir bebek olarak buraya getirilmiş olun, nereden geldiğinizi bilmeyi hak ediyorsunuz. Bu şehirde ve bu dünyada yüksek fey tarafından sana dayatılan bir beantighe hayatını terk ederken seni barındıracağız, besleyeceğiz, koruyacağız.

Bizimle birlikte büyü yapmak istemeseniz bile, şunu bilin ki sizi geride bırakmayacağız. Sadece bizimle birlikte öğrenenleri değil, bize güvenle katılabilecek olanlardan çok daha fazlasını özgürleştirmek niyetindeyiz. Bu yüce feyler yüzyıllardır bize ve haklı atalarımıza baskı uyguluyor, bizi bebekken çalışıyorlar. Bizi kemiklerimize kadar çalıştırıp höyüklerine gömmek için. Ama Verity ve Virtue Holt'un bizim için dilediği dünya bu değildi; bize vermek için bu kadar çok savaştıkları dünya bu değildi. Bizi Gece Kraliçesi'nin hasadından kurtarmış olabilirler ama bize güneşi gösteremediler. Biz onu nerede bulacağımızı biliyoruz."

Bir elini daha uzattı. Heykelin arkasından, çığlık atan bir hayvan taşıyan üçüncü bir kişi yaklaştı. Peçeli baykuş ayak bileklerindeki bağlara karşı çılgınca mücadele ederken altın kanatları çırpınıyor ve çırpınıyordu. Adamın tutan elini pençeledi, gagasıyla yırttı ama adamın taktığı deri eldiven karşısında hiç şansı yoktu.

Kuş, Ériu'nun ayaklarının dibindeki taştan oyulmuş eğrelti otuna bağlanmıştı ve kadın ellerini havaya kaldırarak seyircilerin dikkatini tekrar kendisine çekti.

"Bu, kraliyet ailesini temsil eden yaratık ve dolayısıyla Alfidel'in ve onun hiç bilmediğimiz lükslerini... Onları gökyüzünden nasıl koparabileceğimizi size tam olarak göstereyim. Porsuk ağaçlarının güneşlerimizi uykuda sabitlediği gibi, onları da üvez ağaçlarının altına sabitlemek için."

Saffron'un kalbi küt küt atmaya başladı.

*Porsuk ağaçları güneşlerimizi
uykuya yatırırken, Rowan
gözyaşları ayı ağlatacak.*

Kuş tekrar çığlık atarak kanatlarını çırpıttı ve taş tünekte kopmaya çalıştı. Saffron, eğrelti otu oymasının tabanına çizilmiş bir başka ogham çemberinden üvez yaprakları, ince dallar, parlak kırmızı meyvelerden oluşan sarmaşıkların ortaya çıkışını dehşet içinde izledi ve

yılan gibi sürünerek taşa tırmandı. Gittikçe yaklaşıyor, sonunda çırpınan pençelerini öpüyordu. Sıkışana kadar kuşun etrafını sarıyor ve düğümleniyor. Karnındaki kalın, yastık gibi tüylerin içinde kayboluyor, sonra kuş onları koparmak için sadece çığlık atıp gagasını şaklatabildiğinde kıvrılıp ilmekleniyordu.

"Neden masum bir yaratıkla uğraşıyorsun?" Saffron ve Cylvan'ın durduğu yerin ilerisindeki biri yanlarındaki kişiye fısıldadı. "Bunun yerine Prens Cylvan'ı bir tüneğe bağla ve boğ. Hepimizi öldürmeden önce bizi kurtar."

Diğer kişi kıkırdadı. "Önce ona peri elması yedirin, onu sarhoş edin ve nefessiz bırakın..."

Saffron'un burnundan kıpkırmızı bir çizgi damladı. Onlara, kendisinden yüz çevirip toprağın, bereketin ve barışın tanrısı tanrıça Ériu'nun ayakları dibinde insan büyüsünün gösterisini izleyen diğer tüm insanlara baktı. Bir açıklama yapmak, kendilerini ve davalarını kanıtlamak uğruna o masum hayvanı boğazlıyorlardı.

Saffron'un ön kolunda Taran'ın gerçek adını oluşturan kurak izler kaşınıyordu. Cylvan bir şeyler fısıldadı ama Saffron duymadı. Elini esnetti, derisi sanki parçalanacakmış gibi gerildi. Yırtılıp açılmanın, vahşi üvez kanını yere dökmenin, kemiklerinde çırpınan bir şeyi serbest bırakmanın eşiğindeydi.

Saffron daha fazla izlemeye dayanamadığında, üvez dalları baykuşun boğazına ulaşip onu çevrelediğinde, Cylvan tam kalabalığın arasına daldığı sırada onun adını söyledi.

Önüne çıkan cesetleri iterek geçerken, çevredekiler soluk soluğa bağırıp çağırarak ona hırladılar ve onu tutup geri çekmeye çalıştılar. Ama Saffron her birini iterek geçti, burnundan daha da fazlası damlayıp gömleğinin önünü ıslatırken ağızındaki kanın tadını aldı.

Kalabalığın en önüne kadar ilerledi ve orada baş kadının belirsiz bir adımla geri çekilirkenki gözleriyle karşılaştı. Ondan ne bekleyeceğinden emin değildi, belki de kanında bir fırtına gibi yanan vahşi öfkeyi hissediyordu. Demir ve üvezden oluşan kanı, serbest kalmaktan ve her birini boğmaktan zar zor kurtulmuştu.

Çağrılan üvez dallarının kalp atışlarını hissetti. Cansız olmalarına rağmen yaşamlarını hissetti. Yere yazılan kurak büyü tarafından niyet verilmiş, hayat, canlılık ve varlık verilmişti. Ama Saffron bu büyüyü görebiliyor, hissedebiliyordu, tıpkı bir zamanlar Ostara'daki sarayın kenarında topraktan çıktıktan sonra hissettiği gibi. Peçe ile yeminini ettikten sonra. Taş tüneğin tabanını çevreleyen, demirden yapılmış zehirli yılanlar gibi hareket eden dallar boyunca parlayan kırmızı kuraklığı gördü.

Burnundan kan aktı, ağzının içini doldurdu ve bileğindeki porsuk bileziği bir ışık parlamasıyla patladı, bir anda alev alev yandı. Ellerini uzattığında onları, dalları hissedebiliyordu. Hiç yaklaşmamasına rağmen parmaklarının onların altında kıvrıldığını hissetti. Havayı tutuyor ama liflerini karıştırıyordu. Onların büyüsünü. Dokunuşunu onların içine gömdü - onları fiziksel olarak avuçlarına almadan koparıp atmadan önce. Parıltıları sönene kadar, büyüdükları sihirli çember bile kopana, çizildiği taşta bir çatlak oluşana kadar büyülerini parçaladı. Baykuşu tünekte boğan dalları parçaladı. Ta ki yere saçılmış yaprak ve ağaç kabuğu başka bir şey kalmayana kadar.

Arkasındaki kalabalık, onun zenginliklerini kullanarak müdahale eden yüksek bir fey olduğunu düşündükçe çığlıklar atarak kabardı. Umursamadı, sadece ileri atıldı, bu sefer elleriyle üvezin kırık kalıntılarını yırttı. Baykuşu koparıp gökyüzüne fırlattı ve bir an için yuvarlandıktan sonra açılıverdi

Kanatlarını. Gece gökyüzüne doğru bir ılık atarak, bir ay ışığı çizgisi gibi kayboldu. Saffron, sorumlulara dönüp önce onun gidişini izledi. Onlara küfrederken burnundan, ağzından kan fışkırdı:

"Bir daha böyle zalimce eylemlerde bulunmak için üvez kullanmayacaksın, özellikle de Ériu'nun ayaklarının dibinde. Yoksa benimle hesaplaşmak zorunda kalırsın."

Eller onu arkadan yakaladı. Onu geriye, taş platformdan aşağıya ve ormana doğru sürüklediler.

TEZAHÜRÜ

Hangi yöne ya da nasıl gideceğini bilmeden ağaçların arasına daldı. Saffron tekme atıp çırpınırken, bir el ona vurup sessizlik isterken dünya dönüyordu. Yüzüstü çimenlerin ve toprağın içinde kısıtılmışken, başka bir el saçlarını buldu ve başını yukarı doğru çekti.

"Yüksek fey falan mı?" diye homurdandı içlerinden biri ve Saffron bakmak için gözlerini zorladı.

Saffron neredeyse yırtmayı başarırken, onu sırtına bir dizle sıkıştıran kişi küfretti. Sert zemin göğsündeki yaraya gömülürken Saffron'un gözleri yaşardı, zayıf kaburgaları ağırlığın altında gıcırdarken dişlerinin arasından haykırdı. Saldırısı bir an için durdu, umutsuzca üzerine diz çöken adamın baskısını hafifletmeye çalışırken ellerini toprağa dayadı. Acı, adrenalin, kaslarını adamı itecek kadar güçle doldurmak için vücudunda dolaştı ama işe yaramadı. İçinde kimseyi fiziksel olarak alt edecek kadar güç yoktu, özellikle de vücudunun merkezinden bu kadar acı yayılırken.

"Bana şu meyveleri getirin!" Bir başkası bağırdı.

Saffron kanlı dişleriyle sırtarak, "*Sessizlik,*" diye alay etti zorlayıcı bir niyetle. Bir el tekrar saçlarına uzandı ve kabaca geri çekti.

Birisi önünde diz çöktü, yüzünü tuttu ve onu bir o yana bir bu yana çevirdi.

Ardından tuniğinin omuzlarından tutuldu ve kabaca sırt üstü çevrilirken kumaş yırtıldı. Ellerini havaya kaldıran Saffron bir yumruğunu üstündeki kişinin burnuna indirdi, sonra da gözlerine bir ağız dolusu kan tükürdü, ancak diğerleri el ve ayak bileklerinden tutup, ulaşabileceği başka bir şeyi kıramadan onu dümdüz ettiler. İçlerinden biri ağzına bir şey soktu ve Saffron üvez meyvelerinin tadını fark edince kahkahalara boğuldu. Gerçekten de onun yüksek bir fey olduğunu düşünmüşlerdi; üvez meyvelerinin onu zehirleyeceğini sanmışlardı. O zamana kadar tadı şekerden daha tatlıydı.

Onları kendisine en yakın olanın yüzüne geri tüküren Saffron'un düşünceleri kendini savunmak, kurtarmak için ne yapabileceğini düşünmeye başladı ama tüm zamanını sadece kurak büyü'nün temellerini çalışarak geçirmişti. Demir büyü'sü, üvez meyveleri, demir kanı, ogham daireleri ve çizgileri gerektiren türden. Üvez büyü'süyle ilgili hiçbir şey öğrenme şansı olmamıştı; onu nasıl kontrol edeceğini, nasıl kullanacağını, hatta nasıl kullanılması gerektiğini bile bilmiyordu. Dalgalanmanın o baykuşu neden serbest bıraktığını bile bilmiyordu - ama tam da o anda, ihtiyacı olduğu anda tekrar değil.

"Neden işe yaramadı! Lanet olsun!" İnsanlardan biri hırlayarak çizmesinin topuğunu Saffron'un karnına vurdu. Saffron homurdandı, içgüdüsel olarak kıvrıldı, zihninde ona yardım edebilecek herhangi bir şey, herhangi bir şey, çamurda çizebileceği herhangi bir şey aradı ama elini uzattığı anda başka bir ayak indi ve onu ezdi. Ön kolunu Taran mac Delbaith'in adının tırtıklı iziyle ezdi, elektrik acısı kolundan omzuna fırlayıp dişlerinin birbirine çarpmasına neden olurken çığlık atmasına ve botu pençelemesine neden oldu.

Ama ayakkabının burnu ona battı, yumuşak deriyi sıyrıp attı, kemiği ağırlığının altında büktü.

"Yanındaki diğer kişi de sivri kulaklarını mı saklıyordu?" Kolunu tutturan kişi Saffron'un göremediği bir yere doğru baktı. "Hey Sav, git bak bakalım onları bulabilecek misin!"

Cylvan'ın kendisiyle birlikte ormana sürükleneceği, kimliğinin ortaya çıkacağı ve Saffron'un kendi kibri yüzünden tehlikeye atılacağı düşüncesiyle Saffron'un ağrıyan göğsünden şimşek gibi dehşet verici bir sıcaklık fırladı ve tüm uzuvlarına yayıldı. Adrenalin sinirlerini zıplattı ve her şeyi aynı anda hissetti. Yaz başındaki ılık hava; dişlerinin arasındaki toprak parçası; sırtındaki baskı; göğsünün acısı; altında sıkışan kolundaki derinin altında biriken kan; Taran'ın adının pürüzlü yara izi, onu ezen ayaktan nihayet kurtulmayı başardığında bile çarpan kalbiyle birlikte zonkluyordu. Saffron parmaklarını toprağa gömdü ve yaraların beyaz sıcak metal gibi yanmasından başka bir şey düşünmedi. Rahatlamak için yalvarıyor, diğer elini pençelemek için zorluyor, sanki arkasına dolanan zehirli şeyi serbest bırakacakmış gibi-

Arkalarındaki çalılıklarda bir şey çıtırdadı. Saffron'un kolundaki acı dinmedi ama hafifçe hafifledi. Etrafındaki her insan durakladı, nefeslerine varıncaya kadar her ağız sessizleşti. Saffron onların dikkatini dağıtan her neyse şansını denedi, kolunu göğsüne doğru çekti ve kendini çalılara doğru olabildiğince uzağa atarak kaçmaya çalıştı. Karanlıkta duran ve ağır ağır nefes alan diğer üç insana baktı. Orada durmuş, sessiz, hareketsiz ve doğrudan Saffron'un başının üzerine bakıyorlardı.

Saffron da . *Crunch*.

Kalın kürkün arasından geçen cılız yaprakların sesi.

Islak çürük kokusu.

Bir anda taş kesildi. Ciğerleri taşa döndü, nefes almasını, o pis kokuyu daha fazla içine çekmesini reddetti. Bileklerinde, boğazının etrafında gümüşün ağırlığını hissettiğine yemin etti. Uzaktaki bir şenlik ateşinin kokusunu aldığına, boğazının gerisinde ay avı büyüsünün o karıncalı, karşı konulmaz etkisini hissettiğine yemin etti.

Yavaşça omzunun üzerinden baktı ve gece gökyüzünden daha siyah, gözleri koyu kırmızı parlayan dev bir kurdun profiline tanık oldu. O kadar yakındı ki, omzunun üzerinden sarkıyordu, başını hafifçe eğse yanağını hayvanın burnuna bastıracak kadar yakındı.

Onu çığlık atmaktan alıkoyan tek şey, canavarın sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi hareket etmesiydi. Omuzları nefes alıp verirken nasıl da yükselip alçalıyordu ama ağzından köpükler saçmasına ve çılgınca, kana susamış tükürükler damlamasına rağmen hiç ısı çıkmıyordu. "Bu şey de ne böyle?" İnsanlardan biri boğuk bir sesle konuştu. Kurdun kulakları seğirdi ve sonra saldırdı. Ses çıkarmadan. Rüzgar esmeden. Yapraklarda neredeyse hiç kıpırdama olmadan.

Fincan tabağı büyüklüğündeki pençeler ilk insanı yere çarptı, pençeler göğsünü yırttı. Çığlık attılar ama dişlerle kaplı bir ağız köprücük kemiklerini parçalayınca çığlıkları . Etraflarındaki diğerleri çığlık atarak dağıldılar, sıkışan arkadaşlarını terk ettiler, sonra da canavarın ağzında bir oyuncak bebek gibi ileri geri savruldular.

"Dur!" Saffron bağırdı ve sözcük ağzından çıkar çıkmaz canavar saldırısını durdurdu. Çenesini serbest bırakmadı, devasa ağırlığının altında ezdiği bedenden inmedi ama durdu. Burnu kırıkmış, dudakları emirlere öfkelenmiş gibi geriye kıvrılmıştı. Saffron başka ne söyleyeceğini, başka ne yapacağını bilmiyordu.

o canavarı tanıyordu. O canavarı tanıyordu. En azından -kendisi için aldığı biçimin kökenini biliyordu.

Yavaşça ayağa kalktı, ağrıyan göğsünü tutuyordu, burnundan, ağzından ve kulaklarından ılık kan damlıyordu, kendini konuşmaya zorlarken Sionnach'ın ödünç aldığı tuniğin ön tarafına kıpkırmızı bir renk sıçradı. Ona musallat olan o isim. Dilini zehir gibi sarmış, boğazını iki gümüş el arasında sıkarak sıkıyordu.

"I-Icarus," dedi, sesi dizginlenmiş bir dehşet içinde çatlıyordu. "Dur. Bırakın onları."

Uykuda olan binlerce korku sel gibi akarak onu rahatsız ediyor, Ostara'daki şenlik ateşine öyle bir canlılıkla geri götürüyordu ki neredeyse nerede olduğunu unutuyordu. Her fey saray mensubunun başının ardındaki zenginlik halelerine tanıklık ediyordu. Göğüslerinde kıpkırmızı parlayan gerçek isimlerini. Bu ismi Taran'ın kemiklerine, yaşlı kurt kralın zengin kemiklerine, onu tıpkı bunun gibi canavarca bir forma hapsetmek için vermenin yakıcı acısını hatırlıyordu. Ama önündeki hayvanın etrafında Taran'ın bir zamanlar sahip olduğu gibi sihirli bir parıltı yoktu; Saffron'un gölgelerden çağırdığı hayvan, saf karanlıktan ve derisinin altındaki acıdan başka hiçbir şeyden dikilmemişti.

Canavar, Saffron'un kan, şenlik ateşi dumanı ve vahşi peri meyveleri gibi tadı olan o ismi söyleyen sesine tepki verdi. Saffron onu algılamak için döndüğünde boğazından daha fazla kanlı safra yükseldi, gözleri parlak kırmızı ve ateş ışığında yakut gibi parlıyordu. Başını kaldırarak kurbanının cansız bedenini bir süre daha sürükledi ve sonunda bıraktı. İnsanın toprağa çarpmasına izin verdi. Canavar tamamen Saffron'a döndüğünde dünya dönmeye başladı ve Saffron'un bulup saklamak için çok dikkatli davrandığı tüm korkunç, ıstırap verici anıları geri çağırdı. Nefesleri zayıf geliyor, kalbi kulaklarında çarpıyordu. Çürümüş kürkünü kokluyor, havadaki külü tadıyor, dilinin üzerindeki demir kan gibi

Burnundan ve boğazının arkasından gelen sesler bir nehirdeki karşıt gelgitler gibi çarpıştı.

"Icarus," diye mırıldandı. *"Git. Git."*

Hayvanın dönüp ağaçların arasına geri sıçramasını, Taran'ın Ostara'da yaptığı gibi hızla uzaklaşıp gözden kaybolmasını bekledi ama hayvan havada eriyip gitti. Tıpkı ilk geldiği gibi, hiç ses çıkarmadan kara bir duman gibi yok oldu. Saffron inledi, hâlâ göğsünü tutuyor ve her yöne bakıyor, karanlığın içinde gözlerini kırıştırıyor, nereye gittiğini bulmak için çaresizce çırpınıyordu ama hiçbir şey yoktu. Öylece ortadan kaybolmuştu.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde kalbinin parçalandığından emin olarak ürperdi. Metal bir cıvata bulmak için el yordamıyla göğsünü yoklamak zorunda kaldı. Kendini gerçeklikte tutmak için savaşıyor, odağını birkaç metre ötedeki yaralı insana çevirdi. Acıya rağmen kendini dizlerinin üzerine çökmeye zorladı ve hareketsiz bedene doğru sürüklendi. Göğsünden ve boğazından kanlar akıyordu, giysileri yaralarının üzerinden yırtılmış, lekeli ve ıslaktı. Saffron bunu daha önce de görmüştü. Saffron aynı korkunç, berbat manzaraya daha önce de tanık olmuştu. Kana boğulmuş ciğerlerden nefes almaya çalışırken çıkan o uğultuyu duymuştu. Ve ilk seferinde olduğu gibi, Saffron hepsinin kendi hatası olduğunu biliyordu.

Ellerini insanın göğsüne koydu ve avuçlarını yaralara batırdı. Dokunuşunun altında sefilce inlediler.

Saffron gözlerini kapattı. Baba'nın zihninde yankılanan sözleri sanki bin yıllık bir şey tarafından söylenmiş gibi kadim geliyordu. Sadece birkaç ay önce değil.

Bir keresinde Berry'yi kurtarmaya çalıştığı zamanı hatırlayan Saffron, o zaman etraflarına bir ogham çemberi çizemeyecek kadar şaşkındı ve büyüüne merhametli olması için yalvardı. Ellerini insanın kaygan derisinin üzerine koydu, parmaklarını yaralara sokmamaya dikkat etti. Baba'nın bir zamanlar ona öğrettiği gibi acıyı kendi bedenine çağırdı - öne doğru eğildi ve acı bedeninde tezahür ederken titredi

Zaten yaralı olan göğsü, taşın bunu yırtması gibi patladı. Ellerinin altındaki kas ve deri, acı verecek kadar yavaş ama temiz bir şekilde kendini tekrar dikti. Ellerini olabildiğince uzun süre olduğu yerde tutmak, içinde kalan her şeyle büyüsünü yapmak, o kişiye hayatta kalmak için en iyi şansı vermek için savaştı - ama kısa süre sonra gözlerini çevreleyen bitkin karanlığı, renk patlamalarını, altındaki toprağın dönüşünü kırıpştıramadı ve Saffron'un geri çekilmekten başka seçeneği kalmadı.

Onları kurtarıp kurtarmadığından emin olamadan yere yığıldı. Gözlerini kapadı ve yanağının altında çimen ve toprak hissetmeyi beklerken bir çift kolun içine düştü. Terli alnındaki saçları ittiler. Sonra onu tamamen yerden kaldırdılar.

Onu nereye taşıdıklarını göremiyordu, sadece ağaçlar değişmişti. Gölgeyi yer değiştiriyor, bazen sürünerek geçiyor, bazen de onu pençelemek istercesine uzuvlarını uzatıyorlardı. O kadar bitkin olmasaydı, karşı koymak için ellerini uzatabilirdi. Kendisini taşıyan kişinin yüzünü görmek için gözlerini kaldıracak gücü ancak bulabildi; körelmiş duyularının örtüsü altında onun prensi olamayacağını biliyordu. Hayır, o kişi deri ve tütün kokuyordu. Saçları daha açık renkti. Nefesleri bile yanılttı. Saffron, Cylvan'ı nefesinden bile tanıyabilirdi.

Ne kadar yürüdüklerini tam olarak bilmiyordu - dakikalar da olabilirdi, günler de- ama yabancı sonunda durdu ve diz çökerek Saffron'u ona doğru uzanan ağaçlardan birine dikkatlice yasladı. Saffron toprağa dönerken inledi ve kendini tekrar başını kaldırmaya zorladı.

"Kimsin sen?" diye sordu güçsüzce. Tanrım, sadece gözlerini kapatıp uzaklara dalmak istiyordu.

"Ah, beni yaraladın. Hatırlamıyor musun?" Yabancı cevap verdi ve Saffron onun sesindeki sırtışı duyabildi. Saffron enstrümanı tam olarak bilmese de o ses aşinalık tellerini tıngırdatıyordu. Karanlığın içinden gözlerini kısarak bakmaya çalıştı ama görüşü çok bulanıktı. "Adım Ryder Kyteler, majesteleri. Daha önce tanışmıştık."

Saffron'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Neredeyse hamle yapacaktı ki, Saffron'u yakalayıp tekrar ağaca yaslamak için ellerini uzatan adam bir kahkaha .

"Sakin ol, sana zarar vermeyeceğim. Sadece seni oradan uzaklaştırmak istedim. Prensini sebep olduğun kan banyosunu görmesini istemezsin, değil mi?"

"Ne...de?" Saffron mırıldandı. Düşünceleri çamurlu dere suyu gibi dönüp duruyordu. Bir elini alnına bastırdı ama alnındaki zonklama daha da şiddetlendi.

"Şimdilik bu konuda endişelenme, yakında tekrar konuşma fırsatımız olacak. En iyisi kendini biraz daha iyi hissettiğinde." Ryder Kyteler bir parmağını Saffron'un çenesinin altına sokarak yukarı doğru itti. "O zamana kadar başka kimseye zarar vermemeye çalış, tamam mı?"

"Ben yapmadım..." Saffron ağzını kapatmadan önce içgüdüsel olarak böyle dedi. Bulanık anılar ona aksini söylüyordu. Ellerindeki, gömleğindeki ve pantolonundaki kıpkırmızı lekeler ona aksini söylüyordu. Korkuyla titreyen bir nefes verdi, sonra adamın bir zamanlar kendisini kraliyet revirinde ziyaret eden Ryder Kyteler olup olmadığını sormak için gözlerini tekrar kaldırdı ama baktığında kimse yoktu. Sadece oturduğu yere yaslanmış, aç ve onu pençelemek isteyen ürkütücü ağaçlar vardı. Ve sonra rüzgârın sesi, dalları yırtarak iniyordu.

"Saffron!" Cylvan ağladı, ayakları yere çarptı ve ardından dizleri çöktü. Saffron'u çekti, saçlarını gözlerinden itti ve

yüzüne dokunuyordu. Saffron tepki vermek için bir yol bulmakta zorlandı ama kendini dudaklarını ayırmaya, Cylvan'ın adını sanki teselli gibi fısıldamaya zorladı. Cylvan hiçbir şey söylemedi, sadece Saffron'un her yerini aradı, ancak kıyafetlerine bulaşan kanın ona ait olmadığından emin olduğunda tekrar nefes verdi.

Safran'ı topraktan kaldıran Cylvan döndü ve ormanın derinliklerine, görebilecek herkesten, Ryder Kyteler'den uzağa doğru koşmaya başladı. Ériu'nun tapınağındaki diğer insanlardan uzağa. Saffron dönüp yere kan tükürmeden önce tuniğini tuttu. Gözlerini zorla açtı, Cylvan parmak duvarlarını ve boğucu karanlığı iterken geçen ağaçlara odaklandı. Bu sefer, rüzgârın sahibi olan Gece Prensi'nden korkmuş gibi başlarını çevirmişlerdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Saffron - kime ya da tam olarak ne için olduğunu bilmeden. Her şey için. Az önce işlediği büyük günah için. *O zamana kadar, başkalarını incitmemeye çalış, tamam mı?* "Özür dilerim... Çok özür dilerim..."

Cylvan, Saffron'u daha yakına çekti. Ancak tapınaktan yeterince uzaklaştıklarından emin olduğunda, sonunda büyüünden sıyrıldı ve gökyüzüne doğru havalandı. Saffron ancak o zaman gözlerini kapatabildi, ağaçların üzerinde kaldıkları sürece kurdun gıcırdayan dişlerinin prensine yaklaşmayacağını biliyordu. Cylvan, ağaçların üzerinde kaldıkları sürece Saffron'un ne yaptığını görmeyecekti.

ELÇİ

"W *"Kalk aşkım."*

Saffron'u bu kadar sıcak bir şekilde çağıran tanrı her neyse

alnına bir öpücük kondurdu. Karanlıkta Mairwen'e dönmek bir sürü anıyı geri getirdi. Muirín Yurdu. Cylvan banyonun kapısını kilitliyor ve aynı derecede sessiz, taşlaşmış Saffron'un yüzündeki, boynundaki, göğsündeki kanı banyonun ılık suyunda sessizce yıkıyordu. Onu odasına taşımak. O yatakta ilk gece uykusu için. Temiz. Yorgun. Korunmuş.

"Lütfen gitme." Kelimeler Saffron'un ağzından, kendine geldiğini fark etmeden önce döküldü. Altında uyuduğu kalın göletin yüzeyine zar zor , ayakları görünmeyen sarmaşıklara dolanmıştı ve bir leylak ormanı onu biraz daha suyun altında tutacaktı.

"Başka seçeneğim yok," diye yanıtladı Cylvan. "Oda arkadaşın yakında fırlatma antrenmanı için uyanacak ve şimdiden senin yatağında olmak büyük bir skandal olur, púca. Ama seni yarın akşam ilk galanda göreceğim. Eminim göz kamaştırıcı olacaksın."

Bir öpücük daha, bu sefer Saffron'un dudaklarını okşamak için. Saffron, Cylvan'ın kendini tuttuğunu hissetti, sanki söylemek istediği ama söyleyemediği daha çok şey vardı. Direndi. Sanki konuşmaktan endişeleniyormuş gibi

bir şeyi yüksek sesle söylemek onu gerçek kılacaktı. Saffron'a verdiği güvence de bunu gösteriyordu:

"Güvendesiniz. Derslerin ilk gününün tadını çıkar. Dün gece olanları unut."

Dün gece olanları unut. Saffron bu fikri sevmişti. Yine de bu sözler Saffron'un gözlerinin arkasına istenmeyen bir anı perdesi daha çekti ve hatırlamaya zorlandıkça nefesi kesildi. Ériu'nun tapınağındaki toplantı. Peçeli baykuş. Saffron'un kolundan çıkan kurt. Yaz bitene kadar gitmesi gereken Ryder Kyteler. Suyun altındaki köklere o kadar sıkı düğümlenmemiş olsaydı, Saffron panik içinde sudan çıkabilirdi. Hâlâ suyun altında olan ağır bir parçası da Cylvan'ın bir gece önce Saffron'ın banyodan sonra içmesine yardım ettiği sıcak çayın içine bir şey katıp katmadığını merak ediyordu. Belki de uyumasına yardımcı olmak için. Eğer durum buysa, Saffron onu suçlamayacaktı. Ona daha sonra, belki de dizlerinin üzerinde teşekkür edecekti.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı suyun içinden, Cylvan'ın duymadan gitmek için. "Unutma... söz vermiştin... Sionnach..."

"Unutmadım," diye kıkırdadı Cylvan. Saffron'un alnına son bir öpücük kondurdu. Saffron başının bu kadar ağır olmamasını diledi, oturup onu düzgünce öpebilmeyi diledi. "Bir parçam bunu yapabileceğini umuyordu ama unutmadım. Yeni arkadaşınla bunu telafi edeceğimden emin olabilirsin."

"Teşekkür ederim." Saffron bitkin bir gülümsemeyle yetindi. "Sen iyi bir kralsın."

Cylvan'ın hayalet kahkahası, bir gece önce hiçbir şeyin yaşanmadığı suyun altına geri dönüp tekrar sürüklenmeden önce duyduğu son şey oldu.

SAFFRON SONUNDA TEKRAR HAVAYA ÇIKTI VE SIRT ÜSTÜ YATARAK

Bir gece önce onu ilk kez kucaklayan o yatak. Tanıdık ama yabancı bir yer. Muirín Binası'ndaki o yurt odası. Noon-north. İçini neredeyse hiç görmediği oda.

Pencereye bakacak şekilde yan yatarak, zonklayan başına bir elini bastırdı. Kafatasının içine vuruyordu, tıpkı Baba'nın tüm piliçleri tavan arasında onsuz ot içerken tavan arası kapağının dibine vurduğu gibi.

Pencereden gelen ışık sabahın bu erken saatinde hâlâ kısıktı ve belki de zonklayan başının iyiliği için böylesi daha iyiydi. Ellerini üzerine örtülmüş yumuşak beyaz battaniyelerin üzerinde gezdirdi, ormandan çıkarken üzerine bulaşmış olan kandan en ufak bir iz bile kalmamıştı. Ah-hayır, bu gerçekten olmamıştı. Tıpkı Cylvan'ın dediği gibi. Buna inanmak istiyordu, aynı anda bunu yapmanın aptalca olduğunu bilse bile. Hatta belki de bencilce.

Bunun yerine Cylvan'ın bütün gece boyunca ona sarılmasının nasıl bir his olduğunu düşündü, iki elini de Saffron'un sırtından, belinden, omuzlarından, yüzünden bir andan daha uzun süre ve asla aynı anda çekmemişti. Bir kez bile ne olduğunu, ne yaptığını sormadı. Onu azarlamadı bile. Sadece onu temizliyor, kucağına alıyor, içmesi için koyu kıvamlı bir şeyler veriyor, sonra onu yatağın battaniyelerine ve yastıklarına gömüyor ve hemen yanına kayıyordu.

Ne yaptığını. O ne yapmıştı. Saffron ne yapmıştı?

"Hiçbir şey," diye fısıldadı kendi kendine, gözlerini sıkarak kapattı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey olmadı. Endişelenmemi bir şey yok." Hiçbir şey için endişelenecek kapasitesi yoktu. Alvén'ın yüksek fey Saffron kurak büyü hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ve Saffron'un Öğlen-Kuzey yatağında uyanan da oydu.

Yine de ön kolundaki göz alıcı yara izlerine baktı. feda harfleri Taran mac'a verdiği gerçek ismi heceliyordu.

Delbaith, onun zengin kemiklerine verilmiş.

Icarus.

Hayır, o değildi. O değildi, gerçekten değildi - o kurt birdenbire ortaya çıkmıştı. Aynı şeyin içinde kaybolmuştu. Onun gerçekten Taran olmasına imkân yoktu. Öyle olsaydı, Saffron'a dönüp ortadan kaybolmaktan daha fazlasını yapardı. Belki de kendi büyüünün bir tezahürüdür? Paniğinin, korkusunun çağırdığı, bir zamanlar onu çok korkutan bir şeyin şeklini alan, ona saldıranlara karşı savunma girişiminde bulunan büyülü bir canavar? O baykuşu boğucu üvez dallarından kurtarmak için yaptıklarından, onlara hiç dokunmadan serbest bırakmasından, Ostara'daki gibi içlerinde parlayan kırmızı haleye tanık olmasından sonra, buna inanmak o kadar zor muydu? Büyüsü vahşiydi. Kontrolsüzdü, kontrolden çıkmıştı, bir gizemdi. Henüz kimsenin çözmesine yardım edemediği bir gizem.

Bir gizem ve bir tehlike. Saffron... tehlikeliydi, değil mi? Elini bileğine bastırarak yara izlerini kapattı. Parmaklarını porsuk bileziğin bir zamanlar olduğu yere doladı. Kraliyet revirinde uyandığından beri bileziği taktığı onca zaman boyunca, hiçbir yerde parlayan bir zenginlik ya da kuraklığın titreşimine bile tanık olmamıştı. Kolundaki yara izlerinde, iyileşirken hissettikleri donuk ağrı dışında herhangi bir his hissetmemişti. Ama bir gece önce, o canavarı çağırmadan önce her ne yaptıysa, bir anda halkanın içini boşaltacak kadar güçlü olmuştu.

Yüzünü yastığa bastırdı, hâlâ Cylvan'ın saçları ve teni kokarken derin derin nefes aldı. Hızla çarpan kalbinin yavaşlamasını beklerken, gözlerini açıp Cylvan' hâlâ yanında yatarken bulmayı diledi. Bu olmasa bile, kendini güvenli bir yerde bulmayı. Rahat bir yerde. Tanıdık. Bir gün önce keşif yaparken bulduğu tüm küçük ayrıntıları hayal etmeye çalışarak yurt odasının zaten bunların hepsi olmasını diledi. Acaba bu ona güven verir miydi?

Tüm sırlarını bildiği bir yer. Onu bekleyen beklenmedik bir şey yoktu.

Adaçayı yeşili çiçekli duvar kağıdı. Açık renkli balıksırtı parke zeminler. Taç pervazı boyunca alçı motifler. Diğer tarafta sabahın erken saatlerinde esen deniz meltemine karşı eskimiş menteşeleri hafifçe tıkırdayan pencereler, kalın ve kapalı bulutlar kıyı şeridinin görüntüsünü gri ve yumuşak hale getiriyordu. Burnundan nefes vererek yastığı çekti ve tam da buna tanık olmak için pencereye doğru baktı. Denizin kokusunu içine çekerek, pencereden onu gerçekten ne kadar kolay görebildiğini sessizce takdir etti. Luvon'un ona bu odayı bilerek mi verdiğini merak etti. Patron babasının onu, her sabah uyandığı yerden denizi görmenin, kokusunu almanın, çarpan dalgaların sesini duymanın onu ne kadar sakinleştireceğini düşünecek kadar tanıyıp tanımadığını merak etti.

Sonunda ayağa kalktı. Ellerini tekrar gözlerine sürterek bacaklarını yatağın kenarına attı, pencereyi daha da açıp odayı tuzlu sabah havasıyla ıslatmak istiyordu ki ayak parmağını sert bir şeye çarptı, küfrederek ayaklarını tekrar yukarı çekti.

Donuk mavi ışıktaki nefes nefese odaya , nihayet yüzünü yastığa gömdüğünde hayal etmediği her şeyi gördü. Duvardan duvara bir gün öncesinden kalma mobilyalardan daha fazlasıyla doluydu; aniden ağzına kadar kutu gibi gölgelerle dolmuştu.

Saffron komodinden kandili alıp yaktı ve önündeki, beklediği bavullardan çok daha fazla olan yeni eşyalar karşısında şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. Muhtemelen bir gece önce Fullam'dayken teslim edilmişti. Tanıdık olmayan kutular ve çantalar yatağın ayakucuna, komodine, şifonyere ve yere dağılmıştı. Saffron neden, kimden ya da ne için geldiğini anlayamıyordu.

Ama sonra Morrigan'a ilk geldiğinde Cylvan'a ne kadar çok hediye gönderildiğini hatırladı. Prens tarafından tanınmak isteyen herkesten ve her şeyden. Saffron kendisinin *de insanların tanınmak istediği biri olabileceğine* inanamıyordu *ama* belki de Luvon öyleydi. Luvon'un yakın arkadaş olduğu Kral Tross kesinlikle öyleydi. Sessizce yataktan kaymak ve dizlerinin üzerine çömelerek ulaşabildiği ilk hediye açmak endişesini yeterince hafifletti.

Bir sürü kırtasiye malzemesi, yığınla pahalı parşömen, bir cep saati, eğlenceler için süslü kıyafetler, ayakkabılar, makyaj malzemeleri, saç iğneleri; parfümler, çiçekler, pelerinler ve giysiler, yeni botlar, bir yığın boya ve diğer sanat malzemeleri, deri çantalar ve kitaplar - Saffron'un zorlukla takip edebildiği, tanıdığı ve tanımadığı isimlerden hediye edilmiş ve Cylvan'dan bir gece önce Fullam'da onun için almasını istedikleri de dahil olmak üzere çok fazla kitap. Alfidel'de ve Mairwen'de ona iyi dileklerde bulunan bir sürü el yazısı not. Muhtemelen sözde Alvényalı yanını etkilemek için, okulda ve ülke çapındaki seyahatlerinde şans ve bereket getirmesi için Alfidel'e özgü bir sürü biblo ve tılsım. Her bir biblonun özel bir şey olmadığını bilmesine rağmen, bunların kendisine verilmiş olması onu neredeyse gözyaşlarına boğuyordu. Bir beantighe olarak kendisine böyle bir şey verileceğini hiç düşünmemişti.

Saffron'u gerçekten, fiziksel olarak sersemleten, ağzı şoktan bir balık gibi açık kalan ilk hediye, parlak kızıl ipekle astarlanmış ve kapüşonlu, muhteşem bir şekilde hazırlanmış, beyaz, kalın kürklü bir ve hemen omuzlarına geçirip başının üzerine çekti. Kenarları parlak, renkli ipliklerle işlenmiş olan pelerinin ön panellerinde, kollarının sıcaklığını dışarı vermek zorunda kalmadan geçebileceği açıklıklar buldu. Hem içinde hem de dışında *cepleri* bile vardı. Bunlardan birinde Saffron kendisine gönderilmiş bir kart buldu-

ve kimin gönderdiğini öğrenince neredeyse çığlık atacaktı. Alvénia'nın Danae'si.

Kral Ailir ayrıntılar konusunda çekingen davranmakta ısrar ediyor ama onun (ve senin) bana bir iyilik borcu olduğu düşüncesi hoşuma gidiyor. Neredeyse sır saklamayı sevdiğim kadar. Son derece nazik ve hırslı biri olduğunuzdan eminim ve en azından geçici olarak Mairwen Akademisi'nde Alvénia'yı temsil etmenizden memnuniyet duyuyorum. Gelecekteki taç giyme töreninizde ya da önce beni görmek isterseniz daha erken bir tarihte sizinle tanışmayı dört gözle bekliyorum. Alfidel'in gelecekteki Uyumlu Kralı için masamda her zaman yer açabilirim. Ancak, buraya son gelişinde arşivimden çaldığı kitapları iade edene kadar Başrahibiniz davetli değil. Ona haber verin.

Size ve çabalarınıza en iyi dileklerimle. Saltanatınızın sırlarla örülü en erken başlangıcının şerefine.

- Danae Ruvslana av Nadia Emilia.

Not: Eğer Prens Cylvan'ın sizin tipiniz olmadığına karar vererseniz, onun yerine düşünebileceğiniz on iki oğlum var. Tanrılar sizi korusun ve yolunuz açık olsun.

Saffron utanç içinde yüzünü kürk pelerininin içine gömdü.

Hediyelerin geri kalanını karıştırırken kalın kâğıtlara ve sanat malzemelerine hayran kaldı, kitaplar için Cylvan'a bir teşekkür notu yazdı, sonra yeni yıkanmış üniformasını giyerken ve Sionnach'ın ödünç aldığı - iade edilmeden önce kandan yıkanması gereken - giysileri bir kenara koyarken çok fazla parfüm sıktı.

Ani bir çığlık onu şaşkınlıktan neredeyse derisinden koparacaktı, dönüp hediye dağında gözden kaçırmış olabileceği bir şey aradı ve sonunda kaynağını buldu

Cylvan o sabah erkenden ayrılırken bir aralık açık bırakılan pencerenin kenarına tünemişti.

Bir peçeli baykuş. Kanatları koyu bal rengine, yüzü ay gibi beyaz ve yuvarlak, gözleri koyu ve cilalı obsidyen kadar derin. Saffron bakmaktan başka ne yapacağını bilemedi, bir yanlışlık mı var, yoksa bu bir halüsinasyon mu diye düşündü ama sonra kuşun ayak bileklerini sıkkan yaraları gördü, kızgın, kırmızı ve şiş.

"Bu sensin!" diye haykırdı. Öne doğru adım attığında kuş çığlık atıp kanat çırparak onu tekrar geriye doğru sarsmaya ve özür dilemek için ellerini havaya kaldırmaya zorladı. "Özür dilerim, özür dilerim. Yine de iyi olmana sevindim. Beni nasıl bulduğunuzu bilmiyorum ama... ama iyi olmanıza sevindim. Bir şeyler yemek ister misin? Bekle, belki ben..."

Önce gelen hediyeleri karıştırdı, sonra da kuşu çikolata ve şekerle beslemenin doğru olmayacağına karar verdi. Copper'ın havalandırmadaki periler için yanlışlıkla sakladığı çiğ eti hatırladı ve kapıyı kırıp oda arkadaşını aramak için ön odaya göz atmadan önce aynada aceleyle görünüşünü kontrol etti. Odanın boş olduğu anlaşılınca dışarı süzüldü ve doğruca ön kapının yanındaki köşede duran buz kutusuna yöneldi. Copper'ın kalan lokmalardan hiçbirini atmadığını umuyordu, özellikle de Maeve onu bu yüzden ayak parmaklarından asmakla tehdit ettiğinden beri, kutuyu açıp arkaya saklanmış birkaç pastırma şeridini ortaya çıkardığında rahatladı. Safran, gecenin içindeki bir hırsız gibi bir avuç dolusu aldı.

"Hey! Dün gece ne oldu?"

Saffron başını kiler rafına çarptı, inledi ve omzunun üzerinden bakarken başını ovuşturdu. Copper belirsizlik içinde ona gülümsedi, üzerinde hala çamurlu olan fırlatma üniforması vardı.

Bir gün önce. Saffron kaşlarını çattı, beantighe'den doğan içgüdüleriyle savaşıyor soyunmasını istedi, böylece Saffron temizleyebilecekti, çünkü hiçbir fey lordu böyle dağınık görünmemeliydi ama hepsini geri ısırdı.

"Dün gece mi?" diye sordu ayağa kalkarken. Copper'ın ne demek istediğini anladığı anda yüzündeki kan çekildi ve fey lordunun kollarına yapıştı. "Aman Tanrım, Copper! Seni Fullam'da bıraktım! Çok üzgünüm, öyle bir planım yoktu, yemin ederim! Bir işim çıktı ve aniden Mairwen'e dönmek zorunda kaldım... Muhtemelen sana bir kuş gönderebilirdim ama aklıma . Çok kaba davrandım."

"Hey, sakın ol," diye güldü Copper, ellerinden birini havaya kaldırarak. "İyi olduğuna sevindim. Tuhaf bir turist saçmalığına falan kapıldın diye endişelendim. İnsanlar Fullam'da her zaman garip broşürler falan dağıtır, daha iyisini bilmeyen yeni öğrencileri her türlü tarikata sokmaya çalışırlar... ama görünüşe göre sen yara almadan geri dönmüştün. Bu iyi bir şey."

"Um... evet..." Saffron sözünü kesti. Tanrıya şükür hâlâ yalan söyleyebiliyordu. "Antrenmana mı gidiyorsun?"

"Önce kahvaltı yapacaktım. Tüm yiyeceğin bu mu? İlk gününüzde mi?"

"Oh!" Saffron yanırlıkla elindeki soğuk pastırmayı ezdi. "Hayır! Yani-evet, ama-oh, nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Baykuşlar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Baykuşlar mı? Pek sayılmaz, biz daha çok kartal-elçi ailesiydik. Ama sanırım hepsi aynı şey. Hava nasıl olursa olsun tüy tüydür. Sorun nedir?"

Copper, Saffron'u odasına kadar takip etti ve Saffron içeriye bir göz attı. Baykuş artık pencere pervazına tünemediğinde midesi bulandı, ancak onun pencereyi gagaladığını görünce rahat bir nefes aldı

onun yerine gövdelerinden birinde parlak bir şey vardı. Copper arkasından baktı ve küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı.

"Yeni bir haberci kuşun mu var?" diye sordu.

"Sanırım yabani bir kuş," diye düzeltti Saffron. "Ben sonra rastgele penceremde belirdi. Yine de yaralı, bu yüzden ona yardım edip edemeyeceğimi görmek istiyorum."

"Bunun yabani bir kuş olduğunu sanmıyorum," dedi Copper düşünceli bir ifadeyle. "Daha çok birinin kayıp habercisine benziyor. Vahşi bir şey olamayacak kadar güzel, anlıyor musun? Sanki biraz fazla şımartılmış gibi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Saffron sonunda içeri adımını attı ve kuşun beyaz kafası dönüp kara gözleriyle ona ve Copper'a yukarıdan aşağıya bakınca bir süre daha durakladı. "Bunu anlamamızın başka bir yolu var mı?"

Copper, Saffron'un elindeki pastırma şeritlerinden birini aldı ve parmaklarının arasında salladı. "Evet. Yemeğe nasıl tepki verdiğini anlamanın kolay bir yolu olacak. Hadi o zaman kuşum, gel bakalım."

Baykuş başını eğdi, ayaklarını gövdenin kenarında ayarladı, sonra havalanmak için kanatlarını açtı ama Copper'ın uzattığı koluna konmak yerine beceriksizce Saffron'ın omzuna kondu, bir kanadıyla yüzüne çarptı ve dengesini yeniden kazanmak için gagasıyla yakasının arkasını ısırdı. Saffron kıpırdamaya cesaret edemedi, kendini tekrar düzeltmeye çalışırken içten içe inledi, ayağını kaybetti ve keskin pençelerini onun omzuna gömdü. Kendini toparladıktan sonra, şükürler olsun ki tutuşunu gevşetti ve dünyadaki tüm rahatlığıyla yerleşti. Saffron, Copper'ın yolundan giderek ona bir parça daha domuz pastırması uzattı ve Copper pastırmayı kapıp bütün olarak yutarken parmaklarını zar zor uzak tuttu.

"Kesinlikle eğitilmiş," diye bitirdi Copper. "En azından biraz. Gerçi boynunda bir işaret yok, yani belki biri onu bıraktı ya da kaybıldı. Yine de senden yeterince hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Onunla ne yapacağım?" Saffron bir parmağını gagasının altını kaşımak için riske atarak sordu. Cevap olarak cıvıldaşıp mırladığında, şaşkınlıkla kıkırdamaktan kendini alamadı.

"Onu kuşhane müdürüne götürüp yeni bir yuva bulmalarını sağlayabilirsin ya da... sanırım onu kendine alabilirsin."

Saffron kuşa etten ikinci bir parça daha uzattı, düşüncelere daldı. Böyle bir şey... doğru muydu? Bunu yapmasına izin var mıydı? Bir beantighe'nin kişisel bir haberci kuşu hiç bilmiyordu -hatta bir haberci kuşun nasıl gönderileceğini bile bilmiyordu- ama o artık bir beantighe değildi, değil mi? Cylvan'ın bile kişisel bir kuşu vardı. Huysuz, tek gözlü kuzgunu Balor.

Gözleri tekrar baykuşun bacaklarındaki yaralara kaydılar ve midesinin öfke ve korumacılıkla dolmasına neden oldu. Elinin tersiyle kızın başını , sonra da yiyecek bir şeyler bulmak için parmaklarını kemirmesine izin verdi. Hiçbir zaman onu incitecek kadar sert ısırmadı. Sanki büyülenmiş olsa bile onun kim olduğunu biliyordu. Sanki bir gece önceki üvez cadısının uyumasını bekleyeceği en son yerde onu arayacak kadar ona güvenebileceğini düşünüyordu.

"Bunu nasıl yaparım?" diye sordu. "Onu nasıl benim yaparım?"

"Hadi kuşhaneye gidelim," dedi Copper, şömine rafındaki saate bakarak. "Dersler başlamadan önce biraz zaman var, fazla uzun sürmez."

"Peki ya antrenman?"

"Eh, ben zaten takımdaki en iyi oyuncuyum. Çoğunlukla prensi yere atmak için bahane arıyorum."

"Doğru..." Saffron gülmekten kendini alamadı. Görünüşe göre Cylvan'ın Copper tarafından Saffron'un yatağında bulunmak istememesinin birden fazla nedeni vardı. Copper, Cylvan'ı omzunun üzerinden atabilirdi.

ve onlar ve ilişkileri hakkında hiçbir bağlantı kurmadan onu pencereden dışarı attı.

SAFFRON'UN KUŞHANEDE BULMAYI BEKLEDİĞİ SON KİŞİ SIONNACH'TI, Saffron'u görünce o da şaşırdı ve Copper arkasından içeri girdiğinde neredeyse dehşete düştü.

"Ne yani, okul ücretini tek başına karşılayamıyor musun?" Copper selam vermek yerine "Kampüste çalışman mı gerekiyor?" dedi. "Kampüste bir işte çalışmak zorunda mısın? Yoksa sonunda saman ve yaprakla ödeme kabul etmediklerini mi fark ettin?"

Saffron döndü ve uzun bir sessizlik içinde ona baktı. Copper, beklediği tepkiyi alamayınca gözle görülür bir şekilde rahatsız oldu.

"Şey... çünkü... keçi."

Saffron gözlerini bile devirmedi. Sadece Sionnach'a döndü ve tekrar gülümsedi. Sanki Copper kampüsün ortasında korna çalan bir kazdan başka bir şey değilmiş gibi. "Yeni bir haberci kuş ya da... ya da öyle bir şey kaydettirmek istiyorum. Nasıl olsun. Bilmiyorum."

"Sanırım bu?" Sionnach, neyse ki, biri onlar hakkında kaba bir şey söyledikten sonra hemen normale dönme konusunda aynı derecede deneyimliydi. Saffron, Copper'ın arkalarında söndüğünü hissetti, bir şeyler mırıldandıktan sonra kulübelerde dinlenen kuşlardan bazılarına surat asmaya gitti. "Ne güzel bir kız. Adı ne?"

"Ona Fiachra adını vermek istiyorum," diye cevap verdi Saffron, yatakhanedan ayrıldığından beri bunu düşünüyordu. Morrígan'ın Büyük Kütüphane'sinin tavanındaki duvar resminde kayıp olan Lir'in dördüncü çocuğunun, yani efsanenin sadece insan versiyonlarında bulunan çocuğun adını. Gizlice insan olan bir yüksek fey'in elçisi için gizlice insan olan bir isim.

"Sizin için bir kurye jetonu getireyim. Göndermek istediğiniz bir mektup var mı?"

"Sorun olmazsa buraya yazacaktım."

"Tabii ki. Şuradaki masada kağıt ve mürekkep var."

Saffron, Sionnach'ın gösterdiği masayı buldu ve Fiachra'nın yüzeyde sıçramasına ve üzerine yazmak için çekip düzleştirdiği kâğıdı gagalamasına izin verdi. Ne söylemek istediğini biliyordu, tam olarak ne sorması gerektiğini de biliyordu ama bunu açıkça yapmaması gerektiğini de biliyordu. Özellikle de Fiachra'nın mesajı istediği yere ulaştıracağına dair hiçbir kanıtı yoksa; özellikle de bunu orada, açıkta yazmak zorundaysa. Eğer böyle bir durum söz konusu olursa, Baba Yaga ile bir zamanlar üzerinde anlaştıkları şeyi hatırladı.

Büyükannem,

Bugün derslerimin ilk günü. Çok heyecanlıyım. Ancak kendimi hala çok hasta hissediyorum ve Avren'de bana yardım edebilecek kimseyi henüz bulamadım. Dün gece özellikle kötüydü. Ayrıntılara girmeyeceğim ama ne kadar hasta olduğum beni çok korkuttu. Ayrı kaldığımızdan beri başka bir şey öğrendin mi? Bana verebileceğin her türlü tavsiye beni rahatlatacaktır, biraz uğraşmam bile.

Umarım sen ve diğer herkes iyisinizdir. Size yakında tekrar yazacağım.

-Senin küçük baharatın.

Not: Bu mektubun size ulaştığını varsayarsak, yeni haberci kuşum benim için uygun demektir. Adı Fiachra (Lir'in çocuğundan sonra). Siz cevap verene kadar turuncu kedinizin evin etrafında fare avlamasına yardımcı olabilir.

Mektubu kendi üzerine katlayıp bir zarfın içine koyduktan sonra bir tomar haline getirerek Cylvan'ın yaptığı gibi iple bağladı.

bir zamanlar ona öğretmişti. Sionnach, Fiachra'nın başının üzerinde sallanması için bir haberci jetonu ve koşum takımı sağladığında, Saffron ellerindeki gergin titremeye engel olamadı. Pek çok nedenden dolayı, sadece bazıları o parşömen parçasında yazılıydı. Gözlerinin, Taran'ın adının bir gece önce korkunç bir şey ürettiği büyülü ön kolunda kalmasına engel olamıyordu.

ÖĞRENCİ

Programını yüzüncü kez kontrol eden Saffron Copper'a ilk dersi olan *Yüksek Fey Teolojisi ve Zenginlik* için bina bulma konusundaki yardımı için teşekkür ettikten *sonra* belki de doğru sınıfı bulmak için de yardım istemesi gerektiğini fark etti. Ama hayır, bu garip olurdu. Verilen oda numarası ve diğer her şeyle bir sınıfı nasıl bulacağını biliyor olmalıydı.

Evet, biliyordu. Bunu nasıl yapacağını biliyordu. Morrigan Akademisi'ni ezberlemişti bile. Biri ona Nemain Yatakhane'sinde kaç vestiyer, Pallas Konferans Salonu'nda kaç merdiven ya da Yönetim Binası'nda kaç arka kapı olduğunu soran bir mektup yazsa... Saffron irkilmezdi bile. Bunu düşünmek zorunda bile kalmazdı.

Saffron okula nasıl gideceğini biliyordu. Ne bekleyeceğini biliyordu. İronik bir şekilde, birkaç gün önce Avren'e geldiğinden beri olan diğer her şey arasında, derse katılmak en iyi bildiği şey olabilirdi. Tüm hayatı boyunca akademiye uzaktan izlemişti. Bu sefer tek fark, kapının diğer tarafındaki koridoru paspaslamak yerine sıralardan birinde oturacak olmasıydı.

Yine de, tüm kendine güvenine rağmen, Saffron konferans salonuna adım attığında ve ilk iş olarak bir omzunun üzerinden örülmüş mısır ipliği sarısı saçları ve başlarının tepesinden kıvrılan siyah boynuzları gördüğünde neredeyse sevinçten çılgılık atacaktı. Daurae'nin yanındaki boş koltuğa ulaşmak için acele eden Saffron, önce durup henüz planın bir parçası değilken kraliyet ailesinden birinin yanında görülmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşünmek zorunda kaldı. Ama zaten rıhtımda birbirlerine kendilerini tanıtırken görülmüşlerdi, bu yüzden belki de o kadar sıra dışı olmazdı? Yoksa insanlar şimdiden bu kadar samimi olmalarının tuhaf olduğunu mu düşünürdü? Düşünceler ve endişeler onun peşini bırakmıyordu ama sonra Asche döndü, kendi solgun yüz ifadeleri parlayarak neredeyse ayağa fırladı ve Saffron'a onlara katılmasını işaret etti. Tanrım, Saffron dayanamadı. Yine de birileri izliyordur diye rol yapmaya devam etti.

"Bu koltuk boş mu?" diye sordu en ağırbaşlı transfer öğrenci sesiyle. Asche masaya vurarak başını salladı.

"Buraya oturabilirsiniz," dediler aynı derecede mükemmel bir oyunculukla. "Cesaretinize şaşırdım, bu odadaki diğer herkes benden korkuyor gibi görünüyor."

"Nedenini hayal bile edemiyorum." Saffron acele etti, belki biraz fazla hızlıydı.

Konferans salonunun en arkasında oturuyorlardı, bir düzine uzun masa sırası teraslı platformlardan aşağıya, tabandaki podyuma doğru iniyordu. Kitaplarını masanın üzerine koyup sandalyeyi kaydırarak, memnun bir nefesle içine yerleşti. Neyse ki kimse ona ikinci bir bakıştan fazlasını atmadı, ancak gözleri Asche'ye kayarak oyalandı. Bunun daurae oldukları için olduğunu düşündü ama sonra Asche'nin üniforma ceketinin yakalarını fark etti. Bir morfonun mavisinden ziyade bir kral kelebeğinin turuncu kanatlarını andırıyorlardı. Luvon'un bu farkla ilgili söylediği bir şeyi hayal meyal hatırladı ama yine de bunun doğal bir sohbet başlatıcı olacağını düşündü

tekrar sormak için. Tanıdık bir yüzle rahatlayabilmek için gerekli ileri geri tiyatroyu aradan çıkarmak için her şeyi yapardı.

"Tasmalarınız neden farklı?"

Asche, utanç verici bir şeymiş gibi gözlerini kaçırmadan önce yakasını çimdikledi.

"Aslında ağaçların diğer tarafındaki Mairwen'in Hazırlık Okulu'na kayıtlıyım... İleri seviyede bir öğrenciyim, bu yüzden Akademi'de de bazı üst sınıf dersleri alabiliyorum."

"Oh!" Saffron kaşlarını kaldırdı. "Bu beni neden şaşırtmadı? Sen tanıdığım en zeki insanlardan birisin. *Şimdiye kadar* bildiğim *kadarıyla* tabii ki majesteleri." Bıyık altından . Asche bu iltifat karşısında hafifçe kızardı.

Derse katılan profesör, kızıl saçları arı kovanı gibi dik duran, uzun boylu, kıvrımlı bir fey kadınıydı ve salonun tabanı boyunca her adımında arkasından gelen uzun bir etek giyyordu. Ders başladığında, Asche'nin açık bir kitabın üzerindeki tılsımlı bir cam parçası olduğunu açıkladığı ve profesör konuşurken hareket ettirilebilen ve değiştirilebilen bir görüntü onun arkasına yansıtıldı. Saffron'a bazen Adelard'ın derslerine attığı kısa bakışları hatırlattı, o duvarlarda da her zaman tuhaf şeyler yansıtılırdı. Kemiklerin, beyinlerin, bedenlerin şemaları, yüksek fey antropolojisi öğrencileri için önemli olan tüm şekillerde çizimleri çevreleyen auraları veya farklı zenginlik biçimlerini tasvir eden renkli suluboyalar. Adelard aletlerinden "mercekler" ya da "opak projektörler" olarak bahsetmiş ama bundan daha açıklamamıştı. Saffron'un beklediği gibi.

"Geçen sefer konuştuklarımızı gözden geçirelim," dedi profesör, projektör ışığının altındaki sayfayı çevirip tılsımlı camı yerine yerleştirerek. Saffron' kalbi, önünde beliren bir sonraki görüntüyle çırpındı. Girdap gibi dönen çizgiler bir

Bir diğeri, dokunmuş bir kurdele gibi, tatlı polen arayışında bir çiçek tarlasında dolaşan sarhoş bir perinin izi gibi. Saffron daha önce de benzer bir şey görmüştü. Benzer, ama farklı ve sanki içi hortlaklarla doluymuş gibi içini karıştırmaya yetecek kadar farklı.

"Aranızda hiç aile kahinlerinizle kurunuzun başarılı olmayacağını sormak dışında bir konuşma yaptınız mı?" diye sordu ve odada hafif bir kıkırdama oldu. "Bunun neyi temsil ettiğini bana söyleyebilir misiniz?"

İlk başta sınıftan bir tepki gelmedi, ta ki birkaç kişi yavaşça ellerini kaldırıra kadar... Ama Saffron, Asche'nin cevabı kendisi vermek yerine, önlerindeki parşömene ne kadar çabuk karaladığına daha çok şaşırdı. *"Kelt düğümleri."*

"Bunlar Kelt düğümleri profesör," diye açıkladı seçilmiş öğrenci kesin bir ifadeyle. "Peçe ile ilgili. Aile kahinimiz gözyaşlarının oluşmasını engellemek için bahçemize taştan yapılmış benzer bir tane yerleştirmişti."

"Doğru," diye başını salladı profesör, sunum bardağını tekrar ayarlarken. Saffron öğrencinin söylediklerini parşömenine kelimesi kelimesine karaladı ve bu düşünce karşısında anında büyülendi. "Düğümlü taşlar olarak da adlandırılan bu kadim sıfat biçimi, tüm yüksek fey kayıtlarından, hatta bugün hâlâ kullandığımız en eski yazılı dilden bile daha eskidir. Bir zamanlar peçeyle ilgili olarak kullanıldıklarını bilmemizin tek yolu, bir yırtık kapandıktan sonra geride kalan peçe parmak izleri bulgularından geliyor. Yeni çökelmiş mineral katmanlarının altındaki kömürleşmiş taş gibi parmak izleri, hayalet biçimli yeşillik izleri ve bazen de en eski kehanet metinlerimizden bazılarında yer alan benzer şekiller."

Epitetler. Kahinler. Peçe. Tüyleri diken diken olan Saffron'un kolları kızardı. Ellerini masanın altında birbirine kenetledi ve Asche'nin de kaskatı kesildiğini fark etti. Sanki onlar da Saffron'la aynı anıları ,

Morrigan'ın dışındaki Kyteler Harabeleri'nde bu büyüleri yaparken. Taran'ın önlerindeki duvardakine benzeyen düğümlü hafıza iplerini kullanarak.

Saffron'un içgüdüleri ona başka tarafa bakmasını söylüyordu, sanki bu bir tür tuzaktı, sanki sadece bu işaretlere bakmak bile kendi anılarını çözecekti.

"Kelt düğümleri perdenin insan tarafında da iyi belgelenmiş bir kültürel unsurdur, ancak onların da bizim gibi perdeyle olan bağlantıyı tam olarak anlayıp anlamadıkları ya da sadece dini simgeler olarak kullanıp kullanmadıkları belirsizdir. 'Kelt' aslında bir insan kelimesi. Kim bilir onların bu tür düğümleri kullanımı bizimki kadar gelişmiş miydi - örneğin peçe yırtıklarını uzak tutmak için bahçelere düğümlü taşlar yerleştirmek gibi." Söz konusu çivili ağa başıyla işaret etti. Birkaç kişi daha kıkırdadı.

Saffron kaşlarını çattı, ancak o zaman bu ifadenin bir yerinde bir hakaret olduğunu fark etti. Kendisini ve onun gibi diğer insanları savunmak için yanlış yönlendirilmiş bir girişim olduğunu bildiği bir şekilde elini kaldırdı ve kafasının arkasında ona bu işin peşini bırakması için yalvaran sesi duymazdan geldi.

Profesör ona başını salladı ve o da nedense ayağa kalktı. Belki de başka ne yapacağından emin olmadığı için. Belki de kendisini tekrar etmek zorunda kalmak istemediği için ilk seferinde duyduğundan emin olmak istemişti.

"Bunun gibi düğümler hafıza iplerini korumak için de kullanılmıyor mu?" diye sordu. Oda sessizliğe gömüldü, ardından fısıltılar ve küçük kahkaha nöbetleri geldiğine yemin ettiği sesler duyuldu. Profesör garip bir şekilde gülümsedi, sonra başını salladı.

"Siz Lord mag Shamhradháin'sınız, değil mi? Henüz sizi Mairwen'e davet etme şansım olmadı. birlikte

Alvényan okullarında size ne öğretiyorlardı, lordum, ama böyle bir iddiayı hiç duymadım."

Saffron kaşlarını çatı ve verdiği yanıtın bu kadar sert olmasına şaşırdı. Bir yanı bu ifadenin içinde bir hakaret de sezmişti. Verdiği yanıtta bir parça beantighe kibarlığı olmasını istememişti, bunu ancak sözcükler kendini doğrulama çabasıyla ağızından çıkarken fark etti.

"Sadece çünkü hafıza düğümlerinin şuna benzediğini gördüm-"

Profesör sözünü kesti ve Saffron ilk kez utandığını hissetti: "Kral Elanyl iktidara geldiğinden beri bu ülkede ortak hafıza ipliği manipülasyonu tabudur." "Burada, Alfidel'de sadece en yüksek kâhinler hafızaları dokur ve bunun aksini iddia etmek başınızı yüksek muhafızlarla derde sokmanın hızlı bir yoludur. Eğer birisi size düğümlenmiş hafıza ipliklerini gösterdiğini iddia ettiyse, korkarım ki bu muhtemelen bir turist numarasıydı. Umarım o sokak dolandırıcısına eve bir tane götürmesi için çok fazla para vermemişsinizdir."

Odayı daha fazla kıkırdama doldurdu. Saffron neredeyse daha fazla ısrar edecekti ama Asche'nin elini kolundan çekmesi onu durdurdu. Onlara , loş ışıktaki iri ve gergin gözlerle ona bakıp başlarını salladılar. Saffron hayal kırıklığıyla dudaklarını birbirine bastırdı ama başka bir şey söylemeden yerine oturdu ve profesör devam etti. Diğer öğrencilerin omuzlarının üzerinden nasıl baktıklarını, ona bakmak için koltuklarında nasıl döndüklerini görmezden gelerek tüy kalemini önündeki parşömene geri koydu. Onlara göre herkesin önünde aptalca bir şey söylemiş olan yeni öğrenciye. Tüy kalemi daha sıkı sıkı.

"Bu bir numara değildi," diye mırıldandı. Keşke bağırabilseydi.

Asche parşömenlerini ona doğru kaydırarak ve her ilmekli harfte Safran'ı sıkarak bir cümle karaladı. *Ben de hala bazen onları düşünüyorum.*

Saffron onlara tekrar bakmak için dönebilirdi, eğer burnundan bir çizgi halinde akan kan elinin arkasına damlamasaydı. Bir gece önce tapınakta sahip olduğu tüm cesaretin, o sabah büyüünü tekrar taktığı anda nasıl dağıldığından nefret ediyordu.

GÜNÜN İKİNCİ DERSİ, İLKİNDEN DAHA RAHATLATICI OLDU.

Çünkü bu, en azından bir temeli olduğu Alvish Mitleri üzerine bir dersti ve ayrıca Prens Cylvan'ın dersin hemen başında salona girip ön tarafta bir yer kapmasıydı. Saffron çabucak karga kitabını kaptı ve *"benimle birlikte Alvish Mitleri dersindesin!"* diye karaladı, sonra Cylvan onu görüp bakmak için arkasını döndüğü anda yüzünü yarmak isteyen devasa sırtıta karşı koymak zorunda kaldı. Gözleri Saffron'a takılınca, flört edercesine cevap yazarken bile soğukkanlı ve sıkılmış herhangi bir prens gibi gözlerini kaçırdı:

*HAFTA BOYUNCA YÜZÜNÜ GÖRMEK İÇİN EN AZINDAN BİR FIRSAT İSTEDİĞİMDE
DANU'NUN DUALARIMA CEVAP VERECEĞİNİ BİLİYORDUM. NASIL
HISSEDIYORSUN?*

Ben iyiyim. Dün gece çok iyi uyudum. Sanırım bana büyü yapan vahşi bir fey tarafından ziyaret edildim.

Bu sizin için düşük seviyeli bir sınıf değil mi?

TEKNİK OLARAK PROFESÖRE YARDIMCI OLMAK İÇİN BURADAYIM. AMA NOTLARI GEÇMEK İÇİN RÜŞVETE AÇIĞIM, EĞER MATERYALI TAKIP İÇİN ÇOK ZOR BULURSANIZ.

Size özel öğretmen olarak sahip olmak için ne gerekiyor?

ORTAYA ÇIKARACAĞIN SABIRSIZLIKLA BEKLIYORUM, ÇİÇEK.

CYLVAN'IN YANINDA OLMASININ VERDİĞİ DOĞAL RAHATLAMAYA RAĞMEN, Efsaneleri akademik düzeyde incelemek, Saffron'un ahırda ya da Danann Evi'nin tavan arasında saklanan bir beantighe olarak bir araya getirdiklerine hiç benzemiyordu. Metin onun gelişmiş okuryazarlığı için bile çok yüksek seviyedeydi ve profesörün konuşurken kullandığı terimler bile Saffron'un kafasının üzerinden o kadar hızlı geçti ki bu sırada saçlarını çekti. Saf bir neşe olarak başlayan bu durum, bir yandan sorulara cevap vermesinin istenmesi riskinden kaçınırken bir yandan da sayfaya ayak uydurmaya ve yazmaya çabaladığı için çaresizce not almaya dönüştü. Bazen sorulan her neyse ondan tamamen kaçtığı için, bazen de bir yanıt verebileceğini düşünse bile bir önceki derste konuşma deneyimi boğazında düğümlendiği için. Neyse ki profesör, söyleyecek doğru şeyleri varmış gibi görünen birkaç kişi lehine onu görmezden geldi, ancak Saffron çok geçmeden neden özellikle o sınıfın her zaman sunacak bir şeyleri olan öğrencilerle ağızına kadar dolu görüldüğünü anladı. Hepsi Cylvan'ın dikkatini çekmek istiyordu; hepsi

sınıfının en iyi üçüncüsü olan veliaht prensi etkilemek istiyordu. Saffron'un herkesin zaten bildiğinden emin olduğu prensin mitlere, eski kitapları, ilimleri ve dili incelemeye ve tüm bunları mümkün olduğunca felsefi bir şekilde incelemeye meraklı olduğunu biliyordu. Bu düşünce karşısında küçülüp yok olmayı mı, yoksa odanın önünde oturan yakışıklı Sídhe lordunu da etkilemek için aklına gelen her düşünceyi sunarak sürüye katılmayı mı dilediğini bilmiyordu. Bu sadece gelecekteki kurlarını daha inandırıcı kılacaktı.

Saffron öğle yemeğini Sionnach ile yemekhanede geçirdi, arkadaşı bir tabak salata ve bir kase meyve ile yetinirken o her şeyden biraz yedi. Ama Saffron daha önce bir öğrenci büfesine hiç bu kadar denetimsiz girmemişti ve kendisini hasta edene kadar bundan yararlanacaktı. Kestane ve elma çorbası, kızarmış dana eti, çoban turtası, kavrulmuş patates üzerine şekerle sırlanmış soğan, biberiyeli ve tereyağlı kekikli çörekler... Saffron tabağına yığıldığı her şeyin adını kendi kendine fısıldadı ama daha önce hiç tatmamıştı. Diğer insanların onu merakla ya da belki de tiksintiyle izlediğini, sanki tanık olunması gereken tuhaf bir şeymiş gibi nefeslerinin altında bir şeyler söylediklerini görmezden geldi. Umurunda bile değildi. Kahretsin, gerçekten de umurunda değildi. Patlayana kadar yiyecekti.

Vahşi, Küçük ve Yüksek Feylerin Antropolojisi

Kampüsün dışında, ağaçların arasında Saffron, Copper'ın kızıl saçlarını fark etti ve hemen yanına gitti ama peri kanatları gibi parıldayan yuvarlak kanatları, uçları kıvrık uzun kulakları, maviye çalan teni ve her gülümsediğinde yuvarlak dudaklarının altından fırlayan sivri dişleriyle uzun boylu profesöre kibarlık sınırlarını aşan bakışlar atmadan önce değil. Muhtemelen kaba olduğunu bilmesine rağmen Saffron, Copper'a vahşi olup olmadığını sormaktan kendini alamadı

Copper, "Evet, Profesör Lyna yarı su perisi ya da öyle bir şey." diye cevap verince yüreği pır pır etti.

Dersin çoğu çimenlerde, bitkilerin arasında ve ağaçların etrafında sürünerek, ağaç kabuklarından böcekler ve çiçeklerden periler kopararak ve gözlerine çarpan her şeyi not alarak geçti. Copper bunun en sevdiği ders olduğunu itiraf etti, çünkü sınıfta kalmak imkânsızdı ama Saffron'la birbirleriyle ve sonra da coşkusu bulaşıcı olan Profesör Lyna'yla konuşmalarından, fey lordunun vahşi şeylerle gösterdiğinden daha fazla ilgilendiği anlaşıyordu. Gerçi Saffron yurt odalarında saklanan perilerden bahsedişinden bu kadarını tahmin edebilirdi.

Saffron bu dersin kısa sürede onun da favorisi haline geleceğini hissetti, özellikle de Copper dersin esas olarak ormanda dolaşıp vahşi fey davranışlarını bulup tanımlamaktan ve yüksek feylerin sosyolojik ve öğrenilmiş davranışlarına kıyasla bunları yazmaktan ibaret olduğunu açıkladığında - ve Saffron *sosyolojik ve öğrenilmiş davranışların* ne anlama geldiğini bilmese de, bir not için yaprak çiğneme ve peri kovalama şansı onu heyecanlandırmıştı. Copper'ın söylediği gibi Luvon'un o dersi dört kez tekrar almasına izin verip vermeyeceğini merak ediyordu.

Antropoloji dersinden sonra günün geri kalanını Saffron istediği gibi geçirebilirdi ve bunu Mairwen'in Büyük Kütüphanesi'nde yapmaktan çok memnundu.

Copper da ona katıldı ve kapılardan geçmek -bunu yapmak için herhangi bir fey anlaşması, geis ya da çalıntı giriş yüzüğü gerekmezsiniz- yeni bir şey değilmiş gibi davranmak beklediğinden daha zordu. Özel bir şey değildi. O ana kadar yaşadığı her şeyin buna değdiğine dair ihtiyaç duyduğu tek kanıt bu değildi. Gerçekten gözleri dolduğunda ve göğsünü sıkamak zorunda kaldığında, Copper paniğe kapılıp sorduğunda alerjileri yüzünden olduğunu söyledi

neyin yanlış olduğunu. Sadece tozdu. Sadece son derslerinden kalan polenlerdi. Bu kesinlikle Saffron ve hayatı için büyük, belirleyici bir an ve şimdiye kadar istediği her şey değildi. Tüm kitapları inceleyebileceği ve beğendiği herhangi birini okuyabileceği bir okul kütüphanesine hoş geldin ziyaretçisi. Onları ödünç alabilir ve yatakhanesindeki yatağında okuyabilirdi. Onları kendi hızında çalışabilirdi. Ve bir daha asla yakalanma ve cezalandırılma korkusuyla tek bir tanesini bile yakmak zorunda kalmayacaktı.

Mairwen Akademisi'nin Kütüphanesi, Morrígan Büyük Kütüphanesi ile iki yönden aynıydı: Mairwen'in kütüphanesinin tavanı tamamen camdan yapılmıştı, bu da güneş ışığının -ya da o günkü durumda kapalı yağmur ışığının- aşağıdaki zemine düşmesini sağlıyor ve gündüz ışıklarına olan ihtiyacı azaltıyordu. İkincisi, kitap ararken saklanacak neredeyse hiç yer yoktu, sadece raflardan oluşan sığ koridorlar vardı, şüpheli bir şey okurken arkasına basılacak köşeler yoktu. Tıpkı Büyük Kütüphane'de olduğu gibi, sıra sıra dizilmiş çalışma masaları ana avluyu dolduruyor, kitap rafları da onları çevreleyen her duvarı kaplıyordu. İkinci katın balkonunda birkaç dar koridor vardı ama çoğunlukla her şey ve herkes alt katta ders çalışanlar tarafından görülebiliyordu. Her nasılsa, yine de, içerideki ortam gürültüsü fısıltılı konuşmalar ve sandalyelerin kaymasından boğuk bir sükûnetten öteye geçmiyordu.

Önceki gece yaşananlara ve Saffron'un Baba'dan cevap beklerken cevaplar aramaya ne kadar hevesli olduğuna rağmen, daha ilk gününde *kurak büyü*, *kurak cadılar* ya da *üvez büyü* gibi bariz şeylerin peşine düşmemesi gerektiğini de biliyordu. Keşfetmekle yetinmek zorunda kalacaktı ve Ériu öyle olduğunu biliyordu. Plana, farklı bölümlerin yerlerine aşına olmak, hatta kayıt tomarlarından birini karıştırmak ve Morrígan'inkilerle tamamen aynı olduğunu görünce kendi kendine gülümsemek

olmuştı. Cylvan'ın ona bunları kullanmayı ilk kez nasıl öğrettiğini, odanın bir ucundaki dev kitabın önünde nasıl durduklarını ve Cylvan'ın elini Saffron'un beline koyarak dikkatini vermesini nasıl sağladığını hatırladı. Bu düşünceyle kolayca kızarmak utanç vericiydi, ellerini yanaklarına bastırdı ve kimse fark etmeden aceleyle uzaklaştı.

Tür Edebiyatı bölümünü araştırmak için ava çıkmıştı.

Saffron'un ulaşamayacağı parlak bir kapının ardında kilitli olan, katın geri kalanına kapalı bir alanı inceleyen tanıdık bir yüz gördüğünde mitoloji teklifleri. Yine de yaklaştı ve her ihtimale karşı parmaklıkları tutup salladı.

"Sionnach!" İşe yaramayınca seslendi ve yüzünü parmaklıklardaki boşluğa bastırdı. Sionnach isminin ani sesiyle sıçradı, dönüp onu ararken neredeyse elindeki kitabı düşürüyordu. Selamlamak için zayıfça gülümsediklerinde Saffron da onlara sırtarak karşılık verdi.

"Oradaki kitaplar ne?" Kolunu işaret etmek için içeri sokmadan önce parmaklıkları tekrar hafifçe sallayarak sordu. "Beni içeri alabilir misin?"

"Bu... yasaklı bölüm." Sionnach beceriksizce gülümsedi ve elindeki kitabı kaldırarak cildin bronz bir zincirle rafa nasıl tutturulduğunu gösterdi. Bu, Saffron'a Kyteler Harabeleri'nin altındaki arşivdekileri hatırlattı ve onu erişim için daha da aç hale getirdi. Sionnach, belki de Saffron'un ağzının sulanmaya ne kadar yakın olduğunu görerek ekledi: "Hımm, içeri girmek için müdürden özel izin almanız gerekiyor, bu yüzden şu anda sizi içeri alamam."

"Yapamaz mısın? Sadece bu seferlik bile mi? Yaramazlık yapmayacağıma söz veriyorum. Kimse fark etmeyecek bile."

"Hayır, Saffron- bu beni okuldan attırabilir!" Sionnach ciyaktı, sanki sesini alçaltmasını sağlayacağını düşünmüşler gibi biraz daha yaklaştı. Saffron'un onları yakalayabileceği kadar yakın değildi.

ve onları rehin tutuyor. Bir çeşit av içgüdüğü gibi. Akıllı satır.

"Peki o zaman müdürden nasıl izin alacağım?" Kabul etti.

"Önce yönetimden bir onay almanız gerekiyor, bu sadece en iyi öğrencilere sunuluyor... um, sonra bir niyet mektubu yazmanız ve yaptığınız işi kanıtlamanız, ardından düzenli güncellemeler sağlamanız gerekiyor... Aradığınız özel bir şey var mı, belki...?"

"Uh..." Safran bir şeyler bulabilmek için çırpındı. "Sadece... şey... G-Gaeilge. İlk tanıştığımızda Gaeilge'dan nasıl bahsettiğimi hatırlıyor musun? Bu benim özel ilgi alanlarımdan biri. İş mi yapıyorsun? Madam Catrín'le araştırdığınız gibi mi?" diyerek konuyu hızla değiştirdi ve Sionnach'ın garip gülümsemesi devam etti. Ama bu sefer farklıydı, sanki Saffron'un sormasını gerçekten beklemiyorlardı.

"Şey..."

"Ah. Ağlında bir keçi." Cylvan'ın sesi birdenbire duyuldu ve Saffron'un sıçrayıp dönmesine neden oldu. Anında Cylvan'ın ağzı tekrar kapandı ve Saffron'a, Saffron'u çamura attıktan sonra göz göze geldikleri ilk andaki gibi saf bir korkuyla baktı. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, ta ki Sionnach'ın nefesleri o kadar hızlı geldi ki neredeyse hiperventilasyon geçireceklerdi.

"Ekselansları?" Saffron sordu. Cylvan bir anda boğazını temizledi ve hiçbir sorun yokmuş gibi saçlarını tek omzunun üzerinden savurdu. Ama Saffron onun hareketlerindeki sertliği gördü.

"O-oh... Seni Alvish Mitolojisi ve Klasik Edebiyat dersimden tanıyorum," dedi Cylvan. Sesi sanki ormandaki bir ayıyı ikna etmeye çalışıyormuş gibi gergindi. "Bu doğru mu? Adın neydi senin?"

Saffron gözlerini kıstı. Cylvan'ın yüzünde panik ifadesi belirdi.

"Sadece sınıftan olduğuna emin misin?" Diye sordu. Cylvan hayatından bir yıl daha kaybetmiş gibi irkildi.

"Ah, elbette... Alvénia'dan ilk geldiğinizde biz de rıhtımda tanışmıştık, değil mi?"

Saffron'un gülümsemesi gerginleşti. Kana susamış. Cylvan da gülümsedi ama aynı anda biraz daha solgunlaştı, belki de sonunda egosu için bir kurtuluş olmadığını fark etmişti.

"Dün sabah sana benzeyen biri tarafından çamura batırıldığımı çok net hatırlıyorum," dedi Saffron sonunda açık açık.

"S-Saffron!" Sionnach hırıldadı.

"Şimdi siz söyleyince, sanırım bunu hatırladım. Bana, Alfidel Prensi'ne ne kadar da yakışmıyor." Cylvan son bir kez daha sakın bir ses tonu ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle Saffron'un gönlünü kazanmaya çalıştı ama bu kez de *'Çok özür dilerim. Lütfen bunu yapmayın.* Saffron tepki vermeyince Alfidel Prensi boğazını temizledi. "Bu şekilde tanışmak ne kadar utanç verici, özellikle de o üniformanın içinde oldukça iyi görünüyorken. Sanırım Alvish stilleri size yakışıyor. Gelecekte ayaklarıma daha fazla dikkat edeceğimden emin olabilirsiniz. Söylesene, Alvish mitlerini incelemekten hoşlanıyor musun?"

"Teşekkür ederim," dedi Saffron kısaca, yine de Cylvan'ın bakışlarını tutmaya devam etti. Cylvan, Saffron'un söyleyecek başka bir şeyi olduğunu biliyordu, gözleri o kadar hızlı Sionnach'a gidip geliyordu ki Saffron bunu hayal edebilirdi. Hayal etse de etmese de devam etti: "Aslında ayağınıza ilk çarpan arkadaşım Nazik Sionnach'tı, majesteleri. Ben sadece düşüşlerini yumuşattım. Belki ileride onlara karşı da ayağınızı daha dikkatli kullanırsınız?"

"Saffron-!" Sionnach tiz ve gergin bir sesle yalvardı. Cylvan her zamankinden daha solgun görünüyordu ama Saffron'un hafif şaşkınlığına rağmen prens

hemen Sionnach'a döndü. O kadar hızlıydı ki Sionnach şaşkınlıkla sıçradı. Sanki avlanma içgüdüleri tekrar devreye girmiş gibiydi.

"Nazik Sionnach," diye başladı Cylvan, gizli nişanlısının sevgisini geri kazanmaya çalışan bir prensin tüm kibarlığıyla konuşarak. "Size de - gelecekte ayaklarıma daha fazla dikkat edeceğimden emin olabilirsiniz. Alfidel Prensi olarak bana yakışmayan bir davranıştı."

Sionnach bir gorgonun gözleri tarafından taşlaştırılmış gibi görünüyordu. Bu utanç vericiydi, çünkü Cylvan'ın da tam olarak nasıl görüldüğünü hiç göremedikleri anlamına geliyordu. Saffron her ikisini de böylesine acınası bir nezaket gösterisinden kurtarmaya karar verdi, iç geçirdi ve dikkatini tekrar çekmek için Cylvan'ın omzuna dokundu.

"Aslında Alvish efsanelerinin büyük bir hayranıyım. Birlikte paylaşacağımız dersi dört gözle bekliyorum. Bir sonrakinde görüşecek miyiz?"

"Evet!" Cylvan biraz fazla hevesli bir şekilde, farkına varıp tekrar doğruldu. "Evet, bir sonraki derste ben de olacağım. Eğer okumalar hakkında konuşmak isterseniz, lütfen sormaktan çekinmeyin."

Saffron başıyla onayladı. Cylvan bir süre daha bekledikten sonra Copper'ın sesi aniden avluda çınladı ve Saffron'a *"dikkatli ol, dün seni çamura batıran bu!"* diye bağırdı. Cylvan Copper'a pis bir bakış fırlattı, ardından ceketinin önünü düzeltti, Saffron'a başıyla selam verdi ve aceleyle kütüphaneden çıktı.

Saffron onun gidişini izledi, sonra Copper'a küçük bir el salladı, dev lordu yeterince tatmin eden bıkkın *bir 'teşekkür ederim'* hareketiyle raflara geri döndü. Sionnach'a da biraz soluklanması için zaman tanımaya karar verdi ve onlara şu dileklerde bulundu

araştırmalarında şans diledi ve sonunda ayrıldı. İçinde kimsenin olmadığı ilk raf sırasını çevirdi ve durup bir kez daha iç geçirdikten sonra burnunun kenarını sıktı. Karga kitabını amasına gerek kalmadan Cylvan'ın bitmek bilmeyen zrleriyle dolup taşmaya başlamıştı bile.

Kitaplara odaklandı. Sadece raflarda dolaşmak ve belki de ders aralarında çalışan diğerk öğrenciler gibi hissetmek için ikinci bir şans elde etmek istiyordu. Yukarıda Tanrı var. Tanrı ona yardım etsin.

Saffron'un kitaplara dokunduğu, onları takdir ettiği, rastgele seçtiği, bazılarını çevirip atıği, bazılarını da okumak için gerçekten durakladığı iki saat huzurlu bir sessizlik içinde geçti. Çalışma masalarındaki öğrenciler yavaş yavaş azalana, güneş cam kubbeli tavanın dışında batmaya başlayana kadar göz gezdirdi ve araştırdı. Okuyabildiği her kitaba dokunmanın sessiz bahanesi içinde kendini kaybetti ve tam kendi kendine bir şiir sayfası mırıldanıyordu ki, ayaklarının dibindeki yığın giderek büyürken bir kütüphane görevlisi uysalca kişisel bir arabayı Saffron'un önüne yuvarladı. Onlara teşekkür etti, kitapları en st rafa bırakırken aynı anda bir başkasını fark etti ve ona uzandı. Beantighe, Saffron'un seçtiklerini arabaya düzgünce yerleştirecek kadar nazikti.

"Burada sık sık çalışır mısınız?" diye sordu insan gitmek için döndüğünde, onları şaşırtarak. Saffron'un gözleriyle kısa bir süre karşılaştılar ve bu Saffron'u beklenmedik bir şekilde duygulandırdı. Beantighler Mairwen'de peçe takmaya zorlanmıyordu, bunu zaten biliyordu ama birinin gözleriyle karşılaşmak garip bir şekilde buruk bir tatlıydı. Karşılığında en yumuşak, en kibar gülümsemesini takındı, kazara onların gözünü korkutmak istemiyordu.

Beantighe, Saffron'un iyi tanıdığı, alıştırılmış bir glmsemeyele karşılık verdi. Gözlerinin önündeki pembe renk bir anda kırıldı, gördüğü anda, alıcı olduğu anda. Beantighe sadece

O boş gülümsemeyi takındı, bir kez başını salladıktan sonra kitapları işaret ederek sessizce Saffron'un onlardan başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Saffron'un kendi gülümsemesi garip geldi, bu yüzden onu bir kenara koydu.

"Burada herhangi bir kitabı okumanıza izin veriyorlar mı?"

Beantighe kaşlarını kaldırdıktan sonra bakışlarını tekrar kaçırdı ve başını hızla salladı.

"Özür dilerim, seni ispiyonlamak istediğimden değil. Sadece merak ediyordum. Erm..." *Lanet olsun*. Yine özür dilemişti. "En son gittiğim okulda, kütüphaneye sadece yüksek sınıfların izin verilirdi, o da haftada birkaç kez temizlik için. Sizi rahatsız etmek istememiştim."

Beantighe'nin kibar gülümsemesi devam etti. Selam verdiler.

"Neden bir şey söylemiyorsunuz? Sorun yok," diye cesaretlendirdi ama onlar başlarını sallayıp gülümsemeye devam ettiler. Bir kez daha eğildiler, sonra da daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi aceleyle uzaklaşmaya başladılar. Saffron söylediği her kelimeyi evirip çeviriyor, onları bu kadar rahatsız eden şeyin söylediği bir şey mi yoksa sadece varlığı mı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onlara hiç hitap etmemesi.

Bu hızlı bir hatırlatmaydı; bir zamanlar birlikte çalıştığı insanlar için artık arkadaş canlısı ve güvenli bir varlık değildi.

KÜTÜPHANEDEKİ BEANTIGHE'Yİ DÜŞÜNMEDEN EDEMIYORDU, HATTA

Copper ona tüm kitaplarını nasıl ödünç alacağını gösterdikten ve sonra onları yatakhanelerine taşımasına yardım ettikten sonra. Cylvan karga kitabında ne kadar kıskanç olduğundan, Saffron'un Copper'ın her şeyde ilk olmasına izin vermemesini dilediğinden yakınmış, Saffron da nazıkçe "*Benim her şeyim ilk değil*" diye cevap vermişti. Cylvan'ın bunu anlaması uzun zaman aldı.

Bundan sonra cevap ver, sonunda yenilmiş bir *'ltffen tanrılar aşkına Copper dé Bricriu gibilere aşık olma' teklifinde bulun.*"

"Yani Alvénya'da kütüphane falan yok mu?" Copper, Saffron'a bir bardak kaçak viski ikram ederken sordu; Saffron viskiyi olması gerekenden daha hızlı içti. Yurt müdürü Leydi Maeve'in aniden odaya dalıp onları iş üstünde yakalamasından endişe ediyordu. "İçeride kaldığınız süre boyunca ağladığınıza göre."

Saffron kızardı. Bir içki daha istemek için bardağını uzattı.

"Elbette kütüphaneler var," dedi ama üstü kapalı konuşmayı tercih etti. Elbette Alvénya'ya hiç gitmemişti, sadece Kışlık Saray'da kaldığı süre boyunca Catrín'in Alvényalı arkadaşlarından birinden birkaç yüzeysel kültür dersi almıştı. Yine de en azından kütüphaneleri olduğunu varsayıyordu. "Ama buradaki çok büyük ve güzeldi. Ayrıca okumayı da çok seviyorum, bilemiyorum..."

"Bana bir iyilik yap ve sınıf yükselmeden önce birkaç hafta bekle, ilk üç kulübün bir parçası olan bir oda arkadaşıyla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Ne?"

"Okulun en iyi üç. Keçi, prens ve buz kraliçesi. Yani Maeve. Yoksa Maeve şu anda ikinci mi? Tanrılar bilir. Hepsi çok fazla sallanıyor. Yani, Prens Cylvan ve Maeve her zaman çok sallanırlar. Keçi her zaman bir numaradır."

"Sanırım Leydi Maeve ikinci sırada."

"Cylvan'ın son zamanlarda bu kadar alingan olmasına şaşmamalı o zaman," diye kıkırdadı Copper. Saffron bir içki daha istedi. Cylvan'ın bu kadar alingan olmasının gerçek sebebini biliyordu; yeni Alvényan öğrencisinin sürekli olarak, ne zaman bir başkasına sataşsa, ona alenen sataşmasıydı *bu*. "Her zaman birbirleriyle didişiyor ve kavga ediyorlar."

sürdürmekten başka bir şey değil, can sıkıcı. Yine de ne prens ne de Maeve bir numarayı çok uzun süre ellerinde tutamadılar. Keçi her zaman kazanır. Kitapları yiyerek ya da onun gibi bir şeyle bilgiyi özömsüyor olmalılar. Bilirsiniz işte... keçi gibi."

"Az . Gerçekten de Sionnach'ın adını tek bir kez bile söylemedin." "Yine de kimden bahsettiğimi biliyordun."

Saffron kaşlarını çatı. Bardağındaki içkiyi döndürdü. "Kıskançlıktan mı, yoksa başka bir şeyden mi?"

"Ne?"

"Onlara karşı bu kadar acımasız olmanızın sebebi. Prens Cylvan da öyle. Belki de asıl sorum hepinizin *birbirinize* karşı neden bu kadar kaba olduğunuzdur." Saffron genel yüksek fey mizacının ve bunun zorbalık olsun diye zorbalık yapmayı ne kadar içerdiğinin tamamen farkındaydı ama onların sadece bir beantighe olmayan birine karşı zalimce davrandıklarına şahit olacağını hiç düşünmemişti.

"Yani, çok açık değil mi? Kendilerini beğenmişler. Züppeler. Başkalarına zerre kadar saygıları yok. Bir süre sonra insanı ters köşeye yatırıyorlar."

"Ama Sionnach yüksek fey, değil mi? Tüm yüksek feylerin bir arada yaşadığını sanırdım." Saffron en kolay argümanı seçti, Copper'ın diğer şikâyetlerinin köklü bir kızgınlığa dayandığını biliyordu. Cylvan'ın Sionnach'a davranışı da muhtemelen öyleydi. Sanki kampüsteki başka birinin sadece kendisinden daha zeki olmasını değil, aynı zamanda onun gibi boynuzları olmasını da kıskanıyordu. Ama sevimli bir kuyrukları da vardı. Ve yumuşak kulakları. Ve güzel bacakları.

"Keçinin sadece bir kısmı fey, belli ki," diye mırıldandı Copper içkisine doğru. "Diğer kısmı sentor ya da her neyse."

"Satyr,
sanırım." "Aynı
şey."

"Öyle değil. Olmadığını bildiğini biliyorum çünkü daha önce bana çocukken ormanda ne kadar çok zaman geçirdiğini ve oradaki vahşi yaratıklarla arkadaş olduğunu anlatıyordun. Ayrıca antropoloji dersimizi yüz kere falan almışsındır. Bence bilerek zalimlik yapıyorsun. Hepinizin toplamından daha zeki ve sevimli oldukları için mi? Yoksa boynuzları, kulakları ve kuyrukları olduğu ve bu rahatsız ettiği için mi? Aven ve Neva'nın kedi sihirlerinden de bu kadar rahatsız olduğunuza göre... onlar nerede gerçekten...?"

Copper başını sallamadan önce, "Onlar bu okula gitmiyorlar bile," diye mırıldandı. "Ama, tamam, ne olmuş yani? Seni keçiye karşı bu kadar çabuk bu kadar korumacı yapan nedir bilmiyorum Saff. Yerde olsam sesimi alçaltırdım, biri duyarsa diye-"

"Ah, belki de haklısın," dedi Saffron içkisini bitirip bardağını aralarındaki masaya koyarken. "Bu durumda, bundan sonra sessiz kalacağım. İyi geceler."

"Durun, durun, demek istediğim bu değildi! Saff, hadi."

"Bana sesini alçaltmamı söylediniz, ben de süresiz olarak sesini alçaltacağım."

"Haydi. Hadi ama. Demek istediğim bu değildi! Bu kadar dramatik olma." "Zorbalarla arkadaş olmak gibi bir niyetim yok."

"Ne yani, yarın akşam prensin galalarından birine mi katılacaksın? O hepimizin en büyük, en aptal zorbası."

Saffron gözlerini kısmış, eli çoktan yatak odasının kapısının tokmağında.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kuşların getirdiği mektuplar odanın dışındaki kutuya bırakılır. Orada senin için bir davet vardı. Karanlıklar prensi seni sonsuz gecesine sürüklemek için gerçekten bir saniye bile beklemedi, değil mi?"

"Ve sen bana dramatik olan mı diyorsun?"

Copper gözlerini devirdi ve ayağa kalkarak kapının yanındaki masadan küçük mektup yığını ald. Bir tanesini Saffron'a uzattı, diğerlerini de sanki sadece kendisi için almak istiyormuş gibi arka cebine tıktırdı. Saffron hiç tereddüt etmeden zarfı yırtarak açtı. Ne yazacağını zaten biliyordu ama yine de kalbi çarpıyordu. İçinde krem rengi bir parşömen parçası ve kadifemsi yeşil mürekkeple yazılmış bir not vardı. Kelimelerle eşleşen bir kurdele de onunla birlikte dışarı fırlamıştı.

Safran dé mag Shamhradháin de Lelfe of Alvénya

Onuruna düzenlenen talip galasına katılmak üzere içtenlikle davetlisiniz.

Alfidel'in Yüce Veliaht Prensi Cylvan dé Tuatha dé Danann Avren Capitol Sarayı'nda alacakaranlıkta başlıyor.

Lütfen davetiye'nin kanıtı olarak birlikte verilen kurdeleyi takın.

İlk mesajın altında biraz farklı bir el yazısıyla Saffron şunları okuyordu

Efendi Luvon kıyafetinizi evinde saklıyor. Özellikle sizin için tasarladım. Nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum.

-King Tross.

GALA

Mairwen'deki kızlar iki günde bir tekrarlıyorlardı, bu da Ertesi sabah, Saffron tüm sınıflarını yeniden bulmaya çalışmak, oturacak bir yer bulmak, yanlış odada olduğundan endişelenmek, bir şey unuttuğundan endişelenmek gibi acı tatlı süreci yeniden yaşamak zorunda kaldı. Zaten ilk çeyreğin yarısında kayıt yaptırmıştı, bu da sohbete hemen atlamayı ya da sonunda yetişmesi gereken okumalar ve ödevler açısından ayaklarını basacak bir yer bulmayı daha da zorlaştırdı. Ama şikâyet etmedi. Sonunda hep istediği şeye kavuşmuştu ve bundan şikâyet etmeyecekti.

Daha da iyisi, o gün planlanan üç dersten ilki, kampüs dışında, büyüünün altındaki insan, üvez cadı parçasıyla uğraştığı şeye o kadar tesadüfi bir şekilde uygundu ki, neredeyse Luvon'un konağına kadar koşup onu öpecek ve teşekkür edecekti: *Küllenmiş Devletler ve Peçenin Tarihi*. Ardından *Tılsımlara Giriş ve Vahşi Büyüler*, sonra da *Kadim Alvish Okuması ve Aritmetik* gelecekti.

Ancak Saffron ilk amfide yerini alıp ders kitabını açtığı anda, sayfalarca sanat eseri ve açıklamalı şiirden başka bir şey bulamayınca ve peçeyle ilgili şey göremeyince bu heyecan uzun sürmedi.

Nasıl çalıştığı hakkında hiçbir şey. Onu harekete şey. Profesör soneleri yüksek sesle okurken sayfalara ters ters baktı.

Peçe Tarihi dersimin neden sadece şiirden ibaret olduğunu söyler misin?

Saffron masanın altındaki karga defterine bir şeyler karaladı. Cylvan ilk kez kendi dersi bitene kadar cevap vermedi ve o sırada Saffron'un tepesi atmıştı. Hayal kırıklığı içinde dikişleri patlıyordu. Gittikçe daha fazla kandırılmış gibi hissediyordu.

*PROFESÖR LONGMONT'UN SINIFINDA OLDUĞUNU FARK ETMEMİŞTİM. İ SİZİ UYARABILIRDI. BİR KONFERANS SALONUNDA OTURURKEN PEÇE VEYA DİĞER *TABU KONULAR* HAKKINDA GERÇEK, UYGULANABİLİR BİLGİLER EDİNMEZ PEK OLASI DEĞİLDİR. ÇOĞUNLUKLA SADECE SANAT VE DİĞER METAFORİK TARTIŞMALAR. BU ARADA BUNLAR DA ÖNEMLİDİR, BU YÜZDEN DİKKATİNİZİ VERİN.*

Elimi kaldırıp korkak Kraliçe Proserpina'yı devirmek için peçe yemini eden insanlarla ilgili şiirler olmadığını sorsam kızarlar mı?

AVREN MUHAFAZLARININ SENİ ARAMAK İÇİN KAMPÜSE AKIN ETTİĞİNİ ŞİMDİDEN GÖREBİLİYORUM. BENİMLE MORAIN GÖLÜ'NDE BULUŞ, SENİ GIZLICE KAÇIRAYIM.

Dün de bir derste basit bir soru sorduğum için başım belaya girdi. Herkesin önünde benimle alay etti. Hafıza düğümlerinin gerçek olmadığını söyledi. Belki biraz daha ısrar etmeliydim.

KİMİ? TÜM ARAŞTIRMA ELİNDEN ALDIRACAĞIM.

Bunu sadece senden hoşlanmamı istediğin için söylüyorsun.

NE? TABİİ Kİ HAYIR. BEN SADECE EFSANELER VE KLASİK EDEBİYAT ÖĞRENCİ ASİSTANINIZIM. SADECE MAIRWEN GÜZEL SANATLAR AKADEMİSİ'NDE ADİL MUAMELE GÖRDÜĞÜNDEN EMİN OLMAK İSTİYORUM.

Bunu söylemen çok komik.

BU SABAH KAHVALTIDA SIONNACH' YAKLAŞTIM VE BU GALAYA DAVET ETMEYİ TEKLİF ETTİM. REDDETTİLER AMA BEN YAPTIM. ÇOK NAZİK BİR DAVRANIŞTI. AİLELERİNDEKİ DRAMİ BİLSEYDİNİZ NEDENİNİ ANLARDINIZ.

Olay nedir?

BELKI SONRA SÖYLERİM. EĞER BU GECEKİ PARTIME GELIRSEN. BÜYÜK BİR ŞEY DEĞİL, SADECE MÜSTAKBEL EŞİMİ BULMAYI UMDUĞUM KÜÇÜK BİR BULUŞMA. BU NOKTAYA KADAR OLANLAR ÇOK SIKICIYDI, YENİ BİRİNİN GELİP AYAKLARIMI YERDEN KESMESİ İÇİN DUA EDİYORUM.

Ben zaten Alvénya'da iyi bir fey lorduyla nişanlıyım, bu daveti kabul edebileceğimi sanmıyorum.

ALVÉNYA'YA SAVAŞ ILAN EDECEĞİM. NİŞANLINI BULUP BÜTÜN PARMAKLARINI KESECEĞİM.

Neden parmakları?

NASIL HİSSETTİRDİKLERİNİ NE KADAR SEVDİĞİNİ BİLİYORUM.

KAPA ÇENENİ

SAFFRON'UN İKİNCİ DERSİ, *TILSIMLARA VE VAHŞİ BÜYÜLERE GİRİŞ*, antropoloji derslerine iyi bir eşlikçi olacaktı, çünkü birkaç haftalık sınıf eğitiminden sonra ormanda dolaşp vahşi büyü'nün işaretlerini aramaya başlayacaktı, renksiz meyveler veya yapraklar, açıklanamayan vızıltı veya çan gibi sesler, takıntılı bir şekilde temizlik yapan veya belirli bir kayanın etrafında dolaşan periler gibi vahşi şey kümeleri gibi. Saffron şikayet edemezdi. Hatta fırsatını bulduğunda dauralara sormak üzere birkaç şey bile yazmıştı ama Asche'nin profesörün ve alan ders kitabının söylediği her şeyin yanlış olduğu, aslında doğru olan her şeyi bildikleri, elinden tutup ona bizzat göstermekten mutluluk duyacakları konusunda ısrar eden sesini şimdiden duyabiliyordu.

Eski Alvish Okuma ve Aritmetiği, göz korkutucu olsa da Eski Alvish'in Gaeilge ile paylaştığı ortak özelliklerin seviyesi düşünüldüğünde, Saffron'un bir konuya en yumuşak girişi olduğu ortaya çıktı. Elini kaldırıp kendisini ele verecek bir şey söylememek beklediğinden daha zor olsa da, o günkü okuma parçasını çalıştığı süre boyunca sırtıtmaktan kendini alamadı ve hala sınıfın en iyisi olmasa da çoğunu nispeten kolaylıkla telaffuz edebildi. Profesör yine de 'diksiyonuna' iltifat etti, 'artikülasyonunun' onun seviyesi için etkileyici olduğunu söyledi ve Cylvan bu kelimelerin ne anlama geldiğini açıkladığında Saffron gururdan havalara uçtu. Gülümsemeden duramadı. Cylvan çok fazla ünlem kullandı

Karga kitabında da ona iltifat ederken puanlar verdi, bu da Saffron'un başını daha da döndürdü. Öğleden sonra ilk galasına hazırlanmak üzere Luvon'un konağına giderken yol boyunca kıkırdadı, içini çekti ve sıırttı; belki de bilinçaltında bu sevincin kısa süre sonra yerini endişeye bırakacağını biliyordu. Bu süre zarfında olabildiğince uzun süre dayanmaya çalışacaktı.

SAFFRON, EN AZ ÜÇ SAAT SONRA, ASLA ALIŞAMAYACAĞINI BİLİYORDU.

bir telaş tarafından giydirilip süslenme hissi. İnce kumaşları tutan ve onları bedenlerin üzerine örten kişinin o olması gerekiyordu. Tam tersi değil.

Güzel fey ön odada arabanın gelmesini beklerken arka koridordan onu izlemesi gerekiyordu. Tam tersi değil.

Şüphesiz diğer yüksek feyler büyük bir olaydan hemen önce hiç bu kadar endişeli hissetmemişlerdir.

"Ah, Kral Tross bu yılki Yaz Ortası Oyunları'nın açılış töreninde yer alıp almayacağınızı sormamı istedi. Gündönümünde. Görünüşe göre açılış okunu şenlik ateşine atmanla ilgileniyor... Böyle daha fazla hızlanırsan, a leanbh, yerimde bir hendek açacaksın," diye uyardı Luvon, başka herhangi bir konuşma girişiminin boşa çıkacağını fark ederek. Etraflarında, arabayı yolculuğa hazırlamak için avluya koşuşturan beantigh'ler vardı ve Saffron onların her yöne vızıldayışından bir an bile huzur bulamıyordu. Saatler önce onu nasıl giydirdiklerini düşünerek teşekkür etmekten ya da eleştirmekten kendini alamıyordu; Luvon'un salonunun her yerinde yersiz olan en küçük şeyleri fark etmekten kendini alamıyordu; bazılarının belki de Luvon'u tanıdıkları için hiç ev üniforması giymedikleri hakkında yorum yapmak

teknik olarak onları göremiyordu. Onları azarlamak istedi ama bunun bir beantighe'nin diğer beantigheleri azarlaması olmayacağını bildiği için dilini ısırdı. Ve yorgun insanlardan mükemmellik talep eden seçici bir fey lordu olmak üzere değildi.

Luvon konuşurken, Saffron kelimeleri duydu ama zar zor fark etti. Kral Tross ne isterse kabul etti. Yürümeye devam etti, kısmen ayaklarının altındaki topuklu botların hissine alışmaya çalışmak için bir ileri bir geri volta atıyordu. Yanından geçerken bileğinin hızlı bir hareketiyle lambanın yan sehpaye nasıl oturduğunu kesinlikle ayarlamadı. Luvon'un içkisini ahşap bardak altlığı üzerinde mükemmel bir şekilde ortalamak için kesinlikle dürtmüyordu. Sadece eteğinin kuyruğuyla hareket etme alıştırmaları yapıyordu. Sırtını dik yürümek için kendini zorluyordu. Etrafında sadece bir beantighe'nin fark edebileceği şeyleri fark etmiyordu. Tıpkı Catrin'in ona öğrettiği gibi.

"Anlayamayacaklar mı?" diye sordu sonunda, endişeye daha fazla dayanamayarak. Luvon bir nefes verdi ve ayağa ellerini Saffron'un omuzlarına koydu ve onun durmaksızın yürümesini durdurdu. Belki de bunu bilerek yapmıştı ama Saffron kendini yanan şöminenin üzerine tünemiş uzun aynadaki yansımasına bakarken buldu.

O gece, ona yüksek bir fey'in temel görünümünü veren glamour'dan çok daha fazlası vardı. Saçlarına sürdüğü parlaticı saçlarını parlak ve bakımlı hale getirmiş, küpeler kulaklarının ucundaki sahte noktaları süslemiş, göz farı göz kamaştırıcı elma gözlerini doğal yeşil gözlerine daha çok benzetmiş, taze yosun gibi göstermişti. Omuzlarından sarkan, derin bir yakası olan tozlu pembe, şeffaf bir bluz giymişti; altın rengi ayrı bir yüksek yaka, dalan sırtın çıplak teninden aşağıya zincirlerle sarkıyor ve her hareketinde çınılıyordu. Uçuşan kumaş, bacaklarını sıkıca saran koyu yeşil bir pantolonun beline dolanıyor ve diz kapaklarında kayboluyordu.

Her adımda takırdayan altın topuklu yüksek çizmeler. Bluzunun kat kat kabarık kolları ellerinin üzerine geliyor, sol bileği orman yeşili gala davet kurdelesıyla sarılıyor, parmağındaki gümüş ve zümrüt nişan yüzüğünün okyanus ötesindeki bir fey lordu tarafından verildiği söyleniyordu. Porsuk bileziği olmadan bileğinin ne kadar çıplak hissettiğini çalıştı. Özellikle de o gece. Stresin onu canlı canlı yiyebileceğini biliyordu. Bunu düşünmek istemiyordu. Düşünemezdi, aksi takdirde hiçbir yere varamadan bir tepki verebilirdi.

Sakin kalabilirdi. Sakin kalabilirdi. Sakin olacaktı. Sakin zorundaydı.

Görünüşüne odaklandı. İhtişamla şarkı söyleyen, altın süslemelerle parıldayan kıyafeti onu gerçekte olduğundan daha varlıklı göstermeye çalışıyordu. Onu bilerek öne çıkarmaya çalışıyordu. O gece, sarayın balo salonuna adım attıkları andan itibaren tüm gözlerin üzerinde olması ama aynı zamanda çok da belli etmemesi gerekiyordu. Göze çarpmak, ama sadece fark edilmeye yetecek kadar. Kargaşa yaratacak kadar değil. Üstat Luvon mag Shamhradháin'in Alvénya'dan ziyarete gelen uzak akrabası, uzaklardaki bir asilzadeyle nişanlı olan ama sonunda kaçınılmaz olarak Alfidel'in veliaht prensi tarafından kendisine kur yapılacak olan çiçek.

Cylvan o gece ona yaklaşmayacak ya da onunla flört etmeyecekti; Saffron sadece yeni gelen biri olarak bir izlenim bırakacaktı. Ama yine de mükemmel bir performans sergilemek zorundaydı. İnsanların dikkatini çekecek kadar göz alıcı olmalı ama olay yaratacak kadar değil. Hatırlanmak için. İnsanları konuşturmaya yetecek kadar, belki, ama sadece olumlu şeyler. Ertesi sabah kahvaltıda küçük yorumlar yapmak için. *Efendi mag Shamhradháin'in akrabasını gördünüz mü? O tozlu pembe tuniğin içinde çok güzel görünen köylü çocuğu. Kral Tross'un kendisi tarafından tasarlandığını duydum. Belki de Kral ve Luvon çok iyi arkadaş oldukları içindir.*

Entrika, karşı konulmaz olması için kasıtlı olarak tasarlanmıştı. Saffron Alvénya'da başka biriyle nişanlıydı, prensin ziyarete gelen yabancıyı kendine almak için nişanı bozması ne kadar cazip olurdu.

Gözlerini kapatan Saffron burnundan uzun bir nefes verdi. Doğru dürüst düşünemiyordu. Kendisinden beklenenler dışında hiçbir şey düşünemiyordu. şeyi berbat edemeyeceğini. Hata yapamayacağını. Cylvan'dan ayrı kaldığı iki ay boyunca Catrín'le pratik yaptığı her şey, Baba Yaga ve Adelard'ın sınırlı da olsa yardımıyla büyüsünü kontrol altında tutmaya çalıştığı her şey.

Bir gün önce Fiachra'yla birlikte gönderdiği mektubu düşündü. Baba Yaga'nın bunu almasının ne kadar süreceğini merak etti, eğer aldıysa bile. Ne zaman cevap verebileceğini merak ediyordu. O zamana kadar, o sadece...

Büyünün altında kötü, tehlikeli, vahşi bir büyünün oyulduğu ön koluna baktı. Bir zamanlar Saffron kontrol edemediği için masum insanlara şiddet uygulamış olan vahşi büyü. Elini yara izlerine bastırdı.

"*Kal,*" diye fısıldadı nefesinin altından, derisinin altındaki canavarca tezahüre yönlendirerek. "Bir daha asla kendini gösterme. Asla. Böylece belki mutluluğu bulabilirim. Onu utandırmayayım diye. Böylece..." diye devam etti. Boğazında bir yumru oluştu, kelimeleri yüksek sesle .

"Böylece kazara ona da zarar vermem."

HÂLÂ BUNU DÜŞÜNÜYORDU, HIÇ DURMADAN, ARABAYA BINDIKLERİNDE BİLE.

ve Avren üzerinden saraya doğru yolculuğa başladı. Pencereden sokakların geçişini izlerken bunu düşündü.

Planları, önerileri ve uyarıları zihninde durmaksızın tekrar tekrar döndürüyordu. İşleri berbat etmek istemiyordu. Daha başlamadan hiçbir şeyi mahvetmek istemiyordu. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak ve onları zaten teklif ettikleri tüm yardımlardan pişman etmek istemiyordu.

Gecenin her adımını ve gösterinin nasıl geçeceğini bilmesine rağmen Saffron dehşete kapılmıştı. Midesinin bulandığını hissediyordu ama bunun sınırlarından mı yoksa vücudunu kaplayan büyüden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Belki de okyanus dalgaları gibi böylesine yoğun bir zenginliğin kucağında olmak, kurak renkli kanı köpürdükçe içinin dönmesine neden oluyordu. Elini tekrar koluna bastırdı, tek yapması gerekenin duygularını kontrol altında tutmak olduğunu biliyordu, özellikle de dürtülerini yüzeyin altında tutacak bir porsuk bileziği olmadan. Duygularını kontrol altında tuttuğu sürece, büyü'nün parıltısını hiç kimsede ya da hiçbir şeyde görmediği sürece...

Bunalmayacaktı. Cylvan'ın talip galasında kimseyi rahatsız edecek, utandıracak ya da *incitecek* bir şey yapmayacaktı. Ériu'nun dağlardaki tapınağında insanlara yaptığı gibi değil.

Hatta Cylvan da yanında olacaktı; Cylvan bütün gece Saffron'un uzaktan bile olsa bakıp rahatlayabileceği bir yerde . Bunalmak için hiçbir neden kalmayacaktı.

Tanrım, Baba Yaga'nın mektubunun bir an önce gelmesini ve kendisinin, Adelard'ın ya da bir başkasının ona nasıl yardım edebileceğini anlatmasını umuyordu.

Luvon ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordu -sokakta yanından geçtikleri insanlar da muhtemelen ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordu- bir elini Saffron'un bluzunun kumaşını kavrayan elinin üzerine koydu. Bu onu biraz rahatlattı, gözlerini kapadı ve Luvon'a özür dileyen bir gülümseme sunmadan önce nefes verdi. Luvon, Saffron'dan önce konuştu.

"Saffron," diye başladı nazikçe. "Avren'deki herkes sana Prens Cylvan'ın şimdiden aşık olduğu kadar zahmetsizce aşık olacak."

Cesaret verici sözler Saffron'un gözlerinin dolmasına neden oldu ve makyajını bulandırmadan önce gözyaşlarını hızla sildi. Luvon'un elini tuttu, sıktı ve sessiz bir minnettarlıkla arkasından öptü.

KAPILARA VARDIKLARINDA, LUVON ARABANIN CAMINI ONLAR İÇİN AŞAĞI KAYDIRDI

Her ikisi de bileklerini uzatıp davet kurdelelerini gösterdiler. Muhafız eğilerek onlara iyi geceler diledi, Saffron'un kalbinin nasıl çarptığını asla bilemezdi. Birden bir şey unuttuğundan ya da farkında olmadan yanlış bir şey yaptığından, her şeyin o anda bittiğinden endişelendi. Ama araba hiçbir olay olmadan yoluna devam etti. Araba kapılardan geçerken Luvon pencereyi açık bıraktı, belki de temiz hava Saffron'un aniden hızlanan nefes alış verişine iyi gelebilirdi.

Geniş saray avlusuna vardığında, bir eli Luvon'un kolunda arabadan inen Saffron'un adımları kapıların hemen dışında durdu ve içinden sert bir ses çıktı. Kalbi boğazına doğru fırladı. Ağzının arkasında safra ya da belki de kan tadı aldı. Ama Luvon hiçbir şeyi kaçırmadı. Saffron'un yürüyüşünün aniden durduğunu hisseden görme çubuğu etrafından dolaşıp Saffron'un ayak bileklerine çarptı, donup kaldığı yeri buldu ve onu tekrar ilerlemeye teşvik etmek için sırtına bir el koydu.

"Prens hiçbir şeyin yoldan çıkmasına izin vermeyecek," diye yüzüncü kez söz verdi. Saffron endişesini sandığı kadar iyi saklayamadığını ima ettikçe daha da utanıyordu. "Ve eğer o seni hayal kırıklığına uğratırsa, ben kesinlikle uğratmayacağım."

"Korkuyorum," diye mırıldanmayı başaran Saffron, kendisine ikinci bir bakış bile atmayan diğer iyi giyimli fey saray mensuplarının arkasından büyük girişe yönlendirilmesine izin verdi. Bu onun başarılı cazibesinin bir kanıtı olsa da sınırlarını de ters yöne çevirmişti. Baş döndürmesi gerekiyordu. Göz alıcı olması gerekiyordu. Nefes kesici. Cylvan'ın onu fark edip kur yapmaya başlayacağı gece o gece olmasa bile-

Tanrım, ya Saffron o güzel kıyafetlerine ve cazibesine rağmen gerçekten sade biriyse? Ya Cylvan'ın dikkatini tamamen başka biri çektiyse ve Saffron'un hiç şansı yoksa? Çıplak dururken bile, mümkün olduğunca sıkıcı görünmeye çalışan 'sade' bir insan glamour'u takarken bile asla kusursuz görünmeyen prensi etkilemek için tek başına her zaman yeterli olacak mıydı? Sınıfının en iyisi, gelmiş geçmiş en zeki, en güçlü, en kültürlü, en iyi seyahat etmiş, en ilginç, en büyüleyici kişi kimdi?

"Aylardır bu an için hazırlanıyorsun, a leanbh. Burada eş arayan diğer yüksek fey taliplerinden daha az hazırlıklı değilsin."

"Eşimi arıyorum demek istiyorsun," diye ciyakladı Saffron. "Hepsi burada *eşime* bakıyor, Luvon, onları nasıl geçebilirim ki!"

Luvon, "Prens Cylvan kadar delicesine aşık biriyle hiç karşılaşmadım," dedi ve Saffron onun abartıyor olması gerektiğini biliyordu. "Aksini iddia etmek zorunda kalsa bile senden başka kimsede gözü olmayacak. Beantighe paçavraları içinde de gelsen, yine de kendimden emin bir şekilde bunu söyleyebilirim." Sırıttı. "Ne de olsa ilk nasıl tanıştığınızı bir kez daha düşünün."

"...Paçavralar içindeymişim gibi görünmüyorum, değil mi?" Saffron, yanından geçen aynalarda yansımasını yakalamasına rağmen bariz bir doğrulama aradı ve

Kendini yeniden tanımakta zorlanıyordu. Luvon'un kolundaki orta derecede çekici yüksek fey kimdi? diğer tüm lüks ve çarpıcı sanat eserleriyle karşılaştırıldığında, cazibenin zorlu çalışmasına rağmen hala bu kadar sade mi? Cylvan'ın başkası yerine onu seçmesi bile inandırıcı olabilir miydi? Diğer talipler. Ayrıca bir eş arıyorlar. Cylvan, Alfidel'in prensi, katılıyor ve bekâr. Bir gün yanında hüküm sürecektir uyumlu birini arıyor. Taran mac Delbaith'in devre dışı kalmasıyla birlikte, diğer aileler bu potansiyel güç için yarışmaya başladılar. Elbette Luvon'un Alvénya'dan olmayan uzak akrabası gibi sade ve sıkıcı birinin yollarına çıkmasına izin vermezlerdi-

"Oh, siktir," diye mırıldandı Saffron. "Ohhhh siktir, kahretsin, oh tanrım, oh siktir-" "Evet, güzel, yapabiliyorken hepsini çıkar," diye teşvik etti Luvon

Sakince. "Kahretsin, kahretsin, lanet olsun, sik, bint. Devam et."

Saffron Luvon'un kolunu ve gelen misafir kalabalığını algılamak için rastgele dönen ilk grup yabancıyla göz teması kurarken dışlarının arasından daha fazla küfür tısladı. İçlerinden herhangi birinin onu, Taran mac Delbaith'in kaybolmadan önce kurak bir cadı tarafından acımasızca saldırıya uğradığı önceki Ostara'dan bir şekilde tanınmasını bekliyordu. Ya biri Cylvan dé Tuatha dé Danann'ın Danu'dan önce aynı kurak cadıyı gerçek nişanlısı ilan ettiğini ve sadece birkaç seçilmiş vekilin, bir insan cadının sonunda tüm Alfidel'in tahtına çıkacağını görseydi? Kim-

". "

"Luvon gülümseyerek aydınlık balo salonunun girişinin iki yanında duran muhafızlara başını salladı ve Saffron'u ayrıntılara bakamayacağı kadar hızlı bir şekilde içeri soktu. Onun yerine sarayın arka tarafındaki, Saffron'un karanlıkta görebileceğinden çok daha uzaklara uzanan inanılmaz genişlikteki bahçelere götürüldü. Mum ışığı dizileri, parlak bir taş teras zemini üzerinde uzanan çiçekli çelenkler arasında, uzakta

Bitkiler, ağaçlar ve diğ r dekorlardan oluşan bir labirentin arasındaki ışıklı yürüyüş yollarına inen basamaklara dalmak. Her ihtimale karşı saklanacak bir sürü yer var.

Luvon yüksek bir fey soylusuydu, bu da balo salonunun kapısına vardıklarında ve ana kata inen iki kanatlı merdivenlerin başında durduklarında gelişinin anons edildiği anlamına geliyordu. Saffron bunu duymadı bile, önündeki manzaranın ihtişamına kendini kaptırmıştı.

Morrıgan'ın Kütüphanesi'nin ana avlusu dışında hiç bu kadar görkemli bir oda görmemişti. İnanılmaz derecede yüksek tavanlara bakarken aptal gibi göründüğünün farkındaydı; sütunlar ve süslü tonozlar arasındaki düz alanın her santimini dolduran boyalı duvar resimlerine, asılı sekiz avizenin zincirlerinden aşağıya doğru inen peri, p cas, cüceler ve sarkan ışıklara tırmanıp iniyormuş gibi görünmeleri için oyulmuş diğ r küçük, vahşi şeylerin şekillerine bakarken ağzı sessiz bir huşu içinde açık kalmıştı. Tavan kadar yüksek pencereler dış duvarların büyük bir kısmını kaplıyordu, eşit derecede süslü altın şeritlerle kafeslenmişti ve odayı gün ortasındaymış gibi hissettirecek kadar mum ışığında parıldıyordu. Burası T r na n Og'du. Öyle olmalıydı.

Girişte anons edildiklerinde partidekilerin hiçbiri dönüp bakmadı ve Saffron bir kez daha tırnaklarının bir kasırğa halinde sırtını tırmaladığını hissetti. Bakmaları gerekiyordu. Bakmalarını istemiyordu. Neden bakmadılar? Bakmadıkları için mutluydu. Lanet olsun..

Bileğindeki yeşil kurdeleyi kaşıyarak kalabalığın içinde tanıyabileceği birilerini aradı. Kurdelenin renginin çakışmaması için özel olarak tasarlanmış bir avuç kıyafetten biri olduğunu fark edince kendini daha da mahcup hissetmekten alamadı. Kral Tross tıpkı mektupta yazdığı gibi bu topluluğu bilerek seçmişti ve Saffron bu kadar düşünceli olduğu için ona sessizce teşekkür etti. O

kralın minnettarlık için istediği her türlü gündönümü törenini yapardı. Şenlik ateşine ok atmak hakkında hiçbir şey bilmese bile.

Sosyal bir kelebek olan Luvon'un Saffron'u dış terasta kendi haline bırakması fazla uzun sürmedi, ama ona son bir kez daha iyi olacağını, her şeyin yoluna gireceğini, çok güzel göründüğünü, endişelenecek bir şey olmadığını, eğer bütün gece açık büfe masada tıkmak isterse bunun tamamen kabul edilebilir olduğunu söylemeden önce değil. Ah. Güzel. Saffron tartışmazdı.

Ama Saffron pastalar, şekerler, peri meyveleri, şarap, su, meyve suyu ve bunların arasındaki her şeyle dolu açık büfe masasında durdukça, sinirleri yaprakların altındaki örümcekler gibi daha da geriliyordu. Gözler - kesinlikle gözleri hissedebiliyordu. Herkesin gözleri, oyalansın ya da oyalanmasın, göz alıcı teninin en az geri kalanı kadar pürüzsüz ve kusursuz olduğu kıyafetinin dekoltesinden aşağıya doğru süzülüyordu. Luvon uçup gider gitmez, Saffron'u tek başına bırakarak ona fark edilmesi için daha da az sebep verir vermez, neden herkesin onun kim olduğunu bu kadar merak ettiğini acı acı düşünmeden edemiyordu.

Kesinlikle hastalanacaktı ama o sırada arkasından biri yaklaştı ve Saffron'un durduğu yere bir tepsi dolusu parmak yiyeceği koymak için boğazını temizledi. Saffron yolundan çekildi, özür dilercesine başını hafifçe salladı, sonra da kendini tekmeledi çünkü aklı başında hiçbir yüksek fey bu kadar itaatkâr olamazdı - ta ki o beantighe'yi tanıdığını fark edene kadar. Kıvrıcık sarı saçlarını ve çillerini biliyordu. Saffron'un çığlık atmamak ve onu kucaklamamak için yapabileceği tek şey buydu.

"Ne kadar da küçük bir bebeğe benziyorsun." Letty sırtıttı, tepsiyi yerleştirdikten sonra dışarı çıkan tüm ikramları ayarlıyormuş gibi yaptı

replik. "Neredeyse sizi tanıyamayacaktım lordum."

"Letty-oh, Letty, Tanrı'ya şükür. Lütfen şu anda ruhsal olarak seni kucakladığımı bil."

"Dikkatli ol, cadı. Bunu gerçekten hissedebiliyorum."

Saffron'un gözleri büyüdü ve Letty'nin gülüp başını sallamasına neden oldu. O geceki üniforması çok güzeldi; yüksek yakalı ve takma kollu sert koyu yeşil bir tunik, göğsünün üzerinde köprücük kemiklerinden alt dikişe kadar uzanan narin gümüş zincirler. Sadece birkaç gündür ayrı olmalarına rağmen saçları her zamankinden daha sağlıklı ve parlak görünüyordu, bukleleri kabarmış ve Saffron'un daha önce hiç görmediği renklerle zenginleşmişti. Yanakları hafifçe yuvarlaklaşmış ve kızarmıştı; bu da hayatında ilk kez iyi beslendiğinin bir kanıtıydı. Oh-Saffron gerçekten de onun canını sıkmak istiyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi, elinde olmadan. Kadın kızardı ve sonra adam da kızardı. "Bunun için bir cazibeye bile ihtiyacın yok. Burada sana iyi bakıyorlar mı?"

"Oh, evet-gece ve gündüz farkı, gerçekten. Yine de böyle şık bir partide giyinip kuşanmayı, içip dans etmeyi istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Şenliklerde hizmet etmek en azından Morrigan'da ev işleri yapmaktan daha zevkli."

Saffron yüzünü buruşturdu. Kadehindeki şarabın bir kısmını emdi. "Hollow ve Nimue de burada mı?"

"Nimue şu anda nezarethanede," diye cevap verdi Letty o kadar rahat bir şekilde ki Saffron neredeyse ne dediğini anlamayacaktı. Adam sıçradı ve Letty bir kıkırdamayı daha bastırdı. "Merak etme, yaramazlık yapıyordu. Bunu o da biliyor. King Tross'un pahalı kumaşlarından oluşan bir sepeti çamaşır suyu dolu bir fıçıya attı çünkü tüm kurallardan bıkmıştı. Gerçekten çok komikti ve Kral Tross şaşırtıcı bir şekilde

Çünkü... onun geçmişini ve prensle olan geçmişini biliyor. Bilirsiniz işte."

Saffron sert ve garip bir kahkaha attı. Başka ne yapacağını bilmiyordu.

"Ve Hollow... şey, o iyi, sanırım... Sanırım o da bu geceki partiye hizmet ediyor ama gözlerden uzak kalmaya alışıyor. Avren'de kimsesiz bir ocuk olarak büyümüştü, hatırladın mı? Sanırım birilerinin onu vahşi günlerinden tanıyabileceğinden endişeleniyor. şimdiden onu tanıyan bazı diğer beantigh'lerle birkaç kez karşılaştı, bu yüzden... biraz hassas."

"Ah," Saffron'un neşesi anında kayboldu. Aklına hemen Ryder Kyteler ve Ériu'nun tapınağındaki insanlar geldi. Neredeyse soracaktı ama kimin duyabileceğinden emin olamadığı için kendini durdurdu. Onun yerine tek söyleyebildiği şey şu oldu: "Ama o burada Cylvan'ın himayesi altında, bu yüzden biri sorun çıkarmaya çalışsa bile, sadece... sadece beni ya da Cylvan'ı ya da Saoirse'yi bul, tamam mı? Hollow'a da bunu syle. Kimsenin onu rahatsız etmesine izin vermeyeceğim."

"Yapacağım." Letty omzunun üzerinden başını sallamadan önce gülümsedi. "İnsanlar fark etmeden geri dönmeliyim. Parti sona ermeye başladığında bizi hizmetkârların odasında görmeye gelmelisin, tamam mı? Orada kendimize ait küçük bir parti veriyoruz, Morrígan'daki etkinlikler sırasında yaptığımız gibi. Eğer Hollow oradaysa, eminim seni görmek isteyecektir."

"Yapacağım," diye söz verdi Saffron başını sallayarak ve küçük bir gülümsemeyle, arkadaşının onu tekrar terk etmek zorunda kaldığı anda kalbinin nasıl kırıldığını gizlemek için yüzünde tuttu. Bu kadar kalabalık bir odada kendini yalnız hissedebilmesi inanılmazdı.

TAKIM ELEMANLARI

Saffron bir kadeh şarapla meşgul oldu. Ve sonra bir tane daha. Sonra da bir tabak dolusu erikli beyaz kek ve ballı glazür... Etrafında da, kaseden başka nasıl çıkaracağını bilemediği için eliyle kenarlarından topladığı bir avuç çilek vardı. Bunların yenmesi gerektiğinden de tam olarak emin değildi. Saray büfeleri Morrigan'da ya da Luvon'un malikânesinde ziyaretçiler için hazırladığından çok daha kafa karıştırıcı ve abartılıydı ve Letty'den rehberlik istemediği için pişmanlık duyuyordu. Tabaklardaki şeylerin yarısının ne olduğunu bile bilmiyordu ve içtikçe muhakemesi daha da zayıflıyordu. En azından onu neyin sarhoş edeceğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Yüksek fey misafirlerinin, saray soylularının birbirlerinin etrafında dans edip dedikodu ve sohbet etmelerini izlemek onun için alışılmadık bir manzara değildi ama yemekler ve servis ediliş şekillerinden çok daha fazlası, Saffron'un Morrigan'da tanık olmaktan hoşnut olmadığı şeylerden çok farklıydı. Morrigan'daki öğrenciler içki içmek ve sevişmek için en güzel kıyafetlerini giyerken, saray soyluları uzun elbiseler, pırıltılı kumaşlar, mücevher ve altın dolu mücevher kutuları giyiyordu. Her adımda şingirdiyorlardı. Saçları uzun ve mükemmel parlaklıktaydı, altın teller ve daha parlak mücevherler birbirine geçmişti

Saç telleri boyunca, başlarının arkasına tutturulmuş uyumlu ısıltılı taçlar. Cylvan'ın çıplak bir enseyi göstermekle ilgili söylediklerini hatırlayarak kendi kısa saçlarının her zamankinden daha fazla farkına vardı. Ne zaman gözlerin tekrar teninde gezindiğini hissetse, ovalamaktan kendini alamıyordu.

Kendini kaptıracak başka bir şey aramadığı zamanlarda Saffron her hareketiyle etrafındakileri taklit etmeye çalışıyordu. Ayakları acımaya başlamış olsa da dik durdu, asla sarayın dış cephesine ya da trabzanlara yaslanmadı. Şimdiye kadar gördüğü en küçük çatallarla çilek yeme alıştırmaları yaptı; görünüşe göre bu çatalların ömrü sadece bir ısırıktı ve bir başkası için altın bir kâseye atılmaları gerekiyordu. Diğer fey konukların bir seferde beş ya da on küçük tek lokmalık çatal ya da kaşık kullanmalarını izledi. Her seferinde kendini biraz aptal gibi hissetse de, rujunu lekelememesi için ısırığın dudaklarına değmemesine dikkat ederek onların izinden gitti. Şarap kadehinin kenarını da aynı nedenle aynı derecede nazik bir dokunuşla ağzına götürdü, ancak içgüdüğü kadehi geri atmak ve bir kerede içebildiği kadarını yudumlamaktı. Özellikle de yabancılar ona yaklaşıp sohbet etmeye çalıştıklarında. Adını, orada kiminle olduğunu sormaya çalışıyorlardı. Saffron boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Ama iyi bir izlenim bırakacağına söz vermişti. Her şeyi yapmak için uyum sağlayabilirdi. Doyurucu yemek tabakları ve görünüşe göre erotik bir şekilde kesilmiş saçlarıyla bile.

Saffron yüksek bir fey olabilir, diye karar verdi, yedikçe, içtikçe, dakikalar korkunç bir şey olmadan ya da biri onun içini görmeden geçtikçe kendine güveni artıyordu. Belki de gerçekten çok kolay olacaktı. Tüm hayatını yüksek feyleri el pençe divan bekleyerek geçirmemiş değildi; nelerden hoşlandıklarını, nasıl davrandıklarını, nasıl konuştuklarını, nasıl

Her fırsatta birbirlerine laf atıyor, inliyor, sözlü ve gerçek anlamda sakso çekiyorlardı. Hayatının çoğunu onları uzaktan gözlemleyerek, onlara yakından hizmet ederek, onlar hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenerek geçirmişti. Tek yapması gereken tüm bunları kendi ağzına, yüzüne ve hareketlerine uygulamaktı.

Yakışıklı bir fey lorduyla iki dakikadan daha uzun süre sohbet etmeyi başardığında, Saffron'un kendine güveni arttı. Elbette, sadece Avren'in ne kadar sıcak olduğundan, Saffron'un kıyafetinin Kral Tross'un tasarımlarından biri olduğundan, dekordaki çiçeklerin ne kadar güzel olduğundan bahsettiler ama belki de hepsi bu kadardı. Tanrı biliyordu ki Saffron da Morrigan şenliklerine katılırken bu yüzeysel zırvalardan daha derin bir sohbele kulak misafiri olmamıştı. Belki de utançtan ziyade can sıkıntısından ölmekten endişe etmeliydi.

Başka birini dansa kadar etkilediğinde, Saffron gergin bir şekilde kabul etti ve daha önce Avren'de hiç kimseyle dans etmediğini söyledi. Görünüşe göre partneri, Saffron'un kendi ayaklarına takılıp düşmesini ve sürekli özür dileyip sonra da bunu başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışmasını sevimli bulmuş. Sakarlığının sevimli ve gülüşünün müzikal olduğunu söylüyorlardı ama Saffron sevimli olmaya çalışmıyordu. Saffron sadece normal olmaya çalışıyordu.

Dans partneriyle birlikte dans pistinde Prens Cylvan'ın ve kendi partnerinin yanından geçtikleri an, Saffron'un farkındalığı daha da arttı; Cylvan'ın yüzündeki ifade saf, buz gibi bir ifadeydi ve açıkça Saffron'un partnerinin ölmesini diliyordu. Saffron'un o gece Cylvan'la yolu ilk kez kesişmişti; *mesafeli* olmaya ve ortama *uyum sağlamaya* o kadar odaklanmıştı ki görmek istediği tek kişiyi aramamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. O kısacık anda bile birbirlerinin yanından geçip gittiler.

Saffron gözlerinin başka bir yerde çok uzun süre kalmasına izin vermemeye çalıştı. Cylvan'ın tuniğinin sadece güzel koyu mavi-yeşil rengini gördü ama hiçbir ayrıntıyı göremedi. Bu onu neden bu kadar üzüyordu? Sanki ormanda ender rastlanan bir güzelliğe tanık olmayı kaçırmıştı.

Her iki durumda da, fey lorduna hayatını koruma şansı vermek için dansın sonunda kendini dışarı attı. Cylvan'ın kendisini başka biriyle dans ederken gördüğünde verdiği tepkinin tamamını görmemiş olabilirdi ama bunu kesinlikle hissetmişti. O gece kan dökülmesine sebep olmayacağına dair kendine söz vermişti ve kendi işine bakarak Cylvan'ı uysal tutmak da bunun bir parçasıydı.

Ama ölümü dileyen başkaları da vardı, çünkü Saffron bir anda fey lordları, leydileri, centilmenleri ve diğer herkes adını sormak, kıyafetine iltifat etmek, Avren'de nasıl vakit geçirdiğini sormak, Mairwen'e kaydolduğu için onu tebrik etmek için yaklaşımadan bir an bile huzur bulamaz olmuştu. Luvon böyle bir şey olacağını ima etmişti, saray mensuplarının yeni şeyleri, yeni manzaraları, şenliklerinde yeni konukları nasıl sevdikleriyle ilgili bir şeyler söylemişti ve onu bir kez fark ettiklerinde, Saffron kaçınılmaz olarak dikkatlerini başka bir yöne çekmek için başka bir şey gelene kadar elinden gelenin en iyisini yapmak zorunda kalacaktı. Ostara'da aynı insanları kutsadığı gibi, ağaçların arasından fırlayıp ortalığı karıştıracak olan kendi kanlı, yepyeni üvez cadısı neredeydi? Bu hınzır düşünce onu şarabına doğru sırtmaya itti ve açık büfe masasında onunla flört etmeye çalışan bir sonraki isimsiz, unutulabilir fey lorduna kirpiklerini kırıştırdı.

Aynı derecede hınzır bir yanı, açık avluda Cylvan'la göz göze gelmekten bile hoşlanmaya başlamıştı ve Cylvan'ın bakışları her zaman onun üzerindeydi. Kendi partneriyle dans ederken, köşede sosyalleşirken, bir kadeh şampanyayı yudumlarken bile dikkatini Saffron'dan uzun süre ayırmıyor gibiydi. Bu konuda bir şey vardı

rahatlatıcıydı, heyecan vericiydi, bir şeyler

-Özellikle de Saffron içtikçe, her şeye sahip olan prensi ne kadar kıskandırabileceğini daha çok merak ediyordu. Herkesi. İlgi göstermek için birkaç hafta daha beklemesi gereken küçük, güzel Alvényan ziyaretçisi hariç.

Ancak Saffron, saray mensuplarının gözündeki doğal, insani yerini, etrafta dolaşanlar farkında olmadan sadece çok yakın durarak onu sohbete dahil ettiklerinde hemen hatırlıyordu. Her seferinde midesi kızgınlık, can sıkıntısı, öfke ya da küçümsemeyle bulanıyordu, çünkü her kelime tam da beantighe olarak çalışırken öğrendiği gibiydi. Aynı şenlikteki diğer insanlar hakkında aleni dedikodular, Cylvan'ın kendisi hakkında gerçek dışı söylentiler fısıldanıyor, prensin dans ettiği ya da kısaca konuştuğu herkes hakkında kıskançlıktan ya da başka bir şeyden kaynaklanan kötü konuşmalar yapılıyordu. Cylvan'ı bir insan olarak önemsemeyen ama yine de onun gözüne girmek için savaşıyor insanlar. Sadece onun uyumlu ortağı olmak isteyenler, kraliyet ailesinin bir parçası olmak isteyenler, böylece kendileri ve aileleri Cylvan'ın hükümdarlığı boyunca lüks içinde yaşayabileceklerdi. Gece Mahkemesi ya da değil. Hepsi de aynı düşünceyi paylaşan o kadar çok kişi *var ki... Kaderinde Gece Divanı olup olmaması umurunda bile değil. Eğer yeterince güçlüysen, Gece bile sana zarar veremez.*

Saffron kendini bu konuşmalara dahil etmekten kaçınmayı başardı. Yiyecekleri daha fazla atıştırdı, sonunda kim tekrar isterse onunla dans kabul etti, konuşmak için yaklaşan herkesle sıkıcı bir sohbet yaptı. Onlarla nadiren ilk o konuştu. Parti devam ettiği sürece de bir kez bile konuşmadı. Söyleyecek bir şeyi olmadığını zaten biliyordu. Söyledikleri hiçbir şey bir cümleyi bitirmesi için gereken süre boyunca dikkatini çekmiyordu. Partiler, giysiler ve sahil evlerinden başka bir şey yoktu,

tatiller, aile dramı. Saffron'un umurunda değildi. Gece yarısı gelip geçerken, Saffron sadece yatmak istiyordu.

"Sizce bir insan yemek yemeden ne kadar dayanabilir?"

Arkasına saklandığı süs bitkisinin diğer tarafında kaynaşan küçük bir fey grubundan gelen bu sözler dikkatinin dağılmasını engellemeye çalıştı. Şarabını yudumladı. Görmezden gelmeye çalıştı.

"Bilmiyorum. Bir hafta mı? Hepsi için farklı. Annemin kaç tanesini bodruma koyduktan sonra yanlışlıkla açlıktan öldüğünü size anlatamam. Sadece orada olduklarını unutuyor."

Gülüşüler. Saffron biraz daha şarap içti. Zihnini biraz daha hızlı doyurması için yalvardı. Şarabın etkisi çok çabuk geçiyordu. Koca sarayda onun gibi kronik olarak çileden çıkmış bir beantighe'yi sarhoş etmeye yetecek kadar şarap yoktu.

"Bir keresinde Fall Court'taki göl evimizde iki beantigh bırakmıştık. Ertesi yıl köpeklerden biri ormanda kemiklerini bulana kadar fark etmemiştik."

"Bütün kilerinizi yemediler mi?"

"Sezon sonu olduğu için biz ayrıldığımızda boştu.

Onları önce açlığın mı yoksa soğuğun mu vurduğunu hâlâ merak ediyoruz."

"Biri yaşamak için diğerini yerse hiç şaşırırmam.

Çirkin."

"Bir keresinde amcamın özel adasına da 'yanlışlıkla' bir beantighe bırakmıştık. Yine de babamı ahlaksızlıktan ihbar etmekle tehdit ederek bunu istediler."

"en kötü şikayetler, değil mi? Sanki ellerimi bir beantighe'nin üzerine koyacakmışım gibi."

"Bazen geçici bir dürtüyle ilgilenmek için sadece bir bedene ihtiyaç duyarsınız." "Hangisi daha zararlı olurdu, bileğe vurulan tokat mı yoksa

İnsanları becermekten hoşlandığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Yukarıda Tanrılar var, her gün bileğime bir tokat yiyeceğim."

Saffron'un elindeki bardak kırıldı. Şarap bluzunun önünü ıslattı ama Saffron hemen tepki vermedi. Göğsünde kabaran öfke dalgasıyla savaşıarak yere baktı. Ön kolunda yanan bir sancı alevlenirken parmakları seğirdi. Burnundan nefes almaya çalıştı ve elini yavaşça hareket ettirerek yara izlerine bastırdı.

"İyi misin?" Gruptaki fey kadınlarından biri bitkinin etrafına eğilip Saffron'a yukarıdan aşağıya bakarak sordu. Ona belli bir samimiyetle bakıyordu ama Saffron bunun sadece onun kendilerinden biri olduğunu düşündüğü için olduğunu biliyordu. Onlardan biriydi, yüksek bir feydi, sohbete katılmaya davet edilseydi onlarla birlikte gülebilecek bir fey lordu. Ama kadın yoldan geçen bir beantighe'den yedek bir kadeh şarap alıp gülümseyerek ona ikram ettiğinde bile söyleyecek bir şeyi yoktu. Bu arada, bir avuç insan hizmetkâr Saffron'un yarattığı dağınıklığı düzeltmek için acele ediyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, yerdeki şarabı siliyor ve kırık camları çıplak elleriyle temizliyorlardı.

"Alvénya'dan geliyorsunuz, değil mi?" diye devam etti kadın, uzanıp Saffron'un kolunu nazikçe tuttu ve onu daha yakına çekti. Onu çemberin içine davet etmek için. Bunu yaparken beantighe'nin ellerinden birinin üzerine bastı, insan tıslayıp hızla geri çekilirken zorlukla irkildi. Saffron'un gözleri onlara takıldı, tenlerine batan cama dönmeden önce topuklarının altında ezilen parmaklarının acısını bastırmak için sadece bir anları vardı. "Henüz tanıştırılmadık. Avren hakkında ne düşünüyorsun?"

"Az önce o beantighe'nin eline bastın."

"Hm? Ah, bir şey yok, neredeyse hissetmedim," dedi ve ayakkabısını incelemek için ayağını hafifçe uzattı. "Sürtünme yok. Eğer çok daha kötüsünü memnuniyetle yapardım. Bazen düşünüyorum da

elleri elik yünü gibidir, bu yüzden de beantighes olmak için doğarlar."

Etrafındaki herkes kıkırdadı ama Saffron içinden geçenleri bastıramadı. Sanki kolundaki kurt, dişleri ve pençeleriyle serbest kalmak yerine kendi hareketleriyle ortaya çıkmıştı. Parmaklarını kadının elinde döndürerek onu kavradı, sonra kadının parmaklarını geriye doğru büktü. Daha fazla, daha fazla, daha fazla... Ta ki kadın telağla haykırana ve Saffron parmaklarının baskının altında tıkırdadığını hissedene kadar. Saffron parmaklarını yerinden çıkaramadan kadın kendini çekip kurtardı, adama küfrederek sorununun ne olduğunu öğrenmek istedi-

"Her şey mı?"

Prens Cylvan Saffron'un en sevdiği parfümü kullanıyordu; Saffron bunu ancak yeterince yaklaştığında anlayabildi. Saffron, daha kötüsünü yapma dürtüsüyle savaşan sarhoş diş gıcırtılarından başka bir şey düşünmeden döndü ve s zs zce ona baktı. Bir parçası sadece hayal görmediğini merak etti. Cylvan'ın konuştuğunu gerçekten duyup duymadığını. Ama sonra gözleri buluştu ve Cylvan'ın uzanıp ona dokunma dürtüsüne nasıl direndiğini gördü, sanki Saffron'un kopmaya ne kadar yakın olduğunu görebiliyordu.

"Bu iftlik çocuğu bana saldırmaya çalıştı!" Kadın bağırdı, elini sanki Saffron gerçekten kemik kırmış gibi tutuyordu. Adam hiç düşünmeden dudak büktü, bu da kadını daha da sinirlendirdi. Cylvan'ın kolunu tuttu ve acınası bir sesle ellerini koluna doladı. "Majesteleri, elbette olay çıkarmak istemem ama lütfen dikkatli olun. Durup dururken bana saldırdı."

"ok içtim," diye cevap verdi Saffron, kaşlarını çatmadan önce çünkü tam olarak söylemek istediği şey bu değildi. Cylvan ani bir kahkaha patlamasına engel olamadığı için yarılacakmış gibi görünüyordu. Saffron ayaklarının dibindeki beantighe'yi işaret etti, düşüncelerini dizginlemek için mücadele ediyordu.

"Şu beantighe'nin eline bastı," dedi aslında niyetlendiği şeyi. Hâlâ dizlerinin üzerinde bardak toplayan söz konusu beantighe kıpırdamadan durdu. Saffron'a endişeyle bakıyorlardı ama Saffron onları bu işe karıştırdığı için kısmen pişmanlık duyuyordu. "Onları kabul etmedi. Bu beni kızdırdı."

Kadın alay ederek yanındaki diğer yüksek feylere bir bakış attı ve Cylvan'a bir kez daha bayılmış gibi yaptı. Ancak o bir şey söyleyemeden Cylvan aşağıya bakarak beantighe'yi de onayladı.

"Leydi Callan elinize mi bastı? Elbette sadece bir kazaydı."

Daha önce hiç doğrudan, özellikle de kraliyet ailesinden biri tarafından konuşulmamış olan beantighe hemen başını eğdi ve gözlerini kaçırdı. Hiçbir şey söylememeleri gerektiğini bildikleri için ağızlarını sıkı sıkıya kapattılar. Ama Saffron bu kurallara uymak zorunda değildi. Fey büyüsünü taktığından beri ilk kez, sonunda iyi bir şeyler yapmak için kendini tamamen güçlü hissediyordu. Çok küçük bir şey bile olsa.

"Öyle yaptı," dedi. "Alfidel'den birine yakışmayan bir davranıştı. O kadarını biliyorum."

Cylvan tekrar Saffron'un gözleriyle karşılaştı. İfadesi tereddüt ve kendini beğenmişliğin eğlenceli bir karışımıydı, sanki içinde bir savaş sürüyordu, Saffron'u, Alvényalı ziyaretçiyi henüz umursamak için hiçbir nedeni olmayan iyi, soğuk bir prens gibi başından savmaya mı yoksa partilerden nefret eden ve kendi başına bir olay çıkarmaya bayılan kötü bir prens gibi fey leydisini sözlü olarak azarlamaya mı karar vermeye . Saffron hangisini tercih edeceğini biliyordu.

Ama Cylvan ikisini de seçmedi. Beantighe'lere dönerek ayağa kalkmalarını işaret etti. "Bugünlük görevleriniz tamamlandı."

Gece. Revire git, seni benim gönderdiğimi söyle. Seni sargıya alsınlar ve ağrın için bir şeyler versinler."

Beantighe kaskatı kesildi. Saffron nefes almayı bile bırakmış olabileceklerini düşündü. Prense baktılar, sonra Saffron'a, sonra fey leydisine, sonra tekrar Cylvan'a baktılar ve derin bir selam verip diğer yöne doğru aceleyle ilerlediler. Saffron, Cylvan'ın yüzünü tutup onu öpmemek için kendini zor tuttu. Tanrım, neden bu kadar tahrik olmuştu?

"Açık büfe masadaki herhangi bir şeyi denediniz mi Lord Saffron? Burada en iyi Alvish ikramlarından bazıları var. Ben de bitter çikolata ve ahududulu trüfleri çok severim." Cylvan tekrar Saffron'a hitap etti ve Saffron dudaklarını birbirine bastırdı. Cylvan onun aslında her şeyden en az bir tane tattığını kesinlikle biliyordu ama bu sözlerde daha fazlası vardı. Tüyleri diken diken olan Saffron'un kolları kızardı, acaba farklı bir performans mı sergilemesi gerekiyordu? Başını iki yana salladı ve Cylvan fey leydisinin ulaşamayacağı bir yere çekilerek bir elini nazikçe Saffron'un sırtının alt kısmına soktu ve hafif bir dokunuşla onu yemek masasına götürdü. Saffron'ın kalbi sanki yasak bir şey yapmışlar gibi hızla çarptı.

Söz konusu bitter çikolatalı truffle'lara gelince, Cylvan daireler çizen kuleden bir tane kopardı ve Saffron'un çenesinin altına dokunmadan önce kendisi için bir ısırık aldı. Saffron içgüdüsel olarak tepki verdi ve Cylvan'ın ikramın geri kalanını dilinin üzerine sıkıştırması için ağzını açtı. Saffron'un yanakları kızardı, aniden Cylvan'ın gözleriyle hiç karşılaşamadı. Cylvan'ın bakışları, Saffron'un dudaklarının tatlı lokmanın üzerine kapanmasını izlerken tiyatral bir tavırdan, ayrılmış dudaklara ve ilgi dolu alçalmış gözlere dönüşmüştü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, alçak ve çekici bir sesle. İnsanlar kesinlikle bakıyordu. Tanrım, her biri

bakıyorlardı, bakmıyormuş gibi yapsalar bile. Saffron fark etmemiş gibi davranmak zorundaydı.

Saffron'un söyleyebildiği tek şey "Tadını çok beğendim," oldu. Cylvan bu kadar basit bir cevap bile çekiciymiş gibi sırttı ve Saffron onun karnına bir dirsek atabilmeyi diledi. Prens ne yaptığını çok iyi biliyordu, sanki bir tür özel ceza gibi. "Özür dilerim majesteleri, sizi başka bir yere çekmek istememiştım-"

Cylvan masadan bir çilek alıp ısırmadan önce, "Böyle giyinmişken beni kendine çekmemen imkânsız," diye güvence verdi.

"Teşekkür , . Kral Tross'un tasarımlarından biri."

Cylvan meyveyi biraz fazla baştan çıkarıcı bir şekilde mideye indirerek, "Gururunu okşuyor," diye iltifat etti. Bu, Saffron'a en son kalabalık izlerken bu şekilde çilek paylaştıkları zamanı hatırlattı, gerçi o zaman da Cylvan'ın bacaklarının arasında diz çökmüş, Danann Evi'nin ön salonunda kalabalık bir şenlikle çevrili prene çilek yediriyordu. Saffron onun saçını çekmek istedi. Belki Cylvan da bunu biliyordu, çünkü partiye geri dönmek için izin istemedenden önce karanlık, hınzır, düzensiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yolda öfkeli Leydi Callan'ın elini tuttu, sanki Saffron'un hatırı için onunla da arasını düzeltmesi gerektiğini biliyordu. Dans pistine dönerken yol boyunca gülümsedi.

Saffron onun gidişini izledi. Diğer tüm partililerin sanki hiçbir şey olmamış gibi sohbetlerine geri dönmelerini izledi. Saffron sadece diğerlerine sırtını dönebildi, ellerini yüzüne bastırdı ve tüm vücudu sıcaktan kavrulurken nefes almaya çalıştı. Tanrım, biraz zamana ihtiyacı vardı. Temiz havaya ihtiyacı , zaten dışarıda olmasına rağmen daha da taze bir şeye ihtiyacı vardı. Cylvan'ın gülümsemesinin, o olgun çileği ısırırkenki yüzünün, ağzının çileğin üzerinde nasıl gerildiğinin hatırasından kurtulmak için bir şansa ihtiyacı vardı.

Meyve. Tanrım, Tanrım, Tanrım, *Tanrım*, Saffron daha sonra onun kılıcını tekmeleyecekti.

Ama sonra fısıltılar kulağına çalındı ve utanç yerini rahatsız edici bir utanç duygusuna bıraktı.

Ay çarpmış prensin bunu söylemesi hiç şaşırtıcı değil. Beantighe aşığı, tıpkı Connacht'ta olduğu gibi.

Saffron, Cylvan'ın dansa geri döndüğü yere baktı. Ya fısıltıları duymamıştı ya da görmezden gelmişti ama Saffron altından halının çekildiğini hissetti. Kuzgunuyla arasındaki her bir etkileşimin dedikodulara, söylentilere ve skandallara yol açabileceğine dair alçakgönüllü bir hatırlatma.

SAFFRON KALABALIĞIN DIĞER UCUNDA ASCHE'YI GÖRDÜĞÜ AN,

Bir kadeh şarap daha alıp içtikten sonra onlara doğru ilerledi. Mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Yeni dokuma porsuk bileziği hakkında onları rahatsız edecek kadar sarhoştı, davranışını vahşi büyüüne ya da içtiği şarabın miktarına bağlamaya hazırdı. İnsanların ona bakmasını engelleyecek herhangi bir şey. Sözlü tacizde bulunduğu feylerin iyiliğinin karşılığını vermek için onu bahçelerin karanlık bir köşesinde köşeye sıkıştırmasını engelleyecek herhangi bir şey.

"Ekselansları," diye selamladı Saffron, Asche'nin sıçramasına neden oldu, çünkü açıkça şenliklerden kaçmaya çalışıyorlardı. Onlar da Saffron'a sert ve garip bir gülümsemeyle karşılık verdiler.

"Lord Saffron, merhaba. Yani, Saffron, değil mi? Ben de öyle duymuştum. Siz de Alvénya'dansınız, değil mi? Ben hiç ziyaret etmedim, ama çok güzel olduğunu duydum-"

"Birlikte bir dersimiz var Asche," diye mırıldandı Saffron. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Tabii, elbette," dedi Asche, çok hızlı konuşarak, elindeki sert peçeteyle kendini yelpazeleyerek, spor için avlanıyormuş gibi sürekli etrafına bakarak. "Partiden keyif alıyor musun? Cylvan'ı seninle konuşurken gördüm. Prens Cylvan yani. Kardeşim. Kıyafetiniz çok güzel, babam tarafından tasarlandı, değil mi? Diğer kardeşlerimle tanıştınız mı? Onlar teknik olarak sadece üvey kardeşlerim, birbirimize pek benzemiyoruz, bu yüzden aramızdaki ilişkiyi gözden kaçırmak kolay. İşte, sizi tanıştırayım, annelerinin yanındalar. Gördünüz mü? Nazik Naoill değil, o benim annem. Eoine uyumlu bir ata. O aslında Kral Tross'un kız kardeşi. Kral Tross diğer kardeşlerime onunla birlikte babalık etmedi, tabii ki bu garip olurdu ama-"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Saffron. "İyi olacak mısınız?"

Asche gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi ama tedirginlikle tuniğinin önünü tuttu. "İnsanlar bana ne zaman kendi talip galalarımı düzenlemeye başlayacağımı sorup duruyor. Sürekli dans etmemi istiyorlar. Sanki Cylvan'ın onlar için ulaşılmaz olduğunu biliyorlarmış gibi. Şimdiden anneleri tarafından yedi taliple tanıştırıldım."

"Tanrım," diye gülmemeye çalıştı Saffron ama imkânsızdı. Endişenin alevlerinin Asche'nin bluzunun önünü kavrayan parmak deliklerini yaktığını görür gibi oldu. "Letty beni yurttan bir beantighe'ye davet etti. Neden biz de katılmıyoruz?"

Sanki Saffron Asche'ye partiyi ve tüm dekorunu ateşe verme izni vermiş gibiydi. Ruh hali bir anda değişti, sırtarak Saffron'un elini tuttu ve Saffron'un aklından geçen her neyse ona hükmetmek için kavrayışını değiştirdi. "Tanrılara şükürler olsun. Senin için tanrılara şükürler olsun. Bir gün inanılmaz uyumlu bir kral olacaksın. Hadi ama, beantighe partileri çok daha eğlenceli zaten."

KURULUŞ

Belki de Saffron'un bu kadar iyi olmasına şaşırması gerekirdi.

Asche, beantighe yatakhanelerine giden yolculuklarında muhafızları ve sarayın ana caddelerini atlamış, her koridoru, arka koridoru, gizli merdiveni, bahçe yolunu, hatta hizmetlilerin geçitlerini bile çok iyi bilmelerinden etkilenmişti. Saffron'a Cylvan'ın karanlık yatak odasına gizlice girmenin en hızlı yolunu bile gösterdiler; Saffron keşke bu kadar sarhoş olmasaydı ve ayakları titremiyor olsaydı, Cylvan onu yakalamadan odanın her santimini keşfetmek isterdi. Asche, beklemek zorunda kalmak istemediği için Saffron'u dürtmeye çalıştı ama Saffron prensinin uyuduğu, çalıştığı, yaşadığı o yerin büyüüne kapılmıştı. Duvardaki keman koleksiyonu, sergilenen kılıçlar, etrafa saçılmış giysiler, boş şarap şişeleri ve mücevherlerden oluşan tanıdık dağınıklık. Saffron, aptal, güzel kuş prensinin, beantighlerin o odayı temizlemesini yasaklayan kuralları olup olmadığını merak etti. Tıpkı Aon-adharcach süiti gibi. Güzel kuş, orada kendi dağınıklığını yargılayan ve bunu düzeltmek için planlar yapan gizli bir beantighe olduğunu bilmiyordu.

Pencereler gotik dövme çelikle detaylandırılmıştı, yükseliyor ve lanset kapaklarının ağzında sivri bukleler halinde dönüyor. Duvarlar

Gümüş desenli koyu renkli duvar kâğıtları, her zamanki gibi siyah çarşaf, odadaki diğer parçalarla uyumlu koyu renkli ahşaptan yapılmış karyola. Parfüm ve tütsü kokan oda, sadece etrafta kümelenmiş bir avuç şamdanla aydınlatılıyordu. Saffron odanın henüz elektrik ışığıyla donatılmadığını anlayabiliyordu ve bu yüzden Cylvan'ı daha da çok seviyordu. Saffron mum ışığını daha çok tercih ederdi. Saraylılar gittikten sonra minnettarlığını düzgün bir şekilde göstermeyi umuyordu.

Tanrım, prensin yatağına gömülmek istiyordu. Onu koklamak, ayrı kaldıkları her gün Cylvan'ın uyuduğu battaniyelerin içinde yuvarlanmak... Ama Asche'nin dırdırı ısrarcıydı ve Saffron sonunda yine arkasını dönmek zorunda kaldı. Tek teselli, çok yakında tekrar oraya döneceğini bilmektir, umarım Cylvan'ın kolları ona sarılmış halde.

Bir insan partisinde giymek için daha az parlak ve ışıltılı bir şeyler bulmak için prensin gardırobunu karıştıran Saffron, halihazırda giydiği pantolon ve Cylvan'ın bol gömleklerinden birinde karar kıldı, ancak geniş yakanın açılıp omuzlarından tamamen düşmemesi için ortasına bir kemer sıkıştırmak zorunda kaldı.

Yüksek fey saray mensuplarının kol kola dolaştığı arka bahçelerde bile Asche fark edilmeden yanlarından geçip gitmek için tam olarak nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Ağaçların arasından, dış çit boyunca, bahçenin ortasından geçen derenin kıyısından.

Arka kapıdan çıkıp yıpranmış basamakları tırmanan Saffron daha şimdiden sıcak bir ateşin kokusunu ve Beantighe yatakhaneleri olduğunu tahmin ettiği bir grup binanın dışını aydınlatan alevlerin parıltısını görebiliyordu. Kalbi hızla çarpıyordu; arkadaşlarının uyuduğunu bildiği yere bu kadar yakın olan bu turuncu renkten nefret ediyordu.

Ancak tepenin zirvesine vardıklarında onları karşılayan ateşli bir yıkım yoktu, sadece tanıdık yüzler vardı; yüzler olmasa bile yuvarlak kulaklar

-Dans ettikleri bir dizi bireysel ateşin etrafında kalabalıklaşıyorlardı,

Enstrümanlar çalıyor, içki içiyor ve çubuklar ve raflar üzerinde yiyecekler kızartıyorlardı. Bu manzara Saffron'un sırtına neden oldu ve sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez onlarla bir arada olma hevesiyle göz alıcı kolyesini başının üzerine . Tanrım, sadece birkaç gün sonra bile yuvarlak kulaklarla çevrili olmayı o kadar özlemişti ki.

Asche insan şenliğinde hoş karşılanan ya da en azından şaşırtıcı olmayan bir konuk gibi görünüyordu, geldiklerinde ne bir nota atlanıyor ne de bir baş dönüyordu. Asche, Saffron'u Cylvan'ın talipleri galasına katılan bir misafirin beantighe'si olarak tanıttı ve Saffron hemen kucaklanıp kurtlar sofrasından bir koyun gibi ağıla alındı. Alkolün etkisiyle de olabilir ama bu sıcaklık onu duygulandırmış, coşkuyla teşekkür etmiş ve eline tutuşturulan her türlü yiyecek ve içeceği minnetle kabul etmişti.

En çok görmek istediği yüzlerden birini gördüğünde, biraz daha fazla sersemlemişti, ateşlerden birinin yanından tökezleyerek geçti ve Hollow'un şaşkın, uzanmış kollarına yığıldı. Saffron onu sıkıca kavradı ve nasıl kilo aldığını, sarayın ona iyi davranıyor olması gerektiğini söyledi; Hollow da onu ensesinden yakaladı ve birbirlerini son gördüklerinden bu yana sadece birkaç gün geçtiğini mırıldandı. Saffron ona gözlerini kırpıştırarak baktı, ağzı bir karış açıktı, sonra da kesinlikle en az bir sonsuzluk olduğunu ısrarla tekrarladı.

Hollow sonunda iç çekerek, "Köle olmak için onca yer varken, sanırım kraliyet sarayı en kötüsü değil," dedi ve Saffron'u bırakıp oturması için çekti. Saffron'un eline bir bira şişesi sıkıştırdı.

Hollow'un karşısında oturan yabancı, elindeki şişede ne varsa geri fırlatmadan önce, "Senin ağzından duymayı beklediğim onca şey varken," diye güldü. Saffron öne doğru eğildi, adamın sesini belli belirsiz tanıyordu ama yüzünde bir şimşek çakmıştı

aşinalık. Bir başka cıvata Saffron'a sıkı bir adrenalınle çarptı, ayağa fırlayana kadar içini sıktı, Hollow onu yakalamak için önce kollarını uzatmasaydı neredeyse ateşin içine düşüyordu.

"Sen!" diye bağırdı, Hollow onu tekrar kütüğün üzerine çekerken meydan okurcasına kıvranıyordu. "Seni pislik!"

Ryder Kyteler her zamanki gibi rahat bir tavırla şişesinin ağzına gülümseyerek, "İronik bir şekilde Hollow'un bu gece beni ilk karşıladığı gibi," diye cevap verdi. Saffron dudak büktü ve sonunda Hollow' itti. Gergin bir tavşan gibi ormana doğru koşma isteğini bir kenara itti, ayıklığının kalan son kırıntıları da bu kadar sallantılı bacaklarla o kadar uzağa gidemeyeceğini biliyordu. Bunun yerine acımasız bir inatçılığı seçti.

"Sanırım sarayda çalışıyor olman mantıklı," dedi Saffron. "Aslında iddia ettiğin gibi insanların özgür kralı değilsin, değil mi?"

Ryder'ın gözleriyle tekrar karşılaşmak istememişti ama onlardan kaçınmak neredeyse imkânsızdı, bu yüzden doğrudan gözlerinin içine bakmayı tercih etti. Sonra kendi açıklamasını sunmadan önce adamın neden öyle gülümsediğini anlamaya çalıştı.

"Ben sarayda çalışmıyorum," dedi bir parça kibirle. Bir ağız dolusu birayı daha yuttu. "Bu partilere sadece çalışan insanları kontrol etmek için geliyorum."

"Ryder," diye homurdandı Hollow tehdit eder gibi. Ryder gülümsemeye devam etti.

"Sen tam olarak kimsin?" Saffron açıkça sordu. "Geçen sefer sen yerde kaybolmadan önce sorma fırsatım olmadı. Ya da en son ormanda birbirimizi gördüğümüzde."

"İlk görüşmemizden ne kadarını hatırladığını merak ettim. O zamanlar anlaşılabilir bir şekilde kendinde değildin. Geçen sefer ormanda da pek *kendinde* değildin. Ne de şimdi. Ne zaman sağlam bir zeminde buluşabileceğiz?"

Saffron'un şişeyi kavrayışı sıkılaştı.

"Yaz bitene kadar senin için endişelenmeme gerek olmadığını söylemiştin," diye cevap verdi alaycı, sinirli ve inatçı bir tavırla. "Bunu tutmak için çok çabalıyorum. Ve senin de bu sözü tutmak için biraz daha çaba göstermeni istiyorum."

"Evet, bu sözü verdim. Ve aslında o zamana kadar seni rahatsız etmeye hiç niyetim yoktu," diye kabul etti Ryder. Bunda Saffron'u daha da sinirlendiren bir şey vardı. "Ama sonra Fullam'ın dışında adamlarımdan birini sakatladın. Belki sohbet etmeye heveslisindir diye düşündüm."

"Sen ne?" Hollow tersledi ama Saffron sadece bakmakla yetindi. Parmakları kısa bir süreliğine kolundaki yara izine dokundu. Kalbi küt küt atmaya başladı.

"Ama bunu yapmadığını biliyorum, değil mi Saffron?" Ryder sesini alçaltarak ve hafifçe eğilerek devam etti. Saffron kıpırdamadı, adamın gülümsemesinin ne kadar bilgili olduğu karşısında mide bulandırıcı bir şekilde büyülenmişti. "Sadece bir kazaydı, değil mi?"

Saffron'un ağzı kurumuştı. Dudaklarını sertçe yaladı, sonra cevap vermeden önce boğazını temizledi: "E-evet."

"Sanırım o zaman sana haber vermem için daha iyi bir zaman olamaz... teklifim hâlâ geçerli." Ryder'ın gözleri Saffron'dan hiç ayrılmadı, deniz gibi yoğun ve maviydi. "İlk tanıştığımızda yaptığım teklif. Hatırlıyor musun?"

Elbette Saffron hatırlıyordu; Beantighe Köyü'nde geçirdiği iki ay boyunca kâbuslarına girmişti. Ama bunu söylemeye cesaret edemedi, bu da Ryder'ı bir şekilde daha kötü bir şekilde tekrarlamak zorunda bıraktı.

"Masum bir insanı neredeyse öldüren *kaza* gibi gelecekteki *kazalardan* kaçınmanıza yardımcı olabilirim... sonunda bu feylerin kanınızdaki o özel büyüü anlamanıza yardımcı olmak gibi bir niyetleri olmadığını fark ettiğinizde. Niyetleri yok ve bu konuda hiçbir bilgileri de yok. Ama sanırım bunu biliyorsun, değil mi? Bu yüzden o porsuk ağacını takıyordun.

Bilezik. Çünkü onu kontrol etmek yerine saklamaya, görmezden gelmeye karar verdiniz, değil mi? Çünkü bu daha kolay görünüyor? Daha güvenli?"

Saffron'un burnundan bir damla kan süzüldü ama o bunu fark edemeyecek kadar yavaştı. Yine de Hollow kolunun manşetini kullanarak kanı sildi. Saffron ona bakmadı bile, ellerini yumruk yapıp kucağındaki şişeyi sıktı.

"Peki tam olarak neyi herkesten daha iyi bildiğini düşünüyorsun?" diye sordu. Elini çıplak bileğine, yara izlerinin üzerine götürdü. Sesi titriyordu ve bundan nefret ediyordu ama adamın kibrinden daha çok nefret ediyordu. Bu sözlerin onu nasıl meraklandırıldığından nefret ediyordu. Aynı zamanda Ériu'nun tapınağının dışında yaptıklarından dolayı içini suçluluk ve utançla doldurmalarından ve sonra bunu tamamen unutmaya çalışmasından da.

Ama aynı zamanda, başka hiçbir şey karıştırılmadan önce kendisine huzurlu ve romantik bir yaz vaat edilmesinden de nefret ediyordu. Tek istediği bir taneydi, sadece *bir* romantik yaz, yaşadığı onca şeyden sonra...

"Senin için tüm göğsümü açacak değilim." Ryder'ın gülümsemesi değişmedi. "Sana zaten söyledim, bilmek istiyorsan beni ziyarete gel."

"Finnian Harabeleri'nde," diye bitirdi Saffron, aptal olmadığını kanıtlamak için yanlış bir girişimde bulunmuştu.

"Onunla uğraşma Saff," diye homurdandı Hollow, belli ki iki yanındaki gergin konuşmalardan da aynı derecede rahatsız olmuştu. "Ryder tam bir nazlı hıyar."

Ryder sırtarak, "Ben her zaman Hollow'un favorisi olmuşumdur," dedi ve Hollow'u yanından dürttü. Saffron'un dikkati arkadaşına döndü ve şaşkınlıkla ona baktı. Hollow açıkça bu konuda konuşmak istemiyordu ama belki de Saffron'un o konuşana kadar gitmesine izin vermeyeceğini söyleyebilirdi. Boğazını temizledi.

"Morrigan'da çalışmaya başlamadan önce Avren'de kimsesiz bir çocuktum," mırıldandı, Saffron'un bunu zaten bildiğini bilmesine rağmen. Saffron bunun belki de başka bir şeyi ima ettiğini fark etti - Ryder'ın da kimsesiz bir çocuk olduğunu. Belli ki hâlâ öyleydi. "Ryder ve ben... ben alınıp bir beantighe olmak için sözleşmeden önce aynı çevrelerde koşturuyorduk. Hepsi bu kadar."

Ryder gülerek ve içkisini bitirerek, "*Hepsi bu,*" diye taklit etti. "O zamanlar yaşadığımız tüm eğlenceyi ve çıkardığımız tüm cehennemi göz ardı etmenin bir yolu, dostum."

"Biz arkadaş değiliz."

"Tüm yetiştirdikleriniz mi?"

"O zaman neden beni burada görür görmez içki teklif ettin?" Ryder, Saffron'un sözünü duymazdan gelerek gülümsedi. "Beni özlediğini biliyorum koca adam. Ve konuşacak çok ama çok şeyimiz var. Belki sen ve Saffron, ikiniz de beni harabelerde ziyaret edebilirsiniz. Eminim oraya nasıl gidileceğini hatırlıyoursundur."

Hollow hiçbir şey söylemedi, sadece ateşe baktı. Saffron da bir şey söylemedi, sadece Hollow'a ters ters baktı. Nedenini bilmiyordu ama bu keşif onu öfkelenlendirmişti. Ayağa kalktı, Letty'yi bulup onunla oturmakla ilgili bir şeyler söylemek üzereydi ki-

Ryder, Saffron kaçmaya başlamadan önce, "Eninde sonunda kibarca teklif etmeyi bırakacağım, Saffron," yorum yaptı, ayağa kalktı ve kendini fırçaladı. Saffron gözlerini dikmiş önüne bakıyordu ama Ryder'ın sakın ve yakışıklı gülümsemesini omzunun üzerinden görebiliyordu. Sanki sözlerinin Saffron'un tüylerini diken diken ettiğini biliyormuş gibi; sanki Saffron'un ona sırtını döndüğü anı görmüş gibi.

Saffron yürümeye devam etmeliydi. Burnunu kaldırmalı ve adamı olduğu yerde bırakmalıydı, gözlerini devirmeye bile değmezdi. Ama Saffron sarhoştı. Saffron hüsrana uğramıştı. Saffron günlerdir mümkün olan her duyguyu içinde saklıyordu.

Hayatındaki her yeni ve stresli şeyin içinde geziniyordu. Hayatının en stresli üç günüydü ve gelecekte daha da kötüleşeceğini biliyordu.

O zaman ne yapacaktı?

Dişlerini gıcırdatıp kaşlarını çatan Saffron topuklarının üzerinde o kadar hızlı döndü ki ayağı kaydı ve yakınlarda dolaşan bir takıldı. Muhtemelen bütün bu yaygaranın nedenini görmek için. Saffron denge sağlamak için adamın bol gömleğine tutunurken bir yandan da Ryder'a tüm sarhoş öfkesiyle saldırdı.

"Yardıma ihtiyacım olduğunu kim söyledi?" diye sordu sertçe.

"Yardıma ihtiyacım olduğunu kim söyledi?"

Senin yardımın mı?" diye ısrar etti. "Fullam'ın dışında adamlarınızdan birini tamamen kasıtlı olarak sakatlamadığımı kim söylüyor?" gerçekten söylemek istediği daha kaba bir şeydi. Yine de Ryder'ın gülümsemesi sınır tanımadı.

"Eğer beni görmeye gelerseniz, size gösterebilirim."

"Aptal harabelerinizin iddia ettiğiniz kadar faydalı olduğuna neden inanayım ki?" Saffron tersledi. "Eğer gerçekten iddia ettiğin kadar çok şey biliyor olsaydın, bana burada gösterebilirdin. Beni o tuhaf zindanınıza çekmek zorunda kalmazdınız."

"Evet," diye cıvıldadı arkasındaki yabancı aniden. Saffron onlara soru dolu bir bakış attı, onları tanıyıp tanımadığını anlamak için görüşü çok bulanıktı. Çoğunlukla kahverengi saçları ve soluk tenleriyle bir bulanıklık oluşturluyorlardı. Yine de ayağını ısrarla yere vurarak Ryder'a döndü. Ryder gülümsemeye devam etti.

"O zaman neden şimdi benimle gelmiyorsun? Biz konuşurken saraydan bir avuç insan kaçmaya hazırlanıyor. Benimle gel ve harabeleri kendin gör. İçeri girmene bile gerek yok."

"Bekle," dedi Saffron ve yabancı aynı anda, Saffron sonunda onlardan uzaklaşmadan önce. Ağzından kaçırdı: "Sen ne? Bu gece mi?"

"Yoksa neden burada olduğumu düşünüyorsun?"

"Arkadaşlarınızı kontrol etmeye geldiğinizi söylemişsiniz, ya da-!" "Aynen öyle. Gelmek istiyor musun, istemiyor musun? Çok uzak değil."

"Muhafızları nasıl geçmeyi düşünüyorsun?" Saffron'un arkasındaki insan, meraklı ve suçlayıcı karışımı bir sesle sordu. Saffron gözlerini kısarak onlara baktı, doğru düşünmesini zorlaştıran alkolün etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Onları kesinlikle bir yerden tanıyordu ama bir türlü çıkaramıyordu. "Saray arazisine giriş ve çıkış için tek bir yol var. Vadi köprüsünü geçip de-"

"Buranın her kaplamalar var," dedi Ryder. Saffron hâlâ emin olmasa da kiminle konuştuğunu çok iyi biliyormuş gibi gülümsedi. "Siz de görmek ister misiniz?"

"Evet," diye cevapladılar tereddüt etmeden. Ryder'ı bile hazırlıksız yakalayan bu cevap karşısında Ryder tekrar sıırttı.

"Pekala. Kuzey yatakhanesinin arkasındaki budaklı meşenin orada buluşalım. Ben gidip buradan ayrılmaktan çok mutlu olan diğerlerini toplayacağım."

Ryder gitmek için döndüğünde, Saffron arkasında duran adama döndü. Yabancı boğazını temizledi, bir şeyler mırıldandı, sonra sanki Saffron'un çok yakından bakmasını istemiyormuş gibi yüzünü bir o yana bir bu yana çevirdi. Saffron onu kolundan tutup sıkıca sarılmasaydı, adam uzaklaşabilirdi bile. Adam kıpırdamadan durmayı reddedince, Saffron uzanıp adamın yüzünü bile yakaladı ve Saffron odaklanırken ağzı büzülene kadar yanaklarını sıktı.

"Aman Tanrım!" diye soluk soluğa bağırdı, Cylvan'ı iterek uzaklaştırdıktan sonra aynı kabalıkla tekrar geri çekti. Bu, Ériu'nun tapınağında giydiğine benzer bir insan cazibesine bürünmüş kendi prensiydi. Titrek elleri hayal kırıklığı içinde Cylvan'ın her yerine vurup kırbaçladı, neredeyse

Elleri onu yakalamak için parıldamasaydı, dengesini kaybedip geriye doğru ateşin içine yuvarlanacaktı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen!"

"Benim de sana aynı şeyi sormam gerekirdi!" Cylvan tısladı. Saffron dudaklarını büzdü ve Cylvan'ın görünmez boynuzlarından birini yakalayıp onu yatakhane binalarından birinin yanındaki gölgelere doğru sürükledi. Cylvan tüm bu süre boyunca şikayet etti, ona küfretti, ona pis küçük ay kulağı dedi ve kendini kurtarmaya çalıştı. Ama Saffron sarhoş oldukça daha da güçleniyordu. "Bu kadar tutkulu olduğun adam tam olarak kim?"

"Ne?" Saffron alay ederek Cylvan'ı binaya doğru itti. "Bunun flört etmek olduğunu mu sanıyorsun? Gerçekten bu kadar-oh, Tanrım, Cylvan! Senden daha kıskanç bir prens görmedim. Bütün gece diğer saray mensuplarıyla dönüp durduktan sonra bu kadar sahiplenici davranmak ne cesaret!"

"Belki de - ama bütün bu süre boyunca gözlerim senin üzerindeydi."

Saffron'un kanında kaynayan öfke yatıştı ve onun yerine ağzında acınası, sarhoş bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Elbette," diye mırıldandı Cylvan, yüzü kızarmış ve aniden utanmış gibi gözlerini kaçırmıştı. "Bana kim olduğunu söyle. Onu vatana ihanetten tutuklatmadan önce."

Saffron en azından biraz anlaşılabilir olduğunu umduğu bir şeyler geveledi, Ryder'ın revirde beliren ve daha sonra zeminde kaybolan adam olduğunu; Saffron'un onu birkaç gece önce Ériu'nun tapınağında nasıl kısa bir süre gördüğünü; Saffron'un sihrini geri kazanmasına yardım edebileceği konusunda nasıl ısrar ettiğini anlatmak için elinden geleni yaptı. Ya da en azından onu daha iyi anlamasına. Saffron'un inatçılığına rağmen bir yanı nasıl da meraklıydı. Belki de onun neler sunabileceğini görmek için yeterince çaresiz olan bir parçası.

"Tapınakta yaptıklarından sonra bile mi?" Cylvan sordu. Ses tonu hesaplıydı, emin değildi ama tartışmacı da değildi. Sanki sadece Saffron'un tek bir net karar verebilecek kadar ayık olduğundan emin olmak istiyordu. "Kırmızı kartları dağıtanlar, Avren'de sorun çıkaranlar onlar olsa bile mi? Eğer biri seni görürse... eğer biri seni tanırса, Saffron, bu senin sonun olur..."

Sanki söylemek istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Sanki olası tek bir laneti bile yüksek sesle söylemek istemiyormuş, yüce bir tanrının bunu duyması ve böyle bir şeyi tezahür ettirecek kadar meraklı hissetmesi riskini göze almak istemiyormuş gibi. Saffron, Cylvan'ın ellerini tuttu ve uğuldayan kanının izin verdiği kadar nazik bir şekilde ona gülümsedi.

"Kimse beni tanımayacak," diye söz verdi. "Ya da sen. Madem benimle geliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun tüm bunları birlikte yapmaya karar verdiğimizden beri, değil mi?"

"Elbette," dedi Cylvan şiddetle. "O adam gibi biriyle tek başına dolaşmana izin vereceğimi hiç sanmıyorum."

"Ne gibi? Bu kelimeyi bu gece ikinci kez duyuyorum."

Cylvan açıklama yapacakmış gibi ağzını açtı ama yorgun bir kıkırdamayla tekrar kapattı. "Sana sonra anlatırım. Bu kadar sallanmadığın zaman. Belki bir sonraki gala senin için kuru bir gala olur, hm?"

"Hm," diye taklit etti Saffron, somurtarak. " sanmıyorum. Özür dilerim. Tamamen ayık olup onların anlamsız gevezeliklerine maruz kalmaktansa, etrafımda yüksek feyler varken kendi kıcığımın üzerinde tökezlemeyi tercih ederim. Eğer Koryna Adası'nda başka bir sahil evi daha duymak zorunda kalırsam en yakın uçurumdan atlayacağım."

"Kendi kalbimden sonra bir fey lordu."

Saffron kıkırdadı. Cylvan'ın, büyüüne rağmen hâlâ mükemmel şekilli ve yumuşak olan ağzına bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarının üzerinde durmaktan kendini alamadı. Kimin izlediğini bilmiyordu. Kimin görebileceğini bilmiyordu. Onun yerine kuzgununun ellerini bir kez daha sıktı,

Onu duvardan çekip Ryder'ın bahsettiği budaklı meşe ağacına götürülmesini istemeden önce.

İNSAN-CYLVAN'IN ELİNİ TUTAMADIĞI İÇİN SAFFRON ONUN YERİNE

Onu, başıboş dolaşmaya meyilli bir çocuğu yakalamaya çalışan bir ebeveyn gibi kavrayan Hollow'un ki. Bu sırada Hollow ve Cylvan, Saffron karanlıkta kayalara ya da devrilmiş köklere takılıp tökezlediğinde ya da beantighe yatakhanelerinin ışığında arkadaşlarının göremediği bir şeyi işaret etmeye çalıştığında ebeveynler gibi didişiyorlardı. Hollow, Saffron'un aptal partisinde bu kadar çok içmesine izin verdiği için Cylvan'ı azarladı; Cylvan ise bir prensle böyle konuşmaya hakkı olduğunu düşündüğü için Hollow'u azarladı. Diğerleri duymasın diye her hakaret nefeslerinin altından söyleniyor, her kelime Saffron'u güldürüyor, o da onlardan iyi geçinmelerini rica ediyordu.

Cylvan, Ryder'ın ilk bahsettiği ağacı tam olarak biliyor gibiydi ve Hollow'un önerdiği hiçbir yöne güvenmek zorunda kalmadan onları doğrudan oraya götürdü. Bu durum Hollow'u daha da sinirlendirdi ve sonunda prensin görünmez örgüsünü bulup çekiştirene kadar elini Cylvan'ın sırtında gezdirdi. Cylvan topuklarının üzerinde döndü ve ona bağırdı, ancak Saffron öyle bir güldü ki dizleri büküldü ve çalılarının arasına yuvarlandı.

Söz konusu budaklı ağacın yanında Saffron hayretle ağacın büyüklüğüne baktı, yanakları ve avuç içleri düştüğü için yara bere içindeydi, Cylvan'ın ödünç gömleği biraz tozluydu ve dikenlerin battığı yerlerde delikler vardı. Ryder'ın bunu eğlenceli bulduğu belliydi, elinde bir fenerle toplanmış küçük insan grubunun arasından ona doğru yaklaşıyordu. Hollow'a başıyla selam verdi, sonra da Saffron'a işaret etti.

"Neden bir sonraki bölüm için onu tutmama izin vermiyorsun?" Dedi. Hollow daha reddedemeden Ryder feneri atmaya başlamıştı bile.

yakalamak için Saffron'serbest bırakmaya zorladı. Saffron serbest kaldığı anda Ryder'ın kolu beline dolandı ve onu grubun başına geri çekti. Saffron sadece omzunun üzerinden bakarak, hiçbir şey yapamayan ve ay kulaklı prensine dokunan birini görünce anında öfkelenen Cylvan'a güven verici bir gülümseme sunabildi.

"Herkes hazır mı?" Ryder kaçan insan grubuna sordu ve Saffron onlara bakarken bir an için netleşti. Birçoğu geldiği galadaki hizmetkârların üniformalarını giyyordu; hatta içlerinden birini Leydi Callan tarafından eli ezilen beantighe olarak tanıdı. Saffron elinin sargılı olduğunu görünce sevindi ve gözlerini kaçırmalarına rağmen onlara hafifçe gülümsedi. Onu tanımıyorlardı. O aldırmadı.

Ryder'ın eli Saffron'ın sırtının altından hiç ayrılmadı, hatta eski ağacın arkasında bekleyen birinden bir fener daha aldı. Sıcaklığın neredeyse soğuğa dönüştüğü bir eter bariyerinden geçer gibi geçtikleri karanlık ormanda fenerin ışığı sadece birkaç metre önlerine kadar geliyordu. Saffron'un azalan sarhoşluğu yeterince hızlı geçmedi ve dik durmak ve hesap vermek istiyorsa adama yakın yürümeye zorladı. Neredeyse ne kadar uzağa gitmeleri gerektiğini soracaktı, Ryder'ın çok uzak olmadığı konusunda nasıl ısrar ettiğini hatırladı, sonra da bunun nasıl mümkün olduğunu öğrenmek istedi ama bu sorulardan herhangi biri gelmeden önce önlerinde bir şey belirdi. Ormanın geri kalanından belirsiz, ne bir patika üzerinde ne de ilk bakışta tanınabilir herhangi bir işarete sahipti. Bulmak için bilmek gereken bir yerdı. Saraydan, Beantighe yurtlarından ne kadar uzağa geldiklerini düşününce, Cylvan'ın bile orada olduğunu bilip bilmediğini merak etti. O kadar uzaktaydı ki, geriye dönüp baktığında Saffron dönüş yolunu bulmak için hangi yöne gitmesi gerektiği konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

Yapı bir çeşit eski bir kulübeydi; yığılmış taş, tahta ve çamurdan oluşan bir yüzün içine sıkıştırılmış yıpranmış ahşap bir kapı, yüzünün çoğunu kaplayan ve onu küçük bir evden çok yaşayan bir mezar höyüğüne benzeten bir ot ve yosun örtüsü vardı. Saffron içgüdüsel olarak ellerini göğsüne yakın tutarken, parmaklarını uzatıp kaplamayı taramak için kıpır kıpır bir istek duydu. Ryder sanki Saffron'un savaşçı içgüdülerini hissedebiliyormuş gibi kıkırdadı ve kapıya yaklaştıklarında onu biraz daha kendine çekti. Saffron'un nefesi kesildi. Kapının önündeki bir şey dikkatini çekmemiş olsaydı, ona *kes şunu diye çıkışabilirdi*.

Tahtaya oyulmuş, hem tuhaf hem de tanıdık bir dizi işaret. Birbirinin içine geçmiş daireler, bir ogham dairesi üzerindeki feda işaretleri olduğunu hemen anladığı işaretlerle vurgulanmıştı. Ana yazıtın alt kısmına anahtarlıktaki bozuk paralar gibi iki daire daha eklenmişti ve Saffron bunların derste gördüklerine benzer Kelt düğümleri olduğunu fark ettiğinde çıkardığı küçük sese engel olamadı. Ryder bir adım daha yaklaşarak onu takip etti, lambayı uzattı ve Saffron merakla işaretlere dokunurken hiçbir şey söylemedi. Kusursuz dengesini, her işaretin mükemmelliğini, altta birbirine bağlanan iki halkanın ana dairenin içine nasıl girdiğini, sanki oymacının bunları çizerken aletini bir kez bile kaldırmadığını takdir etti. İç içe geçen üç halka için tek bir çizgi.

"Nedir bu?" diye sordu, parmak uçlarını bir kez daha aşağı yukarı gezdirdi ve parmaklarının altında aniden karıncalanmaya başlayınca geri çekildi. Ryder bunun yerine kendi elini uzattı ve bir hürmet duygusuyla lakabın altına dokundu.

"Tak, tak," diye fısıldadı, iki Kelt düğümünü göstererek. "Bu, perdenin arkasına geçmek için bir büyü."

DÜĞMELER

Saffron geriye doğru sarsıldı. Kalabalığa çarpabilirdi.

Eğer Ryder kolunu onun beline dolamasaydı, onu tekrar kendine çekip güven verici sözler fısıldamasaydı, arkalarında bir sürü insan olacaktı.

"Shhhh, Saffron-her şey yolunda. Sakin ol. Demir attı. Güvenli. Seni bir yerlere fırlatıp atmayacak-"

"Bırak beni!" Saffron nefes nefese kaldı, sesi korkudan çatlıyordu. Arkalarında biri kalabalığın arasından itti ama Saffron dönüp Cylvan mı yoksa Hollow mu olduğunu anlayamadan Ryder onu daha da yakına çekti ve doğrudan kulağına doğru nefes aldı.

"Yüzyıllar sonra ilk peçe yeminini etmiş biri olarak, bunun korkulacak bir şey olmadığını herkesten daha iyi biliyorsunuz."

Saffron'un ağzı hafifçe aralandı, buna ne diyeceğini bilemiyordu. Kalbi sert ve hızlı çarpıyor, bir zamanlar metal bir cıvatayla paramparça olmuş göğüs kafesinde yeni çatlaklar açıyordu. Ryder feneri tutan elini tekrar uzattı ve Saffron'un bir santim bile geri çekilmesine izin vermeden peçenin üzerindeki yazıyı aydınlattı. Yanakları neredeyse birbirine değiyordu; Saffron Ryder'ın aldığı her nefesi hissediyor, kısmen göğsüne doğru çekiyordu.

"Tak, tak," diye tekrar fısıldadı. "Alttaki ek düğümlere bu isim veriliyor. Bu iki vuruşlu bir

epitet. Perdedeki iki bağlantı noktası arasında geçiş yapmamızı sağlar ama sadece tek bir taraftan. İnsan tarafına geçmen için seni kandırmıyorum, Saffron. Söz veriyorum."

Saffron'un paniği hafifçe azaldı. Sadece birazcık. Buna inanmak istiyordu. Tanrım, buna inanmak istiyordu. Ryder konuşmaya, açıklamaya devam etti, sanki Saffron'un peçeden söz edildiğinde bedeninde hissettiği korkuyu hafifleten bir büyü yapar gibiydi.

"Yedi tür peçe epiteti vardır; bunlardan altısı ogham çemberiyle birlikte bunun gibi düğümler kullanılarak yapılır. Birisi onları aktive etmek için teslim ettiğinde çıkardıkları ses nedeniyle bunlara vuruş deniyor. Buradaki olabildiğince sağlam - bunu yakınlarda hiç yabani peri meyvesi yetişmemesinden anlayabilirsiniz. Hiçbir peçe dökülmüyor. Bizi gitmek istemediğimiz bir yere götürme ihtimali yok. Özellikle bu bizi Finnian Harabeleri'nin hemen dışındaki bir yere . Aslında buraya Peçe Savaşı sırasında insan isyancılar tarafından konulmuş. Proserpina'nın Gece Mahkemesi sırasında. Güçlü olduğunu buradan anlayabilirsiniz - Verity ve Virtue Holt'un yanında savaşan aynı insanlar tarafından buraya yerleştirildi."

Hızlı konuşuyordu ama aceleyle değil. Kendinden emin bir ritimle, Saffron'un sinirlerinin durgunlaşmasına fırsat vermeyecek kadar hızlı konuşuyor, açıklama bitene kadar onu kendi sinirleri üzerinde tutuyordu. Ve o son sözler Ryder'ın ağzından çıktığında, büyüü tamamlandığında, Saffron'un hızla atan kalbi yavaşlamıştı. Normale dönmesi zordu ama yeniden normal nefes almasına yetecek kadar. Belki de vücudundan akan sükûnet için alkole teşekkür etmeliydi.

"H-" diye başladı ama boğazına takıldı. Dilinin arkasındaki şişliğe karşı yutkundu. "Nasıl çalışıyor?"

"Sana göstereceğim," dedi Ryder güvence verir gibi. "Şunu tutar mısın?"

Saffron sertçe başını salladı ve feneri ondan aldı. Ryder kollarını yukarı iterek kapıdaki yazıya yaklaştı. Bir an durakladı, başını eğdi ve gözlerini kapattı, ardından elini ana dairenin ortasındaki tahtaya bastırdı.

Belki de başka kimse bilmiyordu ama Saffron etraflarında anlık bir değişim hissetti. Uğultulu bir enerji onu ele geçirdi, tenini öptü, yanık şeker ve nane kokusu burnuna doldu. Havayı yerden yukarıya doğru ısıtıyor, ensesindeki tüyleri diken ediyordu. Bu onu Kyteler Harabeleri'ne geri götürdü. Terk edilmiş kütüphane ağzına kadar yabani peri meyveleriyle doluydu, insanların yerde bir peçe çemberi oluşturduğu son zamandan bu yana geçen bir asır boyunca dokunulmamış ve rahatsız edilmemişti. Havanın çılgın vızıltısı, pembemsi-turuncu peçe arıları, şekerin tadı ve yapışkan-tatlı kokusu - belki de bunların hiçbiri meyvelerden kaynaklanmıyordu. Belki de bir zamanlar uzun süre yaşamla çalkalandığı bir yerden gelen peçenin yankılanmasıydı. Karanlıkta durup Ryder için feneri uzatırken Saffron'un üzerinde aynı hisler dolaşıyordu ama bu enerji bir zamanlar beannighe Kyteler kütüphanesindeki çemberin çizgisini aşıp Saffron'a kendi yeminini etmesi için kapıyı açtığı kadar güçlü değildi.

Bunun korkulacak bir şey olmadığını herkesten daha iyi .

Saffron yutkundu. Elindeki fener titredi ama kıpırdamadı. Ryder ona bir bakış fırlatıp gülümseyerek kapının eski kolunu tutup çekerek açmadan önce omzunun üzerinden bir kez daha bakmaya bile cesaret edemedi. Diğer tarafta, yapının çamur ve taştan iç kısmının olması gereken yerde Saffron sadece daha sık bir orman gördü. Uzakta, sönük bir ışık parıltısı ufalanan taş kuleleri zar zor aydınlatıyordu.

Ryder elini uzattı. Şaşkına dönen Saffron tereddütlü bir adım attı ve elini kendisine uzatılan elin içine soktu. Ryder'ın kendisini perdenin içinden çekmesine izin verdi; bir insanın odalar arasındaki bir kapıdan geçmesi kadar kolay bir şekilde perdenin içinden geçti. Görünmez ayrımı aşarken teninde bir gıdıklanma bile olmadı. Basitçe, hiçbir ayrılık yoktu.

İnsanların geri kalanı da aynı şekilde tereddütlü ve temkinli bir şekilde arkalarından geldi ama Saffron merakına yenik düşmeden önce hepsinin geçmesini beklemedi. Sanki hâlâ nasıl çalıştığını açıklayacak bir tılsım ya da hile bulacağını düşünüyormuş gibi karşı taraftaki küçük yapının etrafında dolaştı. Ryder'ın peçe büyüğü iddialarını sadece yalan olarak geçiştirmek için. Ama Ryder son sığınmacının ardından kapıyı kapattığında, paslı mandalın tıkırdayarak kapanmasından daha karmaşık bir ritüel gerçekleştirmediğinden merak ateşi daha da alevlendi. Arkasındaki böcek gözlü gölgenin Saffron olduğunu hissetmiş gibi, Saffron'a kapının etrafını kurcalamaktan işaret etti. Saffron'un yüzünden o kadar belli oluyor muydu?

Elinde hâlâ fener olan Saffron kapıya yaklaştı, tahtadaki yazıyı inceledi ve ilkiyle tamamen aynı olduğunu belirledi. Kolu tutup çekerek kapıyı açtı, sonra perdenin diğer tarafta kendini kapattığını, bu kez ilk seferinde beklediği gibi yapının içine doğru açıldığını görünce biraz şaşırdı. Kapıyı birkaç kez kapatıp açtı, sanki tekrar yürürlüğe girmesi için kandırabilirmiş gibi, tüm bunlar olurken Ryder yanında bir kahkaha attı. Saffron onu görmezden geldi. Eğik kulübeye adımını attı, elini kapının iç kısmında gezdirdi, başka hiçbir işaret yoktu ve Ryder'ın var olmadığına ısrar ettiği vahşi peri meyvelerini aramak için tekrar dışarı fırladı. Haklıydı da. Perdede hiçbir yırtık izi yoktu.

"Tatmin oldun mu?" Ryder sonunda feneri geri alarak sordu. Saffron'a cevap verme şansı tanımadı ve grubun geri kalanına takip etmeleri için seslendi. Bir elini tekrar Saffron'un beline doladı ve Saffron'un peşlerindeki Cylvan ya da Hollow'u aramasına fırsat vermeden onu kendine çekti.

Arkalarındaki iltica eden insanlar kısmen heyecanlı, kısmen endişeli bir şekilde kendi aralarında konuşuyorlardı ve Saffron da aynı duyguları bedeninde hissediyordu. Hem onlar için, hem de kendisi için. Artık beantigh olmak istemiyorlarsa beantighlerin gidebileceği bir yer olduğu için hafif bir rahatlama ama aynı zamanda hiçbirinin neye bulaştığını bilmediğine dair karmakarışık bir endişe. Belki de herkes Ryder Kyteler denen adama biraz fazla kolay güveniyordu. Özellikle de Saffron sözleşmeli bir işi terk etmenin sonuçlarını en az diğerleri kadar iyi biliyorken.

Tekrar Ryder'a baktı. Neredeyse baştan sorma isteğiyle dolup taşacaktı: *Kimsin sen? Bunu neden yapıyorsun?*" Ama sonra ona güvenmemek için zaten pek çok nedeni olduğunu hatırladı. Revirde söylediği, Saffron'un onu bir tehdit olarak görmesi gerektiğini ima eden o şeyler. Güneş Işını hakkında, Chandry hakkında söyledikleri. Halkının Ériu'nun tapınağında Fiachra'ya yaptıkları -o zamandan önce öldürdükleri ve saray kapılarına çiviledikleri ya da Lugh'un aile sunağında sıcak bir ziyafet gibi bıraktıkları tüm katledilmiş peçeli baykuşlardan bahsetmiyorum bile.

Ryder Kyteler, Saffron'ın güvenebileceği biri değildi ama bu, sürekli söz verdiği gibi kurak büyü konusunda deneyimi olmadığı anlamına gelmiyordu. Yalancı ve akıl hocası olabilirdi. Saffron'un hem ona güvenmemesinin hem de ondan bir şeyler öğrenmesinin bir yolu olabilirdi. Gerçekten başka ne seçeneği vardı ki?

Tam o anda, harabelere adım atmamaya karar verdi. Ryder güvenebileceği biri olana kadar olmazdı. Muhtemelen perdedeki o yırtıktan geçerken onu bu kadar kolay takip etmemeliydi ama sarhoşken attığı o küçük yanlış adımın geri dönüşü yoktu.

Ryder, "Bu ani sessizlik bana derin düşüncelere dalmış olduğunu düşündürüyor, cadı," diye konuşarak Saffron'un sıçramasına neden oldu. Adam ona gülümsedi, rahat ve kendinden emindi, taşıdığı fenerin alçak turuncu ışığında bile belli oluyordu. Saffron'un kaşlarını çatmasına neden oldu; bu da Ryder'ın daha fazla gülümsemesine yol açtı. "Yoksa benden bu kadar etkilendiğin için nutkun mu tutuldu?"

"Pek sayılmaz," dedi Saffron, tekrar arkasını dönerek. "Bir peçe çemberi beni etkilemez. Bir keresinde Sunbeam'in haftalarca bir tane oymasını izlemiştim."

"Ah, doğru. Kyteler Harabeleri'ndeki çalıntı çemberi, evet, onun hakkında her şeyi biliyorum. Peçe yemini ederken kullandığınla aynı, değil mi? ne kadar çok darbe olduğunu fark ettin mi?"

Saffron'un kaşları daha da çatıldı. Her bir işaretin tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyordu - yoksa sırf peçeyle büyüsü hakkında tekrar konuşabilmek için çoktan yeniden yaratmaya çalışırdı - ama en azından dış halkaya herhangi bir düğüm atılmadığını biliyordu.

"Bilmiyorum," diye alay etti. Ryder'ın ilgisini kaşlarının hafifçe yana kaymasından anlaşılıyordu. Gözlerini bir kez olsun Saffron'dan ayırmadı. Sadece aniden kıkırdayıp inanmaz bir ifadeyle başını salladığında Saffron ona kızgınlıkla tekrar baktı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Bunu bir türlü kabullenemiyorum. Sen, özel peçe cadısı; ben, çemberlerim ve vuruşlarım dışında peçenin hiç gün yüzü göstermediği biri... Kime peçe büyüsü hakkında daha çok şey bildiğini sorsanız kimi seçer sizce?"

Saffron ona dirsek atarak Ryder'ın homurdanmasına ve sendelemesine neden oldu. Saffron'u tekrar belinden tutup içeri çekti. "Özür dilerim. Elimde değil. Benim yerimde olsan sen de yapmazdın."

"Bunları nereden biliyorsun?" Saffron düz bir sesle sordu. Ryder bir dakika boyunca *hmm*'ladı, *ahh*'ladı ve *şey...*'ladı, belli ki sadece Saffron'u çıldırtmak için, sonunda başka bir yakışıklı gülümseme gösterip iç geçirmeden önce.

"Buralardaydım. Söyleyeceklerim bu kadar. Şimdilik."

"Neden?"

"Bu dinamiğin ne kadar güvenilir olduğuna karar vermeye çalışan tek kişi sen değilsin," dedi açıkça. "Yine de, tüm saygımla, tereddütlerimin biraz daha haklı olduğuna inanıyorum. Sevgili seçiminizi göz önünde bulundurursak."

Saffron sıkılmış dişlerinin arasından, sesini alçak tutarak, "Onun bununla hiçbir ilgisi yok," dedi.

"Şüpheli. Öyle düşünsen de düşünmesen de, gece yastık sohbetleriniz sırasında ona her şeyi anlatmayacağına güvenebilir miyim bilmiyorum. İşte tam da bu yüzden kapıyı kapatmadan önce onu kapıdan geri gönderdim."

Saffron'un kafası şaşkınlıkla döndü, Ryder elini olduğu yerde tutarken neredeyse takılıp düşüyordu. Saffron kalabalığın içinde önce göz alıcı prensini, sonra da Hollow'u aradı, Ryder'ın bu konuda da yalan söylemediğini anlayınca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Saffron fark etmemişti bile. Cylvan'ın sarayın eteklerindeki kapının diğer tarafında muhtemelen aklını kaçırdığını bildiği için hemen kendini çok kötü hissetti - tabii eğer çıplak elleriyle yapıyı parçalayıp, dünyayı umursamadan vals yaparak içeri giren Saffron'u aramıyorsa.

Ryder güven verici bir ses tonuyla, "Hollow nerede olduğumuzu biliyor," diye devam etti. "Eminim prensiniz gökten zembille inecektir."

her an bir meteor gibi düşebilir. İşte tam da bu yüzden... sizi burada bırakıyorum."

Ayakları aniden durdu ve Saffron'u da kendisiyle birlikte durmaya sürükledi. O bunu yaparken, karanlık mesafede üç fener daha belirdi ve biri diğer insanlara yola devam etmeleri için seslendi. Saffron dudağını ısırarak onların gidişini izledi ve ayaklarının sık çalılıklarda çıkardığı gıcırtiları dinledi.

"Beni burada öylece bırakacak mısın?" Saffron sordu -her *ne* kadar ilk içgüdüğü daha çok "göktaşı *nedir?*" olsa da- suçlayıcı olmak isterken gergin görünüyordu. Yine de Ryder'ın uzandığı yerden çekildi ve Ryder onu geri çekmeye çalışmadı. Sakin gülümsemesini korudu ve parlayan feneri aralarında tuttu.

"Tabii ki hayır. Seninle bekleyeceğim. Zaten biraz daha sohbet etmek için mükemmel bir zaman. Özel olarak."

İkisi de sonra Saffron, "Devam et o zaman," diye mırıldandı. "Belli ki söylemek istediğin bir şey var."

"Bana güvenmek için hâlâ bir nedenin olmadığını biliyorum." Ryder Saffron'ı açık sözlülüğüyle hazırlıksız yakalamıştı, artık lafı dolandırmak yoktu. Artık flört etmek yoktu. "Ve nedenini anlıyorum. Daha önce de başının yandığını biliyorum, özellikle de güvenebileceğini düşündüğün insanlar tarafından. Bunun için seni suçlamıyorum. Asla da suçlamayacağım. Özellikle de bu kadar şey seni."

Saffron bununla ne demek istediğini sormak istedi ama bunun yılanın ağzından çıkan daha romantik sözler olduğuna karar verdi. Kollarını kavuşturdu. Kaşlarını çatmayı hiç bırakmadı.

"Ama Sunbeam bizi terk ettiğinden beri... umut için bakacak birine ihtiyacımız vardı. Devam etmek için bir neden."

Saffron kaşlarını çatmayı bıraktı. Onun yerine dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Güneş ışını mı? Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, eskiden burada hepimizle birlikte yaşırdı. Ama Morrigan'a, Kyteler Harabeleri'ne gitti, insan dünyasına geri dönmek için bir geçit bulmaya çalıştı. Değil mi?"

Saffron başıyla onayladı. Ryder her zaman gizli tutulması gereken bir şey söylemiş gibi kalbi hızla çarptı. Adamın bilmemesi gereken bir şey... Sunbeam'in Saffron'la özel bir şey paylaşma konusunda her zaman ne kadar tereddütlü olduğunu vurguluyordu. Her zaman peşinde biri varmış gibi davranırdı. Sanki o da kimseye güvenemeyeceğini düşünüyordu. Bu Ryder hakkında ne söylüyordu?

"İlk tanıştığımızda Chandry hakkında bir şeyler söylemiştin. Ona sahip olduğunuzu ima etmiştiniz. Onu iradesi dışında elinde tuttuğunu falan," dedi Saffron.

Ryder'ın gülümsemesi utanç verici bir hal aldı ve gözlerini kaçırırken ensesini ovuşturdu.

"Bana o zamanlar bir pislik olduğumu itiraf ettireceksin." "Hm.

Kabul et o zaman."

"Sadece eşeklik ediyordum. Chandry'yi aylardır görmedim, açıkçası zaten insan dünyasında olduğu için. Bir parçam Güneş Işını'nın Morrigan'a dönmüş olabileceğini, senin de gidip onu göreceğini ve ona söyleyeceğini, onun da koşa koşa Finnian'a geri döneceğini düşündü."

Saffron kaşlarını çatarak başını salladı. "Hemen şimdi dönüp gitmeliyim."

" yapmayacaksın."

Saffron meydan okurcasına ona baktı. Ryder'ın yumuşak gülümsemesi köşeden kalktı.

"İstesen de de bana ihtiyacın var."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama peçe çemberiyle yaptığın küçük numara dışında bunu kanıtlayacak hiçbir şey söylemedin ve yapmadın. Bunun için teşekkür ederim.

bilgi, Şimdi onu alıp gideceğim."

"Haklısın. Hey, hadi ama! İtiraf ediyorum," diye güldü Ryder, Saffron gerçekten de gitmek için döndüğünde onun koluna uzandı. "Şuna ne dersin? Sana başka bir Şey vereceğim. bildiğimi kanıtlamak için başka bir öneri, dürüst bir öneri."

"Sonra ne olacak?"

"O zaman... sanırım en yakın yüksek fey küratörlüğündeki kütüphaneye götüreceksin, sıfır bilgi bulacaksın, üstüne çıkmaza gireceksin, belki de tabu büyüünü araştırmaya çalıştığın için prensin tarafından azarlanacaksın, belki de sırrını açmaya çalıştığın bir ya da iki profesörden tuhaf bakışlar alacaksın... ancak sonunda biraz daha bilgi almak için sürünerek bana geri döneceksin. Ben de vereceğim. Ve bu döngü devam edecek."

"Seninle ilgili tek bir hoş Şey yok, bunu biliyor musun?"

Ryder biraz daha güldü ve parmaklarını dalgalı sarı saçlarında gezdirdi. "Farkındayım. Artık saklamaya bile çalışmıyorum. Eminim sen de bunu en azından biraz çekici buluyorsundur, çünkü ben de senin Gece Prensini hakkında aynı Şeyi duydum."

"Sana Cylvan hakkında konuşmamı söylemiőtım. Bunun bir ilgisi yok-"

"Bana sadece yaz gündönümüne kadar zaman ver, tamam mı? Ne yani, birkaç ay mı kaldı? Bana birkaç aylık boş zamanını ver, derslerin, süslü partilerin ve saraydaki sarhoş gecelerin arasında beni ziyarete gel... ve söz veriyorum sana öğretebileceğim her Şeyi öğreteceğim. Gündönümünden sonra, senin için iyi olup olmadığımı karar verebilirsin ve kararın ne olursa olsun saygı duyacağım."

Saffron omuzlarını dikleştirerek doğruldu. "Yani gündönümünden sonra senden beni sonsuza dek yalnız bırakmanı istersem, bunu gerçekten yapacak mısın?"

"Evet."

"Hayatımı mahvetmeye gelmeden önce bana romantik bir yaz geçirme sözü verdiğini hatırlatan bir hatırlatma."

"Evet ve daha önce de söylediğim gibi, işe alım toplantılarımdan birini bu kadar kanlı bir şekilde bozmanı beklemiyordum. Bu senin kendi hatandı."

"Tanrım, ağızından çıkan her şey beni gerçekten ."

"Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Saffron dilini ısırđı, cevap vermek istemiyordu, kelimelerin bağırsaklarında, göğsünde çalkalanan duygu dalgasına yol açacağını biliyordu. Kızgınlık ateşlerini yumuşattı, etrafındaki temiz gece havasını soluyabileceğı kadar boğulana kadar üzerlerine çamur krekledi. Onu duyguları yerine gerçekliğe geri döndürdü. Tıpkı boğazının arkasından yükselen kanın burnundan damladığını hissettiğinde her zaman yapmaya çalıştığı gibi. Ama bu sefer değıl. Kendini kontrol altında tutacaktı.

"Peki," dedi sonunda. "Ama gündönümünde, bana yardım etsen de etmesen de krallarla bir toplantın olacak. Ve Prens Cylvan'la. Ve tüm bu işe alımları gölgelerde yapmak yerine onlarla eşitlermiş gibi konuşacaksın. Bence onlar senin sandığından çok daha olabilirler."

Ryder sylemediğı bir şeye bulanmış küçük bir kahkaha attı ve Saffron'un göğsünü biraz daha şişirmesine neden oldu.

"Ve Avren'den insan toplamayı bırakmalısınız."

"Kesinlikle olmaz. *şu anda* bu kadar çok insan acı çekerken olmaz. Kral olduğunda insanlar için daha iyi bir dünya yaratmakla ilgili bir sürü idealin ve hayalin olduğunu biliyorum Saffron ama *şu anda* kötü muamele gören insanlar var ve ben onları terk edecek değılim."

Saffron söndü. Tartışmak için ağızını açtı ama söyleyecek bir şeyi yoktu. Ryder haksız değıldi.

"O zaman," diye devam etti, sesi şiddetini biraz kaybetmiş olsa da. "En azından bir şeyi kanıtlamak için baykuşları kurban etmeyi bırakın."

"Bunu da yapmayacağım."

"Ryder-!"

"Ölmemi isteyen insanlar için kendimi daha küçük, daha sessiz ya da daha kolay yutulur hale getirmeyeceğim." Ryder'ın sesi Saffron'un kaybettiği yoğunluğu geri kazandı. "Özellikle de yüce fey krallarının önünde diz çöküp merhamet dilenmemi bekliyorsan, önce kim olduğumu ve neler yapabileceğimi bildiklerinden emin olacağım. Belki de kalplerindeki iyilikten dolayı değişiklik yapmaya istekli olacaklarını düşünüyorsun - ama bu doğru olsaydı, çoktan yaparlardı. Tanrı biliyor ya, Kral Ailir insanların yaşamlarını iyileştirmek için bir şeyler yapmak *istese* bile yapmazdı. ki tahtını zar zor kazanmışken. Saray mensuplarının ve diğer Sídhe ailelerinin öfkesini çekecek bir şey yapmaktan bu kadar korkmasının bir nedeni var; her şeyden önce 'Gündüz Kralı' imajını korumak zorunda, yoksa onun Kral Elanyl ile sıradan bir fahişenin piç oğlu olduğunu rahatlıkla hatırlayabilir. Sídhe güçlerini geliştirmiş olması bile bir mucize, zira bu Alfidel'de hükmetme hakkının en büyük göstergesi. Eminim iktidardakilerin çoğu, yaşam tarzlarını bozan ilk nefeste onu görevden almak için fırsat kolluyordur, özellikle de bunu onlara veren insanlara merhamet göstererek."

"Bu-"

"Bu kralların ya da bir başkasının, hayatlarını bu kadar muhteşem kılan bizler için ayağa kalkacak cesareti bulmalarını beklemek yerine, onlara o sivri kulaklarını dinlemek için çevirmezlerse neler olabileceğini göstereceğim."

"Tüm o insanları tehlikeye atıyorsun," diye araya girmeden önce bir an bile geçmesine izin vermedi Saffron. "Eminim sen de benim kadar iyi biliyorsundur"

Bırakın kurak büyü yapmayı, sözleşmelerini terk ettikleri tespit edilirse başlarına neler geleceğini siz düşünün!"

"Yapmaya çalıştığın şeyin övgüye değer olduğunu düşünüyorum, Saffron. Bunu açıkça belirtmem izin verin," dedi Ryder. "Bence bu dünyadaki en güçlü varlıklardan biri olarak tahta oturma fırsatınız hayat kurtarma ve gerçek bir değişim yaratma potansiyeline sahip. Ama -İnsanlar çok uzun süre beklemek zorunda bırakıldı. Senin gibi yaşlanma karşıtı bir yüzük alamayacak olan insanlar. Siz taç giyme töreniniz için diz çökmeden önce insanlar defalarca yaşayacak ve ölecek. *Onları* düşünüyorum. Siz sonsuzluğu düşünme ayrıcalığına sahipken ben *şimdiyi* düşünüyorum. Şu anda senden tek istediğim bizimle birlikte her şeyin nasıl değişebileceğini düşünmen. Birlikte. Sen içeride kimi ve neyi etkileyebiliyorsan onu etkiliyorsun, ben de dışarıda olabildiğince çok sayıda acı çeken insanı kurtarıyorum. Sen tehlikeye sonsuza dek son vermeye çalışırken ben de onları tehlikeden kurtaracağım."

Saffron ona baktı. Gözlerini kırpmadan, kıpırdamadan, suskun. Göğsüne tekme yemiş gibi hissetti - ya da belki de gülen bir kalabalığın önünde çırılçıplak itilmişti. Ryder'ın yalvarışlarıyla ilgili bir şey, Morrigan'da, Amber Vadisi'nde, hatta Luvon'la birlikte büyüdüğü zamanlarda gördüğü kötü muamele ve istismarla ilgili onlarca yıldır sakladığı anılarını canlandırdı. Her günü biraz daha kolay geçirmesini sağlamak için deve dikenini çayıyla bulanıklaştırılan ve yumuşatılan anılar; ama onu asla tamamen terk etmeyecek anılar. Sonunda Cylvan'la birlikte olabileceği için her şeyin yoluna gireceğine inandığı için onları saklamadı ama yüksek bir fey olarak inandırıcı bir rol yapma çabaları sırasında onları bastıran bir parçası yokmuş gibi de davranamazdı. Hiç beantighe hayatı yaşamamış, dizlerinin üzerinde yerleri fırçalamış, tırnaklarının sökölmesinin nasıl bir his olduğunu herkesten daha iyi bilen düzgün bir fey lordu.

Biri kırılana kadar kaburgalarına tekme yemek. Elinin topuklu bir ayakkabının altında ezilmesi.

Bencilik, bu kelime kafasında çanlar gibi çalıyordu. Kendisi gibi insanlar hâlâ acı çekerken, sevdiği insanla birlikte yüksek bir fey olarak yeni hayatının tadını çıkarabilmek için bu anıları bir kenara itmek bencilikti. Değer verdiği insanlara yüzünü unutmaları Weaverthistle çayı verilirken, bir fey lordu olarak yeni ve hoşgörölü bir hayatı güvenle yaşayabilirdi. bir gün, birkaç yüzyıl sonra tahta geçtiğinde bazı değişiklikler yapabilecekti.

Bu doğru olmayabilirdi ama Saffron Ryder'ı böyle düşündüğü için suçlayamazdı. Bu da kalbini pençeli ellerinin arasında burktu.

"I..." Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Zorlukla düşünebiliyordu. Hâlâ tutunduğu soğukkanlılık güneşin altındaki kar yığını gibi buruştu ve burnundan tanıdık bir sıcak kan damladığını hissetti. Ryder bir adım öne çıktı ve gömleğinin altıyla nazik bir dokunuşla kanı sildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı sırtımadan önce. "Eminim bu sözleri uzun zamandır duymamışsındır, ha? Bu insani bir şey. İşleri berbat ettiğimizde söyleriz. Hak etmeyen birine sözlü olarak saldırdığımızda olduğu gibi. Erm..."

Ayaklarının üzerinde kaydı.

"Sana bahsedeceğim şey - sana bir önerim var - buna cadı işareti deniyor. Ya da üvez işareti, kurak , hatta bazen peçe işareti. Genellikle birlikte peçe yemini ettiklerinde her iki briç partnerine de verilir ve büyölü baskınlara karşı bir koruma görevi görmesi beklenir..." bir elini Saffron'un göğsüne bastırdı, avuç içi Saffron'un oradaki çirkin yara iziyle aynı hizadaydı. "Bir köprü ortağın olmadığı için, peçe sana bir cadı işareti vermedi, bu yüzden vücudun tüm bu büyüü kendi başına barındırmaya çalışıyor. Ve resmi olarak kurak büyü eğitimi almadığın için

Bir bahar cadısı olarak, sizi canlı canlı yiyene kadar da vahşileşmeye devam edecek... ya da Ériu'nun tapınağında benden birine yaptıklarını düşünürsek, değer verdiğiniz insanları yiyene kadar. Eski cadıların ekinokslarda peçe yemini edip gündönümlerinde dinlenmelerinin bir sebebi var. Peçe günlerle uyum sağlar; ekinoks dengeli bir peçe anlamına gelir; gündönümü ise dengesiz bir peçe barındırır ve burada büyü normalden daha da vahşileşebilir. Ve özellikle sana yardım edecek bir briç partnerin olmadığı için... gündönümüne yaklaştıkça neler olabileceğinden, dikkatli olmazsan kazara birine nasıl zarar verebileceğinden endişeleniyorum... zaten olduğundan daha kötü."

Saffron ağlayabileceğini düşündü. Gözlerinin arkası yanıyordu ama nedenini bilmiyordu. Bir anda çok fazla şey olmuştu. Artık dik duramıyor ya da omuzlarını dikleştiremiyordu. Göğsünü kabartan özgüven çoktan sönmüştü.

"Bunların bana ne faydası olacak ki?" diye sordu, beklediğinden daha zayıf bir sesle. Ryder'ın eli göğsünde oyalandı ve sonunda geri adım attı.

"Peçe ile nasıl iletişim kuracağımızı bulabilirsek, ondan bir eş isteyebilirsin. Ya da belki bir gün köprü kurabileceğin bir eş bulana kadar geçici bir eş yaratmak için yapabileceğimiz başka bir büyü vardır. Sunbeam'in peçe çemberinin neye benzediğini hatırlamadığını söylemiştin, değil mi?"

Saffron'un kalbi sıkıştı. Başını iki yana salladı. Ryder'ın nazik gülümsemesi kaldı.

"Sorun değil. Üzerinde hiç düğüm görmediysen eşsiz bir şey olabilir. Sen şimdilik yüksek fey kütüphanelerini kurcalarken ben de biraz araştırma yapacağım. İşe yarar bir şey bulamazsan hayal kırıklığına uğrama, heh."

Ryder'ın tek yaptığı alay etmektir. Daha da kötüsü, Saffron ona küfredmeden aniden gökyüzünden bir rüzgar seli koptu ve

Prensi gerçekten de karanlıktan bir meteor gibi dūřmūřtı. O her neyse.

"Ekselansları," diye selamladı Ryder, Cylvan saçlarını gözlerinden uzaklaştırıp kana susamış bir gülümsemeyle adamın üzerine dönerken.

"Derini yüzüp bağırsaklarını deşeceğim, seni insan kurdu," diye tısladı. "Seni bal soslu flamb  ile yiyeceğim."

"Huh-maggots? Bu kraliyet ailesinde bir uzmanlık alanı mı? Onur duydum."

Cylvan neredeyse hırlayarak tehdidini gerçekleştirmek için öne doğru adım attı ama Saffron önce onun tuniğinin arkasını yakaladı. Cylvan'ın gözlerine bakamadı, sadece başını salladı.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı. "Lütfen. Eve dönmek istiyorum."

Cylvan sanki bu sözler öfkesini bir anda toza dönüştürmüş gibi Ryder'a sırtını döndü. Saffron'un yüzüne kısa bir süre baktı, ricayı görmezden gelip Ryder'ın içini boşaltmasına neden olacak bir şey aradı ama Saffron iyi durumdaydı, tek bir çizik ya da sa teli bile yoktu, Cylvan nefesini bıraktı ve başını salladı. Ryder'a ikinci kez bakmadı, Saffron'u kollarına aldı ve gökyüzüne doğru havalandı.

SAKİN

Şimdi botlarının altında buz çtırdıyordu ama Saffron bunu içinde hissediyordu.

Dişlerini. Sert bir şekerı ısırıp parçalara ayırmak gibi. Havada yapışkan bir tatlılık vardı, bu tatlılık ona Luvon'un don meyvelerini hatırlatıyordu; Kış Sarayı'nın gerçek mevsiminin en soğuk, en soğuk sıcaklıklarında yetişen meyveler. Ama burnuna dolan meyve kokusu portakal, üzüm, elma ya da erik değildi; farklı bir şeydi. Saffron'un daha önce hiç tatmadığından emin olduğu bir şey.

Peki neden bu kadar tanıdık geliyordu, kimin bilmeden çocukluğundan beri kokladığı bir parfüm gibi?

Patikadan aşağıya doğru ilerlerken, aşinalığın tozu kalmıştı. Yol, sık çam ağaçları ve kar yüklü çalılar arasında, sadece Kışlık Saray'ın şekilde sessizdi. Ötücü kuşlar, böcekler, hatta sadece kışın dolunayının sıcaklığında ortaya çıkan don perileri için bile çok soğuktu. Neredeyse dizlerine ulaşan kalın bir kar tabakasıyla örtülmüştü ve daha fazlası yağmaya devam ediyordu. Buluttan pamuk parçaları yeryüzüne süzölüyor, bahar gelip onu delene kadar kımıldamadan duruyordu. O zaman bile, ne kadar kuzeyde dolaştığına bağılı olarak, yaz ortasının en sıcak haftası olan Beltane haftası dışında beyaz örtü yerinden kımıldamayabilirdi. O zaman bile buz kalırdı.

Karla kaplı yolun sonunda, karlı sisin içinden bir şey çıktı. Saffron durdu, bir elini kalbine götürdü, aniden gürleyen ses göğsündeki iyileşmiş yarayı sızlattı. Sanki onu bir şeye karşı uyarmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesine çarpıyordu ve sonra onu duydu. Arkadan yaklaşıyordu. Döndü ama onu görmeden önce dehşeti hissetti, zaten ağrıyan kalbini sızlattı ve vücudunda öyle keskin bir şekilde patladı ki, anında uykusundan sıçradı.

Nefes nefese kalan Saffron yukarı doğru sıçradı. Burnundan akan ve ağzına dolan kan onu boğarken bir hata yaptı. Öksürerek öne doğru eğildi ve elini yüzünün alt yarısına atarak kanı temizlemeye çalıştı ama artık çok geçti. Cylvan'ın battaniyelerinin siyahlığına rağmen, Saffron kanının sıçradığı koyu yakut lekelerini görebiliyordu. Cylvan'ın yatağında uyandığı ilk sabahtı ve o zaman bile ona ayrılan huzur yoktu.

"Saffron?" Cylvan'ın sesi uyku sisinin içinden çıkmıştı ama Saffron banyoya gidebilmek için battaniyeleri tekmelemekle meşguldü. Cylvan'ın görmesini istemiyordu, Cylvan'ın endişelenmesini istemiyordu ama Cylvan kolundan tutup onu geri çekti. Saffron ona ürkekçe bakarken gözleri irileşmiş, ağzı açık kalmıştı.

"Şifacıyı çağıracağım-" Cylvan buna teşebbüs etti ama Saffron onu hemen geri çekti.

"Yapma," dedi sesi kısık bir şekilde. "Yapmak zorunda değilsin, söz veriyorum. Ben iyiyim, bu... her zaman olan bir şey değil, gerçekten-"

"Ne?" Cylvan ona bön bön baktı. "Ne demek *her zaman*? Bu değil... Bu şey mi...?"

"Sihrimle ilgili bir şey," diye açıklamaya çalıştı Saffron, güven vermek için gülümsemeye çalıştı. Burnundan yeni bir kan damladı ve onu yakalamak için elini hızla kaldırdı, sonunda kendini battaniyeden kurtarmayı başardı ve aceleyle

bitişik banyo süitinin kapısını açtı. Cylvan onu takip , çıplaktı ve uzun saçları bir pelerin gibi arkasından akıyordu. Lavaboda Saffron'la karşılaştı, Saffron musluğun üzerine eğildi ve yüzünün alt yarısını soğuk suyla ıslattı. Tanrım, çok iyi geldi. Kanı yıkamaya gidene kadar cildinin ne kadar nemli ve terli olduğunu fark etmemişti. "Sorun , ben iyiyim," diye tekrarladı, sonra suyu etrafta çalkaladı ağzında. Giderin içine tükürdüğü parlak kırmızı renk, Cylvan'ın bayılacakmış gibi tezgahın kenarına tutunmasına neden oldu. "Bunaldığımda oluyor, özellikle de kızgın ya da üzgün olduğumda..." O rüyada bu kadar yoğun olan şeyin ne olduğunu tam olarak hatırlamaya çalıştı ama sadece bir bulanıklıktı. Kar ve ağaçlardan oluşan bir bulanıklık. Yine de bir parçası bildiğini düşünüyordu. Ona arkadan yaklaşan canavarı tanımak için onu doğrudan görmesi gerekmiyordu, altındaki beyaz yola karşı...

"Neden bana hiç söylemedin?" diye sordu Cylvan. Bir eli Saffron'un ensesini buldu, parmakları saçlarının arasından yukarı doğru kıvrıldı. Saffron'un yüzünü aynaya doğru itti, sanki geriye kalanları daha iyi görmek istiyormuş gibi.

"Endişelenmeni istemedim." Saffron başını salladı ve bir kez daha güven verici bir gülümseme takınmaya çalıştı. "Baba Yaga bana bunun olağandışı olmadığını söyledi, çünkü... şey, normalde iki kişi arasında paylaşılan büyüünün tamamını taşıdığım için... Ama eninde sonunda, bedenim dengeyi bulduğunda bunun dengeleneceğini söyledi-... equir-... oh, kahretsin! Bu lanet kelimeyi asla hatırlayamıyorum..." Gülümsemesi daha çok yüz buruşturmaya dönüştü. Cylvan ikna olmuş görünmüyordu. Başparmağını Saffron'un burnunun altında gezdirdi ama Saffron kan lekesinin kalıntılarını silmişti.

"Ne yapabilirim..." Cylvan yumuşak bir sesle konuştu. "Nasıl ...?"

"Birkaç gün önce Baba'ya bir mektup gönderdim," dedi Saffron, sonra Cylvan'a Fiachra'dan hiç bahsetmediğini fark etti. "Mektupta onun ya da

Adelard yardım edecek bir şey bulmuştu. O ve profesörün öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmek için ellerinden geleni yaptıklarını biliyorum ama çok fazla kaynakları olmadığı ve yanlış kişilerin dikkatini çekmek istemedikleri için bunun zor olduğunu da biliyorum ama umarım bu sadece bir zaman meselesidir..." Ryder'ın bir gece önceki önerisini düşündü - bir *cadı işaretiyle* ilgili bir şey. Kaşlarını çatarak başını salladı ve bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. Baba'dan haber almayı bekleyecekti. O adama gününü göstermeyecekti. En azından kesinlikle yapmak zorunda olduğundan daha fazla değil.

"Peki ya bir zamanlar Kyteler Harabeleri'nin dışında yaptığımız büyü? O eski hendekte," dedi Cylvan hemen, endişeli gözlerinin ardında çalkalanan fikirlerle. Saffron'un kalbi acıyla çarptı. Başını salladığında Cylvan'ın yüzündeki rengin hafifçe kaybolmasından nefret ediyordu.

"Aslında bunu Baba'ya bir kez . Ama bu ilk kez birç ortağı olmakla aynı şey değil. Bunu açıklama şekli kafa karıştırıcıydı ama sanırım bu daha çok zaten peçeli olan, köprü partnerini kaybeden ve onun yerine başka biriyle birleşmek isteyen biri için... Bilmiyorum... Baba Yaga'nın bile bilmediği çok şey var. Görünüşe göre o büyü'nün grimoire'hiç olmaması gerekiyordu, her neyse, gizlice kopyalamış... Ona denediğimi söylediğimde beni nasıl azarladığını duymalıydın, sanırım Cottage Monaghan'da bağırıldığını duyabiliyorlardı..."

Cylvan, Saffron'un tüm güvencelerinden tatmin olmamış, çivit rengi gözlerindeki endişeyle sessizce yüzünün her santimini araştırmaya devam etmişti. Saffron başka ne söyleyeceğini, başka ne önereceğini bilmiyordu, çünkü sadece kontrol altına alana kadar bunu prensten saklamayı planlamıştı. Cylvan'ın yüzünü iki elinin arasına alıp çıplak omzunu çimdiklemeden önce yanaklarından öpmekle yetindi.

"Günaydın majesteleri," diye şakacı bir şekilde mırıldandı. "Biliyor musun, seninle uyanmayı seviyorum. Bütün sabah ilk duyduğum şey sizin sesiniz oluyor. Bu çok hoş. İsteyebileceğim tek şey, gerçekten."

Cylvan'ın tavrı Saffron'un istediği gibi hemen yumuşamadı ama en azından iç çekti ve Saffron'u alnından öpmek için kendine çekti.

"Günaydın majesteleri," diye mırıldandı cevap olarak, dudakları Saffron'un tenini okşarken. "Bugün birlikte kaçalım, kulağa nasıl geliyor?"

"Hmm." Saffron gülümseyerek kollarını Cylvan'ın beline doladı. "Gelemem. Dün gece galada tanıştığım biriyle Avren'de kahvaltıya davet edildim."

Cylvan, Saffron'un gülmekten boğulmasına neden olacak kadar keskin bir şekilde gözlerini kıstı.

"Kim?" Sıkıca sordu. "Lord Sneml miydi? İkinizi birlikte dans ederken gördüm. Ailesinin geri kalanının da isimleri kadar aptal olduğunu bilmelisin."

"Hayır, o olduğunu sanmıyorum," diye alay etti Saffron, dönüp kollarını başının üzerine uzattı ve sırtını, belini, bacaklarını uzatarak bir gösteri yaptı, Cylvan'ın ödünç aldığı gecelik gömleğinin kışının alt kıvrımını ortaya çıkaracak şekilde kalkmasına izin verdi. "Adının tamamını hatırlamıyorum, çok uzun bir isimdi."

Cylvan ellerini Saffron'un belinin iki yanına koyarak onu tezgâhın kenarına sıkıştırdı. Gözleri hiç değişmedi.

"Uzun isimler hiçbir şey ifade etmez."

"Daha uzun bir ismin, ailelerinin daha fazla güce sahip olduğu anlamına geldiğini sanıyordum."

"Hayır, Saffron! Sana bunu da mı söyledi? Başka ne söyledi?"

"Alfidel'in en güçlü ailelerinden birine mensup olduğunu söyledi. Ve sahil boyunca en az yüz tane sahil evi varmış."

"Eminim bunu sadece ona deniz manzarasını sevdiğini söylediğin için söylemiştir."

"Olabilir. Yüksek feylerin yalan söyleyemediğini sanıyordum." "İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

Saffron kollarını Cylvan'ın ensesinde kavuşturarak güldü.

"Kıskandın mı?"

"Mahkeme sabaha daha ince olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece sana bakan her fey lordunu idam edeceğim. Geriye sadece hanımlar ve beyler kalacak."

"Pek çok hanımefendi ve beyefendi de benimle konuştu." "O zaman ortalık kan gölüne dönecek."

Saffron yine güldü, ancak Cylvan her zamanki gibi ciddiyetini korudu. "*Sizden* bahsediyorum, majesteleri. Beni Bugün kahvaltı. Prens bunu istiyor. Yine de önce benimle duşa gelin. Öğleden sonra saray mensuplarını katledebilirsin."

"O-oh," Cylvan'ın gergin ifadesi bir anda gevşedi ve Saffron'un uyku tişörtünü kafasından çıkarıp Cylvan'a fırlatmasını ve boynuzlarına dolammasını izledi. Cylvan tişörtü yere atarak kurtuldu ve Saffron'un peşinden duşa doğru koşmaya başladı. "Gerçekten mi? Bu sadece bir şaka mıydı? Benimle böyle şakalaşamazsın Saffron, gerçekten insanları öldürtebilirim."

"Sizi temin ederim ki Prens Cylvan, herhangi bir aileden, boydan ya da isim uzunluğundan tek bir yüksek fey bile tüm gece boyunca bana söyleyecek ilgi çekici bir şey bulamadı. İtiraf etmem gerekirse, aslında her yönüyle berbat bir deneyimdi."

"Yukarıdaki Tanrılar, neredeyse soykırıma başvuruyordum."

"İçlerinden herhangi birinin benimle bu şekilde ilgileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"... Sanırım hepsi oldukları kadar boş ve sıkıcı oldukları için çok şanslılar. Oh, Lugh az önce aklımdan geçen kötü düşünceler için beni affet. Danu, başını çevirerek beni kutsa, çünkü tezahür etmeye çalışmıyordum..."

Saffron kıkırdamadan duramıyor, parmakları Cylvan'ın göbeğinin üzerindeki çıplak tenin üzerinde gezinirken kendi ağzıyla Cylvan'ın ağzıyla alay ediyor, bir yandan da onu biraz daha cezbediyordu.

"Neden bana neden seçtiğim kişinin sen olduğunu hatırlatmıyorsun?" diye sordu, ağızlarını zorlukla ayırarak, Cylvan onu hemen yerden kaldırıp bir an bile ağızlarını ayırmadan duşa taşırken keskin bir kahkaha attı.

SAFFRON, CYLVAN'IN SAÇLARINI MIS GIBI KOKAN KADIFEMSI ŞAMPUANLARLA YIKADI.

bal ve çiçeklerle yıkadı ve Cylvan da karşılığında Saffron'unkini yıkadı, sonra da yüzüne bir düzine pahalı serum sürmek için onu duvara yasladı. Cylvan bacaklarının arasını yıkarken Saffron sızlandı, partide ayakta geçirdiği uzun geceden dolayı her santimi sıcak ve ağırlıydı ama Cylvan'ın sırtındaki izleri pençeleyerek intikamını aldı, yıkama kısa sürede masaja dönüştü ve Saffron kendini zorlukla dik tutabildi.

Cylvan'ın kollarına atladı, ayak bileklerini Cylvan'ın beline doladı, keskin bir iniltiyle içine doğru itilirken omzunu ısırdı. Cylvan'ın sırtını, omuzlarını pençelerken, Cylvan da onun boynunu ve köprücük kemiklerini ısırık izleri ve çentiklerle süsledi ve Saffron'un büyüünün bunları da kapatıp kapatmayacağını görmeleri gerektiğini fısıldadı. Öyle olmamasını umuyordu; herkesin görebilmesini umuyordu, Alvénya'nın Çiçeği Alfidel'deki talepkâr bir sevgili tarafından çoktan sahiplenilmişti. Saffron ısırdı

her gülümseyen iniltiye karşılık veriyor, işlerini bitirdiklerinde sahiplik izleriyle kalacağı düşüncesine takıntılıydı.

Birbirlerini ikinci kez yıkadıktan sonra nihayet duştan çıkan Saffron, Cylvan'ın tuniklerinden birini ve tozluklarını giydikten sonra kahvaltı, alışveriş ve belki de sahilde yürüyüş sabahı için Cylvan'ın saçlarını ördü ve tutturdu. Cylvan bu kez bir insan yerine bir fey lordu olarak kendini yeniden süslemeyi seçti ve Saffron onun saçının görünümünü, rengini, uzunluğunu, tarzını, başına bir tül örtmek gibi, istediği her şeye dönüştürebileceği tüm yolları görmeye bayıldı. Tüm bunlar olurken, Saffron'un asla sormadığı tüm sorulara cevap veriyordu. Glamour'ların çoğunun elle tutulur değil, sadece görsel olması gibi, ama böyle bir şey olmadığı için değil, fiziksel olarak daha yorucu olduğu için. Bu yüzden yüksek feyler Saffron'un kullandığı gibi göz alıcı tılsımlar geliştirmişlerdi ama bunlar da çoğunlukla sadece görseldi. Fiziksel ve görsel cazibeler için kullanılan tılsımlar özel bir ada kadar pahalıya mal olabiliyordu. Tüm bunlar olurken Saffron kollarını kanepenin arkasına kavuşturmuş, başını sallayarak Cylvan'ın giyinişini ve sonra da numaralarını göstermesini izledi. Cylvan'a bunu *nasıl* yaptığını sorduğunda, ona doğal olarak gelen bir şeyi açıklamamanın bir yolunu bulmaya çalışırken prensin kulaklarından neredeyse duman çıkıyordu. Hiç düşünmeden.

"Tıpkı hafızanızdan bir şeyler çizebilmeniz gibi," dedi sonunda. dedi. "Düşünmeden yapabiliyorsun. Tabii çok pratik yaptıktan sonra. Mesela ben fiziksel bir cazibeyi kolayca yapabiliyorum ama Asche henüz yapamıyor. Ama sen, o güzel, yetenekli sanatçı, bir başkasına nasıl çizim yapılacağını anlatmaya çalışsaydın, şey, öğretmenin yolları var, ama bu çoğunlukla öğrenilen bir beceri. Zihinsel, görsel, psikolojik bir beceri."

"Soyut ve somut, zengin ve kurak," dedi Saffron, Cylvan ona sırtıttığında kıkırdayarak. "Peki bu benim

o zaman?"

"İkisi de. İkisi de değil."

Saffron ne zaman vahşi tılsımların ruhunu açıklamalarını istese Asche de hep aynı şekilde cevap verirdi. İkisi de. İkisi de değil. Vahşi tılsımlar özünde somut ve soyut büyü'nün mükemmel bir evliliği idi ve usta eller tarafından birinin ya da diğerinin yararına olacak şekilde manipüle edilebilirdi...

"Cylvan düşünceli bir şekilde devam etti, Saffron'un yanındaki kanepede otururken bir çift çizme çekti. "Kahinler yarı insan, yarı feydir. Ve -şimdi, bunu sana söylediğimi kimseye söyleme, bu son derece tabu bir bilgi- ki hayatında bir gün bile bu işlerle uğraşmadığını biliyorum- ama pek çok bilgin hafıza ipliklerinin kurak oldukları kadar zengin olduklarını iddia eder. Çünkü bir anı soyuttur ama bir iplik soyut değildir. Ve iplikler, kendi başlarına, iplik dokuyucular dışında dokunulabilecek fiziksel şeyler değildir-"

"Belirli bir şekilde düğümlenmedikleri sürece," diye tamamladı Saffron onun yerine. Cylvan, Saffron onu böyle hazırlıksız yakaladığında her zaman yaptığı gibi gülümsedi. "Sanırım karga kitabında dersteki ilk günümde profesörün Kelt düğümlerinden biraz bahsettiğinden bahsetmiştim. Hafıza düğümleri hakkında çok fazla şey söyleyerek kendimi utandırmaya devam ettim elbette, ama... bu düğümlerin arid-ogham çemberlerinden farklı olmadığını öğrenmek ilginçti. Sadece farklı bir tür. Peçenin diliyle ilgili bir şey."

"Kesinlikle doğru. Kurak-ogam çemberleriniz sadece perdeyle iletişim kurmanın bir yolu - özellikle de büyü'nüz bu tarafta doğal olmadığı için. Zenginlik tarafını kastediyorum. Tıpkı fey büyü'sünün insan tarafında farklı işlemesi gibi - çünkü teorik olarak ne tür bir büyü istediğimizi perdeyle iletişim kurmamız gerekiyor

geldiğimiz taraftan kullanmak için. Bir haberci kuş gönderip iyilik istemek gibi."

"Ve peçe de kuş."

"Bu doğru. Daire üzerindeki işaretler de diğer taraftan ne istediğimizi soran mektuplardır."

"O halde peçe büyüğü çemberleri haberci-kuş-peçeye 'hey, bekle, *benden* bir şey istiyorlar' demelidir..." Saffron sırttı ama başının biraz döndüğünü de itiraf etmeliydi. "Kahinler yarı fey yarı insan oldukları için hem insan hem de fey büyüğü yapabiliyorlar mı?" Kyteler Harabeleri'nin dışındaki beannighe'den öğrendiği bir şeyi hatırladı, yüreği hopladı. "Bir keresinde kahinlerin başları belaya girmeden kurak büyü yapabilen tek kişiler olduğunu söylemiştin, tıpkı koruyucu yüzükleri büyüledikleri zaman olduğu gibi. Gerçek isimler verdiklerini de biliyorum, tıpkı kurak taşlar gibi..." diye devam etti, aynı yerde Cylvan'inkine bakarken göğsüne dokunarak. Bir keresinde Ostara şenliklerinde her yüksek fey'in göğüs kafesinden parlayan gerçek isimlere nasıl tanık olduğunu hatırladı. Bu sırada Cylvan ona şok edici bir şey söylemiş gibi baktı ve Saffron belki de gerçek isimler hakkında kendisinin de böyle bir şey bilmediğini fark etti.

"Gün geçtikçe daha tehlikeli oluyorsun, beantighe," dedi prens sonunda tehditkâr bir şekilde. "Daha önce de söyledim. Kendi iyiliğin için fazla zekisin. Eninde sonunda ikimizin de başını belaya sokacaksın."

"Neyse ki bu olduğunda beni alıp götürecek çok korkunç bir Gece Prensime var. Belki de doğruca Alvénya'ya, çünkü oranın kralı benimle ilgileniyor gibi görünüyor. Bana en güzel kürk astarlı pelerini gönderdi, biliyorsun."

"Tanrım, sakın geri bir şey gönderme. Bir teşekkür bile. Bırakın Kral Tross halletsin. Alvénya'nın Danae'sinin senin için çıldıracağını *bildiğim* en az bir düzine oğlu var."

"Oh, biliyorum. Oğullarını bana teklif ettiler bile. Belki de kaderimde birden fazla ülkede savaş başlatmak vardır."

"Şaka yapıyorsun."

"Başka birinin gözüme çarpması düşüncesi yüzünden soykırım yapmayı düşünmedin mi?"

Cylvan tartışmaya gitti ama bu sırada bir gece önce yere yığılan kıyafetlerine bastı. Tekmelediği şey rüzgâr çanındaki ziller gibi şingirdadı ve onu almak için eğilerek hınzırca gülümsedi. En az iki düzine gümüş kolyeyle ağırlaştırılmış ince bir zincir ortaya çıkardı ve onu bir kupa gibi tuttu.

"Bunlar dün gece tek başıma aldığım kur madalyonlarının hepsi," diye açıkladı Cylvan, bir avuç dolusu tılsımı Saffron'a fırlatmadan önce vurgulamak için tekrar şingirdatarak. Saffron zinciri elinden kaçırdı ve zincir kulakları sağır eden bir sesle yere çarptı. Yere düştüklerinde birkaç tanesi açıldı ve Saffron kanepenin arkasına eğilerek onları tekrar yukarı kaldırıp baktı. İçeride, farklı yüksek feylerin minyatür portreleri ona bakıyordu, hepsi de güzel ve kusursuz bir şekilde tasvir edilmişti. Belki de Cylvan'ın amacı bu değildi, ama Saffron kendini fırça darbelerinin en küçük ayrıntılarıyla, oluşturması gereken tehditten daha fazla ilgilenirken buldu.

"Kur madalyonu nedir?" diye sordu, küçük portrelerden birini yüzüne yaklaştırırken, kümenin geri kalanı hareketle karnına çarptı. Cylvan kanepede ona katıldı, bağdaş kurup oturdu ve sunulanlardan birkaçını daha açtı. Her birinde burnunu kırıştırdı. Saffron onları kendi gözleriyle görmek için aldı ama prensin bunlarda neyi bu kadar çirkin bulduğunu tam olarak anlayamadı. Madalyonların dış yüzlerine oyulmuş ince detaylara ya da daha fazla ışıltı katmak için halkalardan sarkan küçük mücevher takılara kadar her biri çok güzel işlenmişti.

"Bir yüksek fey geleneği. İlgilenen taraf kur yapmak istediği kişiye kendi portresini sunar," diye açıkladı Cylvan ve Saffron'un birdenbire bu kadar çok portre olmasına sinirlenerek surat asması tam da beklediği tepkiyi uyandırdı. "İstenen kişi kabul ederse, başlatıcının portresini çıkarır, ikinci madalyon yüzüne kendi portresini ekletir ve haberci kuş aracılığıyla geri gönderir. Karşılıklı ilginin bir işareti. Şimdi tehdit altında mı hissediyorsun, beantighe?"

"Hayır," diye mırıldandı Saffron inatla, ama bu bir yalandı. Elbette kendini tehdit altında hissediyordu. Tehdit edilmek için sevgilisine gerçekten ilgi duyduğunu gösteren bir avuç dolusu kur madalyonuna ihtiyacı yoktu. Hele de ağzına kadar yüksek feylerle dolu bir odada sadece göz kamaştırıcı bir beantighe iken. "Aslında hepsinin oldukça çirkin olduğunu düşünüyorum. Ve sıkıcı. Ve unutulabilir."

"Sanırım haklısın," diye kabul etti Cylvan. Saffron hâlâ kaşlarını çatarak ona bakıyordu ama Cylvan gülümsüyordu. Saffron sinirlenerek madalyonları yere fırlattı.

"Bu konuda şaka yapmaktan hoşlanmıyorum," dedi.

"Demek Alvénya Kralı'nın on iki oğlunun aynı anda seni paylaşmasıyla ilgili şaka yapabiliyorsun?"

"Evet. Çünkü bu aslında olmayacak. Şey gibi değil..." Saffron yerdeki kolye birikintisine el salladı. Kaşlarını çattı. "Bunların hiçbirisi... nasıl olabileceği gibi değil."

"Bunların hiçbirisi olmayacak," diye kıkırdadı Cylvan, ayağa kalktı ve zincirlenmiş madalyonları, şifonyerin altına kadar ahşap zemini kazıyarak tekmeledi. Saffron kaşlarını çatarak ona bakmaya devam etti.

"Hiçbirinin sana sahip olabileceklerini düşünmelerinden hoşlanmıyorum. Sen zaten benimken," diye devam etti inatla. "Sen benimsin, değil mi?"

Cylvan Saffron'un gözlerindeki saçları itti, sonra bir kolunu beline doladı ve onu koltuktan çekti. Saffron'u ayakları yerden kesilinceye kadar kaldırdı, kollarını Cylvan'ın boynuna dolayarak gülmesini sağladı, Cylvan da boynunun kıvrımlarını ısırarak Saffron'un kızarmasına neden oldu.

"Ben seninim," diye söz verdi. "Başka hiç kimse seninle kıyaslanamaz, Saffron dé Tuatha dé Danann."

Saffron yine dudaklarını büzdü ama karşılığında kollarını sahiplenici bir şekilde Cylvan'a doladı. "Seninle birbirimize aşık olmamız ne kadar sürer?"

"Ohhh," diye inledi Cylvan, başını arkaya tavana bakarak düşünürken. "Belki bir ay daha. Kartlarımızı doğru oynarsak belki de sadece birkaç hafta. Danu içimde çok fazla talip olduğunu biliyor. Danu, başka birinin sana ilgi göstereceği düşüncesiyle tüm sarayımı yok etmeye ne kadar yaklaştığımı biliyor." Saffron'u kendine çekti, kulağının kıvrımını ısırmak için eğildi, sonra ensesini avuçladı ve Saffron'un kıkırdamasına neden oldu. "Herkesin senin sadece ve sadece benim olduğunu bilmesini istiyorum ve gözlerinin bir andan daha uzun süre ahlaksızca senin üzerinde kaldığı güne pişman olacaklar."

Saffron sonunda ona tekrar gülümsedi ve onu öpmeden önce ayak parmaklarının üzerinde zıplayıp durdu. Ufacık bir güvenceydi ama yine de kalbinin rahatlamasına neden oldu.

AVCILAR

At sırtında yan yana saraydan ayrılmak bir şey gibiydi bir rüyadan çıkmış gibiydi. Vadinin üzerindeki uzun köprüden geçerek karşı taraftaki saray kapısından çıktılar ve acele etmeden şehre doğru ilerlemeye başladılar. Dış mahallelere vardıklarında Cylvan, Saffron'a hayvanları bağladıkları bir at arabası evine gitmesini işaret etti ve Cylvan hayvanların Mairwen'e giden yola taşınması için ödeme yaptı. Böylece kahvaltıdan sonra bütün yolu yürümek zorunda kalmayacaklardı. Böylece bütün sabah kalabalık caddelerde atları sürmek zorunda da kalmayacaklardı.

Avren'de kimsenin dönüp onlara ikinci kez bakmadığını gören Saffron, Cylvan'ın neden daha sık böyle kaçmadığını sormak istedi ama bunun da diğer her şey kadar karmaşık bir cevabı olması gerektiğine karar verdi. Elbette Cylvan fark edilmeden sık sık ya da uzun süre kaçamazdı. Belki de çoğu zaman değdiğinden daha fazla sorun çıkarıyordu. O sabah kraliyet hilesinin tadını çıkarmak için eline geçen nadir fırsatı heba etmeyecekti.

El ele tutuşan Cylvan acele etmemek için yavaşça yürüdü. Kalabalık sıkışık köşelerde çok sert olduğunda Saffron'u nazikçe yoldan çekti ya da bir elini Saffron'un beline doladı ve acele eden bedenler olduğunda onu kendine yaklaştırdı.

Saffron yüksek bir sesle irkildi. Kimse dönüp ikinci kez bakmadı bile. Hatta Saffron bir ara durup Cylvan'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve kimse gözünü bile kırpmadı. Kendini uçabilecekmiş gibi hissetti. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu, özellikle de Cylvan'ın galalarında kendini daha iyi tanıtırken - ama bu küçük anlar onu ağırlıksız hale getirdi. Connacht'ı ziyaret ettiklerinde Saffron siyah peçeyi takarken de bunu istemişti, tek düşünebildiği buydu ve sonunda bunu elde etmişti. Ériu onu kutsasın, kısa bir süre için de olsa sonunda bunu tatmıştı.

Kahvaltıdan önce Cylvan, Saffron'a o güne kadar gördüğü en güzel dubleksi satın aldı; krem rengi yün, ön yakasından aşağıya doğru pastel renklerle işlenmiş çiçeklerle süslenmiş, belden yukarıya ve arkaya doğru havai fişekler gibi yayılmıştı. Kolları bile rengârenk çiçekler ve mantarlarla süslenmişti, Saffron fırsatını bulduğu her an bu detaylarda kendini kaybediyordu. Cylvan bu fırsatı değerlendirerek kendisi için de alışveriş yaptı ve sırtında ve yanlarında sarmaşıklar gibi kıvrılan benzer çiçek işlemeleri olan siyah uzun bir palto satın aldı. Saffron ona sürekli iltifat etti, fısıltıyla siyah saçları ve mor gözleriyle ne kadar çarpıcı olacağını söyledi. Cylvan sanki övgüler kibir rezervlerini doldurmuş gibi kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı.

Sonunda dışarıda oturup geçen insanları izleyebilecekleri küçük bir bistroda kahvaltı etmeye karar verdiler ve Saffron bunun hoşuna giden bir şey olduğunu hemen fark etti. Bu kalabalık caddeler, Alfidel ve ötesindeki her yerden gelen, farklı kıyafetler giyen ve farklı diller konuşan, birkaç hafta sonra yapılacak kutlamalara hazırlık olarak fenerlerin üzerine ve binaların arasına yerleştirilen pankartların ve diğer Beltane süslemelerinin altından geçip giden, toplumun her kesiminden insanlarla doluydu. Bu ona Kral Tross'un Yaz Ortası Oyunları'nın açılış törenine katılma isteğini hatırlattı.

Cylvan'a bu konuda bir şey bilip bilmediğini soruyor, bir yandan da Ryder'ı hatırlatan her şeyi bir kenara itiyordu. Onunla yaptıkları anlaşmayı. Ryder'ın gündönümü yaklaşırken Saffron'un büyüü hakkında söylediği şeyler.

Cylvan inledi ve Saffron'u güldüren bir şekilde gözlerini devirdi, bir süre daha hatırlatılmamasını istedi. Sanki Tross kendisinden istenen iyilikler yüzünden onu çoktan travmatize etmişti. Kahvelerini paylaşırlarken Saffron onunla alay etti, ancak Cylvan dikkatini dağıtmak için ona bir pasta ısmarladığında rahatladı.

Cylvan konuyu değiştirerek insanların Beltane'yi nasıl kutladığını sordu ve Saffron ona danslardan, şenlik ateşlerinden, Beantighe Köyü'nde bu gibi özel etkinlikler için alkollerini nasıl biriktirmek zorunda kaldıklarından bahsetti. Bu ona Cylvan'ın Morrigan'ın yeni müdiresinden köy ve onarımların nasıl gittiği hakkında bir şey duyup duymadığını sormasını hatırlattı, Cylvan ciltli bir defter çıkarıp Elding'den gelen ve sadece geçen hafta yapılan her şeyi listeleyen bir mektup verdiğinde şaşırdı. Saffron mektubu okurken, Cylvan sanki takip etmek istediği bir şeyi hatırlamış gibi ek notlar karalamaya devam etti. Hatta başka bir şey yazmadan önce durakladı, *'belki de bunun saray beantigh'lerinde de yaygın bir uygulama olup olmadığını görmeliyim'* diye mırıldandı... Bu Saffron'u gülümsetti, sanki Cylvan'ın Saffron sormadan bile kontrol edecek kadar önemseydiğini bilmek, birinin onun için yapabileceği en romantik şeydi.

Sahile doğru yola çıkmadan önce, Saffron'un dikkatini çeken her küçük şeye mırıldanarak baktığından emin olduğu bir kırtasiye dükkânında son bir kez daha durdular; daha sonra satın almak üzere Cylvan'ın arkasından raftan ilgisini çeken nesneleri kapmanın gizli bir heyecanı olduğunu biliyordu. Prensini hoşuna gideceğini bildiği birkaç şeye de göz atmayı ihmal etmedi; ince tüy kalemler ve ipeksi mürekkepler,

Siyah kâğıtlar, süslü cam mürekkep hokkaları... Böylece okula dönerken hazineleri olan tek kişi o olmayacaktı.

Özel kâğıt ve mürekkeplerin bulunduğu rafları incelerken, bir kancadaki zincirlerden sarkan boş gümüş madalyonları görünce durakladı, merakla başını eğdi ve parmaklarını içlerinde gezdirmekten kendini alamadı. Küçük çanlar gibi tıngırdıyorlardı ve bunların Cylvan'ın odasında gösterdiklerine benzer kur madalyonları olduğunu fark etti. Saffron'un onları tanıması, karıştırdıklarına kıyasla ne kadar sade oldukları için bu kadar uzun sürmüştü ama sıradan, aşağı feylerin bile böylesine büyüleyici bir geleneğe katıldığını düşünmek kendi kendine gülümsemesine neden oldu.

"Aklınızda özel biri mi var?" Dükkân görevlisinin nazik sesi onu şaşırttı ve Saffron'un sıçrayıp ona dönmesine neden oldu. Sivilce lekeleri ve çarpık dişleriyle bir ergenden biraz daha büyük bir insan kızı. Önlüğü iyi ütülenmişti, saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü, tırnakları fırçalanmıştı ve gömleği mükemmel bir şekilde kırışksızdı. Kasiyerin yaptığı gibi önlüğüne bir isim işlemediğini fark etti. Bunda onu rahatsız eden bir şey vardı. Sıcak ve dostça bir gülümsemeyle karşılık vermeyi ihmal etmedi.

"Bunlar kur mı?" diye sordu. "Ben Alfidel'den değilim ama duymuştum. Benim için portre çizmesi için bir ressam görevlendirmem gerekiyor mu? Yoksa kendi resmimi yapabilir miyim?"

"Kesinlikle kendi portreni yapabilirsin." diye gülümsedi, elleri her zamanki gibi kibarca karnının üzerinde kenetlenmişti. Saffron'un gözleriyle ne çok sık ne de çok uzun süre karşılaşmamaya dikkat ediyordu. Bu ona Mairwen'in kütüphanesindeki beantighe'nin kibarca tek bir kelime bile söylemeyi reddetmesini hatırlatarak daha da derine batıyordu. Her ne kadar anlasa da, güvenilmez biri gibi hissetmekten nefret ediyordu.

"Sanırım çoğu kişi portrelerini bir zanaatkâra yaptırıyor, ama eğer de bir sanatçıysanız, eminim bu sizin için çok daha çekici olacaktır.

amaçlanan ortak," diye devam etti.

"Resim yapamayan ve bir ressama parası yetmeyen insanlar ne yapıyor? Yoksa yalnız bir hayatla mı lanetlenmişlerdir?" diye devam etti ve kadının standart kibar gülümsemesi biraz daha samimi bir hale dönüştüğünde gizliden gizliye kendinden memnun oldu.

"Bunun yerine insanların isimlerinin baş harflerini yazdırdıklarını duydum," dedi düşünceli bir şekilde. "Ya da bazen içlerine çiçek bastırıyorlar."

Saffron gülümsedi. "Sizin gibi biri neyi tercih eder?"

"Bir kur madalyonunu asla değiş tokuş etmem." Ellerini havaya kaldırırken gülümsemesi garipleşti. "Bu yüksek feyler için ayrılmış bir gelenek elbette."

Saffron dudağını ısırdı. "Peki o zaman nasıl yapacaksınız?" "Lordum?"

"Birine onun tarafından kur yapılmak istediğinizi göstermek için. Ya da tam tersi. Bunu nasıl yapardınız?"

Saffron'un kendisiyle dalga geçtiğini düşünmüş olmalıydı çünkü yüzü şaşkınlıkla kızarmış, ağzı nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi açılıp kapanmıştı. Daha önce hiç kimse ona böyle bir soru sormamıştı. Saffron onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu, aniden kendini tekmeledi ve rahatsızlığını gidermek için bir yol aramaya başladı. Kendi bencilliğini bir kenara itme konusunda daha iyi olmalıydı, diğer insanları kendisi karşısında bu kadar rahatsız etmeyi bırakmalıydı.

"Burada da boya satıyor musunuz? Ne tür boyalar önerirsiniz?" Diye sordu, kadın anında rahatlayıp onu takip etmeye davet edince rahatladı. Aslında fazladan bir şeyler almak gibi bir niyeti yoktu ama boş madalyonu parmaklarının arasına sıkıştırdığında bunu düşünmeden edemedi. Eğer yüksek bir fey lordu ona kur yapacaksa, neden bunu Cylvan'ın anlamlı bulacağı şekilde yapması? İlişkileri tamamen alışılmışın dışında olsa bile, her şey düşünüldüğünde, o dükkânda satılan madalyonlar

Saffron, saray mensupları tarafından kendisine verilenler kadar pahalı olan bu küçük geleneklere kendisinin de katılmak istediğini Cylvan'a gösterme isteği duydu. Fey gelenekleri. Ve eğer başka bir şey varsa, bu Cylvan'ı mutlu edebilirdi.

Metal bir madalyonun yüzünde kullanılacak en iyi boya türünü tartışırken dükkânın kapısının üzerindeki ziller şingırdadı. Saffron hiçbir şey düşünmemişti, ta ki Cylvan aniden arkasında belirip kolundan tutarak adını fısıldayana kadar. Saffron cevap olarak zar zor bir ses çıkarabildi, yardımları için teşekkür bile edemedi Cylvan onu kaba bir şekilde insan kızdan uzaklaştırınca şaşkınlık ve kızgınlıkla oflayıp pufladı ama sonra Cylvan karşı duvara yaslanıp kapıya doğru bakarak aniden durdu. Saffron'un kalbi, kendi görmek için öne doğru hafif bir adım atmadan çok önce çarpmaya başlamıştı.

Siyah duvaklar. Sade siyah elbiseler. Aynı boyda, yapıda ve anonimlikte duran üç çift cinsiyetli gölge. Yüzlerini örten opak şifonun arkasından sarkan peçe ağırlıkları gümüş güneş motifleri taşıyordu. Bellerindeki halkalı kemerlerde daha fazla gümüş güneş, çanlar, şingırdayan tılsımlar ve birbirlerine çarpan, farklı seviyelerde gümüş sıvıyla dolu çeşitli cam şişeler vardı. Göğüslerinin ortasında, Saffron'un tüm vücudunu ürperten ve onu doğruca Danann Evi'nin duvarlarına fırlatan bir başka gümüş amblem vardı. Connacht sokaklarına. Uçlarında halkalar olan gümüş bir üçgen. Bir zamanlar Kaelar'ın yatak odasında gördüğü işaretin aynısı; Kraliçe Proserpina'nın insan cadı avcılarının işareti.

Soğuk gümüş ellerin anısı boğazını buldu ve hiçbir kelime kaçamayana kadar nefes borusunu yavaşça sıkıştırdı. Gümüş bir gerdanlık, bir bıçağın üzerine katlanmış eller, her sesi anında susturuyordu.

yapabileceğini düşündü. Gümüş yarım ayın acı tadı ağzına doldu, dilini kuruttu ve boğazının arkasının şişmesine neden oldu. Ağırlığı ağzının çatısını çekiyor, zinciri başının orta tepesine uzanıyor, belindeki zincirin üzerinde güneşten ağır ağır sallanıyordu.

Cadı avcılarından biri köşedeki Cylvan ve Saffron'a dönerek, "Sadece bir dakika sürecek, lordlarım," dedi. Ağızlarındaki ağırlığa rağmen net konuşuyorlardı. Onunla pratik yaptığı gibi.

Diğer ikisi tezgâhtarla konuşmak için dükkânın içine doğru ilerlerken onlar oldukları yerde kalıp kapının önünü kapattılar. Saffron onları zar zor duydu. Dünya ayaklarının altında dönüyor, kırılıyor ve onu yıpranmış döşeme tahtalarının arasından çekmeye çalışıyordu. Danann Evi'ne geri döndü. Asla çıkmaması gereken o tavan arasına.

Ön kolundaki yara izleri yanıyordu. Avucunu boğazına götürmeden önce yaralara bastırdı ve nefes borusuna doğru aşağı yukarı sürttü. Gümüş gerdanlığı hissedip hissetmediğini bilmiyordu. Soğuk gümüşün parmaklarının altından kaydığına yemin etti.

"Çalışanlarınız arasında insan var mı? Onunla konuşmak istiyorum, lütfen."

"Ah, merhaba. bir şey yok."

"Son zamanlarda sokakta kart dağıtan Red Adage insanları sizinle iletişime geçti mi?"

"Dürüst olabilirsiniz."

Hayır, hayır, Saffron çılgılık atmak istedi. *Onlara hiçbir şey söyleme. Hiçbir şey söylemeyin.* Çılgılık atmak istiyordu, onu yere yapıştıran kemiklerden kurtulmak istiyordu ama kıpırdıyamıyordu. Gözlerini kapı aralığındaki peçeli figürden hiç ayırmadı. Görmeden görmek. Duymadan duymak. Danann Evi'nin tavan arasındaki nemli çürümeyi koklamak. Danann Evi'nin tavan arasının

Arnavut kaldırımlı bir sokakta yanan eti. Boynunu ovuşturdu; boğazını tırmaladı. Tırnaklarını nefes borusu boyunca gezdirdi, onu boğan ve susturan, her nefes almaya çalıştığında sıkkan gümüş elleri aradı. Yavaşça boğulurken görüşünü renkler çevreledi - ta ki kapıdaki gölge soluk pembe bir ışıkla parlayana kadar. Ön kolu daha sıcak yanıyordu. Parıltıyı göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştı ama sadece daha da şiddetlendi. Yüksek bir fey'e verilen gerçek bir ismin kırmızı parıltısı gibi; Ériu'nun tapınağının dibinde Fiachra'yı neredeyse boğacak olan o kurak büyüü üvez sarmaşıklarının kırmızı parıltısı gibi. Tıpkı sarmaşıklara yaptığı gibi o peçeli avcıyı da parçalara ayırmayı düşündü. Masum bir şeye uzanan tehlikeli şeyi parçalara ayırmak, içindeki hayatı söküp almak-

Kapıdaki cadı avcısı kaskatı kesildi. Karınlarının üzerine katladıkları elleri kıpırdandı, sonra biri kalkıp göğsüne bastırdı. Saffron'un omuzlarının hareket ettiğini görebileceği kadar derin bir nefes aldılar. Boğulmalarını diledi. Ölmelerini diledi. Ciğerlerinin bedenlerinde parçalanmasını ve bir anda yaşamayı bırakmalarını diledi-

Her iki burun deliğinden de kan akıyordu. Kulaklarında fokurdadığını duydu. Tadını ağzında aldı. Kolundaki yaralar çığlık atıyordu ve eğer o anda nazik, tanıdık bir el omzuna dokunmasaydı, canavar serbest kalıp dükkândaki her canlıyı katledebilirdi. Cylvan'ın eli onu sakinleştiren tek şeydi, çünkü Saffron Cylvan'ı incitmekten her şeyden çok korkuyordu.

Ardından koyu renkli bir mendil yüzüne dokundu. Saffron hâlâ hareket etmiyor ya da konuşmuyor, neredeyse hiç nefes almıyordu. Cylvan sessizce burnundaki ve ağzındaki kanı sildi. Bezi kulaklarında biriken ve omuzlarına damlayan kıpkırmızı akıntıların üzerinde sürükledi.

Ancak bunaltıcı sele yetişemeyeceğini anladığında Saffron'u omuzlarından tutup yavaşça geri çevirmeye karar verdi. Saffron'un sırtını kapıdaki cadı avcısına dayadı. İnsan kızı sorguya çeken cadı avcıları dükkân sahibine zaman ayırdığı için teşekkür sorunsuzca uzaklaşana kadar sadece bir dakika geçti.

Saffron'un yüzünün alt yarısı yapış yapış ve kanla ıslanmıştı; tuniğinin ön kısmı sıırılsıklamdı. Nefes alamıyordu. Hâlâ gümüş eller tarafından boğuluyordu. Ancak Cylvan'ın her şeyin yolunda olduğuna, nihayet gittiklerine dair içi boş, uzaklardan gelen güvenceyi duyduğunda Saffron'un gerilmiş kasları gevşedi, gözleri kafasına geri dönmeden ve yere yığılmadan önce uzun süre tuttuğu nefesini verdi.

SAFFRON KENDISINE AIT OLMAYAN BİR ODADA UYANDI. BUNA ALIŞMAYA BAŞLAMIŞTI.

Vücudunun her santimi kaskatı kesilmişti, sanki yattığı yatak her neyse içine sokulmadan önce bir Kış Sarayı fırtınasında donmuştu. Gözlerini tekrar kapatıp bu hissin geçmesini bekleyecek kadar sert, ağrılı ve her yeri ağrıyordu. Ya da belki de onu öldürmesini. Tanrım, çok yorulmuştu. Yıpranmış ve toz haline gelmiş hissetmekten çok yorulmuştu.

Nihayet ayağa kalktığında sessiz bir iniltiyle bir elini önce yüzüne, sonra boğazına götürdü ve diğer eliyle birlikte kucağına yığıldı. Ağır parmaklarını üzerini örten kalın siyah yorganın üzerinde gezdirdi, dönüp eşleşen siyah çarşaflara, ardından eşleşen siyah yastıklara baktı ve nerede olduğunu anladı. En azından Prens Cylvan'a ait bir yer olduğunu biliyordu.

Sarayda herhangi bir yatak odası olabilecek kadar büyük ya da süslü değildi, bu da Saffron'a diğer en olası seçeneği veriyordu:

Prens'in Mairwen'deki özel süiti. Rastgele giysilerle dağılmış zemine, kapıda tekmelenmiş üniforma ayakkabılarına ve kısmen devrilmiş ve yoldan atılmamış olduklarında duvarları kaplayan kitap dağlarına bakarak, varsayımının doğru olduğuna emin oldu. Odayı araştırırken yatağın yanındaki masanın üzerinde el yazısıyla yazılmış bir kart gördü ve battaniyenin altına kıvrılmadan önce ona uzandı.

MAIRWEN'DE GÜVENDESİN. LÜTFEN BEN YOKKEN BU ODADAN TEK BAŞINA ÇIKMA. BU SÜRE ZARFINDA HER ŞEYİMİ KARIŞTIRABİLİRSİN. ÖĞLE YEMEĞİNDE DERSİM BİTECEK VE HEMEN SİZE GERİ DÖNECEĞİM. O ZAMANA KADAR, BIRAZ DINLEN.

GÜVENDESİN, PÚCA.

Saffron burnunun içinden iç çekti. Kendisine iki kez verilen bu güvence neredeyse utanç vericiydi. Gözlerini kapayınca bu ona Connacht'ı hatırlattı. Yine Connacht'ı hatırlatıyor. *Güvendesin, güvendesin, sen...*

Saffron sözünü yüksek sesle fısıldamak için ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadı. Ses çıkaramadan boğazı düğümlendi.

YAKA

O sabah erken saatlerde olanları unutmak için ne kadar uğraşırsa

uğraşsın,

Cylvan öğle yemeğinde onu almak için odaya geri döndüğünde bile hâlâ tek kelime edemiyordu. Saffron bazen fısıldamayı başarabiliyordu, ama sadece hayal kırıklığı içinde sürekli boğazını ovuştururken. Cylvan onu gözlerinde ıstırapla izliyor, tırnakları biraz fazla kabalaştığında ve deriyi kırmakla tehdit ettiğinde sürekli Saffron'un elini tutuyordu. Cylvan Saffron'un elini ağzına götürüyor, parmak eklemlerini öpüyor, onu koruyucu bir kucağa çekiyor ve boynunun yan tarafını öpüyordu. Bir kez bile Saffron'a *durmasını* söylemedi ya da orada gümüş bir tasma olmadığına dair onu rahatlatmaya çalışmadı, sadece biraz alevlendiğinde endişesini hafifletmeye çalıştı. Ona gülümsüyor, onu öpüyor ve sanki başka bir günmüş gibi gününe devam ediyordu. Saffron sonsuza dek prensin özel süitinde kalabilmeyi diledi. Sadece kek yemek, güzel giyinmek ve onu öpmek için var olan bir evcil hayvanı olmayı. Ama daha ilk haftasıydı ve şimdiden dersleri kaçırmıştı. Sonsuza kadar saklanamazdı.

Tanrım, *daha ilk haftasıydı.*

Cylvan'ın süitinden gizlice çıkan Saffron aceleyle yatakhanedeki odasına gitti. Copper onu yüksek ve gür bir sesle selamladığında, Saffron beceriksizce gülümsedi ve şokun geçince boğazına dokundu. /

sesimi kaybettim, o da geçti. Dün geceki ilk galamda çok eğlendim sanırım.

Copper en azından zorlamadı. Yine de Saffron'la durmadan dalga geçti, bu da Saffron'u güldürdü, bu da onun moralini biraz daha yükseltti.

Günün ve haftanın geri kalanı boyunca sürekli olarak sesini tekrar bulamadı, hatta bazen çok derin nefes aldığında ya da arkasından bir şey onu korkuttuğunda boğuluyordu. Cylvan birden fazla kez onu bir binanın arkasında çömelmiş nefes almaya çalışırken bulmuş, Saffron da zayıfça gülümseyip başını sallayarak iyi olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. İyiydi. Ne yazık ki bu duyguya alışkındı.

Birkaç gün sonra, arada sırada, özellikle de yalnızsa ve fısıltıyla konuşuyorsa, kelimelere benzer bir şeyler ortaya çıkabiliyordu. En kötüsü, *Külden Devletler ve Peçenin Tarihi* dersinde, eğitmen beklenmedik bir şekilde adını söylediğinde yaşandı ve Saffron ağzını açıp acınası bir sessizlikle tekrar yerine oturdu. Eğitmen alaycı bir tavırla *kaba davrandığına* dair bir şeyler söylerken Saffron kucağındaki ellerine bakıyordu. Saffron başını öne eğmiş, hayal kırıklığı içinde elini boğazında aşağı yukarı ovuşturuyordu. Orada hiçbir şey yoktu. Onu susturacak bir gümüş yoktu. Konuşabilmeliydi. O cadı avcılarını kırtasiye dükkânında görelî neredeyse bir hafta olmuştu. Hiçbir şey değişmemişti. Başî belada değildi. Danann Evi'nde değildi. Başî belada değildi.

En azından dersler olanlardan uzaklaşmak için iyi bir fırsattı. Yeni arkadaşları neyin yanlış olduğunu ya da ne zaman iyileşeceğini sormak için çok fazla zorlamadılar, ancak Sionnach belki de şifacıyı ziyaret etmesi gerektiğini birden fazla kez nazikçe dürttü. Bu Saffron'u daha da endişelendirdi çünkü şifacının durumunu bilip bilmediğini bilmiyordu. Ne olduğunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

onun sorunu. Yüksek sesle bir şey bile söyleyemezken nasıl söyleyebilirdi?

Hayır, o sadece okula odaklanırdı. Normal bir fey lordu olmaya. Ne zaman biraz bunalsa burnu kanayan biri değil; sesi açıklanamaz bir kaybolan, denemek için ağzını her açtığında boğazı sıkışan ve korkunç bir tıkırtı sesi çıkaran biri değil. Duyguları asla vahşi bir kurdu yoktan var edip bir grup insanı neredeyse katletmeyecek biri. Ryder Kyteler tarafından, aynı insanların kurtuluş umudu için bakabilecekleri bir şey olarak hareket etmesi için aranan biri değil, ya da gala gecesi söylediği her neyse. Görünüşe göre, bir daha normal, huzurlu bir şekilde var olmak istiyorsa *cadı işareti* denen bir şeye güvenmek zorunda olan biri değil.

Tanrı aşkına, Saffron sadece Cylvan'la romantik bir yaz geçirmek istemişti. Ryder ona bunun sözünü vermişti. Gerçekten de çok şey mi istemişti? Boğazını ovuşturup pençelemediği zamanlarda ön kolundaki yaralara masaj yapıyordu. Hayvana olduğu yerde kalması için sürekli komutlar fısıldıyordu. Sonsuza kadar. Onu bir daha asla görmek istemiyordu. En başta Ryder Kyteler'ı kendisine geri getirdiği için o canavarı suçluyordu; ortaya çıkıp kim olduğunu, nerede olduğunu herkesin bilmesini sağlamasaydı mükemmel bir yaz geçirebilirdi.

Mitoloji ve edebiyat dersinde, Prens Cylvan gibilerin taptığı tanrılar ve tarihi figürler de dahil olmak üzere yüksek fey teolojisi ve dini hakkında bilgi edindi. Saffron bol bol not alsa da, bir şeyi nasıl heceleyeceğini bilmediği ya da sınıftaki herkesten çok farklı büyüdüğü için bir kavramı ya da diğerini anlamadığı her seferinde hayal kırıklığı artıyordu. Gerçekten hiç ilgi duymadığı dersleri almak zorunda kalacağı günden korkuyordu; Danann Evi öğrencisi olmanın laneti buydu. Beklenen

Diğer üç evde, diğer üç akademik alanda sunulan her bir dersi almak ve hepsinde başarılı olmak... Ama Saffron sadece romantik hikâyeler öğrenmek istiyordu. Ve perileri. Ve ormanda hangi mantarların yenebileceğini. Kendi işini yapabileceği, kendi işine bakabileceği, yüksek sesle konuşmak zorunda kalmadan oturup dinleyebileceği dersler.

SIONNACH, BİR AKŞAM KAPIYI ÇALDIKLARINDA SAFFRON'U ŞAŞIRTTI.

yataktan çıkıp kapıda, diğer tarafta dağınık görünümlü bir Fiachra ile duruyordu. Saffron şaşkınlıkla onun adını haykırdı -ama hemen kesildi-yutkundu ve baykuşun göğsündeki dağınık tüylerden bazılarını düzleştirmek için elini uzattı. Baba Yaga'ya gönderdiği mektubun yanı sıra haberci jetonu da kayıptı, bu da kalbini hayal kırıklığına uğrattı. O mektubun gelmesi için dua ediyordu. Ama Ryder'ın adamlarının onu tekrar yakalayacağı düşüncesiyle midesi bulanırken, onun sağ salim dönmesine ne kadar sevinmesi gerektiğini fark ettiğinde hayal kırıklığı yerini rahatlamaya bıraktı. Onu ibret olsun diye sarayın kapısına çivileyeceklerdi de haberi bile olmayacaktı.

"Sanırım o bir haberci kuş değil," dedi Sionnach garip bir kahkahayla, sanki Saffron'un bu konuda rahatça şaka yapabileceğinden emin değıllermiş gibi. Ama Saffron, kelimeleri toparlayamamasına rağmen gülümsedi, sonra içini çekti ve baykuşun huysuzca üzerine konması için kolunu uzattı. Sionnach sormadan önce kapı aralığında biraz daha bekledi: "Padokta yarı zamanlı çalıştığım için Madam Arva'ya uçuş eğitimi derslerinde de yardım ediyorum. Böyle bir şey yapmak ister misin? Şu anda boşum, eğer başka bir işiniz yoksa..."

Saffron bu teklif karşısında şaşırđı ama protesto için boğazı kapanmadan önce küçük bir "*Peki,*" diye fısıldamayı başardı. Bunu yapanın gümüşün hayaletimsi elleri mi yoksa Baba Yaga'dan bir cevap almak için biraz daha beklemesi gerektiğini fark etmesi mi olduğunu bilmiyordu. Ryder'ın sesi zihninin gerisinde yankılanarak ona gündönümünü . Saffron'un büyüü hakkında söylediğı şeyler giderek daha da kötüleşiyordu.

Onları uzaklaştırdı. Sionnach'a gülümsedi. Kuşunun yumuşak tüylerini okşadı. Ryder'ın Kyteler'ı becerdiğini düşünmek istemiyordu.

Birkaç erzak almak için otlığa uğradıktan sonra, Sionnach'la birlikte kampüsün dış tarafındaki ormanlık alanda dolaşmaya başladılar. Sionnach, Fiachra'nın bacaklarından eşleşen bir halkayı takmadan önce Saffron'a *geri çağırma halkası* adı verilen, içinde ikincil bir halka bulunan bronz bir şey verdi. İkincil yüzüğü döndürdüğünde, Fiachra'nınkiyle birlikte titreşiyor ve kuş eline dönene kadar durmadan vızıldıyordu. Neyse ki Fiachra'nın geri dönme ve geri çağırma konusunda pek bir sorunu yoktu, çünkü kısa sürede yaşayan en tembel kuş olduğunu kanıtlıyor, Saffron'un omzuna oturup saçlarını çiğnemeyi ya da kendini daha büyük göstermek için kanatlarını açarak çimlerde bir şeyleri kovalamayı tercih ediyordu. Sionnach bu yüzden mesajını iletemediğini, özellikle de Alvénya'ya kadar gitmesi gerekiyorsa, söyledi ve Saffron onu yalan söylemeye zorlayacak bir sesi olmadığına sevinerek garip bir şekilde gülümsedi.

Dersler Fiachra'nın çalılıklar arasında fare ve böcek kovalamayı tercih etmesine ters düştüğünde, Sionnach'la birlikte ellerinde eskiz defterleriyle çimlere oturdular. Saffron, Sionnach'ın boyalarla, özellikle de suluboyayla yaptığı çalışmaları takdir ediyordu; Fullam'daki dükkândan yepyeni çıktığı için kendi kitabında gösterecek pek bir şeyi yoktu. Ne kadar da rahatlamıştı, çünkü nasıl

arkadaşına eski kitabında neden bu kadar çok Prens Cylvan çizimi olduğunu hiç açıklayamadı.

Alıştırma yapmak için birbirlerinin portrelerini çizen Saffron, arkadaşının narin yüz hatlarında, boynuzlarının dokusunda, doe benzeri kulaklarının kadifemsi yumuşaklığında kayboldu. Yine de kazara onları biraz fazla güzel çizmiş olabilirdi, dalgalanan kirpikler ve parlayan gözlerle Sionnach'ın kızarmasına ve kekeleyerek *teşekkür etmesine* neden oldu.

Sionnach'ın kendisine karşılık vermesini bekleyerek uzaklara dalgın dalgın bakarken, Sionnach birkaç cümleye daha başlarken tökezledi ve sonunda sordu: "Prensin galasında bir şey mi oldu?"

Başını tamamen çevirmemesi gerektiğini biliyordu, yoksa Sionnach'ın çalışmasını mahvetme riski vardı, ama gözleri yana kaydı. Sionnach gözlerini kâğıttan ayırmadı, sanki Saffron'un gözleriyle karşılaşmak onları daha da utandıracaktı. Yine de devam ettiler:

"Gideceğini öğrendiğimde çok endişelendim, özellikle de ilk gününde olanlardan sonra... Prens Cylvan gerçekten korkunç bir fey lordu, hayatımda daha zalim biriyle karşılaşmadım... Bana da yıllarca zorbalık yaptı, bu yüzden geri döndüğünde ve konuşamadığımda, bir şey olduğunu düşündüm ve sadece... Sadece bilmeni istiyorum, benimle güvendesin! Bu konuda konuşman için seni zorlamayacağım bile. Ya da istersen hiç konuşmayalım. Sadece yalnız olmadığını bilmeni istiyorum ve ben senin için buradayım ve eğer istersen bana güvenebileceğini hissetmeni ..."

Onlar konuştuğu Saffron'un dikkati onlara yöneldi, abuk sabuk konuşuyorlardı, sayfayı çılgınca karaladıkça sesleri daha da tizleşiyordu, sanki konuşmayı kesmek istiyorlardı ama kelimeler itaat etmeyi reddediyordu. Konuşmaları uzadıkça tedirginlikleri ve utançları daha da artıyordu.

-Ta ki Saffron gülerek sözlerini kesene ve özür dilemek için başını sallayana kadar.

"Sorun yok," dedi usulca. Bu sefer sadece boğazı gerildi. Sözcükler boğazında düğümlendi. Belki de Sionnach'ın güvencesi yüzünden. Belki de doğuştan gelen sessiz mizacı yüzünden. Sanki artık takmadığı sıkıcı gerdanlık, onları konuşmak için güvende olduğu bir hayaletten başka bir şey olarak görmüyordu. "Hiçbir şey değildi, Prens Cylvan yüzünden."

Saffron elini boğazına bastırarak kelimeleri çıkarmaya zorladı. Avucunu nefes borusunda aşağı yukarı sürükleyerek, kendisini boğan gümüş ellerin olmadığını bir kez daha kanıtlamaya çalıştı. Bu sadece kötü bir anıydı. Sadece hayatına geri dönen bir kâbustu. Yine de, sözcüklerin üstesinden gelmesine rağmen, birinin kulak misafiri olup ağaçların arasından gelerek onu cezalandıracağı korkusuyla kalbi her zamankinden daha hızlı çarpıyordu. Hayal bile edemeyeceği biri, tanımadığı biri, var olmayan biri. Ya da belki de sadece- çok uzakta olduğunu bildiği biri. Taran mac Delbaith çok ama çok uzaklardaydı. Saffron'un konuştuğunu asla bilmeyecekti.

Sionnach bu güvence karşısında rahatlamış görünüyordu ve sonunda Saffron'un gözlerine nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu iyi," dediler. "O zaman Copper değildi, değil mi?" Saffron yine bıyık altından güldü. "Hayır."

"Bu çok iyi."

Saffron nefes borusundaki gerginliğe rağmen yutkundu. "Bakır -Sana da mı zorbalık yapıyor?"

Sionnach eskizlerine geri döndü ve Saffron ilk pozisyonundan ayrıldığı için yeni bir eskize başladı. Saffron oturuşunu yeniden ayarlayarak yeni pozunu biraz daha doğal hale getirmeye çalıştı.

"Evet," diye fısıldadılar. "Aslında bu okuldaki pek çok yüksek fey bunu yapıyor. Ama ben artık alıştım."

"Özür dilerim," dedi Saffron, bu insani kelimeleri tekrar söylediği için yeni bir utanç ve mahcubiyetle boğazı kendi üzerine çökerek. Yine de gerginliğe karşı daha sert yutkundu. Konuşmak istiyordu, lanet olsun. "Yarı satir olduğun için mi?"

"Evet," diye tekrarladı Sionnach sessizce. "Çoğunlukla, en azından. Bazı insanlar daha yaratıcı ama..."

"Özür dilerim," dedi Saffron tekrar, bu kez kendini utanmamaya . Ciddiydi. Devam etmek için boğazını temizledi. "Ben de yüksek feyler tarafından zorbalığa uğradım. Tüm hayatım boyunca."

"Neden?" Sionnach gerçekten şaşırmış görünüyordu, geniş gözlerle eskiz defterinin üzerine eğildi. "Alvénya'da bile mi? Burada insanlar zaten sana zorbalık yapmıyor, değil mi?"

Saffron yüzünü buruşturdu. Sionnach sadece ilk birkaç gününde tam olarak ne kadar çok şey olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi, ancak ironik bir şekilde herhangi bir yüksek fey yüzünden değildi. Elini tekrar boğazına götürdü ve Fiachra'nın küçük açıklığın diğer tarafındaki çalıların arasından fırlayıp, gagası sonuna kadar açık ve aç bir şekilde gıcırdayan bir fareyi kovalamasını izledi. Ryder'ın yüksek feylerin insanların mutsuz olduğunu bilmesini istediğine söylediklerini düşünmeden edemedi. Onlara kötü davranılmasından bıkmışlardı. İnsanlara nasıl davranıldığını değiştirmek isteselerdi, bunu uzun zaman önce yaparlardı. Sionnach'ın sözleri daha büyük bir sorunun altını çiziyordu, Saffron'ın Morrígan'da öğrencilerin peri'lere nasıl davrandıklarına tanık olurken kızgınlıktan öte bir şey düşünmediği bir sorunun -yüksek feyler kendileri gibi olmayan her şeye, herkese karşı acımasızdı. İnsanlar, yarı feyler, vahşi feyler. Peki ya saray mensubu olmayan yüksek feyler? Zenginlikten, güçlü aile soylarından gelmeyenler? Kötü muamele nerede bitiyordu? Veliaht Prens'ten bahsederken ve ona davranırken hiç utanmıyorlardı, sanki o yaşam tarzlarının baş belasıymış, varlıklarına yönelik bir tehditmiş gibi.

Saffron çenesini sıktı. Ellerini yumruk yapıp bacaklarının üzerine kapattı.

Belki de Ryder'ın onlara gerçekten göstermek istediği tek şey buydu; Saffron'ın da uzun zamandır yüksek feylere göstermek istediği şey. Gece Mahkemesi'nden daha kötü şeyler de vardı.

GÜNLER GEÇTİ. SAFFRON DERSLERINE ODAKLANDI. DERSLERINE ODAKLANDI.

Ev ödevleri, ne kadar üstesinden gelmeye çalışsa sürekli birikiyordu. Yapması gereken çok fazla geri okuma, bakması gereken çok fazla kelime vardı, kötü dilbilgisi ve yazımının tüm sınıfa söyleneceğinden ve yine kendisine gülüneceğinden endişe ettiği için çok fazla endişe içinde oturuyordu. Cylvan elinden geldiğince, çoğunlukla karga defterine karaladığı konuşmalarla yardımcı oluyordu ama bunun dışında birbirlerinden uzak durmak zorunda kalıyorlardı. Ara sıra kampüste yolları kesişiyor ve Cylvan gülümseyerek ona günaydın diyordu ya da Saffron Copper'la öğle yemeği yerken göz göze geliyorlardı, bazen de kütüphanede Sionnach'la geç saatlere kadar ders çalışırken birbirlerine başlarını sallıyorlardı ama Saffron saatlerinin çoğunu prensinin ulaşamayacağı yerlerde geçirmek zorunda kalıyordu. Bir fırsat bulduğunda ise en son istediği şey ödevlerinden şikâyet etmek, Cylvan'dan yardım istemek, prensinin el yazısıyla yazdığı kompozisyonları okuyup yazım hatalarını kontrol etmesi için yalvarmaktı. Yavaş yavaş Cylvan'dan yardım istemeyi bıraktı, onu endişelendirmek istemiyordu. Saffron bunu çözebilirdi. Hayatı boyunca okula gitmeyi hayal etmişti, nasıl okuyacağını, nasıl resim yapacağını, nasıl geçineceğini kendi kendine öğretmişti - nasıl ders çalışacağını, ödevlerini nasıl yetiştireceğini ve hatta nasıl geçer not alacağını bulabilirdi.

En azından Sionnach'la yaptığı küçük gezintiyle sesini engelleyen şeyin üstesinden gelmişti. Tekrar tamamen normal konuşabilmesi, bir kez bile boğulmadan bütün bir konuşmayı tamamlayabilmesi için birkaç gün daha geçmesi gerekti ama yine de kendini ara sıra düşünmeden boğazına dokunurken buluyordu. Uyumadan önce sandalyeyi yatak odasının kapısının tokmağının altına sıkıştırmaya başladı, ilk başta ne yaptığının farkında değildi. Farkına vardktan sonra bile normalmiş gibi devam etti. Garip olsa da rahatlatıcı bir . Copper'a ya da bir başkasına bunu görürlerse nasıl açıklayacağını bilmese bile.

Tüm bu süre boyunca Fiachra başka bir haberci jetonu takmayı reddetti. Saffron'un odasından sadece onunla birlikte gittiğinde ayrılıyordu. Yürüyüşlerinde geri çağırma yüzüğünü kullanmasına pek gerek kalmıyordu çünkü Fiachra ne kadar yükseğe çıkıp inse de nadiren gözden kayboluyordu. Eğer onu gözden geçirirsa, başının üstünü sıyrıp saçlarını karıştırmak ve sonra kanat çırpma için geri döneceği zamanı neredeyse geri sayabiliyordu. Sanki tam değil de onu takip eden oymuş gibi. Cylvan'a bunun normal olup olmadığını sorduğunda, Cylvan Balor'u mesaj iletmesi için eğitirken yaşadığı deneyimlerden bahsetti, çoğunlukla kuzgunun her fırsatta tüneğinden uzaklaşmaya ne kadar hevesli olduğundan, hatta bazen uçup iletme için bir şey istemek üzere Cylvan'ın kucağına parşömen ve kalem bıraktığından bahsetti.

Fiachra kısa süre sonra diğer öğrenci kuşlarla birlikte padokta yuva yapmayı bile reddedip kendi biblolarını ve hazinelerini, dallarını ve yapraklarını, pamuk tüylerini ve kürkünü getirerek Saffron'un şöminesindeki saate yuva yapmaya başladığında, Saffron bunun tembellikten ya da inatçılıktan öte bir şey olması gerektiğini anladı. Baykuşu huzursuzdu. Tıpkı Saffron'un odasını ve yatakhaneinin geri kalanını temizlediği gibi o da yuvasını temizliyordu. Takıntılı bir şekilde. Özellikle de uyuyamadığında, zihni

Bir ev ödevi ya da başka bir ödev yüzünden endişeyle ya da Letty'den gelen robinler ona saraydaki daha fazla kadının ayrılmaktan bahsettiğini ya da Saffron'un Mairwen'deki personelin biraz daha zayıf görüldüğüne yemin ettiğini söylüyordu. Ryder'ın izine hiçbir yerde rastlayamamıştı.

Bu konuyu çok fazla düşünmemeye çalıştı. Fiachra'nın Ériu'nun tapınağında yaşadığı ölüme yakın deneyimin, Saffron'un Danann Evi'nde yaşadığı gibi onu nasıl travmatize etmiş olabileceğini düşünmek istemiyordu. Bunu düşünmemeye çalışıyordu ama hediyeler alıp verirken, ormanda birlikte sessizce yürürken, ders aralarında birbirlerini kontrol ederken kurdukları bağı da inkâr edemiyordu. Uçamayan bir haberci kuş, aslında hiç de fey olmayan bir yüksek fey lordu. Saffron'a mektup götüremese bile, gece yarısı ödevleri için ağlarken ya da tüm bunların stresinden yastığına bağırırken ona eşlik edecek bir arkadaşı olduğu için mutluydu.

Copper bir akşam ortak salondaki kanepede oturmuş, Fiachra'yı zıplayıp yakalaması için havaya attığı kurutulmuş et parçalarıyla oyalarken, Saffron da onun odasındaki manto saatinde giderek daha da dağınık hale gelen kovuğunu karıştırıyordu. Hızlı çalışması gerektiğini biliyordu, yoksa hazinelerini çaldığını fark edip ona çıkışacaktı, tıpkı Beantighe Köyü'nden çalınan ıvır zıvırları aramak için peri kovuğunu kazmaya alışkın olduğu gibi hissediyordu. Özellikle kampüsün etrafından çeşitli erişim jetonları bulduğunda, kendi kendine hüznle gülümsedi ve daha sonra geri getirmeye değip değmeyeceklerini görmek için onları cebine soktu. Erişim jetonları, tüy kalemlerin parlak uçları, saç tokaları, ince bir makyaj fırçası, bir küpe, gökyüzünde kovaladığı haberci kargalardan çalınan her boydan bir düzine siyah tüy, Saffron Fiachra'nın hazinesinin çoğunu bulduğu yerde bıraktı, sadece iade edilmesi gerektiğini bildiklerini temizledi - sadece

Parmakları beklenmedik bir Şeyin ũzerinde gezinirken dũnya çınlayarak durdu. Kalbi Şaşkınlıktan kulaklarına çarparak ona baktı.

Morrıgan Akademisi'nden altın bir giriş yũzũğũ.

BONFIRE

Saffron ertesi sabah Baba Yaga'ya bir mektup daha gönderdi, Bu sefer bunu yapmak için Cylvan'ın kuşunu kullandı. Cylvan bu istek karşısında çok heyecanlanmıştı bile, çünkü Balor uzun süre içeride tutulmasını protesto etmek için uyurken saçlarını yolmaya başlamıştı. Saffron'un Avren'de ona katılmasıyla birlikte, düzenli olarak mesaj ya da hediye gönderecek başka kimsesi kalmamıştı ve zavallı kuş çıldırmak üzereydi. Saffron bunun mesajın daha da çabuk iletileceği anlamına gelmesini umuyordu. Belli ki yuvasındaki yüzüğe bakılırsa Fiachra bir şekilde Morrígan'a kadar ulaşmıştı ve Saffron sadece mektubun tam olarak ne zaman ve nerede kaybolduğunu merak edebiliyordu. Hangisinin onu daha çok tedirgin ettiğini bilmiyordu; gönderdiği mektubun birilerinin eline geçmesi mi, yoksa Baba Yaga'nın ona verdiği cevabı okumak mı?

SAFFRON, BELTANE'NİN GELDİĞİNİ COPPER'IN KAPIYI YUMRUKLAMASINA KADAR FARK ETMEMİŞTİ.

Birkaç gece sonra kapısını çaldı ve festival için Avren'e gitmek isteyip istemediğini sordu. Saffron'un ağzı iki haftadır ilk kez Cylvan'ın anatomisi üzerinde dururken, tam da en kötü anda gelmişti. Copper tekrar sormak için kapıyı açtığında zar zor doğruldu ve prensini battaniyenin altında boğdu.

"Festival mi? Bu gece mi? Tanrım, fark etmemiştim," diye hırıldadı, boğazının arkasına sert bir şey bastırmamış gibi görünmek için mücadele ediyordu. "Evet, tabii, elbette. Seninle dışarıda buluşuruz, tamam mı? Oh, başka kimi davet ediyorsun?"

Copper gözlerini kıstı. Saffron kaşlarını çattı ve gözlerini tekrar kıstı.

"Kimi biliyorum."

"Kim? Aklımda en az iki isim var."

"*İki mi?*" Copper kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. "Keçiyi ben davet etmedim. İkisini de."

"Ne-' de' mi?"

"Evet, bacaklı keçi. Ve tahttaki keçi."

Saffron'un altında ezilen beden hafifçe kıpırdandı ve Saffron karnına dirsek attığında sessiz bir homurtu çıkardı. "Tahttaki keçi tam olarak kim?"

"Prens."

"O neden bir keçi?"

"Onun da boynuzları var, biliyor musun? Neden Sionnach'a onların için zorbalık yapabileceğini düşünüyor bilmiyorum."

Saffron gülümsemesini bastırdı. "diğer kişinin Prens Cylvan olduğunu nereden çıkardın? Onu çok az tanıyorum."

"O odaya her girip çıktığında iç geçirmene, ondan bahsedildiğinde neşelenmene ya da yeni bir gala daveti için sürekli postaları kontrol etmene bakılırsa, onu kastettiğini varsayıyorum. Ama sana daha önce de söyledim, biz arkadaş değiliz ve seni onun aptal galaları dışında hiçbir yerde resmen tanıştırmayacağım. Bu gece de dahil. Festivalde."

"Beni tanıştırmana gerçekten ihtiyacım yok, önümüzdeki hafta yapılacak gala için ikinci davetiyemi aldım bile..."

Altında Cylvan, Copper'a pis bir isim takmadan önce '*ejderhaların soyundan gelmekle*' ilgili bir şeyler mırıldandı ama Saffron onu daha da bastırdı. "Bana yirmi dakika ver, sonra giyineceğim, tamam mı? Yine de Sionnach'ı davet edeceğim."

"Hadi, Saff, Sionnach-"

"Sionnach benim arkadaşım. Eğer sen de benim arkadaşım olmak istiyorsan, onlara iyi davranmalısın. Bunu biliyorsun. Bir gün Prens Cylvan'a da aynı şeyi söylemek niyetindeyim."

Copper homurdandı -ve Cylvan da aynı anda sessizce homurdandı- ve kapı aralığındaki fey lordu başını geriye attı ve mümkün olan en dramatik şekilde çerçeveye doğru yığıldı. Saffron ona dışarı çıkmasını ve hazırlanmasını bitirmesini söyledi. Kapı kapandıktan sonra Cylvan'ı battaniye hapisanesinden çıkarmadan önce birkaç dakika daha bekledi ve Cylvan neredeyse boğulmak üzereyken nefesi kesilince güldü.

"Kendisi gerçek, pis bir melezken bana keçi demeye cüret ediyor! Tabii ki bir tilki bir ejderhayı keçiyle kıyaslar, *pislik herif!*"

"Gerçekten ejderhaların soyundan mı geliyorsunuz lordum?" Saffron iç çekerek sordu, baştan çıkarıcı bir tona geri döndü ve Cylvan'ı tekrar yastıklara doğru itti. Cylvan'ın bacaklarının arasına yerleşti ve başladığı işi bitirmek için prensin sikini tekrar ağzına aldı. Cylvan tatmin olmuş bir ses çıkarırken, Saffron'un saçlarını kavradı ve kalçalarını hafifçe içeri ve dışarı yuvarladı.

"Bir gün bunu anneme sorman gerekecek. Boynuzlarımı ve ejderha *soyumu* onlardan aldım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, bir yandan da sırıtarak. Saffron gözlerini devirdi ve Cylvan'ın bacaklarının arasına birkaç parmağını sokarak onunla alay etti, prens kıpırdayıp neredeyse onu boğacakken kıkırdadı. "Sen gerçekten

-Kendini Avren'in aptal festivaline mi maruz bırakacaksın? Gecenin geri kalanını benimle geçirmeyi tercih etmez miydin, beantighe? Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra bile mi?"

Saffron sıırttı, dudakları Cylvan'ın boyunun ucunda kıvrılana kadar geri çekildi ve onu arzulu bıraktı.

"Belki de beni şehirde bulmanı, başladığımız işi bir ara sokakta ya da başka bir kirli yerde bitirmeni bekleyeceğim. Belki bir zamanlar senin önerdiğin gibi bir fey tanrısı tapınağı. Buna ne dersin?"

"Buna cesaret edemezsin. Hey-Saffron! Allah kahretsin, Saffron, hayır, beni böyle bırakma-!" Saffron ağzını silerken acı çekiyordu, Cylvan koluna doğru hamle yapıp onu yakaladığında gülerek kaçmaya çalıştı. Onu geri çeken Saffron keskin bir kahkaha , ancak bu kahkaha Cylvan'ın ağzı tarafından tekrar kesildi. Saffron sonunda memnun bir gülümsemeyle çekilmeden önce dudakları, yerine oturması için yapılmış iki parça gibi birbirine bastırdı.

"Gerçekten benimle gelmeyecek misin?" diye sordu. "İlk Avren festivalime? Copper'ın başka bir şey için ilkim olmasına gerçekten izin verecek misin? Geçen sefer çok üzölmüştün."

"Gerçekten istemem," diye cevap verdi Cylvan, mırıldanarak ve Saffron'u tekrar öperek. "İsteyebileceğim tüm eğlence neden isteyeyim ki?"

Saffron sıırttı. Cylvan'ı tekrar öptü, elleri prensin ereksiyonuna döndü ve eriyene kadar okşadı, sonra her santimini yutmak ve geride hiçbir şey bırakmamak için ağzını tekrar kullandı. Cylvan tatmin olduktan sonra Saffron sonunda eliyle ağzını silerek ve zıplayarak ayağı kalktı. "O zaman burada yatağında uzanıp benim dönmemi bekleyebilirsin. Ama bence yüksek fey kutlamalarına katılmak benim için önemli. Bilirsin işte, rol yapmak falan."

"Yeterince kutlanmıyor muyum?" Cylvan, Copper'ın kapı çerçevesine yaslandığı kadar dramatik bir şekilde kendini yatağın üzerine attı. "Seni tatmin etmek için gerçekten yeterli değil miyim?"

Saffron kirpiklerini kırptırdı ve gömleğini çıkarıp başka bir şey giymeden önce, "Elbette öyle majesteleri," dedi. "Ama benim de kraliyet görevlerim var, biliyorsunuz. Bana katılabilir ya da burada kalabilirsiniz."

"Gerçekten keçiyi davet edecek misin?"

"Sionnach. Ve evet."

Cylvan tekrar yastıkların üzerine yığıldı, bir süre daha ileri geri yuvarlandı ve sonunda yenilgiyle iç çekip tekrar oturmadan önce şikayet etti. "Peki," diye homurdandı. "Sen gidip kötü arkadaş seçiminle eğlenirken ben bekleyip kendi yalnızlığımda çürüyeceğim."

"Peki," diye fısıldadı Saffron, onu alnından öperek. "Ama bu kadar inatçı olmakta ısrar ediyorsan, en azından bu gece daha sonra geleceğine söz ver ki başladığımız işi bitirebilelim. Hareket edemeyecek kadar sarhoş olsam bile. Benimle ne istersen yap."

"Sen onay verdin, ben de aynen öyle yapacağım," diye iç geçirdi Cylvan, pantolonunu yukarı çekip pencereye giderken acele etmedi. Bir dakika boyunca pencereye yaslandı, olabildiğince üzgün ve kederli görünüyordu ama Saffron döndü ve giymek için bir üst seçmeye başladı. Cylvan pencere kenarına oturmadan önce dudaklarını büzdü, geriye doğru devrildi ve son bir kararla pencereden düştü. Ölümüne atlayan bir adam gibi. Copper, Alfidel Prensi'nin dramatizminin eline su dökemezdi.

SAFRAN GIYINMIŞ İÇİNDE A YUMUŞAK PEMBE BLUZ VE
KAHVERENGİ PANTOLON, KOŞU

parmaklarını saçlarında gezdirerek geride kalan dağınıklığı toplamaya çalıştı

Cylvan'ın elleriyle. Bir yanı prensi kovduğu için pişmanlık duyuyordu - midesinin derinliklerinde de tatmin edilmemiş bir arzu vardı - ama yeni bir yere gitme, yeni bir şeyler görme, hâlâ daha yakından tanımaya çalıştığı yeni arkadaşlarla birlikte olma düşüncesi heyecan vericiydi. Cylvan'ın yine de fikrini değiştireceğini ve onu şaşırtacağını umuyordu.

Koridorun karşısındaki Sionnach'ın kapısını çaldıklarında, ona katılmayı kabul etmeleri için fazla ikna olmaları gerekmedi - ta ki Saffron dışarıda bekleyen Copper'dan bahsedinceye kadar, Sionnach reddetmek için kapıyı çarpmadan önce kendini kapı ile kapı pervazı arasına sokmak zorunda kaldı. Saffron, Copper'ın onlara sorun çıkarmayacağına, çıkarırsa da onu kurban olarak seve seve Beltane ateşine atacağına söz verdi. Sionnach'ın kararlılığı sonunda kırıldı ve Saffron güvence vermeyi tekrarlarken sessizce kıyafetlerini değiştirdi.

Merdivenlerden ön kapıya doğru inerlerken, "Kıyafetini gerçekten beğendim," dedi. Sionnach utanç içinde kızardı, eteğinin önünü düzleştirdi ve düğmeli bluzunu yakasına kadar kıvırdı. İnce bacakları ve kuyruğu onun için bile dikkat dağıtıcıydı ve Saffron bakmaktan kendini alamıyordu. Çıplak kollarını da ilk kez görüyordu ve onları kendi kolları kadar pürüzsüz ve çillerle kaplı buluyordu. Yumuşak tüylü kürkleri sadece bacaklarına kadar uzanıyordu. Bu konuda yorum yapmak garip olur muydu? Saffron onlara dokunmamak için kendini zor tutuyor, çıplak tenlerinin bile kürkleri kadar yumuşak olup olmadığını merak ediyordu.

"Ben de neden bu kadar geciktiğini merak ediyordum," diye alay etti Copper, yatakhanenin avlusunda karşılaştıklarında, kollarını kavuşturmuş, yüzünde muzip bir sırıtişla Sionnach'ı bir aşağı bir yukarı süzüyordu. Sanki bir hakarete hazırlanıyormuş gibi, sanki çok kaba bir şey söylemek üzereymiş gibi

-Ama gözleri Sionnach'ın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezindi, sonra bir kez daha alay etti ve aniden dönerek tüm güzel yemekleri kaçıracaklarını söyledi. Sionnach bir hayalet kadar solgundu.

Saffron sonunda onlara dönüp baktığında, bıyık altından gülerek ellerinden tutup at ahırlarına doğru ilerledi. Anlaşılan Copper bile Sionnach bu kadar sevimli görüldüğünde hakaret edecek bir şey bulamamıştı.

BEANTIGHE KÖYÜ'NDEKİ BELTANE TAMAMEN DANS, ŞENLİK ATEŞLERİ VE

Sonunda insan kendini böyle kutlamalar için biriktirdiği alkolle boğabiliyordu. Avren'e doğru ilerlerken, yüksek fey festivalinin uzaktan gelen görüntü ve sesleri Saffron'un köydekilerin ne yaptığını merak etmesine neden oldu. Nasıl kutlama yaptıklarını. Etraftaki gelişmeler onlara da kutlama yapmaları için daha fazla yiyecek, içecek ve malzeme verildiği anlamına mı geliyordu? Gözlerini kapayarak Ériu'ya küçük bir dua etti, onları sonsuz alkolle kutsamasını ve şenlik ateşini idare edilebilir bir seviyede tutma basiretini göstermesini diledi. Tanrı biliyordu ki kulübelerin ikinci kez yakılmasına gerek yoktu.

Avren daha Mairwen'den yola çıkmadan yanan baharatlı odunların kokusunu almıştı. Saffron müziği, tezahüratları ve kahkahaları duyabiliyordu; çökmekte olan ikramların kokusunu alabiliyordu ve neredeyse havadaki sıcak şeker ve ekmeğin tadına bakıyordu. Kalbi beklentiyle kabarıyor, bir yandan gülümsemesini bastırırken bir yandan da atı Boann'u hızlanması için dürtüyordu. Onu görmek istiyordu. İçinde olmak istiyordu. Arkadaşlarının hesabını tutmaktan ve dünya başına yıkılana kadar içmekten başka bir şey düşünmek zorunda kalmayacağı, saf eğlence dolu bir gece istiyordu. Tanrım, ne büyük bir rahatlama. Kesinlikle kafayı bulacaktı.

Boann'u diğerleriyle birlikte ahırda bırakan Saffron, dilediği gibi yiyecek ve içecek bir şeyler bulmakta tereddüt etmedi ve Copper da peşinden geliyordu. Satıcı masalarını araştırdı

Çiçek ve ot demetleri, gül kuvars ve lal taşından oyulmuş bereket totemlerinde parlayan gözler. Sionnach sonunda elma rengini alacak kadar kızardığında bir elinde kolu büyüklüğünde bir parça fallik kuvars, diğerinde bir bardak bira tutuyordu ve kristali kapıp Saffron'u ters yöne doğru yönlendirdi.

Arkadaşlarına eğretili otlarından, çiçeklerden ve çimenlerden nasıl taç örüleceğini gösterdi ve gecenin ilerleyen saatlerinde kraliyet mensubu bir yabancıyla karşılaşma ihtimaline karşı mor kır çiçeklerinden ve süsenlerden fazladan bir tane yaptı. Hem Sionnach hem de Copper pür dikkat onları izledi ama ikisi de fazladan tacın kimin için olduğunu sormadı. Belki de ikisi de cevabı gerçekten bilmek istemiyordu. Saffron her ikisini de başına taktı ve sarhoş bir kazaymış gibi davrandı.

Şehir blokları arasındaki avluda bulunan bir düzine şenlik ateşinden birinin etrafında dans ettiler, Copper Saffron'u daireler çizerek döndürürken daha fazla bira döktüler ve sonra onu belinden tutup kaldırıp fırlattılar. Saffron gülmeyi hiç bırakmadı, dansı ya da adımlarını bilmiyordu ama Copper'ın geldiği Güz Sarayı'ndan bir şey olduğu için hiç şansı yoktu. Saffron içkisi boşalana ve Sionnach'ı çekmek için elini serbest bırakana kadar bunun kendi başına gelmesine memnuniyetle izin verdi, bunun yerine iki arkadaşı beceriksizce birbirleriyle adımlarını bulurken tökezleyerek geri çekildi ve kalabalıkla birlikte alkışladı. Copper daha kısa ve hafif olan partnerine ayak uydurmakta zorlanırken Sionnach pancar kızarmasına dönmüştü ama kısa sürede bir ritim buldu ve tıpkı Saffron'a yaptığı gibi Sionnach'ı da döndürdü, fırlattı ve çekti. Sionnach'ın hareketlerinde Saffron'un Güz Sarayı'ndan gelen tereddütleri yoktu ve birbirleriyle ne kadar zahmetsizce hareket ettiklerini izlerken Saffron'un kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. İstemeden de olsa. Copper her saniyeden nefret ediyormuş gibi kaşlarını çatmış olsa da, Sionnach tüm bu süre boyunca endişeli olsa da, Saffron en azından Copper'ın

Sionnach'ın ayaklarını yerden kesecek ya da Tanrı korusun, şehrin geri kalanının önünde onu ateşe atacak kadar zalim değildi. Copper'ın gözleriyle hiç karşılaşmamış olsalar da Sionnach bile sonunda gülümsedi.

"Biraz içki içince aniden insanlar kadar vahşi oluyorlar, öyle değil mi?"

Saffron sıçradı ve kaşlarını çatmadan önce görmeyi beklediği -ya da görmek istediği- son kişiye doğru döndü. Ryder'ın kendisine sırtıttığını görünce ruh hali anında bozuldu, yüz hatları Saffron'un hatırladığından biraz farklıydı ve nedenini bir çift sivri kulağı fark ettiğinde anladı. Ortama uyum sağlamak için Saffron'unkinden farklı olmayan bir cazibe takıyordu. Saffron nedenini sorgulamayı umursamadı ve Ryder burnunu kaldırıp başka tarafa çevirdiğinde güldü. Adam Saffron'u arkadan dürttü, çevredeki tezahürat ve şenliklerin arasından sesini duyurabilmek için daha yakına eğildi.

"Seni şu iri kızıyla dans ederken gördüm. Spring Court'ta Hollow ile böyle dans eder miydin?"

"Seni ilgilendirmez ama evet," diye tersledi Saffron. Müzikle birlikte alkışlamaya odaklandı ve Ryder orada değilmiş gibi arkadaşlarının alevlerin etrafında dönmesini izledi. Sohbet edemeyecek kadar meşgul görünmeye çalışıyordu. Ya da en azından ilgilenmiyormuş gibi. Ama adam ısrarcıydı.

"Burada yaptıkları biraz farklı, değil mi? Kışlık Saray'da, bilirsiniz, onlar-"

"Ben Kış Sarayı'ndanım," diye homurdandı Saffron, başka kimsenin duymamasını umuyordu ama Ryder her şeyi biliyormuş gibi konuştukça siniri daha da artıyordu. "Beltane'de nasıl dans ettiklerini biliyorum. Her yerde."

"Ben de."

Saffron ona baktı, şaşırmış olmasına şaşırmıştı. Ryder sırtıttı.

"Kışlık Saray'dan, ."

"Sana inanmadığım için beni affet."

"Neden inanmadın?"

"Çünkü bence sen karşındakinin duymak istediğini düşündüğün her şeyi söyleyen birisin. Ama bu benim üzerimde işe yaramaz."

"Ben de en son birlikte olduğumuzda tüm bunları aştığımızı sanıyordum. Böyle bir konuda yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Belki de seni tekrar yumuşatmak için biraz daha içmelisin. Denge için bana yapıştığında seni daha çok seviyordum. Çok daha şirin."

"Biz... hiçbir şeyi atlatamadık," dedi Saffron ama anında utandığını hissetti. Elindeki içkiye baktı ve içkinin tamamını geri atmanın gerçekten de bu etkileşimi daha kolay yönetilebilir hale getirip getirmeyeceğini merak etti.

"Ah... peki, hadi o zaman." Ryder Saffron'un elini tutunca Saffron irkildi. Ryder Saffron'un içkisini alıp uzatırken neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti, topuklarını yere vurdu ve onu ortadaki dans çemberine doğru götürdü. Saffron gerçek bir mücadele kadar sarhoştı, onun yerine bir kaldırım taşına takılıp Ryder'ın göğsüne yuvarlandı. Ryder onu kolayca yakaladı.

"Kes şunu!" Saffron tıslayarak Ryder'ın elini pençeledi ama Ryder ayaklarını Saffron'ın çok uzun zamandır görmediği bir şekilde konumlandırdı. İç çekip gözlerini kapatmadan önce kalbi küt küt atmaya başladı. Yenilgiyi kabul ederek ve her şeyin bir an önce bitmesini dileyerek Ryder'ın pozisyonunu aldı ve iki Kış Sarayı doğumlu insanın rahatlığıyla Kuzey Beltane dansının adımlarına geçtiler.

Kış Mahkemesinde *hasat başlamamıştı*, en azından sıcak bölgelerde olduğu gibi değil. Kuzeyin en uzak yerlerinde karlar hiçbir zaman tam olarak erimezdi, ancak yaz ortası ağır paltoları ve atkıları çıkarıp hafif tartan kazaklar ve keten pantolonlar giymeye yetecek kadar sıcak olurdu. Beltane her zaman bu sıcak haftalarda kutlanırdı, her zaman farklı haftalarda

Kasabanın bulunduğu yere bağlı olarak, Alfidel'in en soğuk sahasında kutlanan en uzun soluklu bayramlardan biri haline gelmiştir. Gezici bir festival. Saffron Morrigan'da çalışmadan önce, Luvon'la birlikte şarap satmak ve Kış Sarayı feylerinin kutlamalarını izlemek için her seferinde bir ayını her Kış Sarayı kasabasına seyahat ederek geçirirdi, hepsi tamamen aynı ama farklı şekillerde. Aynı yemekler ama farklı baharatlar. Aynı şekerler ama farklı tatlar. Aynı şenlik ateşleri ama farklı baharatlı kütükler.

Ryder'ın dans etmeyi tam olarak nereden öğrendiğini bu şekilde biliyordu. Aynı ama farklı. Amber Vadisi'nden ya da Ambegun Akademisi bölgesinden değildi. Adımları, Saffron'un mallarını satmak için Luvon'a katıldığı kadar kuzeyden, Fjornar denilen ve Saffron'un hamisi-efendisi donarak ölmekten çok korktuğu için geceyi asla geçirmedikleri bir yerden geliyordu. Kapılarından girmek için özel izin almaları gereken bir yerdı ve o zaman bile sadece eteklerindeki küçük kasabaya girebiliyorlardı çünkü burası yüksek feyler için kutsal sayılıyordu. Luvon bunun nedenini hiç açıklamadı ve Saffron da pek fazla soru sormadı. O ana kadar bu konu hakkında hiç düşünmemişti. Ta ki Ryder'ın adımları onu içine çekene, elleri Saffron'ın belinde, yüzünün yan tarafından boncuk boncuk ter damlarken hareket edip dönene kadar. Ryder'ın elleriyle buluştuğu ve adımlarını mkemmek bir şekilde eşleştirdiği her seferinde Saffron glmseylene kadar. Saffron'un ne yapacağını, nasıl adım atacağını, onunla nerede buluşacağını biliyordu. Saffron Beantighe Köyü'nde nadiren böyle biriyle dans edebilmişti çünkü orada çalışan diğerlerinin çoğu Bahar ya da Yaz Sarayı ailelerinden geliyordu. Bunun yerine onların tüm adımlarını öğrenmiş ve her anını çok sevmişti. Ama evinden, her zaman özlediği bir yerden bir şeylerle dans edebilmek büyüleyiciydi. Onu sıcak ve rahat elleriyle kavırıyor, kalbini heyecan ve neşeyle arptırmalarına izin veriyordu.

Müzik yükselene kadar dans ettiler, son bir dönüş ve adımla kreşendo yapana kadar daha hızlı dönüp daha hızlı adım attılar. Etraflarındaki kalabalık tezahürat yaptı ve alkışladı ama Saffron kendisinden bir kol boyu uzakta duran adama bakarken tüm sesler kesildi, dansın son adımında parmak uçları zar zor birbirine değiyordu. Her ikisi de ağır ağır nefes alıyor, sanki söylemek istedikleri bir şey varmış gibi birbirlerine gülümsüyorlardı. Ama Saffron bilmiyordu. Saffron söyleyecek bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Tıpkı Ryder Kyteler ile yollarının kesiştiği diğer birkaç seferde olduğu gibi, ne kadar kısa olursa olsun

-İyi ya da kötü, sonrasında her zaman biraz suskun kalırdı. Nutku tutulmuştu ve adamın gerçekte kim olduğunu biraz daha merak ediyordu.

BİR MEYHANEDE NASIL UYUYAKALDIĞINDAN VE SERSEMLEDİĞİNDEN EMİN DEĞİLDİ.

ama onu uyandıran Sionnach'ın sesi ve Copper'ın sırtındaki eli oldu. Saffron kıkırdadı, tam cümleler kurmaya çalıştı ama kendini her zamankinden daha sarhoş hissediyordu, düşünceleri bataklık gibiydi ve anıları daha da bulanıktı. Dans ettiğini hatırlıyordu. O kadar çok dans etmişti ki. Ryder'la meyhanenin dışında oturup sohbet ettiklerini, hatta onunla hayal meyal hatırlıyordu. Ryder'ın *'Tekrar karşılaştığımıza sevindim; seninle her zaman eğleniyorum, biliyorsun'* gibi bir sürü şey söylediğini. *"Son zamanlarda sihrinle başka korkular yaşadın mı? "Bunu duyduğuma sevindim... Gündönümü hakkında söylediklerimi unutma. Gittikçe yaklaşıyor. Lütfen, yakında beni görmeye gel..."*

Tanrım, çok içiyordu. Tam olarak istediği kadar sarhoş olmuştu. Görünüşe göre Ryder'ın bile onu hayata döndüremeyeceği meyhane masasına cansız bir şekilde yığılacak kadar.

Mairwen'e geri dönerlerken Boann, Copper'ın atının arkasına bağlanmış, Saffron ise dev oda arkadaşının arkasındaki eyere çökmüş, kollarını kalın göbeğinin etrafına sıkıca bağlamıştı. Copper bile atı yolda tutmaya çalışırken gözlerini açık tutmaya çalışıyor, onları sürekli çalılara ve bir keresinde ikisini de eyerden düşüren alçak bir dala doğru yönlendiriyordu. Çok yüksek sesle gülüyor ve konuşuyorlardı ve içlerinde en ayık olan Sionnach tarafından sürekli susturuluyorlardı. Saffron da konuşmaya bir şeyler katmaya çalışıyor, bunu yapmamanın kabalık olduğunu düşünüyor ama bir araya getirecek hiçbir kelime bulamıyordu. Beyni, arkasında izler bırakan araştırmacı parmaklar tarafından ezilmiş gibi hissediyordu. Belki de sadece düzgün kelimeleri nasıl konuşacağına dair hafızasını toparlamak için kendi zihnini ne kadar zorladığından dolayı. Dilini ağzının içinde evirip çevirerek dudaklarını yaladı ama sarhoşluğun karanlığına gömülmemiş hiçbir ipucunu takip edemedi.

Muirín yatakhanesine geri döndüklerinde, Sionnach'ın hem Saffron'u hem de Copper'ı merdivenlerden çıkarma şansı yoktu ve bu, dik yürüyebildiklerinden dört kat daha uzun sürdü. Odalarının kapısından Copper kanepeye yüzüstü yığıldı ve bir anda horlamaya başladı, Saffron'u yatak odasına doğru tökezlemesi için tek başına bıraktı. Yanlışlıkla kapıya biraz fazla sert çarptı ve yatağının üzerinde sabırsızlıkla bekleyen vahşi gölgemsi şeyin ödünü kopardı. Çırılçıplaktı, saçları yastıkların üzerine yayılmıştı, elinde bir kadeh şarap vardı ve kucağındaki kitap iffetini zar zor örtüyordu.

"Ohhhh, kahretsin, bu da ne? Ne geldi odama -Ben uzaktayken mi?" Saffron biraz fazla yüksek sesle mırıldandı, kahkahasını dizginleyerek gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi gülümsedi. Cylvan bir süre daha ona baktıktan sonra şarap bardağını hızla komodinin üzerine koydu. Saffron kapıyı çarpmayı başardı, ancak neredeyse

Bu sırada yüz üstü yere düştü. Cylvan onu düşmeden yakaladı ve Saffron ona aşık bir sarhoş gibi sırttı. Ah

-O da tam olarak buydu. Bir mucize eseri hâlâ saçında olan çiçek taçlarını karıştırdı, kır çiçeği ve mor iris halkasını Cylvan'ın kafasına geçirdi ve boynuzlarının altından geçirdi.

"Çok güzel," diye sırttı ve ellerini Cylvan'ın yanaklarına prensin ağzını büzecek kadar bastırdı. "Çok güzelsin. Güzel ejderha prenses. Ormanın kralı benim. Ben senin Mayıs kraliçenim, lütfen benimle dilediğini yap. Çok dans ettim. Çok içtim. Ve bir sürü kristal penise dokundum."

Cylvan kahkahayı patlattı, ön odadaki kanepeye yığılmış adamı telaşlandırmamak için ısırarak zorunda kaldı. Saffron'dan ona daha fazlasını anlatmasını, her şeyi anlatmasını istedi ve onu yatağa fırlatmadan önce başını kaldırıp öptü. Saffron da onu daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamış gibi öptü.

MÜKEMMEL OLMAYAN

Saffron'un hazırlanırken hissettiği yeni bir tür bunalımdı.

İkinci galasında, bu kez Luvon ona katılmamıştı. Haftalar önce Kışlık Saray'a dönmüş olan Luvon, konağını, ileride sürpriz ziyaretler olması ihtimaline karşı bakımlı kalmasını sağlayan beantighes dışında boş bırakmıştı. Ve Saffron'un eğlenceleri için giyinmesine yardım etmek için. Tıpkı o gece yaptıkları gibi.

Bu sırada Saffron, Luvon ve ailesinin aynı gece ne yaptığını merak etmekten kendini alamıyordu. Luvon'un hayatı kuzeye döner dönmez normale dönmüştü, Saffron'un ki ise her yeni sabahla birlikte bin bir yöne dağılmaya devam ediyordu. Saffron onu kıskanıyordu. Hatta Saffron'un bir parçası onunla gitmiş olmayı diliyordu. O gece ilk kez sadece beantighe elleriyle giyinecekti, koruyucu babası ona iltifat edip her şeyin yolunda gideceğini söylemeyecekti. İlk kez tek başına seyahat edecek ve saraya tek başına varacaktı, Luvon onu bir teselli gibi kol kola gezdirmeden.

Saffron bunu yapabileceğini ve nasıl yapacağını bilse de, yalnızlık elle tutulur bir şeydi. Etrafı güzellerle çevrili olmasına rağmen

Hazırlanmasına yardım eden Saffron birden kendini her zamankinden daha yalnız hissetti.

SAFFRON'UN ILK GALADAKI GARIP DAVRANIŞLARININ HABERİ YAYILMIŞTI.

Saraya vardığında duyduğu ilk şey bu oldu. Leydi Callan'a nasıl kaba davrandığı ve Prens Cylvan'ı bir beantighe'ye *hürmet göstermeye* zorladığına dair fısıltılar. Kızgınlığını bastırmak için bulabildiği ilk kadeh şarabı kaptığı gibi fondip yaptı.

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, Saffron gelir gelmez kalabalığın içinde Cylvan'ı aradı. Prens her zamanki gibi yakışıklı ve mükemmeldi ve bunu biliyormuş gibi göze çarpıyordu. O gece Cylvan, zümrüt yeşili desenli siyah, sert, yüksek yakalı bir tunik giymişti; önündeki anahtar deliği soluk tenini gösteriyordu ve göğsünden ve sırtından aşağıya şelale gibi altın boncuklar damlıyordu. Tunik belini sıkıca sarıyor, omuzlarının ve göğsünün silüetini vurguluyor, karnına, kalçalarına ve Saffron'un görüldüğünden daha güçlü olduğunu bildiği ince bacaklarına doğru daralıyordu. Bunu düşündüğünde tekrar gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, hemen Beltane festivalinden döndüğü gecedен saklamayı başardığı bulanık, coşkulu anılara geri döndü. Cylvan ona çok kötü, korkunç şeyler yapmıştı ve istediği zaman her anı hatırlayacak kadar ayık olmadığı için her zaman pişmanlık duyacaktı. Hemen nasıl kızardığını başka gören oldu mu?

Oh-Sionnach kesinlikle yaptı. O galaya katılan Sionnach Beklenmedik bir davetiyenin posta kutularına resmen ulaşmasının ardından, sayısız nedenden ötürü solgun ve hayalet gibi görünen bu kadınlar, giydikleri lila rengi bluz ve uzun etekle tam bir tezat oluşturuyordu. Bakışları

Saffron'a yneltlen üstü örtülü dehşet pek çok kişiden biriydi, sanki arkadaş olarak gördükleri birinin böylesine iğrenç bir Ŗeytanı bu kadar çekici bulduğuna inanamıyorlardı, gözlerinin odanın içinde kötülüğün kiileŖmiŖ haliyle bu kadar uzun süre oyalanmasına nasıl izin verebilmiŖti. Saffron elinden bir Ŗey gelmiyormuŖ gibi sadece omuz silkti. Gerçekten de hiçbir fikirleri yoktu. KeŖke Saffron'un Beltane gecesinden kalan bulanık anıları ortaya çıkarmak için yorulmadan alıŖtıėını bilselerdi.

Saffron'un kıyafeti prensinkinin tam tersiydi; yeŖil sarmaŖıklar ve yapraklarla iŖlenmiŖ yumuŖak mavi bir bluz giymiŖ, kollarından aŖaėıya doğru sarkıyor ve omuzlarından sarkıyordu. Yüksek belli pantolonu mavinin daha koyu bir tonundaydı ve beli pastel çiçeklerle iŖlenmiŖti, dizlerine kadar gelen uzun izmelerin içinde kayboluyordu. Gözlerinin balo salonunun karŖısındaki karanlık, Ŗeytani daemon prene daha fazla takılmasına izin vermek yerine tasarımın ne hoŖuna gittiğine odaklanmaya alıŖtı. Havadar kumaŖa dikilmiŖ küçük çiçeklerin ve yaprakların ne kadar narin olduğuna odaklandı. Renklerinin kur yzğndeki zümrüt taŖıyla nasıl da uyumlu olduğuna. Bu sefer kesinlikle, ama kesinlikle, hiç dŖnmediėi kadar güzel görünürken kendini aptal yerine koymayacaktı. Göze arpmıŖtı ama bu kez doğru nedenlerden ötürü. Prensi bir beantighe'ye *hürmet göstermeye* zorladığı için ya da dedikodu sütunları ne derse desin. En iyi davranıŖını sergileyecekti. Prensle evlenmeye, prens olmaya, sonra da bir gün Alfidel Kralı olmaya layık biri gibi davranacaktı...

Ama sonra biri Saffron'un sırtına bir el vurdu ve Sionnach, balo salonunun zemininde buruŖuk burunlu baŖları döndüren yüksek sesli bir selamlama nidasıyla daha da soldu. Saffron bakmasına gerek kalmadan kim olduğunu biliyordu; Copper'ın kahkahalarına alıŖmıŖtı. Lordun davet edilmesine ŖaŖırmıŖtı ama belki de daha çok onun ne kadar iyi davrandığına ŖaŖırmıŖtı.

Temizlenmiş, kızıl saçları küçük bir at kuyruğu geriye toplanmış ve parlak tokalarla süslenmiş, ilk bakışta onu bir saray beantighe'si gibi gösteren orman yeşili bir tunik giymişti. Saffron bunun bilerek yapıp yapılmadığını, kıyafet kurallarının Cylvan adına yanlış paylaşılıp paylaşılmadığını merak etmekten kendini alamadı ve Copper aptal yerine konmamış gibi davranırken o ve Sionnach kahkaha krizlerini ancak bastırabildi.

"Şu haline bak, şuradaki kara lord iğ bacaklarına bayılıyorsun. Dikkatli ol, sanırım merdivenlerin bu kısmının ıslanmasını istemiyorlar," dedi fey lordu ve devam ederken sıkıntısını gizlemek için kötü bir iş çıkardı.

Saffron utanç telaşıyla Copper'ın karnına bir yumruk attı, Copper homurdandı ve ardından bir özür mırıldanmaya başladı. Arkasında, Sionnach biraz tiz olsa da bir kahkaha attı.

"Burada ne yapıyorsun?" Saffron sordu. "Sen... İstedğin için burada değilsin...? Sen...?"

"Yok artık," diye homurdandı Copper, tekrar doğruldu ve yanından geçen bir beantighe'nin tepsisinden bir kadeh şarap aldı. "Babam bu talip galalarının hiçbirinde Bricriu'nun temsil edilmediğini duymuş ve bunun aile ismi için kötü görüneceğini düşünmüş. Sanki kraliyet ailesinin dostça bir entrikaya bile ilgisi yokmuş gibi."

"Sanırım," diye mırıldandı Saffron, ama bu onun Sionnach'a da bakmasına neden oldu. Sionnach, Cylvan'ın ilk gayri resmi gala davetini sunmasının ardından - bunun ilk kez Saffron'un isteği üzerine gerçekleştiğini bilmeden - ona kendilerinin de hiçbir galaya davet almadıklarını ve bunun böyle kalmasını istediklerini söyledi. Saffron gözlerini tekrar dans pistindeki karanlık noktaya dikti ve Cylvan'ın arkadaş edindiği insanlara basit formaliteler uygulayarak Saffron' gözüne girmeye gerçekten bu kadar olup olmadığını merak etti. Bu arada Copper da

Ağzını silmeden ve Sionnach'ı değerlendirmeden önce elindeki bardağın tamamını tek seferde içti. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Hatta üçüncü kez. Beltane festivalinden önce Sionnach'a yukarıdan aşağıya bakışına biraz fazla yakındı ve Saffron o gece de birlikte dans edip etmeyeceklerini merak etti.

"Ya sen, keçi?" diye mırıldandı. "Bu gece kır teması yaptıklarını bilmiyordum."

Saffron Copper'ın göğsüne tekrar vurarak neden oldu.

"Ben de bunun için burada değilim," diye ısrar etti Sionnach. "Elbette Saffron'u desteklemek için buradayım. Arkadaşı olarak. Ne de olsa hâlâ Alvish galalarına alışkın değil ve kendini mahcup hissetmesini istemedim. Ve açıkçası, ne olursa olsun krallardan gelen bir daveti reddetmekten daha iyisini biliyorum, bu yüzden... en azından kendi liyakatime göre davet edildim... babam ısrar ettiği için falan değil..." sanki hakaret girişimi uzadıkça hızını kaybetmiş gibi, bilinçli bir mırıltıya dönüştü. Ya da belki de başka bir nedenden ötürü, Copper'ın ağzında alaycı bir gülümseme oluşurken Sionnach gözlerini hızla kaçırdı.

"Doğru. Baban. Satirler kalem tutmayı biliyor mu ki? Her zaman toynakların araya gireceğini düşünmüştümdür-" Saffron ona bir kez daha dirsek atıp davranışlarını kontrol etmesi için tehditler savurunca homurdandı. Copper hırıldayarak karnını ovuşturdu ve Saffron'a özür dileyen bir gülümseme sundu. "Kırsal kesim yorumunu beğenmemenize şaşmamalı *Lord* Saff, oralı olduğunuzu unutmuşum."

"Ben-!" Saffron başladı ama tam olarak neyi savunmaya çalıştığını bilmiyordu. Tekrar oflayıp puflayarak yanından geçen tepside kendi içkisini kaptı ve yarısını yuttu.

"Sakin söyleme... Sen de Prens Fancy-Foot'la evlenmek istemeyeceksin, değil mi?" Copper devam etti ve hepsi Cylvan'ın balo salonundan ayrıldığı yere dönerken Saffron'u yanından dürttü.

Saffron'un tanımadığı biriyle el ele. Peşinden gelenlerin sayısına bakılırsa, bitmek bilmeyen bir sıradaki taliplerden biri daha. Saffron dudağını ısırarak kadehindeki içkiyi döndürdü.

"Ben... bilmiyorum," diye mırıldandı. "Neden olmasın?"

"Bilmem gerekirdi. Bak, kampüste ona abayı yakmanın kolay olduğunu biliyorum ama taliplerinin galalarına katılmadan önce kime abayı yaktığından emin olmalısın. Alvénya'da işler nasıl yürür bilmiyorum ama burada bundan daha dikkatli olmalısın. Tanrım, burada olduğum ve bir arkadaş olarak sana her şeyi anlatmaya istekli olduğum için çok şanslısın. Nereden başlamalıyım?"

"Buradaki herkes en az bir sonraki fey kadar ona bakıyor," diye itiraz etti Saffron, ama bunu yapmamaya çalıştı. Söylemek istediği diğer her şeyi geri çevirmek zorunda kaldı, kendisine sadece bir 'taşra fey'i' olduğunu hatırlattı. Sadece Alvénya'dan bir taşra feyiydi. Prens Cylvan hakkındaki en kötü söylentileri neden bilsin ki?

"Elbette, ama sadece kraliyet ailesinden biriyle evlenmek Gece Mahkemesi tehditlerinden daha ağır basacağı için. Adamdan gerçekten hoşlandıkları için değil."

"Bana iyi davranıyor," diye ısrar etti Saffron. Copper güldü ve Saffron onu tekrar yumruklamamak için kendini zor tuttu. "Bu doğru! Bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı, aslında-"

"Kampüsteki ilk gününde seni çamura atmamış mıydı?"

"Teknik olarak beni tekmeliyordu," diye mırıldandı Sionnach. "Saffron sadece yanlış yerde duruyordu."

"Bu..." Ama Saffron bunu savunmanın bir yolunu bulamadı, özellikle de Cylvan'la aralarında birkaç kelimedenden daha fazlasını paylaştıklarını açıklamadan. Bunu gerçekten yapmak bile istemiyordu, özellikle de Cylvan'ın özellikle o hareketinden dolayı tüm o kötü konuşmaları hak ettiği düşünülürse, ama kuzgunu hakkında arkasından yapılan olumlu olmayan konuşmalar Saffron'un sinirlerinin bozulmasına neden oluyordu

Sanki alev almak üzereymiş gibi. "Yani... belki de sadece yanlış anlaşılmıştır, hepsi bu..."

Sionnach ve Copper birbirlerine baktılar, sonra Copper kahkahalara boğuldu ve Sionnach bile ellerinin arkasından güldü. Saffron ikisine de *kesmelerini* emretti, ciddiydi! Ama Sionnach başını salladı ve sanki Saffron ormandaki en tatlı, en masum, en saf küçük geyik yavrusuymuş gibi elini Saffron'un omzuna koydu.

"Sorun değil, Saffron. Onu savunmak zorunda değilsin. Sen de onun yakışıklı ve hoş biri olduğunu düşünebilirsin. Sadece... duygularını ağırdan al, hemen bir şeylere atlama, özellikle de sana bir şey için yaklaşırsa. Yani, sen sevimlisin, bu yüzden yüzüne karşı sana zorbalık yapacağını sanmıyorum. Genelde insanların görebileceği yerlerde, örneğin kampüsün ortasında hareket etmez. O bundan daha sinsidir."

"Evet, Saff. En kötü numaralarını gecenin karanlığında yapar," dedi Copper tehditkâr bir sesle ve parmaklarını oynatarak vurgu yaptı.

"Ya da seni utandırmak istediğinde nefesinin altından," diye ekledi Sionnach. "Üniformaya uygun ayakkabı giymediğime şaşırmış gibi davranması gibi... sonra da 'benimki gibi ayaklar için ayakkabı yapmadıklarını unuttuğu' için nefesini tutup özür dilemesi gibi..."

Copper buna olması gerekenden daha yüksek sesle güldü, bir elini Sionnach'ın dar omzuna vurdu ve neredeyse onları yere düşürüyordu. Saffron içkisinin geri kalanını yutarak sessizlik içinde buharlaştı. Neredeyse kaba ve saygısız ama gerçekten yanlış anlaşılmış karanlıklar prensini daha üstü kapalı bir şekilde savunarak sohbele geri dönecekti ki Leydi Maeve aniden ortaya çıktı ve her santimetrekaresine yapışan gümüş bir elbisenin içinde bir tanrıça gibi görünüyordu. Saffron sırtıttı, resmi bir davette bu kadar gürültücü oldukları için diğerlerini azarlamasını bekliyordu; onun yerine burnunu kırıştırınca hayal kırıklığına uğradı.

"Cylvan'dan mı bahsediyorsunuz? Her etkinlikte kendi cenazesi gibi giyinmekte gerçekten ısrar ediyor. Yine de Lugh'un kışından çıkan bir güneş ışığından başka bir şey olduğunu ima ettiğinizde çok sinirleniyor. Tanrım, ne zaman bu galalardan birine katılmak zorunda kalsam, o yürüyen karanlık parçasının elini tutmaya ne kadar hatırlıyorum. Her gün aileme daha fazla ilerlemeden beni Yaz Mahkemesi'ne gönderdikleri için teşekkür ediyorum. Buradaki herkes onunla ne zaman dans edeceğimi sorup dursa da... *Lütfen*. Belki kafam bedenimden koptuğunda ve kafamın peşinden koşarken ona rastladığımda."

Saffron ona ağzı açık baktı, Copper'ın yatak odasının kapısını kırarken bile kendini bu kadar temiz ve kusursuz tutan birinin ağzından böyle kaba bir söz çıkmasını hiç beklemiyordu ama sonra Maeve'in üçünün toplamından daha sarhoş olduğunun ne kadar açık olduğunu gördü. Sözleri hiç gevelemedi, duruşu hiç sarkmadı, topuklarının üzerinde bile sallanmadı ama Saffron'un gözleriyle karşılaştığı ve tembelce gülümseyip saçlarını okşadıktan sonra yanaklarından birini çimdiklediği anda her şey apaçık ortadaydı.

"İyi temizlik yapıyorsun, köylü çocuk. Küçük bir tavşan gibi. Seni bir demet meyve ve çiçekle birlikte bir sepete koyup kolumda kasabaya kadar taşımak istiyorum..." Ardından, beklentiyle kaskatı kesilen Sionnach'a baktı. Ama sonra gözleri Copper'a kaydı ve şarabından uzun, yavaş bir yudum aldı. "Görünüşe göre tüm çiftlikten katılım var. Prens'in en iğrenç orman iblisi olduğu halde sadece orman yaratıklarından kur cebi alması çok uygun."

Saffron herhangi birini savunmaya çalışmaktan vazgeçti, bunun boşuna olduğunu biliyordu, hiçbirine söyleyebileceği bir şey olmadığını biliyordu.

-Birincisi, tamamen yanlış değillerdi. İkincisi, Cylvan'ın gerçekte nasıl bir insan olduğunu anlatıp durması garip görünecekti.

Şefkatli, kibar, nazik ve *bunların* hepsi, özellikle de Saffron gerçekten de birlikte olduğu tek kişiye. Bu düşünce kalbini sıkıştırdı, yoldan geçen bir beantighe'den bir içki daha kapma isteğiyle savaştı ve kendine en iyi şekilde davranması gerektiğini hatırlattı. Bunun yerine ellerini birbirine kenetledi ve diğerleri Cylvan'ın bir sınıf arkadaşı olarak ne kadar sefil olduğunu anlatırken balo salonunu bir kez daha araştırdı.

Saffron onu tekrar fark ettiğinde Cylvan, Leydi Callan'la dans ediyordu; ellerini birbirine bastırmış, birbirlerinin etrafında dönüyor, flüt ve yaylı çalgılar adımlarına rehberlik ederken kibarca gülümsüyorlardı. Cylvan'ın yüz ifadesinin ne kadar boş olduğunu başka kimse göremiyor muydu? Gülümsemesinin sadece bir rol olduğunu? Çok cansızdı. Hiç değişmiyordu. Asla seğirmedi ya da genişlemedi, Saffron'a gülümsediğinde her zaman yaptığı gibi gözlerinin altını bile kaldırmadı. O koca odada Cylvan'ın gerçekten gülümsediğinde alt kirpiklerinin kırıştığını bilen tek kişi Saffron muydu?

Arkasında, kendi sarhoşluklarından cesaret alan Sionnach, eğer hepsi vahşi hayvanlarsa, Cylvan'ın da boynuzları göz önüne alındığında farklı olmadığı hakkında uzun bir teğet geçti. İnsan dünyasında popüler olan ve Cylvan'a bir öküz hakkında bir şeyler atfeden 'zodyak' denen bir şey hakkında saçmalarken ellerini vurgulayarak salladılar, sadece Copper araya girip tilki hakkında bir şey olup olmadığını sordu. Sionnach, hayır, insanlar tilkileri umursamaz demek için söyleyebilecekleri en keskin hakaretmiş gibi sıırıttı.

Bütün bu süre boyunca Saffron Cylvan'ı izledi. Sanki odada başka hiç kimse yokmuş gibi sadece Cylvan'ı izledi. İnsanların onun hakkında söylediklerini her yönden duyuyordu, onlar balo salonunda kaynaşırken o bahçe terasında işine bakıyordu.

"Daurae Asche nerede? Onların varlığı havayı yumuşatmaya kesinlikle yardımcı olacaktır."

"Prens Cylvan'ın çizmesindeki sürtünmeyi gördün mü? Çok utanç verici."

"Bir sıyrık mı? Sevgilim, boynundaki morluğu gördün mü? Belli ki bu taliplerin her biriyle dans etmekten fazlasını yapıyor. Ona hiç yakışmıyor."

"Uyumlu partneri sadece onu cinsel olarak memnun etmek için var olacaktır, hepimiz biliyoruz. Başka hiçbir şekilde sunabileceği bir uyum olmayacaktır."

"Yanlış anladınız; tüm saldırganlığını içine akıtabileceği uyumlu bir deliğe sahip olmak, Gece Kralı'nın bizi Höyükler Sarayı'na kadar batırmasını engellemek için tam da ihtiyacımız olan şey olabilir."

"Eğer tek işim onun tarafından becerilmekse, o zaman belki kendi madalyon portremi yaptırırım."

"Çok yaramazsın."

Saffron daha fazla dayanamadı. Eğer o duyduysa, Cylvan da kesinlikle duymuştur.

Yapabileceği pek bir şey yoktu - belki de prenze o galada kendisine hâlâ iyi gözle bakan en az bir kişi olduğunu hatırlatmak dışında. Cesaret edecek kadar sarhoştı.

Saffron içkisini hiç uyarmadan ve tek kelime etmeden Sionnach'a uzattı. Kalabalık balo salonundan geçerek terasın girişine doğru ilerledi ve orada durup yeniden yönünü bulması gerekirken, onu dans ederken izleyen saraylıların arasında karanlık, gölgeli, orman şeytanını fark etti. Kendi aralarında fısıldaşıyor, birbirlerine sırıtıyorlardı, hepsinin dilinde Cylvan'ın adı vardı ama kelimeleri renklendirecek hiçbir edep yoktu. Saffron'un midesindeki yetersiz şarap kaynadı. Bunun uygun olmadığını, doğru zaman olmadığını biliyordu, ama bu düşünceye dayanamıyordu.

Orada durup, Cylvan'ın duyamadığı yerlerde insanların söylediklerini duyup, tersinin de doğru konusunda ısrar edecek bir şey yapmadan. O talipler galasında prensin peşinden koşmayan tek bir kişi bile olabilirdi çünkü bir kraliyet evliliği her zaman bir Gece Sarayı'na bedeldi.

Dışarıdaki kalabalığın arasında bir beantighe gibi, nehir taşları arasındaki su gibi hareket ederek, tekrar ayağa kalkmadan önce sadece müziğin azalması için gereken süre kadar bekledi. Diğer feyler eşlerini değiştirdi, ancak Cylvan Leydi Callan'la bir gösteri daha yapmaktan memnun görünüyordu. Belki de kendini buna mecbur hissettiği için ya da onunla birlikte olmak, başka biriyle yeni basmakalıp sözlere baştan başlamak zorunda kalmayacağı anlamına geldiği için. Saffron ona tüm bunlara bir ara verdirecekti.

Yeni bir dansa başladıkları yere yaklaşırken Leydi Callan önce Saffron'a çarptı ve Cylvan şaşkınlıkla ona baktı.

"Davetsiz geldiğim için özür dilerim, majesteleri," dedi yeni ustalaşmış, yakışıklı bir fey lordu gülümsemesiyle. Leydi Callan onu bir önceki galadan tanıdığını belli ederek alay etti ve Saffron keskin bir topuğun ayakkabısının burnuna çarptığını hissetti. İrkildi ama gözlerini Cylvan'dan ayırmadı. Hatta yan adım atarak kendisini doğrudan prensi ile leydinin arasına soktu. "Bu geceki görünüşünüz için size iltifat etmeden duramadım. Gerçekten de herkesin iddia ettiği kadar nefes kesicisiniz."

"Bunun anlamı ne?" Leydi Callan tersleyerek Saffron'u kolundan yakaladı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı ama Saffron da Cylvan'ın kolunu yakaladı ve ellerini çapkınca koluna doladı. Cylvan sadece şaşkınlık ve biraz da inançsızlıkla ona baktı, gözleri Saffron'un yüzünün her santimetresinde bir açıklama arıyordu. Sanki Saffron'un önceden planlamadan yaklaşmasının tek sebebinin bir şeylerin *yanlış gitmesi* olduğunu düşünüyordu, asla

Saffron sadece biraz şaşkın, biraz sinirli, kıskanç ve sahipleniciydi.

"Ben... farkındayım, teşekkür Lord Saffron," diye cevap verdi Cylvan sonunda, kibar ama yine de şaşkın bir ifade takınarak. Ateşi körüklememeye çalışan birinin, başka bir durumda kaba bir şekilde sözünü kesen herkese aynı şekilde karşılık verecek olan mesafeli bir prensin sözleriydi bunlar. "Görüyorum ki yine babamın tasarımlarından birini giymişsiniz. Yakından görme fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Belki daha sonra dans etmekten yorulduğumda daha yakından bakabilirim."

"Benimle dans etmeyi kabul edeceğinizi umuyordum, majesteleri," dedi Saffron, güzel gülümsemesini koruyarak ve kirpiklerini kırıştırtarak. "Alfidel'de böyle bir şeyin nasıl yapıldığını bilmiyorum, o yüzden kabalık ediyorsam kusuruma bakmayın."

"Gidebilirsin," diye homurdandı Leydi Callan, Saffron'u uzaklaştırmak için bluzunun arkasından tuttu ama Cylvan onu sabitlemek için ellerini uzattı. Gözleri önce bir anlayış, sonra da isyankâr bir heyecanla parladı ve yüzündeki belirsiz gülümseme biraz daha sapkın bir şeye dönüştü.

"Sanırım bir kez daha bolca Alvish şarabı içtiniz lordum," dedi elleri Saffron'un kollarından aşağı kayarak bileklerine yerleşirken. "Görünüşe göre Avren'de nasıl içtiğimize hâlâ alışmamışsınız. Belki de kaybolmamanız için size balo salonuna kadar eşlik etmeliyim."

"Benimle orada dans eder misiniz, majesteleri?" Saffron gülümsedi. Cylvan'ın gözlerinin ardında yaramazlık yapma isteğinin daha da güçlendiğini gördü, sanki bu gerçekten de şimdiye kadar yaptığı en zor seçilmiş gibi. Saffron ona gülümsemeye devam ettikçe, parmaklarının ucuyla Cylvan'ın uzun kollarının manşetlerinin altıyla oynadıkça yaramazlık daha da arttı.

Cylvan'ın gülümsemesi sonunda tamamen yaramazlığa dönüştü ve Saffron'un kulağına bir tehdit fısıldamak için hafifçe eğildi.

"Size gerçekten biraz terbiye öğretmek , Lord Saffron," dedi. "Bunu daha sonra, saygıdeğer konuklarımın gözleri önünde yapacağımdan emin olabilirsiniz. O zamana kadar, kıskançlık seni diri diri yiyene kadar, senin dışında herkesle dans etmemi izlemeye devam etmeni istiyorum."

Saffron sırttı, ama tüyleri diken diken olmuştu. "Belki de bu arada kendi dans partnerlerimi bulurum," dedi.

Fısıldadı. Cylvan devam edemeden araya girdi:

"Bu gecenin kan gölüne dönmesini istiyorsan, Danu laneti o."

Saffron bir gülümsemeyi daha bastırdı, biraz gergin bir kıkırdamayla Cylvan ellerini çekip Leydi Callan'a dönerken o da geri çekildi. 'Lord Saffron daha iyisini bilmiyor, bunu ona karşı kullanmayalım, hâlâ Alvish kibar bir üyesi olmayı öğreniyor...' gibi bir şeyler söyledi ve Leydi Callan sırtarak burnunu yukarı çevirdi ve ellerini Cylvan'ın kolunda sıktı. Saffron'un utanması gerektiği açıktı ama orada kızarmış, sıcak ve istekli bir şekilde duruyordu. Cylvan ve fey leydisinin kol kola balo salonuna doğru yürümelerini izlerken yumruklarını birkaç kez sıkmak zorunda kaldı, Cylvan'ın içinde bıraktığı saf ısı enjeksiyonuyla bayılabileceğinden endişelendi. Kıskançlık onu kesinlikle canlı canlı yiyecekti.

Ama Saffron, gecenin geri kalanında Cylvan'ın önerdiği gibi davranmaya niyetli bir Cylvan ve leydiyi sarayın balo salonuna doğru takip ederken, Cylvan'ın tüm vücudunun kaskatı kesildiğini gördü. Balo salonunun kapısının ağzında bir adım durakladıktan sonra Saffron'un arkasında kalıp kalmadığını görmek istercesine omzunun üzerinden hızlı ve kısa bir bakış attı. Saffron ona daha fazla takılmak isteyerek şakacı bir şekilde gülümsedi ama sonra Cylvan'ın ne yaptığını gördü. Balo salonundan yayılan ani gerilimi hissetti.

yaylı müzik ve sohbetin sesi kesilmişti. Ayakları durdu, olduğu yerde sabitlendi, ancak terastan gelen bir insan dalgası içeride neler olup bittiğini görmek için aniden kapılara hücum ettiğinde tekrar tökezleyerek ilerledi.

Siyah tunikler. Siyah elbiseler. Yüzlerini gizleyen siyah pe eler. Göğüslerinde gümüş, üçgen iğneler, bellerinde gümüş takılar ve  anlardan oluşan zincirler ve aynı sıvıdan oluşan cam şişeler. Kalabalık balo salonunda ilerlerken attıkları her adımda şingirdayan bedenler, sanki dokunulmak günahmış gibi yollarından için hızla hareket ediyordu.

"Bunlar cadı avcıları mı? Bir asır önce emekli olduklarını sanıyordum."

Saffron'un kulakları çınladı, sesler bir anda etrafını sardı, kalbinin kaburgalarına her çarpışında sesler daha yüksek ve daha yumuşak çıkmaya başladı.

"Ben de ilk kez şahsen görüyorum-"

"Son zamanlarda Avren'i daha sık araştırıyorlar. Belki de Ostara'da Lord Taran'a saldıran cadı yüzünden?"

"Tanrı onları korusun o zaman."

"Alfidel'e dönen bir veba salgını mı var?"

"Ormanda çırılçıplak eğlenmek için toplandıklarını duydum.  riu'yu kızıl bir cadı olarak diriltmeye çalışmak. Sadece şekil değiştiren bebeklerden oluşan bir cadılar meclisi ..."

"Neden Beantighe yurtları yerine burayı arıyorlar?"

"Mahkemede demir cadı savunucuları olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Yani... bu Seelie Prensi'nin bir galası, unutmayın."

Soğuk bir adrenalin dalgası elini dışarı doğru itti ve kimin görebileceğini düşünmeden Cylvan'ın tuniğinin arkasından bir avuç yakaladı. Soğuk, gümüş eller boğazını sıktı.  n kolunda yırtıcı bir sıcaklık patladı, aynı el Cylvan'ın tuniğini kavrarken

Saffron'un zihni hızla akıyor ve doğru düşünmesini imkânsız hale getiriyordu. Bundan sonra ne yapacağını düşünmek için. Kaçmalıydı, kaçama herkes görecekti. Bunu sorgulayacaklardı. Neden kaçsın ki?

Korkacak ne vardı ki? Hiçbir yüksek fey lordunun korkacak bir şeyi yoktu - Cylvan tekrar ileri dönmeden önce omzunun üzerinden ona bir bakış daha fırlattı ama eli arkasına eğildi. Saffron hemen onu yakaladı, biraz daha yaklaştı ve yakınlığı arkasından itişip kakışan kalabalığa bağladı. Cylvan'ın eline sıkıca, titreyen bir yumrukla sarıldı ve önlerindeki balo salonundaki sahne yerine sırtından sarkan altın zincirlere baktı. Görmek istemiyordu. Kimsenin onu görmesini istemiyordu. Diledi ki

bir hayalet olmak. Bir peçenin altında saklanmayı diledi.

Krallar Güz Sarayı'ndaydı; onlar olmadan Cylvan'ın kendisi bir şeyler söylemek zorunda kalacaktı. Belki de bu yüzden bu kadar uzun süre tereddüt etmişti, hatta endişeliydi. Saffron bunu Cylvan'ın Saffron'ı tutuşundaki titremeden de hissedebiliyordu. Tanrım, Saffron bir şeyler söyleyebilmeyi diledi. Bir şeyler yapabilmeyi. Onun elini tutmaktan daha güven verici bir şey yapmayı.

Gömleğinin altına uzandı ve ametist kolyeyi çıkardı. Gözlerini kapatıp kolyeyi sıkıca kavradı, Cylvan'ın da her zaman kolyesini taktığını biliyordu. Bunu hissedebilirdi. Bir güvence titreşimi. *Sorun yok. Sorun yok. Korkuyorum ama her şey yoluna girecek.*

Saffron bunu yapar yapmaz Cylvan hafifçe doğruldu. Saffron'un elini bir, iki, üç kez sıktı, sonra onu bıraktı ve Leydi Callan'ın elinden kurtuldu. Bir daha arkasına bakmadı, bunun yerine sadece Saffron'un görebileceği bir incelikle parmağıyla balo salonunun iç duvarını işaret etti. Ne demek istediğini anlayan Saffron'un boğazında bir yumru oluştu. *Fırsatını bulduğunuzda beantighe geçidinden gizlice çıkın.* Saffron'un bir parçası itiraz edebilmeyi diledi, Cylvan'ı tuniğinin arkasından tekrar yakalamak ve

Aklına gelen her argümanı tısladı ama sonra Cylvan kalabalığa karıştı ve varlığını duyurarak sordu: "Bunun anlamı ne? Buraya davet edilmediniz. Ve tüm saygımla söylüyorum, yaşlı bir cadı avcısına kur yapmaya hiç niyetim yok."

Konukların arasında rahatsız edici bir kıkırdama duyuldu, ancak bunun artan gerginliği biraz olsun azalttığı da bir gerçektir. Saffron'un kulakları, siyah pelerinli ziyaretçilerden bir cevap gelip gelmediğini duyamayacak kadar yüksek sesle çınladı ve her şeyi duyma isteğiyle daha da telaşlanan kalabalığın arasından yan adımlarla geçme fırsatını yakaladı. Belki de her şeye rağmen kaçtığını fark etmemişlerdi. Gerektiğinde nasıl hayalet gibi görüneceğini hâlâ biliyor olabilirdi.

Saffron, seelie prensini orada tek bırakmaktan ne kadar nefret etse de, yapabileceği hiçbir şey olmamasından da o kadar nefret ediyordu -Gözleri cadı avcılarının bellerinden sarkan gümüş iksirlere takıldı ve içgüdüleri galip geldi. Başka seçeneği yoktu. Her ne sebeple olursa olsun, ona en ufak bir yudum bile içirirlerse hiç şansı olmazdı, hiçbir mazereti olamazdı. Ve her ne kadar Cylvan'ı yalnız bırakmaktan nefret etse de, Saffron'un çoktan gittiğini ve tehlikeden uzak olduğunu bilirse, prensin bunu onun gibi birinin tüm incelik ve zarafetiyle yapma şansının çok daha yüksek olacağını biliyordu. Saffron'un yardım etmek için yapabileceği tek şey buysa, yapardı.

Duvardaki kıvrımı bulan Saffron, sessizce ilerledi, ne yaptığını görmek için tek bir kafa bile dönmedi, büyük bir çiçek buketinin arkasındaki lambri panellerden birinin kilidini açtı. Kamburunu çıkararak geri geri geçide doğru adım attı ve gözlerini balo salonunun ortasında herkesin dikkatini tekeline almaya devam eden Cylvan'dan ayırmadı. Saffron güvende olduğunu düşündüğünde tuttuğu nefesi zar zor bıraktı, ama sonra beklenmedik bir şekilde birine çarptı, hızla dönerek dört soluk yüzlü buldu

Beantighes ona korku dolu gözlerle bakıyordu. Hizmetlilerin uniformalarını giymişlerdi ve Saffron'un kalbi, cadı avcılarından biri onları fark edip sorguya çekmeden önce gizlice kaçıp saklanacak kadar ileri görüşlü oldukları için rahatlamıştı.

"Tamam mı?" diye sordu. Öndekiler boğazlarındaki yumruyu yutmadan önce sessizce başlarını salladılar.

"Sen de bizden , değil mi?" diye sordular. Saffron'un kanı dondu, onlara baktı ve savunmak için ellerini hafifçe kaldırmalarını sağladı.

"Üzgünüm, sadece söylentiler duyduk. Hepsi bu..." Saffron'un saray kadınlarının söylentileri tam olarak kimden duyduklarını öğrenmesi için sormasına gerek yoktu. Ve bu Saffron'un kendisinden biri değildi.

Arkadaşlar.

İnkâr etmeye çalışmanın bir faydası olmayacağını bildiğinden sertçe başını salladı ve kaçmak için yanlarındaki dar açıklıktan geçmeye çalıştı. Ancak konuşan kişi daha fazla uzaklaşmadan kolunu yakaladı.

"Diğerleri," dediler. "Bu gece harabelere götürülmek üzere beantighe yurtlarında toplanan başkaları da vardı. Sizce...? Biri onlara söylemiş olabilir mi...?"

Saffron onlara baktı. Kulaklarındaki çınlama, kırılğan bir buz gibi parçalanmadan önce tek bir düşünce oluşmayana kadar ateş perdesine dönüştü. Islak, kıpkırmızı büyü burnundan ılık ılık damlıyordu. Kan, boğazının arkasında boğulmuş ve köpürüyordu.

Vücudu kendi kendine hareket ediyordu. Artık onu yönlendirmek için düşüncelerine ihtiyaç duymuyordu. Bilmeden bilmek.

Duvarı saklanan beantigheleri iterek geçti. Kendini dar geçitte olabildiğince hızlı sürükledi, sonra sondaki geçitten iterek geçti. Koşarak diğer taraftaki ana koridora girdi. Yönünü bulması sadece bir dakika sürdü.

sonra da kořmaya bařladı. Hiçbir řey dűřűnmeden. Tek bir tam dűřűnce deęil, sadece gűrűntűler. Panięin kırık parçaları.

Arkadaşları. Ryder. Yurtlar.

Biri onlara sűylemiř olabilir mi?

"Kahretsin!" diye soludu, kořarken gűęsűnű tuttu, zayıf kalbi aęrıyordu ve ayak uydurmak için olabildięince sert çarpıyordu. Kan boęazının arkasına hűcum edip burnunu ve aęzını doldururken tűkűrmek için hiç durmadı. Arkadařları. Ryder. Yurtlar.

Biri onlara sűylemiř olabilir mi?

KABUS

Kan, Saffron'un burnundan serbestçe akarak dilini kapladı ve ağzının kenarlarından damlıyordu. Bu ona Ostara'yı çok fazla hatırlatıyordu. O zamanlar peçe takarken bile ne kadar vahşi görünüyor olmalıydı. Diğer tüm saray mensuplarının balo salonunda toplanıp orada yaşanan drama tanıklık etmelerine ve böylece kendisiyle yollarının kesişmemesine ne kadar da minnettardı. Onun bir hayalet olduğunu düşünürler miydi? Taran mac Delbaith'i lanetleyen üvez cadısının gümüş ve porsuk mezarından kurtulduğunu, sadece gelip onları ve görkemli partilerini yeniden kasıp kavurmak için geldiğini mi düşüneceklerdi? Her şeye rağmen sırttı. Acı acı. Tadı pas ve bakır gibiydi.

İlk ziyaretinde yatakhaneye giden yolu hatırlamak için elinden geleni yaparken, o zaman da çok sarhoş olduğu için kendine lanet okudu. Her partide etrafındaki tüm feylerin izinden gitmeyi bırakmalıydı; bu onu öldürtecekti. Bu, okuldaki ilk yılının sisli anılarından başka bir şeyle . Yine de, geniş saray bahçelerinde dengesiz bir yürüyüşle acele etmeyi başardı, sürekli burnundaki ve ağzındaki kanı koluna sildi, sersemlik başladıkça her adımda daha da dengesizleşti. Daha önceki şarap kadehlerinden ve

Adrenalin onu herhangi bir peri şarabının yapabileceğinden daha fazla sarhoş ediyordu.

Bahçeler karanlık, sessiz ve her yönden boştu. Tanrım, Cylvan'ın iyi olmasını umuyordu. Cylvan'ın böylesine hassas bir durumu bir prensin tüm zarafeti ve becerisiyle idare edebileceğini biliyordu ama ona korkunç bir şey yapacaklarına dair endişelerini bastıramıyordu. O odadaki onca insan, Saffron gittikten sonra tek bir müttefik bile kalmamıştı. Tanrım, o gece ona sırt çevirmemeleri için dua etti. Ondan ne kadar nefret etseler de, en azından Copper, Maeve ya da Sionnach'ın işler kötüye giderse devreye girmek için bir şey, herhangi bir şey yapmaları için dua etti. Aksi takdirde onları asla affetmezdi. Belki de bunu onlara gitmeden önce söylemeliydi.

Acıyla zonklaması bir elini göğsüne bastırdı. Kendini zorladıkça görüşü daha da bulanıklaştı; ezici, çılgınca bir endişenin ağırlığı altında tüm yetileri aynı anda çöküyordu. Arkadaşları. Arkadaşları. Güvende olup olmadıklarını bilmek zorundaydı. Önce onların güvende olduğundan emin olmalıydı, sonra çöküp ölebilirdi. Letty, Hollow ve Nimue-Saffron'dan bile daha fazla, yatakhanelerdeki her insan için endişeleniyordu. Ryder için bile endişeleniyordu, eğer Finnian Harabeleri'ne daha fazla beantigh götürmek için orada olduğu doğruysa. Eşyalarının didik didik edilmesine hazırlıklı olmayan, tabu eşyalarını saklamak için yeterince uyarılmamış diğer kurak büyü kullanıcıları için de endişeleniyordu. Cam bir şişeden ağızlarına lanetli gümüş döküldükten dakikalar sonra dizlerinin üzerinde alevler içinde kalan insanlara ulaşacağından endişe ediyordu.

Zihnindeki görüntü onu tökezletti, duman ve yanan etin anısıyla dolup taştı, kulaklarında çınlayan zalim ilahilerin sesi kendi soluk alıp verişlerinden daha yüksekti. Ayağı takıldı

bahçe yolunda bir ağaca çarptı, kendini ağaca yasladı ve kamburlaşarak nefes almak için mücadele etti.

Arkadan yaklaşan botların çıtırtısını duyduğunu sandı ama dönüp baktığında hiçbir şey göremedi. Çok hızlı hareket ettiği için devrilmiş bir köke takılıp tökezledi, kendini yakalamak için ellerini uzattı ama sanki bunu bekliyormuş gibi uzanmış, bekleyen bir çift kolun içine düştü. Saffron ilk başta onları tanıyamadı, gözleri göğsündeki acı ve kanındaki panik yüzünden bulanıktı ama sesleri onu tanıması için yeterliydi. Saffron sesli bir şekilde inledi ve Ryder Kyteler kıkırdadı. Bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmaları gerekiyordu.

"Yavaş olun, majesteleri," dedi alçak, nazik, alaycı bir sesle. "Pek iyi görünmüyorsunuz."

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Saffron Ryder'ın kollarından kurtulmaya çalışarak sordu ama Ryder onu yerinde tuttu.

"Geçen sefer de aynı şeyi yapıyordum," dedi, kaşlarını çatarak beklenmedik bir şekilde Saffron'un yüzündeki saçları itti ve alnındaki nemli teri hissetti. Saffron'un burnundaki kanı başparmağıyla sildi, kaşları daha da çatıldı. "Ne oldu sana böyle?"

Saffron doğru düşünemeyecek, Ryder'ı itip ellerini kendine saklamasını emredemeyecek kadar kafası karışmış, arkadaşları için endişelenmişti; bu yüzden adama doğru yığıldı ve ayaklarına fazladan destek olduğu için içten içe minnettar oldu. Beklediği en son kişi olsa bile. Cevap vermeden önce nefesini tuttu.

"Balo salonunda cadı avcıları var. Arkadaşlarımdan güvende olduğundan emin olmalıyım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye cevap verdi Ryder. "Onlar gidene kadar gidecek bir yer bulmalısın Saffron, burası senin için de güvenli değil."

Saffron başını salladı. Hâlâ göğsünü tutuyor, nefesini tutmaya çalışıyordu ve loş ışıktaki Ryder'ın yüzünün her santimini ezberlemişti. Orada olmaması gereken o adam. Saffron'ın içten içe güvenilmez olduğunu bildiği adam. Kendisinin Saffron'un kurtuluşu olduğu konusunda ısrar eden, ona vahşi üvez büyüsünü nasıl düzgün bir şekilde öğrenip kontrol edebileceğini öğretebilecek tek kişi olan adam. Bu düşünceye acı acı gülümsemekten kendini alamadı, özellikle de o anda, o büyü içinden sökülüp atılmak için savaşıırken, ön kolunu ateşe verirken, burnundan ve ağzından bir bebeğin yarılan dikişlerinden pamuk gibi fışkırırken. Eğer kurt bir kez daha kolundan çıkıp yoluna çıkan herkesi parçalayacak olursa Tanrı yardımcısı olsun. Ryder bunu bilmiyor muydu? Yüzünden kanlar akarken Saffron'ın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor muydu?

"Eğer bana yardım etmekte ısrar edeceksen, o zaman yatakhaneye kadar bana yardım et," diye emretti sonunda. Ryder yine neşeyle kıkırdadı ve bu Saffron'un sinirlerine iğne gibi battı.

"Kraliyet sesini benim üzerimde kullanman hoşuma gidiyor. Pekala, majesteleri, hadi. Sessiz olun, sizi gitmeniz gereken yere götüreceğim."

Saffron adama hâlâ güvenemeyeceğini biliyordu -en azından sorgusuz sualsiz güvenmemesi gerektiğini biliyordu- ama bu acil bir durumdu. Yardıma ihtiyacı vardı ve bunu kabul ediyordu. Sadece bunu isterken bu kadar zavallı olmamayı diliyordu. Bir yanı tüm hayatı boyunca Ryder Kyteler'dan hiçbir şey istemeden yaşamayı ummuştu; belki de Ériu onu bir şey için cezalandırıyordu. Belki de terk edilmiş tapınağının dibinde insan kanı döktüğü için. Belki de Beltane'de yüksek feyler arasında dans ettiği için. Her iki durumda da yenilgiyle inledi, adama daha da yaslandı ve onun yardımına güvenmekten başka çaresi olmadığını kabul etti. Sadece birazcık. Ryder, beantighe prensinin boyun eğişinden en az Saffron kadar hoşlanmış görünüyordu

Bundan nefret ediyor, Saffron'un zavallı, sersem kışını ağaçların arasından sürükleyip bahçe yollarından uzak tuttuğu süre boyunca kendi kendine gülümsüyordu. "Böyle kes," diye Saffron. "Bu beni gerçekten kızdırıyor kapalı."

"Özür dilerim. değil. Kötü bir adam olmadığımı kanıtlamak için bir şans daha bekliyordum. Tüm o eski romantik efsaneleri ne kadar çok sevdiğine bakılırsa bu da tam sana göre. Bu, nesnel olarak, biraz romantik değil mi?"

"Bunları nereden biliyorsun?" Saffron ofladı pufladı. "Bir şeyleri bilmenden nefret ediyorum."

"Arkadaşlarını daha iyi tanımaya çalışıyorum, hepsi bu. Bazen senin hakkında konuşuyorlar. Şüpheli bir şey yok, söz veriyorum."

Saffron ikna olmamıştı. Dümdüz önüne bakıyor, sürekli burnunu siliyor, ön kolu kurdu serbest bırakma isteğiyle yeniden alevlendiğinde elini esnetiyordu. Bu canavar doğrudan yatakhanelere koşacak ve tehdit oluşturan her şeyi ya da herkesi parçalayacaktı - ya da Saffron öyle hayal ediyordu. Bunu öğrenmek için riske girmeye niyeti yoktu.

Ama sonra bir suçluluk ve utanç duygusu davul gibi çalmaya başladı. Ya Ryder'ın yardımını daha önce kabul etseydi? Ya gerçekten de tezahürü nasıl kontrol edeceğini öğrenseydi, böylece gerçekten de ileriye doğru koşup başı dertte olan insanlara yardım edebilseydi? Bunun yerine Saffron ondan kaçınmış, onu görmezden gelmiş, daha çok iltica eden insanlarla birlikte görünmekten ve bunun kendisini nasıl göstereceğinden endişe etmişti. Belki de Saffron sırtına kazınmış olan sözlerin kurbanı olmuştu yeniden. Değer verdiği şeyler tehlikeye girene kadar bunun farkına bile varmamıştı.

Gözlerini aşağıya çevirdi ve Ryder'ınkilerle aynı ritimde ilerleyen ayaklarını izledi. Destek için ona çok fazla yaslanmamaya çalıştı. Sanki artık acıımıyormuş gibi elini zonklayan, ağrıyan göğsünden çekti. Ama acıyordu - daha önce hiç olmadığı kadar, neredeyse cıvatanın onu ilk deldiği zamanki kadar kötü acıyordu.

"Bana gerçekten yardım edebilir misin?" diye sordu. O kadar yumuşaktı ki, neredeyse hiç duyulmuyordu. Esen rüzgâr da olabilirdi. Bunu neden yaptığından ya da ağzını sıkı sıkıya kapalı tutması gerekip gerekmediğinden emin değildi ama bunun bir önemi yoktu. Ryder'ın cevap verme şansı olmamıştı çünkü biri aniden ağaçların arasından fırlayıp ikisine de çarpmıştı.

Ryder'ın elleri Saffron'ı tekrar yakalamak için dışarı fırladı ve diğer kişi geriye doğru savrulup yere çarparken onu sıkıca tuttu. Ryder geri çekilmeleri için onlara bağırdı ama o sırada Saffron onun kollarını iterek adını haykırmaya başlamıştı bile.

"Nimue!" diye bağırdı, tökezleyerek onun yerde yattığı yere doğru gitti. Nimue bir anda pençelerini ona doğru uzattı, onu orada bulduğu için -ya da belki de onu bu kadar kolay bulduğu için- şok olmuş gibi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dudaklarında çoktan bir yalvarış vardı, bir tanesi yarılmıştı ve koyu renkli undine kanı akıyordu.

"Saffron, şeyler yapmalısın!" diye bağırdı ve Saffron hiç vakit kaybetmeden onu kollarından yakalayıp ayağa kaldırdı ve ne demek istediğini sormasına gerek kalmadan ileri atıldı. Zaten biliyordu. Zaten biliyordu ve bu onu yeni bir adrenalın patlamasıyla vurdu ve artık Ryder'ın yardımına ihtiyaç duymadan dik durmasını sağladı. Onunla el ele ağaçların arasından, devrilmiş kütüklerin üzerinden, yüzünü çizen ve saçlarını yırtan çalıların ve alçak dalların arasından koştu. Ryder da onları takip etti.

Ryder ismini söyleyip bluzunun arkasından tutmasaydı ağaçların kenarından koşarak geçecekti, ani duruş yüzünden ince kumaş omzundan yırtılmıştı. Ama Saffron hiçbir şey hissetmedi, hiçbir şey duymadı, sadece üç siyah giysili cadı avcısının yatakhane binalarının ortasında bir araya gelişini izledi - diğer ikisi çığlık atan, çırpınan, dövüşen sarışın bir kadını içlerinden birinin kapısından çekip çıkarırken. Letty, saçları vahşi, kanlar içinde

burnundan. Onu kavrayan elleri pençeleyerek kapıdan merkezdekilere doğru sürükledi.

Yara izleri yiyip bitiren bir sıcaklıkla patladı. Nefes nefese kalarak ve bir alarm ılığı atarak diğeri elini yaralara vurdu, ancak boğazının arkasından yükselen ve ağızından dökülen kanla sesi kesildi. Onu anında boğarak öksürmesine ve yanlışıyla ciğerlerine çektiğı için nefes nefese kalmasına neden oldu. Yara izlerine bastırdıkça bastırdı, içindeki canavara olduğı yerde kalması için yalvardı, çağırılmasına gerek yoktu, hele de Nimue yanı başındayken, tam oradayken... onu kontrol edip edemeyeceğini bilmiyordu. Hayır, yapamayacağını biliyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, yardım etmeye çalışırken arkadaşlarını bir anda parçalayabileceğı dışında-

Gözünün ucuyla bir şey parladı ve Ryder kendini çalıların arasından fırlatıp kılıcını çekerek bir insanın yapabileceğinden daha hızlı hareket etmeden önce ancak bir nefes alabildi. Kılıcını bir hamlede kaldırarak üç karanlık figürden sapladı ve onları yüzüstü toprağı çarptı. Diğeri ikisi alarm ılıklarıyla geriye doğru kaçıştı, Letty'ye tutunanlar da aynısını yaptı ve Nimue'ye de mücadeleye katılma şansı verdi. Saffron'u ağaçların arasında tek başına bıraktı, burnu kanıyordu, ciğerlerindeki kanda boğuluyordu, kana susamış bir hayvanı yola sıkıştıran birinin çaresizliğiyle bir avucunu ön koluna bastırıyordu.

Gerçekten yapabileceğı hiçbir şey yok muydu? Gerçekten bu kadar çaresiz miydi, kendi üvez büyüğü tarafından bu kadar tehlikeli hale getirilmiş miydi ki Ryder'ın cadı avcılarını parçalara ayırmasını, Nimue'nin diğeriilerinin peçeli yüzlerine pençelerini geçirerek onları dizlerinin üzerine çökmüş Letty'den uzaklaştırmasını sadece oturup izleyebiliyordu? ılık atmak istedi; ağlamak, ılık atmak ve bu kadar güçlü ama bu kadar işe yaramaz olduğı için utanç, suçluluk, pişmanlık ve saf kendinden nefret içinde derisini yüzmek istedi. En ok

Yüzyılların en güçlü cadısı, çalıların arasında dizlerinin üzerinde bırakılmış en işe yaramaz kişi.

Hiçbir şey yapmamayı hazmedemiyordu. Bu kadar işe yaramaz olma düşüncesini hazmedemiyordu. Kolundaki kurda güvenemese bile, üvez büyüsünün tam kapsamını bilmeseydi - büyü vardı. O hâlâ kurak bir cadıydı, lanet olsun.

Yakındaki çimenlerden aldığı bir sopayı toprağa sapladı ve geniş bir daire çizdi. İçine hangi büyüü kazıyacağına karar vermeden önce sadece bir an durakladı -yaymak; *zenginleştirmek, taşlaştırmak*.

Çemberden fışkıran bir büyü dalgası neredeyse onu geriye savuracaktı, adrenalini uçurumun kenarına çarpan okyanus dalgalarıyla aynı şiddette büyüye yol açıyordu.

Sinirden terlemiş bir halde ve loş ışıktaki gözlerini kırıştırarak çok dalgasının ulaşabildiği her şeyden sekmesini izledi ve büyüünün cadı avcılarını ağına düşürüp onları bir anda felç ettiği ana tanık oldu. Teker teker heykel gibi hareketsiz kaldılar, kendi bedenlerine kilitlendiler. *Opulence, taşlaşmış*.

Nefesini zorlukla toplayan Saffron ayağa fırladı ve arkadaşına doğru hamle yaptı. Letty onu görür görmez adını haykırarak kollarına atladı. Saffron vahşi bir korumacılıkla ona sarıldı, gömleğinin kumaşını kavradı, sanki gerçek olduğunu kanıtlamak istercesine parmaklarını sırtına . O gerçektir, oradaydı, güvendedi. Hâlâ ona sahipti. Kaybolmamıştı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Üzgünüm, her şey yolunda. Her şey yolunda, her şey yoluna girecek. Hollow nerede?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. Saffron dişlerini sıktı ama yeni dehşet dalgasını uzaklaştırmaya çalıştı. Başını iki yana salladı, Letty'nin yüzünü bir an tuttuktan sonra yanlarına başka biri koşarak gelirken döndü. Nimue Letty'ye çarptı ve onu Saffron'un kollarından kopardı, korkmuş, korumacı ve yabaniydi.

"Sorun yok, Nimue'yle git! Hadi, hadi!" İkisini de ayağa kaldırarak karanlık ağaçlara doğru koşmalarını emretti. Saklanacak bir yere. Saffron'un büyüğü geçse bile kimsenin onları bulamayacağı, güvenli bir yere. O sırada Ryder'ın diğerlerinin ortasında sırtüstü, hareketsiz yattığını görünce nefesi kesildi.

"H-hey! Ryder!" Saffron soluk soluğa ona doğru koştu, dizlerinin üzerine çöktü ve Ryder'ın gömleğinin önünü yakaladı. Ryder'ın aptalca sırttan yüzünü gördüğünde paniği bir anda yatıştı ve ağır ağır yere yığıldı. Ryder nefes nefese bir kıkırdamadan önce hırıltılı bir ses çıkardı.

"Onlara ne yaptığınızı bilmiyorum," dedi bitkin bir şekilde. "Ama önce şu beni yakaladı. Beni sırt üstü yatmaya zorladı. Sanırım sana teşekkür etmeliyim. Az önce bana seslenişin de hoşuma gitti. Bir an için endişelendin mi?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Saffron. Bir kolunu Ryder'ın sırtının altına sokmak için eğildi ve adamı ayağa kaldırmak için kaslarını zorladı. "Sırf bunu söylediğin için büyü geçene kadar seni burada bırakmalıyım-"

"Saffron!" Ryder haykırdı ve Saffron döndü ama yeterince hızlı değildi. Cadı avcılarından biri yeterince toparlanmıştı ki ona hamle yaptı ve ezici bir ağırlıkla onu yere çarptı. Saffron *çekip* gitmeleri için hırladı, *benden uzak durun!* ama yüzünü pençelediler, çenesinin altından kavradılar. Saffron'un gözüne bir parıltı ilişti, kemerindeki gümüş sıvı şişesini kapmak için boğuşurken çılgın atıyordu, şişenin tıpasını açıp ağzına götürmek için mücadele ediyordu

-

Saffron'un kolundaki ateş kabardı, çok uzun süre gerilmiş bir deri parçası gibi kırılan imkânsız bir kavruldu. Vücudunun geri kalanına yayıldı, onu sıcak bir öfkeyle doldurdu, içini doldurdu.

Ağzında demir tadı görüşünde parlayan bir sihir halesi vardı. Üstündeki kişiyi çevreleyen pembe bir örtü gibi. Kırmızı ve beyaz sulu boyları karıştırmak gibi; kuraklığı ve zenginliği karıştırmak gibi. Cadı avcısı yarı cin, yarı insandı; tıpkı bir kâhin gibi.

Saffron ellerini uzatarak saldırganın göğsüne vurdu. Dişlerini sıkarak, bir zamanlar Fiachra'yı boğan üvez sarmaşıklarını koparırken hissettiği vahşi öfkeyi çağırdı - parmak uçlarının altında, kişinin pembe büyüğü titredi, sonra daha koyu bir renge büründü. Kan gibi, için için yanan köz gibi koyu bir kızılığa gömülüyordu. Zenginliklerini vücutlarından mı çıkardı, yoksa onları çoraklığa mı gömdü, bilmiyordu; sadece kırmızının derin, tehditkâr tonunun kısa sürede her santimini yuttuğunu ve ardından Saffron'un göğsüne kan sıçradığını biliyordu. Bu kez kendi burnundan ya da ağzından değil, üzerine yapışmış cadı avcısından.

Saffron bakmamalıydı. Kendi gözleriyle görmek için gözlerini yukarı çevirmemeliydi çünkü ona bakan gözler zihnine kazınmıştı. Sırlı, iltihaplı, kan çanağına dönmüş, sanki bütün kılcal damarları patlamış ve irislerini su basmış gibi. Nefes nefese kaldı, ellerini geri çekti, hareketiyle sihirli ışıltısını çaldı ve cadı avcısı hareketsiz bir şekilde üzerine yığıldı. Ölmüştü.

Saffron kıpırdamadı,
kıpırdamazdı. O sadece-
O gerçekten-

Bir çığlık boğazını yırttı, çırpınıyor ve tekmeliyor, üzerindeki ağırlığı itmeye çalışıyordu. Ryder aniden oradaydı, cesedi Saffron'un bacaklarından çekip aldı ve Saffron ayağa kalkıp panik içinde ağaçlara doğru koşmaya başlamadan önce onu yakaladı. No-Ryder dizlerinin üzerine çökerek Saffron'la çimlerin üzerinde buluştu. Saffron'u bedenine çekti, sıkıca kucakladı, Saffron küfrederken elini başının arkasına götürdü

pençeliyor, vuruyor ve dövüşüyor, serbest bırakılmayı , kaçmak istiyor, içten dışa doğru parçalanmak üzere-!

"Her şey yolunda, Saffron!" Ryder ona, Saffron sadece nefes alabilecek kadar özgür olana kadar kollarını sıktığını söyledi. Çığlıklarını, çırpınışlarını kesiyordu. Onu nefes almaya zorluyordu. Yine de Saffron'un elleri Ryder'ın tuniğini kavradı, titriyordu, beyaz boğumluydu, dehşete kapılmıştı.

"Ben-" diye kekeledi. "Öyle demek istemedim-!"

Ryder tekrar, "Sorun yok," diye fısıldadı. "Sen sadece kendini savunuyordun. Arkadaşlarını savunuyordun. Ya senin ya da onların hayatıydı. Bunu anlıyorsun, değil mi? Seni o gümüşü içmeye öldürdün. Alevler içinde kalırdın. Sen sadece yapman gerekeni yaptın. Seni öldürmeye hevesliydim. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Ryder'ın güvenceleri birbiri ardına hızla geldi ve Saffron'un cevap olarak yapmaya çalıştığı tüm itirazları dümdüz etti. Ta ki Saffron'un söyleyecek sözü, af dileycek yakarışı ya da özür çığılığı kalmayana dek. Titreyen, nefes nefese kalmış bir karmaşadan başka bir şey kalmayana ve tek yapabildiği gözyaşlarını uzak tutmak için mücadele etmek olana kadar.

"Bırak beni Ryder," dedi Hollow'un sesi karanlığın içinden. Saffron'ın gözleri büyüdü, onu aramak için zorlandı, onu gördüğü anda titreyen dudaklarından acınası bir inilti kaçtı. Hollow'un başının yan tarafından, sanki arkadan darbe almış gibi kan akıyordu. Ağzının kenarında küçük bir gümüş çizgi vardı ve Saffron bir anda ona bunu içirdiklerini anladı.

Ryder'dan kurtulup Hollow'la boğuşmaya başladı, onu kendine yaklaştırdı, yaklaştırdı, yaklaştırdı, ta ki tırnakları arkadaşının gömleğini kana bulayana kadar. Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, Hollow üvez meyveleri yemiyor ve büyü yapmıyordu. Tanrıya şükür alevler içinde kalmamıştı. Tanrıya şükür, Saffron onu kaybetmemişti.

"Hadi Saff," diye nazikçe teşvik etti Hollow. "Tekrar ayağa kalk. Güzel. Letty ve Nimue bu taraftalar, nereye gittiklerini gördüm. Yürüyebilir misin? Tamam, evet, güzel... hadi..."

Ağaç sınırına birkaç metre kalmıştı ki bir rüzgâr Saffron'un topuklarıyla Ryder'ın arkalarından geldiği yer arasındaki boşluğu kesti. Saffron şaşkınlıkla ellerini havaya kaldırdı, ancak onu hemen Hollow ve Ryder'dan uzaklaştıran başka bir çift koruyucu kola doğru savruldu. Bir eliyle Saffron'un belini sıkıca saran Cylvan, diğer eliyle altın bir kılıç salladı ve Hollow Saffron'un arkasındayken Ryder'a doğrulttu. Ametist gözleri öfkeyle parlıyor, burun delikleri sanki adamı durduğu yerde yüzmemek için tüm iradesini kullanıyormuş gibi alevleniyordu.

"Cylvan!" Saffron öne atılıp bıçağı yere iterek haykırdı. Cylvan'ın dikkati ona kaydı ve karanlıkta ilk kez Saffron'un yüzünün halini gördü. Saffron'un beline doladığı elini kaldırıp parmak uçlarıyla Saffron'un çenesindeki kurumakta olan kanı okşarken kılıcı kavrayışı titredi, yanağındaki, boynundaki bir kas gerildi.

"Burada ne oldu?" diye sordu, elindeki silahı yeniden ayarlarken sesi sertti. Ryder'a kilitli tuttu ve Saffron hayal kırıklığıyla küfrederek Cylvan'ın kolundan kurtuldu ve bıçağı ikinci kez aşağı itti.

"Burada yalnız değiliz-!" diye söze başladı ama sonra yatakhane binalarının arasından süzülen küçük kraliyet muhafızları kümesini gördü. Saffron neredeyse onlara durmaları için seslenecekti ama dilini . Hareketsiz peçeli bedenlerin etrafında toplanmışlar, onları götürmek üzere bir araya getiriyorlardı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranabileceklerini sanıyorlardı. Ama Saffron bunun artık mümkün olmadığını biliyordu ve Cylvan'ın da bildiğini biliyordu. Saffron hâlâ hayatta olanlara en azından bir kurak cadı olduğunu kanıtlamışken

Prensin galası ve ona hizmet eden beantigh'lerin ortasında. Sadece sihirlerini kullanarak bazılarını felç eden ve diğerlerini vahşice öldüren kurak bir cadı vardı.

Omzunun üzerinden dönerek Letty'yi aradı. Onu ağaçların hemen diğer tarafında, Nimue'nin kollarına sarılmış halde buldu. Binalarda saklanıyor olabilecek diğer cadı avcılarını arayan muhafızların tuttuğu fenerler tarafından zar zor aydınlatılıyordu. Saffron içerideki insanlara her güvence verişlerini belli belirsiz duyuyordu ama bu onun sinirlerini yatıştırmaya yetmiyordu.

Letty'nin ıslak, korkmuş gözleri kendisiyle buluşmak için titreştiğinde kalbi sıkıştı. Ona uzanabilmeyi, sarılabilmeyi, her şeyin olduğunu, güvende olacağını söyleyebilmeyi diledi ama bunu bilmiyordu. Artık bilmiyordu. Ona bunun sözünü veremezdi. En başta onu kralın sarayında bir beantighe yaparak tehlikeye atan kendisiydi.

"Bu benim hatam," diye fısıldadı. "Letty, çok üzgünüm-"

"Bu senin hatan değil, Saffron," diye araya girdi Ryder, zorlanmaktan dengesi hâlâ biraz sarsılmış olsa da öne doğru bir adım attı. Cylvan, Saffron'un kolunu tekrar tutup onu geri çekerek karşılık verdi. Kılıcını dik tuttu ve Ryder ellerini savunmak için kaldırdı.

"Bana tam olarak kim olduğunu ve Saffron'dan ne istediğini söyleyeceksin," diye sordu Cylvan. "Sadece bir kez nazikçe soracağım. Ağzımdan çıkacak bir sonraki kelime bir büyü olacak, bu yüzden sabrımı test etme."

"Onlara yardım edebilir misin?" Ryder cevap olarak alaycı bir şeyler söylemeden önce Saffron araya girdi. Cylvan'ın bıçağını üçüncü kez aşığı itti. Konuşurken sesi çatallaştı, adeta yalvarıyordu. "Ryder, lütfen onlara yardım edebilir misin? Onları güvenli bir yere götürebilir misin? Burada kalamazlar, artık değil."

"Saffron, arkadaşların..." Cylvan söze başladı ama sonra vazgeçti. Söylentiler yayılırsa onları korumak için yapabileceği çok az şey olduğunu o da Saffron kadar iyi biliyordu. Bir keresinde Saffron'un eskiz defterine çizdiği kurak dairelere ilk kez şahit olduğunda Saffron'a da aynı şeyi söylemişti. Alfidel'in veliaht prensi bile gizlice kurak büyü yaptığı ortaya çıkan birini koruyamazdı.

Ryder doğrudan Saffron'la konuşarak, "Evet," dedi. Gözleri düşük ışıktaki bile çok yoğundu. "İstersen seni güvenli bir yere de götürebilirim, Saffron." Bu sözlerin iması sağır ediciydi ve Saffron bunu duyan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. *Prens Cylvan seni gibi koruyamaz.*

"Yapamam," diye cevap verdi Saffron, Cylvan tekrar araya girmeden. Cylvan'ın elini tutmak için uzandı, gitmeye niyeti olmadığına dair sessiz bir söz verdi. "Sadece, lütfen, şimdilik arkadaşlarıma göz kulak ol." Önce Hollow'a, sonra Letty ve Nimue'ye baktı. "Yakında gelip sizi bulacağım, söz veriyorum. Çok özür dilerim, sizi bu duruma soktuğum için özür dilerim."

"Bu senin hatan değil," diye fısıldadı Letty. "Geldiğin için teşekkürler, Saffron. Size de Prens Cylvan..."

"İyi olmana sevindim," diye cevap verdi Cylvan, omuzlarını dikleştirmeden önce aynı samimiyetle. "yemin ederim ki, bunun yoktu. Daha erken gelemediğim için özür dilerim." Çemberlerinde sessizlik çınladı; sanki hiçbiri Alfidel'in prensi bir yana, yüce bir feyden özür dilemeyi idrak edemiyordu. "Letty, neye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver. Nereden olursa olsun bir kuş gönderebilirsin-"

"Çok cömertsiniz majesteleri, ama ihtiyacı olan her şeyi gayet iyi karşılayabiliriz." Bu kez araya giren Ryder oldu. Cylvan'ın eli Saffron'un elinin etrafında sıkılaştı, bir kez daha hırlama ve Ryder'ı çıplak elleriyle parçalama dürtüsüyle savaştı.

Ryder Saffron'a döndü, tam o sırada Saoirse elinde bir fenerle karanlığın içinden belirdi. Yorgun görünüyordu, gümüş ve altın rengi zırhının ön kısmı kanla kaplanmıştı, muhtemelen Ryder'ın kılıcıyla kazığa oturttuğu cadı avcısından -ya da belki de Saffron'ın büyüleriyle içten dışa doğru ezdiği cadıdan. Bunu her hatırladığında midesi bulanıyordu.

"Burada her şey halledildi majesteleri," diyerek başıyla selam verdi. "Lütfen, size ve Lord Saffron'a saraya kadar eşlik edeyim."

Ryder gözleri hâlâ Saffron'da, "O halde başka muhafızlar etrafı kolaçan etmeden yola koyulalım," diye devam etti. Cylvan'ın yanına sokulmadan önce bir an daha durakladı. Cylvan kaskatı kesildi ama Ryder arka cebinden bir mendil uzatırken bile bu kez kılıcını indirmede. "Daha önce sana gerçekten yardım edip edemeyeceğimi sormuştun. Sanırım ikimiz de biliyoruz ki, bunu gelip kendiniz öğrenmenin zamanı geldi majesteleri. Kaybedecek zamanımız yok ve işler daha da kötüye gidecek."

Saffron sessizce uzatılan mendili aldı ve burnundaki kanı silmek için kullandı. Ryder'ın gözleriyle kısa bir süre görüştüktan sonra haklı olduğunu bilerek tekrar arkasını döndü.

Ryder devam etti: "Bu arada, neyi seçerseniz seçin, arkadaşlarınızla ben ilgileneceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Saffron. Ryder geri çekildi, Cylvan'a başıyla selam verdi ve diğerlerine kendisini takip etmelerini işaret etmek için döndü.

Saoirse, Cylvan'ın omzunun üzerinden hafifçe öne doğru eğilerek, "Majesteleri," diye fısıldadı. "Bu beantigh'ler-"

"Saoirse," diye araya girdi Cylvan. Saffron'un elini tekrar sıkıca kavradı, koruyucu ve güven verici bir şekilde, sanki içi sarmalanmış gibi

savunmaya geçti. enesinde bir kas sıkıştı. "İnsanlar mal değildir. Bırakın gitsinler."

Bu sözler Saffron'un zihninde yankılanırken, bir yandan da arkadaşlarının karanlığın içinde kayboluşunu izliyordu. Başlarında Ryder Kyteler vardı ve Saffron bir gecede ondan şüphe etme ayrıcalığını kaybetmişti.

CYLVAN VE SAOIRSE İLE BİRLİKTE ANA PATIKADAN AşAğI DOğRU YÜRÜDÜ. ARALARINDA Saray ve Beantighe yatakhaneleri, bir yan girişten arka koridora geçtiler. Cylvan'ın odasına kadar, başka hiçbir canlıyla yolları bir kez bile kesişmeden gittiler. Tüm bu süre boyunca Saffron elindeki kan lekeli mendile baktı, kenarları pamuk dantelle süslenmişti ve bu ona Baba Yaga'nın elleri devam edemeyecek kadar ağrımadan önce yaptığı karmaşık işleri hatırlattı. Saoirse, Cylvan'ın ilk karşılaşmadan ayrıldıktan sonra şenliğin barışçıl bir şekilde sona erdiğini ve tüm konukların sorunsuz bir şekilde arabalarına kadar eşlik edildiğini söylediğini dinledi. Cylvan ondan hemen Kışlık Saray'daki Luvon'a bir kuş göndermesini istedi, ne olduğuna dair dedikodu duyması ihtimaline karşı, Saffron'un güvende ve sağlam olduğuna dair onu temin etmesini istedi. Başıyla onayladı ve Cylvan'ın yatak odasının kapısına vardıklarında izin istedi.

İçeride, Cylvan elini Saffron'un elinin içinde tuttu. Elini sıkıca kavradı, kılıcını Saffron'un sıçramasına neden olan bir gürültüyle mermer zemine düşürürken bile bırakmadı. Saffron bir şey söyleyemeden Cylvan onu banyo odasına çekmiş, tek kelime etmeden Saffron'u tezgâhın kenarına kaldırmıştı bile. Yumuşak bir havluyu sıcak suyla ıslattı ve Saffron'un burnundaki, ağzındaki, boğazının n kısmındaki ve yırtık bluzundaki kanı silmeye başladı. Tüm bu süre boyunca yanaklarındaki kaslar titreyene kadar çenesini sıktı. Saffron'un gözleriyle hiç karşılaşmadı. Asla

Hiçbir şey söylemedi, hiç ses çıkarmadı, sadece Saffron'u temizlemeye odaklandı.

Saffron sonunda sessizliğe daha fazla dayanamayarak, "Cylvan," diye mırıldandı. Cylvan'ın havluyu kavrayan eline dokundu ama onu bastırdı. Temizlendiğinde bile teninde gezinmeye devam etti. kan kalmadığında bile. "Cylvan-Cylvan, her şey yolunda!"

Saffron, Cylvan'ın yüzünü tutarak gözlerini buluşmaya zorladı. Cylvan'ın yüz hatları sıkıntıyla buruştu. Ellerini Saffron'un kalçalarının iki yanındaki tezgâha dayadı, kendini Saffron'un bedenine bastırdı ve yüzünü Saffron'un boynunun kıvrımlarına gömdü. Saffron yavaşça bir elini Cylvan'ın sırtına doladı ve diğer eliyle saçlarını okşadı. Ancak o zaman Cylvan'ın her kasını nasıl sıkıldığını, her santiminin nasıl titrediğini fark etti.

"Hiç bu kadar dehşete düşmemiştim," diye fısıldadı. "Onları gördüğümde, tam arkamda olduğunu hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. Ayakta kalmayı nasıl başardım bilmiyorum. Sen gittikten sonra bile ne söylediğimi hatırlamıyorum. Tanrım, hiç bu kadar korkmamıştım Saffron."

Saffron onu kendine doğru çekti, olabildiğince yaklaştı, Cylvan ürperdi ve ağır bir şekilde içine gömüldü. Saffron ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu; tek yapabildiği prensinin saçlarını okşamak ve fısıldamaktı:

"Ben güvendeyim. Tam buradayım. Seninleyim. Beni kaybetmedin."

Cylvan ona sarıldı. Bu sözleri söz verir gibi tekrarladı. Sanki yapmaya dayanabileceği tek şey buymuş gibi.

DEDİKODU

Şimdi botlarının altında buz çıtırdıyordu ama Saffron bunu içinde hissediyordu.

Dişlerini. Pelerinini yaklaştırdığında parmakları eski dallar gibi kaskatı kesilmiş, soğuktan pembeleşmişti. Eldivenlerine ne olmuştu? Atkısına? Şapkasına? Kışlık Saray'ın vahşi topraklarında sıkı giyinmeden dolaşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Büyürken Luvon'un diğer beantighe' ellerini, ayak , kulaklarını soğuktan kaybettiğini yeterince izlemişti. O daha iyi bilirdi.

Patika yolun sonunda taş, cam ve metalden yapılmış bir bina onu bekliyordu. Daha önce hiç görmediği ama garip bir şekilde tanıdık gelen bir bina.

Arkasında bir şey çıtırdadı ve döndüğünde karda eğilmiş iri siyah bir kurt gördü. Ama her yöne yağan bembeyaz taze kar örtüsünün içinde saklanmak imkânsızdı. Tanıdık ama yabancı.

"Alo?" diye seslendi. Hayvanın kulakları sanki Saffron'un seslenmesini beklemiyormuş gibi dikildi. Başka bir tepki vermeyince Saffron devam etti. Eliyle arkasını işaret etti. "Bu binanın ne olduğunu biliyor musun?"

Uzun bir süre sonra canavar başını salladı. Saffron da başını salladı. "Buraya gelecek misin?"

Hayvan yine tereddüt etti, sonra başını salladı. Saffron yine de elini uzattı.

"Gel."

Bir şey Saffron'un bileğinin alt tarafını çekiştirdi ama baktığında hiçbir şey yoktu. Sadece bir ogham stelinin boğumlu yara izi vardı. Kıpırmızı parlıyordu ama ne zaman okumaya çalışsa, satırların ne dediğini hatırlamaya çalışsa bulanıklaşıyordu. Sanki suyla ıslanmış, sisle örtülmüş gibiydi.

Gözlerini tekrar kaldırdığında sıçradı. Kurt yaklaşmıştı, kırmızı gözleri parlak ve ıslıl ıslıldı. Vücudu ağır nefeslerle titriyor, burnundan buharlar çıkıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Hayvanın ağız hareket etmedi ama Saffron onun sesini duydu. Kafasının içinde, kulaklarında. İçinde ama her yerinde. Bu onu korkutmalıydı ama Saffron merakla hafifçe gülümsedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrarladı. "Buraya mı aitsin?" Kurdun burnu sıkıntıyla kırıştı. Dişlerini gösterdi, Bir kez daha gözünü korkutmaya çalışıyordu ama içlerinden bir ses Saffron'a bunun rol olduğunu söylüyordu. Bu hayvan istese bile ona zarar veremezdi.

"Hayır," diye yankılandı hayalet ses hırıltıyla. "Ve sen de bilmiyorsun.

Git, beantighe."

"Beantighe," diye tekrarladı Saffron kaşlarını kaldırarak. Kafasının arkasında karıncalanan bir tanıdıklık titreşimi onu buldu. Dudakları aralandı, bir isim ön plana çıkarken ağız hafifçe açık kaldı. Beklediğinden daha uzun sürdü ama nihayet geldiğinde, söylerken kolu yandı.

"Taran?"

CYLVAN YERE YİĞİLDİKTAN SONRA ONU SIKI, KORUYUCU KOLLARIYLA SARMIŞTI.

birbirleriyle yatağa girdiler. Saffron her şeyin yolunda olduğuna, güvende olduğuna, Cylvan yanındayken her zaman güvende olduğuna dair güvenceler fısıldadı - ta ki Saffron bunların prensi için olduğu kadar kendisi için de güvence olup olmadığını merak edene kadar. Sadece unutmak istiyordu. Tıpkı ilk seferinde, tapınakta, sonra Ryder ona harabeleri ilk gösterdiğinde olduğu gibi - Saffron sadece unutmak istiyordu. Arkadaşları güvendeydi, yapabileceği başka bir şey yoktu. Uyumak istedi. Gözlerini kapamak ve bildiği en güvenli yere, karanlık, sıcak battaniyelerin altında Cylvan'ın kollarına gömülmek istiyordu.

Ertesi sabah hafifçe uyandığında, tedirgin edici rüya düşüncelerinin peşini bırakmadı ve onu şaşkınlığa sürükledi. Kolunu hışımla battaniyenin altından çıkardı, parmaklarını ön kolundaki yara izlerinde aşağı yukarı ve Taran'ın adını sanki yüksek sesle söylemiş gibi dudaklarında hissetti. Belki de büyüsü ona önceki gece geri çekilmenin hayal kırıklığına uğrattığını söylüyordu; kolundaki canavar özgürce sıçramak ve kanın tadına bakmak istemişti. Saffron' bunu kendi ellerine almasını kıskanmıştı. Kanı kendisi için istiyordu.

"Kahretsin," diye inledi, avuçlarını gözlerine bastırdı ve renklerin dalgalanmasını görecektense kadar sertçe vurdu. Gözlerini tekrar açtığında karanlık tavana göz kırptı, kaşlarını çattı, ağrıyan kalbini rahatlatmak için göğsüne birkaç kez vurdu ve sonunda hayal kırıklığı içinde doğrulup oturdu. Unutması gerekiyordu. Tıpkı her seferinde olduğu gibi, lanet olsun. Ne yapması gerektiğini biliyordu, artık bunu inkâr etmenin ya da bundan kaçınmanın mümkün olmadığını biliyordu - Finnian Harabeleri'nde Ryder Kyteler'ı görmesi gerektiğini biliyordu. Ryder'ın yardımını kabul etmek zorundaydı, özellikle de önceki geceki gelişmelerden sonra. Bunu biliyordu, lanet olsun. Vücudunun artık tehlikeydeymiş gibi kasılmasına gerek yoktu.

Saffron tekrar ellerine baktı. Önce onu öldürmek isteyen o cadı avcısını öldüren ellere. Belki de onları kuraklıkla dolduruyor, belki de zenginliklerini kurutuyordu, hâlâ bilmiyordu ve bunu ona söyleyebilecek kişinin Ryder düşüncesinden nefret ediyordu. Özellikle de Ryder'ın uyardığı gibi büyüsü vahşileştikçe. Özellikle de Baba Yaga hâlâ bir cevap mektubu göndermemişken ve Saffron bunu beklemeye devam etmek için bir bahane olarak kullanmışken.

Başka seçeneği yoktu. O cadı avcılarını onu zorlamış, arkadaşlarını Ryder'ın harabelerine yerleştirmişlerdi. Saffron artık bunu inkâr edemezdi - artık adamdan ve vaatlerinden, cadı işaretleri ve peçe çemberleri önerilerinden kaçamayacaktı.

Yanındaki yastığa bakan Cylvan derin bir uykuya dalmıştı, saçları hâlâ bir gece önceki galadan kalma süslerle doluydu. Saffron'ın uykusundaki huzursuzluktan kaynaklandığını bildiği düğümlenmiş siyah saçlardan oluşan bir yuva. Biliyordu, çünkü onun yanında neredeyse hiç uyumamıştı. Bütün gece boyunca birbirleriyle uyum içinde uyku ve uyanıklık arasında gidip gelmişlerdi. Tanrım, Saffron'un kuzgunu da en az onun kadar yorgun olmalıydı.

Kendi kendine iç çekerek, her zaman hayalini kurduğu diğer yumuşak, nazik, romantik sabahlar gibi davranmayı dileyen Saffron, Cylvan'ı yanağından öpmek için eğildi. Cylvan inleyip ters yöne dönmeden önce bir şeyler mırıldandığında kıkırdadı ve Saffron diğer taliplerin hiçbirinin prensi bu şekilde -birbirlerine sarıldıkları huzursuz bir gecenin ardından sabah uykulu ve huysuz- tanıyamayacaklarını bilmekten keyif aldı.

Battaniyenin altından kayan Saffron, Cylvan'ı sırtına dönmesi için ikna etti. Prens minderlerin üzerine yığıldı, karmakarışık saçlarından oluşan bir hale yastıkların üzerinde etrafına yayıldı. Kollarını kavuşturan Saffron, kuzguni saç tellerinden en büyük süs iğnelerinden birkaçını kopardı ve saç tellerine çarptıklarında küçük *çınlamalarla* onları uzaklaştırdı.

parke zemin. İlgisi azalmadan önce en az bir düzinesini kazdı, bunun yerine fısıldayan bir parmağını Cylvan'ın alnında, burnundaki hafif çıkıntıda gezdirdi ve dudaklarının mükemmel şeklini takdir etti. Karşı koyamayarak o ağza yumuşak bir öpücük kondurdu. Kendisi için yumuşak, nazik bir sabahın hayalini kuruyordu. Hiçbir şeyin onları rahatsız etmediği, önceki gece korkunç hiçbir şeyin yaşanmadığı bir sabah.

Cylvan hâlâ cevap vermeyince, Saffron prensinin mükemmel yüz hatlarının her birinde parmağını gezdirmeye devam etti. Dokunuşu kısa sürede Cylvan'ın çenesinin keskin köşesinde, sonra kulağının sivri lobunda, tekrar boynunda, sonra da süslü tuniğinin buruşuk yakasında gezindi. İkisi de yatağa yığılmadan önce soyunamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Saffron Cylvan'ın boynuna bir öpücük kondurarak yakasını çekiştirdi. Aşağıya doğru inerek battaniyeleri itti, ta ki güneş ışığı uyuyan prensin geri kalanının üzerine düşene kadar ve Saffron dudağını ısırarak ellerinin hâlâ Cylvan'ın bel bandına sıkışmış olan atleti çekip çıkarmasına izin verdi. Elleri daha sonra Cylvan'ın pantolonunun önündeki düğmeleri çözdü, kumaşı teninden kurtardı ve burnunu göbeğinin dibine bastırmak için öne doğru eğildi. Cylvan'ın kalçalarından birinin kıvrımında öpücükler bıraktı, kendi kendine gülümsedi ama Cylvan uzun bir nefes verdiği halde hala kalkmadı.

Saffron'un ağzı Cylvan'ın sikinin dibini buldu, usulca öptü, sonra dokunuşunun altında sertleşirken dilini yukarı kaydırды. Cylvan kıpırdandı, karnındaki kaslar kasıldı ve gevşedi, sonra ağır bir el uykunun derinliklerinden çıkıp Saffron'un saçlarına hafifçe yaslandı. Saffron dilini tekrar kalın şafttan aşağı kaydırды, sonra ağzına aldı. Boğazının arkasına kadar Cylvan'ın tadına baktı.

Cylvan'ın parmakları Saffron'un saçlarını tarıyordu, sanki bunun bir rüya mı yoksa uyanacağı gerçek mi olduğundan emin değildi ve Saffron'un acelesi yoktu. Cylvan'ın kaslarının aldığı her zevkle gerilmesinden, mükemmel ve yakışıklı yüzünün aynı anda irkilmesinden, dudaklarının hafifçe aralanarak keskin nefesler almasından ve henüz kelime olmayan sesler fısıldamasından zevk alıyordu.

Saffron, Cylvan'ın tamamen uyandığını ve saçındaki el sıkıştığı anda farkında olduğunu biliyordu, kalçaları ağzına sokmak için yukarı doğru esnedi. Boğulacak gibi oldu ama geri çekilmedi, sonunda açılıp onu arayan Cylvan'ın gözleriyle buluştu. Parlak ametist taşları ona bakıyordu, gözleri yarı kapalı ve kızarmıştı, çenesi Saffron'un boğazına daha kötüsünü yapmaya karşı koyamayacakmış gibi sıkılmıştı. Saffron onunla daha fazla alay etti, sessizce izin verdi ve Cylvan sonunda patladı, doğrulup Saffron'u daha yakına sürükledi. Saffron'un elleri kalçalarına, denge için karnına bastırırken homurdandı, Cylvan ismini inletirken ve cesaretlendirmek için parmaklarını saçlarında gezdirirken burnundan nefes almak zorunda kaldı.

"Bana bakın majesteleri," diye rica etti kuzgun prens ve Saffron itaat ederek Cylvan'ın nazik ama yutan bakışlarıyla buluştu. Başparmağı Saffron'un yanağına değdi ve ardından ıslak ağzının kenarını sildi. Karnına, bacaklarının arasına hapsolmuş olan Saffron, Cylvan'ın sadece gözlerinin bile içini aydınlatması karşısında iç geçirdi ve kendine dokunmak için elini karnı ile yatağın arasına kaydırды ama Cylvan daha fazla uzaklaşmadan bileğini yakaladı. Başını sallayarak hınzırca gülümsedi.

" sanmıyorum. Önce tüm dikkatini bana vermeni istiyorum."

Saffron sızlandı, en ufak bir rahatlama için bile bacaklarının arasına sarılmış battaniyelere sürtündü. Cylvan memnun bir gülümsemeye izledi, elini Saffron'un başının arkasına götürdü, sonra parmaklarını Saffron'un çıplak teninde gezdirdi

ense. Keskin tırnaklar Saffron'un yakasının altından kayarak omurgasının üst kısmına doğru ilerledi ve onu ürpertti.

Cylvan alçak bir sesle, "Madem ellerini bu kadar çok kullanmak istiyorsun," diye devam etti. "O zaman çıkar şunu. Ama sakın ağzını benden çekmeye cüret etme."

Saffron elinden geleni yaptı, bluzunun önündeki bağcıkları çözdü ve omuzlarından sıyırdı, bir yandan da dudaklarını ve dilini Cylvan'ın sikinin üzerinde gezdirdi. Cylvan fısıltılı bir cesaretlendirmeye onu izliyor, ara sıra kalçalarını Saffron'un ağzına daha da sokuyor ya da çok uzaklaştığında saçlarını çekiştiriyor, sonra tekrar nazikçe okşuyordu. Saffron bluzundan kurtulmayı başardığında yalvarmanın eşiğine gelmişti.

Saffron açgözlülükle onu emerken Cylvan başının arkasını tutarak onu sıkarken bile Saffron ağzını yerinde tuttu, hepsini diline, boğazına almak istedi ve ancak bir kez aldıktan sonra rahatladı, geri çekildi ve memnun bir gülümsemeyle ağzını ve çenesini sildi. Başka bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, Cylvan onu omzundan yakaladı ve iyiliğine karşılık vermek için onu geri itti. Cylvan'ın yumuşak, ıslak ve sıcak ağzının onu yutması sadece birkaç vuruş sürdü, Saffron'un kaynayan, bastırılmış hayal kırıklığı karşılığında serbest bırakılmadan önce - ama Cylvan ona daha fazla verilmesi konusunda ısrar etti. Hâlâ acıkmıştı, açlıktan ölüyordu ve Saffron, üstündeki karanlık prensin ağzı tarafından tekrar tekrar doruğa çıkarılırken sadece sızlanıp inleyebiliyordu. Tekrar ve tekrar, Cylvan'ın ağzını üzerinde tutmanın ne kadar coşkulu olduğu dışında düşünecek bir şey kalmayana kadar.

SARAYDAKI ARAMA HABERİ MAIRWEN'E UZUN SÜRE ULAŞTI

Saffron sabahtan daha geç bir saatte dönmeden önce, Saffron bu kadar şaşırmaması gerektiğini hissetti. Muhtemelen Kışlık Saray'a kadar gitmişti ve sessizce teşekkür etti

Cylvan daha gece bitmeden Luvon'a bir mektup göndermeyi düşündüğü için. Yine de dedikoduların her kelimesine kulak misafiri olmanın, kaçınılmaz olarak grotesk, mide bulandırıcı yalanlara dönüşürken, sınıfa yürürken, sınıfta otururken, kütüphanede başı bir elinde, tüy kaleminin ucu masanın üzerindeki parşömene mürekkep damlatırken ödevine odaklanmaya çalışırken katlanmak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğuna hazırlıklı değildi.

Sadece Saffron'un en yakın arkadaşlarından biri olduğunu bildiği, neredeyse tutuklanmak üzere olan 'beantighe hizmetçi kızın' krallara karşı kullanmak üzere karanlık, şeytani bir büyü barındırmadığını biliyordu. Bir suikast girişimi planlamıyordu. Diğer insan sığınmacılarla birlikte tüm Avren'i 'ruhundan arındırmak' için plan yapmıyordu, bu ne anlama geliyorsa artık. Ama Saffron hiçbir şey söyleyemedi. Arkadaşının itibarını bu tür söylentilere karşı savunmak için hiçbir şey söyleyemez, hiçbir şey yapamazdı, sadece onun gerçek adını, yüzünü bilmedikleri için mutluydu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı - Saffron'un bu kadar değer verdiği kişinin o olduğunu bilmiyorlardı. Saffron'un yapabileceği en az şey buna hiç karışmamak, görmezden gelmek, çok yakın oturmanın doğası gereği istemeden de olsa konuşmanın içine çekildiğinde garip bir şekilde gülümsemekti, her ne kadar dişleri sürekli gıcırdasa da.

Dedikodulara karşı kendi ilgisizliğinin de ortaya çıktığını bilmiyordu. Sohbet ederken insanların onu nasıl izlediğini, onlarla ilgilenmemenin onu gizlemek yerine nasıl öne çıkarabileceğini hiç düşünmemişti - ve sonra nasıl durduracağını bildiğinden daha hızlı bir şekilde yuvarlandı. İlk başta sessizce, ama ilk kez kulak misafiri olduğunda inkar edilemez bir şekilde.

Beantighe'lere duyduğu sevginin fısıltıları, akranlarının ziyafet çekmesi için ikincil bir skandal haline geldi. Alvénia'nın çiçeği Saffron, ilk kraliyet galasında bir beantighe'yi yüksek bir fey leydisine karşı savundu; hatta onlara "lütfen" ve "teşekkür ederim" dediği söyleniyordu.

Siz"; kampüste onlardan hiçbir şey istemeyen, onlarla herkes kadar rahat bir şekilde sohbet ederken görülen.

Buna karşılık Cylvan'ın ona olan potansiyel ilgisi hakkında fısıltılar geldi - Alvénya'nın çiçeği ve Seelie Prensi, birlikte Leydi Callan'ın yoluna çıkan beantigheyi şımarttılar, sonra birlikte bir talip dansının ortasında sohbet ederek onu tekrar utandırdılar. Seelie Prensi Cylvan, beantighe'lere herkesin görebileceği bir yerde sevgi gösterisinde bulunma geçmişine sahipti. Morrigan Akademisi'nin güzel kızlarına giderek artan yardımları hakkında fısıltılar dolaşıyordu; bunu aylar önce Connacht'ta, kucağında onu öpen kötü muamele görmüş güzel bir ay kulağını korumak için neredeyse bütün bir şenliği boğduğu zamanki kötü davranışının yeniden incelenmesi izledi. Saffron'un aklından o sözler çıkmıyordu -Cylvan'ın *daha güzel seçimi*. Taran'ı çılgına çeviren o sözler, Saffron'un sınıfta boğazını ovuşturmasına ve sesini korumak için savaşmasına neden olan sözler.

İlgilenmedi. Kabul etmeyecekti. Catrín'in Kış Sarayı'nda geçirdiği iki hafta boyunca ona öğrettiği şey buydu, nasıl düzgün bir yüksek fey olunacağını öğrenmek. O da elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Tek umudu entrikaların, tükenmekte olan sabrından daha çabuk tükenmesiydi.

Sadece biraz daha beklemesi gerekiyordu. O zaman harabeleri ziyaret edebilecek, arkadaşlarını ziyaret edebilecekti. Güvende olduklarından emin olmak için. Etrafındaki herkes için *kendini* güvende tutma sürecine başlamak için. Artık yapması gerekenleri görmezden gelmeyecek, daha fazla zaman kaybetmeyecek, daha fazla bencil, küstah ya da kibirli olmayacaktı.

O ana kadar yaptığı her şeye ters düşmesine rağmen, kendini Ryder Kyteler ve Finnian Harabeleri'nden başka bir şey düşünmemeye, Saffron'un gelişini beklemeye zorladı.

ARAYAN

Guilt onu biraz çiğnedi, ama fikrini değiştirecek kadar değil.

Saffron, Cylvan'ın o sabah Güz Sarayı'ndan nihayet dönmüş olan krallarla Avren'deki ani cadı avcısı akını hakkında konuşmak için sarayı ziyaret etmek niyetinde olduğunu biliyordu. Özellikle de en son taliplerinin galasında yarattıkları kaos hakkında; ama aynı zamanda Saffron'la yollarının bir hafta önce kırtasiye dükkanında nasıl bu kadar tesadüfen kesiştiğini de. Onları kimin denetlediğini, neden hiçbir uyarıda bulunmadan aniden ortaya çıktıklarını bilmek istiyordu. Saffron'a kralların bu kadar zalimce bir şeyle asla ilgileri olmayacağına dair güvence veren Saffron, bunu aklından bile geçirmedicine söz verdi.

Bu arada Saffron onu yanlış yönlendirmek istemiyordu ama Cylvan'ın da o gün harabelerde ona katılması halinde bunun muhtemelen verimli bir şeyle sonuçlanmayacağını biliyordu. Cylvan ve Ryder'ı birbirlerinin canlı canlı derisini yüzmek isteyen iki vahşi kediden biraz daha fazlası olarak hayal etti. Cylvan'ın da bunu inkâr etmeyeceğini biliyordu. Gerçekten de ilk seferinde davet edilmemesi kendi iyiliği içindi.

Boann'un eyerini paylaşan Saffron, Asche'nin yönlendirmelerini takip ederek şehir boyunca ilerlerken, yağmur bulutları süzülüyordu. Saffron'un kalbi bir an için

Morrigan'ın dışındaki Kyteler Okulu'nun demir kapılarına giden aynı yoldan çok fazla geçiyordu. Şehrin en uzak köşelerinden ayrılıp yoğun bir sisle örtülü ormana girdikleri andan itibaren sürekli olarak her yöne bakmaktan kendini alamadı. Kırmızı peçeli bir beannighe'nin sisin içinden fırlayıp dişlerini ona geçirmesine hazırlanıyordu.

Daurae'ye göre Finnian Harabeleri Avren'in hemen dışında, şehrin ana kısımlarıyla aynı parlaklık ve ihtişamdan yoksun fakir mahallelerin ötesinde yer alıyordu. Mahalleler daha az altın süslemeyle dekore edilmiş, daha az arp müziği havaya karışıyor, daha az zengin ekmek ve hamur işi kokusu geliyordu. Şehrin tüm canlılığıyla sokaklarda bir aşağı bir yukarı koşturan, bir elinde şeker, diğerinde alışveriş torbasıyla gülümseyen daha az insan.

Bulutlar ışığı engellemese bile sokaklar ana caddelerden daha griydi. Daha az cilalı, yoldaki bakımsız parke taşlarının arasından alttaki sıkıştırılmış toprağın görüldüğü lekeler vardı. Saffron Avren'de böyle yerler olduğunu hiç bilmiyordu; Cylvan ya da bir başkası bundan hiç bahsetmemişti. Bu ona Elluin devrilmeden ve yerine başkası geçmeden önceki Beantighe Köyü'nü düşündürdü. Yıkık dökük binalar ve harap yollar.

Asche kısa süre sonra ona uzun süredir terk edilmiş iki binanın arasındaki karanlık bir geçidi işaret etti ve diğer tarafta, onlarca yıldır işaretlenmemiş, dokunulmamış başka bir büyümüş sokağa çıktı. Neredeyse sık yeşilliklerden oluşan bir duvarın arkasına gizlenmişti.

Saffron artık yolun nerede bitip ormanın nerede başladığını bilmeyene kadar, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sisli ağaçların arasında dolaştılar ama Asche rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, bu yüzden sessiz kaldı. Saffron'un güvenebileceği bir şey varsa o da dauraların ormandaki gizli yerleri bulma yeteneğiydi. Belki de birbirleriyle en büyük ortak noktaları buydu.

Zar zor ayakta kalan patikanın sonunda, sisin içinden bir merdiven çıkarken Saffron Boann'u durdurdu. Her iki yanında bir çift ta heykelin yer aldığı basamaklar yosun ve sarmaşıklarla kaplanmıştı, uzun bir tümseğın üzerinden ağaçların arasına doğru uzanırken atırıyor ve ufalanıyordu. Alt basamakların üzerinde bir kemer oluşturan heykeller, güneş ışınları gibi aralarında sivri uçlarla süslenmiş altın bir halka tutuyordu. Saffron'un ağzı kurudu, kulakları çınlayarak baktı ve Proserpina'nın Kyteler Harabeleri'ndeki terk edilmiş apelinde gördüğü benzer bir motifi hatırladı. Altında, Boann ürperdi ve gitmeyi dileyerek ayaklarının üzerinde ileri geri gürledi. Sanki o da havadaki değişikliği hissedebiliyormu gibi başka bir yöne dönmek istiyordu. Saffron bunun pas ve demir benzeri bir kan tadı olduğuna yemin etti. Tıpkı cadı avcısını öldürdüğü gece tattığı ve büyü karşılığında ağzına dolan kan gibi.

Sormak istemiyordu ama sormak zorundaydı. Zorunda olduğunu biliyordu, çünkü aksi takdirde geri dönemeyeceği kadar uzağa gittiğinde bunu hazmetmesi daha da zorlaacaktı.

"Asche," dedi sessizce. "Bu kalıntılar... Kraliçe Proserpina'yla mı ilgili?"

Asche'nin gecikmeli cevabı balı başına bir cevaptı. Arkasındaki eyerde kıpırdandılar, dalgın dalgın Saffron'un pelerininin arkasından bir yaprak koparıırken bir yandan da bir cevap üzerinde düşünüyorlardı. Saffron onlar cevap verene kadar bekledi ama sessizlik ona zaten bilmek istediği şeyi söylüyordu.

"Evet," dediler usulca. "Fark ettim de, belki de bundan daha önce bahsetmeliydim..."

"Hayır, bu..." Saffron iğdsel olarak baladı ama bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Kralieyle ilgili herhangi bir şeyin eiğinden geçme düşüncesi hayalet gümüş ellerin boğazını sıkmasına neden *olduğunda, hayır, sorun değil, endielenme*, nasıl açıklanır? Ağzını kapattı.

gözlerini açtı, solunum yolunu temizledi ve kendini yeniden merkeze aldı. Artık güvendeydi. Boğazını, bileklerini kaşıdı. Güvendeydi. Asche, Ryder ve Saffron'ın bildiği diğer her şeye göre bu harabelerde gizlice yaşayan insanlar vardı, bu da artık kraliçeye ait olmadıkları anlamına geliyordu. İnsanlar onları kendileri için almışlardı. Saffron bu düşünceden bir tür zevk alıyordu.

Sadece Letty'nin oraya sağ salım varıp varmadığını bilmek istiyordu. Nimue'nin hâlâ onunla olup olmadığını, Hollow'un hâlâ onunla olup olmadığını. Sadece arkadaşlarının güvende olduğunu bilmek .

Eylerden atladıktan sonra botları yolun çamuruna sıçradı ve Asche'ye elini uzatarak onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Alçak bir dal bulan Saffron, Boann'un dizginlerini sıkıca bağladıktan sonra çizmesinin ucuyla hayvanın etrafına geniş bir daire çizdi ve kenarlarını sadece onu değil, başkalarını da dışarıda tutacak bir büyüyle kapattı. Beantighe yatakhanelerinin dışında bu büyüü yaptığından beri, ne zaman rahatlığa ihtiyaç duysa kendini dürtüsel olarak daha fazla çizerken buldu; bu, haftalarca bu dürtüleri bastırmaya çalıştıktan sonra hem endişe verici hem de özgürleştiriciydi. Biri onun sadece kül rengi değil, aslında kurak olduğuna dair en ufak bir ipucu bile yakalarsa, bunun felaket anlamına geleceğini biliyordu. Bu önemsiz küçük büyüleri bile yapabilmek... tatlı bir şekilde isyankârdı.

Daha sonra Fiachra'nın geri çağırma halkasını çevirdi, Fiachra karşılık verip anında onu karşılamak için aşağı atladığında gülümsedi, ancak pençelerini önce Asche'nin boynuzlarına şakacı bir şekilde vurarak onların sızlanmasına neden oldu. Saffron kızın çenesinin altını kaşıdı, sonra onu omzuna doğru kaydırarak merdivene doğru baktı. Belki de onun endişesini hissetmişti, çünkü duruşunu düzeltti, sonra da kulağının göz alıcı kıvrımını nazikçe gagaladı. Adam onun çenesinin altını bir kez daha kaşıdı.

"Birkaç hafta önce geri gelip ziyaret etmeye çalıştım ama hatırladığımdan... farklıydı," diye fısıldadı Asche, merdivenlerin dibinde Saffron'a katılarak. "Sadece sizinle Morríganda kaldığım birkaç ay içinde bile çok değişmiş..."

Saffron'un elini tutup sıktılar ve fısıldamadan önce hayal kırıklığı içinde kaşlarını attılar: "şehirde sorun çıkaranların aynı insanlar olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Ben sadece... Eskiden ziyaret ettiğimde burada yaşayan insanlar... onlar böyle değildi. Bunu yapmazlardı. En azından... Yapacaklarını hiç düşünmemiştim..." Fiachra'ya baktılar. Asche, l peçeli baykuşların saray kapılarına ivilenip Lugh'un sunağına bırakılmasına fazlasıyla aşınaydı. Saffron'un omzundaki sağlıklı kuş bile kötü anıları ağrıştırıyormuş gibi gözlerini hızla başka yöne çevirdiler.

Saffron ellerini sıktı ama bunun güven vermek için mi yoksa sadece rahatlatmak için mi olduğunu bilmiyordu. Bu sorunun cevabını o da bilmiyordu. Ryder'ın siren çağrısına uymaktan bu kadar uzun süre kaçınmasının pek çok nedeninden biri de buydu; iltica eden insanlarla birlikte görülmesinin, birilerinin onu tabu büyüsü yaparken görmesi kadar tehlikeli olacağını biliyordu. Sonunda o merdivenlerin dibinde durmasının tek nedeni başka seçeneği olmamasıydı. Bu cadı avcılarını onun seçim hakkını elinden almıştı. Ryder'ın bunu kılık değiştirmiş bir lütuf olarak görüp görmediğini merak etti.

Saffron derin bir nefes aldı, sinirlerini elikleştirdi ve Asche hemen yanında olduğu halde tırmanışa başladı.

BELKİ DE SAFFRON'UN DALGINLIKLA VÜCUDUNDAKİ YARA IZINI OVALAMASINDAN KAYNAKLANIYORDU.

Belki de Asche'nin de aynı derecede gergin olmasının nedeni, özellikle de her taraftaki sisin kalınlığıydı.

ama daurae'nin endişesi tüm zamanların en yüksek seviyesine çıktı ve konuşmayı bırakacak gibi görünmüyorlardı.

"Bugün sana yeni bir bileklik yapmak için bir porsuk dalı bulabilirim. Okulun etrafındaki ormanda yetişen başka porsuk ağacı bulamadığımdan beri. Sanırım bunun nedeni, üvezin kurak büyü için kullanılması gibi, zenginliği güçlendirmeleri... Bu yüzden kahinler ve okul yöneticileri, öğrenciler sınavlar sırasında büyülerini güçlendirmek için porsuk ağaçlarını kesip kendilerine almasınlar diye sürekli dışarıdalar..."

"Hm..." Saffron mırıldanarak dinlemeye çalıştı ama zihni Asche'nin gevezeliği kadar dağınıktı. Başka bir yokuşun tepesine yaklaştıklarında çatlak, yosunlu basamaklarda ayaklarını izledi ve daurae'nin sözlerinin altında hiçbir şeyin gizlenmediğinden emin olmak için dinlemeye çalıştı. "Harabelerin etrafında demir kapılar olduğunu söylemiştin, şu ana kadar iyi hissediyor musun? Kendi üvez bileziğinle."

"Evet, kendimi iyi hissediyorum." Asche bunu kanıtlamak için bilekliği okşadı. "Burası da Kyteler Harabeleri gibi sîdhe büyüünüzü bastırıyor mu?"

da mı?"

"Evet, ama artık alıştım. Biliyor musun, bu ironik, çünkü Sunbeam bir keresinde bana eski insan manastırlarının avlularında kötü ruhları kovmak için üvez ağaçları olduğunu söylemişti. Proserpina da bu yerlere manastır diyordu, yani bu yüzden ironik. Yine de bunu Cylvan'ın önünde söyleme, yoksa bu kelimenin insan tarafında gerçek kullanımı ve büyük büyükanne'nin bunu sadece kendi kullanımı için ödünç aldığı hakkında bir teğet geçecektir."

Saffron kendine rağmen kıkırdadı. "Doğru. Böcekbilim dersi verecek gücüm yoksa, Cylvan'ın önünde kullandığım kelimelere de dikkat etmeyi öğrendim."

"... Sanırım etimolojiyi kastediyorsunuz, ama evet. O gerçekten tanıdığım en çekilmez insan, her zaman her şey hakkında her şeyi biliyormuş gibi davranıyor... gerçekten hiç susmuyor, değil mi... Biliyorsun, aslında Alfidel'in her yerinde kraliçenin manastırlarından beş tane var, Orta Saray veya buradaki Avren de dahil olmak üzere her sarayda bir tane. Burası Kraliçe'nin Kalesiyken onun en sevdiğiydi. Kuzeyde kral için de benzer bir tane var. Rahibelerini barındırmak, kahinleri eğitmek ve... ve... şey... şey, bilirsiniz... cadı avcıları ve tüm bunlar... Diğer saraylarda kutsal yerler olarak kabul edilirler, ancak Holtlar savaşın sonunda resmi olarak onayını kaldırdıktan sonra burası bakıma muhtaç hale geldi... Kral Elanyl buraya girişi bile yasaklamıştı, gerçi ikimiz de babam bebekken taç giymeden önce hükümdarlığının ne kadar kısa sürdüğünü biliyoruz... İnsanların buraya ne zaman sığınmaya başladığını hep merak etmişimdir..."

"Her zamanki gibi çok hoş," diye sıırttı Saffron. "Sence burada yaşayan insanlar tüm bu tarihi biliyor mu?"

"Sanırım öyle, evet." Asche fısıltıyla eklemeyden önce başını salladı: "Sanırım burayı seçmelerinin bir nedeni de bu."

Saffron neredeyse diğer manastırların neden kutsal yerler haline getirildiğini soracaktı ama sisin derinliklerinden bir şey dikkatini dağıttı ve kelimeler dudaklarında kayboldu. Döndü ama hızını kesmedi.

Bütün kuşlar sessizliğe gömülmüştü ve o bunu daha yeni fark etmişti. Tıpkı Morrigan'ın harabelerinin dışında olduğu gibi. Omzundaki Fiachra ayaklarının arasında huzursuzca kıpırdandı, kanatları kabardı ve her yeri kaşınıyormuş gibi tedirginlikle titredi. Saffron bir kez daha yaşlı beannighe'nin gölgesinin geçip gitmesini bekleyerek opak sisi dikkatle inceledi ama sonra Asche durdu ve Saffron'un elini çekerek onu durdurdu.

Fiachra gagasını şaklattı, şaşkınlıktan neredeyse tüneğinden yuvarlanıyordu, gözleri ilerideki başka bir şeye odaklanmıştı. Saffron'un onların gördüklerini görmesi için bir dakika daha geçmesi gerekti; patikanın kenarındaki siluet halindeki ağaçlardan birinden eğilen insana benzer bir gölge.

"Saffron..." Asche fısıldadı ve Saffron yavaşça döndü, sadece bir tane olmadığını fark ettiğinde tüyleri diken diken oldu. Ağaçların, çalılıkların, yeşilliklerin arasına karışmış, onları izleyebilecek kadar dışarıya eğilmiş en az bir düzine daha olmalıydı, ta ki fark edilmeyene kadar. Saffron tüyleri diken diken olarak döndü ve arkalarındaki sisin içinde daha fazla gölgenin yer değiştirdiğini fark etti. Fark etmemişti ve etrafları sarılmıştı.

Gölgeler fark edildiklerini anladıkları anda ağaçların arasından fırladılar. Saffron Asche'yi arkasında tutmaya çalıştı ama başka bir yönden gelen her yeni tehditle çabaları çabucak boşa gitti. Biri biraz fazla yaklaştığında, Saffron içgüdüsel olarak harekete geçti, eli uçarak saldırganın kılıcının kabzasını kemerinden yakaladı ve aynı anda omzunu göğsüne çarptı. Fiachra dengesini kaybedince çığlık attı ama bu momentumu pençelerini açıp saldırganın yüzünü pençelemek için kullandı ve doğruca gökyüzüne doğru süzüldü.

Saffron, ara sıra Hollow ve sivriltilmiş ağaç dallarıyla yaptığı idman maçları dışında bıçak kullanmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama keskin bir kenarla nasıl keseceğini biliyordu ve bir tehdit olmak için gereken tek şey buydu.

Durdukları yerde daire çizdi, Asche arkasından ona yapıştı, gergin sessizlikleri, dauraların normalde ziyarete geldiklerinde gördükleri karşılamamanın kesinlikle bu olmadığını kanıtlıyordu. Saffron'un stresi göğsünde daha da yükselerek boğazının arkasını doldurdu ve

ama kan damlamadan önce hareket etti ve bundan yararlanmaya karar verdi.

Topuklarının üzerinde dönerek, bıçağı etraflarında bir daire oluşturacak şekilde toprağı yırttı. Bıçağın ucunu kullanarak halkanın kenarına oyuklar açtı, biri araya girmeye çalıştığında tıslayarak bıçağı savurdu ve sonuncusunu da pençelediği anda kırmızı ışıktan ve güçlü büyüden oluşan bir duvar sudaki bir dalgalanma gibi dışarı doğru fırladı, her saldırganı daha yaklaşımadan dümdüz etti ve dumanı delip geçen bir rüzgâr gibi yoğun sisi dağıttı.

"Ryder Kyteler'ı görmeye geldim!" diye seslendi kurbanları sırt üstü yuvarlanırken, dizlerinin üzerinde doğrulup başlarını tutarken yükselen iniltiler korosuna. Bıçağı kendisine en yakın saldırgana doğru kaldırdı, burnundan serbestçe damlayan kan siyah tuniğinin yakasını boyarken gözleriyle buluştu. Ametist kolyeyi kaptı ve başının üzerinden çekerek çıkardı, altındaki ay kulakları ortaya çıktı. "Beni bekliyor olmalı."

"Pekâlâ," dedi bir başkası ve Saffron'un etrafında dönmesine neden oldu. Ellerini , yüzlerinin alt yarısını maskeleyen örtüyü indirdikleri için yüzlerindeki ifade açıkça görülebiliyordu. "Sana zarar vermeyeceğiz. Sen Saffron'sun, değil mi?"

"Son zamanlarda şehrin her köşesinde ne kadar çok cadı avcısının dolaştığını düşünürsek bizi suçlayamazsın. Nasıl giyindiğine bir bak," dedi başka biri. Saffron'un kalbi pişmanlıkla çarparak kılıcını indirdi.

"Haklısın," diye kabul etti ama yine de silahı geri vermedi. "Davetsiz misafirlere böyle davranmaya hakkınız var. Özellikle de onların cadı avcısı olduğunu düşünüyorsanız."

"Henüz bize yanlış yapmadı," dedi ilki biraz daha az rahatsız edici bir . "Sen Saffron olmalısın, değil mi? Tanrım, evet,

Arkandaki Birdie, değil mi? Bilmem gerekirdi. Uzun zaman oldu, evlat."

"*Aşağılama!*" Asche tersledi, hâlâ Saffron'un koluna yapışıyordu. "Her zamanki gibi çirkin görünüyorsun, Breton."

"Ve sen hiç yaşılanmamışsın. Seninki gibi bir gençlik pınarıyla ne yapardım bilmiyorum, Birdie. Hadi o zaman, ikiniz de. Yoldan ayrılmalıyız, ileride barikat var. Bilirsiniz, *istenmeyen ziyaretçilerin* çok yaklaşmasını engellemek için."

Saffron başını salladı, geri çağırma halkasını döndürdü ve Fiachra'yı yeryüzüne geri çağırdı. Bu sefer normalden birkaç dakika daha uzun sürdü ama sonunda bir ok gibi hızlı ve kesici bir şekilde alçaldı. Doğruca Saffron'un omzuna, kanadını başının yan tarafına bastırıldığı yere geri döndü. Onun kendini ne kadar gergin tuttuğunu, biri çok yaklaştığında ya da biraz fazla yüksek sesle konuştuğunda kanatlarının ve pençelerinin nasıl titrediğini hissetti. Cylvan'ın zaten kendisine büyük gelen tuniğinin önünü açtı ve eğer isterse içine girmesini işaret etti. Cylvan da öyle yaptı, geniş göğsüne gömüldü ama izlemeye devam edebilmek için başını görünürde bıraktı. Yine de ne zaman biri yanından geçse alevleniyor ve bir yılan gibi geriye kıvrılıyordu. Saffron güven vermek için başının arkasını okşadı. Hiçbirinin ona zarar vermesine izin vermeyecekti. Bir daha asla.

NE KADAR NE KADAR UZAĞA YÜRÜRLERSE YÜRÜSÜNLER, SIS ASLA
KALKMADI, TIPKI GIBI

Kyteler Harabeleri'nin etrafında. Saffron çalınan kılıcı kendisi için sakladı ve kılıcın daha önce sahibi olan kadın kılıcı geri istemek için hiçbir şey söylemedi. Neredeyse bundan bahsedecekti ama bunun yerine kendini onların kendi aralarındaki sohbetlerini dinlerken buldu. Hepsi birden o kadar rahattı ki, sanki Saffron'un kendilerinden biri olduğunun farkına varmaları tüm sinirlerini gevşetmiş, sıradan bir arkadaş gibi davranmaya başlamışlardı.

Yürü. Hâlâ tamamen yabancı olmasına rağmen. Bu, Saffron'ın Ryder Kyteler'a güvenmek, güvenmemek ve güvenmek konusunda bu kadar zorlanmasının nedenini özetliyordu: İnsanların doğası gereği birbirlerine güvenmemeleri zordu, özellikle de birbirlerinin tek müttefiki oldukları bir dünyada.

Normalde konuştukları şeylerin, bir şekilde unuttuğu şeyler olarak onu nasıl özlemlili, neredeyse üzgün hissettireceğini hiç beklemiyordu. Özlediğini hiç fark etmediği şeyler. Süslü partilerden, güzel kumaşlardan ya da mücevherlerden bahsetmiyorlar, birinin son ekmek pişirme denemesinin nasıl başarısız olduğunu ve bunun nedeninin gerekli mayanın sadece yarısını kullanmaları olduğunu tartışıyorlardı. Hangi dalların kılıç yontmak için en iyisi olduğunu ve hangi kuş tüylerinin ok yivlemek için en iyisi olduğunu tartıştılar. Şişman bir sincap yollarına çıktığında heyecanlanırlar, gülerler ve bir keresinde bir sincabın mahzene girip ağırlığınca şarap içtiğini, birinin onu pamukla doldurulmuş bir kutuda sağlığına kavuşturmaya çalıştığını, ancak yaratığın yine çiğneyerek dışarı çıktığını anımsarlardı.

Ama sadece bu da değil, büyü hakkında konuşuyorlardı. Hem Saffron'un hem de Asche'nin önünde, sanki kahvaltıda ne yedikleri kadar zararsız bir şeymiş gibi kurak büyü hakkında konuştular. Şaraplarını içen sincap gibi.

İçlerinden biri Saffron'un yolda hangi büyüü kullandığını sorduğunda Saffron tereddüt etti, içten içe bunun bir tür hile olup olmadığını, cevap vermenin gerçekten güvenli olup olmadığını sordu.

"Kırmızı, patlama, duvar, genişleme. Kırmızı çünkü onu görebilmek istedim ve biraz korkutucu olabileceğini düşündüm... patlama çünkü ani olmasını istedim... duvar çünkü hepiniz kadar uzun olmasını istedim ve genişleme çünkü... hepiniz benden birkaç metre uzakta daire çizdiniz..."

"Çok hızlı yaptın!"

"Kapıdan geçmeden önce üvez meyvesi yediniz mi?" "Gaeilge dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyor musunuz?" Başka biri biraz acele etti çok yaklaştı ve Fiachra gagasını tehdit edercesine onlara doğru şaklattı. Saffron cevap verirken onun başını okşadı.

"Kesinlikle akıcı değilim ama anneme göre en azından bahar cadısı seviyesindeyim. Yine de kendi kendime öğrendim, bu yüzden zanaatım kesinlikle mükemmel değil..."

"Ama tüm feda alfabetini ezberledin mi?" "Elbette - yapacağın ilk şey bu olmalı."

"Gerçekten mi? Breton önce dili öğrenmen gerektiğini söylüyor."

"Sadece bir şeyi yanlış yazıp kazara hepimizi havaya uçurmayasın diye," diye cevap verdi Breton önlerinden ve Saffron kahkaha atarak adamın esmer yanaklarının utanmış gibi kızarmasına neden oldu. Nefeslerinin altında "*Yanılıyor* muyum?" diye mırıldandılar.

"Bence bu çok mantıklı," diye yanıtladı Saffron. "Özellikle de aynı anda öğrenen çok sayıda insan varsa ve hepsinin ne karaladığını takip edemiyorsanız sanırım. Ee... orada...? Çok fazla insan mı var?"

"Şu anda elli kadar olduğunu düşünüyorum. En azından senin gibi bahar cadıları diyebileceğimiz," dedi Breton, düşünürken boynunu kaşıyarak. "Yine de harabelerde cadı olmayan çok daha fazla kişi var. Meraklı ama kendini adamaya hazır olmayan bir sürü insan var. Şu anda çok korkuyorlar."

"Evet," diye fısıldadı Saffron. "Onları suçlayamam. Hangi seviyedesin, Breton?"

"Sadece Arid," diye cevap verdi. "Aslında çoğunlukla kendi kendime öğrendim. Birkaç aylığına bir akıl hocam vardı ama avcılar yakalayıp yaklaşık bir yıl önce yaktılar."

"Ah," Saffron'un sesi . "Ben... Ben özür dilerim."

Breton omuz silkti, gözleri Asche'ye, sonra Saffron'a, sonra tekrar aşağıya kayd.

"Yani... bu doğru mu? Senin bir Rowan cadısı olduğun. Yüzyıllar sonra bir ilk ya da her neyse."

Diğer herkes sustu, sanki sadece o anda Safran'ın kim olduğunu anlamışlardı. Gelmeden önce üvez meyvesi yiyip yemediğini soran kişi farkına varmış gibi bir ses çıkardı.

"Ryder senin hakkında hiç susmuyor," diye mırıldandı başka biri ama Saffron dönüp baktığında kim olduğunu anlayamadı. Yüzü kızarmıştı.

"Ryder benim hakkımda başka ne diyor?" Aniden gerilerek sordu.

"Sav'a zarar vermek istemediğini söylemiştin," dedi Breton. "Ve bunu yaptın çünkü henüz sihrini nasıl kullanacağını bilmiyorsun."

"Öyle mi?" Saffron, başka bir şey söylemeden önce dilini ısırmadan önce bir kızgınlık telaşıyla söyledi. Duygularını bastırarak ekledi. "Ryder kendini oldukça sanırım. Büyüm konusunda bana yardım edebileceğini söylüyor ama hepinizin aldığı en yüksek not kurak cadı mı?"

"Nasıl yemin edileceğini bilmiyorum," diye cevap verdi Breton biraz da savunmacı bir tavırla. "Tek nedeni bu."

"Ryder bile sana söyleyemiyor mu? Her şeyi biliyormuş gibi konuşan o."

"Veil Ryder'la konuşmayacak," dedi bir başkası ama Breton onları susturdu. Saffron nedenini sormak istedi ama bunu yapamadan Finnian Harabeleri önlerindeki sisin içinden göründü. Belki de Ryder'a bizzat sorması gerekecekti.

YEMİN

saran sisin aksine, bu kalıntılar o kadar

Morrígan'ın Kyteler Kurak Büyü Okulu'ndakilere benziyordu. Yosunların ve sarmaşıkların taş duvarları kaplaması ve birçoğunun tamamen yıkılmasını engellemesi; bazılarının sadece buruşuk temellere indirgenirken diğerlerinin orijinal yapılarını koruması gibi. Saffron sadece merak edebiliyordu. Hem Gece Kraliçesi tarafından işgal edildiğinde hem de savaş sırasında insanlar tarafından sahiplenildikten sonra bir zamanlar nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordu. Kyteler Harabeleri'nden farklı olarak çürüme durumları kadar ağır değildi; içten dışa yanmanın izlerini taşımıyordu, daha ziyade boşlukta çürümeye terk edilmiş gibiydi. Şiddetten ziyade ihmalin ağırlığı altında ufalanıyordu. Atmosfer bile diğer harabelerinkinden daha hafif, daha tazeydi ve her nasılsa, kıyaslandığında o yerde bu kadar çok hayaletin dolaşıyor olamayacağını biliyordu.

Ayakta duran en büyük yapılardan birine doğru ilerleyen Saffron, sivri taş cephenin ortasındaki renkli gül pencereyi fark ettiğinde boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı. Morrígan'ın Büyük Kütüphanesi'nden çok daha büyük, devasa, süslü bir taş bina, onu ve bacağını ezen o kiliseyi taklit ediyordu

Kyteler Harabeleri'ne geri döndü. Pek çok insanı öldüren, sakat bırakan, yerinden yurdundan eden Gece Kraliçesi'ne tapınmak için inşa edilmiş gerçek bir kilise, bir katedral. Saffron bir kez daha onun ölümüyle insanlar tarafından geri hoş ironiyi bulmaya çalıştı ama bunun yerine alışkanlıkla boynunu ovmaya uzandı. Fiachra o yapamadan elini ısırdı. Onun yerine başının üst kısmını kaşdı.

"Dışarıda beklemen gerekecek Birdie," dedi Saffron'un kılıcını çaldığı kadın, Asche'yi işaret ederek.

"Ah, Diana!" Asche tam zamanında başını geriye atarak inledi. "Neden daha önce bir şey söylemedin? Buraya kadar yürüdüm!"

"Peki sen neden sürekli başını belaya sokmaya çalışıyorsun?" Diana karşılık olarak hırladı. Asche'yi boynuzlarından birinden yakaladı ve tıpkı Baba Yaga'nın turuncu kedisini kafasından tutup Wicklow'un koltuk minderlerine tırmaladığı zaman onu sağa sola salladığı gibi ileri geri salladı. "Ana girişe gelmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun, salak! Davetli bir misafirle bile olsa. Davetli değilsin ve bunu biliyorsun."

"Bu benim hatamdı-" Saffron denedi ama Asche önce mızmozlandı, kadının ellerini çekiştirirken ayaklarının üzerinde tökezledi. Saffron içgüdüsel olarak onlara uzandı ama Breton bir elini uzattı ve nazikçe omzuna koydu. Saffron adamın gözleriyle karşılaştı ve nedense o anda adamın yüzünü yakından görünce insan olduğunu anladı. Çok insancaydı.

Harabelerin güvenli ortamında nihayet yüzlerindeki örtüleri çıkaran grubun geri kalanına baktı ve Beantighe Köyü'nden tanıdığı yüzlerden farklı bir şeyler gördü. Hatta sarayda çalışan tanımadıklarından bile. Yuvarlak, yumuşak ve doğası gereği dost canlısı olan yüzler, kızgınlık ya da endişeyle kırışmış olsalar bile. Güneşten yara almış ve yıpranmış yüzler, kırışıklıklarla yaşlarını gösterirler ve

sivilceler ve çürükler. Yüksek feyler gibi mükemmel yontulmuş değillerdi, hatta sarayda çalışan beantigheler gibi mükemmel yıkanmış ya da tüyleri yolunmuş da değillerdi.

"Ryder bu tarafta, çalışma odasında." Breton eliyle işaret etti. "Daurae Asche iyi olacak. Hepimiz onların bir tehdit olmadığını biliyoruz ama Ryder uzun zaman önce ziyaret etmelerini yasakladı. Siz gitmeye hazır olana kadar Diana onlara göz kulak olacak."

Saffron başını salladı, bu güvence için minnettardı, gerginlik azaldığından ve adam nihayet tam olarak görülebilecek kadar yakın durduğundan beri adamın yüz hatlarını ezberliyordu. Breton'un yanakları yuvarlaktı, sıcak kahverengi bir teni ve koyu kahverengi gözleri vardı. Siyah saçları uzun tutamlar halinde örülmüş, kürek kemiklerinin arasından sarkan kalın bir örgüyle geriye doğru toplanmıştı. Boyu Saffron'a denkti ama onda doğal olarak saygı uyandıran bir şeyler vardı; belki de omuzlarının kare şeklini asla gevşetmiyor gibi görünmesiydi. Ya da belki de Saffron'un bir bakışta Avren muhafızlarından birinden çalınmış olduğunu anladığı, kemerine takılı süslü yaydı. Bu düşünceyle kendi çalıntı kılıcına baktı, tasarımını inceledi ve onun da kesinlikle aynı kişiden çalındığını fark etti.

Breton'u katedralin girişine kadar takip eden Saffron, kendisinden üç kat daha uzun olan çift kapının ortasına oyulmuş devasa, kurak bir stel görünce durakladı. Kapılar itilerek açılmadan önce '*sadece demir giriş*' sözcüklerini ağzında geveleyerek onları gözden geçirip okumaya ancak fırsat bulabildi. Breton kendi kendine gülümsedi, sanki insanların böylesine tehditkâr bir şeyi ilk kez görmelerini izlemek en sevdiği şeymiş gibi. En azından, daha iyisini bilmeyenler için tehditkârdı. Saffron'un kendi kalbi de huşu içinde çırpındı.

İçeride, Saffron'un ağzı farklı bir nedenden dolayı açık kaldı. Zemindeki abartılı mermer mozaiklere doluşan daha fazla insan

Tahmin ettiğinden çok daha fazla insan etrafta dolaşıyor, sıra sıra dizilmiş karyolalarda dinleniyor, birbirleriyle sohbet ediyordu. Ama kalabalıktan çok kitaplar vardı. Duvarlardan sarkan büyük, yayvan parşömenler; raflarda ve taş pervazlarda etrafa saçılmış hem eski hem de yeni parşömenler; Proserpina'nın Gece Mahkemesi sırasında muhtemelen bir zamanlar yok edilmiş eski yazıları anlamlandırmak için yazı malzemeleri ve diğer koruma araçlarıyla dolu masalar ve masalar vardı. Bunların arasında ogham işaretleri duvarlara, yerlere boyanmış, ahşap kirişlere oyulmuş, ortadaki yürüyüş yolu üzerinde uzanan taş timpanilere yontulmuştu. Herkesin görebileceği şekilde açıktaydı. Kurak büyü yapan ya da sadece sığınak bulan insanlar için.

Demir uyarısı; tılsımları geri püskürtmek; zengin yakın, parıltı; uyarı vızıltısı;

Saffron'un gözleri yanlarından geçtikleri her bir koruyucu çemberin ve stelin üzerinde gezindi. Nef boyunca ilerledikçe kalbi sürekli takdir ve sevinçle çarptı ve daha fazlasını gözden geçirdi, daha fazla konuşmaya kulak misafiri oldu, diğer insanlara yardım eden daha fazla insan gördü. Birbirleriyle gülüşüyor, birbirlerine okumayı öğretiyor, yemeklerini paylaşıyor, sargılı yaraları ya da dışarıda çalışmaktan kirlenmiş yüzleriyle uyuyan diğerlerine göz kulak oluyorlardı. Bunun Kyteler Kurak Büyü Okulu'nun içinin bir zamanlar nasıl görüldüğünün en ufak bir yansıması olup olmadığını merak etti.

"Hepsi bu..." Saffron kelimeleri bulamıyordu. Bu güzel, çıldırtıcı, işkence dolu manzaranın ona hissettirdiklerini anlatacak insan dilinde hiçbir kelime yoktu. Her şeyi hissetti. Göğsünde dönen, pamuksu, dikenli bir fırtınadan başka bir şey olmayana kadar her şeyi aynı anda hissetti.

"Bu taraftan," diye devam etti Breton ve Saffron ona yetişebilmek için adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı. O geçerken insanlara baktı ve onlar da ona baktı. Kıyafetlerinin yüksek fey olduğunu söyleyebilirler miydi? Acaba

Cylvan'dan ödünç aldığı pelerinindeki detayları görebiliyorlar mıydı? Tuniğinin içine sıkıştırılmış Fiachra'nın bir peçeli baykuş, hatta daha önce kurban etmeye çalıştıkları baykuş olduğunu anlayabilirler miydi? Tanrım, içlerinde onu Ériu'nun tapınağında sebep olduğu olaydan tanıyan var mıydı? Bu düşünce onu yerinden sıçrattı, Breton'a yetişmek için acele ediyordu, aniden utandı. Yine de, en azından Breton'la ormanda yaptığı konuşmadan, insanlar Saffron'un geldiğini biliyordu. Tapınakta olay çıkaran kişinin o olduğunu bilseler bile, muhtemelen onun yüzyıllardır gelen ilk Rowan cadısı olduğunu ve gelişinin beklendiğini de biliyorlardı. Ryder'ın onlara başka neler söylediğini merak etti. Saffron'un yerine herhangi bir söz verip vermediğini. Tanrım, öyle olmamasını umuyordu ama bir parçası hayal kırıklığına uğrayacağını zaten biliyordu.

Katedralin nefini boydan boya yürürken, Breton'un karşı uçtaki dar, dolambaçlı taş basamaklara ulaşip tırmanmasını yakından takip etti. Saffron'un maiyetinin geri kalanı onlar gibi geri çekildi ama Saffron etrafının insanlarla çevrili olduğu hissini hiç kaybetmedi. Sadece bir kişiyle yürürken bile kendini yalnız hissetmek imkânsızdı, çünkü aşağıdaki insan topluluğunun sesleri duvarlardan ve yüksek tavandan bir koro gibi yansıyor. Sanki katedral şarkı söylemek için inşa edilmişti, sadece insanların birbirleriyle sihir paylaşması şeklinde olsa bile.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında Saffron nefes alabilmek için Breton'dan biraz beklemesini istemek zorunda kaldı. Taş duvara yaslanarak bir elini göğsüne bastırdı, bu sırada kalbi hızla çarpıyordu. Breton telaşlanmadı, gözlerini Saffron'un elinin durduğu yere dikti. Sanki sormak istediği ama boğazında düğümlenen bir şey varmış gibi. Saffron daha sonra kendisinin en son Rowan cadısı olduğunu *tam* olarak kaç kişinin bildiğini merak etti, özellikle de etrafında Ostara'ya katılımını

Taran mac Delbaith'i ortadan kaldıran nişan partisi ve hemen ardından Cylvan'la nişanlandığını bilip bilmedikleri. Ryder'ın bunu nasıl öğrendiğini tekrar merak etti. O adamın Saffron'dan desteklemesini beklediği ne tür hikâyeler uydurduğunu merak ediyordu. Sonunda bazı cevaplar almayı umuyordu, böylece bir daha asla hiçbir şeyi merak etmek zorunda kalmayacaktı.

Koridor boyunca yürüyen Saffron, çoğu sis tabakasının altında saklı kalsa da, aşağıdaki harabelere bakan uzun, süslü pencerelerden dışarı bakmaktan kendini alamadı. Katedrale girdiğinden beri yağmur hızlanmış, pencereye vurarak görüşünü daha da bozmuştu. Neredeyse Diana'nın Asche'yle nereye gittiğini soracaktı ama Breton belli belirsiz bir kapının önünde durdu, sonra da Saffron ulaşana kadar yana çekildi. Kapının kolunu açmadan önce bir, iki, üç kez kapıyı çaldı. Saffron dudağını ısırды ve kapıyı içeri doğru itmeden önce sessizce başını sallayarak teşekkür etti.

Kafasını içeri kaydırduğında önce her duvardaki raflarda binlerce kitabı, sonra boşlukları dolduran kurak duvar halılarını, taş duvardaki çatlakların arasından tırmanıp kırmızı meyveler veren üvez ağacının ince dallarını gördü. Yüksek tonozlu tavan kıpkırmızı bir gece göğü gibi boyanmıştı ve Saffron ağzı bir karış açık, hayranlıkla içeri girdi. Ancak her ayrıntıdan tatmin olduktan sonra, odanın başındaki meşe masanın etrafında, tepedeki gül pencereyi neredeyse delip geçen uzun lanset pencerelerin altında duran iki kişiyi nihayet görebildi.

İçlerinden biri, kirli sarı saçlarını atkuyruğu yapmış, gözlerini kaldırdı ve gülümseyerek Saffron'un adını seslendi. Saffron diğerini anında

tanıdı ve rahatlamış bir gülümsemeyle içini çekti.

Saffron doğruca Hollow'a koştu, o da elindeki kitabı bırakıp

Saffron'a sarıldı. Ryder alaycı bir ses çıkardı

Aynı coşkuyla karşılanmadığı için şok olmuş gibi hakaret etti ama Saffron onu görmezden gelmekte sakınca görmedi. Arkadaşından uzaklaşarak Hollow'un yüzünü tuttu ve birbirlerini en son görmelerinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmiş olmasına rağmen kötü muamele izleri olup olmadığını kontrol etti. Onu rahatlatacak şekilde hiçbir iz yoktu. Hollow şaşırtıcı derecede güzel kıyafetler bile giyiyordu, gerçi onlar da kesinlikle şehirdeki yüksek bir fey lordundan çalınmıştı.

"Ekselansları sonunda beni ziyarete geldiler," diye araya girdi Ryder. Hollow ona dirsek attı ama Ryder öne doğru bastırdı ve selamlamak için bir kolunu Saffron'un omuzlarına doladı. Saffron'un tuniğini giyen Fiachra protesto çığlıkları atarak Ryder'ın tırnaklarını koparmak istercesine kıpırdandı, ancak Saffron sakince başının üstünü okşayınca tekrar sustu. "Söz verdiğini gibi gerçekten gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

"Elbette yapardım," diye homurdandı Saffron ve Ryder geri çekilene kadar ona dirsek attı. "Sözünü *tuttuğundan* emin olmalıydım."

"Senin için bundan çok daha fazlasını yaparım."

Saffron bunun ne anlama geldiğini sorma zahmetine girmedii, gözlerini ikinci kez odanın geri kalanına önce Hollow'a bir bakış fırlattı. Duvarlardaki kitapların sayısı içinin heyecanlı bir bekleyişle burkulmasına neden oldu ve tam etrafa bakıp bakamayacağını sormak üzereydi ki Ryder kolunu tekrar omuzlarına dolayıp onu kendine çekti.

Saffron'u odanın ortasına doğru götürürken, "Yolunuzu sağ salim bulduğunuza çok sevindim," dedi. "Henüz pek bir şey görmediğini biliyorum, özellikle de dışarıdaki sis yüzünden, ama şu ana kadar ne düşünüyorsun? şaşırdın mı? Keşke katedrale ilk adım attığında yüzünü görebilseydim."

Saffron kendini rahatlamaya zorlayarak, "Breton ve diğeri beni çok sıcak karşıladılar," diye cevap verdi. Kısa bir gülümsemeyle

Ryder da aynısını yapınca Breton başıyla onayladı. "Letty yakınlarda mı?"

"Beklenmedik bir baskın olması ihtimaline karşı onu ormanın biraz daha derinliklerindeki özel kulübelere birine yerleştirdim. Kimse onu bulamaz. Neden seni ben götürmüyorum?" diye teklif ederek Saffron'u kapıya doğru yönlendirdi. "Çok uzun bir yürüyüş değil. Keşke manzarayı daha fazla , gerçekten harika bir yer."

Saffron tekrar Hollow'a baktı ama Hollow'un dikkati pencerenin dışındaydı. Bu Saffron'un sınırlarını geriyordu, sanki bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Hollow kendisi gibi davranmıyordu; çok sessiz görünüyordu. Normalde çok alaycıydı, her zaman söyleyecek bir şeyleri olurdu, özellikle de Ryder söz konusu olduğunda. Bu kadar az kelime sarf etmesine, sadece vücut diline bakılırsa bile, Hollow'un son zamanlarda yaşanan tüm bu karışıklıklara henüz tam olarak alışmadığı açıktı. Saffron önce onunla konuşmak için daha fazla zamanı olmasını diledi ama Letty'yi kontrol etme vaadi çok ağır basıyordu.

"Gidelim," diye kabul etti Saffron ve Ryder'a döndü. "Onu görmek istiyorum."

Ryder koltuğun arkasından bir pelerin kapıp omuzlarına geçirdikten sonra kaşlarını kaldırarak Saffron'a baktı. Fiachra'nın gözleriyle karşılaştı ve bir süre gözlerini ayırmadı; ikisi de bakışlarını güvensizlikle birbirlerine dikmişti.

"Kim bu-" Ryder onu sevmeye çalıştı ama daha yaklaşmadan gagasını Ryder'ın parmak eklemlerine sürttü, derisi kırıldı ve kan aktı. Saffron gülmek için kendini zor tuttu ve hem onu sakinleştirmek hem de birazcık gösteriş yapmak için çenesinin altını kaşdı.

"Onun için üzgünüm," dedi. "Biraz alıngan biri."

"Kahretsin, önce bir şey söyleyebilirdin," diye cevap verdi Ryder, elinin arkasındaki kanı yalayıp sallamadan önce

dışarı. "Hadi o zaman, küçük canavarını da getir. Sana Letty'yi göstereyim. Yan geçitten gideceğiz."

Saffron ana kapının mandalına uzanamadan kapüşonunun kıvrımından çekiştirerek geriye doğru tökezlemesine neden oldu. Saffron onun elini geri itme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Sessizce onu takip etti.

"Hollow'la geçmişimiz çok eskiye dayanıyor, biliyorsun," diye tekrarladı Ryder, Breton'la birlikte ilk çıktıkları merdivenden farklı, dar, sarmal bir merdivenden aşağı inerlerken. Sanki Saffron'un dikkatinin pencerenin yanındaki Hollow'da olduğunu görmüştü, sanki Ryder Saffron'un gergin bir durum olduğunu anladığını biliyordu ve bunu yumuşatmak istiyordu. O ana kadar bu, konuşmayı başlatmak için söylediği üçüncü ya da dördüncü şeydi ama Saffron önceki denemelere pek katılmamıştı. "Birbirimizi son görüşümüz pek de ideal olmayan şartlarda sona ermişti ama birkaç hafta önce onu saray yurtlarında sağ salım görünce çok mutlu oldum. Dürüst olmak gerekirse mutlu ve şaşkındım. Bu tavrıyla bir yerlerde bir hücreye düşmediğine şaşırdım. Ona göz kulak olabileceğim bir yere dönmüş olması içimi rahatlatmıştı. Onun gerçek adını biliyorsun."

"Hayır," diye araya girdi Saffron. Ryder ona bir bakış fırlattı ve Saffron başını salladı. "Bilmek istemiyorum. Bana söylemek isteseydi çoktan söylerdi."

Arka koridorun dibini buldular ve Ryder gömleğinin altından çıkardığı anahtarla kilidi açıp Saffron'un geçmesi için kenara . Saffron diğer tarafta Ryder'ın kapıyı arkalarından kapatmasına yetecek kadar durakladıktan sonra kendi suçlamalarını başladı. Yine de bir partideki herhangi bir yüksek fey lordunun yapacağı gibi onları tatlı ve yumuşak tuttu.

"Buradaki herkese benden bahsettiğini düşünmeye başlıyorum," dedi. Ryder hemen cevap vermedi.

sarmaşıklardan oluşan bir perdenin arkasındaki kapı. "Onlara ne yapacağımı söylediğini bilmek istiyorum. Çünkü ilk konuştuğumuzda böyle bir şeyi kabul etmemiştim."

Adam Saffron'un ses tonundan ya da belki de sadede gelme hevesinden hayal kırıklığına uğramış gibi dilini şaklattı. Anahtarı gömleğinin içine geri soktu, sonra bir el aniden Saffron'un belinin kıvrımını buldu ve onu yürümeye çekti. Saffron tökezledi, Ryder onu bulup açtıkları dar patikada sıkı sıkı tutarken nefesini tuttu. Yemyeşil koridora girdikleri anda Fiachra, Saffron'un tuniğinden sıyrıldı ve bir ok gibi gökyüzüne fırladı.

"Biraz daha özel bir yerde konuşalım, olur mu?" Ryder nefesinin altından devam etti, tonu neşeli olmaktan çıkıp daha ciddi bir hal aldı. "Tüm bunlar kimsenin duyması için değil."

Saffron bunu istemiyordu. Harabelerin tamamı zaten yeterince ıssızken, Saffron *daha özel* bir yere götürülmek istemiyordu. Ama nasıl reddedeceğini, başka ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilmiyordu. Yapsa bile, yapacağından emin değildi. Artık böyle bir seçeneğe sahip olduğundan emin değildi, tıpkı Ryder'dan kaçma seçeneğine artık sahip gibi. Bu düşünceyle boğazını ovuşturdu ve başka seçeneği olmamasının verdiği o kaşıntılı hissi dümdüz etti. Alışkanlıkla bileklerini kaşdı, sonra Ryder'ın hızına yetişmek için acele etti, bir dizi taş basamağın tepesine ulaştılar ve hemen ağaçların arasına doğru keskin bir dönüş yaptılar.

Ryder'ın sesi, gülümsemesi, hatta omzunun üzerinden bakışları bile sinir bozucu derecede yakışıklıydı ama bunu açıkça biliyordu. Belli ki bunu bilerek yapmıştı, sanki Saffron'u hâlâ kendisine güvenmesi için ikna edebileceğini düşünüyordu. Ne yazık ki, başlangıçta Prens Cylvan'da bile işe yaramamıştı.

Fey ya da başka türlü, dünyada yürüyen tek kişi. Ryder'ın gerçekten hiç şansı yoktu.

"Sen de kimsin?" Saffron bunun yerine, adamın dayanılmaz oyunlarına eşlik etmek istemeyerek sordu. "Yani gerçekte kimsiniz, çünkü bana tüm gerçeğin söylendiğine hâlâ inanmıyorum. Bence ağzından çıkan her şeyin yarısı yalan. Ve senin aslında Kyteler ailesinin soyundan geldiğini de sanmıyorum."

"Beni yaraladın." Ryder'ın kibirli gülümsemesi devam etse de yürüyüşüne ara verdi. Kısmen Saffron'la yüzleşmek için döndü ama Saffron eğilerek uzaklaştı. "Belki de bu soruyu benim de sana sormam adil olur. Kimsin *sen* Saffron, değişen-beantighe ve yakında Alfidel'in Uyumlu Veliaht Prensi olacak olan? Yoksa bugün Alvénya'nın çiçeği misin? En seksi, en skandal sırlarımı açıklamadan önce kiminle konuştuğumu tam olarak bilmek isterim."

Sesindeki şakacı tona rağmen, konuştukça Ryder'ın sözleri daha da suçlayıcı bir hal alıyordu. Saffron'un elleri yanlarında sinirli yumruklar halinde sıkıldı. Ama adamın burnunu kırmak yerine, sesini yükseltti: "Benim hakkımda zaten yeterince şey biliyor gibisin."

"İstediğim kadar değil. Açıkçası."

Saffron kaşlarını çatmaya devam etti; Ryder halinden fazlasıyla memnun görünüyordu. Saffron'un topuklarının üzerinde dönüp hışımla uzaklaşmasına üç kelime kaldığını biliyor olmalıydı, çünkü eliyle Saffron'a onunla yürümeye devam etmesini işaret etti.

"Seni boşuna götürmüyorum. Arkadaşını kontrol etmeden önce, eğer kabul edersen sana bir hediyem var. Şimdiye kadar sana yaşattığım tüm sıkıntıları telafi etmek için. Gel ."

Saffron sıkıntıyla homurdandı ama yine de onu takip etti. Tüm bu süre boyunca elini kemerindeki çalıntı mızrağın üzerinde tuttu ve bu sırada en azından biraz tehditkâr görünmeyi umdu.

Yürüdükleri yol uzadıkça, parça parça taş işçiliği, ara sıra farklı parçalanma durumlarında yükselen sütunlar, ağaçların arasından sadece sisin içindeki kısa pencerelerden görülebilen çimenli düzlüklerin uzak manzaralarına ara sıra göz atmaları Saffron'un kafasını karıştırdı. Ne kadar yürüdüklerinden emin değildi, sadece patikada hafif bir eğim vardı ve bu eğim kısa sürede bacaklarının arkasının ağırmasına neden oldu. Durup göğsündeki ağrıyı tutarak nefesini tutmak zorunda kaldığında, sahip olduğu her türlü gurur duygusu pencereden dışarı çıktı. En azından Ryder iğneleyici bir şey söylemedi, Saffron'u sırtında taşımayı teklif etmedi ya da bundan daha aşağılayıcı bir şey yapmadı; sadece durdu ve sabırla bekledi, ama gözlerini hep Saffron'dan ayırmadı. Ancak bir avuç insan aniden patikanın başında belirdiğinde tekrar konuştu, aralarında su kovaları ve bir sepet göl balığı taşıyorlardı. Gülüyorlar, gülümsüyorlar, neşeli bir şekilde sohbet ediyorlardı, dördü de başlarını sallayıp el sallamak ve Ryder'a günaydın demek için durakladılar, o da gülümseyerek karşılık verdi. Gerçeküstü bir şeydi bu. Bu konuda bir şey çok normaldi. Saffron'un içini bir düğüm haline getirmişti. Ona Beantighe Köyü'nü fazlasıyla hatırlatıyordu.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?" Ryder sordu. Saffron kaşlarını çattı,

Sonunda tekrar doğruldu ama elini göğsüne bastırmaya devam etti. Ryder'ın gözleri aşağıya, Saffron'un yüzüne kaydı. "Bunu sana prensin yaptı, değil mi?" Eliyle işaret ederek sordu. "Nişan partisinde. Ostara'da."

Saffron her zamanki gibi cevap vermek istemedi ama bir kez daha Ryder'ın bunları nasıl bildiğini merak etmeye başladı. Tekrar ve tekrar, Ryder'ın onun bildiği her şeyi nasıl bildiğini öğrenmek istedi. Açıkça sormanın hiçbir zaman doğrudan cevaplar getirmediğini bildiğinden, yine de oyuna devam etmeye karar verdi. Belki de öğrenebilirdi

Ryder'a Saffron'un meraklı olduğunu düşünme heyecanını yaşatmadan istediği bilgilerin bir kısmını elde etti.

"Bilerek değil," diye cevap verdi, bir eliyle parmaklarını göğsüne dokundururken diğer eliyle kılıcının kabzasına döndü. "Bunu yapmaya mecbur bırakıldı."

"Herkes bunun haydut kurak cadıyı öldüren atış olduğunu düşünüyor."

Saffron uyandıktan hemen sonra Cylvan'ın kraliyet revirinde ona söylediklerini hatırladı. *"Seni benim öldürdüğümü düşünüyorlar. O oku göğsüne ateşlediğimde... hepsi öldüğünü sandı ve Avren'de yaygın olan söylenti bu..."*

"Muhtemelen en iyisi bu." Sıkıntıyla da olsa gülümsemek için kendini zorladı. Uyumlu davranmak beklediğinden daha zor olabilirdi. Eskiden bu konuda çok iyiydi, gülümsüyor, başını sallıyor ve birilerinin saçmalıklarına ayak uyduruyordu, özellikle de onlardan bir şeyler koparmaya çalıştığında - ama belki de Mairwen'de geçirdiği zaman bu yeteneğini yavaş yavaş aşındırmıştı. Onu herhangi bir saçmalığa katlanamayacak kadar bitkin bırakmıştı. Gerçekten de nasıl iyi bir beantighe olunacağını yeniden öğrenmeliydi. "Aksi takdirde hepsi benim peşime düşerdi. Ve Mairwen'e uyum sağlamak benim için çok daha zor olurdu."

"Öyle değil mi? Avren'deki son cadı avcılarının akınını düşünürsek... bu prensiniz sayesinde değil, değil mi?"

"Ne? Tabii ki hayır," diye Saffron.

Ryder'ın yemi yutup yutmayacağını ve bildiklerinden daha fazlasını açıklayıp açıklamayacağını görmek için küçük bir bilgi tohumu. Bunun yerine Ryder, Saffron'un kulaklarını işaret etmeden önce uzun bir süre onu izledi.

Yaklaşıp Saffron'u hazırlıksız yakalamadan önce, "O çirkin büyüü çoktan kaldırdığınızı gördüğüme sevindim," dedi. "Sizi olduğunuz gibi tercih ederim, ." Bulutlardan yeni yağmurlar serpilirken Saffron'un kapüşonunu yukarı çekti. "Bu halinizi yani. Bu halinizle çok daha güzelsiniz. Ne yazık ki o feyler bunu göremiyor."

Saffron'un ağızı onu azarlamak için açık kaldı ama boğazına takıldı. Gerçeği söylemek için hiçbir nedeni olmayan, Saffron'u elinden geldiğince etkilemeye çalıştığı her halinden belli olan birinden bile bu birkaç kelimenin ağırlığını hiç beklemiyordu. Ama kimse ona böyle bir şey söylemediği için değil -Cylvan'ın Saffron'un gerçek yüzünün en sevdiği yüz olduğunu, Saffron'un ne kadar güzel olduğunu düşündüğünü ne kadar sık ve dua ederek tekrarladığı hariç- Ryder görünüşte her şeyi biliyordu.

Hayır, belki de şaşkınlık Saffron'un kolyeyi çoktan çıkardığını unutmasından kaynaklanıyordu. Bu düşünceyle kolyeyi cebinde sıktı. Her sabah aynada ona bakan fey lordunun artık bir yabancı olmadığını düşündüğünde kalbi gergin bir şekilde çarptı. Artık kendi insan yüzünü bile tanıyamayacağı bir zaman gelecek miydi?

KÜÇÜK EV

"H ne kadar uzakta?" Saffron toplayabildiği kadar talepkâr bir ses tonuyla sordu. Ryder o düzensiz, kibirli gülümsemesiyle bir kez daha gülümsedi ve sonunda ileriye işaret etti. Saffron etrafına bir göz atınca bir çift altın ferforje metal kapının kapattığı yolun sonuna geldiklerini gördü. Diğer tarafta, en tepede mütevazı bir taş bina onları bekleyene kadar bir dizi yosunlu, kırık taş basamak daha tırmandılar.

Sazdan çatısı her yöndeki sık ağaçlarla harmanlanmıştı ve Saffron havayı uzun, derin bir nefesle içine çekti. Hava berrak ve tazeydi; alışkın olduğu Avren'in sıcak, tereyağlı kokularından eser yoktu, geriye sadece dağların tazeliği ve kuş sesleri kalmıştı. Ağaçların arasından gelen bir esinti. Uzaktan gelen bir su şırıltısı. Morrigan'da geçirdiği sefil zaman boyunca bir zamanlar çok fazla teselli ve huzur bulduğu Akik Ormanı'nı hatırlamaktan kendini alamadığı için kalbi çırpındı. Ayakları yerden kesilip Avren'e getirildiğinde, o tatlı duyguyu nasıl bu kadar kolay unutabilmişti? Sanki bir anda, yeni hayatında hissettiği tüm endişe, baskı ve gerginlik, ametisti boynundan çeker çekmez düşen büyü kadar kolay bir şekilde silinip gitmişti.

Ryder arkasından küçük kulübenin kapısındaki asma kilidi açtı, Saffron'a baktı ve onu takip etmesi için başıyla onayladı. Saffron dudağını ısırды ama yine de meçnin kabzasını kavradı. Bu arada Fiachra tekrar aşağı süzölerek kapının dışındaki fener çubuğunun üzerine tünedi ama içeride ona katılmaya niyeti olmadığı belliydi. Saffron onu suçlayamazdı. Kendisi de eşikte durdu, adamı içeriye kadar takip etme konusunda emin değildi.

İçerisi karanlık ve dağınıktı ama terk edilmiş bir yer gibi değildi. Ona daha çok Baba Yaga'nın yatak odasındaki dolabı, belki de Wicklow Kulübesi'nin kilerini ya da belki de güve yeniğı battaniyeleri, yastıkları, örtüleri ve üniformaları, yakacak odun olarak kullanılabilecek kırık mobilyaları ve fark edilirse tüm kulübe sakinlerinin başını belaya sokacak diğer kaçak malları sakladıkları tavan arasını hatırlatıyordu. Dağınık ama kasıtlı. Yerde, masalarda ya da başka hiçbir yerde toz yoktu, bu da birilerinin düzenli olarak gelip ortalığı toplayacak kadar ziyaret ettiğini gösteriyordu.

Ryder, eski otlar ve yapraklarla dolu uzun bir çalışma masasının ucundaki dolap kapısında kayboldu; diğer yabancı bitkilerden oluşan kurutulmuş demetler ise evin genişliği boyunca bir dizi ipe asılmıştı. Hava baharatlı ve acı kokuyordu ve Saffron merakına yenik düşerek kendini biraz daha içeri girerken buldu.

Parmaklarını masanın üzerinde gezdirerek Ryder'ın kaybolduğı yerin yanından geçti, alçakta asılı duran ot demetlerinin altından geçerek bir sonraki odaya adım attı, köşedeki küçük yatak, lavabo ve tepenin eteklerindeki sisli tarlalara bakan küçük pencere onu tuhaf şekilde büyülemişti. Duvara dayalı bir çalışma masası daha vardı ve Saffron'a Danann Evi'ndeki tavan arası odasındakini fazlasıyla hatırlatıyordu,

Boğazında oluşan yumruyu yutkunarak bastırdı ve üzerinde hangi kitabın açık olduğunu görmek için yaklaştı. Ama sonra yumru büyüdü ve bir soluk şeklinde yukarı doğru yükseldi. *Ariditeye Giriş: Bahar Cadıları için Sihirli Terimler, Zanaatkârlık, Büyüler ve Kavramlara Başlangıç Rehberi*. Bu kitabı daha önce bir kez görmüş, hafızasını yoklamış ve Pimbry Scott'ın yargılanıp sokak ortasında öldürülmeden önce kendisine sunduğu birkaç kitaptan biri olduğunu fark etmişti. Cylvan ve Asche kitapçıyı ve içindeki her şeyi yakmak zorunda kalmadan önce...

Kitabı kaptığı gibi sayfaları çılgınca çevirdi. İçinde el yazısıyla yazılmış notlar olduğunu fark ettiğinde kalbi ağrıyana kadar çarptı. Kenar boşluklarında, basılı metnin satır aralarında, bölümler arasındaki boşluklarda. Ama el yazısıyla yazılmış tek bir kelime dizisi değil, birçok kelime vardı. Birçok okuyucu, birçok not alıcı. Bütün bir grup, belki de zamanın ötesinde.

"Küçük sırrımız, değil mi?" Ryder sordu. Saffron yerinden sıçradı, kitabı çarparak kapattı ve şaşkınlıkla döndü. Ryder girişe yaslanarak ona gülümsedi. "Bu tam olarak birazdan arkadaşını görmeye gideceğimiz yerdeki gibi. Ona kurak bitkiler ve bitki büyüsü hakkında elimdeki tüm kitapları verdim bile, yani saklanırken yapacak ve öğrenecek çok şeyi var. Hatta onunkinin yanında küçük bir göl bile var, böylece kadın olmayan kız arkadaşı kalabilir."

Kapı aralığından omuz silkti ve yaklaştı. Kapalı bir elini uzatarak bir süre bekledi, sonra iç çekerek Saffron'un avucunu açmasını ve uzatılan şeyi almasını istedi. Küçük, siyah taşlı bir yüzük avucunun içine düştü ve Saffron şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Bu taş hematit denir. Ölen üvez cadılarının kanından yapılır."

Saffron telaşla geriye doğru sarsıldı ama Ryder o daha fazla uzaklaşmadan bileğini yakaladı. "Hey, hey! Sorun yok, dinle - Proserpina'nın Gümüşü gibi değil, tamam mı? Bu şey sana fazladan güç vermez, sadece güçlerinin yerini belirlemene yardımcı olur. Kanınızdaki demir büyüsunü çeker, kontrolü nasıl daraltacağınızı ve onu nasıl görselleştireceğinizi öğrenmenize yardımcı olur. Bahar Cadılarına ilk kurak çemberlerini öğretirken bunları kullanırız. Kurtuluşa da yardımcı olur, böylece kendinizi çok çabuk yıpratmazsınız. Bunu daurae'nin porsuk bilekliklerinden biri gibi düşünün ama bu sadece hasta hissetmenizi engellemez. Size gerçekten yardımcı olacak."

Yine de, bir zamanlar yaşamış bir varlığın parçalarından yapılmış bir şey giyme fikri bile Saffron'un kulaklarını çınlatıyordu. Gözlerini sıkarak kapattı ve kendini sadece nefes almaya zorladı. Sadece nefes almaya.

Elini taş yüzüğün etrafına kapattı. Burnundan nefes alarak kendini yüzüğe bakmaya zorladı. Ryder'ın kendi elleri, sanki Saffron'un yüzüğü düşürmesini ya da fırlatmasını bekliyormuş gibi onunkilerin etrafında dolanıyordu.

"Kendi sihirleriyle sana korkunç şeyler yaptıklarını biliyorum; Zengin gümüşleri ve daha fazlasıyla," diye fısıldadı Ryder ve Saffron'un gözleri onunkilerle buluşmak için fırladı. Bu sözler Saffron'un sırtına bıçak gibi saplandı. "Ama artık bu yükü tek başına taşımak zorunda değilsin, Saffron. Burada senin yaşadıklarını yaşamış insanlar var ve birbirinize bildiklerinizi öğretebilirsiniz. Özellikle de sen, sen olmasan asla bilemeyeceğimiz şeyleri bize öğretebilirsin." Gözleri çok yoğundu ve Saffron'unkileri mengene gibi tutuyordu. "Ériu bu şekilde yaşamamızı hiç istemedi. Bunu sen de biliyorsun."

"Benden ne istiyorsun?" Saffron zayıf bir sesle sordu. Ryder'ın elindeki eli titriyordu. Adam yüzüğü avucunun ortasına daha sıkı bastırırken sadece izleyebildi.

Ryder yumuşak bir sesle, "Daha önce istediğimden fazlasını değil, sadece yardımını istiyorum," diye yalvardı ve aralarında bir karış mesafe kalana kadar yaklaştı. Saffron onun koyu renk kirpiklerini, yanaklarında güneşten çilleri, çenesindeki ve burnunun üstündeki ince yara izlerini tek tek görebiliyordu. Çok küçük, çok ince, sanki gibiydiler. "Gündönümüne kadar bana güvenmeni istiyorum. Bu insanların örnek alabileceği biri, bir umut sembolü olmanı istiyorum. Sen, yüzyıllardır ilk Rowan cadısı. Başkaları terk ettiğinde onları terk etmeyecek . İşler zorlaştığında ya da karmaşıklaştığında ortadan kaybolmayacak kişi. Güneş Işını gittiğinden beri buradaki moral her zamankinden daha düşük ve insanlar sadece... örnek birini istiyor."

"Hiçbir savaşta savaşmak istemiyorum-"

"Kim savaştan söz etti ki?" Ryder kaşlarını çatı. "Onlarla savaşmak için bir ordu kurmuyorum. Onlara bilmeye hakları olan büyüü öğretiyorum ve bununla ne yapacaklarına kendileri karar verebilirler."

Saffron utanarak dilini ısır. Gözlerini ellerinin birbirine dolandığı yere dikti. Ryder'ın nefesi saçlarını dağıttı.

"Neden kendin yapmıyorsun?" diye sordu sonra, sesi kısık. "Sen onların liderisin."

"Onların lideri olabilirim ama ilham kaynağı olamam. Senin gibi olamam. Onlara isyan etmeleri için ilham verebilirim belki ama onlara senin gibi kurak büyüünün tüm harikalarını gösteremem. Sen, üvez ruhu, kim bu kadar çarpıcı olabilir. İsteseydin bu kadar parlak, görünür ve korkutucu olabilirdin. İlk seferinde de söylediğim gibi, birlikte, hayatta daha iyi bir yer edinmek isteyen bu insanlar için harika şeyler yapabiliriz. Bize boyun eğdiren bu feylerle eşit olarak toplumdaki yerimizi geri almak için harika şeyler yapabiliriz. Yeter ki bir zamanlar Morrigan beantigheleri için yaptığın gibi bu insanlar için umut ışığı olmayı kabul et."

"Ben... Onu incitmene izin vermeyeceğim," diye acınası bir şekilde cevap verdi Saffron, Ryder'ın söylediklerinden sonra bunu söylemenin son derece bencilce bir şey olduğunu bilmesine rağmen. Ama Saffron ne zaman Beantighe refahından bahsedilse Cylvan'ı düşünmeden edemiyordu, özellikle de Beantighe Köyü yok edildiğinde onun için yaptıklarından sonra. Cadı avcılarının saraya geldiği gece Cylvan'ın Saoirse'ye Hollow, Letty ve Nimue'nin gitmesine izin vermesini emretmesinin kulağa nasıl geldiğini hatırladı. *İnsanlar mal değildir.*

Saffron, Cylvan'ın yardım edeceğine inanıyordu. Ryder'ın planladığı her şey için Cylvan'ın çok değerli bir varlık olacağına inanıyordu. Hatta o öğleden sonra Avren'deki cadı avcılar hakkında neler yapılabileceğini krallarla konuşmak için saraydaydı. Ryder gerçekten de bilmek istemiyor muydu? Saffron onu bir zamanlar anlaştıkları gibi gündönümünde krallarla konuşmaya zorlayana kadar prensi bile dinlemeyi reddedecek kadar küskün müydü?

"Rolünü oynamayı kabul ederse prensinize hiçbir şey yapmama gerek kalmayacak."

"Hangisi?" Saffron yüzlerinin tam olarak ne kadar yakın olduğunu fark edince sıçrayarak sordu. Ryder'ın eli Saffron'ın göğsünün ortasını, tam da Cylvan'ın onu vurduğu yeri bulduğunda nefesini tuttu. Parmaklar Saffron'un irkilmesine neden olacak kadar baskı uygulayınca Saffron dilini ısırıldı.

"Tek dileğim eşit bir dünya," diye fısıldadı. "Ériu'nun istediği gibi. Acacia Kyteler'in amaçladığı gibi. Verity ve Virtue Holt'un amaçladığı gibi. Kraliçe Proserpina'nın Gece Mahkemesi'nden bu yana her şey o kadar yanlış gitti ki, tek dileğim perdenin bu tarafında ve diğer tarafında tüm insanların iyiliği için işleri yeniden yoluna koymak. Bizler de bu zengin feyler kadar özgürce yaşamayı ve sihrimizi uygulamayı hak ediyoruz, öyle değil mi? Prensizin bile bunu anlayabilmeli."

"Öyle," diye başladı Saffron, sonra yavaşça ağzını kapattı. Ne bir önemi olmadığını biliyordu, çünkü Ryder'ın ifadesinden adamın bir sonraki Gece Mahkemesi'nin prensi hakkında söyleyeceği iyi bir şeye ne kadar az inanacağını anlayabiliyordu. Saffron bunun yerine dudaklarını birbirine bastırdı, bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu. Bilmesi gerekeni biliyordu. Ryder da bilmesi gerekeni biliyordu.

"Bu yüzük nasıl çalışıyor?" diye sordu konuyu değiştirmek için, siyah taşlı yüzüğü parmaklarının arasına sıkıştırarak. "Ziyarete gelirsem bana söz verdiğin cadı işaretiyle bir ilgisi mi?"

Ryder kıkırdadı, Saffron'ın elini geri aldı ve yüzüğü kapıp Saffron'ın zümrüt kur yüzüğünün karşısındaki parmağına taktı. "Özellikle senin için, Rowan cadısı, senden özel bir isteğim var. Nasıl çalıştığını görün. Bir dahaki sefere bazı kurak-ogham çemberleri veya stelleri üzerinde çalışma şansınız olduğunda... onları fiziksel olarak toprağa kazımak yerine, bu parmağınızla çizmeyi deneyin." Yüzüğü taktığı parmağının ucuna dokundu. "Bu parmağı asa olarak kullan."

"Benim neyim?"

Ryder gülümsedi, sanki dünyada en sevdiği şey Saffron'un soru sorarak ona ne kadar zeki olduğunu anlatma fırsatı vermesiymiş gibi. "Daha önce de söylediğim gibi, asalar bahar ve demir cadıları tarafından büyülerini odaklamayı öğrenirken kullanılır, genellikle arid- ogham büyülerinde kuluçka işaretlerini oymak için kullanılan aletler şeklindedir. Herhangi bir bıçak, sopa," Ryder Saffron'ın çalıntı meçini salladı. "Ya da ortalıkta bulduğunuz bir *kılıç* aslında ham olarak kabul edilir - ama bunların hepsi de teknik olarak asadır."

Saffron'un düşünceleri çılgına döndü. Elluin'in gümüş iğnesini oymak için nasıl kullandığını düşünmeden önce yüzüğe tekrar baktı

Taran'ın sırtındaki kurak izler. Zengin bir alet olmasına rağmen o zaman da asa sayılır mıydı? Eğer sorma şansı olursa, böyle bir şeyin Profesör Adelard'la arasında nasıl hararetli bir tartışmaya yol açacağını şimdiden hayal edebiliyordu.

Ryder, Saffron'un bunu düşündüğü süre boyunca onun yüzünü izledi ve daha fazla soru sormayarak bir şeyleri ele verdiğiinden endişelendi. Elini tekrar çekip arkasına götürdü.

"Bana hâlâ cadı işareti hakkında bir şey söylemedin," dedi. Bunu yaparken en kibar ama talepkâr prens sesini kullandı. "En son birlikte olduğumuzda bana bilgi vereceğine söz vermiştin."

Ryder kollarını kavuşturarak masaya yaslandı ve "Ooooh, bakın kim birdenbire taleplerde bulunmaya başladı," dedi. "Aslında, majesteleri, bu bilgiyi önce kendiniz bulmaya çalışmanızı istemiştım. Hatırladınız mı?"

Saffron sıkıntıyla dişlerini birbirine geçirdi, sonra ona .

"İkimiz de biliyoruz ki, bir yüksek fey kütüphanesinde böyle bir şey hakkında bilgi bulunmayacaktır."

"O zaman ayrı kaldığımız süre boyunca ne yaptın? Süslü partilere katılmak ve küçük derslerin tadını çıkarmak dışında."

Saffron onun patlayabileceğini düşündü ama bunun kızgınlıktan mı yoksa utançtan mı kaynaklandığını bilmiyordu.

"Bana katedralde gördüğüm kütüphaneye sınırsız erişim izni ver," diye ısrar etti. "Çalışma odandakine."

"çalışma odamda cadı işaretleriyle ilgili kitap yok. İkincisi, kütüphanedeki kitapları herkesin istediği zaman okumasına izin vermem," diye cevap verdi Ryder, parmağıyla arkasındaki masanın üzerinde duran kitaba dokunarak. "Özellikle de Alfidel'in şu anki yüksek fey Veliaht Prensi ile nişanlı olan vahşi vadi cadıları değil. Dediğim gibi

Daha önce, dönüp okuduğun her şeyi ona anlatmayacağını nereden bileyim? Orada çok tehlikeli sırlar var."

"Ne, en seksi ve en skandal olanlarınız mı?" Saffron alay etti.

"Bazıları, evet."

Saffron dudaklarını birbirine bastırdı, başka nasıl tartışacağından emin değildi.

Ryder her bayıldı.

Ryder gülümseyerek, "Eğer önce prens, sonra da kral olmak istiyorsan, taleplerini reddetmeyi nasıl zorlaştıracığını öğrenmelisin," dedi. "Hadi, biraz daha şımarık ol. Belki pes ederim ve sana istediğin her şeyi veririm. Prensini kandırmak için ne yaptıysan bana da onu yap."

"Oh, şımarıklık yarıyor mu?" "Sende işe yarar."

Saffron gözlerini kıstı. Ryder gülümsemeye devam etti.

"Sana yardım edebilirim ama cadı işaretiyle ilgili her cevabı veremem. Neden önce birlikte başka şeyler üzerinde çalışmıyoruz? Bence genel zanaatını biraz daha geliştirebilirsin," diye devam etti Ryder.

"Biraz daha küçümseyici olmayı deneyebilir misin? Bu yorum beni o kadar rahatsız etmedi."

"Özür dilerim, majesteleri. Gece Prensi'nin nişanlınız olmasından ve diğer her şeyden dolayı, şimdiye kadar aşağılanmaya alışmışsınızdır diye düşünmüştüm." Ryder sonunda ayağa kalktı, ağzı hâlâ o sinir bozucu, düzensiz gülümsemeyle eğikti. "Bana gündönümüne kadar söz vermiştin. Bu süreyi iyi kullanacağım ve sana bilmen gereken her şeyi öğreteceğim. Böylece sana cadı işaretini vermeyi başardığımızda, bu boşuna olmayacak. Gerçekten de Alfidel'de yürüyen en güçlü, en harika, en muhteşem üvez cadısı olacaksın."

Saffron, Ryder'ın tekrar bu kadar yakından yaklaşması karşısında nefesini tuttu. Ona bakarken nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Zorlukla

sonunda ayaklarını bulup bakışlarını kırarak arkasını döndü.

"Ben... Ben şimdi arkadaşımı görmek istiyorum," dedi ve kapıya doğru aceleyle ilerledi. Ryder bıyık altından gülererek Saffron'u takip etti.

Saffron'u rahatlatmak ve biraz da şaşırtmak için Ryder söz verdiği gibi itaat etti. Yine de patikadan geri dönüp ormanın derinliklerine doğru ilerlerken Saffron'ın kalbi küt küt atıyordu. Düşünceleri hızlandı. Parlak, siyah taşlı yüzüğe baktı, sonra kolunun daha yukarısına, Taran'ın adının kolunun altına kazındığı yere baktı. Bu kadar küçük bir şeyin gerçekten böyle bir lütuf olup olamayacağını merak etti. Porsuk bileziğe benziyordu. Kontrolünü en ufak bir şekilde bile olsa sıkılaştırmanın bir yolu. Odaklanmanın. Bu bir cadı işareti değildi ama Ryder onunla bilgisini, yardım etme potansiyelini biraz daha kanıtlamıştı. Saffron'un heyecanlanması gerekirdi - peki neden sadece daha endişeli hissediyordu?

ORMANDA SIS DAHA YOĞUNDU AMA RYDER YOLU BILİYOR GIBIYDI.

Sanki kendi evine giden yolmuş gibi. Saffron yakın durdu, tetikte bekledi, Fiachra tepelerinde gökyüzüne girip çıkarken onlar yürürken bir eli kılıcındaydı. Ara sıra yanlarından geçtikleri yıkık taş binalar hakkında sorular soruyor, Ryder'ın her biri hakkında ne kadar çok şey bildiğine her zaman biraz şaşıırıyordu. Onlardan sanki tamamen sağlamken orada bulunmuş gibi bahsediyordu ama yüzündeki gençlik, yaşıyla ilgili her türlü soruya ihanet ediyordu. Eğer Cylvan insan yaşıyla değerlendirilirse, Cylvan'dan daha yaşlı olamazdı. Yirmi beş. Belki yirmi altı, yirmi yedi. Belki de o da bu binalara, Saffron'un sisin içinde göremediği vahşi bir şeyin çıtırdadığını her duyduğunda durakladığı kadar tutkuyla bağlıydı. Keşke eskiz defterini getirseydim, diye düşündü.

Ağaçlar nihayet seyreldi ve rüzgârda dalgalanan uzun otlardan oluşan uçsuz bucaksız bir çayıra dönüştü; Saffron'un kalbi ağaçların kalabalığından aniden kurtulduğu için yerinden fırladı. Yoğun sis devam ediyordu ama göl suyunun şırıltısını duyabiliyor, çimenlerin ve temiz havanın yanı sıra ekmek kokusunu da alabiliyordu. Tarçın ve biberiye ile yapılmış taze ekmek, tıpkı Baba Yaga'nın yaptığı gibi. Midesi bulandı, adımlarını hızlandırdı, adam uzanıp kolundan tutmasaydı neredeyse Ryder'ı tamamen atlayacaktı.

"Yavaşla, Saffron. Bu açıklık görüldüğünden çok daha büyük. Kaybolmanı istemem. Söz veriyorum, seni Letty'ye en kısa yoldan götüreceğim."

Saffron hiçbir şey söylemedi. O da utancından hafifçe kızardı, başını salladı ve arkasını döndü. Sisin bu kadar yoğun olmasına sevindi ve yanaklarındaki rengi örtmek için bir şeyler yapmasını umdu.

Ryder, "Prensinin bugün beni görmeye gelmene izin vermesine bile şaşırdım," diye devam etti. Saffron alay etti.

"İstediğim gibi gelip gitmekte özgürüm."

"O sadece... kontrolü bırakmakta zorlanan birine benziyor. Özellikle de senin gibi vahşi biri üzerinde."

"Ben vahşi değilim," diye mırıldandı Saffron.

"Lütfen, bana yalan söylemek zorunda değilsin. Bunu bir iltifat olarak söyledim." "Bundan sonra iltifatlarını kendine saklayabilirsin."

"Ooooooh," diye kıkırdadı Ryder. "Senin için yapmayı teklif ettiğim onca şeye rağmen beni hâlâ inanmak zor."

"Ben hiçbir şey istemedim," diye ısrar etti Saffron, bunun abartılı olduğunu bilmesine rağmen. Kulağa ne kadar çocukça geldiğini fark edince adımlarını hızlandırdı. "Ve haklısın, seni umursamıyorum. Senden hoşlanmıyorum da. Sadece arkadaşımın iyi olduğundan emin olmak için buradayım, hepsi bu."

"Benden daha fazlasını isteyebilirsin," diye yüzüncü kez tekrarladı Ryder. "Teklif etmekten vazgeçecek değilim."

"Keşke yapsan."

"Neden?"

"Çünkü bu ne istediğimi bilmediğimi ima ediyor." Saffron ses tonunun bu kadar sert çıkmasını beklemiyordu. "Ya da benim için neyin en iyisi olduğunu bilmediğimi. Eğer sizden özel bir şey , Bay Kyteler, mutlaka soracağım. Büyü öğrenmeme yardım etme teklifinizi takdir ediyorum ve ihtiyacım olduğunu düşündüğümde yararlanacağıma sizi temin ederim-"

"Benden istediğin şekilde faydalanabilirsin."

"-ama ki benim tek bilgi kaynağım sen değilsin!" Saffron'un sesi çatallaştı. "Yani ben gerçekten şey isteyene kadar çenenini kapa artık!"

Ryder güldü. Saffron'un söylediği her şeye güldü, sanki her kelime duymayı beklediği son kelimeymiş gibi. Saffron bir başka utanç dalgasıyla oflayıp pufladı, sisin arasından suyun hemen kenarında duran kulübenin karanlık şeklini gördüğünde kendinden emin bir şekilde daha hızlı koşmaya başladı.

Saffron, Ryder'ın kendisine yetişmesini beklemeden ahşap verandanın cılız basamaklarını hızla tırmanıp doğruca ön kapıya gitti ve kapıyı iki kez çaldıktan sonra diğer tarafta tartışan iki sesi fark edince tokmağı kaptı. Çil yüzlü arkadaşını görür görmez kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu; ellerini havaya kaldırmış, uysalca duvara yaslanmış olan Hollow'la tartışıyordu. Saffron içeri dalar Letty ona döndü, adını haykırırken yüzü aydınlandı ve neredeyse onu kucaklayarak yere yıkacaktı.

Saffron da ona sarıldı. Tanrım, o da ona sarıldı, kollarını değerli bir eşyanın etrafındaki yayı düğümler gibi ona doladı.

"Senin için çok endişelendim," diye mırıldandı. "Özür dilerim, böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm, iyi olmana çok sevindim."

"Ben de," dedi Letty yüzünü Saffron'un omzuna yaslayarak. "Sırada seni bulacaklar diye endişeleniyordum. Hollow bana geleceğini söylediğinde çok sevindim."

"Kimsenin majestelerini bu kadar kolay almasına izin vermem," dedi Ryder girişten bir söz verir gibi. Saffron arkadaşından uzaklaşarak, kollarını kavuşturmuş kapıya yaslanan adama kaşlarını çattı. Ryder alaycı bir gülümsemeyle gözlerini kaçırdı ve elini kaldırarak onları yalnız bırakacağını söyledi. Saffron'un onu taşa tutmaya beş saniye kaldığını hissetmiş olmalıydı.

LETTY'YE GÖRE, CADİ AVCILARININ SARAYDA OLDUĞU GECE,

Ne ondan ne de Beantighe yatakhanelerindeki herhangi birinden şüphelendiklerine dair ilk bakışta hiçbir belirti yoktu. Herkese ve eşyalarına ikinci bir bakış bile atmadan geçip gittiler, hatta Letty'nin önünde diğerlerinden daha uzun süre duraklamadılar. Belki de onu daha sonra hazırlıksız yakalamak istedikleri için. Belki de ona sahte bir güvenlik hissi vermek, kimse tutuklanmadıktan hemen sonra insan hizmetkârlar arasında ne tür bir konuşma geçeceğini görmek istediler. Nasıl ve ne zaman olduğunu hâlâ bilmemesine rağmen, birileri bir şeylere kulak misafiri olmuş olmalı. Bir şey görmüş. Bir şey söylemiş.

Saffron ona ve Hollow'a aralarındaki yıpranmış masada çay doldururken Letty, "Nimue gölde," devam etti. Kulübe, Ryder'ın kendi kullanımı için önerdiğinden pek farklı değildi; köşede dar bir yatak, sallanan bir tencere, bir lavabo ve askıda asılı havlular olan tek kişilik bir oda.

Karşı duvarda, hem yemek yemek hem de kitap okumak için ikiye katlanmış bir masa vardı. "Sanırım burayı daha çok seviyor. Bacaklara daha az ihtiyaç duyuyor."

"Evet, eminim," diye mırıldandı Saffron. Letty konuşurken Saffron Hollow'la suçlayıcı gözlerle bakışıyor, o sabah neden bu kadar garip davrandığını öğrenmek istiyordu. Çaydanlığı kasıtlı olarak döndürdü ve taneli yaprakların yarısını uyarı olarak adamın fincanına döktü. Hollow sessizce inledi, açıkça seçeneklerini tartışıyordu, ancak son anda bir yüzün aniden pencereye doğru bastırması ve üçünün de çığlık atmasına neden olmasıyla kurtuldu.

Daurae Asche cama vurarak içeri alınmayı talep etti. Saffron iç geçirerek pencereyi açtı ve Hollow uzanıp dauraları kollarından tutarak mutfak çekmecesinden çıkarılan bir kedi gibi içeri çekti. İçeride kendilerini fırçaladılar, çay ve ekmek kokusu hakkında yorum yaptılar ve kendileri için doldurduğu fincanı yudumlamak üzere Saffron'un koltuğuna davet ettiler. Saffron iç geçirdi, belki de dauraların onu tekrar bulmuş olmasından dolayı rahatlamıştı.

"Ryder'ın seni burada görmesine izin verme, Asche," diye homurdandı Hollow. "Nasıl tepki vereceğini kim bilebilir?"

"Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi," diye alay etti Asche. Saffron onların omzuna vurdu, onlar mızızlanıp sızlanırken görgü kuralları hakkında tısladı.

"Cylvan'ın ikinizin de buraya gelmesine izin vermesine şaşırdım," diye güldü Letty, çayını bitirip Saffron'un çalınan fincanının yerine bir tane daha doldururken.

Saffron bir şey söyleyemeden Asche, "Cylvan'ın bunları bilmesine kesinlikle gerek yok," diye cevap verdi. Saffron göle yaklaşırlarken Ryder'ın da benzer bir şey söylediğini düşündü. "Ve buna ihtiyacı da yok. Tanrılar biliyor , ortalığı ayağa kaldırır, belki ikimizi de zindana zincirlerdi..."

EndiŖe Saffron'un içini aēzına kadar doldururken kelimeler cızırdadı. Kaygı suçluluk duygusuyla karışarak onu gözlerini kapatmaya ve çayını yudumlamaya zorladı. Cylvan'dan sır saklamaktan hoşlanmıyordu. Cylvan'dan sır saklamak istemiyordu. Bir zamanlar birbirlerine bir daha asla sır saklamayacaklarına dair yemin etmişlerdi.

Saffron, Asche -ya da Ryder- istese de istemese de prensinden daha fazla sır saklamayacaktı. Ve Ryder istese de istemese de Saffron, Cylvan'ın Saffron'un her isteēine yardımcı olmak için güneşin altında -ya da Gece Mahkemesi'nin ayında- elinden gelen her şeyi yapacağından emindi. Oyun yok, hile yok. Belki de Ryder, yüzyıllar sonra ilk Rowan cadısına kur yapma konusunda Gece Prensi'nin kendisinden bir iki şey öğrenebilirdi.

KÜTÜPHANE

Saffron, Cylvan'ın Mairwen süitinde prensin dönmesini bekledi, Bir zamanlar davet edildiği gibi eşyalarını tek tek karıştırmaktan hoşlanıyordu. Cylvan'ın Mairwen hizmetkârlarının tıpkı Morrigan'da olduğu gibi odasını toplamak için girmesini yasaklamış olabileceğini bildiğinden, bu süreçte birkaç beantighe alışkanlığına geri dönmekten kendini alamadı. Tıpkı saraydaki gibi. Safran, odanın yaşanabilirliğini sürdürebilmesi için tek umuduydu.

Yerdeki giysileri topladı, bazılarını çamaşır oluğuna attı, bazılarını astı, yatağı topladı, banyo tezgahını ve yemek masasını sildi ve aynanın önünden her geçişinde kuzgunun dağınıklığıyla ağırlaşmış yüksek fey yansımasını görmek garip gelse de, rutin hareketler katartıktı. Tanıdık, güvenli, rahatlatıcı, nasıl yapılacağını bildiği bir dizi görev. Sorgulaması ya da başkasının fikrini alması gerekmeyen şeyler. Konu çarşafı bastırmak ve Prens Cylvan'ın felaket alışkanlıklarını bile düzenlemek olduğunda Mairwen'in kampüsündeki herkes arasında en bilgili fey lordu olabilirdi.

Süitin kapısı açılıp çarparak kapandığında elleri ve dizleri üzerinde küveti ovuyordu, öfkeli mırıldanmalar ve yere vuran bir çanta ve ayakkabı sesi de buna eşlik etti. Ne zaman

Yeni gelen aniden durakladı ve tamamen sessizleşti, Saffron yeni düzenlenmiş s itini gören Cylvan'ın yüzündeki şoku neredeyse görebiliyordu. K vetin kenarından atladı ve aceleyle ana odaya geri döndü.

"Cylvan!" diye bağırdı ve Cylvan'ın sıçrayıp dönmesine neden oldu. Prensın sıkıntısı hemen geçti, rahatlamış bir iniltiyle başını arkaya attı ve Saffron'un ondan beklediği tüm dramatik Saffron'un kollarına yığıldı.

"Kötü m  geçti?" Kollarını Cylvan'ın sırtına dolayarak sordu. "Krallarla mı?"

"Aslında gündönümü sonrasına kadar bir şey yapamayız. Sarayın pek çok  yesi Yaz Ortası Oyunları için Avren'e gitmeden hemen önce skandal çıkarmaktan çok fazla endişe ediyorlar. Lütfen bana söyleyecek iyi bir şeyin olduğunu söyle."

"Ne?"

"Beni görmek için sabırsızlandığına göre, bana iyi haberler vermek için burada olduğunu varsayıyorum," diye mırıldandı Cylvan Saffron'un boynunun yan tarafına, sonra aniden onu kollarına aldı ve yakındaki şezlonga taşıdı, orada Saffron'u bıraktı ve üzerine yığıldı. "İyi haberler duymak isterim."

"Ah... şey... ah-" Cylvan'ın ağzı sıcak ve dikkat dağıtıcı bir şekilde boğazının kenarını öptüğünde Saffron gergin bir şekilde kıkırdadı. "İyi ya da kötü... haberlerden çok bir itirafım var..."

"İtiraf mı?" Cylvan alçak ve tehlikeli bir sesle sordu. Dişleri Saffron'un derisini hafifçe sıyrarak Saffron'un ürpermesine neden oldu. Ellerini Cylvan'ın omuzlarına koydu ama onu itmek için hiçbir çaba göstermedi. "Devam et o zaman. Söyle bakalım. Seni savunmasız yakaladığıma göre, sonuçlarına katlanmayı hak edip etmediğine ben karar vereceğim."

"Oh, bu aslında beni çok geriyor."

Cylvan geri çekildi. Gözlerini kıstı ama Saffron masumca gülümsemeye devam etti.

"Ne yaptın beantighe?"

"Hiçbir şey! Hiçbir şey, gerçekten. Sürpriz olacak bir şey yok, her neyse-"

Cylvan'ın elleri Saffron'ın bileklerini buldu, onları birbirine bağladı ve kollarını başının arkasında büktü. Bu, Saffron'un nefesinin kesilmesine ve Cylvan'ın kalçalarının altında hafifçe kıpırdanmasına neden oldu.

"Eminim cadı avcılarının saraya geldiği gece neler olduğunu hatırlıyorsunuzdur?"

"Saffron."

"Bu sadece-!" Kıpırdandı ama Cylvan acımasızdı. "Gidip Letty'yi kontrol etmem gerekiyordu! Nimue ve Hollow'u da. Hazır oradayken, Ryder Kyteler'in söyleyeceklerini de dinleyebileceğime karar verdim."

"Saffron."

"Aslında bana söyleyecek yeni bir şeyi olmadığından emin olabilirsiniz. Söylediği şeyden özellikle etkilenmedim. Demek istediğim, bana önerdiği bazı kitapları ve diğer insanların neler yaptığını merak ediyorum-ah, *Cylvan!*" Saffron, bir elin bacaklarının arasından kayarak aşağı doğru kıvrılması ve parmaklarını pantolonunun içinden ona doğru bastırması üzerine soluk soluğa kıpırdandı.

"Başın ciddi belada."

Saffron, "Hayıııır," diye sızlanarak kalçalarını birbirine sıkıştırmaya çalıştı ama Cylvan yoluna çıktı. "Cylvan-!"

"Bunların hepsini bugün mü yaptın?"

"Evet!" Saffron itiraf etti. "Asche bunu bir sır olarak saklamamı söyledi-" "Asche seninle miydi?" Cylvan'ın sesi zehirli bir hal aldı.

Saffron

Cylvan'ın bacaklarının arasındaki eli sertleşirken kirpiklerini kırıştırmaya çalışarak elinden geldiğince gülümsedi.

"Asche bana yolu göstermek için oradaydı."

"Başın kesinlikle belada."

Cylvan'ın ağzı boynuna geri döndüğünde Saffron, "Bunu nasıl telafi etmek istediğimi biliyorum," diye nefes nefese kaldı, diğer eli onu okşamaya devam ederken gömleğinin üst düğmesini çözdü. Kalçalarını döndürmekten kendini alamadı, Cylvan cezasını keserken düşüncelerini sağlam tutmaya çalışmak için başını kolçağın üzerine yasladı. "Beni Ulusal Kütüphane'ye sokabilecek birini istiyorum, ona ihtiyacım var."

"Hmmm," diye mırıldandı Cylvan, dili köprücük kemiğini ısırmadan önce Saffron'un boğazının ortasında bir çizgi izledi. "Peki bu benim için nasıl bir telafi olacak?"

"Çünkü mesai saatleri dışında beni içeri sokabilecek kadar nüfuzlu, güçlü ve prestijli olan tek kişi sensin. Böylece tabu büyü arayışında, yasaklanmış bölümlerini tarayabilirim. Bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz, majesteleri. Bu beni çok etkiler... Size minnettar olurum."

"Yeni gözde insanının kirli ve eski harabelerinde ihtiyacın olan şeyin olmadığından emin misin?" Cylvan kaşlarını çattı.

"Ah... belki de haklısın," diye iç geçirdi Saffron. "Sabah ilk iş onu tekrar görmeye gideceğim, belki de bana gerçekten istediğim her şeyi verebilir."

."

Cylvan'ın ağzı ona çarpıp onu susturduğunda sertçe güldü, alt dudağını ısırıp ve kalçalarının arasındaki okşayıcı el pantolonuna doğru yol bulurken Saffron'un sırtını kamburlaştırdı. Saffron'un elleri Cylvan'ın kavrayışından kurtulup onu kendine çekti Cylvan dengesini kaybedip ikisi de yere yuvarlanınca kahkahalarla çığlık attı.

Ulusal Kütüphane'ye özel bir giriş kartı alabilmek için Alfidel'in Veliaht Prensi olarak yetkilendirildi. Saffron onu nefes alamayana kadar öptü.

Gece *çöktüğünde*, Sionnach' onlara *katılması* için yalvardı, *'Prens Cylvan'dan kütüphaneye girmek için nasıl yardım istediğini'* ve *'bana yardım etmeyi kabul etti, ne kadar iyi biri, değil mi? Son zamanlarda sana daha iyi davranıyor, değil mi? Hadi ama, beni gecenin bir yarısı boş bir kütüphanede onunla tek başıma bırakma...'* *'Ben sadece gerçekten... gerçekten biraz önce bahsettiğim gibi, um, Gaeilge hakkında çok özel bazı bilgiler bulmaya çalışıyorum...'*

Zor kazanılmış bir savaştı ama yine de kazanılmıştı. Sionnach tüm bu istek karşısında sayısız şeyden korkuyordu, hatta bir keresinde Saffron oradaysa Cylvan'ın onları rahatsız etmeyeceğine söz vermişti. Temel olarak - mesai saatinden sonra orada yakalanmak ve ardından tutuklanmak. Okuldan atılmak. Alfidel'deki tüm kısıtlı kütüphanelere erişimini kaybetmek. Hayatlarının geri kalanında hibe ya da araştırma danışmanlığı alma fırsatlarını kaybetmek. Saffron başını öne eğdi ve dudaklarını büzerek "Bunu düşünmemiştim" diye fısıldadı. Sionnach bayılacakmış gibi görünüyordu.

Yine de, yanakları panikle kızarmış ve hareketleri donmuş bir gölün yüzeyinde sallanan bir cesetten daha sert olsa bile, güneş battığında Muirín Yurdu'nun dışında Saffron'a katıldılar. Saffron'un onları bir plan değişikliği konusunda daha uyarmasına fırsat ki Copper peşlerinden kapıdan içeri daldı ve Saffron'a kafa attı.

Copper'ın onlara katılma nedeni, Sionnach'inkine kıyasla biraz daha az asildi: gece yarısı kütüphaneye izinsiz girmek için yapılan gizli, yasadışı geziye davet edilmediği için kıskançtı. Hatta

Maeve'e söylemekle tehdit etti, bu da Saffron'a duygularının gerçekten incindiğini söyledi ve Saffron'un onu da davet etmekten başka çaresi kalmadı. Copper en azından işe yarayabilirdi - yakalanırlarsa mükemmel bir dikkat dağıtıcı olurdu. Muhafızları ters yöne yönlendirebilir, sonra da bir anda onlardan kaçabilirdi. En azından Copper'ın ona söylediği buydu. Neredeyse kelimesi kelimesine. Karanlıkta Mairwen'in ön kapısının etrafında toplandıklarında Cylvan'ı ikna etmek çok daha fazla zaman aldı ama Saffron, Copper'ın Maeve'e söyleme tehdidini yinelediği anda Cylvan neredeyse düşmanını onlara katılmaya davet etmeye heveslendi.

"Dediğiniz gibi Lord Saffron, bir şeyler ters giderse davamız için mükemmel bir kurban olacaktır."

"En gürültülü ayakkabılarını giymenin bir sebebi var mı, Cylvan? Bir mil öteden geldiğini duydum. İlk başta kelpie olduğunu sandım."

Saffron ellerini birbirine vurup gitme vaktinin geldiğini ilan etmeseydi, Cylvan anında gelmiş geçmiş en şirret davetsiz misafiri çağırmanın eşiğine gelerek hiddetlendi.

Kütüphanedeyken saklanmaları çok zor olacağı ve gece geç saatlerde sokaklarda hızlı bir kaçış yapmaları gerektiğinde idare etmeleri daha da zor olacağı için at almadılar. Bu, yürüyüşün Saffron'un tercih ettiğinden daha uzak olduğu anlamına geliyordu ve göğsünün ve ciğerlerinin şikayet etmesi uzun sürmedi, sonunda taşınmak için Copper'ın sırtına tırmanmak zorunda kaldı. Cylvan'ın sırtında görülmek garip olurdu, yepyeni filizlenen dostlukları ve Saffron'un herkesi durmaya zorlamadan dinlenme şansı bulduğu için minnettar olmasına rağmen Cylvan'ın Copper'a atıp tuttuğu bakışlar onu 'ın hayatı için endişelendiriyordu. Ne zaman göz göze gelseler Cylvan'a gülümsemeyi ihmal etmiyordu ama Cylvan her seferinde küçük bir hışımla arkasını dönüp hiç bakmıyormuş gibi davranıyordu.

Kütüphaneye dolambaçlı bir yoldan gittiler, caddenin yayalardan ve diğer potansiyel gezgin gözlerden arınmasını beklediler.

yaklaşıyor. Cylvan kapıya ulaştıkları anda giriş jetonuyla hazırды, kapıyı itip açmadan önce neredeyse hiç duraksamadı ve diğerlerinin arkasından içeri girmesi için kenara çekildi. Copper sonunda Saffron'un tekrar aşağı inmesine izin verdi ama Saffron binaya girdiği anda, önüne her kütüphane çıktığında gibi nefessiz kalmıştı. Avren Ulusal Kütüphanesi her iki kütüphanenin de beş katı büyüklüğündeydi.

Mairwen ve Morrígan'ın kütüphaneleri, ana avlunun dairesel çevresine tırmanan bir o kadar katla birlikte. Gökyüzüne doğru kıvrılan devasa bir tepe kubbesi, kadifemsi mavi bir zemin üzerinde ışık olmadan bile parıldayan tılsımlı altın boyayla boyanmış ve Saffron'un tavanın diğer tarafında mükemmel bir hizada var olduğundan emin olduğu yıldızların ve takımyıldızların bir haritasını sergiliyordu. Sahte bulutlar tepe noktasına yakın bir yerde bile toplanmıştı ve her şeyin taştan yapıldığını bilmesine rağmen onu gökyüzüne baktığı konusunda kandırmaya devam ediyordu. Özellikle de yıldız manzarasının eğri boyunca kademeli olarak ilerlediğini fark ettiğinde, manzaranın büyüüne kapılarak orada sonsuza kadar durabilirdi. Ancak Cylvan'ın sırtını hafifçe dürtmesi ve yumuşak bir kıkırdama onu dünyaya geri getirdi.

"Derdriu'ya kıyasla nasıl, beantighe?" diye alçak sesle sordu ve Saffron'un kalbinin çarpmasına neden oldu. Omzunun üzerinden Cylvan'a sırtıttı, bunun ne kadar çarpıcı, mucizevi ve şaşırtıcı olduğunu haykırabilmeyi diledi ama bu asla bir zamanlar Cylvan'ın kollarında sarılırken yüzünü okşadığı Derdriu olamazdı.

Cylvan, Saffron'un aramaya nereden başlaması gerektiğini çoktan belirlemişti, Saffron'a yerleri ve referans numaralarını içeren bir kâğıt parçası uzattı ve *"sana kütüphane navigasyonu hakkında ne öğrettiğimi hatırlıyor musun?"* diye alaycı bir fısıltı ekledi. Saffron, Sionnach'ı bulmak için acele etmeden önce ona dirsek attı ve elinden tutarak yanına götürdü.

Saffron'un bildiği diğer kütüphanelerin aksine burada sıra sıra dizilmiş uzun çalışma masaları, minderli sandalyeler, mumlar ya da sıcak elektrik ışığı veren masa lambaları yoktu. Bu kütüphane oturup ders çalışılacak, rahat edilecek, hafif sohbetler edilecek bir yer değildi; hatta bir parçası buranın insanların araştırma yapmak ya da genel bilgi toplamak için kullanabileceği bir yer olduğuna bile inanmıyordu. Çok güzel görünmesi için boyanmış hoş olmayan iç mekanıyla ilgili bir şey Saffron'a buranın duvarlarında ve raflarında tuttuklarını açıkça paylaşacak bir yerden ziyade bir arşiv, bir bilgi hapishanesi olduğunu söylüyordu. Ama bu onu depresyona sokmak yerine cesaretlendirdi. Kalbi dönmeye başladı. Bir kez olsun gerçekten bir şeyler bulma şansı olabilirdi.

Ancak, bu aynı zamanda tüm kütüphane kitaplarının okunmasının daha zor olduğu anlamına geliyordu. Bu, koleksiyonların her şeyle dolu olduğu anlamına geliyordu, anında bunaltıcı olan eklektik bir karışım. Saffron, Cylvan'ın önerdiği ilk bölümü -'Büyük Tarihi'- bulduğunda, her rafın tam olarak ne kadar uzağa yayıldığını, ne kadar yükseğe tırmandığını görünce felç oldu. O kadar çok şey vardı ki.

Nereden başlayacağını bilemedi; ulaşabildiği ilk kitabı alıp açmaya karar verdi. Sonra diğerini. Sonra bir sonrakini... Ama çabaları iki saat sürdüğü halde, hayal kırıklığı daha da artmıştı. Yeni ve yasak bir şeyler bulması gerekiyordu ama açtığı onca umut vaat eden kitaba rağmen onun için bir ifade eden birkaç cümleden fazlası yoktu. Tedirginliği giderek arttı ve elindeki kitabı koparıp rafa geri itti. Onu itmek ve tüm kütüphanenin aptal, işe yaramaz kitaplarının altına gömülmesini izlemek istiyordu.

Ancak yıkıcı planına nasıl devam edeceğini düşünürken, hatta Sionnach'a bunu ile tam olarak nasıl yapmak istediğini ifade ederken, tanıdık bir şey bir şey mide bulandırıcı ve

heyecan verici bir şekilde tanıdık geliyordu. Raflardan birinin kenarına oyulmuş demir sembolü. Kısa bir süre durdu, cümlesinin ortasında Sionnach'tan uzaklaştı, bir anda yakalanmıştı.

"Bekle," dedi nefes nefese, kısmen inanamayarak. "Ben... hemen döneceğim. Bir saniye."

Sionnach soru sorar gibi adını söyledi ama devam etmedi. Saffron uzaklaşırken aklına tek bir şey geldi; sembol hafifçe eğilmişti. Bunun ne anlama geldiğini hemen anladı. Anladığını tam olarak fark etmeden önce ayakları bile hareket etmişti. Bir zamanlar Connacht'ta bir kitapçının köşesinde aynı işaretleri nasıl takip ettiğini hatırladı.

Bir diğeri, yerdeki mozaik karoların arasında zar zor görülebiliyordu. Saffron, lambasının ışığında bir fare ayaklarının dibinde koşuşturmasaydı bunu gözden kaçıracaktı. Farenin işaret ettiği yeri takip etti ve bir çalışma masasının köşesinde belli belirsiz oyulmuş bir tane daha buldu. Geçerken parmaklarını üzerinde gezdirdi ve birden görüşü titreyerek irkilmesine neden oldu. Başını sallayarak, gözlerini çınlatan ani zayıf auraları kırıpıştırmaya çalıştı, sonra fark etti ki avlunun etrafına dağılmış küçük, kızıl lekeler vardı. Bu onu kez daha durma noktasına getirdi, omzunun üzerinden bakmadan önce birkaç kez daha gözlerini kırıpıştırdı ve arkadaşlarının hepsi beyazın soluk haleleriyle parıldarken neler olduğunu fark etti. Eli hemen ön koluna gitti ama bu sefer yanma hissi yoktu. Bu onu nefessiz bıraktı; etrafı tekrar araştırmadan önce şaşkınlıkla büyülü yara izlerine baktı. Auralar ortaya çıktıktan sonra genellikle ne olduğunu düşünmek istemedi, burnundan kan damlamadan ya da kurt kolunu koparmaya çalışmadan auraların ortaya çıkmasının ne anlama geldiğini *gerçekten* istemedi. Odanın etrafındaki kırmızı benekli izleri takip etti. Ryder'ın bir zamanlar onu uyaran sesini bastırarak

Saffron'un büyüünün gündönümüne yaklaştıkça nasıl daha da öngörülemez hale geleceğini.

Avinin izini sürerken, boynuzlu bir daemon aniden bir rafın köşesinden belirdi, Saffron'un elini tuttu ve onu kitapların arasındaki sıkışık, gölgeli bir koridora çekti. Cylvan onu öpmeden önce Saffron adını zar zor fısıldadı, onu nazikçe raflara bastırdı ve dudaklarının arasından gülümsedi. Saffron da bir an için onu öptü, sonra kendini toparlayıp omzuna vurdu.

"Kes şunu!" diye tısladı. "Dikkatimi dağıtıyorsun. Aslında çok meşgulüm."

"Hm," diye mırıldandı Cylvan muzipçe, Saffron'un saçlarını karıştırdıktan sonra Saffron'un gittiği yöne doğru başını salladı. "Sen git o zaman. Ben de seninle geleceğim. Belki daha da özel bir yer buluruz."

"Hm," diye alay etti Saffron. Elindeki kandili en yakın parlayan işarete doğru kaldırdı. "Etkileyici bir şey bulmama yardım edersen belki biraz daha kolay ikna olabilirim. Şimdiye kadar hayal kırıklığına uğradım. Önerdiğin hiçbir şey işe yarar bir şeyle sonuçlanmadı."

"Oooh, bir meydan okuma," diye sıırttı Cylvan. "Peki ya ?" "Bana ne istersen yapabilirsin."

"Mükemmel. Bu benim tercih ettiğim ödül. Seni takip edeceğim."

Saffron gözlerini devirdi ama yine de bıkkınlıkla gülümsedi. Cylvan bir sonraki sembol için onun peşinden gitti, sonra ana kütüphanenin o kadar dışında kalan loş bir geçitten geçtiler ki, tam olarak nereye gideceği gösterilmeseydi Saffron orayı asla bulamazdı. Duvardaki bir kapıdan geçip, Saffron'a Kyteler Harabeleri'nin altındaki arşivlere inen basamakları hatırlatan bir dizi taş basamaktan indiklerinde Cylvan bile gerçek bir merak sesi çıkardı.

En altta, tozla kaplı bir zemin ya da gezinen ruhlar yoktu ama oranın da bir süredir düzenli olarak ziyaret edilmediği açıktı. Kitaplar raflarda el değmeden duruyordu, birçoğu ait oldukları yerdeydi, birçoğu da sanki biri iki düzine kitabı karıştırdıktan sonra hepsini yerine koymaya değmeyeceğine karar vermiş gibi yere yığılmıştı. Bu onu ne kadar rahatsız etse de, Saffron tekrar odanın etrafında başka işaretler aramaya odaklandı.

Artık demir semboller ortaya çıkmıyordu ama Saffron onu olduğu yerde durduran başka bir şeye rastladı. Özellikle uzun ve dağınık bir rafın arkasındaki virajda, duvardaki boyalı bir portre nefesini kesti. Cylvan, onu bu kadar çabuk yakalayan şeyin ne olduğunu görmek için yanına yaklaşarak adını sordu ve kendi nefesi de şaşkınlıkla kesildi.

"Bu..." Cylvan sözlerini yarıda kesti. Saffron dikkatini aşağıya doğru zorlayarak eski çerçevenin altındaki levhayı yüksek sesle okudu.

"Dame Acacia Kyteler... Modern Oralcry ve Kurak Büyü Okullarının Kurucusu..." Gözleri kadının yüzüne döndü, kalbi farklı bir nedenle çarpıyordu. Ryder kendini tanıttığı isimle Akasya Kyteler'in onun atası olduğunu ima ediyordu ama tam karşısındaki kadına bakınca Saffron adamın Kyteler ailesiyle ilişkisini sorgulamakta başından beri haklı olduğunu anladı.

Acacia Kyteler, neredeyse tıpatıp Sunbeam'e benziyordu.

TARİHÇE

Kadının koyu teni ve gümüş rengi yüz hatları dikkat çekiciydi. Gözleri bozuk para gibiydi. Kulakları rüzgârda uçuşan uzun gümüş saç dalgalarının altında gizliydi, bu yüzden Saffron ilk başta onun insan mı yoksa fey mi olduğunu anlayamadı ama anlamasına da gerek yoktu. Daha iyi bilen birinin bunu anlamak için kadının kulaklarına bakmasına ya da tabeladaki unvanını okumasına gerek yoktu. Adı her şeyi ele veriyordu.

Sadece ona bakmaktan kendini alamadığı, parmaklarını portresinin detayları üzerinde gezdirdiği, Günişığı'na olan benzerliğinin kesinliğini sindirmeye çalıştığı için elinin garip duruşunu fark etti. Parmaklar sanki bir şey tutuyormuş gibi kıstırılmıştı ve ancak kendi parmaklarını yüzeyin üzerinde gezdirdiğinde fırça darbelerindeki hafif farklılığı hissetti. Pigmentler sonradan eklenmişti. Acaba elinde üvez meyvelerinden bir dal mı tutuyordu? Belki de demir bir haç? Ogham kuluçka işaretleri olan bir stel?

Eli, bir zamanlar tavanda Derdriu'nun yüzüne gibi nazikçe onun yüzüne dokunmak için hareket etti. Pozları birbirine çok benziyordu ve kafasının arkasındaki küçük bir ses bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyordu.

"Sence... Sunbeam..." Cylvan'ın da en az Saffron kadar anlamaya çalıştığı belliydi. Saffron sonunda başını sallayarak elini çekti.

"Hiçbir fikrim yok," diye nefes aldı. "Sadece... içimden bir ses Ryder'ın başından beri kim olduğu konusunda yalan söylediğini söylüyordu. Ve onu görünce emin oldum. Bir keresinde Günişığı hakkında söylediği onca şeyden bahsetmiyorum bile..."

Cylvan soru dolu gözlerle ona baktı. Saffron gözlerini kapadı ve düşünceleri gelgitler halinde dönerken burnunun kenarını sıktı.

"Güneş Işını aslında Ryder ve insanlar için Ryder'ın şimdi benden istediği şeydi. Ona bir 'ilham kaynağı', harabelerde yaşayan insanlar için bir umut sembolü diyordu. Ama sonra Günişığı gitti ve geri dönmeyi reddetti ve Ryder onu nerede bulacağını bilmiyordu."

Cylvan sessizdi, düşünceli bir şekilde Madam Akasya'ya bakıyordu.

"Belki de sadece adaşını çaldığı için onu geri istiyordu," diye mırıldandı. "Belki de onun için özel bir anlamı yoktu. Sadece bir yalanın içinde yakalanmak istemedi."

Saffron'un midesi bulandı. O da böyle düşünmüştü ama bu kadar açık bir şekilde değil.

Saffron fısıltıyla, "Sanırım oraya onun yerini almak için gitti," diye ekledi. "Asche'ye göre... Ryder ortaya çıkıp onları ondan almadan çok önce harabelerdeki mültecilerin bekçisiymiş..."

"Ve bu süreçte onun adını aldı. Belki de kendini daha güvenilir göstermek için. Kurak büyü hakkında bir şeyler bilen her insan Kyteler ismini bilir."

"Ne gibi?" Saffron sordu. Cylvan aşağılanmış gibi davrandı, sanki kendisi kurak tarih konusunda bilgili olacak kadar aptal olamazmış gibi- ama sonra Saffron onu kaburgalarından dürttü ve o da nefesinin altında güldü.

"Açıkçası, tüm nüfuzuma rağmen, ben de sadece hala var olan şeyleri bir araya getirebildim. Büyük büyükannesi Aryadne'nin tasfiyesinden kurtuldu. Ama Acacia Kyteler büyük

Verity Holt'un sevgilisi Harper Kyteler'in büyük büyükannesi. Holt'ların Peçe Savaşı'nı kazanmasına yardım etti. Ayrıca Verity öldükten sonra bile Kral Elanyl'in baş danışmanıydı."

"Kral Elanyl sadece birkaç sezon krallık yaptı, değil mi? Sonra nereye gitti?"

"O zamanlar çok yaşlıydı... Sanırım insanların dünyasına döndü ve orada huzur içinde öldü. Gitmeden hemen önce babama, Kral Ailir'e gerçek adını vermiş."

"Hiç çocuğu oldu mu?" "Bildiğim kadarıyla hayır."

Saffron pür dikkat dinliyor, bir yandan da gözlerini önündeki Madam Akasya'ya dikiyordu. Tüm bunlar ona doğru, hatta huzurlu ve güven verici geliyordu ama hesaba katmadığı bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordu. Bu çok basitti. Hiçbir şey o kadar basit değildi. Bunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Afişteki kadının adına, unvanına, başarılarına baktı ve bunları, tüm parçalar nihayet bir araya geldiğinde yeniden çiçek açması için zihninin arkasına tohum gibi ekti. O zamana kadar elindeki göreve odaklanmaya devam etmeliydi.

SAFFRON'UN NE KADAR ZAMAN GEÇTİĞİNİ BILMESİNE İMKAN YOKTU.

Sionnach ya da Copper onları aramaya gelmeden önce yapabildiği kadar çok şey yapmaya çalışacaktı. Tabii Cylvan ve Saffron'un nereye gittiklerini bulamazlarsa, ki bu durumda Saffron sabah kimse gelip onları fark etmeden önce gitmelerinde bir sakınca olmadığını anlayacaklarını umuyordu.

Yerde oturduğu yarım ay şeklindeki kitaplarla çevrili odada, ileride işine yarayıp yaramayacağından emin olmadığı notları karaladı. Şunları yazdı

Her şeyi. Öğrendiği işe yarar herhangi bir kelimeyle uzaktan yakından ilgisi olan her şey.

En çok ilgisini çeken kitap *Hopkins'in Cadıları Keşfi* başlığını taşıyordu: *İnsan Cadı Avcıları Alfidel'de Kurak Büyünün Yok Olmasına Nasıl Yol Açtı; Fleur de l'Authier tarafından çevrilmiş ve açıklanmıştır*. Saffron'un dikkatini ilk olarak yazarın adı çekmiş, bir zamanlar Aon-adharcach süitinde göz gezdirdiği kitabı yazan kişi olarak hatırlamış, peçe ile ilgili olarak vuruşlar veya 'el sıkışmalar' kavramıyla ilk kez tanışmıştı. İkinci şey ise başlığın kendisinden geliyordu - 'insan cadı avcıları' kelimeleri. *İnsanların* nasıl ya da neden cadı avcısı olarak adlandırıldığını anlayamıyordu ve bunun gerçekliği midesini bulandıran bir inançsızlıkla döndürüyordu. Yine de bu rahatsızlıkla mücadele etti ve konuyla ilgili görünen her şeyi karaladı.

Alice Kyteler kurak büyüünü perdenin arkasından getiren ilk insan olarak ; "1300'lerin başında" (? Sanırım bu bir takvim tarihine atıfta bulunuyor?) büyü için insan dünyasındaki zulümden kaçtığı söylenir. Aslen Alfidel'e gelirken, eski yazılar onun Ptelea'nın (Alfidel'in doğusunda, doğu denizinin karşısındaki ülke) druidleriyle birlikte yerleştiğini ima eder, çünkü onlar kurak büyü hakkında ilk yazarlardır. Yüzyıllar önce Avren başkentini yakan bir yangın nedeniyle net bir Alvish tarihi yok. Çünkü tabii ki!

Mme Kyteler (alegedley) Ptelea'ya sığınırken, insan dünyasında bir cadı avı başladı. Dini temelli olsa da akademisyenler suçlanan bazı kişilerin kadim cadılar olduğuna inanıyor. Diğer birçok kurban tamamen masumdu. Melleus—Malleus Maleficarum'un talimatlarına dayanarak birçok duruşma yapıldı. "Cadıların Çekici".

1600'lerin ortası: "Cadıların Keşfi" yayınlandı ve "New England Kolonileri" denilen bir yerde daha fazla cadı davasını etkiledi.

Kraliçe Aryadne

Saffron'un kalemi durdu. Yaşlı Gece Kraliçesi'nden bahsedilince kalbi göğüs kafesine çarptı. Boğazındaki dikenli yumruyu yuttu, eli titrese de kendini okumaya, yazmaya devam etmeye zorladı.

Kraliçe Aryadne (Proserpina) "1600'lerin" ortalarında New England Kolonilerinde insan tarafında ikamet etmiştir. Daha sonra Gece Mahkemesi sırasında Peçe Savaşı sırasında kullanılan cadı avı taktiklerini burada öğrendiği söylenir. Benzer taktikler şunları içerir:

Uyku yoksunluğu

Ördek dışkısı ("yüzme testleri")

Tanıdık bir hayvanın varlığı

Kan olup olmadığını kontrol etmek için

derinin kesilmesi Cadı izlerinin

iğnelenmesi

Saffron ileri atıldı. Daha hızlı okudu, o kadar hızlı gözden geçirdi ki not alma zahmetine bile katlanmadı.

"İnsan dünyasında cadı izleri, 'şeytanla' bir araya gelindiğini gösterdiği söylenen benler ya da koyu renkli çillerden başka bir şey değildi," diye mırıldandı konsantrasyon içinde, "...yine de bu isim, yemin ederken peçenin bıraktığı izlere atıfta bulunan Alvish cadı avları sırasında benimsenmiştir, yani 'üvez izleri', 'yemin izleri', 'cadı izleri'-'! Cy-Cylvan!"

Saffron neredeyse çığlık atacaktı, sayfayı daha da aşağı kaydırırken gözleri şişti. Cylvan'ın adını tekrar seslendi ve en alttaki küçük bir dipnotu okurken ayağa fırladı. Birkaç taneden fazla değildi.

Bir perinin ellerinden daha büyük olmayan metin satırları. Cylvan elindeki kitabı kapatıp odanın diğer ucuna fırlattı ve Saffron'un işaret ettiği yere eğilip göz gezdirmek için acele etti. Yüksek sesle okuyamadı, kendisi de bir anda bunaldı. Cylvan inisiyatifi ele alarak alçak sesle fısıldayarak konuştu.

"Kahinler geleneksel olarak Madam Kyteler'in yöntemleriyle eğitilirlerdi.

Bir yeminin oluşması, bir köprünün inşa edilmesi ve bir peçe ya da 'cadı' işaretinin bahşedilmesi için yapılan ritüeller de dahil olmak üzere, peçenin ruhuyla diyalog kurmak; bu nedenle kahinler, kurak büyüye, özellikle de üvez büyüüne aşinalıkları nedeniyle Q. Aryadne'nin Sarayında cadı avcıları olarak büyük ölçüde kullanıldı..."

Saffron gözlerini kocaman açarak Cylvan'a baktı. Tüm vücudu dönüyor, içi ters yöne dönüyor ve neredeyse onu iki parçaya ayırıyordu.

"Bir kâhin!" Saffron haykırdı. "Eskiden yemin etmeye çalışan insanlar için perdeyi açtıklarını söylüyor, belki de sadece bulmamız gerekiyor-!"

"Bir kâhin," diye nefes aldı Cylvan. Ağzı önce şaşkınlıkla hafifçe aralandı, sonra Saffron'un bedenini harap eden bir şeye dönüştü. Saffron heyecanla onun kolunu çekiştirdi.

"Tuatha dé Danann'ın aile kahinleri var, değil mi? Kraliyet ailesi tüm kehanetleri ve sözlü şifreleri denetler, değil mi?"

"Şey... evet, ama..." Cylvan'ın sesi biraz daha alçaldı. Saffron heyecanını bastırmak için kendini zorladı. Heyecandan neredeyse tavana vuracak olan topuklarını yere indirdi.

"Ama?" Yumuşak bir sesle sordu.

"Ama... senin gibi bir sır için güvenebileceğim biri var mı?" Cylvan tekrar Saffron'a döndü, gözleri aniden endişeyle dolmuştu. Saffron prensinin zihninde binlerce senaryonun oynadığını görebiliyordu, hiçbirisi iyi değildi. Hepsi de felaketle sonuçlanıyordu.

"Oh..." Saffron sözünü yarıda kesti. Gözlerini tekrar kitaba çevirdi, aniden bu kadar heyecanlandığı için utandı ama sonra Cylvan bir kolunu Saffron'un ortasına doladı ve her ikisinin de burnu kitaba geri dönene kadar onu kendine çekti.

"bu kısım ne? Burada, bir 'cadının tanıdığı' hakkında mı?"

Saffron yüksek sesle okumadan önce araştırdı: "'Bir hayvan 'tanıdık'ın cadının şeytanla iletişim kurmasına yardımcı olduğu veya büyü yapmak için enerji sağladığı söylenirdi; bu terimin bir noktada yeminli cadılar veya mancerlar arasında benzer yoldaşların kullanımından insan dünyasına uyarlandığı düşünülmektedir. Kurak ve bereketli köprülerde büyü'nün perde arkasından aktarımını kolaylaştırmak için akrabalar kullanılırdı...' ah, acaba *mancer cadının bereketli* alternatifi *mi?*"

"Odaklan, beantighe."

"Doğru..." Saffron, Elluin tarafından zorlandığı kurak sınavlardan birinin nasıl 'bir tanıdık çağırmak' olduğunu ve Saffron'un bunu Taran'ı tam da istediği yere hapsetmek için nasıl kullandığını düşündü. Bu anı karşısında sıırttı ve sanki onu tekrar lanetlemek istercesine ön kolundaki yara izlerine baktı.

"Fiachra," diye önerdi Cylvan, Saffron'un dikkatinin dağılmasını engelleyerek. "Peki ya senin şu iğrenç kuşun? Bir mektubu bile doğru düzgün teslim edemediğine göre, belki başka bir şekilde faydalı olabilir."

"Şu anda tam da olması gerektiği kadar yararlı!" Saffron ofladı pufladı. "Seni görmeye dayanamayan yaşlı kuşundan çok daha fazla."

"Bu adil değil. Balor beni seviyor. Çocukluğumdan beri benimle birlikte. Onun gözünü çıkaran bendim ve o zaman bile yanımdan ayrılmadı."

"Ama yine de haftalardır Baba Yaga'yla birlikte olmasına rağmen hiçbir cevap alamadı," diye homurdandı Saffron ama Cylvan haklı olabilirdi. Belki de

Fiachra'yı tanıdığı yapmanın bir yolunu bulabilirdi, gerçek bir şekilde, sırrı konusunda güvenebilecekleri tek bir kahin bulana kadar yükünü olabildiğince hafifletmek için.

"Hey," diye fısıldadı Cylvan, Saffron'un çenesinin altına dokunarak onu kendisine doğru itti. "Bu etkileyici bir şey, değil mi? Sen etkilendin mi?"

"Ah," diye kıkırdadı Saffron, birkaç saat önce söylediklerini hatırlayarak. "Haklısın. Çok etkileyici. Gerçi teknik olarak onu bulan bendim."

"Ama tanıdık bir hayvanla ilgili kısma dikkat çeken bendim, yani..."

"... İyi. Pekâlâ," diye dramatik bir şekilde tekrar iç çekti. "O zaman baştan başlayalım mı? Bu sefer senden daha hevesli ve etkilenmiş olacağım."

"Evet, yapalım."

"Pekâlâ," diye tekrarladı Saffron, kitaba geri dönerek. Boğazını temizledi, sonra teatral bir şaşkınlık ve dehşet ifadesi takındı. "Oh, Cylvan, inanılmazsın! Gerçekten tanıdığım en zeki insansın, sınıfının ilk üçünde olmana şaşmamalı! Benim için ne bulduğuna bir bak, tek yapmam gereken bu-!"

Cylvan aniden onu öptüğünde sertçe kıkırdadı ve kitabı elinden düşürerek rafa doğru tökezledi. Cylvan, Saffron'u dünyanın en muhteşem şeyiymiş gibi öperek dudaklarına yapışıp gülümsedi.

"Sen tanıdığım en zeki, en akıllı insansın," dedi Cylvan ona karşılık olarak, ağızlarını zorlukla ayırarak. "İstediğim her şeyi yapabileceğimi söylemiştin ve sanırım tüm bu sıkı çalışman için seni ödüllendirmek istiyorum."

"Aklınızda ne var, majesteleri?" Saffron sordu, sonra Cylvan ellerini kalçalarının altına sıkıştırınca keskin bir nefes aldı

ve onu kaldırarak tekrar raflara doğru bastırdı.

"Kendimi tutabileceğimi sanmıyorum," dedi Cylvan, Saffron'un gömleğinin arkasını pençeleyerek. "Pantolonumu benim için açar mısınız Lord Saffron?"

Saffron ürperdi ama itaat etti, ellerini Cylvan'ın ona bastırdığı yere götürdü, kalçalarını Saffron'un uylukları arasında sürttü ve Saffron'un kanının beklentiyle kaynamasına neden oldu.

"Dün gecedен beri hâlâ hazırım," diye nefes aldı Saffron, savaşan diller arasında, kendi dilini çözüp bel bandını aşağı çekti, Cylvan da bir eliyle Saffron'un kalçalarını aralarına aldı. Cylvan'ın sert boyu, Saffron'ın göğüslerinin arasında düzleşmiş, dizleri Cylvan'ın omuzlarının üzerinde ayrılmış uyluklarının yumuşak teni arasında kayarken ve alay ederken, Saffron'u içine girmesi için tene karşı tene açtı.

"Hâlâ benim büyüklüğümden dolayı açılmış durumda mısınız?" Cylvan sordu. "Dün gece seni ne kadar siktiğimden mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı Saffron. "Ama daha fazlasını istiyorum, lütfen, bana daha fazlasını ver Cylvan, acele et. Kimse gelmeden-mmh!"

Cylvan, Saffron'un birbirine bastırdı ve parmakları Saffron'un ağzına gömülmeden önce, siki zonklayıp ıslaklıkla damlayana kadar aralarında itti. Saffron içgüdüsel olarak onları emdi, ağırlaşmış gözlerle Cylvan'a baktı, dilini istilacı parmakların çıkıntıları üzerinde kıvırdı. Onları ısıtırken, Cylvan şişmiş uzunluğunu Saffron'un girişine bastırdığında, daha önce iyi kullanılmış ve daha fazlası için istekli bir şeyin sıcak sıkılığıyla içeri iterken sessizce nefes aldı. Kalçaları karnına doğru bastırılmış, Cylvan'ın ağırlığı altında ezilmişken rahat nefes almak imkânsızdı; Cylvan onu sırtındaki raflara doğru daha sert iterek içine doğru ittikçe daha da zorlaştı. Saffron'un bacakları Cylvan'ın omuzları üzerinde daha sıkı kenetlendi, ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrılırken

Yüksek sesle inliyordu. Cylvan, Saffron'un sessiz kalmak için ne kadar çabaladığını biliyordu, her anın tadını çıkarıyor, acımasızca gülümsüyor ve zevk çığlıklarını bastırmak için bir elini Saffron'un ağzına bastırırken tekrar içeri çarpıyordu.

"Bütün gününü tekrar içinde olmamı dileyerek mi ? Benim için can atarak?"

Saffron acınası bir şekilde başını salladı, elini Cylvan'ın hâlâ ağzını kapatan elinin üzerine bastırdı, daha fazla sessiz kalıp kalamayacağından emin değildi. Cylvan aşağıdan ona çarparken burnundan soluyordu, bazen kalçalarını yavaş bir hoşgörülle yuvarlıyor, bazen de o kadar sert ve hızlı çarpıyordu ki Saffron'un arkasındaki eski kitap rafları duvara çarpıyordu. Saffron her seferinde Cylvan'ın elinin arkasından sertçe inledi, gözlerini zar zor açabildi, vizyonu bulanıklaştı ve onu anında nasıl boğduğıuyla dönüyordu. Bir elini raflardan birinin kenarından geçirdi, diğer eliyle de Cylvan'ın tuniğini sıkıca kavradı; titriyordu, elleri kolları bağlıydı, bir an bile gevşeyemedi yoksa yere düşecekti. Yoksa dengesini kaybedecek ve Cylvan'ın onu ikiye böleceğı kesin olan aletin üzerine daha da batacaaktı. Bu düşünce onu sıkılaştırdı ve Cylvan takdirle mırıldandı, kalçalarının bir başka ağır çarpışıyla onu şaşırtmadan önce uzun ve yavaş itti.

Saffron bir anda boşaldı ve Cylvan'ın tuniğinin ön kısmına döküldü. Nefesi kesildi, vücudu daha da sıkılaştı ve bu da kötü kalpli prensin onunla olan ilişkisini daha da zorlaştırdı. Cylvan'ın vücudunun Saffron'un vücuduna her çarpışında, Saffron kanının şampanyayla yer değiştirdiğini düşünene kadar iç organlarını gererek, önünde hiçbir engel kalmayana kadar Saffron'u kendi üzerine katladı.

"Çok iyi hissediyorsun, Saffron," diye fısıldadı Cylvan, Saffron'un açık kalmakta zorlanan gözlerinden saçlarını iterek.

zevk. "Senden her tat aldığımda, yemin ederim, bir öncekinden daha tatlı oluyorsun. Bana verdiğin her pasta ısırığından asla bıkmayacağım."

Saffron inledi ve Cylvan'ın ezici elinin altında dudaklarını ayırdı. Başını hafifçe çevirip onları tekrar içeri davet etmeden önce dilini parmaklarının arasındaki kıvrım boyunca kaydırды. Cylvan'ın parmaklarını tatlı balla kaplanmış gibi emdi, ta ki tükürük ağzının köşelerinde toplanana kadar. Cylvan tüm bu süre boyunca onu övdü, Saffron'un dilinin düzlüğüne bastırды, onunla alay etti, tırnaklarının keskin uçlarını Saffron'un boğazının arkasına doğru gıdıkladı. Öğürme refleksi irkilen Saffron'un tekrar gerilmesine neden oldu ve Cylvan onu daha da çok övdü.

"Çok güzelsin," diye devam etti, parmaklarını kaldırıp Saffron'un yüzünün yan tarafını ani nezaketle kavradı, onu öptü, Saffron'un dudaklarındaki ıslaklığı yaladı. İticileri yavaşladı, uzun vuruşlarla girip çıkıyor, Saffron'u tamamen çıldırtıyordu. Cylvan yüzünü Saffron'un boynunun kıvrımına bastırды, daha fazla iltifat fısıldadı ve kulağının altını öptü, kıvrımını kemirdi, kendi tutuşu sıkılaştırmadan ve boşalmadan önce, Saffron'un bacaklarının arasına girebildiği kadar derine girdi. Saffron ona güçsüzce küfretti ama aslında onu azarlayamayacak kadar içi boşalmıştı. Onun yerine sadece ağzını aldı ve umutsuzca onu daha fazla öptü.

YUKARIYA DÖNDÜKLERİNDE SAFFRON'UN BACAKLARI ALTINDAN SALLANIYORDU.

Sionnach ve Copper'ın kampüse kadar olan yol boyunca sergiledikleri garip tavırları duyup duymadıklarını ya da kendi aralarında rahatsız edici bir etkileşim yaşayıp yaşamadıklarını anlayamadı. Saffron tüm bu süre boyunca sanki sabah iki kahve içmiş, canlanmış, tazelenmiş ve bir insanın yaşayabileceği her duyguyu aynı anda yaşıyormuş gibi sohbet etti. Temiz gece havası öyle güzeldi ki

Hava ne çok sıcak ne de çok soğuktu; şehrin ortasında olmasına rağmen okyanus kokusunu alabiliyordu; dönüş yolunda bir şeyler içmek için durmak isteyen var mıydı...?

Mairwen'e geri dönen Saffron, Cylvan'ın yatakhanesi için Sionnach ve Copper'dan doğal bir şekilde ayrılmayı nasıl başaracağından emin değildi, ancak Cylvan boğazını temizleyerek ve *reddedilmeyecek bencil prensin* pratik sesini takınarak bunu halletti.

"Benimle yatakhaneme kadar yürüyebilir misiniz Lord Saffron? Size daha önce önerdiğim kitap özel kütüphanemde duruyor."

Saffron gülümsemekten kendini alamadı. Copper, Cylvan'a kısıp ve şüpheli gözlerle bakarken, Sionnach da Saffron'a endişeli bir ifadeyle baktı; sanki Saffron'un başının bir tür belada olduğunu düşünüyorlardı. Ama Saffron her ikisini de esneyerek ve yorgunmuş gibi davranarak geç olduğunu ama eğer çok fazla sorun olmayacaksa Cylvan'ın teklifine minnettar olduğunu söyleyerek geçiştirdi.

"Hiç sorun değil. Gelin, bu taraftan."

Saffron, Copper ve Sionnach'a iyi geceler dileyerek, uzak duruyormuş gibi yapan ve onsuz uzaklaşan kara prene yetişmek için acele etti. Arayı kapattıktan sonra, hemen flörtöz olmamaya dikkat etti, hatta Copper ve Sionnach menzilden çıkana kadar bir şey söylemeyi bekledi.

"Yarın gece benimle yurda kadar yürür müsün? Bu çok Romantik," diye fısıldadı küçük bir gülümsemeyle.

Cylvan hafifçe güldü ve Saffron şaka yapıyormuş gibi başını salladı. "Elbette yapacağım."

"Bunda komik bir şey mi var?"

"Hiç de değil. Bu kadar sevimli olması beni biraz şaşırttı."

"O-oh..." Saffron kızardı. "Kes şunu. Ben sadece küvetine el koymak istiyorum, madem ortalığı bu kadar dağıttın..."

"Elbette," diye içini çekti Cylvan ve Saffron'u şaşırtarak aniden elini tutup sıktı. Saffron'un yüzü daha da ısındı, anında utandı, utandı, kalbi sanki ilk kez başına böyle tatlı bir şey geliyormuş gibi çarpmaya başladı - sanki kütüphane arşivindeki sevişmelerinin kanıtı zaten bacaklarından aşağı damlamak üzere değilmiş gibi. "Kütüphanede birlikte gizlice çalışmakla ilgili bir şeyler tanıdık geliyor, biliyorsun. Nedenini söyleyemem ama. Hmmm."

Saffron omuzlarını birbirine çarparak güldü. "Geçen seferden farklı olan bir şey biliyorum."

"Öyle mi?" Cylvan sırtarak bir parmağını Saffron'un gömleğinin yakasının altına soktu ve solgun tenindeki gül yaprakları gibi olan iğnelere baktı. "Aydınlat beni."

"Daha önce benimle Beantighe Köyü'ne kadar asla yürümezdin."

Cylvan nefesini tuttu, hakarete uğramıştı. "Bu ne cüret. Yürümemiş olabilirim ama seni en az bir kere taşıdığımı çok net hatırlıyorum."

Saffron tekrar güldü. "Şu andan itibaren yürümek istiyorum. Bu şekilde o kadar hızlı gitmiyor."

"Uzun yoldan gidelim. Kıyı kenarındaki patikadan gideceğiz. Hadi, bu tarafa."

Saffron onun peşinden gitti ve ona ayak uydurmak için çekiştirilirken kıkırdadı. Keskin bir sola saparak ağaçların arasındaki yıpranmış bir patikaya girdiler ve kısa süre sonra yeşilliklerin sonuna, denize doğru inen çitlerle çevrili bir patikaya ulaştılar. Saffron bir an durup manzarayı takdir etmek zorunda kaldı, her zamanki gibi ufka doğru ne kadar şaşırtıcı bir şekilde uzandığını görünce büyülenmişti. Ay bu kadar parlak olmasaydı, ara sıra bir yelkenlinin titrek ışığı dışında her yer olacaktı. Gözlerini kapadı, derin derin nefes aldı, atlayıp gece geç saatlerde yüzmek istedi.

"Tüm umduğun bu muydu?" Cylvan kollarını çitin üzerinde kavuşturup Saffron'un durduğu yere yaslanarak sordu.

"Ne, okyanus mu?"

Cylvan yine kıkırdadı. "Okul."

"Ah. Hmm," diye nefes verdi Saffron, arkasına yaslanıp sallanarak yıldızları seyrederken. Derslerini, iyi ve kötü olanları, Ryder Kyteler ve onun vaatleri olan öngörülemez labirentte gezinirken tüm bunları dengelemeye çalışmanın ağırlığını düşündü. Cylvan'la paylaştığı dersi ve sonra Copper'la tek yaptıkları şeyin vahşi yaratıkları aramak için çalılıkların arasında koşuşturmak olduğu dersi düşündü. Bir hafta önce o dersi, yatakhanelerindeki havalandırma deliklerinde yaşayan gökkuşağı perileri için yeni bir oyuk ev aramak için nasıl kullandıklarını. Bir gün sanat derslerinde Sionnach'a katılma düşüncesi ve kütüphanede diğer öğrenciler gibi birlikte çalıştıkları zamanlar aklına gelince gülümsedi. Elini Cylvan'ın parmaklığı tutan elinin üzerine koymak için uzandı. "Bazı kısımlarını diğerlerinden daha çok seviyorum."

"Hangi kısımlarını beğenmedin?" Cylvan soğukkanlılıkla sordu. "Copper'ı mı kastediyorsun? Bana söyleyebilirsin, sır olarak saklayacağımdan emin olabilirsin. Bilgin olsun, ben de ondan hoşlanmıyorum-"

"Hayır, Copper değil," diye güldü Saffron. "Copper gerçekten iyi biri. O da komik ve iyi bir oda arkadaşı." Biraz daha düşündü ve ne kadar konuşmak istediğinden tam olarak emin olamadığı için dudağını ısırdı. Cylvan'ın endişelenmesini istemiyordu, özellikle de etraflarında olup biten onca şeyden sonra. "Ben... Seni başkalarıyla paylaşmak zorunda olmaktan hoşlanmıyorum, kampüste bile. Hepsi size yiyecek bir gibi bakıyor, özellikle de asistanlığını yaptığınız sınıfta. Tanrım, var olan en boş insanlar tarafından söylenen bu kadar çok sıkıcı fikir duymamıştım... *'Cú Chulainn'in sliotar'ı tazının ağzına öyle bir kuvvetle vurduğu söylenir ki, tazi anında ölür - bu şu anlama mı geliyordu*

gerçek anlamda mı yoksa siyasi bir metafor olarak mı alınmalı? Bir canavarın bu şekilde ölebileceğini hayal bile edemiyorum' - Dinleyin! Kesinlikle yapabilirler ve bunu kanıtlayacak yaralarım var! Rich, muhtemelen daha önce hiç fırlatma sopası tutmamış ya da vahşi doğada bir köpek bile görmemiş yüksek bir feyden geliyor..."

Cylvan, Saffron sözlerini bitirene kadar kendini tuttu ve kahkahayı patlatarak korkuluklardan sarkıp aşağıdaki denize doğru uludu. "Tanrılar aşkına, keşke bunu tüm sınıfın önünde söyleseydin! Her birinin Lord Saffron'dan, Alvénia'nın çiçeğinden, vahşi tazıları yenenden korkmasını çok isterdim."

Saffron da güldü. "Belki bir dahaki sefere, eğer beni çok öveceğine ve iltifat edeceğine söz verirsen. Odadaki en zeki, en akıllı, en ilginç kişi olduğumu düşündüğüne hepsini inandır. Hiç şansları olmadığını bilmeliler. Bu, halkla ilişkimizi gerçekten çok daha tatlı hale getirecektir."

"Nişanımız mı? Evde bir nişanlın olduğunu sanıyordum," diye alay etti Cylvan, Saffron'un kur yüzüğünü çimdikleyerek. "Ona verdiğimiz isim neydi? Lord Rockmuncher mı?"

"... Tanrım, aslında hatırlamıyorum. Sanırım Alfidel'de geçirdiğim zaman beni değiştirdi. Artık onun yüzünü hayal bile edemiyorum... kalbimin hızlandığını hissetmek istediğimde aklıma gelen başka biri var."

Cylvan sırttı. "Ne yazık ki kalbini kırmaktan korkuyorum çiçeğim... Kalbimi kimin çarptıracağı konusunda çok farklı tercihlerim var."

"Oh?"

Cylvan sırttı, gözleri muzipti. "Morrígan'da tanıştığım bir beantighe var. Onları bir türlü aklımdan çıkaramıyorum."

Saffron bir kahkaha atarak başını salladı ama bu daha çok yanaklarındaki kızarıklığı gizlemek içindi. "Sanırım hiçbir şey beklememeliyim

Alfidel'in seelie prensinden daha az."

"Ne diyebilirim ki? İnsanlar feylerden çok daha fazla tercih edilir. Daha yumuşak, daha sıcak, daha kibar, daha itaatkâr... Bu da onları yatakta çok daha eğlenceli kılıyor."

"Oh?" Saffron şaşırmış gibi yaptı. "Bilemezdim. Şimdiye kadar sadece yüksek, soylu, son derece zengin Alvényan lordu nişanlımla yattım. Sanırım bu da sizi baştan çıkarma şansımın olmadığını gösteriyor lordum."

"Ben öyle demezdim. Sanki bir sırrın varmış gibi hissediyorum. Sende yumuşak ve insani bir şeyler var."

"Benim yumuşak bir yanımda yok. Lugh'un en derin yerlerinden gelen mermerden oyulmuş kusursuz ve mükemmel bir yüce lordtan başka bir şey olduğumu ima etmeye nasıl cüret edersin!" Bir el aniden ensesini kelepçelediğinde irkildi, Cylvan sıkıp neredeyse bacaklarının bükülmesine neden olduğunda güldü.

"Kesinlikle insan," diye fısıldadı. "Hiçbir yüksek fey boynunun çıplak derisini bu şekilde göstermez, hele ki yakalandığında bu kadar acınası bir şekilde inlemez. Bunun benim gibi yüksek feylere nasıl korkunç ve saygısızca şeyler düşündürdüğünü bildikleri halde yapmazlar."

Saffron döndü, Cylvan'ın boynuzlarından birini tutup aşağı çekti ve çıkardığı şaşkınlık homurtusuna gülümsedi. "Bunlar için de aynı şeyi söyleyebilirim," dedi alçak bir sesle. "Tutunacak bir şey sanırım."

"Kimi bu kadar sert yakaladığına dikkat et." Cylvan karanlık bir şekilde gülümseyerek yaklaştı ve Saffron'u korkuluklara yasladı. "Özellikle de olabileceklere karşı hazırlıksanız."

"Ne ki?" Saffron tekrar çekiştirdi, Cylvan'ın boğazının arkasından gelen derin sesle kalbi hızla çarptı. "Korkmalı mıyım?"

"Dehşete düştüm."

Kollar Saffron'un beline kilitlendi ve yer altlarında kayboldu. Saffron bir kahkaha attı, kollarını Cylvan'ın omuzlarına doladı ve bacaklarını savurdu. Cylvan da onunla birlikte güldü, onu kendine çekti ve kucaklaşmalarını göldeki yatakhanesine doğru çevirdi, bir yandan da Saffron'u bir şeyler saklamakla, nişanlısı, adı ve nereden geldiği hakkında yalan söylemekle suçladı. Yeryüzüne döndüklerinde bile Cylvan suçlamaları susturmayı reddetti, Saffron ağzını kapatıp onu susturmaya çalışırken Saffron'u yatakhanesine doğru çekti. Taş patikadan yukarı çıkıp ön kapıdan geçerken gülmekten ve birbirlerine *sessiz olmalarını, birilerinin onları duyabileceğini, daha dikkatli olmaları gerektiğini* fısıldamaktan *kendilerini* alamıyorlardı. Saffron, Cylvan'ın süitine girdiklerinde bile gülmekten kendini alamadı, hırıltıdan başka bir şey çıkaramıyordu ve nefes almak için kendini duvara yaslamak zorunda kalıyordu.

Ağızları tekrar birbirini bulduğunda, dudak dudağa banyoya doğru tökezlerken parça parça soyunduklarında, yaparken elleri birbirini yokladığında, diğerinin tekrar sessiz olması, dikkatli olması için tısladığında, bu sırada kıkırdayıp baskınlık için savaştıklarında bile. Saffron küvetin kenarına tünemişken ve Cylvan bacaklarını açmış, Saffron'u temizlemek için parmaklarını kullanırken onu emerken bile, Saffron gülümsemesini durduramıyordu. Cylvan'ın boynuzunu çekiştirerek, prensin karşılık olarak şakacı bir şekilde hırladığı her seferde gülüyordu.

Banyoda birbirlerini yıkadıktan sonra Cylvan'ın yatağına çırılçıplak ve zar zor kurulanarak girdiklerinde bile Saffron gülümsemesini engelleyemedi. Kalbi kabarıp saf bir sevinçle dönerken Cylvan'ın üzerine yığıldı, onun üzerine tırmandı ve onu tekrar tekrar öptü. Doymak bilmiyordu. Asla tatmin olmamıştı, bir kez daha tamamen yutulduğunda bile, Cylvan'ın göğsüne sarılıp ağır ağır uykuya dalmıştı.

Belki de dünyada en azından basit bir gerçek vardı: Saffron sonsuza dek Cylvan dé Tuatha dé Danann'a delicesine aşık olacaktı.

UYGULAMA

Saffron'un derslere katıldığı sessiz birkaç gün daha geçirdim.

Bir kahin bulmanın ve onun gözüne girmenin bir yolunu bulmaya çabaladı. Kampüs kütüphanesindeki sınırlı sayıdaki kitapları taradı, hatta *Yüksek Fey Teolojisi ve Zenginlik* profesörüyle normal ders saatleri dışında buluşmaya çalışarak, mümkün olduğunca rahat bir şekilde, kahinler ve peçe büyüsü hakkında konuşmak için ilk seferden daha istekli olup olmayacağını sordu - sadece '*Alfidel'deki insanların böyle tabu soruları bu kadar pervasızca sormaktan daha iyi bildikleri*' konusunda azarlandı; Saffron'un onu böyle küstah sorularla rahatsız etmek yerine geç kalan ödevlerine ve başarısız sınav notlarına nasıl daha fazla odaklanması gerektiği. Saffron onu azarladığı süre boyunca sıkışan boğazını ovuşturdu ve sonunda eşyalarını toplayıp boğazının arkasında biriken kanın tadını alır almaz oradan ayrıldı. Cylvan, Avren'deki cadı avcıları konusunda krallarla bir ilerleme kaydedilememesinin yarattığı hayal kırıklığıyla, Saffron nihayet ona yetişip bu işin peşini bırakması için yalvardığında, şikâyet etmek için elini müdürün odasının kapısına dayamıştı bile. Bunun yerine Sionnach ve Copper'la birlikte Fullam'a akşam yemeğine gittiler ve orada Saffron'a sonu gelmeyen içkiler ısmarlayıp onu o kadar çok eğlendirdiler ki

o kadar uzun süre güldü ki sonunda gözyaşlarına boğuldu çünkü gülmesini durduramıyordu.

O ve Cylvan, yüksek feyler arasında kahinler hakkında yaygın olarak bilinen şeyler hakkında durmaksızın yazıp durdular; zengin ailelerin genellikle kendilerine ait kahinleri olduğu; birçok kasaba ve şehrin, orada yaşayan insanların refahı için ellerinde birkaç tane bulundurduğu; çoğunun standart oralcry uygularken diğerlerinin kehanet, travma iyileştirme, sunak ve tapınak rahipliği, tarihsel dini çalışma ve tavsiye, yeni kahinlere akıl hocalığı gibi konularda uzmanlaştığı vb; Ayrıca her yarı-insan, yarı-fey'in kahin olmasının beklenmediğini, ancak zenginlikleri doğal olarak seyretiltiğinden ve oralcry uygulamaları kuraklık yapmak için bir nedenleri olmadığından, başka yerlerde nadiren fırsat verildiğini tartıştılar. Sorumlulukları büyük ölçüde farklılık gösterse de, tamamen feyli kahinler de vardı. Birçok saray mensubu, politikacı, dini lider ve en geleneksel uygulamayı yapan kahinler sadece yarı-insanların eğitim almasına ve uygulama yapmasına izin verilmesi gerektiğini iddia ediyordu; diğerleri ise yarı-insan olan herkesin uygulamadan tamamen uzaklaştırılması gerektiğine inanıyordu ve Saffron nereye bakarsa baksın fey politikasının her alanında ne kadar çok çekişme olduğuna inanamıyordu. Belki de bu kadar şaşırmamalıydı.

Ancak sonunda bellek iş parçacığı konusunu açtıklarında Saffron bir zamanlar tam da bu konuda uzmanlaşmak üzere kahin olmak için eğitim alan birini tanıdığını hatırladı mı? Taran Mac Delbaith'in isteği üzerine Saffron'un zihninde parmaklarını dolaştıran yarı insan, yarı fey küçük bir pislik. Ama Saffron, Saffron'un anılarıyla yaptıkları için özür dilemiş olsalar bile, Eias Lam'ın onların kurtarıcısı olması gerektiğinden emin değildi. Saffron onları bulabileceklerinden bile emin değildi, çünkü hem Magnin hem de onlar Ostara'dan beri Taran kadar sessiz kalmışlardı.

Bu arada Saffron, Balor'un Baba Yaga'dan henüz bir mektupla dönmediğinin giderek daha fazla farkına vardı. Cylvan başka bir saray kargasını kullanarak Müdire Elding'e bile yazdı ve önceki haftalarda yaşlı nineye hiçbir şey olmadığına dair güvence aldı. Belki de Balor onunla geçirdiği zamanın tadını çıkarıyordu. Belki de kampüse gidip gelirken dikkati dağılmıştı. Belki de kötü zamanlamanın kaygısını kurban etmesinden başka bir şey değildi. Ama Saffron'un sinirleri yatışmayı reddediyordu. Eğer kurak anneannesinin bilgece sözlerine ihtiyaç duyduğu bir an varsa, o da o andı. Üçüncü bir mektup gönderme girişiminde de bulunmayacaktı ve kuşun geri dönmediği her seferinde kendini daha da kapana kısılmış, daha da boğulmuş hissediyordu.

Kahinlerle ilgili sohbet koyulaştığında, Saffron familiarlara odaklandı. Cadı aileleri, insan dünyasında veya kurak büyüde nasıl kullanıldıkları. Bir zamanlar Morrigan'da yaptıkları gibi Cylvan ile kampüs kütüphanesinde gizlice geceler geçiriyor, zaman geçtikçe birlikte görülme konusunda daha cesur davranıyordu. Ama zaten bildiği gibi, kampüs kütüphanesi onun için yararlı hiçbir şey sağlamıyordu. Saffron'un isteği üzerine yasak bölümü araştıran Sionnach'ın bile sunabileceği bir şey yoktu. Cylvan'ın Milli Kütüphane'ye giriş izni sona ermişti ve soru işaretleri yaratmadan yeni bir talepte bulunabileceğinden emin değildi. Saffron sıkışmıştı.

Sonunda bir ardıç kuşu bacağına bir parşömen takarak geldiğinde, Saffron bakmaya gerek kalmadan kimin gönderdiğini anladı. Ryder'dan bir not, Saffron'un ne zaman tekrar ziyarete geleceğini soruyordu. Saffron "Artık yardımınıza ihtiyacım yok Bay Kyteler, ihtiyacım olan her şeyi zaten buldum" diye cevap yazmaktan başka bir şey istemiyordu ama bunun yerine içini çekti ve acı bir şekilde yazdı: *Birkaç gün içinde sizi tekrar görmeye geleceğim.*

Belki de harabelerde yaşayan yarı insan bir insan vardı ve ona sorabilirdi. Belki de Ryder, o kadar dayanılmaz olmasına rağmen

Saffron'un elde ettiği ipucuyla bir nebze olsun yardımcı olabilirdi. Bir cadı işareti hakkında hâlâ bir fikri olmasa bile, adam en azından Fiachra'yı tanıma büyüünün nasıl yapılacağına dair bir ışık tutabilirdi.

Eğer bu olmazsa, Saffron en azından Günişığı'nın neden Ryder'dan çok Akasya Kyteler'e benzediğini sorma şansını elde edebilirdi.

SAFFRON KELIMELERİ ÇEVİRDİKTEN SONRA KARGA DEFTERİNE BİR şEYLER KARALADI
Prensini ani bir istekle telaşlandırmamak için son derece masum, açık ve kısa olduklarından emin olarak kafasında tekrar tekrar düşündü.

Bugün okuldan , hiç hoşlanmadığınızı bildiğim bir kurtçukla bazı ek tabu araştırmaları yapmak üzere ayrılıyorum. Söz veriyorum bu akşamki galaya yetişeceğim. Kolyemi de takıyor olacağım ve ısınırsa cevap vereceğim. Seni seviyorum.

Cevabın gelmesi birkaç dakika sürdü ve Saffron cevap olarak hangi kelimelerin geleceğini beklemeye başladı. Rahatlatıcıydılar ve Saffron onları okudukça kuzgununa biraz daha aşık oldu.

DIKKATLİ OLUN. BİRBİRİMİZİ TEKRAR GÖRDÜĞÜMÜZDE ÖĞRENDİĞİN HER şEYİ DUYMAK İÇİN SABIRSIZLANIYORUM. O KURTÇUĞUN SANA VERECEK BİR şEYİ OLMASA BİLE CESARETİN KIRILMASIN, BİZİM ARAYIşIMIZ DAHA BITMEDİ. İLHAM GELDİĞİNİ HİSSEDERSEN, SENİ NE KADAR ETKİLEDİĞİMİ VE HER İHTİYACINI NE KADAR İYİ KARşILADIĞİMİ O ADAMIN YÜZÜNE VURMAKTAN ÇEKİNME.

BU GECE SENİ GÖRMEK İÇİN SABIRSIZLANIYORUM. PARTİ BAşLAMADAN ÖNCE SANA TECAVÜZ ETMEM İÇİN ZAMANINDA DÖNMEYE ÇALIş.

SENİ SEVİYORUM.

Sözler bittikten bir süre sonra Saffron'un ametisti sıcak bir şekilde parladı ve karşılığında onu tutarak kendi kendine gülümsedi. *Teşekkür ederim. Yakında geri döneceğim.*

RYDER'A TAM OLARAK NE ZAMAN ZİYARET EDECEĞİNİ SÖYLEMEMESİNE RAĞMEN adam o sabah kulübede Saffron'ı bekliyordu. Bu manzara karşısında kaşlarını çatı, bir yanı Ryder'ın geldiğinden haberi bile olmadan kulübenin az sayıdaki kitaplarını karıştırmayı umuyordu. Hemen geri dönüp önce Letty'nin kulübesini ziyaret etmeyi düşündü ama sonra içini çekip kaderine razı oldu. Fiachra bu karardan hiç hoşnut değildi ve her fırsatta Saffron'un kulağını çekiştirerek onu protesto ediyor, sonunda da inatla kulübenin çatısındaki sazın üzerine oturmak üzere gidiyordu.

Ryder ön kapının dışında oturmuş, bir elinde oyma bıçağıyla uzun, eğik bir dalın üzerine eğilmişti. Bıçağın tahtada çıkardığı küçük sesler Saffron'u yaklaştırdı ve daha yakından görebilmek için Boann'un arkasından çekildi. Ryder botlarını yere vurduğu anda başını kaldırdı ve Saffron düşünmeden önce gülümsedi. Ah-belki de hâlâ bazı beantighe alışkanlıklarını sürdürüyordu. Kendi kendine lanet okudu.

Ryder gülümseyerek karşılık verdi, neşeli ve içten bir gülümsemeydi bu, Saffron'ı hazırlıksız yakalamıştı.

"Günaydın majesteleri," diyerek ayağa kalktı ve Saffron'un ceketini almak için elini uzattı. Saffron bir an tereddüt ettikten sonra omuz silk, sonra da aşırı ısınmayacak kadar serin olduğu için soru sordu. Ama Ryder'a soru sormaktan nefret ettiği için itaat etti. Daha fazla beantighe davranışı.

Ama sonra Ryder, Saffron'a yukarıdan aşağıya bakarak kaşlarını çatı ve Saffron da kaşlarını çatı.

"Prensin seni süslü küçük bir evcil hayvan gibi giydirmeyi seviyor, değil mi? Sanırım daha kimse onun olduğunu bilmeden sana hava atıyor."

"Nasıl giyindiğimin nesi yanlış?" Saffron kendine bakarak sordu. Deri tozluklar; belden kıvrılan açık mavi, yüksek yakalı bir tunik; metal yapraklı dantel iğneleri olan cilalı deri botlar. Belki de Ryder'ın ne demek istediğini biliyordu. "Benim... daha gündelik bir şeyim yok," diye homurdandı. Neden olsun ki? Her gün ne yapması gerektiği düşünüldüğünde, *ormanda insan asilerle buluşmaktan* çok daha farklı şeyler yapması gerekiyordu.

"Bir dahaki sefere senin için bir şeyler getireceğim," diye söz verdi Ryder. "Böylece buradayken daha rahat edebilirsin. Ve böylece seni gördüklerinde herkesi korkutmaktan vazgeçersin. Tanrım, geçen sefer Breton'un tüm grubuna yolda saldırana kadar cazibeni çıkarmadığın için çıkardığım dedikodular."

"Sadece takmaya alıştım," diye homurdandı Saffron. Bu düşünceyle göğsünü sıvazladı, ametisti çıkarma düşüncesinden nefret ediyordu ama Ryder ona sıkıntı vermeye devam edecekse onu takmaya devam etmek istemiyordu. "Ayrıca bana majesteleri demeyi bırak. Bana sadece adımla hitap et."

"O zaman bir dahaki sefere senin için daha rahat kıyafetler alırım, *Saffron*. Böylece ormanda böyle titiz bir şey gibi görünmezsin."

"Ben-!" Ama sonra Ryder oyulmuş dalı ona doğru uzattı. Saffron neredeyse onu kapacaktı, kızgınlıkla ikiye bölmek ya da belki de onunla ona vurmak istiyordu ama sonra ne olduğunu anladı ve dürtüsü dişlerinin arkasında kenetlendi. Yağlanmış ve parlatılmış kavisli bir uzun yay, oyma desenlerin katmanlarından Ryder'ın kendi kestiği yepyeni bir dal olmadığı anlaşılıyordu. Bu

Breton'un çalınan yaylı ya da Diana'dan çaldığı kılıçtaki işaretlere benziyordu.

"Bu...?" Meşe ya da belki akçaağaçtan yapılmış olan bu silahın elinde ne kadar hafif olduğunu hissederek sözünü kesti. Dışındaki kırmızımsı kahverengi lekeden bunu anlamak zordu ama kabzaya oyulmuş yaprak deseni kesinlikle meşeye benziyordu. En küçük ayrıntısına kadar süslüydü, üst ve alt uçtaki delikler bile ipin ilmeklenip çekileceği yapraklar şeklindeydi.

"Yaz Ortası Oyunları'nda açılış atışını senin yapmanı istediklerini duydum. Ama okçuluk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Saffron kaşlarını çattı. "Peki bunu tam olarak nasıl duydun?" diye sormayı boşuna olduğunu bilerek es geçti.

"Sana bunu söyleten ne? Okçuluk hakkında çok şey biliyorum."

Ryder bir kaşını kaldırdı, sonra yayı işaret etti. "Devam et o zaman."

Saffron'un kaşları daha da çatıldı. Yayı sıkıntıyla salladı. "İp yok. Kırık bir yayla nasıl bir şey kanıtlayabilirim ki?"

"Tanrılar yukarıda. Tam düşündüğüm gibi," diyerek güldü Ryder ve ona yaklaştı. "Sana göstermeme izin ver, tamam mı? Her zaman bu kadar inatçı olmak zorunda değilsin. Çok yorucu olmalı. Bir sabah için fey rolüne ara ver. Senin için güzel bir mola olabilir."

Saffron, utançtan yanaklarının kızarmasından nefret ederek nefesinin altından homurdandı.

"Görünüşe göre *size de teşekkürü* bu kadar çabuk unutmayı öğretmişler."

"Teşekkür ederim!" diye haykırdı içgüdüsel olarak, kaşlarını çatmadan önce. Ryder memnun gülümsemesini engelleyemedi ve kemerindeki küçük bir keseden sarmal bir ip çıkardı. Parmaklarının bir hareketiyle ipi çözdü ve uçlarından birinde bir halka aradı.

"Şuradaki sap çok eski, cephanelikte buldum; bu kiriş ise yepyeni, o yüzden başlangıç için biraz sıkı olabilir. İşte, sana nasıl dizileceğini göstereceğim."

Saffron sapı geri alarak Ryder'ın ipin bir ucunu süslü oymalı uçtan geçirmesini izledi, sonra dönerek ahşap kirişi botunun iç kıvrımına . Esnek ahşabı aşağı doğru çekerek, ikinci ilmeği karşı ucun üzerinden geçirip yerine çentik atacak kadar bükerken ön kollarındaki kaslar gerildi. O kadar kolay hareket ediyordu ki Saffron istemeden de olsa hipnotize olmuştu.

"Sakin ol," dedi. "Dikkat ediyor muydun?"

"Görecek pek bir şey yoktu."

Ryder sırtıttı, sonra da Saffron'un hayal kırıklığına uğramasına rağmen ipi çıkarıp yay sapıyla birlikte ona uzattı. Saffron şaşkınlık içinde her ikisini de tuttuktan sonra oflayıp puflayarak aynı adımları kendisi için atmaya başladı. Ryder'ın gösterdiğinden daha zordu, özellikle de karşı uca çentik atmak için tam olarak doğru açıyı bulmakta zorlandığı için, birden fazla kez yanlış çekip yay milini çalıların içine yüz metre fırlattı. Beantighe Köyü'nde yiyecek azaldığında avlanmak için zaman zaman bu yaylardan bulundurduklarından, yay kullanma konusunda tamamen deneyimsiz bile sayılmazdı ama kendisi hiç yay kullanmamıştı. Hiçbir zaman isabetli bir atış yapmak zorunda bile kalmamıştı. Ama bu bahaneleri Ryder'a karşı kullanacak değildi, o da aptal aptal güler ve bunun uzun süre yüksek bir fey gibi davranmakla ilgili olduğunu iddia ederdi.

Saffron sonunda yay kırılıp yüzüne çarpınca pes etti, dudağı yarıldı ve Saffron öfkелendi. Ryder elini tutup geri çekmese onu ormana fırlatacaktı, o kadar gülüyordu ki dizlerinin üzerine çöküp

nefesini tuttu. Saffron'un denemeye devam etmesi için ısrar etmek yerine, sonunda ipi kendisi gerdi ve Saffron kaçamadan onun elini yakaladı.

Dudağındaki kanı yalayarak adamı kulübenin arka tarafına kadar takip etti; burada küçük açıklığın kenarındaki ağaç dallarından bir avuç tahta levha sarkıyordu.

"Oh," dedi Saffron şaşkınlıkla. "Sen... bunu gerçekten çok düşünmüşsün."

Ryder onu yerine çekti, yayı ve baykuş tüyleriyle kaplı bir oku uzattı. Arkalarında, Fiachra küçük bir onaylamama sesi çıkardı.

Ryder, "Pozisyon alın," diye talimat verdi.

"Pekala. Sen kazandın. Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"O zaman pozisyonun ne olduğunu *düşünüyorsan* gir, ben de seni doğru yöne iteyim."

Yayı bir eline alan ve diğer eliyle bir parmağını ipin üzerine geçiren Saffron, Ryder *hmmm*'layarak kemerini yoklamadan önce yayı ancak birkaç santim geriye çekti.

"Neredeyse unutuyordum," dedi ve Saffron'un elini tutup deri bir başparmak eldiveni ve bileklik taktı. Ryder dirseğinin altındaki ipleri bağlarken Saffron utanç dolu bir sessizlik içinde onu izledi, sonra Saffron'a devam etmesini işaret etti.

Saffron ağaçların arasında asılı duran en yakın odun parçasına odaklandı, bilmiş elleri aniden içeri kayarken nefesini tuttu, yay kirişinin dirseğini daha yükseğe vurdu, kabzayı kavrayışını düzeltti, elinin kabzaya oturduğu yeri ayarladı, sonra okun ucunu görerek hedefi tam olarak nereye yerleştirmesi gerektiğini gösterdi. Saffron her şeyi Ryder'ın söylediği gibi yaptı, tekrar geri çekmeden önce oku salladı, ancak oku bıraktığında yine ıskaladı.

Ryder hiçbir şey söylemedi ve tekrar denemesi için başka bir ok uzattı. Sonra tekrar ve tekrar, Saffron her seferinde oku ormana doğru fırlattı. Dördüncü denemede, Ryder sonunda açıkça dizginlenmiş bir kahkaha attı ve Saffron ona oyma yayla vurdu.

"Yardım etmiyorsun!" diye ısrar etti. "Okçuluk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi!"

"Biliyorum!" diye ısrar etti sırıtarak ve ellerini kaldırdı. "Neden tek ustalaşacağını ki? İlk başladığında bir şeylerde kötü olmakta sorun yok."

"Benim için değil." Saffron bir ok daha atmak için elini uzattı ama hiç ok kalmamıştı.

Ryder ağaçlara doğru başını sallayarak, "Gidip senin vurduklarını almamız gerekecek," dedi. Saffron homurdanarak yayı çimlere bıraktı ve tam da bunu yapmak için ilerledi.

İki saat daha atış yaparak, toplayarak, atış yaparak, toplayarak geçirdiler, sonunda Saffron'un sabrı taşıtı ve parmağına hematit halkayı takıp hedefin üzerine bir ogham dairesi çizerek hile yaptı, sonra da Ryder ona hile yapmanın ne kadar yanlış olduğu konusunda mırıldanırken okun uzunluğu boyunca bir yardımcı stel çizdi. Saffron onu görmezden geldi, daha çok işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu. Ok hedefin çemberine tam ortasından saplandığında bir kahkaha attı ve kıkırdarak başını sallayan Ryder'a küstahça sırıttı. Saffron daha fazla stel, daha kurak daireler oydu, artan bir güvenle her bir tahta parçasına ok üstüne ok attı.

"Sanki açılış töreninde de bunu yapmana izin vereceklermiş gibi davranıyorsun," dedi Ryder, çimlerin üzerindeki çantasından bir ögle yemeği ikramı çıkararak. "Bu şekilde hiçbir şey öğrenemezsin."

"Bana izin verebilirler," diye karşı çıktı Saffron, yayı evin kenarına dayadı ve iç çekerek çimlere çöktü.

Yemeğe ara veren Saffron, Ryder'ın Saffron'ın omzunda oturan Fiachra'yla arkadaş olmak için defalarca girişimde bulunmasıyla eğlendi, ancak Fiachra ikramlarla bile ikna edilemedi. Yemeğini sessizce yedi, Ryder'ın tekrar tekrar reddedilmesine izin verirken, adamın eline her yapıştığında ona kurutulmuş et parçaları sunarak baykuşun davranışını kesinlikle teşvik etmedi.

Saffron ikisine de sataşmadığı zamanlarda gözlerini ağaçların arasına dikiyordu. Kuşları, esintiyi, sincapların ve saksağanların cıvıltılarını dinliyor, bunun ona verdiği iç huzuruna engel olamıyordu. Mairwen de orman konusunda haklıydı; yatakhanesinin penceresinden de benzer şeyler duyabiliyordu ama bu konuda bir şey... farklıydı. Rahatlatıcı olmaktan ziyade neredeyse tedirgin edici bir şeydi. Belki de Mairwen'in yanında bu sesleri duyduğunda hep Lord Saffron, yüce fey, Alvénya'dan gelen ziyaretçi olarak duyuyordu. Ama orada, kurak büyü hakkında kitaplar barındıran gizli kulübenin gölgesinde otururken, Saffron'u büyüğü olmadan tercih eden, harabelerin cephaneliğinden eski bir yayı çıkarıp temizleyen ve bütün sabahı Saffron'a onu nasıl kullanacağını göstererek geçiren bir insanın yanında otururken, Saffron kendini yeniden... normal hissetti. Hatırlayabildiğinden daha uzun bir süredir ilk kez her şeyin normale döndüğünü hissetmişti. Neredeyse Beantighe Köyü'ne geri dönmüştü, aynı fikirde insanlarla çevriliydi ve onların arasındayken saklanmak konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Ryder, "Çok fazla iç çekiyorsun," diye yorum yaptı. Saffron tekrar iç çekti.

Bu konuda konuşmak istemedi. Özellikle de o adamla. Sandviçinden bir ısırık daha aldı, kendini açıklamak için başka bir neden arıyordu.

"Artık çimlerde oturup kuşları dinlemek için çok fazla fırsatım olmuyor," dedi, doğruluk ve çok fazla şey söylememek arasındaki çizgide dolaşarak. "Morrígan'da sadece bir beantighe olduğum zamanlar,

Gerçi... tüm boş zamanlarımı böyle geçirirdim. Ormanda dolaşır, bulduğum vahşi feyleri çizer, ağaçların arasında sadece benim patikaları ezberlerdim. Bunu ne kadar özlediğimi hiç fark etmemiştim, ta ki... sanırım özleyene kadar."

"İşiniz başınızdan aşkındır herhalde." Ryder başıyla onayladı. İlk kez Saffron'un durumuna sempati duyan bir şey söylüyordu, alaycı ya da başka bir şeyle boyanmamıştı. "Onunlayken nasıl oluyor da kendini hiç kafesteki bir kuş gibi hissetmiyorsun?"

"Prens Cylvan hakkında konuşmayacağım," diye yineledi Saffron. Ve Ryder onu kaç kez yemlemeye çalışsa da aynı şeyi tekrarlamaya devam edecekti.

"*Onlarla* kafesteki bir kuş gibisin o zaman. Yüksek fey," dedi Ryder gözlerini devirerek ve çimlere uzanarak. Kollarını başının arkasında kavuşturdu ve güneş yüzünü ısıtırken gözlerini kapattı. "*Gelenekleri, vahşi atalarının köklerini ve elementlerle olan bağlantılarını*, özellikle de o çok övdükleri elemental büyüye sahip Sídhe'leri onurlandırmak için o kadar büyük bir gösteri ki... ama içlerinden herhangi biri ne sıklıkla sadece...?"

"Gerçek vahşi doğada dolaşmak mı?" Saffron kıkırdadı. Elinde değildi. "Taş döşeli bir yol olmadığı sürece pek sık değil. Böylece ayakkabıları kirlenmez."

"Ve sadece bir piknik sepeti ve bir şişe şarap varsa."

"Ve doğal çevreyle bütünleştiklerini hissetmeleri için en çiçek işlemeli kıyafetlerini giymeleri gerekiyor. Ama saçlarına bir böcek ya da yaprak düştüğü anda..."

Ryder güldü, sonra da Saffron güldü. Bir yanı kendini kötü hissetti ama başka bir insanla bu kadar açık, bu kadar yalın konuşmanın getirdiği özel bir rahatlama vardı. Beantighe Köyü'ndeki arkadaşlarıyla bunu her zaman yapabilmmişti. Belki de

önüne gelene kadar bu tür kolay konuşmalar için ne kadar çaresiz olduğunu fark etmedi.

"Letty ile ilgilendiğin için teşekkürler," diye devam etti, bir parça kırılabilirlik göstermeye karar vererek. "Ben... geçen sefer bunu tam olarak söylediğimi sanmıyorum. Ona çalışabileceği kitaplar gibi yapacak şeyler sağladığınız için de teşekkür ederim. Sanırım bitki büyüsü konusunda gerçekten yetenekli."

"Letty bir bebek," diye iç geçirdi Ryder. "Ancak onun kadın olmayan kız arkadaşı tam bir bela kovanı."

"Sen olduğun sürece Nimue zararsızdır."

"Ben kesinlikle zararsızım. Bu ağaçların diğer tarafında tuttuğun arkadaşlarınla kıyaslandığımda ben neredeyse küçük, kabarık bir karahindibayım."

Saffron tekrar başını salladı. Bir yanıt düşünmek için zaman kazanmak amacıyla ısıracağı yiyecek kalmamıştı, bu yüzden biraz daha yavaş çiğnedi.

"Tüm yüksek feyler bu kadar kötü değildir." İçgüdüleri ona bunu söylemesini söylememişti ama yine de kelimeler ağzından kaçmıştı. Onları durduracak hiçbir şey yoktu.

"Dur tahmin edeyim-"

"Sadece Prens Cylvan'dan bahsetmiyorum," diye araya girdi Saffron. Aynı zamanda Sionnach, Copper ve Luvon'dan, hatta bir dereceye kadar krallardan da bahsediyordu.

"Ama siz de onun hakkında konuşuyorsunuz."

Saffron dudaklarını birbirine bastırdı. Ama geri ısırmadı. "Evet, öyle. Ve ne zaman bir şey söyleyen onu savunmaya devam edeceğim, kaç kez onun hakkında kötü konuşmamı sağlamaya çalışırsan çalış."

"Neden?"

"Çünkü bunu haksızlık olacağını düşünüyorum."

"Prensiniz şimdiye kadar ne tür bir şey yaptı? Hayır, bırak da bitireyim." Saffron tartışmaya çalışırken Ryder dirseklerinin üzerinde doğruldu. "*Senden başka* beantighler için ne tür bir şey yaptı?"

Saffron alay etti. "Beantighe Köyü'nün yakılıp yıkıldıktan sonra Morrígan'da bu kadar çabuk ve bu kadar iyi bir şekilde yeniden inşa edilmesinin tek sebebi o. Bu da orada yaşayan insanların hayatlarını büyük ölçüde iyileştirdi. Ayrıca Letty, Hollow ve Nimue'nin saraydan kendi istekleriyle ayrılmalarına izin verdi, oysa teknik olarak onların patron-efendisiydi ve kalmalarını talep edebilirdi. Unuttuysanız diye söylüyorum, buranın nerede olduğunu da biliyor ama yine de hepinizin burada özgürce kalmanıza izin veriyor."

"Elbette. Peki ya sarayda yaşayan beantighler?" "Ne olmuş onlara? O-"

"Onların hayatlarını iyileştirmek için ne yapıyor?"

Saffron kaşlarını çattı. "Ben yokken tam olarak ne yaptığını bilmiyorum-"

"Aynen öyle. Çünkü senin görmediğini biliyor. O yüzden görmüyor. Sen de benim kadar iyi , çünkü ayrıldıklarında oradaydın - konuştuğumuz gibi, prensinin kendi sarayındaki sefil hayatlardan kaçıp buraya sığınan pek çok insan var. Mairwen Akademisi'nin kampüsündeki sefil hayatlardan kaçan insanlar da var, hatırlatmama gerek var mı, aylardır derslere giriyor. O beantigheler için lütfu nerede? Yoksa sadece şahsen tanıdıklarınız için mi?"

"Tek başına ne yapması gerekiyor?" Saffron sert bir sesle konuştu.

"O Alfidel'in Prensi, Saffron. Başka kimin yapabilecek gücü var ki? bir şey var mı?"

"Elini sallayıp büyük, kapsamlı değişiklikler yapamaz. Öyle olsa bile, bu zulmün duracağı anlamına gelmez. Yeni bir yasa yazıp 'insanların hayvanlarla birlikte olması gerekmiyor' diyemezsiniz.

beantighes anymore'!" Kelimeler ağızından yuvarlandı, engellenemez ve durdurulamaz bir şekilde. "Çünkü o zaman ne yaparlardı? Nereye giderler? Koruyucu aileleri dışında hiçbir bağlantıları yok. Yüksek feylerin onları dürüstçe barındırmak ya da istihdam etmek için hiçbir sebepleri yok. Olsa olsa hepsini gidecek hiçbir yeri olmayan kimsesiz çocuklar gibi bırakır ve hepsi tıpkı bunlar gibi harabelerde mülteci olarak yaşamak zorunda kalır. Bu, Prens Cylvan'ın saraya girip beantighehood'u yasadışı hale getirmesi kadar basit değil. Morrigan'ın kampüsünde pek çok acımasız, yasadışı şey oldu ama hiçbir sonuçla karşılaşmadılar çünkü bir şeyleri *yasadışı* hale getirmek, onu uygulayacak bir sistem yoksa hiçbir şey ifade etmez."

Bu onu nefessiz bıraktı. Yıllardır, hatta belki de tüm hayatı boyunca kelimelere dökmeden içinde tuttuğu hayal nereden geldiğini bilmiyordu.

Bu kelimeleri bir araya getirmek. Bırakın yüksek sesle söylemeyi. Ama

ilk kez Ryder'ın söylediği her şeyin, yaptığı her şeyin, görünüşte adamın niyeti iyiiken onu neden bu kadar sinirlendirdiğini gerçekten dile getirebilmişti. Bunlar Saffron'un kabul ettiği, Saffron'un ilham verici bulunduğu şeylerdi. Bir olmak istediği şeylerdi. Ama Ryder'ın bu konuda 'insanları sözleşmelerinden çıkarmak' kadar kolaymış gibi konuşması, adamın Fjornar'da beantighe olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Gerçekten de ayaklarını basacak bir yeri olmayan bir buluntu olup olmadığını.

Ulusal Kütüphanenin bodrumundaki portreyi ve bunun Ryder'ın geldiği yerle ilgili olarak aslında çoğu konuda yalan söylediğini nasıl ima ettiğini düşününce kalbi küt küt atmaya başladı. Saffron'un ağız bir anda adamı suçlamak için açıldı ama sonra yavaşça tekrar kapattı. Ryder'ın Günişini'nı bulmaya ne kadar niyetli olduğunu ve Günişini'nın Ryder'dan uzaklaşmaya ne kadar niyetli olduğunu hatırladı. Onun hakkında tek bir şey bile konuşamayacak kadar korkmuştu, sadece

Perdenin arkasından kaybolmak ve gelse bir daha kimseyle konuşmamak istiyordu. Saffron'ın Ryder'ı o anda ve orada suçlamalarla parçalamasını tek şey buydu.

Yine de Saffron hiçbir şey söyleyemedi.

"Prens Cylvan'ı yardımsever , zalim ve kaba olmakla suçlayıp duruyorsun ama aslında o senden çok daha fazla yardımcı oldu." Saffron bu sözlerin birazcık da olsa canını yakmasını umuyordu. "Daha geçen gece beni Avren Ulusal Kütüphanesi'ne sokmayı başardı, orada peçe büyüğü ve yemin etme üzerine kitaplar bulduk. Artık cadı işaretimi almak için nereye gideceğim konusunda bir fikrim bile var."

Ryder Saffron'a sessizlikle karşılık vererek onu şaşırttı. Saffron onun gözleriyle karşılaşma düşüncesiyle aniden tedirgin oldu, bu yüzden göz göze gelmedi, sadece çimlere daireler çizdi.

"Öyle mi?" Ryder sonunda sordu. Saffron başını salladı. "Peki tam olarak ne öğrendin?"

Saffron ona kahinlerin perdeyle nasıl konuşabildiklerini, onunla nasıl iletişim kurabildiklerini, hatta geleneksel olarak yemin etmek amacıyla perdeyi ilk açanların onlar olduğunu anlattı. Ryder sessiz kaldı ama Saffron onun gözlerini üzerinde hissetti. Saffron ciğerlerinin içeriden sıkıldığını düşünene kadar daha ağır, daha keskin hale geldi.

"Peki şimdi ne yapacaksın?" Ryder sonra sordu. Belki de Saffron onun yakışıklı gülümsemesine kendini kaptırmadığı için, adamın ses tonundaki keskinliği korumak için nasıl mücadele ettiğini hissetti.

"Bir hayvanı nasıl tanıyacağımı öğrenmek istiyorum," diye cevap verdi ve kulübenin köşesine yakın yabani bir böğürtlen çalısına saldırmakla meşgul olan Fiachra'yı aramak için döndü.

"Ne yani, uçmayı bile sevmeyen bir kuşu tanımak için mi?" Ryder sordu.

"Peki uçmaktan korkması kimin suçu?" Saffron ağzını kapatmaya zorlamadan önce tersledi. Derin bir nefes aldı. "Neden bu kadar kızgınsın? Heyecanlanman gerekirdi. Bir keresinde bazı bilgileri kendi başıma bulmam gerektiğini söyleyen sendin. Sonunda ben de katkıda bulunabiliyorum."

"Evet, sevgili prensinizin peşinde, yüksek bir fey kütüphanesinde bulduğunuz bir şey-"

"Kısıtlı arşivlerin neye benzediğini biliyorum!" Saffron ona adeta hırladı. "Kyteler Harabeleri'nin altındaki bir arşivde haftalar geçirdim! Bir kitabın gerçek mi sahte mi olduğunu nasıl anlayacağımı biliyorum. Sadece Cylvan bana gerçekten yardımcı olduğu için kızgınsın - senin oynadığın oyunlar olmadan."

"Beni sınama, Saffron," diye hırladı Ryder. "Ben isteyeceğin son kişiyim-"

"Beni korkutmuyorsun Ryder Kyteler," diye tısladı Saffron. "Günüşiği uzun zaman önce sana düşman oldu ve gördüğüm kadarıyla bunu gayet iyi başardı. Bütün bir yılı Morrigan Akademisi'nde senin gibiler tarafından bulunmadan yerleri silerek geçirdi."

Ryder hızlı hareket etti. Saffron geriye doğru irkildi ama bu yeterli değildi. Ryder onu tuniğinin önünden yakaladı, kumaşı yırttı ve Saffron'u yüzüne doğru çekti.

"Seni böyle düşündürüyorlar!" diye bağırdı. Yumruğu Saffron'un cebine girdi ve ametistini kaptı. Saffron onu geri almaya çalıştı ama Ryder zinciri kopararak onu çekip aldı. Saffron ellerini tekrar uzattı ama Ryder parmaklarını Saffron'un bileklerine doladı ve başının üstündeki çimenlere çarptı. "Sana güzel giysiler giydirip gerçekte kim olduğunu gizleyen bir cazibe verdiler - seni galalarına ve sınıflarına aldılar ve şimdi onlardan biri olduğunu sanıyorsun! Hepimizden daha akıllı ve daha iyi, mi! Sen ipek çarşaflarda uyurken ve

Günde dört öğün yemek yiyorsun, koruman gereken insanlar aç ve hasta! Yine de beni kıskançlık gibi önemsiz bir şeyle mi suçluyorsun? Gece Prensi'ni kıskandığımı mı düşünüyorsun - onu üzecek bir şey yaptığın anda kaydettiğimiz her ilerlemeyi yok edecek olan o kötü fey lordunu? Gözlerimin içine bak ve bana kimin daha *kıskanç* olduğunu söyle, Saffron! Yoksa neden tek bir hata yapmaktan bu kadar korkuyorsun! Kusurlu olmaktan!"

Fiachra çığlık attı, Ryder'a çarparken pençeleri parladı ve Ryder bir kolunu geri atıp onu çimlere savurana kadar çığlık atarak saçlarını yırttı. Saffron ona küfretti, kendini ileri geri atarak kurtulmaya çalıştı ama Ryder hiçbir şey söylemedi. Baykuşun gagasındaki ametisti kapıp gökyüzüne doğru havalanmadan önce yerinden oynamış tüylerini silkeleyerek kendini tekrar düzeltmesini izledi. Saffron onun gidişini şaşkınlıkla izledi, gözlerinin arkasındaki yaşlar yüreğini yakıyordu.

"Bırak beni-!" Ryder'ın ağırlığı altında kıvranarak emretti. Boğazındaki sıkışma geri döndü; bileklerinden tutulmuştu. Elleriyle mi, kelepçelerle mi, bilmiyordu ama hareket edemiyordu. Kısıtlanmıştı. Kalbi daha sert, daha hızlı atıyor, bacaklarını tekmeliyor ve vücudunun üst kısmını çırpıyordu. "Bırak beni, Ryder! Bırak beni!"

"Büyün serbest kalıp çıkan herkesi katlettiğinde prensin nerede olacak?" Ryder alçak sesle sordu ve başparmağını Saffron'un ön kolundaki yara izlerine bastırarak Saffron'un gözlerini yaşarttı. "Bir gün onun kaprislerine boyun eğmeye çalışırken çok bunaldığında ve bunu hak etmeyen birine zarar verdiğinde? Daurae Asche'yi düşün. Mairwen'de edindiğin arkadaşları düşün. Sonra ne olacak?" Saffron'un bileklerine daha sert bastırdı ve sonunda Saffron'un gözlerinden hüsrana dolu yaşlar döküldü. Ryder'a onu için acınası bir şekilde yalvarırken, boğazının arkasında kan boğuldu ve her iki burun deliğinden de kan damladı. "İkimiz de kontrol edemediğini biliyoruz.

O canavarı. Daha görmedim. Prensini onu gördü mü? Onu kontrol edebileceğine güvenir miydi? Yoksa senden korkar mı? Sen ve Taran mac Delbaith'e çok benzeyen, Prens Cylvan'a yıllarca işkence ve taciz eden kurdun - ondan sakladığınız korkunç şeyi fark ettiğinde size hâlâ güvenip seveceğini mi sanıyorsunuz?"

"Kesin şunu!" Saffron çığlık attı. Kolunun ön kısmında ısı kabardı. Ryder sanki bunu hissedebiliyormuş gibi başparmağıyla yara izlerine tekrar bastırdı ve acının daha da artmasına neden oldu. Saffron ona gitmesi, uzaklaşması için yalvardı, vücudunda büyüünün yükseldiğini, koluna dolduğunu, burnundan ağzının arkasına doğru taşıdığını hissedebiliyordu ama Ryder olduğu yerde kaldı. Ağır ağır nefes alıyordu, yüzü Saffron'inkinden bir karış uzaktaydı. Onu eziyordu.

"Senden korkmayan tek kişi benim, Saffron," dedi. "Bu canavarı kontrol etmeyi öğrenebileceğini biliyorum. Büyüünü kontrol etmeyi öğrenebileceğini biliyorum. Tüm bunlar senin büyüünün içinde kontrolden çıkmış bir şekilde başıboş dolaşmasından ibaret, duygularına bağlı çünkü onu ilk kez bu şekilde çağırdın. Duygu dolu, korku, dehşet ve belirsizlik dolu. Ama onu zapt edecek kadar güçlü olduğunu biliyorum. Bunu şu anda yüzünde görebiliyorum. Buna karşı , değil mi? Çünkü beni incitmek istemiyorsun. Çünkü haklı olduğumu biliyorsun. Sana yardım edebileceğimi biliyorsun. Seni evcilleştirebilirim. Biliyorsun ki, gün tamamen kusurlu, hatalı, eşsiz ve öze/ olduğun ortaya çıktığında, şimdiye kadar var olan hiç kimseye benzemediğinde, geriye kalan tek şeyin ben olacağım."

"Lütfen," Saffron'un yalvarışları, yanacak sadece bir tırnak balmumu kalmış bir mum alevi gibi söndü. Bu adam nasıl oluyor da Saffron'un varlığının derinliklerine inebiliyor ve Saffron'un her zaman içinde taşıdığı ama asla kelimelere dökemediği korkularını ortaya çıkarabiliyordu?

ve kendisini bu kadar savunmasız görmesini isteyeceği son kişi için sergiledi.

"Yapmaz, yapmaz..." Saffron başını sallayarak hıçkırdı.

Ryder'ın elleri sonunda Saffron'ın bileklerini bıraktı ve Saffron ellerini göğsüne çekmek için kollarını sertçe büktü. Kendini Ryder'ın kazıcı ellerinden korusa da bir eli hâlâ Saffron'ın yanağını buluyor, başparmağı burnunun altında biriken yoğun kanı temizliyordu.

"Böyle düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadı Ryder. "Ama onu çok az tanıyorsun Saffron ve o da bunu biliyor. Belki de sadece senin efsanelerden fırlamış bir aşktan başka bir şey istemeyen o saf yanından faydalanıyor. Ama sen ona tuzağa düştüğünde, kendi acılarından uzaklaşmak için çaresizce bir şeyler aradığında aşık oldun. Taran'dan kaana kadar seni kendini eğlendirmenin bir yolu olarak kullandı. Sonra da seni kendisi için bunu yapmanın bir aracı olarak kullandı."

Saffron'un dudakları titredi. Onları geri itmeye çalıştı ama Cylvan'ın ilk ihanetini hatırladı. Saffron'u kurak büyüsünü öğrenmesi için kandırmak, böylece Saffron'un gerçek adını Taran'dan korumak için eğreli otu yüzüğünü byleyebilmesi. Eğer ğrenirlerse Saffron'u kurtlara bırakma niyetiyle; masum olduğunu iddia ederken onu idama terk etmek için...

"Toprakla kendini, beantighe."

Saffron'un kalbi yerinden fırladı. Birden irkildi, başını geriye atarak her yöne baktı ve o sesin sahibini aradı. O korkunç sesin sahibini. Neden Taran'ın sesini duyuyordu? Kolu yanıyordu. Yanıyordu, avucunu sıktıka çarpan kalbiyle birlikte zonkluyordu.

Saffron'un parmakları kendi üzerine eğildi. Ryder'ın ona verdiği hematit yüzüğü okşadılar. Gözleri yaşlarla bulanıklaşarak açıldı ve havada asılı duran Ryder'ı aradı

onun üzerinde. Yüzünün yan tarafını okşuyor, ağzındaki kanı siliyor.

"İşte," diye fısıldadı Ryder. "Sadece nefes al, Saffron. Rahatla. Güzel. Burada benimle güvendesin. Geri dönmek zorunda değilsin, burada benimle kalabilirsin. Ait olduğun yerde. Ait olduğunu bildiğin yerde."

"Hayır," diye fısıldadı Saffron. Cylvan onu gala için zamanında geri bekliyordu. Saffron geç kalacaktı. Gündönümü daha da yaklaşırken Ryder'la bir günü daha boşa harcamış, hiçbir şey öğrenmemiş, hiçbir şey kazanmamıştı. "Hayır- bırak beni-"

"Ona dönmek mi?" Ryder sordu. Sesi düzdü. "Her şeye rağmen hâlâ ona dönmek mi istiyorsun? Seni geri dönmekten alıkoymaya karar verdiğinde ne yapacaksın?"

"Saffron'un sesi çatallaştı, hüsrana uğramış bir şekilde hıçkırıklara boğuldu. "Buraya bir daha asla geri dönmeyeceğim. Sana ihtiyacım yok, benim için hiçbir şey yapmadın. Sadece zamanımı boşa harcamaya devam ediyorsun."

Ryder sessizdi. Eli Saffron'un çenesinin altında kalmıştı. "Zamanını boşa mı harcıyorum?" diye sordu alçak sesle ve suçlayıcı bir tavırla.

"Sen

Sonunda beni görmeye gelmen bir ay sürmüşken, zaman kaybettiğim mi suçluyorsun? Letty'yi buraya güvende tutmak için getirmemiş miydim?

-Bana hiç gelmeyecektin. Yine de zamanınızı boşa mı harcıyorum? Ne kadar büyük bir tehlike olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Bırak beni, gitmem gerek."

"Hayır," diye hırladı Ryder. Saffron'ın kolunu tekrar kavradı. "Hayır Saffron, gitmene izin veremem. Hiçbir yere gitmiyorsun. Neler tam olarak bilen tek kişi benken olmaz. İnsanlara zarar verecekken, buradan tekrar ayrılmaya izin vermeyeceğim. İstedikğin kadar inkar etmeye çalış, ama insanları öldüreceksin!"

"Hayır!" Saffron yalvardı, elini uzattı, Ryder'ın yüzüne ve onu tekmelemek için tekrar mücadele etti. "Siktir git , lanet olası!"

Durduramıyordu; büyü vücudunda dalgalanıyor, kemiklerini titretiyor, kolunda birleşiyor ve dikiş yerlerinden patlıyordu. Ağır pençelerin toprağa çarpma sesi Saffron'ın kulaklarına ulaşmadan önce canavarın çürümüş kokusu burnunu doldurdu. Ryder bir anda onun üzerinden sıçradı ve geriye doğru tökezleyerek, kurdun hala sırtında olan Saffron'un üzerinde koruyucu bir şekilde durduğu yerden uzaklaştı. Saffron soluk soluğa ve ağlayarak yan tarafına yuvarlandı, bir araya getirebildiği her türlü soğukkanlılığı yeniden kazanmak için mücadele etti. İlk kez o hayvanın kokusuyla rahatladı. Görüşünü nasıl gölgelediğini. Yakınında olduğunu ve onu koruduğunu hissetti.

"Saffron," diye bir kez daha denedi Ryder, Saffron'ın canavarının alçak hırıltısıyla karşılık verdi. Pençeli bir ayak Saffron'ın yanında tehditkâr bir tavırla yeri eşeliyor, başını eğip kulaklarını geriye atıyor, gözlerini Ryder'dan ayırmıyordu. "Saffron, anlıyor musun? Artık inkâr edemezsin

-"Eğer beni, sana teklifte bulunan tek kişiyi tehdit etmek için bile bu cesareti topluyorsan..."

"Kapa çeneni," diye yalvardı Saffron, sonunda kendini dikleştirerek. Kurt, tekrar öne çıkmadan önce ona yer açacak kadar kenara çekildi. Bir ayağını Saffron'un ortasına koyarak, sırtı Ryder'a dönük olduğu için onu korudu. "Tanrım, kapa şu lanet çeneni artık. Lanet sesini bir daha asla duymak istemiyorum."

Kendini ayağa kaldırdı.

"Arkadaşlarıma gidecek başka bir yer bulacağım," dedi ve sonunda Ryder'a döndü. Yüzünün kızardığını, lekeli olduğunu, gözlerinin yaşlarla şiştiğini biliyordu ama umurunda değildi. Ryder cevap olarak ona baktı, biraz çılgınca görünüyordu, sanki Saffron'un parmaklarının arasından kayıp gitmesini izlediğini biliyordu. Ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tabii çok istediği üvez ruhuyla arasında duran dişler tarafından parçalanmak istemiyorsa.

Üvez peçesi Saffron'a aitti; üvez ruhu olmaktan asla vazgeçmedi. Ryder'ın bunu ona teklif etmeye hiç hakkı yoktu. Ve Saffron bunu ona, insan meclisine zamanı geldiğinde kanıtlayacaktı. Saffron'ın Ryder'a ihtiyacı yoktu, onun cadı işareti vaatlerine ihtiyacı yoktu. Eğer onu koruyan kurt gerçekten de onun en vahşi, en şiddetli büyüsünün vücut bulmuş haliyse, öyle olsun. Ryder Kyteler'ın yardımı olmadan onu evcilleştirmenin yolunu kendi bulacaktı.

"Bana ihtiyacın var, Saffron!" Saffron ağaçların arasında Boann'a dönerken Ryder bağırdı. "Prensinin bir kırılma noktası olduğunu biliyorsun - seni daha fazla koruyamayacağı bir zamanın geleceğini biliyorsun! Gerçekten de sana en çok ihtiyacı olan insanlara sırtını dönüp yüksek bir fey'in beantighe fahişesi mi olacaksın?!"

Saffron onu görmezden geldi. Ryder onu takip etmeye çalışıyormuş gibi kurdun bedeninin kaydığını duydu. Saffron onu görmezden geldi. Ryder'ın söylediği her şeyi, her hakareti, Saffron'un ihanetiyle ilgili her suçlamayı bir kenara itti. Boann'un dizginlerini kavradı ve bacağını eyerin üzerine attı. Hayvanı ormana doğru yönlendirdiği anda kurt ortadan kayboldu ve takip edecek bir iz bırakmadan ormana daldı.

Ancak Ryder'ın öfkeli bağırıışlarının artık onu bulamayacağı kadar uzaklaştığında Saffron sonunda kendini bıraktı, öne doğru eğildi ve soluk soluğa hıçkırıklara boğuldu.

DANS

Saffron en sonunda Avren'i tekrar geminin diğerk tarafında buldu. ama bu süreçte ne kadar zaman geçtiğini fark etmedi. Pek bir şey fark etmemişti. Sokaklara geri döndüğünde bile Saffron, Boann'u doğru yöne sevk etme düşüncesini neredeyse hiç aklına getirmemişti -Sadece dizginleri tutan ellerine bakıyor, ne tarafa gideceğini belli belirsiz düşünüyordu. Ellerine, bileklerine bakıyor, orada onu zapt edecek gümüş kelepçeler olmadığını sürekli hatırlatıyordu. Ellerine, ön koluna bakıyor, sürekli olarak orada tehlikeli bir şeyin yaşadığını hatırlatıyordu. Vahşi büyüsü ortaya çıkmıştı. Duygularından beslenen ve onu nasıl durduracağını bulana kadar beslenmeye devam edecek olan bir şiddet patlaması. Bunun bir tanıdık büyüsü mü yoksa bir cadı işareti mi olduğundan artık emin değildi. Neyin önemli olduğundan emin değildi. Sadece Ryder'ın sözlerini duyabiliyordu, onu kesiyor olsalar bile. Bir parçası onları görmezden gelmek için çığlık atsa bile, çünkü Ryder güvenilecek biri değildi.

Ama o zaman Saffron'un en derin korkularının her birini yüksek sesle nasıl dile getireceğini nereden biliyordu? Saffron'un kaçındığı, bir kenara ittiğı korkular; henüz keşfedemediğı ama ona çarptığı anda gerçek olduğunu anladığı korkular. O kadar derine inmişti ki çok geçmeden kolundaki kurt, adamın kendisinden daha rahatlatıcı olmuştu.

Saffron'u uçurumun kenarına itti. Tehlikeli olana kadar. Birine zarar verene kadar.

Bir elini yüzüne bastırđı ve gözlerini sıkarak kapattı. D   nemiyordu. D   nemiyordu. Tekrar a lamamak, burnundaki kanı geri getirebilecek herhangi bir şeyi hissetmemek için tek yapması gereken buydu. İnsanlar, yırtık bir tunik giymiş ve bir fey lordunun atının sırtına binmi , çamura bulanmi  insana soru dolu gözlerle bakmak için döndüğünde olay çıkarmamak için elinden gelen tek şey buydu. O da onlara bakmadı. Gözlerini ellerine dikti. Çıplak. Dizginlenmemi .

ATIN SIRTINDA NE KADAR DOLA TI INI BILMIYORDU,

Güneşin batmı  olması dışında. Avren sokak fenerleri, tavernalardaki ve sokaklardaki neşeli seslerle aydınlanmı tı. Saffron bitkin d  m   t . Ba ı dönüyordu. Gözleri sürekli hüsran dolu ya larla doluyor, sonra tekrar kuruyor ve bir kez olsun yanaklarına damlamalarına izin vermiyordu. Bir peçeli bayku un aniden gökyüzünden inip omzuna kondu unu zar zor fark etti. Başka bir siyah at aniden yanına doğru tırısı kalktı ve esmer bir fey lordu uzanıp Saffron'un dizginlerini nazikçe ondan aldı. İtiraz etmedi. Yabancıнын dizginleri almasına izin verdi. Sisli zihninde, gözlerini kapatabildi i ve ensesinde görünmez bir ağırlıkla ba ının  ne doğru sarkmasına izin verebildiği için mutluydu.

Yabancı, Boann'u yoldan ağaçların arasına çekti. Karanlıkta dengesini kaybeden Saffron, ellerini nazikçe tutup onu eyerden çeken kişinin kollarına memnuniyetle yı ıldı.

"Her şey yolunda Saffron," diye fısıldadı Cylvan. "Sen iyisin. Artık güvendesin. Seni koruyorum."

Tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından süzüldü. Saffron ellerini kaldırıp titreyerek Cylvan'ın yüzüne dokundu ve onu normale dönmüş, büyüü kaybolmuş buldu. Ryder'ın sözleri onu bombardımana tutarken çenesi titreyerek prensin yüzünün her yerine dokundu; ta ki artık kendini tutamayıp gözyaşlarına boğulana kadar. Cylvan Saffron'u güçlü kollarıyla sardı, onu kendine çekti ve başının arkasını okşadı. Fısıldayarak güvence verdi, güvende olduğuna dair sözler verdi. *Güvendesin. Güvendesin. Yanımdayım.*

Saffron'un Cylvan'a sarılmasının nedeni, dehşete kapılmış, açıklanamaz bir parçasının kuzgununa sıkıca sarılma şansının yakında sona ereceğinden endişelenmesiydi.

SAFFRON SARAYA NASIL GERİ DÖNDÜKLERİNİ HATIRLAYAMIYORDU. O

Ne kadar sürdüğünü, oraya ne zaman vardıklarını, beantigh'lerin etrafında koşuşturduğu, geç kalan birinin telaşlı havasıyla onu giydirip galaya hazırladığı o odaya nasıl geldiğini bilmiyordu. Saffron pencerelerden gelen partinin sesini belli belirsiz duyabiliyordu ve bu ona gerçekten geç kaldığını söylüyordu. Acele etmezlerse partiyi kaçıracaktı. Ama yardım edecek gücü kendinde bulamıyordu. Aynadaki yansımasına bakmaktan başka bir şey yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Saraya dönüş yolu boyunca Fiachra'ya iltifat eden Cylvan tarafından geri getirilen büyüünü tekrar taktı. *Kolyeni bana getirdi. Beni doğruca sana götürdü. Çok ısrarcıydı, çok hızlı uçuyordu. Yetişemediğimde bana birden fazla kez saldırdı. Ne iyi bir kız, en iyi kız.*

Fiachra, Saffron'un kendisine baktığı aynanın üzerine tünemiş, kanatlarının tüylerini kabartıyor ve ara sıra memnuniyetle mırıldanıyordu. Ne zaman onun baktığını fark etse, tüm dikkatini ona vermek için duraklıyor, sanki onun bakmasına hazırlanıyormuş gibi duruşunu ayarlıyordu

geri çağırma halkasını döndürüp ona bir görev veriyordu. Her seferinde bu onu yeniden duygulandırıyordu.

"Aferin kızım," diye fısıldadı, sesi çatlayarak. "Aferin kızım. Onu bana getirdiğin için teşekkür ederim."

HER ZAMAN OLDUĞU GIBI, SAFFRON'UN KARANLIKLAR PRENSİ SARAYIN

aydınlık balo salonu, konukların ılık gece havasıyla birlikte gelip gitmeleri için ardına kadar açık bahçe pencereleri. Cylvan her zaman olduğu gibi odadaki en güzel insandı. Saffron bu sefer bakmıyormuş gibi yapma zahmetine girmede. Balo salonuna nasıl geldiğinden bile emin değildi. Kıyafetinin neye benzediğini bile hatırlayamıyordu. Kulakları durmadan çınlıyor, başı ağrıyor, göğsü acıyordu. Hayır, kalbi acıyordu. Ryder'ın ona bağırıp çağırdığı her şey tarafından dövülmüş, Saffron'ın derinlere gömdüğü tüm korkuları ve güvensizlikleri bu adamın elleri tarafından, onu kendi bedeninde bir hayalet gibi hissettireceklerini umursamadan ortaya çıkarılmıştı.

Kendisini teselli edebildiği tek şey, Ryder'ı bir daha asla görmek zorunda kalmayacağı düşüncesi idi. Ryder'ı bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktı. Güvende olmaları için arkadaşlarını gönderecek başka bir yer bulabilirdi; Avren'de Cylvan'ın yardımıyla ihtiyacı olan şeyi bulabilirdi. Saffron'un Ryder Kyteler'a ihtiyacı yoktu, Ryder Kyteler'a hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı ve Saffron onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktı.

"İyi akşamlar güzelim," dedi Copper'ın cilveli sesi arkasından ve Saffron alışlagelmiş bir gülümsemeyle döndü, ancak pozitifliğin vücudunun geri kalanına ulaştığını hissetmesi birkaç dakika daha aldı. Copper ona tekrar iltifat etti, Saffron'un kollarındaki kurdelelerin arasına sıkıştırılmış güzel kumaşı çimdikledi ve ardından ona bir içki daha ikram etti. "Yine Kral Tross'un tasarımlarından biri mi? Kesinlikle biliyor

Seni nasıl süsleyeceğini. Hediyeler için ona ne tür iyilikler yapıyorsun?"

"Öyle değil," diye zayıfça güldü Saffron. Kalbinin farklı atmasını sağlayan bir yaşam titreşimi ona geri döndü. Bakır, Saffron'un yüzdüğü bulanık, bulutlu yerde anında bir renk sıçraması gibiydi. Saffron bu canlı dikkat dağıtma teklifini kovaladı ve Luvon ile Kral Tross'un nasıl eski dost olduklarını açıkladı. Bunun Saffron'un bağlantıları olduğu anlamına geldiğini.

"Ah, yani Kral Tross, Üstat Luvon yokken senin koruyucu fey'in gibi bir şey. Sen bir beantighe olduğun ve ismin de öyle olduğu için. Keşke bana göz kulak olacak kendi koruyucu fey'im olsaydı, *ahh*," diye devam etti Copper, arkasını dönmeden önce tokuşturarak. Saffron da onun peşinden gitti ve alkolün ilk lokması midesine indiğinde kendini daha da iyi hissetti. Bu his karşısında iç geçirdi ve bunun tavırlarındaki tüm kırıksıklıkları düzeltereğini umdu. Zaten en son isteyeceği şey birinin ona neyin yanlış olduğunu sormasıydı. "Ohhhh, buz kraliçesi en sevdiğin prensi avucunun içine almış. Bu seni çıldırtıyor mu yoksa? Bence onunla başa çıkabilirsin."

Saffron, Copper'ın işaretini takip ederek kalabalığın ortasında dans eden Cylvan ve Leydi Maeve'i görünce kendi kendine gülümsedi. Cylvan Maeve'i kendine doğru çekip müzikle birlikte döndürürken, saçları, etekleri ve ışıltılı mücevherleri onları Tír na nÓg'dan koparılmış bebekler gibi gösterirken saraylılar baygınlık geçirdi ve kendilerini yelpazelediler. Herkes birbirine gülümsüyordu, sanki onca yıldan sonra bile bunun mükemmel bir eşleşme olduğunu düşünüyorlardı. Bir zamanlar daha çocukken birbirlerine kur yapmaları beklenen Cylvan ve Maeve. Saffron daha iyisini bilmeseydi, gerçekten kıskançlık hissedebilirdi ama Cylvan'ın gülümsemesinin ne kadar sıkı, Maeve'inkinin ise ne kadar kana susamış olduğunu görebiliyordu. Birbirlerine bakarken

Sanki ilk kimin kırılacağını görmek için bir meydan okumaymış gibi gözlerini kırıştırıyordu. Saffron, Maeve'in parmaklarının Cylvan'inkileri yavaşça dondurduğuna yemin etti, avuç içleri birbirine bastırılırken Cylvan'ın tenindeki en ufak mavi renk değişimini bile görebiliyordu. Bu durum Saffron'u güldürdü, sesi kendisini de şaşırttı.

Saffron bir kadeh şarap daha istedi, ruh haline iyi gelmesinden hoşlanıyordu. En son yaşadığı anıyı bulanıklaştırmasına nasıl da yardımcı olmuştu. Copper'ı dansa kaldırmadan önce ikinci bir içki daha istedi ve Copper kocaman bir sırtışla kabul ederek kendi yarısı boş bardağını büfe masasının kenarına bıraktı. Saffron'un ayaklarını yerden keserek onu dans pistine çekerken Saffron'u güldürdü. Copper, en azından, diğer herkesin ortasında fazla şamatacı davranmaması gerektiğini biliyordu, dans adımlarına kolaylıkla uyum sağladı ve Saffron nereye gideceğini şaşırdığında ona rehberlik etti.

"Sionnach bu gece burada değil mi?" Odanın etrafında üçüncü kez dönerlerken Copper sordu, bu soru Saffron'un başını adımlardan daha fazla döndürdü. Doğru duyup duymadığından emin olamadığı için Copper'dan tekrar etmesini istemek zorunda kaldı. Nedense bu Copper'ın kızarmasına ve gözlerini kaçırmasına neden oldu. "Ben... Sionnach'ın bu gece gelip gelmeyeceğini sordum. Bunda garip olan ne, ha?"

"Yok bir şey," diye sırttı Saffron. "Sadece daha önce onların adını söylediğini duyduğumu sanmıyorum."

Copper alay etti. "Kesinlikle öyle... Sen neden bahsediyorsun... Onlara *keçi* dediğimde her zaman sinirlenen sensin..."

Saffron gülümsemeye devam ederek Copper'ın tekrar alay etmesine neden oldu, başını salladı ve utanç içinde "*boş ver!*" dedi. Her ne kadar kötü haber vermekten nefret etse de, Saffron ona Sionnach'ın bir daha asla

Cylvan'ın talibi bir öncekinden sonra bir kez daha gala yaptı ve Copper kabul ederken kendini beğenmiş bir tavır takınarak bunun mantıklı olduğunu, bu tür edep etkinliklerinin toynakların ve kuyrukların yeri olmadığını söyledi. Ama Saffron bunu hemen anladı. Copper'ın Sionnach'tan bahsetmesi, kalabalığın içinde onları aradığı anlamına geliyordu. Meraklı olduğu anlamına geliyordu. Onları düşündüğü anlamına geliyordu. Saffron daha sonra Sionnach'a anlatmak için sabırsızlanıyordu. Yüzlerinin nasıl kızaracağını, Copper'ı bir Sídhe lordunun canavarca utancı olarak ilan etmeden önce nasıl geveleyip kekeleyeceklerini şimdiden hayal edebiliyordu.

Müzik bir sonraki dansa geçmeden önce yumuşadı ve Saffron gecenin geri kalanında ellerini Copper'ın ellerinde tutmaktan çok mutluydu - eğer yanlarında aniden bir gölge belirmeseydi, Copper'ın dev gövdesi tarafından neredeyse ezilmeyecekti. Ancak Cylvan Copper'ı kibarca iterek elini Saffron'dan ayırdı ve Saffron'u şok içinde bıraktı. Bir elini hâlâ uzatmış, ağzı şaşkınlıktan hafifçe açık bir şekilde Cylvan'a bakıyordu. Yanlış bir şey yapıp yapmadığını, yanlış bir şey olup olmadığını, balo salonuna giren başka cadı avcılarını ya da başka bir şeyi fark edip etmediğini merak ederek taş kesilmişti-

Ama sonra Cylvan her zamanki gibi nazikçe elini tuttu. Saffron'a yüzeysel bir selam verdi, bir ayağını önüne uzattı, Saffron'un bildiği bir dansın ilk adımıydı bu. Saffron'un yüzü kızardı, kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

"Ne..." diye homurdandı. Cylvan kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dilini ısırды. Sanki Saffron'un yüzündeki şaşkınlık onu sonsuza kadar idare etmeye yetecekmiş gibi.

"Benimle dans eder misiniz, Lord Saffron?"

Saffron'un akli ve kalbi hızla çarptı; gözleri hâlâ Cylvan'ın elinde tuttuğu eline kaydı, ilk kez prensin keskin tırnaklarının dokunmak için tehlikeli olduğunu düşündü. Ama sonra dikkatlice

Elini biraz daha uzatarak Cylvan'ın avucunun içine, ait olduğu yere tam olarak yerleştirdi. Dans ederken ya da başka bir şekilde, her zaman olması gereken yere. Yüzünden geçen, belki de olması gerekenden daha parlak ve heyecanlı gülümsemeye engel olamadı. Cylvan da ona gülümsedi, kirpiklerinin alt çizgisi kırışacak kadar.

"Evet, majesteleri," dedi Saffron. "Elbette. Gururum okşanırdı."

Herhangi bir gerginlik fikrini değiştiremeden dans pistine sürüklendi, prensiyle el ele, odanın geri kalanı dağıldı. İzleyen, fısıldaşan, dedikodu yapan kalabalık dağılmış ve sadece Cylvan kalmıştı. Zarafet ve şıklıkla hareket eden, Saffron'un elini hem nazikçe hem de sıkıca tutan, Saffron'un bu özel ayak hareketlerine aşina olmadığını zaten gibi onu müziğe uygun adımlarla çeken Cylvan. Yemyeşil yeşillikler ve paçuli kokuyordu, saçları Saffron'u delip geçecek şekilde gözlerinden çekilmişti. Saffron gözlerini ondan kaçıramıyor, her bir hareketi düşünmeden yaparken gözlerini bile kırpamıyordu, her adımda onu kaçıran leanan sîdhe lordu tarafından yönlendiriliyordu.

"Seni şaşırtmak istememiştim," dedi Cylvan nefesinin altından. Sanki hâlâ Saffron'un yüzündeki şaşkınlıktan zevk alıyormuş gibi o muzip sırıtışını hiç bırakmadı. "Elime fırsat geçmeden Copper dé Bricriu ile dans ettiğini görmeye dayanamadım. O zaten başka pek çok şey için senin ilkin oldu. Bu adil değildi."

"Özür dilerim," diye güldü Saffron ama Alvénya'nın uysal çiçeği korumaya çalışmak, içinden taşan sevinçle beklediğinden daha zordu. Sürekli gülümsemesini engellemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Mutluluk gözyaşlarının damlayıp makyajını bozmasını engellemek için sürekli gözlerini kırptırmak zorunda kaldı. Çok geçmeden Cylvan'ın gözleriyle zorlukla buluşabildi.

Çünkü her seferinde nerede olduğuna dair tüm hislerini kaybediyordu. Kim olması gerektiğini.

"Dans ediyoruz," diye fısıldadı sonunda, saf sevincin artan baskısının kaçmasını engelleyemiyordu. Bunu söylerken Cylvan'ın ona gülümseme şekli - Safron gerçekten gözyaşlarına karşı koymak zorunda kaldı.

"Umarım bundan sonra her gün benimle durmadan dans etmeye hazırsındır."

"Gerçekten mi?"

"İçimden bir ses bir daha asla başka bir partnerle ilgilenmeyeceğimi söylüyor."

Saffron güldü. Kalbi yerinden fırladı. Ağlamak istedi. Cylvan'ın kollarına atlamak ve onu öpmek istedi. Ama bunu yapana kadar, sadece ne kadar mutlu olduğunu, göğsündeki altın sevincin her santimetresini nasıl sıcaklıkla vızıldattığını, ileri geri mükemmel adımlarla, dönerek ve süzülerek, gözlerini bir daha asla tam önünde mükemmel bir uyum içinde hareket eden karanlık mükemmellikten ayırmadan ifade edecekti.

Saffron'un uyanıklık hayali, birinin onu aniden yakalayıp gerçekliğe geri çektiği anda kırıldı. Neredeyse ayaklarını yerden kesecek ve Cylvan'ın eliyle olan bağlantısını koparacaktı. Hızla döndü, kalbi bir korku selinde patladı - ama bulunduğu bir saray beantighe'sinin geniş gözlü, soluk yüzüydü. Yanakları kırmızı ve lekeli, gözleri açık bir panikle ıslanmıştı. Saffron'un nefesi kesildi, aynı anda Cylvan tarafından tutuldu ve korumacı bir şekilde tekrar geri çekildi. Beantighe aniden alçak sesle ve hızlıca konuşurken, Saffron sessiz bir *bekleme* isteği olarak bir elini Cylvan'ın göğsüne koydu.

"Lütfen Saffron, lütfen yardım et. Lütfen yardım edin, onlar-diğer feylerden bazıları-diğerlerini aldılar, onları ay avına çıkaracaklarını söylediler. Bana gelip seni bulmamı söylediler, lütfen-"

"I-" Saffron söze başladı ama herkesin hâlâ baktığını fark edince sözleri kısa kesildi. Bütün yüksek fey saray mensupları, ortalarındaki maskeli yaratığın gerçekten kurt mu yoksa kuzu mu olduğunu merak ederek dudaklarını yalayan bir kurt sürüsü gibi yakınlarda ve uzaklarda durarak onu izliyordu. Saffron'un cevabı bir cevap olacaktı. Saffron'un tüm o kana susamış insanların önünde verdiği yanıt yüzyıllar boyunca unutulmayacaktı. Arkasındaki Cylvan bile ani tehlikenin farkına varmış, Saffron'un elini nazikçe tutup sıkıyordu.

"Muhafızlara etrafı arattıracağım," dedi. Saffron'dan önce konuşabilmesi aşağılayıcıydı. Ama Saffron nasıl konuşacağını bile unutmuştu. Kafasının içinde Ryder'ın sesini duydu, insan mı yoksa fey mi olduğunu soruyordu. İnsanların fey saçmalıklarından kurtulmasını sağlayıp sağlamayacağını.

"Bunu yapmanı Ryder mı istedi?" dedi nefesinin altında. Nedenini bilmiyordu ama söylediği anda pişman olmuştu. Beantighe'in yüz ifadesi açık bir cesaretsizlikle parçalandığında kalbi kırıldı.

"Ne?" diye sordular güçsüzce. Saffron'un kalbi güm güm atıyor, boğazının arkasına doğru şişiyor ve onu boğuyordu. Bunu neden söylemişti? Neden böyle bir şey söylemiş olabilirdi? Başka bir şey söylemeye çalıştı ama boğuk bir nefes bile alamadı. Beantighe yüzünü saklayıp aceleyle uzaklaşmadan önce bir adım daha geri çekildi. Onların gidişini izleyen fey kalabalığına geri döndüler, hatta birkaçı kıkırdayıp onları dürterek çelme takmaya çalıştı. Daha fazla fısıldaştılar, sonra da insanın peşinden gülüştüler. Artık Saffron'a dikkat etmiyorlardı -sanki doğru tepki vermiş gibi. Olması gerektiği gibi tepki vermişti. Beantighe'yi gözyaşları içinde geri çevirmişti - tıpkı diğer yüksek feylerin yapacağı gibi. Ne de olsa bir kurttu.

Cylvan elini kaldırıp Saorise'i çağırırken bile kulakları çınlayarak beantighe'nin kalabalığın arasından ite kaka geri döndüğü yere baktı. Beantighe'nin söylediklerini açıklarken,

birkaç muhafız toplayıp aramaya gitmesini istedi. Kim olursa olsun, ay avcılığı yapan herkesi tutuklamasını. Saoirse tereddütle cevap verdi, sanki o bile böyle bir şeyin potansiyel biliyormuş gibi ama Cylvan ısrar etti. Cylvan, veliaht prens, tüm yüksek feylerin en üstünü, Ryder'ın Saffron'la zaten arkadaş olmayan insanlarla dost olmadığı konusunda ısrar ettiği kişi - ki bir anda Saffron'un yapabileceğinden fazlasını yapmıştı.

*Sana ihtiyacı olan insanlara gerçekten sırtını döneceksin.
onun yerine yüksek bir fey'in fahişesi olmak için mi?*

Dizlerinin bağı çözüldü. Cylvan sanki bunu hissetmiş gibi onu yakaladı. Saffron ona sarıldı. Beantighe'nin gittiği yere doğru baktı.

Belki de Saffron gerçekten kurttu. Belki de yavaş yavaş dişleri ve pençeleri çıkmaya başlamıştı; belki de uyum sağlamak, onlardan biri olmak için daha da kötüsünü yapmıştı. Belki de her zaman en çok korktuğu şey haline gelmişti. Belki de o ve Taran mac Delbaith o kadar da farklı değillerdi - ikisi de karanlık prenslerini güvende tutmak için her şeyi yapmaya, en savunmasız olanları bile incitmeye hazırды.

Saffron, Cylvan'ın kollarını itti. Kalabalığın arasından hızla geçti, konuklar tökezleyerek yolundan çekildi. Beantighe'nin yolunu izledi, onları aradı, bahçe kapılarına kadar onları takip etti, ta ki dışarıdaki terasta tek başına durana kadar. Müzik balo salonuna geri dönerken, dedikodu dolu konuşmalar kulaklarını doldurdu ve onları yeniden çınlattı.

*Sana ihtiyacı olan insanlara gerçekten sırtını döneceksin.
en-*

Saffron bu kelimeleri uzaklaştırmak için savaştı. Onları tırmaladı, parçalara ayırmak istedi. Gerçek bu değildi. Bundan daha karmaşıktı, gerçek hiç de bu değildi-

Gözleri döndü. Tökezleyerek partinin geri kalanının göremeyeceği taş bir bankın üzerine çıktı, taşan bir tencerenin arasındaki gölgelere saklandı.

çiçekler ve bozulmamış çalılar. Beantighe elleri tarafından oyulup düzenlendiğini biliyordu. Diğer taraftaki karanlık ağaçlardan gelen fısıltılar, kıkırdamalar duyduğunu düşündü ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Boğazının arkasını safrayla dolduruyordu.

Bunu neden yapsın ki? Neden yardım için yalvaran birine bunu söylesin? Daha fazla dedikodu anlamına gelse bile, neden Cylvan'ı kendi ellerine almaya zorladı? Daha fazla dedikodu mu? Beantigh'lerden yana olan Seelie Prensi'nin böylesine kaba bir kesintiye ilgi göstermesi ne kadar garipti.

Tırnakları derisini parçalayıp kan fışkırana kadar ön kolundaki işaretleri tırmaladı. Onlardan nefret ediyordu, ona yaptıklarından nefret ediyordu - feylerin ona yaptıklarından nefret ediyordu - kimden, neye dönüştüğünden nefret ediyordu ve aynı zamanda onu çiğneyip tükürmekten başka bir şey istemeyen bu dünyada tek bir neşe kırıntısı için terk ediyordu. Parmakları yağlı boya gibi kıpkırmızı olana kadar yarılan deriyi tırmıkladı; ta ki pençeli bir el aniden ortaya çıkıp bileğini kavrayıp çekene kadar. Önünde bir gölge diz çökmüştü ve Saffron o şaşkınlık anında bile bunun olmaması gerektiğini biliyordu. Cylvan bu kadar güzel görünürken ve Saffron kendini bu kadar çirkin hissederken önünde diz çökmemeliydi. Hem de her şekilde.

"Saffron," dedi Cylvan yumuşak bir sesle. Saffron'un yüzüne dokundu ve Saffron'un gözlerini yukarı kaldırdı.

"Sana yine Seelie Prensi diyecekler," diye fısıldadı Saffron. Kalbi küt küt atmaya başladı. Cylvan irkilmedi. Gömleğinin altından koyu renkli bir mendil çıkardı ve Saffron'un ön kolundaki kanı nazikçe sildi. Saffron'a bir öfke patlaması yaşattı, elini çekip mendili aldı ve yırtmaya başladı. "Kes şunu!" diye bağırdı. "Kes şunu, artık dayanamıyorum! Dayanamıyorum. daha fazla yapamam. Yapamam! Yapamıyorum,

Cylvan-Çıldıracaktım gibi hissediyorum, her şey parçalanıyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok-!"

Kanlı paçavraya doğru çığlık attı, duyguları vücudunun her santimini ele geçirirken öne doğru eğildi, burnundan damlayan kanı çağırıyor, tükürüğüyle karıştı ve ağzından damladı. Yaptığı her şeyin ağırlığı, yaptığı her hata, bir beantighe'nin ona endişeyle baktığı her an, kalabalık galanın, yardımını isteyen insanı başından savarak onların iyiliğini kazanmış gibi ona gülümsemesi. Ryder'ın söylediği her şey, Saffron'un ne kadar tehlikeli ve canavarca olduğunu, bu kadar uzun süre devam etmesine izin verdiği için ne kadar aptal olduğunu, sonunda sevdiği herkesi nasıl öldüreceğini tekrarladığı her şey. Başarısız dersleri, vahşi büyü, feyler bunu yapmadığı halde özür dilemeye devam etmesi, özür dilemesi ve özür dilemesi, çünkü tek bildiği buydu, yaptığı her hata için özür dilemekten başka bir şey bilmiyordu çünkü onu boğmak için tasarlanmış bir dünyada sahip olduğu tek şey özür dilemekti-

Cylvan onu kollarının arasına aldı, ta ki Saffron banktan düşene ve birlikte taşın üzerine diz çökene kadar. Saffron umutsuzca Cylvan'ın tünüğünü pençeledi, ona sarıldığında daha önce pek çok kez bulduğu rahatlığı arıyordu ama bu gelmedi. Bu sadece Saffron'un kendini daha kötü hissetmesine neden oldu. Bir hayal kırıklığı. Bir başarısızlık. Hiçbir şeyi doğru yapamıyordu; Avren'de gemiden indiği ilk andan itibaren tek bir şeyi bile doğru yapmamıştı. Birdenbire Danann Evi'ne geri dönmüş, susturulmuş, kısıtlanmış, hapsedilmiş, korumak istediği insanlara yardım edecek bir şey bulmakta ya da yapmakta tekrar tekrar başarısız olmuş, sadece onları daha fazla tehlikeye atmış, kendisinden daha eski, Cylvan'dan, Luvon'dan, Kral Ailir'den, hatta Kraliçe Proserpina'dan bile daha eski zulüm sistemlerine karşı savaşmıştı - oysa o sadece bir beantighe'ydi. Aptal, şapşal bir beantighe, onu istemeyen insan ebeveynler tarafından perde arkasından takas edilen bir değişken bebek. O olabilirdi

krallıklar, tahtlar ve dünyadaki tüm gücü teklif etti ama o her zaman önce aptal, aptal bir beantighe olacaktı ve etrafındaki herkes kendi aptal kibrinin sonucu olarak zarar görecekti. Ve bir zamanlar ona aşık olma hatasına düşen Alfidel'in Veliaht Prensi, Saffron'un başarısız olduğu her şekilde ilk zarar gören kişi olacaktı.

Ama tüm bunlara rağmen Alfidel'in Veliaht Prensi Saffron'u değerli bir şeymiş gibi tutuyordu. Tekrar. Tıpkı her zaman yaptığı gibi. Onu değerli, kırılgan ve kendini maskeleyiği seramik zırhında çatlaklar olan bir şey gibi tutuyordu. Saffron savaşılamaz, konuşamaz hale gelene kadar, aylarca süren baskı sonunda sefil nefesler ve rahatlama yakarışlarıyla serbest kaldığında tek seçeneği Cylvan'ın güzel tünisine hiçkırarak olana kadar Saffron'u yakınında tuttu. Cylvan bir eliyle Saffron'un başının arkasını tutarken, diğer eliyle de sırtında aşağı yukarı gezinerek onu rahatlattı.

"Sonunda dans ediyorduk," diye hiçkırardı Saffron. "Sonunda seninle dans edebildim ve her şey mahvoldu, Tanrım, neden hiçbir şeye sahip olamıyorum, sadece tek bir şeye..."

"Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum," diye fısıldadı Cylvan birkaç dakika sonra. Eli Saffron'un sırtında aşağı yukarı inip kalkmaya devam ederek sessizce huzuru bedenine geri çağırdı. Saffron ürperdi, ağlama sesini duymamak için kendini zor tutuyordu. "Belki de senden gelip tüm bunlara katlanmanı istemem bencillikti-"

"Hayır, Cylvan-"

"Bunu unutturmak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok," diye devam etti Cylvan, fısıltıdan öteye gitmeyen bir sesle. "Sadece seni - her şey çok fazla geldiğinde sana sarılmak için burada olacağım. Tıpkı bir zamanlar tüm bunların ağırlığı altında ezileceğimi düşündüğümde bana sarıldığın gibi. Tekrar nefes alabilene kadar seni tutacağım; tekrar taşıyabilecek kadar güçlü hissedene kadar. Yeterince tuttun

Şimdi Saffron, sen soluklanana kadar ağırlığın bir kısmını ben alayım."

Saffron ona yapıştı, yüzünü Cylvan'ın tuniğine daha sıkı bastırdı, nefesini tutmaya çalıştı, kendini susturmaya, soğukkanlılığını bulmaya çalıştı, ama bu nazik sözler, kendini cezalandırdığı sessiz anlarda derisine diktiği her dağınık dikişi geri aldı. Saç çizgisi ya da kesik olsun, her yara açılıp kanadı ve Cylvan'a gerçeklikteki tek dayanağı gibi sarıldı. Tutunacak bir şey, sırtındaki ezici ağırlığın geçeceğine dair bir söz olarak tutacağı bir şey ve gözlerini açtığında kuzgununu dünyadaki tüm nezaketiyle ona bakarken bulma nimetine sahip olacaktı. İlk kez, Saffron kendini bu kadar ezilmiş ve umutsuz hissettiğinde, gözlerini açtığında Cylvan orada olacaktı. Elleriyle boğazındaki kraliçenin gümüş tokasını çözecek olan Cylvan; bileklerindeki bilezikleri; onu susturmak ve saklamak için siyah peçeyi çekip alacak olan Cylvan.

Saffron hiçbir şeyi kalmayana kadar ağladı. Cylvan'ın kollarının rahatlığı ve koruması altındayken ağladı. Kimsenin görüp görmemesini umursamayan Cylvan arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve Saffron'u kucağına çekerek taşa hiç dokunmamasını sağladı. Ona, tamamen güvenli bir yerde, ihtiyaç duyduğu tüm zamanı vererek -Hepsini aynı anda hissedin.

Saffron'un vücudu ağır bir şekilde çöktüğünde, nefes alış verişleri nihayet yavaşladığında, Cylvan küçük bir güvence sesi çıkardı ve Saffron'un gözlerinden saçlarını taradı.

"Sana sarıldığım için çok şanslıyım," diye fısıldadı Cylvan. "Senin gibi cesur ve eşsiz birini kucağımda tutma nimetine sahip olduğum için, seni korumama izin verildiği için çok şanslıyım. Bir zamanlar senin beni teselli ettiğin gibi seni teselli edebildiğim çok şanslıyım. Hayatının her günü, ihtiyacın olduğu sürece seni teselli edeceğim. Lütfen izin ver."

Saffron kendini Cylvan'ın bedenine daha da yaklaştırdı, yüzünü Cylvan'ın boynunun kıvrımlarına bastırdı ve nefesini tuttu. Ciğerleri yanana kadar, tek düşünebildiğı ve hissedebildiğı nefes almayı ne kadar çok istediğı olana kadar nefesini tuttu.

"Saray üyesi olmanın berbat bir şey olduğunu biliyorum," diye devam etti Cylvan yumuşak bir sesle. "Sıradan, çekilmez ve korkutucu olduğunu biliyorum... ama bencil bir yaratık olarak itiraf etmeliyim ki, burada yanımda olman bunu çok daha katlanılabilir kılıyor. Şimdiye kadar hiç senin gibi sarılabileceğim biri olmamıştı. Bu her şeyi daha kolay hazmetmemi sağlıyor."

Saffron'un başının yan tarafını öptü ve Saffron sonunda göğsünün istediğı nefesi içine çekti.

"Yine dans edeceğiz," diye söz vermeye devam etti. "En azından bin kez daha dans edeceğiz."

"Ama bu bizim ilk seferimizdi," diye fısıldadı Saffron acınası bir sesle. Cylvan kıkırdadı, onu sıktı ve çenesinin altını dürtükledi.

"Aslında değildi."

Saffron soru sorarcasına başını hafifçe kaldırdı. Cylvan gülümsemeyi hiç bırakmadı, Saffron'un elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirmeden önce avuç içlerini birbirine bastırdı.

"Hatırlamıyor musun? Aon-adharcach süitindeki o gece. Sana Vals'i öğretmiştim... Allemande'ı... Minuet'i..."

Saffron'un gözleri yeniden duygu seline kapıldı. Yüzünü tekrar Cylvan'ın göğsüne bastırmadan önce başını salladı. Cylvan yine içinden hafifçe güldü, Saffron'un saçlarını öptü ve o gece kemaniyla çaldığı şarkıyı mırıldandı. İlk kez birlikte dans etmişlerdi, yalınayak ve sarhoş.

"İzin ver senin için balo salonunu bu saraylılardan temizleyeyim," diye devam etti. "Sonra sen ve ben dansımıza yalnız devam edebiliriz."

Saffron tekrar doğrulmak için kendini zorlamadan önce Cylvan'ın göğsüne doğru başını salladı. Cylvan yanaklarındaki gözyaşlarını öptü ve

Saçlarının arkasından, en değerli hediyesini takdir eden bir lordun tüm yoğunluğuyla ona bakmadan önce.

"Seni seviyorum Saffron," dedi. "Ve seni bu yüklerin her birinden koruyamasam da... İhtiyacın olduğunda her zaman seninle birlikte saklanacağım. Bu kadarına söz verebilirim. O yüzden lütfen, ne zaman soluklanmaya ihtiyacın olursa bana haber ver, seni alıp götürüyüm."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Saffron, alınlarını birbirine bastırıp gözlerini kapatarak. "Teşekkür ederim."

Cylvan geri çekildi, sonra bir elini Saffron'un ensesine koyarak onu orada tuttu. Bir şekilde Saffron'un kalbinin ne zaman duracağını biliyordu ve onu bir nevi huzura kavuşturdu.

Saffron, Cylvan'ın içerideki partiyi çalılar, buketler ve diğer bahçe bitkileriyle örtülü olarak onu bıraktığı yerde bekleyeceğine söz verdi. Saffron tek başına gözlerini kapatıp nefes almaya odaklandı ve zayıf kalbi kaburgalarının iç kısmına sertçe çarparken elini göğsüne bastırdı. En son burnunu sildi, duyguların onu bu kadar sıkıca kavradığı her seferde olduğu gibi kan fışkırmasını bekliyordu ama dokunduğunda kuru olduğunu görünce şaşırdı. Düşündüğünde, kolundaki yara izleri de kurdu serbest bırakma isteğiyle hiç yanmamış ya da ağrımamıştı. Sessiz bir soruyla başparmağını ön kolunda gezdirdi, sonunda kendi kontrolünü yeniden kazanıp kazanmadığını ya da belki de Cylvan'ın Saffron'un vahşi üvez büyüsünün sinirlerini en az onun kadar yumuşatıp yumuşatamayacağını merak ediyordu.

Cylvan'ın arkasından yaklaştığını duyan Saffron doğruldu ve kendini toparlamak için son bir kez gözlerini sildi. Makyajının mahvolduğunu, onu hafif de olsa bir arada tutan tek şeyin göz kamaştırıcı olduğunu biliyordu. Ama Cylvan'ın umurunda değildi. Umursamayacaktı da. Saffron bunu biliyordu ve elini bir kez daha kuzgununa götürmek için sabırsızlanıyordu.

Onu yakalayan elleri hissetmeden önce karanlığı gördü. Onu banktan koparıp taş zemine ittiler. Yanaklarını çizdiğini hissetmeden önce başına geçirilen ve dişlerinin arasına sıkıştırılan çulun tadını aldı. Onu dünyanın geri kalanından koparıyor, ağzını tıkıyor, konuşmasını ya da çığlık atmasını imkânsız hale getiriyordu.

Önce vücudu tepki verdi, geriye doğru savruldu, kollarını savurdu ve botlarını yere çarptı ama daha fazla el onu buldu. Sonra mide bulandırıcı derecede tatlı bir şey çuvalın liflerine nüfuz etti, onu doldurdu, her paniklemiş solukta onu sular altında bıraktı ve gözlerini açık tutmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, çok geçmeden ağır bir şekilde battı, görüşü bulanıklaştı. Tutkaldan yapılmış hava gibi, kirpiklerini birbirine yapıştırıyor, boğazının içini eski ağaç kabuğundaki çatlaklar arasındaki özsu gibi yapışkan hale getiriyordu, ta ki artık ona karşı koyamayana kadar.

GÖMÜLME

Saffron güneşin doğuşu gibi uyandı. İlk başta sadece bir ışıık

kırıntısı,

Gökyüzünün değıştiğinin farkında bile değildi, parmakları kıpırdayıp kemiklerine bir idrak dalgası gönderene kadar bir bedenın içinde bir bilinç olduğunun farkında bile değildi. Duyguların hücumu onu bir anda içine gömdü; ormanın kokusuyla tazelenen gece havasının serinliğı. Yaz cırcır böcekleri ve çalılıkların arasından gelen yaratık sesleri. Tırmalanan toprak, çimen, çam iğneleri yanağının altında, saçlarında, özsuuyula ona yapışıyor. Yakınlarda bir yerde kürekle taşınan toprağın çıtırtısı ve kayması. Kolları arkasına doğru sertçe bükülmüştü; bilekleri parmaklarını karıncalandırarak kadar sıkı bir iple birbirine bağılıydı.

Kemikleri sanki kurşundan yapılmış gibiydi ve onu yattığı yerde sabitliyordu. Yan yatmış, bir kolu ağırlığının altında ezilmişti. Gözlerini açmaya çalışmak bile midesini bulandırıyor, görüşü dönüyor, karanlıkla bulanıklaşıyor ve sadece birkaç turuncu ışıık sızıyordu. Kalbi biraz yavaş atıyor, derisinin altına çoktan yerleşmiş olan kan yeniden akmaya zorlandıkça inliyordu. Hafif bir esintinin keskinleştirdiğı teni önce buz, sonra sıcaklık, da terle karıncalandı.

". "

Saffron istese bile .

Neredeyim ben? Düşünceleri zihninin kalın çamurunda dolaşırken, onu ilk uyandıran sese cevap vermek istemiyordu. Ama ses cevap verdi. Taran'ın sesi sanki çağırıyormuş gibi cevap verdi.

"Sana söyleyemem," dedi alçak sesle ve gürleyerek. *"Ama yakınlardaki tehlikeyi hissediyorum."*

Evet... Siktir, diye homurdandı Saffron zihinsel olarak.

Gözlerini tekrar açmayı denedi ama hâlâ karanlıkta sadece turuncu lekeler görüyordu. Sarhoş çemberler içinde dans eden ışıltılı periler gibi. Daha tiz kahkahalar olsaydı, öyle olduklarını düşünebilirdi. Ama sadece boğuk sesler vardı. Kürekle kazılan toprağın sesi. Kemiklerindeki kurşunla ve beynindeki yoğun şurupla savaşıarak birkaç kez gözlerini kırıştırdı, ışığın yerdeki uzun çubuklardan sarkan fenerlerden geldiğini fark edecek kadar uzaklaştı.

"Saffron, endişelenme. Sakin ol. Seni buradan çıkaracağım."

Saffron kaşlarını çattı. Birkaç kez daha gözlerini kırıştırdı, kaşlarını şaşkınlıkla çattı. Bu sefer ses kafasının içinden gelmiyordu. Kesinlikle kulaklarına çarpmıştı. Taran'a ait değildi. Hayır, bu ses-

"Güneş... ışın?" diye homurdandı, bir şey bağlarını çekiştirirken başını çevirmeye çalıştı. Sadece siyah bir örtünün meçhul gölgesini gördü ama onu uyuşturmak için kullandıkları şeyin gelgitinin altında paniğe kapılamayacak kadar derindi. Fenerler şifonun üzerinde hafif bir parıltı yarattı ve onun altındaki yüzü tanıdığına yemin etti.

Günişığı onu susturdu ve yüz metre ötede toprak küreyen diğer peçeli cadı avcılarına baktı. *"Bana burada o isimle hitap etme."*

"Gittiğini sanıyordum," diye mırıldandı Saffron, dili ağzında şişmiş ve ağırlaşmıştı. Başını dik tutmak çok yorucu olmaya başladığında çimlere doğru yığıldı. *"... yine. Neden... bunu yapmaya devam ediyorsun? Neden yine gittin? Sana anlatacak çok şeyim var."*

Burnundan gelen nefes nefese kıkırdama sesindeki yüzünü hayal edebiliyordu. Söylediği şey komikmiş gibi hafifçe nasıl gülümsediğini.

"Çünkü sen ve Asche gibi aptallar başıma bir yığın bela daha açabilirdiniz," diye fısıldadıktan sonra, Saffron'un bileklerindeki düğümler başına tahmin ettiğinden daha fazla bela açtığında nefesinin altından küfretti. "Bunun yerine - görünüşe göre kendi başına bir yığın belaya bulaşmışsın, ha? Moron..."

Saffron gülmeye çalıştı ama ciğerlerini hıçkırık sesine boğmak çok zordu. "Neden... insan cadıları avlıyorsun?"

"Değilim," diye tısladı. Sanki az önce ona müstehcen bir isim takmıştı. "Ne diyorsun lan sen!"

"Peçe takan sensin..."

"Ama ben avlara katılmıyorum," diye hırladı. "Onlarla sadece bana oralcry'yi öğretebilecekleri için saklanıyorum. Ve peçe büyüsünü. Ve çünkü... şey... burası onun burnunun dibinde. Beni burada aramayı asla düşünmez. Kimse senin yüzünü görmeyi beklemez."

Saffron'un sorabileceği -sorması gereken- binlerce şey vardı ama bunun yerine dilini ağzının içinde evirip çevirdi ve mırıldandı: "Kimin burnu?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diye ısrar etti. Saffron gözlerini sonuna kadar açacak gücü olsaydı gözlerini devirirdi.

"Bu kadar nazlanmayı bırakmalısın... Benim de sana anlatacak sırlarım varken..."

"Ne?" diye tersledi. "Tanrım, nereye gidersen git kışını beladan uzak tutamıyorsun, değil mi?"

"Ryder neden senin adını senden aldı?"

Güneş Işını'nın elleri düğümlerin üzerinde durdu. Bir şey söylemek ister gibi bir ses çıkardı ama sesi boğazına takıldı.

"Ne?" diye sordu sessizce. "Neden öyle dedin ki? O yapmadı... Ben..."

"Akasya Kyteler adında birine benziyorsun," diye fısıldadı Saffron. Milli Kütüphane'de tesadüfen karşılaştığı o güzel kadını hatırlayarak kendi kendine gülümsemekten kendini alamadı. Cylvan ona içeriye girmenin bir yolunu vermeseydi onu hiç göremeyebilirdi. "Modern oralcry'nin kurucusu... ve Kyteler Kurak Büyü Okulları..."

"Hayır..." Güneş Işını mırıldandı. Elleri hızlı ve sinirli bir şekilde düğümlere geri döndü. "Kapa çenenin. Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun. Ryder Kyteler'la işin olmamalı arada, eğer düşündüysen. O beladan başka bir şey değil. Ondan uzak dur Saffron, ."

"Keşke beni daha önce uyarsaydın," diyerek sarhoşça gülümseyen Saffron başını salladı ve saçlarına daha fazla çam iğnesi sapladı. "O kesinlikle... beladan başka bir şey değil. Gerçek bir pislik. Ama başka seçeneğim yoktu... Arkadaşlarımı *bu* koruyan tek kişi o..."

Günlüğü aniden Saffron'un yüzünü tuttu, başını çevirdi ve kocaman gözlerle ona baktı. "O ne?" diye sertçe sordu. "Arkadaşların onun mı? Sakın söyleme, sakın söyleme, Letty? Hollow?"

"Ve Nimue," diye iç geçirdi Saffron. "Ama çok uzun sürmeyecek. Onları... Luvon'la birlikte yaşamaya göndereceğim, belki..."

Güneş Işını onu bıraktı. Tekrar tekrar başını sallayarak düğümlere geri döndü. "Güzel. Güzel, Saffron. Bunu yap. Seni bu karmaşadan kurtardığımda yapacağın ilk şey bu olsun. verdiğin kimseyi onunla bırakma. Ryder Kyteler'a değer verdiğin hiçbir şey için güvenme. Ben bu hatayı bir kez yaptım, senin de istemiyorum."

"Nasıl?"

Güneş ışını dilini ısırdı. "Chandry," diye fısıldadı. "O... Chandry'yi benden alan kişiydi."

"Oh..." Saffron kuru dudaklarını yalamadan önce sözlerine devam etti. "Ama Chandry kaçtı. İnsan dünyasında seni bekliyor."

"Hayır, lanet olsun-!" Güneş Işını dişlerini sıkmadan önce başladı. "Saffron, Ryder Chandry'yi insan dünyasına koydu! Onu orada tuzağa düşürdü! Perdenin her iki tarafında da adamları var ve Chandry'yi diğer tarafta rehin tutuyorlar. Bunu kalmamı için yaptı. Bir süreliğine kaçtı, bu yüzden harabelerdeki perde çemberini bitirmek için çok acelem vardı ama sonra o... ama sonra o..."

"Cevap vermeyi kesti," diye hatırladı Saffron. Sessizce. Sanki yüksek sesle söylemesi gerektiğinden emin olmadığı bir şeymiş gibi. Günişığı burnundan nefes verdi ama başını salladı.

"Cevap vermeyi kesti," diye tekrarladı. "Muhtemelen... adamları onu tekrar bulduğu içindir. Onu geri aldılar. Bu yüzden burada cadı avcılarıyla birlikteyim çünkü onlar peçe büyüsünü biliyorlar. Sürekli ileri geri hareket ediyorlar. Onlardan öğrenebileceğim her şeyi öğreneceğim ve sonra perdenin içinden geçmek için bir bahane çıktığı anda gönüllü olacağım. Chandry'yi bulabileceğim ve onu Ryder Kyteler'den uzağa götürebileceğim diğer tarafa geçeceğim."

"Ryder bana... Chandry'nin artık yanında olmadığını söyledi," dedi Saffron. Teselli etmeye mi çalışıyordu, yoksa doğrudan sormadan bir soru gibi mi dile getirmişti, bilmiyordu. Sunbeam alay etti ve bu yeterli bir cevaptı.

"Sana söylenen her şeye inanmayı bırakmalısın. Özellikle de bir gün kral olacaksan. Tanrı yardımcımız olsun. Ériu ve İsa ve şeytan ve aradaki herkes."

"Bu hiç hoş değil," diye inledi. "Ama... Umarım yaparsın. Umarım şansın olur ve onu bulursun. Eğer bulursan... o kuşu geri gönder ki en azından güvende olduğunu bileyim... Yama, yani o küçük mavi adam... Arkadaşın olarak güvende olduğunu bilmek istiyorum..."

"... Pekâlâ," diye mırıldandı. "Bunu yapmayı unutmayacağım."

Saffron başka bir şey söyleyemeden, Güneş Işını aniden bir eliyle Saffron'un ağzını kapattı. Nefesini tuttu ve Saffron onun ne yaptığını anlayınca kulaklarını dikti, kalbi gergin bir şekilde çarpmaya başladı. Kürekle kazı durmuştu. Çıtırdayan odunların sesi duyuldu, ardından Saffron'un tenine ateşin öpücüğü kondu. Porsuk kokusu. İçlerinden biri tiksintiyle alay etti.

"Düşündüğümüz gibi," diye . "Burada üvez cadısı yok. En azından artık değil."

"Eğer olduysa."

"Git getir onu. Şu işi ."

Güneş Işını'nın ağzındaki eli titredi. Nefesi kesildi, sonra kesildi. Elini yavaşça çekmeden önce küçük bir belirsizlik sesi çıkardı.

"Saffron, ben..." dedi, sesi gergin çıkıyordu. "Özür dilerim. Çok üzgünüm, ... Tanrım, çok üzgünüm, lütfen anla!"

Kadın Saffron'un arkasındaki çalıların arasında gözden kayboldu ama Saffron dönüp bakmadı. Çamurlu görüşünü tarayarak diğer iki cadı avcısının yaklaşmasını izledi. Vücutlarıyla fener ışığını engelliyorlardı.

Eller onu kavradı ve yerden kaldırdı. Saffron çırpınmaya çalıştı ama uzuvları çok ağırdı. Kasları uyuşmuştu. Hâlâ uzuvlarını kontrol edemiyordu, ciğerlerini doldurmak için ihtiyaç duyduğu kadar nefes bile alamıyordu-

Bir şeyler yap! Kolunda yaşayan kurda yalvardı, en son Ryder'la birlikteyken nasıl ortaya çıktığını hatırladı.

tehdit edildim, tuzağa düşürüldüm, o zamanlar bile. *Yardım edin bana!*

"Sen bu şekilde uyuşturulmuşken yapamam," diye homurdandı ses. "Büyün bu şekilde bastırılmışken hiçbir şey yapamam. Beni çağıran senin korkun, cadı."

Korkuyorum amına koyayım! Saffron içten içe çığlık attı ve kazdıkları yere götürülürken dişlerini sıktı. Savaşmaya çalıştı. Omuzlarını, bacaklarını tutuşlarından kurtulmaya çalıştı. Ancak cadı avcıları onu ağır bir şekilde kazdıkları çukura, altı fit aşağıya bıraktılar. Ciğerlerindeki hava boşalırken homurdandı, porsuk ağacının dayanılmaz kokusu burnuna dolup onu su gibi kolayca boğarken bir daha nefes alamadı. Çaresizce nefes alabilmek için içten içe çırpınırken boğazı kapandı ve gözleri yandı.

"Bekle!" diye başardı. Delikte biri ona katıldı, Bir botun topuğu kafasının yan tarafına çarptı ve dünyasının dönmesine neden oldu.

"Sessiz ol," diye mırıldandılar. "Bu kutudan ilk etapta nasıl çıktığınızı bilmiyorum ama bir daha olmayacak."

Bir şeyler yap! Saffron zihninde feryat etti, panik içinde kıvranıyor ve üzerini örtmek için gümüş tabutun kapağını tutan kişiyi tekmelemeye çalışıyordu. Kurdu zihnine çağırdı, bileklerinin altında birbirine bağlı olduğu ön kolunu pençeledi, aklına gelen her şeyi yaptı, hatta dilini ısırarak kanamasını sağlamaya çalıştı. Ama vücudundaki uyuşturucular, havadaki porsuk, kalbini bir mengene gibi kavrayan dehşet, ilk kez, büyüğü gelmiyordu. Derisinin altında ne kaynıyor ne de fokurduyordu.

"Bir şeyler yap! Bir şey yap!" diye yalvardı, komutlar yırtıldı Porsuk tütsüsü ağzının içini sıyrıp geçerken, dar boğazından kan tadı geliyordu. Kolundaki yara izleri ateş gibi, derisine bastırılmış sıcak metal gibi yanıyordu. Eliyle yaraları daha da deşti.

Karşı elini iplere dayadı ve boğazı kapanana kadar ılık attı. Galada çoktan tırmaladığı kabuklardan kan akana kadar tırnaklarını izlere geçirdi. "Bir Şeyler yap seni işe yaramaz lanet olası! *Icarus, bir Şeyler yap!*"

Soğuk elektrik damarlarında dolaştı, derisinin altında tutuştu ve bir ruhun kemiklerinden ayrılması gibi ayrıldı. Sanki Ostara'dan bu yana geçen aylar boyunca kendini diktiğı kaba dikiŐlerden, ruhunun bir parçası dikiş yerlerinden sklyormuŐ gibi ağızından bir ılık daha ıktı.

Ağaçların arasından daha fazla ılık yükseldi ama bu sefer ondan değıl. Üstündeki yüzeydekilerden. Tabutunda ayakları üzerine basan ve topuğı kafasına çarptığı yerden kanla lekelenmiŐ olan cadı avcısından. Saffron hâlâ ilaçların ağırlığıyla görmek için zorlanıyordu ama adamın yüzündeki solgun korkuyu gördü. Başında dikilen avcının ağızı Şok içinde açık kalmış, Saffron'un göremediğı bir Şeye bakıyordu. Saffron'un porsuk kokusu yüzünden kokusunu alamadığı, onu kucaklayan gümüş tabutun titreŐen acısının altından hissedemediğı bir Şey. Ama kurdun pençelerini toprağı a gömdüğünü ve ulaşabildiğı ilk insana dişlerini geçirdiğini anlamak için onu görmesine, koklamasına ya da hissetmesine gerek yoktu.

Başında duran cadı avcısı mezardan fırladı ve bu sırada Saffron'un göğsünü ezdi. Saffron inledi, gözyaşlarını geri kırıptı ve tekrar nefes almak için mücadele etti, ancak başka bir peçeli kişi kendini deliğı atıp onun için bağırdığında başını kaldırdı.

"Haydi, haydi!" Güneş IŞını emretti, Saffron'u ayağı kaldırdı ve omzuna aldı. Onu mezardan fırlatıp peşinden koşmaya başladı, bu kez de bileklerindeki ipleri kesmek için topraktan yakındaki bir bıçağı kaptı. O yaparken, Saffron

kurdu, vahşı büyü, dişleri ve pençeleriyle her cadı avcısını parçalara ayırırken hareketsiz bir şekilde izlemeye devam etmişti. Ta ki kan çimenlerde birikene, toprağı sular altında bırakana ve ağaçlara sıçrayana kadar. Bağırarak, durmasını emretmek için ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadı. Bunun için porsuk tütsüsünü, gümüş tabutu, hatta göğsündeki korkuyu bile suçlayamazdı-

Kelimeler bir türlü gelmiyordu. Sahip olduğu her dürtüyle savaşırken ağzı açık bir şekilde sadece izledi. Ryder'ın sesi kafatasının içinde çınlayarak onu tehlikeli, vahşi ve değer verdiği herkes için bir tehdit olarak nitelendirirken, Saffron canavarın sadece korumak istediğı kişileri tehdit eden aynı insanları parçalamasını izledi. Kendi emriyle. Bir zamanlar Taran mac Delbaith'e verdiği aynı isim tarafından zorlanmıştı.

Kolundaki işaretlere baktı. Kana bulanmış, tırnaklarının üzerinde gezindiğı yerlerden çarpılmıştı. Onları ilk oyduğı günkü kadar taze kanıyordu. *Icarus*.

"O neden burada?" Günişığı arkasından zayıf bir sesle sordu. Saffron gözlerini kaldırdı, açık mezarın üzerinden kurdun kamburlaştığı, nefes nefese kaldığı ve orman etraflarında sessizliğe gömülürken kana bulandığı yere baktı. Artık çığlık yoktu. Artık koşan ayaklar ya da parçalanan dişler yoktu. Canavar başını çevirdi, kulaklarını geri çekti, ağzından tükürük ve kan damlıyordu. Gözleri yakut gibi kırmızıydı, Saffron'un kolunu kaplayan taze kan kadar parlak ve canlıydı.

Bu sefer Sunbeam'in kimi kastettiğini sormasına gerek kalmadı.
Neden o

Burada mı?

Saffron yavaşça ayağı kalktı. Dünya hâlâ altında bir o yana bir bu yana savruluyordu ama dengesini kurdun bakışlarını tutmakta buldu. Canavar doğrudan onunla yüzleşmek için döndü. Saffron kendini onunla birlikte ağır ağır nefes alırken buldu; yorgunluğu paylaşıyordu. Ağzının arkasını dolduran kan tadı, tıpkı kurdun

Önündeki kurdun dişlerinin arasından damlıyordu. Ama konuşmak için dudaklarını araladığında, ağzında köpüren kıpkırmızı bir taşkınlık yoktu. Sadece bir anlayış telaşı vardı.

"Icarus," dedi. Kurdun kulakları yukarı doğru dikildi. Saffron'un kalbi küt küt atmaya başladı. "Sana bu ismi Ostara'da vermiştim."

Canavar başını hafifçe eğdi. Yorgun nefesleri yavaşladı. Başını salladı. Sadece bir kez. Saffron'un tüyleri diken diken oldu.

"Ostara'da beni lanetledin," diye cevap verdi. Saffron bunu yaparken ağzının seğirmesini izledi. kez yüksek sesle söylenmişti, Güneş Işını bile duymuştu. Saffron'un kalbi daha hızlı çarptı. "Bir isimden daha fazlasıyla, beantighe."

Saffron'un nefesi kesildi ama yine de kıpırdamadı. Karşısındaki kurt da . Zihninin gerisinde bir anı canlandı, ama kendisine ait bir anı değildi. Hatırladığı ama kendisine ait olmayan gözlerle gördüğü bir an. Taran mac Delbaith'in şenlik ateşinde yerde duran gözler. Önündeki üvez peçeli cadıya bakıyordu, nefesi kesilmişti, ağzının arkasından kan ve safra akıyordu, vücudu acıdan kıvranıyordu ve verilen isim sırtından kan akarken acıdan kıvranıyordu. *Icarus.*

Kendi sesini duymak, o ilk emri vermek - *"Dediğimi yap- ve kendini göster."*

"Taran," kelimesi bir nefeste ağzından kaçtı. Kalbi hareketsiz kalmıştı. Etrafındaki her şey, koluna kazınmış feda işaretlerinin zonklaması dışında hareketsizleşmişti. *Icarus, Icarus.* Kurt sadece kâbuslarının bir tezahürü değildi; en başından beri Taran mac Delbaith'i çağırıyordu. Birdenbire nasıl bir tanıdık edineceğini öğrenmek için endişelenmesine gerek olmadığını anladı; peçe ona zaten bir tane vermişti.

"O burada," dedi Güneş Işını aniden, sesi telaşlıydı. "Saffron, gitmeliyim-!"

"Sorun yok-" Saffron onu teselli etmeye çalışarak hızla döndü ama o çoktan gitmişti. Etrafındaki ormanın sesi kulaklarına çarparak yeniden canlandı. Kızın bu kadar çabuk nereye kaybolduğunu bulmaya çalışarak elinden geldiğince açıklama yapmak istedi ama o sırada arkasındaki çalıların arasından bir şey ıktı.

Saffron dönüp baktı, Ryder Kyteler'ı zar zor görebildi - bir eli saçının arkasını kavradı, diğeri ise parmağını alnına bastırdı. Dünya bir anda çözüldü ve Saffron karanlığa gömüldü.

AİLE

Saffron rüyasında Kışlık Saray'daki o soğuk, renksiz yeri gördü. tekrar. Bu sefer siyah kurt önde değil yanında yürüyor, ona önderlik etmek yerine ona katılıyordu. Saffron kaygan zeminde dengesini kaybettiğinde, denge için elini uzattı ve hayvan oradaydı. Canavarın kalın, koyu kürkü tenine karşı sıcak ve koruyucuydu.

"Yüzündeki kanı sil, cadı. Yakışmıyor."

Safran kolunu burnuna, ağzına sürdü. Kremsi beyaz koluna, kumsalda sürüklenen bir ceset gibi bulaştı.

"Berbat görünüyorsun."

"Kendimi çok kötü hissediyorum," diye mırıldandı Saffron, ama bu sözler kendisinden damlayan kandan daha fazlasını gösteriyordu. Nedenini hatırlayamıyordu. Neye atıfta bulunduklarını bilmiyordu. Zihni, etraflarındaki vahşi doğayı dolduran vahşi bulutlar kadar kalın bir bulanıklıktan, bir sisten başka bir şey değildi. Saffron ilerideki binaya odaklanmıştı ama yürürken elini kurdun kalın kürküne gömülü tutuyordu. Destekle ilgili bir şey güzeldi. Karşılama. Böylesine çalkantılı bir zeminde zarif bir hediye.

"Orta Saray'da hiç böyle kar yağar mı?" diye sordu. Canavar burnundan homurdandı.

"Böyle değil. Aryadne Fjornar'ın soğuğundan nefret ettiği için kralı ona Avren'de bir kale yaptırdı. Bu-"

"Kral'ın Kalesi," diye fısıldadı Saffron. Fjornar'daki son ayrıntıyı tekrarlamadı. Köpek onaylarcasına keskin bir nefes daha verdi. "Burası hakkında ne biliyorsun?"

Kurdun binayı takip edişi aniden durdu. Başı aşağı doğru eğik kaldı, burnu neredeyse kara gömülmüştü.

"Burası beni ben yapan yer. Kemiklerimi gümüşe çeviren kahinleri burada eğittiler."

SAFFRON UZUN, ÇOK UZUN BİR SÜRE TAVANA BAKTI. ÇIPLAK KIRIŞLER.

Bir haftadan daha eski olmayan örümcek ağları. Doğal pigmentlerle boyanmış, bir zamanlar renkli ama zamanla solmuş. On yıllar, belki de yüzyıllar. Kurak stellerle oyulmuş kirişler. Sarhoş periler gibi kenarlarda dans eden toz zerreciklerini aydınlatan güneş ışığı. Dantel perdelerin arasından gelen taze bir sabah esintisi, kokusu ona tepede gördüklerinden zaten bildiği kadarını söylüyordu. Ryder'ın ona önerdiği kulübe. Finnian Harabeleri'nin eteklerindeki kulübesi.

Saffron yere sürtünen bir şeyin sesiyle yukarı doğru sıçradı. Nefesi boğazında düğümlendi, Ryder Kyteler'ı ya da başka bir insan yüzü bulmak için daracık yatak odasını ararken, odanın köşesinde yüzüstü yatan iri siyah kurdu görünce hissettiği *rahatlamayla* şaşkına döndü. Kulakları dikilmiş, burnu çapraz pençelerinin üzerinde duruyordu. Sadece kuyruğunu ileri geri sallamadığı için Saffron onun herhangi bir köpek olmadığını anladı.

"Oh, siktir git," diye inledi. Canavar kaşlarını çattı, başını kaldırdı ve gözlerini kıstı.

"Sana da günaydın, bint."

Saffron ona baktı; cevap vermesini beklemiyordu. Bu şekilde değil. Bu kadar rahat değil, sanki ne dediğini, hangi tonda söylediğini anlamış gibi. Saffron'un büyüünün, kişiliğinin çarpık bir yansımasından daha fazlasıydı - ve sonra bir gece öncesini hatırladı. Aralarındaki açık mezardan onun kıpkırmızı gözlerine bakıyordu. *Ostara'da beni lanetledin.*

"B-be... git." Saffron hayvanı tekrar içine çekecekmiş gibi ön kolunu işaret etti ama sonra derisinde artık kan olmadığını fark etti. Kolu tamamen yıkanmış, kendisine ait olmayan tuniğin çeyrek kollarının altından bandajlar çıkmıştı. Ellerini üzerinde gezdirirken, uyurken her yerinin ovulduğunu fark etti; parmaklarını gezdirirken saçları bile yumuşak ve temiz hissediyordu. Çıplak ayaklarına bakarken ayak tırnaklarının bile kesildiğine yemin etti. "Bu da ne..." diye mırıldandı inanamayarak. Yüzükoyun yatmış, Saffron'un gözleriyle onu izleyen kurda döndü.

sırıttığına yemin etti. "Neye bakıyorsun sen?"

"Kafan karıştığında ne kadar aptal görüldüğünü unutmuşum. Ağzın sahildeki bir balık gibi açık kalıyor."

"Oh, siktir git!" Saffron ayağa fırlayarak tekrar denedi ama kelimeler boğazına takıldı. Dikenli ve dolambaçlı bir ses onu tekrar ağzını kapatmaya zorladı. "Sen... 'unuttun' mu?"

"İşte yine aynı şey. O aptal surat."

"Kes sesini." Saffron ellerini kaldırdı. Hayvandan uzaklaştı, parmaklarını tekrar saçlarında gezdirdi, düşüncelerini bulmaya çalıştı, görüntüleri ve anıları bir araya getirmeye çalıştı, bu kadar parça parça olmalarından nefret ediyordu. Geçmişten sadece parçalar ve kırıntılar hatırlıyordu.

Önceki gece, Güneş Işını onu mezardan çıkardıktan sonra çoğu bulanıklaşmıştı. Elleri saçlarından yüzüne doğru iniyor, parmaklarını dudaklarına bastırıyor ve sessizce pencereden kulübenin çimenlerine bakıyordu. Kulakları çınlıyordu. Dilinde pas ve tuzlu kan tadı vardı ama boğazının arkasından hiçbir şey fokurdamıyordu. Hayır, bu bir anıydı. Kurdun kıpkırmızı gözlerine doğrudan bakarken de tatmıştı.

O sırada doğrulmuş olan canavara döndü. Kafasının tepesi tamamen ayakta duran Saffron'unkiyle aynı yüksekliğe ulaşmasına rağmen oturuşuyla hâlâ biraz fazla *evcil hayvan* gibi görünüyordu. Evcil hayvana yakın bir şey değildi ama yine de-

"Ben... Dün gece öfkeni hissettim. Sana yaptığım şey için. Sen... Senin kim olduğunu biliyorum, değil mi? Sen..."

"Kim olduğumu biliyorsun," diye yanıtladı kurt. Saffron sonunda ellerini yüzünden çekti. Onun yerine gömleğinin önünü tuttular ve sanki yere yığılacakmış gibi orada sallanmaya başladılar.

"Hayır, bu... olamazsın..." Boğazı sıkıştı. Tekrar açmak için zorladı. Sinirlerinin her bir zerresi kıvılcım saçan mumlar gibi parlıyor, adını söylemekten korktuğu kişinin ona verdiği her korkunç anıya karşı yanıyordu. Sanki bunu yüksek sesle söylemek onu getirecekmiş gibi. Sanki zihninin arkasında, başına geldiğini hâlâ anlayamadığı her şeyi sakladığı kapının kilidini açacakmış gibi... Yoksa ağzından ve burnundan kanlar akan ölü bir uykudan çılgılık atarak uyanacaktı. Danann Evi. Tavan arası. Siyah örtü. Kraliçenin gümüşü.

Ama karşısındaki canavar ona bakmaya devam etti. Ve Saffron biliyordu. Saffron belki de sadece gözlerini hiç kırpmamasından biliyordu. arada, son gördüğünde altın sarısı olan gözlerinin ardında o kadar çok hayat ve idrak vardı ki. Belki de

Saffron'un kendi büyüünün ona ve büyüüne sahip çıkmasıyla kıpkırmızı oldu. Ona sahip olmak.

"T-" diye denemeye çalıştı. İsmi yüksek sesle söylemeyi başarabilmesi için birkaç deneme daha yapması gerekti. "Taran?"

Kurt burnundan keskin bir nefes verdi.

"Sen... Taran mac Delbaith misin?" Saffron vurguladı.

"Evet. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum beantighe, ama benim, tamam mı?"

Saffron ona baktı. Alışık olmadığı tuniğinin önünü kavrayan elleri titriyor, alnında sinir terleri birikirken avuç içleri nemli bir hal alıyordu.

"Gerçekten mi?" diye tekrar sordu. O şey sonunda yalan söylediğini kabul edip siyah bir duman bulutunun içinde kaybolana kadar tekrar tekrar sormaya devam edebileceğini düşündü. Ama öyle olmadı, ona bakmaya devam etti. Ve gözlerinin renginin yanlışı olmasına rağmen, Saffron ona baktıkça bunun doğru olduğunu daha iyi anladı. Her ne kadar korkunç, dehşet verici ve mide bulandırıcı olsa da, Saffron en başından beri Taran mac Delbaith'i çağırıyordu.

"Kanıtla," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. "Bana sadece Taran'ın söyleyebileceği bir şey söyle."

Kurt gözlerini kapattı. Bıkkınlık iç çekişi gibi bir ses çıkardı.

"Boğazımın arkasındaki eğretili otu halkası gereksizdi."

Saffron geriye sıçradı. Ağzından kısmi bir kahkaha tufanı koptu ama hemen ardından kahkahasını ellerinin arasında bastırdı. Nedenini bilmiyordu -komik bir yanı yoktu- belki de sadece yaşadığı şoktan dolayı gülüyordu. Rüya görüyor olmalıydı. Taran'ın ya da kurdun onu bulmaya, parçalamaya geldiğine dair kâbusları ilk kez görmüyordu ama gerçek çok daha tuhaftı.

Saffron bir adım daha yaklaşacak özgüveni bularak hayvanın her tarafını inceledi, hatta başını okşamak için uzandı, sonra elini tereddütle burnuna götürdü. Hayvan dokunuşundan rahatsız olarak buruştu ama Saffron geri çekilmedi. Gözlerinin arasını okşadı, sonra kulaklarının arasını kaşıdı. Kurt tepki vermedi. Sanki ne yaptığını sandığını sorar gibi ona ters ters baktı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Saffron. "Sanırım sadece... şoktayım. Bu sadece- bu ! Sensin, sen-! Seni pislik. Ve ne dersem yapmak zorundasın, değil mi? Dün gece aradığımda geldin. Aman Tanrım, ne zamandır biliyorsun?"

"Pek değil," diye homurdandı Taran, Saffron onunla dalga geçtikçe daha da sabırsızlandığı belliydi. "Sanırım benim zenginliğimin seninkiyle tamamen kaynaşması biraz zaman aldı. Beni ilk birkaç zamanı zar zor hatırlıyorum. İçgüdülerimle hareket ettim. Tek bildiğim, Avren'in dışındaki lanet ormanda aniden ortaya çıkmadan önce işime bakıyordum. İçimdeki dürtüyle..." diye devam etti. Gözleri güneş ışığında parladı, başı sanki kendi yakıcı merakına karşı koyamıyormuş gibi hafifçe eğildi. Biliyormuş gibi davranmasına rağmen tüm cevaplara sahip olmadığı açıktı. "Bir şeyi koruma dürtüsü. Yakın zamana kadar bunun sen olduğunu bile fark etmemiştim. Tiksintimi hayal edin."

"Gerek yok. Şu anda bunu hissediyorum."

Taran'ın kulakları düzleşti. Saffron Taran'ın başını tekrar okşadı ve Taran hırladığında kıkırdadı.

"Ayrıca, tam olarak *kimin* zenginliği? Hatırladığım kadarıyla onu da kendim için almıştım-"

Taran dişlerini sıkarak Saffron'un elini geri çekmesine neden oldu.

"Eğer gerçekten benim üvez büyüümün tezahürüysen..." Saffron garip bir gülümsemeyle Taran'ın kendisine gerçekten zarar veremeyeceğine dair tek güvenceye tutunarak

istedi. Muhtemelen öyledir. "Sanırım Ryder bunun artık *vahşi*, değil mi?"

"O kadar ileri gider miydim bilmiyorum," dedi Taran. Saffron neredeyse bir kurt olarak onun üzerinde *kesinlikle* tam kontrole sahip olduğuna dair alaycı bir yorum daha yapacaktı ki Taran oflayıp başını salladı. "*Demek istediğim*, üvez büyüünüzün tam kapsamı olduğuma inanmakta tereddüt ediyorum. Senin de bir an için bile olsa böyle düşünmen sorumsuzluk olur. Bu kadar kolay hiçbir şey mantıklı olmaz."

"Kendi adınıza konuşun. Bunların hiçbiri *kolay olmadı*." Ama Saffron Taran'ın haklı olduğunu biliyordu. Tanrım, ne kadar gerçeküstü bir düşünceydi bu. Üstelik bunu bu kadar rahat düşünmek. Saffron hâlâ rüya görüyor olabilirdi. Belki de gerçekten delirmişti. Belki de o cadı avcılarını onu gerçekten gömmüştü ve porsuk tütsüsü ve gümüşle sarhoş olmuştu.

Kaşlarını çatarak elini saçlarına götürdü ve döndü. Sargılı koluna bakmadan önce kulübenin etrafına göz gezdirdi.

"Buraya nasıl geldiğimizi hatırlıyor musun?" diye sordu. Taran başını salladı.

"Benim anılarım senindir. En azından bağlıyken yaptıklarımız."

"Huh..." Saffron mırıldandı. Bu duyguyu daha fazla derinleştirecek gücü yoktu.

Bunun yerine, Ryder'ın mezarlıkta görünmesini izleyen anlara dair bir şeyler hatırlamaya çalıştı. En azından Saffron onun Ryder olduğunu düşünüyordu. Her şey o kadar bulanıktı ki, her şey o kadar dalgalı geliyordu ki, sadece hayal görmüş olması mümkün müydü? Belki de bir rüya? Donmuş bir göletin yüzeyinde yansımalarını bulmaya çalışmak gibi, buz kırılmış ve görüntüyü çarpıtıyordu. Hafızasının bazı kenarları bulanık, bazıları ise keskin ve kesindi. Yeni bir makasla bir kumaş parçasını kesmek, karşılıklı uçları birbirine dikmeden önce bir parçayı almak gibi.

Elini tekrar yüzüne götürdü.

"Ben... Avren'e geri dönüyorum," dedi, daha fazla beklemenin bir anlamı olmadığına karar vermişti ama sonra başka bir şey onu duraklattı. Tekrar pencereye döndü ve pencereden diğer taraftaki ağaçlara baktı. Güneş Işını'nın söylediği bir şey aklına takılmış, onu rahatsız etmişti. Keskin ve kesin.

*Değer verdiğin kimseyi onunla bırakma. Ryder'a güvenme.
her şeyle Kyteler.*

Saffron önce Letty'nin kulübesine gidecekti. Önce onu, Nimue'yi ve Hollow'u toplayacaktı. Onları Avrene geri götürecekti. Onları Luvon'la yaşamaya gönderecekti, tıpkı Sunbeam'e söylediği gibi. Cadı avcılarından uzakta, Ryder'dan uzakta.

"Sen," dedi Taran'a dönerek. "Sen, um... eve git. Erm, geri dön. İçeri dön. Hadi." Sargılı ön kolunu işaret etti. Taran'ın burnu hakaretle kırılsa da Saffron ısrar etti. "Lütfen! Git buradan."

Saffron gözlerini devirip vazgeçerek bitişik odaya, ön kapıya doğru ilerlerken canavar homurdanarak onu takip etti. Taran onlar giderken onunla alay ediyor, bir orman çakalı gibi gülüyor ve Saffron'un tüylerini diken diken ediyordu. Saffron onu azarlamak, bir daha asla böyle sesler çıkarmamasını emretmek için döndü ama Taran aniden canlandı, kulakları dikildi, bir anda taş kesildi. Saffron ona baktı, sadece canavar öyle yaptığı için hareketsiz kaldı, Taran aniden canlanıp kocaman gözlerle ona baktığında sıçradı.

"Kapıyı açın. Çabuk ol," diye emretti. Saffron yine kendisiyle dalga geçildiğini hissederek gözlerini devirdi ama sonra Taran'ın dediğini yaptı ve midesi kıkına düştü. Diğer tarafta, kapıyı çalacakmış gibi elini kaldıran Daurae Asche, Saffron'u görünce şaşırılmış gibi baktı, Fiachra omuzlarına tünemişti. Boynunda Saffron'un ametist kolyesi bir haberci simgesi gibi sallanıyordu. Asche neredeyse

Saffron'un omzunun üstündeki kurdu fark etmeden önce onu selamladı. Kan donduran bir çığlık atamadan önce Saffron eliyle dauranın ağzını kapattı.

TARAN'I BİR ÇOBAN KÖPEĞİ GIBI YERDE YUVARLANMAYA ZORLADI.

Asche'yi, Saffron'un onun üzerinde tam kontrol sahibi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu ama o zaman bile, göle doğru patikada aceleyle ilerlerken daurae hâlâ Saffron'un eline yapışıyordu. Sanki aniden saldırmasını ve dişlerini sırtlarına geçirmesini bekliyorlarmış gibi sürekli omuzlarının üzerinden topuklarındaki canavara bakıyorlardı. Saffron her seferinde Asche'yi acele etmesi ve nereye gittiklerine dikkat etmesi için çekiyordu. Bunu konuşmak için daha sonra zamanları olacaktı. Daha sonra daha iyi açıklardı. Acelesi vardı. Ne de olsa onu harabelere geri getiren Ryder'dı ve Saffron'un orada olduğunu biliyordu. Ve Saffron onun Saffron'u uzun süre yalnız bırakmayacağını biliyordu. Arkadaşlarını almak ve saraya geri dönmek için çok az zamanları vardı.

Göl ve Letty'nin kulübesi ağaçların arasından görüldüğünde, Saffron bir anda geniş açıklığa doğru koşma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Asche'yi yoldan çekti, onları takip ediyor olabilecek sesleri dinlemek için durakladı ve parmağındaki hematit yüzüğe baktı. Merakla parmaklarını kıpırdatarak küçük bir nefes aldı ve ayaklarının ucuna çömelip ne yapacağını düşünürken gözlerini yassılaştırmış çimenlere dikti.

Bir ogham dairesi çizerek, *genişletmek* için feda işaretlerini ekledi, *ışık, dalgalanma, yaşam, benim*, tezahür ettirmek istediği şeyi açıkça hayal ederken. Kendi kendine gülümseyerek, kırmızı ışıktan oluşan parlayan bir halkanın halkadan tembelce titreşmesini ve artık görünmeyene kadar dışarı doğru uzanmasını izledi. Kıpırmızı dalgacıklar arkasından geri sıçradı.

Işık Asche ve Taran'ın ayaklarına çarptı, ancak Asche hiçbir şey söylemedi. Taran sessiz bir odaklanmayla ışığın genişlemesini izlese de bu hareketi göremediklerinin kanıtıydı. Saffron'un bu konudaki duygularını açması için de zaman yoktu.

Dalga dışarıya doğru genişledi, açıklığın içine doğru o kadar uzadı ki Saffron onu gözden kaybetti. Bir başka daire, yağmurun göletin yüzeyine vurması gibi geri sıçradı ama Saffron gözlerini kısarak bulutlu ışığa bakınca bunun gölün uzak kenarında otlayan bir geyikten geldiğini gördü. Birkaç tanesinin daha çömeldiği yere geri dönmesini sabırsızlıkla bekledi, sadece iki ya da üç tane varsa bunların arkadaşlarına ait olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu ama hiçbirini yankılanmayınca tedirginliği arttı. Kaşlarını çatarak büyüyen bir kez daha yaptı ama bir kez daha sadece Asche, Taran ve otlayan geyikten yanıt alabildi.

"Neredeler?" Ayağa kalkarak nefesinin altından sordu. Açıklığa doğru ilerledi, en azından etrafta onu fark etmek için dolaşan davetsiz birinin olmadığından emindi. Asche, Saffron'un peşinden aceleyle yürüyor, bir şey sormak ister gibi sesler çıkarıyordu ama soru bir türlü gelmiyordu. Belki de Saffron çok hızlı yürüyordu. Belki de her hızlı adımda ondan yayılan ani endişeyi hissedebiliyorlardı.

Yabani otların arasından hızla göle, sonra da Letty'nin içinde kitap okuyor, yemek pişiriyor ya da bitki büyüğü yapıyor olması gereken küçük kulübeye doğru ilerledi. Nimue suyun kenarında dolaşüyor ya da suda sıçırıyor ve yaklaşan Saffron'a kaba bir şeyler söylüyor olmalıydı. Hollow orada bahçeyi temizliyor, şömine için odun kesiyor ya da kılıcıyla pratik yapıyor olmalıydı. Neredeydiler?

Verandaya ulaşır kapıya doğru ilerleyen Saffron, artan sinirlerini dizginlemeye çalışarak kapıyı çaldı. Kimse gelmedi

Cevap; diğ er tarafta evde birinin olduğunu ve dalgalanma büyüsü tarafından kaçırıldığını gösteren bir ses bile yoktu. Belki de geceyi insan meclisinin geri kalanıyla birlikte harabelerde geçirmişlerdi? Saffron en azından Letty'nin döndüğünde bulması için bir not bırakmak istiyordu. Kilidin etrafına bir daire daha çizmek için parmağını topuza götürdü ama yanlışlıkla çarptığında mandal sanki vuruşundan kurtulmuş gibi kaydı. Saffron kapıyı menteşe gıcirtısıyla iterek açmadan önce tereddüt etti.

Tıpkı ilk ziyaretinde olduğu gibi, Letty'nin varlığına dair işaretler her yerdeydi. Her kirişin arasındaki tellerden sarkan otlarda ve  i ek demetlerinde; pencerelerin önündeki, Saffron parmaklarını aralarında gezdirdiğinde görülebilen r nlerle oyulmuş, sarkan, cilalı g l taşlarında; ahşap bir leğende ıslanan, muhtemelen gerektiğinde Nimue'ye bacak vermek için kullanılan örgülü su bitkisi demetlerinde; ve hepsinin ötesinde, kitaplarda. Çok, çok, çok fazla kitap, masaya ilk oturduğu ve onlarla çay içtiği zamankinden bile daha fazla, birçoğunun sayfaları suda yıpranmış ve kapakları çamurla lekelenmiş, sanki Letty onları g l n kenarında Nimue'yle paylaşmış gibi.

Kitaplardan biri yüzüstü yere düşmüş, sayfaları kendi ağırlığı altında bükülmüştü. Saffron nihayet içeri girip kitabı yerine koymak için kaldırdı ama tam olarak nereden düştüğünü bilmediğini fark etti. Kitabı yakındaki masanın üzerine bıraktı, sonra da şöminede asılı duran soğuk yemek tenceresine dokunulmadığını fark etti. Yanındaki masanın üzerine dağılmış otlar, sanki Letty yemek pişirirken yarıda kalmış gibiydi. Bu da pek tuhaf sayılmazdı - belki de birileri ona haber vermeden harabelerde ihtiyaç duymuştu? Belki de bir şey olmuştur? Unutkan da olabilirdi, belki de şöminede güveç piştiğini unutmuştu...?

İstediği kadar gerekçe gösterebilirdi; ta ki, belki de bunu yapmasının tek nedeni, aksi takdirde kalbinin

vuruyordu. Bir şeyler yanılttı. Bir şeyler kesinlikle doğru değildi.

"Saffron?" Asche kapı aralığından sordu ve Saffron fark etti ki kulakları çınliyordu.

"Bir terslik var," diye fısıldadı yüksek sesle, odayı tekrar gözden geçirirken. Bunu kanıtlamak için daha belirgin bir şey arıyordu. "Sanırım... bir sorun var."

Asche'nin durduğu yere döndü, tam o sırada ani bir kırmızı dalga yerden hızla geçerek ayaklarına çarptı ve onu şaşırttı. Gölün aniden kana dönüştüğünü ve evi sular altında bıraktığını düşündü - ta ki bunun hâlâ yürürlükte olan dalgalanma büyüğü olduğunu fark edene kadar. Doğruca onlara doğru gelen bir grup insan vardı.

Neredeyse rahatladığını hissediyordu. Bunun sadece küçük bir tadı göğsünde kıvılcımlandı ama kendini durdurdu. Kapı aralığında durdu, dışarıdaki verandaya baktı. Kulaklarını zorluyordu. Bir şeyler yanılttı. Bir şeyler yanılttı-

Bu sesler onun arkadaşlarına ait değildi.

"*Icarus, git buradan!*" dedi ve Taran bir anda ortadan kayboldu. Saffron daha sonra Asche'ye doğru hamle yaptı ve onları verandadan çekip kulübenin döşeme tahtalarının altındaki dar boşluğa itti. Fiachra, Saffron onu gökyüzüne fırlatmaya çalıştığında gömleğini bırakmayı reddetti, ardından küfür etmesine ve onu koluna almasına neden oldu ve daurae ile birlikte sürünürken onu göğsüne sabitledi. Asche'nin burnu sıkıntıyla kırıyıyor, saçlarına örümcek ağları dolandığında ya da elini çamur birikintisine sıkıştırdığında veya boynuzları üstlerindeki zeminin altına süründüğünde yüzünü buruşturuyordu. Saffron bir eliyle dauranın ağzını kapatırken diğer eliyle Fiachra'yı tutmaya devam etti ve dalgalanmalar şiddetlendikçe nefesini tuttu. Ta ki botlar ahşap verandada tepinene kadar.

"...çünkü gündönümüne sadece birkaç hafta kaldı," birisi tartışılar. Saffron ve Asche birbirlerine baktılar. "Biz hâlâ

Ryder'ın ne istediğini biliyorum. Neden bize söylemiyor?"

"Sadece ona güvenmeliyiz. Her zaman olduğu gibi." Saffron bu sesi tanıdı. Breton'du. Bunu söylerken sesi gergindi, sanki sık sık tekrarladığı ama kendine inandığından emin olmadığı sözler gibiydi.

"Rowan cadısının yardım edeceğine gerçekten inanıyor musun?" Bir başkası sinirli bir mırıltıyla sordu. "Ry ona deliler gibi aşıkmiş ve dediğini yapacakmış gibi konuşup duruyor ama... son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa... Bilmiyorum Breton, sadece endişeleniyorum-"

Breton sonunda, "Artık sohbet etmek yok, hadi," diye tersledi. "Burayı temizleyin. Tıpkı geçen seferki gibi."

"Onlar gerçekten Chandry ile birlikte mi?" Birisi sordu. Saffron'un kalbi göğüs kafesine çarptı.

"Az önce ne ben? et."

Saffron dümdüz önüne baktı. Tepesindeki dağınık ayak sesleri işlerini bitirip tekrar uzaklaşana kadar gözlerini kırpmadı, nefes almadı. Onlar giderken sesler uzaklarda kayboldu ama bu sözler Saffron'un zihninde hâlâ yankılanıyordu. Fiachra Saffron'un kollarında hareket edene ve Asched ona iyi olup olmadığını sorana kadar

-Saffron'un bedenine geri döndüğünü. Saffron uzun bir süre onlara baktı ve cevap vermeden sundurmanın altından sürünerek çıkmaya yöneldi. Fiachra onun elinden kurtuldu ve omzuna geri dönmeden önce bir daire çizdi. Saffron seslerin gittiği yöne doğru baktı, kelimeler kafasının içinde durmadan yankılanıyordu. Durmadan, durmadan.

Breton'un bu soruya cevap vermesini diledi.

"Ben..." diye devam etti. Ağzı kurumuştı. Sonunda Asche'ye dönüp bakmadan önce dilini evirip çevirdi. "Henüz... seninle Avren'e geri dönemem."

"Ne!" Asche, Saffron'un kolunu tutarak bağırdı. "Sen de burada kalamazsın! Cylvan da çok endişeli, onu görmeliydin."

-"

"Henüz geri dönemem!" Saffron endişeyle çatlayan bir sesle konuştu. Asche ağzını kapattı ama belirsizlik yüzünden okunuyordu. Saffron sesindeki duyguyu bastırarak başını salladı. "Sanırım Ryder onları almış olabilir, Asche. Arkadaşlarımı. Bir yere gitmeden önce nerede olduklarını bilmem gerek. Onları bırakmayacağım."

"Ama-"

Saffron elini cebine atarak ametist kolyeyi çıkardı. Kolyeyi sıkıca kavradı, ancak kolye cevap olarak alevlendiğinde çenesi eziklik içinde titredi. Tekrar ve tekrar ve tekrar, sanki Cylvan ona eve dönmesi için yalvarıyormuş gibi. Saffron gözlerinin arkasına dolan kalbi kırık gözyaşlarını geri kırıptı, başını salladı ve kolyeyi tekrar cebine soktu.

"Üç gün kalacağım. En fazla," dedi. "Cylvan'a söyle. Cylvan'a üç gün sonra gelip beni alabileceğini ve onunla tartışmayacağımı söyle."

"Üç gün çok uzun bir süre!" "O zaman iki gün."

"Saffron!"

"İki gün bitmeden bir şey olursa," dedi Saffron, Fiachra'nın gagasının altını kaşımak için uzanarak. "Fiachra'yı ametistimle birlikte geri göndereceğim. Tıpkı geçen sefer yaptığı gibi onu Cylvan'a götüreceğim. Bu ona gelip beni daha çabuk almasını söyleyecektir."

Asche tartışmak istedi. Söylemek istedikleri her şeyin ağırlığıyla ağızları açık kalmıştı ama onunla tartışmanın mümkün biliyorlardı. Onun fikrini değiştiremeyeceklerini biliyorlardı. Saffron bunu onların yüzünde de görebiliyordu; diğerlerinin nereye gitmiş olabileceği konusunda endişeliydiler.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Asche sonunda. "Pekala Saffron, ben... ben ona söylerim."

"İki güne kadar gelmeyeceğinden emin ol. Ya da Fiachra ona kolyeyi götürene kadar."

"Denerim. Dinler mi bilmiyorum-"

"Cylvan bana güveniyor," dedi Saffron ve Asche'ye güven verici bir gülümseme verdi. "Güvendiğini biliyorum. Beni dinleyecektir. Söz veriyorum dinleyecektir."

Asche ağızlarını kapattı. Dudaklarını birbirine bastırıp sertçe başlarını salladılar. Sanki buna inanmıyorlardı -ya da belki de Saffron'u arkalarında bırakmak üzere olduklarına inanamadıkları için. Ama Saffron gülümsemeye devam etti. Asche'yi kucakladı, sonra da onları uzaklaştırdı. Ağaçlara doğru geri döndüler. Onlara şans diledi, sonra da güvenli bir dönüş yolculuğu diledi. Çıkarken dikkatli olmalarını söyledi. Onları yakında tekrar göreceğini söyledi.

Nihayet onlar gittiğinde, kulübesine doğru yürümeye başladı.

İçeri girdi ve yatağa oturdu. Bekledi.

Taran'ın zihninin gerisindeki sesi daha kapı çalınmadan onu uyarmıştı. Saffron ona teşekkür etti - Ryder kapıyı açıp içeri adımını attığı anda pratik, mükemmel bir beantighe gülümsemesiyle hazır olmasının nedeni buydu.

ÇAY

Saffron'un parmağı çay fincanının kenarında gezindi.

harabelerin kendisinden olabilir. Belki de çalınmıştır, tıpkı giydiği yeni, temiz kıyafetler gibi. Tıpkı Ryder'ın kemerindeki zarifçe oyulmuş gümüş kılıç gibi.

Katedralin çalışma odası güneşin altında ışıl ışıldı, ışık renkli camlardan süzölüyor ve taş zemini kaplayan kilimin üzerinde sanat eserleri yaratıyordu. Saffron'un gözleri rafları her yönden dolduran kitapların sırtlarında gezindi, ancak düşünceleri herhangi bir başlığı okuyamayacak kadar hızlı ilerledi. Rafların arasında asılı duran tabloları ; bazıları açıkça genel manzaralar, bir diğeri bir prensesin ayaklarının dibinde diz çökmüş bir şövalye, üçüncüsü ise Saffron'un sürekli hayalini kurduğu yere çarpıcı bir benzerlik taşıyordu. Tanıdığı olacak canavarla birlikte yürüdüğu o sessiz, karlı yeri hiç bilmiyordu.

Parmağı kenarın etrafında dönüyor, dönüyor, dönüyordu; düşünceler, kışın donmuş topraktan çıkan çiçekler gibi aklına girip çıkıyor, onu bir şey söylemeye, bir şeyi kışkırtmaya, Ryder Kyteler'ı arkadaşlarına bir şey yapmakla suçlamaya, Saffron'u önceki gece o başarısız gömüde nasıl bulduğunu açıklamaya cesaretlendiriyordu. Saffron'u kurtarmak için tam olarak ne zaman ve nerede olması gerektiğini nasıl bildiğini

Yine Saffron. Tüm bunlar olurken Ryder ona buzlu ormanda bulunmuş bir geyik yavrusuymuş gibi bakıyordu.

"İnsanları incitiyorsun, Saffron," dedi sesinde sıcaklık ve şefkatle, Saffron önceki geceye dair anılarından emin değilmiş gibi davranırken. Bir yanı doğruyu söylüyor, bir yanı da Ryder'ın ne merak ediyordu. "Keşke bunu sana söylemenin daha kolay bir yolu olsaydı ama büyüün Avren'in dışındaki ormanda yarım düzine cadı avcısını serbest bıraktı. Bunun olabileceği konusunda seni uyarmıştım. Keşke beni dinleseydin."

"Sanırım beni Cylvan'ın galasından kaçırdılar," diye ateşi körükledi Saffron, derin düşüncelere dalmış gibi mırıldanarak. Sadece Ryder'ın ona ne diyeceğini duymak istiyordu. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin...?"

"Senden şüphelendiklerini hissediyordum. Prensizin sizi saklayarak kötü bir iş yaptı. Adamlarımdan biri bana saraya doğru gittiklerini söylediğinde devreye girmeye çalıştım. Önce kendi güvenliğinin için seni dışarı çıkarmaya çalıştım. Bir Beantighe'nin yardım istemek için sana yaklaştığı zamanı hatırlıyor musun? Ormanda insan avlayan yüksek feyler olduğunu söylediler... Geri gelip onları başından savdığını söylediklerinde yaşadığım şaşkınlığı hayal et. O anda neredeyse balo salonuna dalacaktım, kurnazlığa lanet olsun."

Ryder söyledikleri komikmiş gibi kıkırdarken Saffron'un parmağı fincanın kenarında dolaşmaya devam etti. Büyüleyici, şövalyece. Saffron neredeyse hiç tepki vermedi, sadece ballı lavanta deminden çıkan buharın seramiğin kenarlarından süzülüp Ryder'ın dokunuşuyla uzaklaşmasını izlemeye devam etti. Tekrar ve tekrar. İçinden Ryder'ın suratına kaynar sıvıyı fırlatıp çenesini kapamasını ve Saffron'a arkadaşlarının nerede olduğunu söylemesini istemek geliyordu.

"Sormak zorundayım... Ona söyledin mi?"

Ryder Saffron'un tepki vermesini bekledi. Bu kez Saffron tepki verdi ve soru onu hazırlıksız yakaladığı için kaşlarını kaldırdı.

"Kime neyi anlatayım?" diye sordu. Ryder, Saffron'un oturduğu yerin karşısındaki sandalyenin koluna oturmak için yaklaşmadan önce onu izledi.

"Prensiniz... ona büyüünüzden bahsettiniz mi? Büyümenin ne kadar tehlikeli olduğunu?"

Saffron soğukkanlılığını korumak için savaşıırken çenesinin küçük bir seğirmesine karşı koyamadı. Başından beri bunun bir parçası olduğunu, Ryder'ı konuşturmak için sözlerini örmeden önce genç kızı oynaması gerektiğini biliyordu. Cylvan'dan onun hakkında kötü konuştuğu için zihinsel olarak özür diledi, bu yalanların bir nedeni olsa bile.

"Evet," dedi Saffron. Sesi mükemmel bir şekilde çatallaştı. "Galadan bir gün önce... Ona her şeyi anlattım. Ona güvenebileceğimi düşündüm, yanıldığını kanıtlamak istedim... ama... daha sonra bana karşı çok garip davrandı..."

"Ben de bundan korkuyordum," diye nefes aldı Ryder. Elini uzattı, Saffron'un dizine koydu, sonra tekrar kaldırarak Saffron'un içmesi için çay fincanının itti. Saffron içti. Her yudumda odanın hafifçe sallanmasına neden olduğu için içinde bir kaşık alkol olup olmadığını merak etti. "Endişelendim... parlak zırhlı kraliyet şövalyenizin bile bir kırılma noktası olacaktı. Seni gerçekten uyarmaya çalıştım, Saffron- ama çok üzgünüm."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Saffron, içinden bir samimiyet kırıntısı geçerek sordu. Zaten biliyordu ama Ryder'ın söylemesini istiyordu. Ryder'ın, Saffron'ın ima ettiğini düşündüğü o çirkin şeyi söyleyecek kadar kendini beğenmiş olup olmadığını görmek istiyordu.

"Sizi için cadı avcılarını çağıran kişinin prensiniz olmasından endişe ediyorum. Tehlikeyi fark ettiğinde

ona, itibarına, saray mensuplarına..."

Saffron dilini o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı. Aksi takdirde kendini tamamen kaybedecekti. Sıcak içeceği Ryder'ın yüzüne fırlatacak, sonra da seramiği burnuna çarpacaktı.

"Ah..." diye mırıldanmayı başardı ve öfkesini tekrar yatıştırmak için çayını yudumlamaya başladı. "Buna inanamıyorum..."

Ryder'ın eli Saffron'ın bacağına geri döndü, bu kez kalçasının biraz daha yukarısına yerleştirdi. Saffron ona baktı, fincanındaki içkiyi bitirirken yanağındaki kasın seğirdiğini hissetti. Kendini sakın tutmaya çalışıyordu. O iyi bir beantighe'ydi; yüksek bir fey gibi davranarak geçirdiği hiçbir zaman onun bu yönlerini yıpratamazdı. Ve Ryder, her şeyi bilen, zeki ve her zaman kontrolü elinde tutan biri olmasına rağmen, en azından buna inanıyor gibi görünüyordu.

"Benim için geldiğin için teşekkür ederim," diye devam etti Saffron, Ryder'a acınası bir gülümseme sunarak. "Geçen seferki tartışmamızdan sonra gitmiş olsam da..."

Ryder, "Nerede olursan ol, her zaman senin için geleceğim," diye söz verdi. Saffron'un kalçasını sıktı. Saffron onun elini tokatlayarak uzaklaştırma isteğini bastırdı. "Ve bencilce, bunu yaptığımı memnunum. Artık sana yardım etmek için devreye giremeyeceğim bir yerde kötü muamele görmen konusunda endişelenmeme gerek yok. Burada benimle kalabilirsin Saffron. Büyüyen kurak cadılar meclisimizle. Bir zamanlar sana söylediğim gibi, sonunda bunu birlikte yapabiliriz. Gündönümüne kadar, sonunda yüksek feylere hesaba gereken bir şey olduğumuzu gösterebileceğimiz zamana kadar."

"Gündönümü için bir planın var mı?" Saffron ilk kez gerçek bir merakla sordu ve Ryder'ın çay arabasına dönüp ona dumanı tüten bir fincan daha doldurmasını izledi. Biri ona naif bir bakış attığı eriyip giden bu adam için gözlerinin içi gülüyordu. Saffron'un ihtiyaç duyduğu tüm cevaplara sahip büyük, güçlü bir adamdı ve Saffron sonunda bunun için yalvarıyordu.

"Şimdi olmaz," dedi Ryder, Saffron'un öfkesini biraz daha artırarak. "Tarih geldiğinde bunu konuşuruz. Ne de olsa daha birkaç haftamız var. O zamana kadar hiçbir şey için endişelenme, sadece kendine odaklan. Daha iyi hissetmeye çalışmak üzerine. Daha çok zamanımız var, çünkü... şey, çünkü..."

Saffron onu izledi. Hiçbir şey söylemedi. Ryder'ın gülümsemesi masumdu. Garipti.

Sahte.

"Sanırım bu süre zarfında burada benimle kalacaksın, değil mi? Prensinizin yaptıklarını göz önünde bulundurursak. Güveninizi bu şekilde kırdığına göre. Şu anda buradan ayrılman güvenli değil."

"Ah... doğru," dedi Saffron. Ryder rahatlamış görünüyordu ama bunun nedeni Saffron'un zihninin arkasındaki hırıltıları, diş gıcırtilarını duyamamasıydı. Taran'a ait bile olmayan dişler. "Ne kadar süre için? Gündönümüne kadar mı?"

"Gündönümünden daha uzun bir süre demek istedim," dedi başını sallayarak nazikçe. Saffron cevap olarak garip bir şekilde , aptalı oynuyordu, çünkü sinirlerinin ne kadar gerginleştiğine kahkahalarla gülmekten başka nasıl tepki vereceğini gerçekten bilmiyordu. "Şimdiye kadar bizi görmeye her gelişinde... Yüzünde bunu gördüm Saffron. Rahatlama. Huzur. Sanki gerçekten ait olduğun yerin burası olduğunu biliyordun. Bu insanlara. Benimle." Ryder'ın gülümsemesi yumuşadı. "Ve her gelişinde, kalmaya karar verdiğin zaman olmasını umdum. Temelli kalmaya yani. Koruduğumuz insanların iyiliği için önümüzdeki her engeli aşana kadar. Büyüyen meclisimiz için. Gece Prensi ile tehlikeli bir durumda olduğunu bildiğim için sana baskı yapmak, hatta açıkça sormak istemedim ama de bunu umuyordum. Ve şimdi nihayet burada, güvende, benimle olduğuna göre, senin gibi birini ne kadar çok kullanabileceğimizi daha iyi anlıyorum.

Bunu daha önce de söyledim ama sen ve ben birlikte harika şeyler yapabiliriz. Sadece kendimiz için değil, şu anda altımızda olan insanlar için de. Ve onun da ötesindekiler için. İçeriden dışarıya doğru değişiklik yapmaya çalışarak yapabileceğinizden çok daha iyi şeyler. Ve sanırım bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Saffron ne söyleyeceğini bilmiyordu. Gerçekten sadece saf, ürkek, korkmuş küçük bir geyik yavrusu olsa bile, ne söyleyeceğini bileceğinden emin değildi. Tüm bunlar çok davetkâr, umut verici, ilham vericiydi ama aynı zamanda boştu. Boş basmakalıp sözlerden, boş kelimelerden oluşan bir monolog. Ayrıntıları olmayan vaatler. Köksüz çiçekler.

"Evet," dedi güzel bir gülümsemeyle, hatta çayını tekrar yudumlamadan önce hoş bir şekilde iç çekti. "Sonunda gerçekten nereye ait olduğumu anladığım için çok mutluyum. Buraya, senin yanına. Bu insanlarla birlikte. Onlara en iyi yardım edebileceğim yerde. Ah, bu insanlardan bahsetmişken... arkadaşlarımı görmeye ne zaman gidebilirim sence?" Saffron daha fazla beklemeyecekti. Taran'ın zihninin gerisinde ona güldüğünü bile duyduğuna yemin ettiği için sinirleri yatışmamıştı, sanki o da Saffron'un yapmak zorunda kaldığı masum hareketten iğrenmişti.

Ryder biraz düşündükten sonra, "Yakında," diye cevap verdi. Saffron onun gözlerinin ardında mükemmel kadife yalanı oluşturduğunu nasıl anlayacağını biliyordu. Ağzından bal gibi kaymadan önce bir araya gelişini izliyordu. "Ama belki de hemen değil. Tıpkı Letty'nin onu görmemesi gereken birinin görmesi riskinden kaçınmak için bir hafta kadar kulübesinde kalmak zorunda kalması gibi, bence sen de aynısını yapmalısın. Özellikle de prensinin seni aramadan öylece bırakacağını sanmadığım için. Ama senden çok hoşlandığım için günlerini buradaki çalışma odamda, benimle birlikte, ben kitap geçirmene izin vereceğim. İstersen harabeleri de birlikte keşfedebiliriz. Belki biraz daha okçuluk çalışırsın.

Yaz Ortası açılış töreninde sahne alabilir... hmm, bunu sonra konuşuruz."

"Ha..." Saffron denedi ama başarısız oldu. Biraz daha çay içti. "Pekala... Demek ki sonunda buradaki kitaplara göz atmama izin vereceksiniz, öyle mi? Başlayacağım-"

Ryder gülümsedi ve ayağa kalkmadan önce Saffron'un bacağını okşadı. "Düşündükçe okçuluk pratiği yapmak daha iyi bir fikir gibi geliyor," dedi. Saffron, prensini Ryder lehine reddetme sözüne rağmen adamın hâlâ gerçek bir araştırmayı ertelemek için bahane bulmasından nefret ediyordu. En başından beri Saffron'a söz verdiği cadı işaretini bulmaya yönelik gerçek bir çalışmayı. "Eminim temiz hava almak istersiniz. Komşu binada gidebileceğimiz ve yağmur konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak özel bir havalandırma var."

Kahretsin, Saffron henüz katedralden ayrılmaya hazır değildi. Aşağıda, nefin içinde gruplar halinde insanlar varken, bakmasına fırsat verilirse içlerinde arkadaşlarının da olabileceği gruplar olmazdı. Sadece bir şansa ihtiyacı vardı. En azından Ryder'ın nefesini ensesinde hissetmeyeceği ve sorular sormayacağı bir an.

"Önce yemem için bir şey var mı?" diye sordu kirpiklerini kırıştırarak. "Dün geceki galadan beri doğru dürüst bir şey yemedim, açık büfede bir şeyler atıştırdım..."

"Danu'nun tümsekleri. Cylvan'ın senin numaralarına bu kadar kolay kanmasına şaşmamalı. Sesini nasıl böyle çıkarıyorsun? Kendinden nefret etmiyor musun?"

Kapa çeneni, diye düşündü Saffron kafasının içinde yaşayan acı köpeğe. Ryder'ın kıkırdamasına odaklandı, Taran onunla dalga geçse bile Saffron'un masum davranışından etkilendiği belliydi.

"Sorun değil. Ben gidip alt kattaki mutfaktan bir şeyler getireyim. Sıkı dur, tamam mı? Çayınızı içmeye devam edin. Yağmur geldiğinde

burası daha da soğuyacak."

Saffron gülümseyerek çayı ona doğru kaldırdı. Ryder başıyla onayladı, sonra da yan kapıdan çıkmak için döndü. Saffron onun gidişini izledi. Kapı kapandığı anda Saffron ayağa kalktı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki çay bardağın kenarından taşıp eline sıçradı. Zar zor hissetti. Çok fazla zamanı olmadığını biliyordu.

Doğruca Breton'un bir keresinde kendisini geçirdiği kapıya yöneldi, bu kapının mağaraya indiğini biliyordu ve kilitli olduğunu görünce nefesini tutarak küfretti. Onun yerine Ryder'ın geçtiği kapıyı denedi ve onun da kilitli olduğunu görünce nefesini tuttu. Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. En son, aşağıdaki nefe bakan kiler trabzanına koştu. Yüzleri yakından göremeyecek kadar yüksekte olduğunu biliyordu ama yakın olması gerekmiyordu. Arkadaşlarını uzaktan bile tanıyabilirdi. Kesinlikle, kesinlikle tanıyacaktı ve Saffron'un midesi, baktığı süre uzadıkça, onları hiç göremeden geçen süre uzadıkça daha çok bulandı.

Başka nerede olabilirler? Harabelerin içinde başka bir yerde mi? Ryder'a son bir şüphe hakkı tanımak için önce nefe bakmayı seçti, belki de katedralde onları daha yakından izleyebileceği bir yerde dolaşıyorlardı ve belki de hâlâ oradaydılar. Bitişik odalardan birinde olabilirlerdi. Bildiği kadarıyla aşağıdaki lanet olası zindanlarda da olabilirlerdi. Harabelerin içinde tamamen başka bir yerde de olabilirlerdi. Saffron'un öfkesi, Ryder'ın onları saklamış olabileceği tüm yerleri daha da arttı, özellikle de Sunbeam'in bir zamanlar ona yaptığını söylediği şeyi Saffron'a yapmak istiyorsa. Chandry ile.

Saffron, Sunbeam'in Ryder'ın Chandry'ye tam olarak ne yaptığını söylediğini hatırlayınca donakaldı. Elleri parmaklığın üzerinde sıkıştı,

nefesini sabit tutmak için savaşıyordu. *Ryder Chandry'yi insanların dünyasına koydu. Onu oraya hapsetti.*

"Odaklan, beantighe."

Saffron gözlerini sıkarak kapattı. Pekâlâ, Ryder'ın sormak için geri dönmesini beklemek zorundaydı. Masum rolü oynamaya devam etmek için. Kirpiklerini kırıştırarak ve dudaklarını öğrenmek istediği şeyi öğrenmek için. O zamana kadar, yalnız geçirdiği zamanın geri kalanını o adamın kütüphanesinde işe yarar bir şeyler aramak için kullanacaktı. Ağaçların diğer tarafındaki Cylvan'ın iki gün biter bitmez Saffron'u geri çalmak için can attığını düşünürsek, başka bir şansı olmayacaktı.

Kitap raflarından birinin üzerine tünemiş olan Fiachra, onun arayışının başladığını hissetti, yere doğru kanat çırpı ve ona yardımcı olabileceğini düşündüğü her şeyi aramak için etrafta dolaştı. Çok yardımseverdi. Çok yardımseverdi.

Hızla ilerledi, Ryder'ın raflarındaki kitapların sırtlarını gözden geçirdi, çok özel kelimeleri aramak dışında onları zar zor okudu. *Cadı işaretleri. Akasya Kyteler. Peçe büyü, peçe darbeleri. Kurak büyü. Kurak olan her şey. Cadılık. Cadı avcıları.* Herhangi bir şey, herhangi bir şey, yağmur pencerelerin camlarını okşarken. Odadaki ışık yerini donuk, kapalı bir karanlığa bırakırken, düşük ışıpta görmek her zamankinden daha zor hale geldi. Bu da onu yavaşlamaya ve biraz daha dikkatle aramaya, gözlerini kısarak geçtiği her kitaba dokunmaya zorluyordu ama bu da başlı başına bir lanetti. Çünkü biraz daha yakından bakmaya zorlandığında Saffron, Ryder'ın koleksiyonunun Saffron'ın inandırıldığı kadar geniş olmadığını hemen fark etti.

"Ne?" diye tersledi. Başını iki yana salladı ve başka bir rafa bakmaya koyuldu. Taran bile bulacak ne kadar az şey olduğuna şaşırılmış görünürken, aklının bir köşesinde inançsızlık dolaşıyordu.

Bu kitaplar, neredeyse her biri, Saffron'un Mairwen'in kütüphanesinin genel bölümlerinde bulabileceklerinden farklı değildi.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye tısladı, giderek daha da sinirleniyordu. Tanıdık gelen bir tanesini aldı, kapağını kapattı ve başlığını okuduğu anda yerine çarparak geri koydu. Eski Alvish ve Aritmetik dersinde kullandığı kitabın aynısıydı. "Bu orospu çocuğu... tek yaptığı yalan söylemek!"

Fiachra pencerelerin yanındaki meşe masadan mırıldanarak Saffron'un dikkatini çekti. Beceriksiz pençeleriyle cilalı ahşabın üzerine zıpladı, kanatlarını sonuna kadar açtı ve dikkatini çekmek için hafifçe çırpı. Aceleyle yanına gidip ne olduğunu sordu, kız tekrar kanatlarını çırpıp üst çekmeceyi gagaladığında merakı alevlendi. Odada kendisine yardım edecek başka bir şey olmadığını bilen Saffron, kuşun sözünü dinleyerek çekmeceyi açmaya çalıştı ama kapılar gibi kilitli olduğunu gördü. Oflayarak ve her zamankinden daha fazla öfkelenerek Fiachra'yı yolundan çekti ve hematit halkalı parmağını tahtaya bastırarak kilidin etrafında bir daire çizdi-

"SAFFRON? . NASIL HISSEDIYORSUN?"

Saffron ağır düşünceler arasında yüzüyor, göldeki kızgın dalgalar gibi kafasının içine çarpıyordu. Zihni, hasta olabileceğini düşünene kadar dönüp durdu. Öne doğru yalpalayarak elini ağzına götürdü, Ryder battaniyeyi Saffron'un omuzlarına daha sıkı çekmeden önce bir şeyler söylerken titriyordu.

Saffron çalışma odasındaki koltuğa oturmuş, yağmurdan sırlıslık olmuştur. Dişleri ağzında takırdıyor, koşuyormuş gibi sert ve ağır nefes alıyordu. Ellerinin avuç içleri sıyrılmıştı ve acıyordu.

battaniyeyi vücuduna daha da yaklaştırdı. Parmak eklemleri yarılmıştı. Çenesi ağrıyordu, neler olduğunu sormak için ağzını açmaya çalışırken kaskatı kesilmişti.

"Gel Saffron, sana çay yapayım," dedi Ryder, Saffron'ın yüzünün her yerine dokunarak, yağmur ve ıslak saçlarını gözlerinden silerek. "Şşşt, her şey yolunda. Sıkı tutun."

Saffron'un dili ağzının içinde döndü ve dişlerinin arkasını kaplayan acı, yarı tatlı bir film tabakası buldu. Bildiği acı, çiçeksi bir topraklılık. Biliyordu, biliyordu, daha kurdun sesi kafasının içinde çınlamadan önce biliyordu.

"Çayı bir daha içme."

Yine mi? Saffron, ağır ve donuk gözlerini Ryder'ın şöminenin önünde çömeldiği yere kaldırdı. Adam ocağın yanındaki taş raftan bir kibrit kutusu çıkarıp ona vururken elleri titriyordu. Saffron alevin ilave ışığında yere saçılmış üç tane daha gördü. Ocaktaki odunlar sanki hâlâ sıcakmış gibi bir anda tutuştu. Ateşin ışığında Ryder omzunun üzerinden Saffron'un gözlerine bakıp gülümserken, Saffron yarılmış bir alt dudağın pembe kabarıklığını gördü.

Saffron'un kalbi kulaklarında çarpıyordu. Ryder'ın ne dediğini duymamıştı ama Taran'ın sesini gün gibi net duymuştu. Fırtınadaki rüzgâr çanları gibi.

"Hiçbir şey söyleme. Bir şey kaçırdığını anlamasına izin verme."

Ne olmuştu? Saffron'un başı ağrıyordu, düşünceler sanki parmakları onu tarayıp arkasında çukurlar bırakmış gibi dağılmıştı. Quartz Deresi'nin kıyısından çamur toplamak gibi. Şaşkınlığın üzerinde tek bir şey yüksek sesle, inkâr edilemez bir şekilde duruyordu-

Weaverthistle'ın tadını biliyordu. Bu onu Danann Evi'ne, Cylvan'la birlikte harabelerin dışındaki yolda kurdu gördükleri sabah Eias'ın ona vermeye çalıştığı zamana götürdü. Hatırladı

Beantighe Köyü'ndeki arkadaşlarıyla birlikte, ne zaman unutmak istedikleri korkunç bir şey olsa aynı tadı demleyip yuttukları onca zamanı hatırlıyordu. Beantighe Köyü'nün her üyesinin, Morrigan Akademisi'nin her öğrencisinin, Saffron ve arkadaşlarının Avren'e gitmek üzere Bahar Sarayı'ndan ayrıldıkları sabah yuttukları tat.

Ne oldu? Daha sert bir şekilde sordu.

"Cebini kontrol et. Ryder'ın görmemesi için dikkatli ol."

Saffron ağır ağır sandalyenin minderlerine gömülürken Ryder'ın sırtı hâlâ ona dönüktü ve açık alevlere bir çaydanlık su asmakla meşguldü. Saffron cebinde, oraya koyduğunu hatırlayamadığı bir şey hissetti.

"Masanın çekmecesinde bulmuşsun."

Fiachra nerede? Saffron hemen sordu, kendini odaklanmaya zorlamadan önce gözleri odanın her köşesini tararken eli parşömeni dikkatlice çıkardı. Her seferinde bir şey. Bir seferde bir şey-

Saffron kucağında açılan sayfaya baktı. Baba Yaga'nın sözleri parşömen boyunca uzanıyordu, el yazısı Cylvan'inki kadar tanıdıktı. Gözleri şokun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kelimeleri gözden geçirdi.

Saffron-Hala iyi olmadığını duyduğuma üzüldüm...

Bence Fiachra çok güzel bir isim... insan cadılar her zaman bu tür evcil hayvanlara aşına olmuşlardır... Fiachra'ya aşına olmak yükünüzü hafifletmeye yardımcı olabilir...

... Eğer aşına olamıyorsanız... cadı işaretinizi arayın. Bazen üvez işareti, kurak işareti veya peçe işareti olarak da adlandırılır... genellikle ilk yemin edilirken peçe tarafından verilir...

İşaretinizi zorlamanın bir yolunu bulabilirsiniz... bir briç partneri olmadan bile... Acaba vücudunuzun içinde bulunduğu acıyı hafifletmeye yardımcı olur mu?

Lütfen en kısa zamanda bana tekrar yazın... Bu yaşlı kadını sağlığını konusunda rahatlatmak için...

-Annen.

Ryder'ın sesi ilk kez harabelerin kenarında duran Saffron'ın kulaklarında çınladı. Baba Yaga'nın elinden sözcükleri çalıp kendi sözcükleri gibi aktarıyordu. Fiachra'yla birlikte gönderdiği mektuptan.

-Saffron'un kaybettiğini düşündüğü kişi. Avren'e dönmeden önce bir Morrigan erişim yüzüğü çalan Fiachra. Orada Ryder tarafından tekrar yakalanmış olmalı.

Midesi bulandı. Odadaki arkadaşını tekrar aradı ve sadece onun ne kadar korkmuş olabileceğini düşündü. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştı. O da diğerleri gibi sarayın kapısına çivilenmiş olabilirdi. Onu hâlâ göremeyince kalbi dehşetle çarptı; farkına varmadan önce ametist kolyesini mektubun bulunduğu cebe koymuştu. Eğer kolye gitmişse ve Fiachra hiçbir yerde bulunamıyorsa, o zaman belki-

Ryder şömineden uzak durdu. Çaydanlığı kaynamaya bıraktı. Saffron mektubu cebine geri koyarken adam yorgun bir gülümsemeyle geri döndü ve ellerini Saffron'ın kalçalarına koyup onu ısıtmaya çalışır gibi aşağı yukarı gezdirdi.

"Kıyafet değiştirmek ister misin?" Diye sordu. "Giymen için kuru bir şeyler bulabilirim."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Saffron. Biraz fazla hızlı konuşmuştu, Ryder'ın ellerini üzerinden çekmek için her şeyi söylüyordu. Ryder'ı kendisinden uzaklaştırmak için. Ryder başıyla onayladı. Duvara dayalı bir sandığa gitti ve içindeki giysileri karıştırmak için sandığı açtı.

"Buradan uzaklaşmalısın."

İçimden bir ses zaten bir kez denediğimi söylüyor. "O zaman sen de farkına vardın."

Saffron'un zihni sessizliğe gömüldü. Bu kadar çok kelimeyle değil. Biliyordu ama bu anlayışı kelimelere dökmek onu dehşete düşürüyordu. Taran bunu onun için yapmayı teklif etti. Saffron'un geleceğini bildiği tüm korkuyu alıp saf öfke alevleriyle yaktı.

"Hafıza iplerini kopardı. Hatta bunu daha önce de defalarca yapmış olabilir."

Dün gece, diye araya girdi Saffron. Elini göğsüne bastırdı, nasıl da sarsılmıştı. Bir gece önce Ryder, Saffron'ın başarısız defin töreninde ortaya çıktığında alnına dokunan bir parmağın belirsiz hatırası neredeyse midesini bulandırıyordu.

"Bu sefer dikkatsiz davrandı," diye ekledi Taran. "Ceplerini kontrol etmeyi, seni kapıyı tekmeleyip kaçmaya iten şeyin ne olduğunu görmeyi düşünmedi. Dikkatli ol."

Ryder omuzlarına atılmış kuru giysiler ve bir fincan çayla döndü. Dokumacı otu soğanını fincanda bırakmaması gerektiğini çok iyi biliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Saffron anlamıştı. Yüzündeki şaşkınlık ve inançsızlığı gizleme becerisine rağmen, içeceği kabul ederken elleri titredi. İçkiyi verirken gülümsemesi seğirdi. Parmaklarından birini çay fincanının halkasına geçirirken titredi. Saffron tutunacak bir dayanak noktası bulamadığı için fincan tabağa çarparak sallandı.

İçinde bulunduğu durumun gerçekliği, derisinin altına, kemiklerine kadar işlerken, hangi farkındalığın daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Zihninin didik didik edildiğini, Saffron'un bilmesini istemediği bir şey olduğunda Ryder'ın kaprisiyle anılarının alındığını-

Ya da Ryder'ın bunları yapabilmesinin tek yolu, kanının kurak olduğu kadar zengin olmasıydı.

CANAVAR

Fincanın kenarından taştı. Saffron duramadı
Titriyor.

Bir yudum aldı. Sadece küçük bir yudum, anılarını etkilemeye yetmeyeceğini biliyordu. O anki duygularını bulanıklaştırmaya yeteceğini umuyordu. Kendini sakinleştirmek için bir girişim. Dünya yıkılırken.

İnsan kılığına girmiş yarı-fey bir adam. Alfidel'in kurtarılmış Bahar Cadılarına tabu büyüsü öğretiyor. Onlara özgürlük, barış ve mutlu hayatlar vaat ediyor. Güneşte yaşamak için bir şans.

"Fjornar'dan geliyor," dedi Taran tam Saffron bunu hatırlarken.

Beltane'de yaptıkları dans ona bunu söylemişti. *"Kralın Kalesinden."*

Nasıl... ama sonra Saffron en son gördüğü rüyayı hatırladı.

Kurdun ona açıkça söylediği yer: *Burası olduğum şey haline geldiğim yer. Kemiklerimi gümüşe çeviren kâhinleri burada eğittiler. "Eias'ın da eğitim gördüğü yer," diye homurdandı Taran. "Eias'ın da eğitim aldığı yer," diye homurdandı Taran.*

daha erken fark ettim."

Elbette Ryder kâhinlerin eğitildiği Fjornar'dandı, elbette öyleydi. Yine de Saffron sadece kulaklarının kıvrımına bakarak ona güvenmişti. Büyüleyici olmalılar. Ryder

Saffron'un kendi puanlarını büyülemesinden farklı olarak onları yuvarlak hale getirmiştir.

Birden Beltane'de nasıl işaret edildiklerini hatırladı.

Saffron'un midesi kendi üzerine döndü.

"Ne oldu?" Ryder, Saffron'u hazırlıksız yakalayarak sordu. Saffron her şeye rağmen hâlâ beantighe içgüdülerine güvenebiliyordu. Tanrı'nın bir lütfuydu bu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Sanırım benim sorum da bu," dedi. Masum ses tonunun yansıttığından çok daha fazlasını kastediyordu.

"Neden gittiğini bilmiyorum ama... harabelerde kayboldun. Belki de beni aramaya gitmişsindir. Geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi yorgun bir gülümsemeyle, sanki Saffron'un oldukça ele avuca sığmaz biri olduğunu düşünüyormuş gibi. Ryder'ın eli yanağına değdiğinde Saffron kusmuğunu geri yuttu. "Aşına olmadığın bir yerde yolunu şaşırmak kolaydır. Özellikle de geceleri. *Özellikle* de yağmur yağarken. Seni aramak için dışarı çıktım, etrafta koşuşturduğunu duydum, tam duvardan kayarken seni yakaladım. Kafanı çarpmıştın. Bu da neden pek bir şey hatırlamadığını açıklıyor sanırım."

Saffron'un ellerini tuttu ve avuç içlerindeki sıyrıkları göstermek için çevirdi. Saffron ona sadece gülümseyebildi, yüz ifadesini olabildiğince boş tutmaya çalışıyordu. Gerçekte Ryder'ın bu kadar kolay yalan söylemesi onu korkutmaktan asla vazgeçmemiştir. Bir anlık düşünmeyle bu sözler ona ne kadar kolay gelmişti.

"Beni yakalamak için orada olmana sevindim," dedi Saffron. Boş gülümsemesi devam etti. Kendini rahatlamaya, odaklanmaya zorladı. Kendisine kayıp ametistini hatırlattı. Kayıp baykuşunu. O sabah Asche'ye söylediği şeyi. Gece Prensi'nin onun için gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. O zamana kadar Ryder'ı konuşturmak, dikkatini dağıtmak zorundaydı. Belki de sonunda tüm bunların ne için olduğunu öğrenecekti.

Saffron sandalyede doğrulup elini Ryder'ın göğsüne koyarak, "Sanırım beni yakalamak için hep oradaydın," diye devam etti. Kibarca, masumca gülümsedi. Ryder'ın mavi gözleri Saffron'ın yüzünün her santimetresinde geziniyordu, sanki en başından beri istediği şeyi sonunda elde etmiş gibiydi. "Sanırım anlamam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Dinlemem. Ben sadece... Ben sadece Cylvan'a inanmak istedim aslında... Ama sen bunca zamandır benim yanımdaydın. Gözümün önünde."

Ryder da elini Saffron'ın göğsüne koydu. Saffron elini çekmemek için kendini zor tuttu.

"Bunu duyduğum anda anlamıştım," diye fısıldadı Ryder. "Seni vurmak zorunda kaldığını mı söylüyor? Bunu bilerek yapmadığını... ama sana ilk başta ne yapmak istediğini hatırla, Saffron. Seni nasıl kullanmak istediğini, sonra da istediğini verdiğinde seni nasıl bir kenara attığını. Bu kadar zalim birinin böyle bir fikir değişikliğine gidebileceğine inanmıyorum. Ve bunun zamanlaması... onu Taran'dan kurtardıktan hemen sonra seni öldürmeye çalışması... anlamıyor musun?"

Saffron dişlerini sıktı. Söylemek istediği her şeye karşı dişlerini sıktı, ta ki dişleri baskının altında gıcırdayana kadar. *Bunları nereden biliyorsun? Cylvan'ın benimle ilk olarak ne yapmak istediğini nereden biliyorsun, seni saksocu-*

"Saffron," dedi Taran birden. "Sanırım bu adamı bir yerden tanıyorum. Fjornar'dan başka bir yerde. Tam olarak bilmiyorum ama sanırım... ah, lanet olsun..."

Ne? Saffron geri çekildi, Ryder'a bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dudakları hafifçe aralanmış olsa da ağzını açmadı. Ama Taran yine cevap vermedi. Hatta Saffron onun uzaklaştığını, kendini toparlamak istercesine Saffron'un zihninin en ücra köşesine çekildiğini bile hissetti. Beklerken Saffron'un nabızı hızla atıyordu ama biliyordu ki

Ryder cevap beklerken öylece sessizce oturamazdı. Odaklanmak zorundaydı. Ayakları yere basmalıydı. Fazla zamanı yoktu.

"Artık her gün birlikte olacağımıza göre, cadı işaretimi bulmama yardım edebilirsin, değil mi?"

"Oh, evet," diye kıkırdadı Ryder. "Ve daha fazlasını. Çok daha fazlasını yapacağız. Bu insanlar sonunda umut sembollerine, üvez ruhlarına kavuşacaklar. Gelip ayı kıızıla *boyayacağına*, kederlerinin mesajını göndereceğine söz verdiğim ruh... *Demir kanlı gecesini biçecek; üvez gözyaşları ay ağlayacak...*"

Saffron'un gülümsemesi gerginleşti. "Bu..."

"Kırmızı kartlarla ilgili atasözü, evet," diye sıırıttı Ryder, ayaklarının üzerine oturarak. "Gelip görmek isteyen herkese çağrımızdır.

Gündönümü gecesi kızıl ayın tadını çıkarmak için. Ve bu senin sayende gerçekleşecek. Hepsi senin sayende, Saffron, üvez ruhum-" "Bekle," diye araya girdi Saffron. Öne, sandalyenin kenarına oturdu.

"Planladığın bir şey var...? Gündönümü için mi? Krallarla konuşmanı istediğim zamanki gibi mi? Planımızın bir parçası olarak Anlaşma mı?"

Ryder'ın gülümsemesi yaramazlığa dönüştü. Saffron'un kalbi sıkıştı.

"Krallarla buluşmaya hiç niyetim yoktu," diye güldü. "Özür dilerim. Yine de söylediğiniz her şeyi kabul ederdim - eninde sonunda prensinizin kılığının ardını göreceğinizden o kadar emindim."

"Sonra ne olacak?" Saffron ısrar etti. Tırnaklarını sandalyenin kollarına gömdü. Kendini bedeninde sabit tutmaya çalışıyordu.

"Bunu daha sonra konuşmak için bolca vaktimiz olacak, Saffron. Şu anda dünya kadar vaktimiz var. Sadece seni ısıtmaya odaklanalım. Hadi, kıyafetlerini değiştirmelisin."

"Hayır, Ryder-" Saffron ellerini kaldırarak Ryder'ı gömleğinin önünden yakaladı. Onu geri çekti. Dizlerinin üstüne çöktü. "Hayır, Ryder.

Sesindeki çaresizlik birden çok gerçek oldu ve onu içten içe sıkıştırdı. "Lütfen bana ne planladığını söyle. Benimle bir ilgisi var, değil mi? Gündönümüne kadar cadı işaretimi de alacağıma söz vermiştin. Değil mi?" Saffron'un ağzı kurumuştı. Dudaklarını yaladı ama faydası olmadı. "Bana neye odaklanmam ya da neye hazırlanmam gerektiğini söylersen... Orada olup da ne yaptığımı bilmemek isteyeceğim son şey... Ya yanlışlıkla insanlara zarar verirsem?"

Yalan ve gerçeğin bir karışımı. Gerçek bir huzursuzluktan kaynaklanan bir hareket. Gündönümünde Ryder'ın kalçasında olmayacaktı. Ryder bunu henüz bilmese de kolundaki kurdu nasıl kontrol edeceğini çoktan öğrenmişti. Ama Ryder'ın ondan sakladığı diğer yalanlar, dağınık gerçekler, vaatler ve güvencelerle karıştırılmıştı ve tüm bunlar, Saffron'ın son kez birlikte olduklarında söylediği gibi, her karşılaştıklarında Saffron'ın zamanını boşa harcıyordu...

"Bana güvenmek zorundasın, Saffron." Ryder'ın gülümsemesi çok sakindi. Toparlanmıştı. Gündönümüne sadece birkaç hafta kalmış olmasına rağmen yüzünün hiçbir yerinde zerre kadar endişe yoktu. Eğer Saffron'un o gün, Yaz Ortası Oyunları sırasında bir şey yapmasına yardım edeceğine gerçekten inanıyorsa, neden daha fazla endişelenmiyordu? Paniklemesi gerekirdi. Söz verdiği gibi Saffron'un cadı işaretini nasıl alacağını bulmak için çabalıyor olmalıydı. Saffron'ın canavarı serbest bırakmasından ve ulaşabildiği herkesi parçalamasından endişelenmiyor muydu?

Oh.

"Sen..." diye devam etti. Ryder soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Saffron'un devam etmesini bekledi. Ama Saffron için sadece hırıltılar vardı. Gıcırdayan dişler. Ryder'ın harabelerde Saffron'u yanına getirmek için neden bu kadar çok mücadele ettiğini, ama Saffron geldiğinde bile hiçbir şey yapamadığını anladığında, görüşünü sadece kırmızının doldurduğunu gördü.

yardım teklif etmek için acele etmedi. Birlikte büyü yapmak için hiç acelesi olmamıştı. Saffron'u çalışma odasına almak için. Saffron'a yeni bir şeyler öğretmek için. En az Saffron kadar o da Saffron'un büyüünün daha da yoğunlaşacağına inanıyordu. Daha da kontrolden çıkacağına. Daha vahşi. En az Saffron kadar, onun kolundan tezahür eden vahşi canavarın gündönümünde her zamankinden daha fazla kana susamış olacağına inanmasına rağmen.

Ryder, Saffron'ın vahşi ve evcilleşmemiş olmasını istedi. Ryder, Saffron'un dizginlenemeyen üvez büyüünün insanlara zarar vermesini istedi. İnsanları öldürmesini. Oyunların üzerine yıkım yağdırmasını. Saffron'un yardım için ne kadar çaresiz olduğunu biliyordu ve Saffron'un güvenini kazansa bile böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Saffron Cylvan'dan nefret etmeye başlasa bile, asla masum insanları bilerek öldürmeyi seçmezdi. Sadece bir mesaj göndermek için.

Ryder, Saffron'ın onu nasıl kontrol edeceğini bilmediği üzerine bahse giriyordu. Ryder, Saffron'un büyüünün ortalığı kasıp kavuracak kadar evcilleşmemiş olduğuna dair bahse girmişti. Kan dökmek, ulaşabildiği herkesi incitmek ve sakatlamak için.

Belki de Saffron'a söz verdiği romantik yazı iptal etmeye karar vermesinin bir nedeni vardı. Saffron'un büyüünün Ériu'nun tapınağının dışındaki o insana ne yaptığını gördüğü anda, bunu kendi yararına nasıl kullanabileceğini anlamış olmalıydı.

Ve eğer Saffron kolundaki canavarla yüzleşecek, onu ikna edecek, ona güvenecek, onunla bir anlaşmaya varacak kadar savunmasız olacak cesarete sahip olmasaydı, Saffron bunun olmasına pekâlâ izin verebilirdi. Hayır, buna izin vermek zorunda kalacaktı. Tam da Ryder'in tasarladığı gibi.

Ryder'in hayal ettiği gibi olmasa da, yine de kendi tasarımıyla - Taran, Saffron'un büyüünün vahşi bir cisimleşmesi olmasa da, başka bir şeydi. Zaman geçtikçe daha da güçlenebilecek başka bir şey,

hepsi aynı. Belki de Saffron'un yeniden haleler görmeye başlamasıydı, belki de canlıların içindeki demir büyüsunü kavrayıp onları parçalara ayırabilmesiydi. İster kurdu evcilleştirmek için olsun, ister başka bir şey -Saffron'ın hâlâ bir cadı işaretine ihtiyacı vardı. Ve Ryder onu böyle bir şeye ulaşabileceğini düşünmesi için kandırmıştı.

"Senin... cadı işaretimi almama yardım etmen gerekiyordu..." kelimeler onu terk etti, düz ve soğuk. Bu ifade hamdı, boğazının arkasını kazımış, dikenlerle delik deşik etmişti.

"Ne demek istiyorsun?" Ryder gülerek söyledi. Saffron tırnaklarını sandalyenin kollarına daha da gömdü. Ryder ellerini uzatıp Saffron'ın yüzünü nazikçe okşamasaydı, kendini yerinde tutabilirdi.

Saffron'un eli bir anda dışarı fırladı. Ryder'ın elini bir mengene gibi kavradı, ona baktı ve sonra geriye doğru bastırdı. Ryder'ın parmaklarını bir zamanlar Leydi Callan'ın parmaklarını büktüğü gibi büküyordu ama bu sefer parmakların koptuğunu hissedene kadar durmayacaktı. Ryder irkildi, sonra kaşlarını çattı ve şaşkınlıkla dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi.

"Bana yalan söylemeyi kes," dedi Saffron dişlerinin arasından. "Tek yaptığın yalan söylemek, seni pislik herif."

Ryder'ın dostça ifadesi bir anda yok oldu.

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu, sesi kısıktı. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra?"

"Sen-!" Sözcük Saffron'un göğsünden yırtıldı. Ellerini Ryder'ın bedenine çarparak onu geriye doğru savurdu. "Sen-! İnsanları katletmeye izin verecektin, değil mi! Masum insanları! O kâbusu benim üzerime yıkacaktın! Beni kandıracaktın-!" Boğazı düğümlendi, duyguları kan tadı alana kadar gittikçe kabardı. "Beni buraya getirmek için her şeyi yaptınız ve sonra-! Ve şimdi-! Beni burada tutmak için her şeyi yapacaksınız! Bunu biliyorum! Sunbeam bana öyle söyledi! O-!"

Öfke, büyü ve Ryder'ın çok istediği tüm vahşi potansiyelle dolup taşıyordu. Saffron havadaki kuraklığı görene kadar, Ryder'ın yarı kurak, yarı zengin kanının dalgalı pembe ışıltısını görebiliyordu. Ryder'ın kalp atışlarını kendi derisinin altında, parmaklarının altında, elle tutulur bir şey gibi hissedene kadar. Sanki yumruklarını kapatıp onu bir anda ezebilirmiş gibi. Ta ki kelimelerin ağzından çıkmasına engel olamayana kadar: "Arkadaşlarıma ne yaptın, seni piç kurusu!"

Elleri Ryder'ın göğsüne ikinci kez çarptı ve Ryder'ın geriye doğru kitap raflarına çarpmasına neden oldu. Ryder kitapları yerinden oynatacak kadar büyük bir güçle onlara çarptı, Ryder öne doğru eğilirken yere çarptı, sonra yavaşça tekrar doğruldu. Göğsünü tuttu ve Saffron'un gözleriyle tekrar karşılaştığında ağzının kenarından kan damladı. Saffron Beantighe harabelerinin dışında tepesinde duran cadı avcısını hatırladı. Saffron onları, büyülerini nasıl görmüştü; içlerini, kanlarını nasıl kavramış, Ériu'nun ayaklarının dibinde Fiachra'yı neredeyse boğacak olan üvez sarmaşıkları gibi nasıl parçalamıştı. Orada durmuş, Ryder'a bakıyor, ağır ağır nefes alıyordu; Saffron her şeyi yeniden hissetti. Sıcak, akıp giden hayatın, kanlı demirin görünmez somutluğunu ve parmaklarını onun içinde gezdirmenin ne kadar kolay olacağını hissetti. Onu öldürebilirdi. Saffron Ryder'ı orada öldürebilirdi. Onu üvez sarmaşıkları gibi parçalara ayırabilirdi. Kendi gücünü kanıtlamak için katledilen bir peçeli baykuş gibi katedralin kapılarına çivilenmek. Bu çok kolay olurdu-

O cadı avcısını elleriyle öldürme anısı. büyü, Saffron'un zihnini doldurdu. Sanki ona ilk seferinde nasıl yaptığını, ne kadar kolay olduğunu, onun için ne kadar kolay, hızlı ve acısız olduğunu hatırlatmak istercesine -Ama sonra sahne birdenbire bin bir yöne doğru çözüldü, o kâbusun tamamı kıyıdaki kayalıklara çarpan bir dalga gibi üzerine çöktü. Saray yurtlarındaki cadı avcıları.

Davetsiz, beklenmedik. Letty'yi alıp gidebilecekken herkesin önünde galayı nasıl böldüklerini. Eğer herkesin önünde olay çıkarmasalardı, Saffron'un bundan hiç haberi olmayacaktı.

Duvardaki şu delikler. Saffron'un kaçmak için kullandığı lambri kaplamanın arkasında.

de bizden birisin, değil mi?

Nereden biliyorlardı? Her zaman çok dikkatliydi. Letty asla bir şey söylemezdi. Hollow, Nimue hiçbir şey söylemezdi.

Sadece söylentileri duyduk. Hepsi bu.

Saffron gitmek için döndü. Balo salonundakilerden uzaklaşmak için, başka bir şey düşünmeden-

Bu gece harabelere götürülmek üzere beantighe yurtlarında toplanan başkaları da vardı. Sence...? Biri onlara söylemiş olabilir mi?

Biri onlara söyleyebilir miydi? Biri onlara söyleyebilir miydi?

"Kendini yere bırak, Saffron!" Taran hırladı, Saffron'un nasıl sarmal oldu. Anılar nasıl da üzerine çökmüş, onu yutmuş, her santimini ele geçirmişti. Her parça bir araya geldikçe onu dikkat etmeye zorluyordu. Saffron geriye doğru tökezledi, zemin altında sallanırken neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu. Bunu yapmaya çalıştı, vücudunu bulmaya, ona tekrar yerleşmeye çalıştı ama başka bir farkındalık geldi. Onu eziyordu.

Biri onlara söylemiş olabilir mi?

Ryder o gece oradaydı. Saffron'u nerede bulacağını, onu nereye götüreceğini biliyordu. Tam da doğru zamanda.

Biri onlara söylemiş olabilir mi?

Ryder önceki gece cadı avcıları onu gömmeye çalıştığında ortaya çıktı. Saffron koymasaydı, onlar karşı . Ryder

Saffron'u tekrar çıkarmak için yeterli zaman vardı. Tam da Safran umudunu yitirmişken.

Biri onlara söylemiş olabilir mi?

Ryder, Cylvan'ın son galası sırasında cadı avcılarının sarayda olacağını biliyordu. Beantighe'yi Saffron'u dışarı çıkarma kisvesi altında gönderdi. İtiraf etti. Şövalyece bir şeymiş gibi itiraf etti.

Geri dönüp onları başından savdığını söylediklerinde ne kadar şaşırdığımı düşünsene...

Ya Ryder, Saffron'ı karanlıkta bekleyen cadı avcılarından uzaklaştırmayı değil de doğrudan onlara çekmeyi amaçladıysa? Onu kurtarmak, harabelere geri götürmek için mi? Saffron saatler önce Ryder'ı bir daha asla görmeyeceğini haykırdıktan sonra, onu son bir kez daha orada tuzağa düşürmek için mi?

"Letty'yi neredeyse tutuklamak için cadı avcılarını mı kullandınız?" Saffron başını tutarak sordu. Bulanık gözlerle Ryder'ı ararken, sanki saldırmak gibi omuzlarını kamburlaştırarak durduğunu gördü. Gözleri hafifçe şişmişti. Saffron daha fazla kan tadı aldı. "Onu buraya sonunda ben geleyim diye mi getirdin...? Yeterince hızlı kabul etmediğim için mi?"

Ryder ilk başta hiçbir şey söylemedi. Saffron nefes alamıyordu. Artık kendi bedeninde değildi.

"Saffron-" Ryder teşebbüs etti. Öne doğru bir adım attı, sonra da ellerini savurarak Saffron'u durduğu yerden yakalamaya çalıştı. Adamın eli alnına uzandığında Saffron çığlık attı. Saffron Ryder'ı tekrar itti, rafa geri döndü ve yere daha fazla kitap düşürdü.

"Anılarımı aldığını biliyorum!" diye bağırdı. "Weaverthistle çayının tadını bilmediğimi mi sanıyorsun, pislik herif! Ama artık alamayacaksın, benden başka bir şey alamayacaksın!"

"Saffron!"

"Sadece kahinlerin hafıza ipleri örebileceğini de biliyorum!" Saffron devam etti, öfkesi arttıkça sesi de giderek yükseliyordu. "Ve kahinlerin hepsi yarı-fey, seni bok parçası-!"

Ryder bir kez daha hamle yapıp bir kolunu Saffron'un sırtına doladığında homurdandı, diğer eli de onu susturmak için ağzına çarptı. Saffron onu tekrar itmeye çalıştı, ayakları birbirine dolandı ve yere çakıldı. Bir dirseğini Ryder'ın yüzünün yan tarafına çarptı, kendini tekrar dikleştirmek için döndü, ancak Ryder onu saçlarından yakaladı ve geri çekti, sonra da yüzüstü yere çarptı.

"!"

Saffron taş kesildi. Her kası kilitlenmiş, felç olmuştu. Ryder sadece bir an daha bekledi, sonra arkasına yaslandı, hâlâ Saffron'un beline sarılıyor ve kalçalarını taş zemine bastırıyordu. Uzun bir nefes verdi, burnunun kenarını sıkmadan önce parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Allah kahretsin... Allah kahretsin," diye inledi. "Böyle değil, böyle olmasını istemedim, Saffron. *Lanet* olsun, böyle olmasını istemedim. Tanrım, senin kadar inatçı biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Ne yapmam gerekiyorsa dinlemeyi reddettiğin için yaptım. Şimdi bile dinlemeyi reddediyorsun, Tanrım!"

Bir şeyler yap, diye yalvardı Saffron, zihninde Taran'ı arıyordu. Taran, sesi çok uzakta olmasına rağmen cevap verdi.

"Ben senin kendi yeteneğine güveniyorum. Eğer zayıf düşersen, ben de zayıf düşerim." İşe yaramaz, diye homurdandı. *Kesinlikle işe yaramaz!*

"Kendi adına konuş, beantighe."

Parmaklar aniden Saffron'un gömleğinin alt kısmı boyunca ilerledi ve gömleği yukarı doğru kaydırarak Saffron'un soluk soluğa kalmasına neden oldu. Büyüye karşı kendini zorladı ve dişlerini neredeyse toza dönüşene kadar sıktı.

Ryder nefesinin altında, "Tek umursadığın prensin," diye tekrarladı, eli Saffron'un omurgasında geziniyor, kumaşı da onunla birlikte itiyordu. "Ama sana böyle nazikçe dokunuyor mu? Seni olması gerektiği gibi sevgiyle okşuyor mu? Teninde bir cadı izi belirse fark eder mi? Ne kadar acı çektiğini biliyor mu? Bir şeylerin değiştiğini hiç anlar mıydı...?"

Saffron parmak uçlarına odaklandı. Onları hissetmek, hareket ettirmek için zorlanıyordu. Parmaklar her zaman ilk gevşeyen şeylerdi. Onlar kırırdadığı an, geri kalanını da zorlayabilirdi.

"Bunları biliyor mu?" Ryder, Saffron'un sırtındaki yara izlerinin her harfinin üzerine çizerek devam etti. "Sana karşı çok acımasız davrandılar, Saffron. Senden sadece bir kereliğine sana nezaket göstermeme izin vermeni istiyorum."

Hissiyat geri döndü ve Saffron kolunu geriye atarak Ryder'ın pençesinden kurtulup geriye doğru savruldu. Ryder'ı savurarak sırt üstü yuvarlandı ve topuğuyla adamın kaburgalarını ezmek için bacağını bükte ama Ryder daha hızlıydı, hamle yaptı ve vücudunu Saffron'ın ayağının altına bastırdı. Saffron'un dizini göğsüne sapladı ve göğüs kafesi ağırlığın altında bükülüp acıyla çığlık atarken nefes nefese kalıp Ryder'ın omuzlarını pençelemesine neden oldu.

Dokumacı otu çayının acı, topraksı tadını dudaklarında ve dilinde tattı, daha başını geriye atamadan bardağın kenarı ağzına çarptı, ardından istilacı parmaklar onu yutmaya zorlamak için içeri itti. Boğuldu, çay, tükürük ve vücudu nefes almak için savaşıırken burnundan damlayan kanla boğuldu. Ryder'ın yüzünü, saçlarını, gömleğini pençelerken, adam kolunu geri çekip çaydanlığı kaptı ve Saffron'ın ağzını zorla açarak sıcak sıvıyı boğazından aşağı döktü. Saffron sıçradı, boğuldu ve öksürdü, ellerini iterek sıvıyı uzaklaştırmaya çalıştı ama sadece

Porselenin kafasına çarpıp parçalanması ve dünyasının dönmesi için.

Ryder sonunda tekrar arkasına yaslanıp ağır ağır nefes alırken inledi. Ryder Saffron'ın karnından inerken bile Saffron vücudunun geri kalanıyla yeniden bağlantı kurmakta zorlanıyordu; başı zonklarken, saçlarını ve gömleğini ıslatan sıcak çay soğurken gözleri geri dönüyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Ryder'ın eli geri döndü ama bu sefer dokunuşu daha nazikti. Kolunu Saffron'un sırtının altına , onu oturttu ve dişlerine bir şey bastırdı. Saffron bu kez karşı koyamayacak kadar şaşkındı, Ryder'ın gömleğine yapıştı ve zayıf bir şekilde onu itmeye çalıştı. Dişlerinin arasında ne anlamak için görmesine gerek yoktu; tadını aldığı anda anlamıştı. Olgun bir çilekti; vahşi peri büyüğü kokan bir çilek.

"Bunu telafi edeceğim," diye nefes aldı Ryder, yüzünü Saffron'un saçlarının kenarına bastırarak. "Yemin ederim bunu telafi edeceğim, üvez ruhum. Seni güvenli bir yere götürdüğümde her şeyi açıklayacağım. Seni arkadaşlarına götüreceğim. Onlara hiçbir zarar gelmeyeceğine söz veriyorum. Her şeyi anlayacaksın Saffron, hatta tüm bunları bizim için neden yapmak zorunda olduğumu bile-"

Katedralde kulakları sağır eden bir patlama oldu. Aşağıdaki insanlardan çığlıklar yükseldi; ancak bu çığlıklar taş binayı yırtan, mobilyaları deviren ve camları kıran rüzgârın sağır edici uğultusu tarafından yutuldu.

"*Nerede o!*" sesi taş molozları yırtarak, intikam almak isteyen eski bir tanrının tüm vahşiliğiyle yüksek tavanlarda yankılandı. Saffron'un orman kralı sonunda tahsilat yapmaya gelmişti.

Tüy sesleri ve bir çığlık Saffron'un dikkatini çektiğinde Ryder en yakındaki kanepeden kalın bir battaniye çekiyordu. Aşağıdaki nefe bakan çıkıntıda bir

beyaz yüzlü altın baykuş korkuluklara kondu. Ryder'ın kolları sırtının ve bacaklarının altından kayarken Saffron ona gülümseyerek *"iyi kuş"* dedi ama yerden kaldırılmadan bir an önce korkuluğun üzerinde gece karanlığından dikilmiş ikinci bir yaratık belirdi. Ryder, gölgeden kopup ona çarpan, onu yüksek tonozlu tavana çarptıran ve ardından hızla uzaklaşan bir rüzgârdan önce, uyarı niteliğinde bir ses çıkarmayı bile başaramadı. Ryder bilinçsiz bir yığın halinde yere yığıldı.

Soğuk eller yarım dakika sonra Saffron'u buldu. Sadece birkaç dakika önce onu parçalayan, sürükleyen, çeken ve hoyratça çekiştiren ellerden çok farklıydı. Saffron bu kez buzu tercih etti, yağmurdan ıslandıklarını biliyordu. Bu da onu ürpertiyordu. Yine de gülümsemeyi başardı. Her şey dönerken, her santimi ağırırken, düşünceleri dans ederken ve bir türlü bir araya gelemezken bile, Cylvan'ın bedenine döndüğü ve onu içine çektiği anda güvende olduğunu biliyordu. Olabileceği en güvenli yer orasıydı, kuzgun prensinin kollarında.

KURT

"W ait."

"Bekle," diye mırıldandı Saffron, Taran'ın sesini taklit ederek

kafasını. Karanlıkta harabeler arasında koştururlarken gözlerini araladı, sadece yağmurun ufalanan taşlara ve çatılara çarpması, Cylvan'ın botlarının çamurda sıçraması ve yanlarında koşan dev pençelerin pıtırtiları duyuluyordu. Saffron neredeyse Taran'ın ne zaman ortaya çıktığını soracaktı ama ayak uyduran yaratığın, büyüüne hükmettiği kurt olmadığını fark edince soru diline takıldı. Boyutları aynı olmasına rağmen bu yaratık turuncu yapraklar rengindeydi, daha keskin bir burnu ve dik kulakları vardı. Uzun, kalın kuyruğu Saffron'un sersemlemiş zihninin ilk düşündüğü şeyi doğruladı; bu bir kurt değildi. Cylvan'a devasa bir tilki eşlik .

"Bekle," diye bir kez daha inledi. Zihninde Taran'ın oraya koyduğu görüntüler parladı. Ortak rüyalarındaki görüntüler, taş binalar, Saffron'un bu harabelerde her birinin sayabileceğinden daha fazla koruyucu tılsım olduğundan nasıl emin olduğunu vurguladı. Fark edilmeden kaçabilmelerinin hiçbir yolu yoktu ve o da

Ryder'ın Sunbeam'i kaybettiği gibi Saffron'u da kaybetmemek için her şeyi, yapması gereken her şeyi yapacağını biliyordu.

Ancak Cylvan onu dinlemedi. Islak saçlarını Saffron'un gözlerinden itti, alnını öptü, her şeyin yoluna gireceğine, yakında oradan uzaklaşacaklarına ve Saffron'un dinlenebileceği sıcak ve güvenli bir yere döneceklerine söz verdi ama sonra tilki dişlerini Cylvan'ın koluna geçirdi ve bir binanın köşesini dönmeden hemen önce onu geri çekti. Saffron karanlığın içinden bakmaya çalıştı, bir grup ıslak insan tarafından tutulan fenerleri görünce midesi bulandı, belli ki arıyorlardı. Muhtemelen Ryder tarafından Alfidel'in Gece Prensi tarafından kaçırıldığı söylenen Saffron'u arıyorlardı ve eğer onu gerçekten Cylvan'ın kollarında bulurlarsa, bu hiç de iyi bitmeyecekti.

Zihninde başka bir görüntü bulanıklaştı ve Saffron ağır başını önce geriye, sonra yana çevirdi, sonunda Taran'ın onu yönlendirmeye çalıştığı şeyi gördü. Cylvan'ın adını mırıldanarak gömleğinin önünü çekiştirdi ve yorgun bir şekilde ona doğru işaret etti. Cylvan dudağını ısırdı, sonra içinden küfretti ve Saffron'u kendine doğru çekerek karanlığın içinde işaret ettiği yere doğru koşmaya başladı.

BULABILDIKLERİ ESKİ EŞYALARLA KAPIYA BARIKAT KURDUKTAN SONRA

dev tilki odanın başında bir ileri bir geri volta atıyordu. Cylvan Saffron'u tozlu bir sıraya yerleştirip kendi nemli pelerinini çıkararak Saffron'un üzerini örtmeye çalışırken ileri geri, ileri geri. Fiachra ahşap bankın arkasına tünediği yerden tüylerini diken diken ediyor, Cylvan'ın Saffron'un kollarını biraz fazla ovuşturduğunu düşündüğü zamanlarda ara sıra tehditkâr bir şekilde tıklıyordu. Cylvan hiçbir şey söylemedi

İlk başta, ellerini Saffron'un üşüyen yerlerini ısıtmaya odaklayabildiği sürece baykuşun keskin gagasının acısına bile katlandı.

"Kim o?" Saffron sonunda sordu. Sesi boğuk çıkıyordu ama yeniden cümleleri bir araya getirebildiği için memnundu. Serin yağmur kafasındaki meyveleri temizlemesine yardımcı olmuş olmalıydı. Ryder'ın daha fazlasını ağzına zorla sokma şansı bulamamasına sevinmişti.

Cylvan alaycı bir gülümsemeyle geri dönmeden önce omzunun üzerinden turuncu canavara baktı.

"Ne, onu tanımadın mı? Bunu iyi düşün, púca. Duygularını incitmemeye çalış. Hadi, ormandaki ziyafeti düşün."

Saffron kaşlarını çattı. İçgüdüsel olarak bu canavarın Ryder'ın anılarından aldığı bir şey olup olmadığını merak ettiğinde kalbi rahatsız edici bir şekilde çarptı ve bu eğlenceli detayı Cylvan'a başka bir rüzgârlı tiradı kışkırtmadan nasıl açıklayacağından emin değildi. İsimleri *tilki* anlamına gelse de bunun Sionnach olmasına imkân yoktu. Bunu onlara hiç söylemiş miydi? Nasıl tepki vereceklerini merak ediyordu...

Ama sonra Cylvan'ın *ormandaki ziyafetle* ilgili son yorumunu düşündü, bu tonu sadece Saffron'un bilmesi gereken bir efsaneden bahsederken kullandığını biliyordu ve sonunda aklına geldiğinde sıçradı.

"Bricriu'nun ziyafeti! B-Bakır!" diye bağırdı. Sesi duyan hayvan, Saffron'ın utanmış olabileceğini düşündüğü bir şekilde kulaklarını geriye doğru çevirdi, homurdandı ve tırıs la yanına gelmeden önce burnunu yukarı kaldırdı. Saffron'u selamlamak için bir aşağı bir yukarı kokladı, sonra yüzünü yaladı ve Cylvan'a kafa atarak onu sıranın üzerinden düşürdü. Saffron daha çok güldü, kollarını açıp arkadaşının kocaman, yumuşak, tüylü kafasını kucakladı, burnunu okşadı ve kulaklarının kadifemsi derisini çimdikledi, ona iltifat etti, ne kadar güzel, iyi ve yakışıklı olduğunu söyledi. , Cylvan homurdandı

Ayağa kalkıp kendini fırçalarken, ilginin değişmesini kıskanmış .

"Bu senin Sídhe büyü mü, Copper?" Saffron kulaklarını kaşıyarak şefkatle sordu. "Neden bana söylemedin? Neden kimse bana söylemedi? Ormanda çok daha fazla eğlenebilirdik, aww..."

"Merak etme, bana da söylemedi," diye homurdandı Cylvan, saçlarını savurup yerine otururken. "Hayvan burnu seni bulmakta işe yarayana kadar. Bacakları, kuyrukları ve kulakları için zavallı Sionnach'a nasıl zorbalık ettiğini düşünürsek bu çok ironik, değil mi... ne kadar ironik ve zalimce, öyle değil mi?"

Saffron, Copper'ın başını bir kez daha okşamadan önce, "Çok konuşkansın ejderha prens," diye mırıldandı.

Copper nihayet odanın başına dönüp tetikte volta atmaya devam ettiğinde, Cylvan sıradaki yerini geri aldı ve sanki başka ne yapacağını bilmiyormuş gibi Saffron'un kollarını ısıtmak için tekrar aşağı yukarı ovuşturdu. Başka nasıl yardım edebilirdi ki? Saffron sonunda sadece tutmak için ellerini Cylvan'ın ellerinin üzerine koydu. Ancak o zaman ne kadar kötü titrediğini fark etti, nefesi bile her nefes verişinde titriyordu. Tüm bunların adrenalini, sonunda nasıl yanlış yönlendirildiğini tam olarak anlamak. Utanç ve suçluluk duygusu da buna bağlıydı. Kandırıldığı için nasıl da utanmıştı. Taran mac Delbaith'in, onca insan arasından, onu nasıl da kendine getirdiğini. Farkına varması için ona yol göstermesi.

Ryder'ı parçalara ayırmasına ramak kalmışken, ateşin parşömeni yemesi gibi bilinçli düşüncelerini yutan bir sarmaldan onu geri getirmek için. Gözlerini kapattı, sonra ellerini yumruk yapıp Cylvan'ın avuçlarına dayadı. Havadaki kalınlığı hâlâ hissedebiliyordu. O kavranabilir, elle tutulur soyutluğu. Parmaklarının ucundaki perdenin incelmesi gibi. Sanki Cylvan'a çarpmış gibi.

dokunuşu ile Ryder'ın bedeni arasındaki boşluğu kavrayabilmesini sağladı.

Uzun, ağır bir nefes verdi. Kurt Taran'ın üvez büyüünün bir tezahürü olmadığı doğrudu. Belki de bunun yerine, kanını kaynatacak kadar yüksek duygular yaşadığı anlarda onu tamamen tüketen o öfke, hiddet ve kana susamışlıktı. Ne de olsa kolundaki yaralarda yaşayan kurt, tüm bu zaman boyunca bir merhem olmuştu. Baba Yaga'nın mektubunda ona anlatmaya çalıştığı gibi. Kâbuslarına musallat olan kurdun aslında bir tanıdığın büyüünü kontrol altında tutma yeteneğinin kanıtı olması ne kadar da ironikti. Yaşadığı şeylerin de *yumuşatılmış* olması. Bu olabilecek en iyi sonuçtu. Oh, Tanrım. Tanrı yardımcısı olsun. Ériu, Danu, Lugh, dinleyen herkes ona yardım etsin.

"Özür dilerim," diye fısıldadı sonunda, ile karşısında oturan kuzgun arasında konuşan ilk kişi olarak. "Ne kadar iyi olmaya çalışsam da başınıza dert açmaya devam ediyorum. Ve şimdi arkadaşlarıma da sorun çıkardım, çünkü çok aptalca davrandım..."

Cylvan inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. Sanki Saffron'un ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanamıyormuş gibiydi. Saffron gözlerini kaçırdı; nereden başlayacağını bilmiyordu. Bu konuda konuşmak isteyip istemediğini bile bilmiyordu. En azından hemen değil. Bunu sindirmesi gerekiyordu. Yas tutmak için zamana ihtiyacı vardı. Başından beri gerçekte ne olduğunu kabul etmek için bir şansa ihtiyacı vardı. Ve sonunda oraya varmak için gereken aşağılanmayı.

Birden kendini bitkin hissetti. Vücudu bunun ağırlığı altında eğildi, iç çekti ve alnını Cylvan'ın dizlerinin üzerinde açık duran ellerine bastırdı. Cylvan ilk başta hiçbir şey söylemedi, sadece bir elini kaldırarak parmaklarını Saffron'un saçlarında nazikçe gezdirdi.

"İnsanları incitiyorum," diye fısıldadı Saffron. Bunun nereden geldiğini bilmiyordu. İçgüdüler. Üzerindeki baskıyı bir nebze olsun hafifletme çabası.

kendi sessizliğinin ardına kilitlenmişti. "Kurt... kolumda... benim büyüm değil. O bir tanıdık. Cadı avcıları beni galanızdan aldığında beni korudu. O... hepsini öldürdü. Ve ben sadece izin verdim..."

Cylvan'ın Saffron'un sağlarındaki eli sadece bir saniyeliğine durakladı.

"Güzel," diye fısıldadı. Saffron kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve Cylvan dudaklarını büzdü. "İnsanların ölmesi değil, seni koruyacak bir şeyin olması. Tanrılar, hep bunun için dua ettim, ben yapamadığımda seni güvende tutacak bir şeyin, herhangi bir şeyin olması için..."

Saffron yüzünü buruşturdu. "Ve kaçınılmaz olarak seni de incittiğimde orada kim olacak?"

"Canımı yak," dedi Cylvan bir anda. Bir davet gibi. Saffron çoğunlukla şaka yapıyordu ve Cylvan'ın samimiyeti onu şaşırtmıştı. Saffron'un yüzünü tuttu ve birbirlerinin gözleriyle tekrar buluşmak için kaldırdı. "Sana daha önce de , senden korkmuyorum. Yapabileceğin hiçbir şeyden korkmuyorum. Ve eğer bu seni güvende tutabileceğim bir yerde kalacağın anlamına geliyorsa, bana istediğin kadar zarar verebilirsin. Bunu asla sana karşı kullanmayacağım."

"Hayır, Cylvan-"

"Ciddiyim. Ciddiyim," diye tekrarladı Cylvan, Saffron'u kendine çekerek çaresizlik hissiyle ona sarıldı. Gözlerini kapatıp kollarını tekrar ona doladığında Saffron'un nefesi kesilmiş, kalbi kt küt atmaya başlamıştı.

"Seninle kalacağım," diye söz verdi. "Sana zarar vermeyeceğim. Seni asla incitmeyeceğim, Cylvan. Ben de seni koruyan kişi olmak istiyorum. Bir gün ben de seni güvende tutan kişi olacağım." Sadece karşısındaki kuzgun prensin duyabileceği kısık bir sesle fısıldadı: "*Seni seviyorum. Seni seviyorum.*"

Taran, "*Görünüşe göre Cylvan sonunda her zaman istediği naif, anlamsız romantizme kavuştu,*" diye . Saffron Cylvan'dan uzaklaştı

kucakladı, bir an için ona baktı ve boğazındaki sıkışıklığa karşı yutkundu.

"Ah..." diye nefes aldı, düşünceleri hızla akıyordu. Dudaklarını birbirine bastırmadan önce başparmağını kolundaki tümsekli yara izinde aşağı yukarı gezdirdi. "Ben... Sana bir şey göstermek zorundayım. Sanırım şok olacaksın ama bilmen gerek. Onun hakkındaki gerçeği bilmeyi hak ediyorsun."

"O' mu? Kim, Saffron mu?" Cylvan hemen endişelenerek sordu, Saffron'un yanağını okşadı. Saffron'un kalbi deli gibi çarpmaya devam ediyordu, ayağa kalktı ve Cylvan'ın onu sıraya hapsettiği yerden dikkatlice kurtuldu. Sonra Copper'ın gözleriyle karşılaştı ve ona da beceriksizce gülümsedi.

"Sanırım kafan çok daha fazla karışmak üzere Copper," dedi. "Her şeyi sonra açıklayacağım, tamam mı? O zamana kadar, sadece... kimse panik yapmasın. Bunu isteyeceksin."

"Saffron, neler oluyor?" Cylvan yavaşça ayağa kalkarak sordu. Saffron onun gözlerinden kaçtı, sadece bu işi bitirmek istiyordu. Bileklerindeki yara izlerine baktı ve avucunu uzunlamasına yukarı ovuşturdu.

Şimdi bana itaat edebilir misin? Kafasının içindeki sese sordu.

"Sanırım ."

"Pislik herif," diye homurdandı. Derin bir nefes almadan önce yara izlerini bir kez daha ovuşturdu. *"Icarus, gel."*

Saffron ölüm, çürüme ve ıslak kürk kokusuna ne kadar alıştığını fark etmemişti. Bu kez, onun cisimlendiğini gördüğünde kalbi artık hızla çarpmıyordu. Kolundaki canavara o kadar aşınaydı ki, hem onu kazara çağırdığı kaç kez, hem de onun içinde yaşama şekli nedeniyle. Çaldığı ve isimlendirdiği zenginlik kendi büyüyle nasıl da karışmıştı, ta ki Taran'inkiyle kendi büyüünün bittiği yer arasında hiçbir fark hissetmeyene kadar

başladı. Rüyaları paylaşma, yan yana yürüme noktasına kadar, sanki perde, gerçekte ne olduğunu anlamadan önce düşmanlıklarını yavaşça hafifletmeye çalışıyormuş gibi.

Bu, kurdun emir üzerine ortaya çıktığı anı ve yeri ilk kez tam olarak gördüğü andı ve Taran mac Delbaith'in hâlâ fiziksel olarak ayaklarının dibinde belirmediğini kanıtlıyordu. Hâlâ karanlığın içinde doğmuş olsa da, bu hiçlikten geliyordu. Fiziksel formu sadece Saffron komut verdiğinde, o anda bilinçli olarak yapsa da yapmasa da, çarpıcı dişlere ve ağır pençelere dönüşüyordu.

Bu düşünce onu doğruldu. Önündeki kanıttan cesaret alarak omuzlarını dikleştirdi. O kurt onundu. O kâbus gibi canavar ona aitti ve onu sadece o kontrol edebilirdi. Bir zamanlar Morrigan'ın dışındaki Akik Ormanı'nda kol gezen kurt, Saffron'un sadece ona hizmet etmek için yaşayan tanıdığıydı.

Cylvan sıralardan indi, belindeki kılıcı çekti ve Saffron'un koridorun ağzında durduğu yere doğru geriye doğru yürüdü. Neredeyse kendisi kadar uzun olan canavara bakıyordu.

Kurt uzun ve sıcak bir nefes verdi, prensin yanına gitmeden önce gözlerini Saffron'dan ayırmadı.

"Merhaba, Cylvan."

"T-" Cylvan boğuk bir sesle konuştu. Saffron onu rahatlatmak için elini uzattı ama Cylvan'ın rengi bir hayalet kadar solmuştu. "Taran?"

Sesi çatallaştı. Korkudan ya da endişeden değil, kırık bir şeyler vardı. Saffron başıyla onayladı. Cylvan'ın çenesinin sıkışmasını izledi, sonra dili ağzının içinde yuvarlandı, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Neden buradasın böyle?" diye sordu. Taran acıklı bir kahkaha gibi bir ses çıkardı.

"Senin küçük beantighe cadın beni bu forma soktu. Ne düşünüyorsun? Beni ilk kez bu kadar yakından görüyorsun, değil mi? En azından kana bulanmış olarak değil."

Cylvan'ın çenesi sıkıştı. Taran'a dönmeden önce bir anlığına Saffron'a baktı. Kılıcını hiç indirmede. "Nerelerdeydin?"

"Bu karmaşık bir soru, çünkü şu anda gerçekten burada olduğumdan emin değilim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Aslında o değil," diye konuştu Saffron. Cylvan tekrar ona baktı. İfadesi biraz daha çılgınca bir hal aldı. "Yani, öyle ama değil. Sanırım Ostara'da onu nasıl lanetlediğimle bir ilgisi var - ama sanırım yanlışlıkla... bir şekilde... büyülerimizi birbirine bağladım. Tehlikede olduğumda büyüm onu çağırıyor ve uzun bir süre bunu benim iznim olmadan yaptı. Ama sanırım anlamaya başlıyorum. Onu lanetlediğimde, kazara ona ihtiyacım olduğunda, benim tanıdığım olarak ortaya çıkmasının kaçınılmazlığını . Bir koruyucu ve büyümün ekstra ağırlığının taşıyıcısı. Bu da onun Rowan büyümün bir tezahürü olmadığı anlamına geliyor - ama belki de bunca zamandır daha kötü bir şey yapmamış tek nedeni." Bunu düşünmek istemiyordu.

"Bir zamanlar ben de anlamıyordum," diye homurdandı Taran. "Kim olduğumu ya da nerede fark etmeden içgüdülerimle hareket ettim. Sanırım birlikte bir anlayışa vardık."

"Şu paylaştığımız rüyalar," dedi Saffron. "Seni ilk kez çağırdığım zamana kadar başlamamışlardı. Ériu heykelinde. Sihrim seni ilk kez o zaman ortaya çıkardı, çünkü ondan önce kendimi hiç tehlikede hissetmemiştim."

Taran başını salladı.

"Eğer gerçekten burada , o zaman neredesin?" Cylvan gitti
üz
eri "Bunu size söylemem güvenli değil," dedi Taran. "Ryder çoktan
nd
e.

Beantighe'inizin hafızasıyla oynadığım için kimsenin nerede saklandığımı öğrenmesi riskini almak istemiyorum. Kendimi savunacak durumda değilim ve yakın zamanda mahkemeye dönmeye de hevesli değilim."

"Senin anıların mı?" Cylvan'ın sesi öfkeyle alevlendi ve tekrar Saffron'a baktı. Saffron yüzünü buruşturdu.

"Taran öyle düşünüyor," dedi gözlerini yere çevirerek. "Sanırım haklı olabilir. Sen gelmeden hemen öncesine kadar fark etmemiştim."

"Ama ben ..."

Taran, Cylvan'ın söylemeye cesaret edemediği şeyi, "O yarı-fey," diye tamamladı. Sanki bunu yaparsa, fark etmediği için kendisinin de diğerleri kadar aptal olduğunu kanıtlayacakmış gibi. "Aksi takdirde iplik dokuyamazdı."

"Evet Taran, teşekkür . Bunun farkındayım," diye homurdandı Cylvan.

Taran aynı sinirli ses tonuyla, "Senin küçük beantighe-pet'inin bir şeyi kendi başına çözmesi yeterince uzun sürdü," diye cevap verdi. "Elini tutmak için orada olduğum için şanslı. Yoksa o adama her şeyini verebilirdi. Bir gün ne kadar iyi bir kral olacak."

"Diline dikkat et," diye tısladı Cylvan, kılıcını tehdit edercesine tekrar kaldırarak. "Benim önümde onun hakkında böyle konuşamazsın."

"Oooh, ne centilmenlik," diye mırıldandı Taran. "Beni hiç böyle savunamadın mı Cylvan? Sen de bana birazcık saygı gösterseydin belki en başından beri daha iyi anlaşabilirdik."

"Sen istediğin için asla vermeyeceğim," diye hırladı Cylvan. "Belki de fark budur."

"Evcil hayvanınız sizi yok edecek."

"Bunu zaten yeterince iyi yaptınız."

Taran'ın burnu kırıştı. Sinirle başını öne eğdi ve düz bir şekilde hırladı.

"Seni korumak için savaşmaktan başka bir şey yapmadım, Cylvan, bu kadar saf olma-"

"Beni mahvettin!" Cylvan bağırarak Saffron'un irkilmesine neden oldu. "Arkadaşımı öldürdün ve suçu benim üzerime . Morrígan'daki beantighleri öldürdün ve bunun için de beni suçlayacaktın. Zaten çürümekte olan itibarımı aldın ve içten içe çürüttün, hepsi *beni kurtarmak* uğruna mı? Beni evcilleştirmek için mi? Sözde dostum olacaktın Taran, ama beni asla telafi edemeyeceğim şekilde mahvettin."

"Seni ben hayatta tuttum!" Taran hırladı. "Yaptığım şeyi yapmamış olsaydım, seni yıllar önce öldürmüş olacaktı ve ben de onun yerine Asche'yle evlenecektim. Sırf beni seçmen konusunda ısrar ettiğim için bir insan fareye aşık olacak kadar uzun süre hayatta kalabildin-!"

Rüzgâr aralarındaki boşluğu yardı ve Taran geriye doğru tökezlemeden önce irkildi.

Cylvan sıkılmış dişlerinin arasından bir kez daha, "Bir daha ondan bu şekilde bahsetmeyeceksin," diye tehdit etti. Bir elini daha havaya kaldırdı ve ikinci bir rüzgâr patlaması eski binadan geriye kalanları yırttı. Kilisenin en ucundaki ahşap kapı parçalandı ve diğer tarafta donmuş bir avlu ortaya çıktı. Kış soğuğunun kokusunu aldığına yemin eden Saffron'un ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. "Şu anda karşımda sadece bir illüzyon olman umurumda değil, Taran mac Delbaith-gerçekte nerede saklandığını bulacağım ve ona bir kez daha saygısızlık etmeye cüret edersen seni paramparça edeceğim."

Taran'ın boğazının arkasından bir hırıltı yükseldi, başı öne eğikti ve kulakları yine başının üzerindeydi. Saffron sonunda Cylvan'ın elinden kurtuldu ve Cylvan bir şok dalgası daha yollayamadan

Binanın içinden geçip ellerini kaldırarak prens ile kurdun arasına girdi.

"Onu savunma Saffron," diye hırladı Cylvan. "İzin ver de bana yaptıklarından dolayı tüm öfkemi çıkarayım. Söz veriyorum, bundan sonra uzun hayatlarımızın geri kalanında çok daha uyumlu olacağım."

Saffron hayal kırıklığı içinde, "Faydası yok," diye ısrar etti. "Bunu kendin söyledin
."

"Daha da iyisi. Her vurduğumda o da bunu hissediyor.
onu. Bırak da tadını ."

"Öfkeyle aklını kaçırmaman beklenen bir şey Cylvan," diye hırladı Taran. "İtibarını mahvettiğimi söylüyorsun ama zaten kibriti çakmamış olsaydın bu kadar kolay olmazdı. Her zaman seni kontrol altında tutacak birine ihtiyaç duydun."

"Kesin şunu!" Saffron bağırdı. "İkiniz de!"

Cylvan dişlerini birbirine geçirdi ama kılıcın ucunu yavaşça indirdi.

"Ah, Gece Prensi bir beantighe'yi beceriyor ve aniden dizlerinin üzerine çökmeye zorlanabiliyor," diye acı acı homurdandı Taran. "Bunu daha önce bilseydim-"

"Icarus, !"

Taran'ın ağzı kapandı. Yavaşça karnını yere indirdi, pençelerini güzelce önüne koydu. Cylvan bir kahkaha attı.

"Bak şimdi kim dizlerini büküyor, seni lanet olası it!"

"Cylvan...!" Saffron tehdit etti. Cylvan gözlerini kıstı ama yavaşça ağzını kapattı. Saffron'un gözleri yere kaydı, sonra tekrar ona döndü. Cylvan sessizce yalvardı ama kaçınılmaz olarak pes etti ve iç çekerek yere diz çöktü.

Saffron ellerini indirerek uzun bir nefes verdi. Parmaklarını tekrar saçlarının arasında gezdirdi ve zonklamalara anlam vermeye çalıştı.

kafasının içinde. Kafatasına bir anda doluşan bilgi dalgasını işleyecek zaman bulamıyordu. Düşünmek için zaman yok. Yukarıdaki Ériu, ona bir an huzur ver.

"Onunla müttefik değilim," dedi Saffron Cylvan'a kesin bir ifadeyle ve parmağını yerdeki kurda doğru uzattı. "Ondan kelimelerin tarif edemeyeceği kadar nefret ediyorum, bu yüzden bir an bile onu affettiğimi düşünmeyin. Ama onu kullanacağım. Onu sahiplendim, bu yüzden kullanacağım. O tehlikeli bir silah, eğer bir şey varsa. Ve işim bittiğinde... gerçekte nerede saklandığını bulacak kişi olacağım ve senden önce onu kendi ellerimle parçalara ayıracağım. Anladın mı?"

Cylvan içini çekti, gözlerini devirdi, açıkça alaycı bir cevap vermek, tartışmak istiyordu ama onun yerine mırıldanarak *"Evet" dedi*. Taran küçük bir kahkaha attı ve Cylvan gözlerini bir kez daha sinirlenerek köpeğe dikti.

"Şimdi yapabileceğimiz tek ..." Saffron sözünü kesti.

O... bilmiyordu. Ryder zihnini karıştırıp neyin gerçek olup neyin olmadığını, neyi kaçırdığını ve bunun önemli olup olmadığını bilmesini imkânsız hale getirdiğinde, bundan sonra ne yapacağını hiç bilmiyordu. Güneş Işını'ndan, Ryder'ın Yaz Ortası Oyunları'yla ilgili niyetlerinden, hatta onun ve Cylvan'ın Saffron'un cadı işaretini aramak için Eias Lam'ı bulmaya yönelik önceki planlarından bahsetmeye bile gerek yoktu... Tanrı aşkına. İnledi ve ellerini yüzüne bastırarak kendini tekrar toparlamaya çalıştı.

Onu bu durumdan çıkaran tek şey, binanın sonundaki kırık kapıdan giren rüzgârın ıslığıydı. Kapıdan giren acı-soğuk esinti, Saffron'un şaşkınlıkla fark ettiği şeyi taşıyordu: kar. Sanki tepedeki yağmur bulutları ani bir soğukla patlamış gibi kar taneleri. Taran baktığını fark etti ve burnundan keskin bir of çekmeden önce o tarafa da baktı.

"Sana buraya gelmeni boşuna söylemedim," diye . "Bu harabelerdeki binaların yarısında bir kaplama var, ancak sadece Aryadne veya Clymeus'un soyundan gelenler bu kaplamadan geçebilir veya başkalarını geçirebilir. Şuraya açılıyor-"

Saffron onun yerine, "Kral'ın Kalesi," diye tamamladı. Taran başını sallayarak kulaklarını geriye itti. Birlikte hayalini kurdukları o yer. Taran'ın kemiklerinin değiştirildiği, Eias'ın oralcry öğrendiği, Ryder'ın bile geldiği yer. "Kışlık Saray'daki. Fjornar'da."

"Ryder bizi takip edemeyecek," diye devam etti Taran. "Eğer buradan girersek, diğer taraftan Avren'in dışındaki ormana geçebiliriz. Bu sayede onların aramalarını ve tılsımlarını tamamen atlatmış oluruz ve onlar bizim oradan ayrıldığımızı göremezler."

"Lütfen biri ne haltlar döndüğünü açıklayabilir mi?" Copper'ın tiz sesi taş tavanda yankılandı. Taran gözlerini devirip ayağa kalktı ve uzak kapıya doğru dönerken Saffron da arkadaşını aniden çıplak ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde kilisenin önünde buldu. Sadece konuşabilmek için normal haline dönmüştü. Saffron ne söyleyeceğini bilemiyordu, Cylvan'ın hâlâ sıranın üzerinde duran pelerini kaptı ve Copper'ı soğuğa karşı örtmek için acele etti.

KAPLAMA

Önlerindeki büyük kurdun peşinden giden Saffron canavarın siyah kürkünde toplanan kar tanelerini izledi. Bir yaratığın nasıl hem orada olup hem de olmadığını merak ediyordu. Soyut ama somut. Cylvan'ın elini sıktı.

Taran, Cylvan, Copper ve Saffron'a Kral'ın Kalesi'nde onlarca yıldır hiç bozulmadan durduğu belli olan kalın karın içinden geçerken önderlik etti. Diğer taraftaki Finnian Harabeleri'nin (Kraliçe'nin Kalesi) neredeyse aynısı gibiydi ama oradaki taş ve metal binalar çok daha az dökülüyordu. Daha bakımlıydı, bozulmamıştı, neredeyse her yapı hâlâ yeniymiş gibi duruyordu. Saffron için yepyeni olmasına rağmen tanıdık olan o yer, rüyalarında pek çok kez gördüğü ama o ana kadar iki ayağının üzerinde hiç girmediği o yer. Fiachra bile bu atmosferden tedirgin olmuş gibiydi, Saffron'un omzuna tüneyerek başının yanında durdu ve kısa süre sonra aşağıya doğru kanat çırparak 'un tuniğinin sıcaklığının altındaki kollarına sarıldı.

Kaplamanın ne olduğunu bir türlü anlayamadı. Cylvan bunu kaç kez açıklamaya çalıştı-"... *bir yerin üzerindeki büyü gibi, yırtılmış bir perdenin içinden yeni bir yere uzanan ince bir tabaka; istikrarlı ama nadir, çünkü çoğu*

Proserpina'nın hükümdarlığı döneminde, ancak özel koşulları olan herhangi biri kolayca fark edilmeyebilirdi. Tıpkı bunun gibi, eğer Taran sadece Proserpina ya da Clymeus'un soyundan gelenlerin görebileceğini ve içinden geçebileceğini söylerken haklıysa..."

Saffron, Taran'ın gerçekten büyüdüğü, onu Kurt Kral'ın gümüş kemikleriyle lanetledikleri yerin orası olup olmadığını sormak istedi ama ağzını her açtığında Kışlık Saray'ın yankılanan sessizliği onu geri bastırdı. Sadece etraflarında değil, Saffron'un zihninin arkasında da. Taran bizzat kendi formunda var olurken, zihni bomboştu. Saffron, Taran'ın hayatının geri bilinçaltında var olmamasını umuyordu.

Tanrım, Baba Yaga'ya bir mektup daha göndermesi gerekecekti. Daha fazla tavsiye istemek için. Bu kez, Safran'ın bağırsaklarından nefret ederek hayata gelen vahşi bir aşınayı kontrol etme ve zapt etme önerileri için. Ve tam tersi. Oh, Tanrım. Ériu ona yardım et.

Terk edilmiş karlı Keep'in içinden geçtiler, sonra çevredeki çitin paslanmış bir parçasından geçtiler, diğer taraftaki karlı ormandan geçtiler ve soğuk yavaş yavaş yerini yaz sıcaklığına bıraktı. Sonra nemli hava, sonra yağmur, ta ki kar ayaklarının altında kaybolup yerini kalın çamura bırakana kadar. Ta ki Saffron Avren'in uzaktaki fırınlarının kokusunu duyana, uzaktan gelen gece arp müziğini işitene ve deniz havasının tatlılığını tadana kadar. Kusursuz bir geçiş olduğunu hiç hissetmemişti. Diğer tarafa geçtiklerinde tekrar karı aramak için geri döndü ama görebildiği kadarıyla sadece ormanın geri kalanı vardı. Her gün perde hakkında ne kadar az şey bildiğini ve en eski büyülerin bile ne kadar güçlü olabileceğini hatırlıyordu.

Taran başka bir şey söylemeden, hatta bir veda bile etmeden gölgelerin arasında kayboldu ve Saffron onun ağırlığının zihnine geri döndüğünü hissetti. Bu onu kaşındırdı ve

Cylvan belinin yan tarafına dokunup onu kendine çekene kadar kolundaki işaretler devam etti. Küçük bir gülümsemeyle ametist kolyeyi eline sıkıştırdı ve Saffron içini çekerek pelerini tekrar başına geçirdi. Yanında, Cylvan'ın pelerininin altında hâlâ çıplak olan Copper, göğsüne tekme yemiş gibi küçük bir ses çıkardı. Saffron ona zayıfça gülümseyerek elini tutmak için uzandı, Cylvan da bir kolunu onun beline doladı. Sık ağaçların arasından şehrin ışıklarına doğru ilerlemeye devam ettiler.

Avren'in kıyısında, Copper'ın gözleri Cylvan ve Saffron'un el ele tutuşmalarına, hatta Saffron'u aramadan önce sakladıkları bir ağacın kıvrımından bir çift kıyafet çıkarmalarına takıldı. Ağzı hafifçe açık bir şekilde Saffron'a bakmaya devam etti, her zaman bir şey sormanın eşiğindeydi. Cylvan ve Saffron nihayet şehrin ana caddelerinde birbirlerini bıraktıklarında bile Copper'ın gözleri ayrılmadı. Saffron fark etmemiş gibi davrandı. Ta ki sonrasına kadar.

Kampüse ve ardından Cylvan'ın Saffron'la yatak odasının penceresinde buluşacağını fısıldadığı yatakhanelerine geri döndüklerinde, Sionnach'ın Saffron'la birlikte koridora çıktıkları anda odalarından fırlamasıyla Copper soru sorma fırsatı bulamadı. Kollarını kavuşturarak Saffron'a çarptılar, neredeyse onu duvara çarpacaklardı ve ne kadar endişelendiklerini, geri döndüğü için ne kadar mutlu olduklarını haykırdılar. Saffron kahkahalara boğuldu, onlara tekrar sarıldı ve sessizce özür diledi. Copper giderek artan bir hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. Sormak istediği her şey boğazının dibinde .

Sonunda yatakhanelerine vardıklarında, Saffron doğruca odasına gitmek için Copper'a iyi geceler dilediğinde, Copper sonunda onun elini tuttu ve onu durdurdu. Yine de söylemek istediği kelimeleri bulmakta zorlandı, sonra da

ağzını açıp kendine saklamaya karar verdiği bir şeyi yuttu.

"İyi misin?" diye sordu sonunda. "Yani, yardıma ihtiyacın olduğunda her zaman bana sorabileceğini biliyorsun, değil mi? Ben de Cylvan gibi pek çok şey yapabilirim, o yüzden sadece... sadece bana da güven, tamam mı? Ve sırrın için endişelenme. Mesela o insanlarla nasıl sarmaş dolaş olduğun gibi. Ya da nasıl... görünüşe göre insan olduğun... ve Lord Taran'ı kontrol ettiğin... kahretsin, gerçekten sadece düşünmüştüm... her neyse, sanırım çok şey vardı. Sırlar yani. Ama her halükarda kimseye bir şey söylemeyeceğim. Bana güvenebilirsin, Saff. Söz veriyorum."

Saffron nazik bir gülümsemeyele içini çekti ve Copper'ı aşağı çekerek yanağından öptü.

"Cylvan'ın beni bulmasına yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Ve biliyorsun, sen de benimle bir sırrını paylaştın. Tilki formun hakkında. Sen benimkini saklarsan ben de seninkini saklarım, tamam mı?"

"Oh... evet. Aslında, daha fazlasını görmek ister misin? Cylvan'ın bile bilmediği. Senin ve benim sırlarım arasındaki dengeyi korumaya çalışmak için."

Saffron güldü, ona endişelenmesine gerek olmadığını söylemek üzereydi ama sonra Copper küpelerinden birini çekti ve sivri kulakları tamamen kayboldu. Yerini kafasındaki iki ateşli kırmızı tilki kulağı aldı. Hatta arkasında, endişe içinde ileri geri sallanan kabarık bir kuyruk bile belirdi. Küpeyi geri vermeden ve boğazını temizlemeden önce Saffron'un tam bir dakika bakmasına izin verdi. "İşte bu kadar."

"Aman Tanrım, onlara dokunamıyor muyum bile?" Saffron kuyruğu yakalamak için öne doğru sıçradı ama kuyruğun tamamen kaybolduğunu gördü. Lanet olsun. Fiziksel bir büyü olmalı. Cylvan'ın bir keresinde ona söylediği gibi. Saffron Copper'ı kucaklamadan önce dudaklarını .

"Sırrın benimle güvende, Copp. Ama aslında bir gün senin sırtında ormanda dolaşmak istiyorum."

Copper güldü ve utançtan kızarmış gibi ensesini ovuşturdu. "Evet, tabii..."

Saffron'a iyi geceler dileyen Saffron, aceleyle odasına gitmeden önce ona da aynısını diledi. Kuzgununun çoktan diğer tarafta onu bekliyor olmasını umuyordu.

Arkasından kapıyı zar zor kapatan Saffron, bir anda bir çift güçlü kolun arasında kaldı. Prensın ayaklarının bir dönüşüyle yatağa fırlatılmadan önce Cylvan'a sıkıca sarıldı. Tek bir ses bile çıkaramadan, talepkâr bir ağız onunkine çarparak kelimelerini, nefesini ve aralarındaki her düşüncüyü çaldı. Saffron parmaklarını Cylvan'ın saçlarına doladı, onu kendine çekti, sanki her özrü ve anlayış dileğini ağızlarının birbirine karşı nefes nefese hareketiyle ifade etmek mümkünmüş gibi onu öptü.

"Senin için çok endişelendim," dedi önce Cylvan, ellerini Saffron'un çenesinin altında birleştirip başparmağını dudaklarının ortasına bastırarak. "Bir daha asla ama asla beni böyle bırakma. Kaçırılmış ya da değil. Kralınız olarak bunu yasaklıyorum."

"Özür dilerim," dedi Saffron en azından yüzüncü kez.

"Sana ne olduğunu anlat bana, Saffron. Lütfen anlat. Her şeyi anlat."

Saffron, Cylvan'ın altında doğrulmadan önce onu bir süre daha öptü. İhtiyacı olduğu kadar uzun bir süre ağızlarını birbirine bağlı tuttu ve sonunda burnundan mağlup bir iç çekişle çekildi. Cylvan'ın gözleri yüzünün her santimini aradı, ona geri döndüğü için duyduğu rahatlama ve sormaya direndiği yakıcı soruların bir karışımıydı. Tıpkı diğer herkes gibi. Saffron hepsine çok şey borçluydu.

Bacak bacak üstüne atan Saffron'un endişesi, ortak salondan gelen saatin gürültülü tik taklarıyla hafifçe arttı. Ona tam olarak ne kadar

O sessizlikte düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Fiachra şöminenin üzerindeki kırık saatin içindeki yuvasını toparlayıp uzun bir aradan sonra oraya yerleşirken. Tanrım, söylenecek o kadar çok şey vardı ki.

Ryder'ın revirde verdiği ilk sözle başladı ve Cylvan'a her şeyi anlattı. Gerçekte ne kadar çok şey olduğunun farkında değildi ama en azından bunların neredeyse hiçbirinin Cylvan'dan bilerek saklanmamış olması onu rahatlatıyordu. Sır yoktu, sadece paylaşılmamış detaylar vardı. Sadece göğsüne yakın tuttuğu ayrıntılar.

Ryder ile ilk yaptıkları anlaşma, Saffron'un Ryder'dan gündönümünde krallarla eşit olarak konuşmasını istemesi de dahil.

O ve Asche onları ziyarete gittiklerinde arkadaşlarının nasıl kaybolduğunu. Saffron hâlâ tam olarak nerede olduklarını bilmiyordu ama Sunbeam'le konuştuğundan beri içini bir sıkıntı kaplamıştı. Buna karşılık Ryder'ın Chandry'yi nereye götürdüğünü biliyordu.

Ryder'ın kütüphanesi bir cepheden başka bir şey değil. Baba Yaga'nın masadaki mektubu.

Saffron Ryder'ın cadı avcılarını üzerinde etkisi olduğunu biliyordu ama ne ölçüde olduğunu bilmiyordu. Ya da daha iyisi, *nasıl* olduğunu.

Ryder'ın her zaman Saffron'ın cadı işaretini almasını sağlayarak büyüsünü olabildiğince vahşi ve tehlikeli hale getirip Yaz Ortası Oyunları'nda seyircilerin üzerine salmayı planladığı gibi.

Saffron başparmağını Cylvan'ın elinin arkasında daireler çizerek ovuşturdu. Her damarı, tendonu, kemiği hissetti. Onları ezberledi. Taran'ın uyuşturan etkisine rağmen, Cylvan'a kendisine başka neler olduğunu söylemesi gerekip gerekmediğini tartışıyordu. Onun sihirli görüşü. Maddi olmayan şeyleri manipüle etmesi. Sarayın dışında bir cadı avcısını nasıl öldürdüğünü, Ryder'ı neredeyse nasıl öldürdüğünü. Taran onu durdurmasaydı, öldürecekti. Ryder'ı o anda öldürebilirdi.

Bir yanı pişmanlık duyuyordu ama bu suçluluk duygusunu yuttu. Ryder sahtekârdı, sahtekârdı, gösterişçiydi, bir insan isyanı liderinin olması gereken maskeden başka bir şey değildi ve yine de bir liderdi. Ryder kötü niyetli olabilirdi ama aynı zamanda tüm bu insanları kanatları altına almıştı. Onlara gerçekten yardım etmek ya da korumak isteyip istemediği önemli değildi. Eğer Saffron onu katedralde öldürmüş olsaydı, hepsi yeniden terk edilmiş olacaktı. Yeniden örgütlenebilecek olsalar da, Saffron cadı avcıları ve faaliyetleri üzerinde etkisi olan bir lidere sahip olmanın nesnel olarak kötü bir şey olmadığını inkâr edemezdi. Belki de. Sadece dua edebilirdi.

Tanrım, başı ağrıyordu. Avuçlarını gözlerine bastırdı, inledi yatağa geri yığılmadan önce.

"Pislik herif," diye fısıldadı Saffron. Çocukçaydı ama öfkesini başka türlü nasıl bastıracağını bilmiyordu. Az sonra öfkenin yerini bırakacağını ve konuşurken gözlerinden yaşlar damlayacağını bilmiyordu. "Bu kadar kolay kandığıma inanamıyorum. O pislik, o mutlak hıyar... nasıl bu kadar aptal olabildim, bu kadar aptal olduğum için kendimi bir daha asla affetmeyeceğim... Hepsi insan olduğu için... onun insan olduğunu düşündüm... ve o bunu bana karşı kullandı. Bu adil değil, bu çok zalimce..."

"Taran'ı almana izin vereceğim," diye araya girdi Cylvan. "Ryder Kyteler'ı parçalamama izin verirsen."

Saffron güçsüzce güldü. "Bunu kabul etmek istediğimden ben de emin değilim. Ya ikisini de kendim için istersem?"

"Bu hiç adil değil," diye dudak büktü Cylvan. "Ben de ellerimi biraz kana bulamak istiyorum. Senden en azından bir kez intikam nasıl sevgi dolu bir koca olabilirim ki?"

"Sanırım bu adil. Hm... Sanırım benim adıma onu parçalara ayırmanı izlemek hoşuma gidebilir."

Saffron Cylvan'ı yatağa çekti, onu sırt üstü çevirdi ve göğsünün üzerine örttü. Cylvan'ın eli saçlarını buldu ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bu, Saffron'un sinirlerini bir anda yatıştırdı. Vücudu ağırlaştı, yastıklara, battaniyelere, Cylvan'ın vücuduna gömüldü. Prensini güçlü, sağlıklı kalp atışlarının sabit bir ritimle atmasını dinliyordu.

"Üzerimde ne tür bir büyü kullanıyorsun?" Saffron yumuşak bir sesle sordu.

Cylvan'ın parmakları saçlarında yavaşladı. "Ne demek istiyorsun?"

Saffron gözlerini kapattı. "Ben... daha üzgün olmalıydım. Daha endişeli olmalıydım. Paniklemeli, endişeden saçımı başımı yolmalıyım. Ama bunun yerine... sanki... sadece uyuyabilirmişim gibi hissediyorum."

Başını kaldırdı ve çenesini Cylvan'ın göğsünün ortasına dayadı. Nedenini hemen anladı. Neden hissetmesi gereken panik ve endişenin hiçbirini hissetmediğini biliyordu. Cylvan ona gülümsediği anda anlamıştı, o kadar yakışıklı, mükemmel ve rahatlatıcıydı ki.

Cylvan, dünyadaki diğer her şeye rağmen, Saffron'un kendini güvende hissetmesini sağladı.

Belki başka hiç kimse buna inanmayacaktı ama Saffron biliyordu. Biliyordu, biliyordu, biliyordu.

Gece Prensi ya da değil, Cylvan doğuştan iyiydi. Ve Saffron'un bu kadar endişe ve belirsizlik içindeyken bile onun kolları dışında bu kadar rahat uyuyabileceği başka bir yer yoktu.

BEKLEYİŞ

Affron, Ryder'ın onu uzun süre yalnız bırakmayacağını biliyordu. Ryder, Altın koyunlarından ikisini kaybetmiş, gündönümünde planladığı şey için üçüncüsünü bulma ve tımar etme şansı olmayan bir adam.

Eninde sonunda, Ryder onun için tekrar gelecekti. Ya bir arkadaş gibi davranarak ya da belki bir tehditle, ama her iki durumda da söyleyecek yalandan başka bir şey bulamadan. Saffron bunun eninde sonunda olacağını biliyordu. Tek umudu vücudundaki ilaçların etkisinden kurtulmak için birkaç gün huzur bulmak, gördüklerini, duyduklarını, öğrendiklerini, yaptıklarını gerçekten sindirebilmektir. Arkadaşlarını bulmayı ne kadar çok istese de, canavarı kışkırtmazsa daha güvende olacaklarını biliyordu. Ryder onları koz olarak kullanmaya karar verene kadar. Sabırlı olmak onu öldürebilirdi ama pervasızca davranmak da istemiyordu. Arkadaşlarına zarar vererek Ryder'a Saffron'a zarar vermenin heyecanını yaşatmak istemiyordu.

Bunun yerine, Saffron itaat etseydi ne yapmayı planladığına ve Saffron onu terk ettikten sonra nelere başvurabileceğine dair bir ipucu Ryder'ın söylediği her şeyi yazdı. Aklının bir köşesinde Taran'ın verdiği talimatları izleyerek, aldığı anıları bir araya getirmeye çalıştı. Saffron'un Taran'ın manipüle edilmiş anılar hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini sormasına gerek yoktu.

Fey lordunun Eias'la birlikte hafıza dokumayla uğraştığının farkındaydı ama konuşma tarzında Saffron'a o anlardan daha fazlası olabileceğini söyleyen bir şeyler vardı. Saffron bilmek istediğinden emin değildi.

Ryder onu tekrar aramaya gelene kadar Saffron kampüsten ayrılmadan derslerine devam edecek; boş gecelerini yurttan ya da Luvon'un konağında geçirecek; Finnian Harabeleri'ne geri dönmeyecekti. Ryder'ın Avren'deki cadı avcıları üzerinde belli bir etkisi olduğunu bildiği için saraya bile dönmeyebilirdi. Hele ki bu adamın muhafızları ve bariyer tılsımlarını kolaylıkla atlattığı bir sicili varken. Sihirli bir yüzük ya da kapılara oyulmuş dairelerle perdenin içine girip

Saffron, Cylvan'ın gitmesini bile istemiyordu. Prensi bir sonraki galayı atlayıp ormanda birlikte dolaşmaya ikna etmeyi başardı, sırada Saffron onun eline yapışmış ve bırakmıyordu. Kendisini en sakin, en güvende, en huzurlu hissetmesine yardımcı olan kişinin eli, her şey darmadağın olduğunda ve tek yapmak istediği çığlık atmak ve endişeyle kendini parçalara ayırmak olduğunda bile.

Bir parçası bilse de arkadaşlarının tam olarak nerede olduğundan hâlâ emin değildi. Tek tesellisi, Saffron hâlâ ulaşabileceği bir yerde olduğu sürece Ryder'ın Hollow'a, Letty'ye ve Nimue'ye zarar vermeyeceğini düşünmesiydi. Yeniden kazanabileceğini düşündüğü güveni kıracak hiçbir şey yapmayacaktı.

Saffron kendini Yaz Ortası Oyunları'na ve bu oyunlardaki rolüne hazırlanmakla meşgul edecekti. Ryder'ın ona hissettirmeye çalıştığı kadar tehlikeli olmadığını bilerek, kendisinden isteneni yerine getirecekti. Ryder eninde sonunda Saffron'un büyüsünün asla umduğu kadar vahşileşmemesi gerektiğini öğrenecekti. En azından onu sakinleştirecek bir tanıdık varken.

O zamana kadar, Saffron ilk kez ormanda bir grupta dolaşmayı umursamadı. Sionnach, Copper ve Cylvan, Saffron'un çizmesi ve Sionnach'ın incelemesi için peri avında ona , Cylvan ve Copper kimin daha büyük taşı kaldırıp en uzağa fırlatabileceği konusunda büyük bir anlaşma yaptı. Kimin daha hızlı hareket edebileceği konusunda tartışıyorlardı -Cylvan rüzgârıyla mı yoksa Copper tilki formuyla mı- ama Copper Sionnach'ın görmesini istemediği için bunu denemeyi reddetti. Görüş alanının dışında ne zaman bir ses çıksa Saffron sıçrayıp dönüyordu, ki bu onun yapacağı bir şey değildi ve her seferinde Cylvan'ın gözleri de dönüp onunla buluşuyordu. Her şeyin yolunda olduğuna dair başını sallayarak güvence veriyordu. Saffron bundan nefret ediyordu; ilgilenilmekten değil ama Ryder'ın ormanın savunmasız rahatlığını bile ondan alabilmesinden.

Ağaçların kucağında okçuluk çalışarak bu rahatlığın bir kısmını geri kazandı. Copper ve Cylvan ona en iyi kimin öğretebileceği, kimin daha iyi bir forma sahip olduğu, kimin okunun hedefin merkezine en yakın isabet konusunda sürekli tartışıyorlardı ama sonunda Saffron'a bir şeyler öğretmekte en başarılı olan kişi Sionnach oldu. Ne de olsa babaları bir satirdi ve satirler Güz Sarayı'nın en sık ormanlarında hız ve hassasiyetle avlanmalarıyla tanınırlardı.

Baba Yaga'ya bir mektup denemesi daha yazdı, bu sefer onu endişelendirmeyecek şeylere odaklandı, ona ilk kayıp mektubu bulduğunu söyledi ve tavsiye sözleri için teşekkür etti. Cylvan'ın galalarında geçirdiği zamanı, ardından yeni arkadaşları hakkında bazı şeyleri anlattı, sonra Ryder'la yaptığı işten kısaca bahsetti - Ryder'ın ona nasıl ihanet ettiğinden de bahsetti, ancak endişelenmemesi için çok fazla ayrıntıya yer vermedi. Büyünün ekinoksta daha dengeli ve gündönümünde dengesiz olması hakkında bir şey bilip bilmediğini sordu. Peçe büyüsü, özellikle de peçe darbeleri hakkında bir şey bilip bilmediğini sordu. Daha önce söyledikleri için ona tekrar teşekkür etti.

tavsiyelerde bulundu, sonra güvenebileceği biri olduğu için ona teşekkür etti, sonra da bu kadar muhtaç olduğu için özür diledi. Birçok yönden, sahip olduğu tek şey oydu. Ve bunun farkına varınca gözyaşlarına boğuldu, Sionnach aceleyle yanına gelip diz çöküp her şeyin yolunda olup olmadığını sorarken bile çimlere hıçkıra hıçkıra ağladı.

Taran da bu arada onu rahatsız etmemişti, arada sırada Kışlık Saray'da Kral'ın Kalesinde gezindikleri ortak rüyalar dışında. Saffron'un umurunda değildi. Taran mac Delbaith ile konuşmak için de bir nedeni yoktu. Derslerinin ortasında yanlışlıkla kana susamış bir canavarı çağırma endişesinden kurtulmuş olmak ona verilebilecek en büyük hediye idi.

Mairwen'in Hazırlık Okulu kampüsündeki Asche'nin yatakhaneğinde birden fazla kez teselli aradı; orada daurlarla birlikte sessizce kitap okuyabilir ya da onların tutkulu sohbetleriyle oyalanabilirdi. Finnian Harabeleri'nde kullandıkları tılsımları sordu. Peçeye bir şeyler yapan tılsımlar olup olmadığını sordu. Asche ona teknik olarak yabancı peri meyvelerinin de diğerleri gibi peçe tarafından oluşturulan doğal bir tılsım olduğunu anlattığında inleyerek yere yığıldı.

Kendisini endişeden, stresten uzaklaştıracak başka bir yol bulamayınca Saffron, Asche'ye bir kur madalyonu boyamak için ihtiyaç duyduğu tüm malzemeleri aldırdı. Bunu Asche'nin yatağında bacak bacak üstüne atarak yaptı ve Cylvan'a vereceği yüzün insan yüzü mü yoksa büyülü yüksek fey yüzü mü olması gerektiğine karar veremedikçe daha da tedirginleşti. Asche sonunda ona kur madalyonlarının aslında resmi bir şey olmadığını, gerçek bir ağırlık taşımadıklarını, bunun her şeyden çok gönülsüz bir çöpçatanlık oyunu olduğunu onu ikna etti - sonra Saffron'u başka bir şey bulmaya ikna ettiler. Cylvan'a kimsenin veremeyeceği başka bir şey vermek için. Ne de olsa Saffron, prensin galalarına katılan ve ilgilerini göstermek için ona boyalı portreler veren diğer herkes gibi değildi.

Bu arada Asche, Ryder'ı hiç sormadı. Harabelerden hiç bahsetmediler. Saffron onlara Sunbeam'in sadece güvende değil, aynı zamanda

-Sonra da bunu bir sır olarak saklayacağına söz verdiğini hatırladı. Kimseye söylemeyecekti, özellikle de Ryder'ın nerede olduğunu bilmediği sürece. Özellikle de Ryder, Saffron'ın anılarını karıştırırken, Tanrı'nın bir lütfuyla Ryder'ın tespitini atlatmayı başardığı için. Saffron bunu düşünmekten de hoşlanmıyordu - birden fazla kez midesi bulandı ve baş dönmesi geçene kadar olduğu yerde durup dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı.

Mairwen'in kütüphanesinde saklanarak zaman geçirdi. Hatta birkaç kez, Sionnach'ı kendisini yasaklı bölüme geri alması için ikna etmiş, karşılığında da Prens Cylvan'ın haksız yere kitap çalarken yakalandığı ve onları geri getirmediği için yasaklandığını söylemişti. Sionnach, Saffron onlara anlattığı süre boyunca gülümsedi, sanki onun hakkında bu pisliğe sahip olmak hoşlarına gidiyormuş gibi. O yasaklı kitaplardan Saffron sonunda *cehennemin* ne olduğunu öğrendi. İnsan iblisleri ve şeytanları ve onların bazı dinlerini öğrendi. Sonunda herkesin, hakkında hiçbir şey bilmediği insan dünyasının bakış açısından konuşurken ne demek istediğini anlamıştı. Bu ona uzun zaman önce Kyteler Harabeleri'ndeki henge yürürken Cylvan'la yaptığı ve Saffron'a insan dünyasına yaptığı kısa yolculukları anlattığı bir konuşmayı hatırlattı. Onu gören insanlar kafasındaki boynuzlardan dolayı onun bir 'iblis' olduğunu düşünmüşlerdi. Saffron, Cylvan'ın eskiden yaptığı gibi insan dünyasına geri dönmenin bir yolunu bulup bulamayacağını sordu, ancak Cylvan ona bir zamanlar gizlice gidip gelmek için kullandığı perde gözyaşlarının çoktan kapandığını söyledi. İçinden bir ses Saffron'a Luvon'un da sorsa aynı şeyi söyleyeceğini söylüyordu.

Sonunda Saffron kabullenmek zorunda kaldı - sadece yapabileceği şeyi yapabilirdi. Gündönümü yaklaştıkça her gün yavaş yavaş canlı canlı derisi yüzölüyor gibi olsa da.

Oyunlardan önceki gece, Balor aniden Baba Yaga'dan bir mektupla döndüğünde Saffron şaşırđı, kuş tekrar kanat çırpmadan önce kütüphanede mesajı iletirken her zamankinden daha huysuz görünüyordu. Saffron mektubu bir anda yırtıp açtı, kelimeleri olabildiğince hızlı bir şekilde gözden geçirdi, sadece Baba'nın cevap vermesinin bu kadar uzun sürmesinin ciddi bir nedeni olmadığından emin olmak istiyordu. Açıklamayı gördüğünde, günler sonra ilk kez güldü.

Geç cevap verdiğim için özür dilerim, küçük baharat. Umarım çok fazla endişelenmemişsinizdir. Bu kuş, onu çalıştığımdaya gitmeyi reddediyor. Köyün içinde dolaşmayı tercih ediyor gibi görünüyor. Prens Cylvan'ın ona iyi baktığından emin misin?

Saffron onun bu yüzden delirebileceğini düşündü. Fiachra'nın başına gelen korkunç şeylere kıyasla ne kadar basit bir açıklamaydı bu.

Mektubun geri kalanını okuyan Saffron, annesinin el yazısının rahatlatıcı görüntüsüne daldı ve her gün yaptığı sıradan iş, görev ve şeylerle ilgili, kulaklarına rahatlatıcı bir müzik gibi gelen paragrafları okudu. Beantighe Köyü ve tüm basit konforları hakkında hayaller kurarak neredeyse tamamen onların içinde kayboluyordu, ta ki sayfanın altındaki son bir düşünce dikkatini çekene kadar, biraz daha aciliyetle yazılmıştı. Sanki Balor'un bacağına yapıştırmak için kâğıdı yuvarlamadan birkaç saniye önce hatırladığı bir şeymiş gibi.

Peçe büyüğü hakkında özel bir şey bilmiyorum, sadece okuldayken öğrendiğim bir tekerleme var. Yardımı olur mu bilmiyorum:

İki vuruş anıdır, bir vuruş vermek içindir; İki vuruş geçiş içindir, üç vuruş köprüdür; Dört vuruş tuzak kurar, beş vuruş yemin ettirir,

"Altı vuruş şeytanın tuzağıdır, dalın altına düşersin," diye okudu Saffron nefesinin *altından*. Asche bir şey söyleyip söylemediğini sordu ama Saffron başını salladı. "Altı kere vururlarsa fare gibi dağılırlar." Saffron kırmızı kartların üzerindeki atasözünü düşündü, özellikle gündönümünden bahsettiklerine göre Ryder'ın ne planladığına dair bir ipucu olmalıydı ama Baba Yaga'nın paylaştığı tekerlemeye bile herhangi bir şeyin ne anlama gelebileceğine dair daha fazla ışık yoktu.

Saffron'un endişesi, kaygısı saatler geçtikçe daha da arttı, ta ki kazara dauraya iki kez tersleyene kadar. Sonra iki kez özür dilerken neredeyse ağlıyordu. Ancak Asche sonunda kitaplarını kapatıp geceyi sarayda geçirmek istediklerini söylediğinde Saffron nihayet biraz rahatladı ve yatakta Cylvan'ın yanında uyuyacağı düşüncesiyle anında sakinleşti. Gündönümünden önceki günlerde kampüste olduğundan daha fazla kampüsten uzakta olan Cylvan. Hazırlanıyordu. Kimsenin nasıl hazırlanacağını bilmediği bir şeye hazırlanıyordu.

Sarayın kapılarından geçip uzun rüzgârlı köprüden geçerek ana avluya giren Saffron ancak kapılar arkasından gürültüyle ve yankıyla kapandığında kendini yeniden güvende hissetti. Asche onu Cylvan'ın olabileceğini düşündükleri yere, prensin gerçekten de Saffron'un tanımadığı bir düzine insanla birlikte uzun bir masada oturduğu birçok toplantı odasından birine götürdü. hepsi çok resmi, önemli görünüyordu,

Güçlü. Saffron'un kulak misafiri olduğu birkaç kelimeye bakılırsa, kapılara çivilenmiş ölü peçeli baykuşlardan, kapıların ardındaki insan teröristlerden ve hâlâ nerede saklandıklarını bulmaya çalıştıklarından bahsediyorlardı. Saffron bunları duymak istemedi, kendini zayıf ve savunmasız hissediyordu, Ryder'ın ipuçlarını ortaya çıkarırken zihninde açtığı deliklerden yüksek sesle bilgi sızacağından endişe ediyordu. En azından insanların saklandığı yerlerle ilgili tartışmaların devam etmesinin, Cylvan'ın harabelerdeki insan meclisinin yerini asla açıklamadığı anlamına gelmesiyle teselli buldu. Orada toplanan masum insanları bilerek.

Asche kapıyı çaldı. Eliyle Cylvan'ı işaret etti, o da önce onlara, sonra da birkaç metre arkalarında duran Saffron'a baktı. Odadaki diğerlerine hiçbir şey söylemedi, bir anda ayağa kalktı ve sanki hissedebiliyormuş gibi kapıya doğru aceleyle yürüdü. Sanki Saffron'un bedeninde dönen duyguları, onu yakından görmesine gerek kalmadan hissedebiliyordu. Cylvan doğruca Saffron'a gitti ve onu kucaklayarak her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

"Ne hakkında konuşuyorlar?" Saffron zayıf bir gülümsemenin ardından sordu. Cylvan omzunun üzerinden geriye baktı, sonra uzanıp kapıyı sonuna kadar kapattı ve Saffron'un sırtına bir el koyarak onu uzaklaştırdı. Saffron daha fazla uzaklaşmadan Asche'ye iyi geceler diledi ve Cylvan'ın elini tutarak kendisini prensin bedeninin yanına çekmesine izin verdi.

"Peçeli baykuşları biliyorsun," diye mırıldandı Cylvan. "Sadece bu hafta üç tane daha öldürüldü ve saray kapılarına çivilendi..."

Fiachra, Saffron'un omzunda uyukladığı yerden gözlerini açıp, bakışlarını uyarırcasına Cylvan'a dikince Cylvan'ın sözleri kesildi. Cylvan parmağının tersiyle başını yavaşça okşamaya çalıştı,

Kadın izin verince boğazını temizledi ve tekrar doğruldu.

"*Biz* sadece, özellikle yarınki maçlar sırasında krallara yönelik tehlikenin boyutlarını ve alınması gereken önlemleri tartışıyoruz."

"Gidiyorlar mı-"

"Olay çıkaracak hiçbir şey yapmayacaklar," diye söz verdi Cylvan, Saffron daha tam olarak çözülmeden. "Özellikle kraliyet muhafızları, dikkat çekmeden tehditleri bastırma konusunda çok iyidirler."

Saffron zayıf, kararsız bir gülümseme attı. Yine de, güvencelere rağmen, midesindeki bulantıdan kurtulamadı. Katedralde yaşayan onca insanı, sadece daha iyi bir hayat isteyen onca insanı düşündü. Ryder Kyteler tarafından kendilerine bir hayat verileceğini kim düşünmüştü ki? Saffron, Ryder'ın gündönümü hakkındaki fikrini değiştirmiş olmasını umuyordu. Harabelerdeki insanların, hem kendisini hem de Güneş Işını'nı kaybetmiş olan bu adamın öfkesi yüzünden acı çekmeyeceğini umuyordu. Ryder'ın sağlıklı düşünmesini ve peçe büyüsüyle bile, *dalın altına düşmek* ne anlama geliyorsa onunla bile, bütün bir silahlı muhafız karşısında hiçbir şansı olmayacağını bilmesini umuyordu.

Saffron, Cylvan'ın elini daha sıkı sıktı. Boğazındaki yumruyu yutarak bir damla gözyaşını geri kırıptı.

"Toplantıyı böldüğüm için özür dilerim," diye fısıldadı. "Bu gece sadece seninle olmak istedim."

"Çağırdığında her zaman geleceğim," diye cevap verdi Cylvan bir anda, iç içe geçmiş ellerini ağzına götürerek Saffron'un parmak eklemlerini öptü. "Her zaman."

OYUNLAR

H Uyumayı beklemiyordu; Cylvan'ın onunla birlikte bu kadar uzun süre uyanık kalmasını da beklemiyordu. Ama prensi Endişeli olduğu her halinden belliydi, ama bunu asla yüksek sesle söylemedi. Saffron'un bundan hoşlanmayacağını biliyordu, Saffron'un utanacağını ve her şeyi önemsizmiş gibi geçiştireceğini biliyordu. Cylvan, Saffron'un tüm duygularıyla var olmak için güvenli bir yere ihtiyacı olduğunu biliyordu ve o da bunu sağladı. Tanrı-Prens Cylvan, Saffron'un ihtiyaç duyacağı tek şeydi. Hayatının geri kalanı için.

Cylvan *Odysseia*'dan bir şeyler okurken yatakta uzandılar. O gösterdi

Saffron dolabını yağmalarken ve her bir şey hakkında binlerce soru sorarken en sevdiği kıyafetlerini ve mücevherlerini çıkardı. Onun gizli zulasından şarap içtiler, sonra bir çift yay ve sadak kaptılar ve sabahın ikisinde salkım salkım salkımlara sarhoşça ateş etmek için saray bahçelerine indiler. Pervasızcaydı, çocukçaydı ama Saffron'u güldürüyordu. Ve ne zaman endişeli düşünceleri geri geldiği için biraz sessizleşse, Cylvan araya başka bir şey sokuyor ve onu tekrar yüzeye çekiyordu. Sarayın geri kalanı uyurken, loş bahçelerde öpüşmeleri, sonra okşamaları, sonra da usulca sevişmeleriyle sona erdi.

yataklarında mışıl mışıl. Dünyanın onlara ulaşamadığı bir an. Olgun, tatlı bir meyveden ısırık almak gibi, bulabildiği yerde huzurun tadına bakmak.

Ama sonunda sabah oldu. Güneş doğdu ve Saffron bundan daha fazla kaçamadı. Birkaç saat içinde açılış töreninde olması bekleniyordu. En azından yalnız olmayacaktı. Muhafızlar olacaktı. Kahinler olacaktı. Cylvan da orada olacaktı. Ve hâlâ en tedirgin edici, gerçeküstü güvence olsa da Taran, Saffron'un emrinde olacaktı. Bu süreçte başka birine zarar verme endişesi olmadan. Eğer Ryder bir tehdit oluşturacak olursa, Saffron onu parçalaması için tanıdıklarını çağırabilirdi.

Herhangi bir nedenle bu bile başarısız olursa, Ryder sonunda Saffron'un vahşi büyüsünün gerçek boyutunu bile öğrenebilirdi.

FESTIVAL ÇAYIRININ UZUN BOYLU BİR DAĞIN HEMEN KENARINDA YER ALMASINA RAĞMEN Deniz kenarındaki kayalıklar, en yakın Avren caddesinden bir mil ötede çimenlerin ve çiçeklerin üzerine gerilmiş sıra sıra çadırlara rağmen yine de denizi duyamayacak kadar kalabalıktı. Müşterilerin, festival müdavimlerinin, kılıçların her vuruşunda tezahürat yapan spor müsabakalarının hayranlarının ve gerçek jüri raundlarına hazırlanırken devrilen bedenlerin gevezelikleri arasında. Açılış töreninden bir saat önce bile çadırlar, devasa bir deniz yılanının üzerindeki rengârenk pullar gibi, giysilerden mücevherlere, bahis tezgâhlarından Saffron'un gelebilecek her türlü yiyeceğe kadar uzanan ürünlerle kırsal açıklık boyunca uzanıyordu. Eğer hayal edebiliyorsa, kokusunu da alabilirdi. Onu bulabilirdi. Açılış töreni biter bitmez bulacaktı. Güvenli olduğunu anladığında. Tıpkı Beltane'de olduğu gibi içip sarhoş olacaktı ama bu sefer sadece tanıdığı insanlarla el ele dans edecekti.

Özel hazırlık çadırında, kırmızı karttaki kelimeler onu rahat bırakmıyordu. Çadırın kapalı kapaklarına bakıp birinin içeri girmesini beklerken bu sözleri tekrar tekrar söylüyor, bazen nefesinin altında fısıldıyor, bazen de kafatasında yankılanıyordu. Ryder'ın başka ne planlamış olabileceğini hâlâ tam olarak bilmiyordu ama kırmızı kartın ipucu verdiğiinden emindi. Bir uyarı görevi görecektik kadar. Lanet olsun.

Saffron her kelimenin, dizenin, kafiyenin, fikrin üzerinden binlerce kez geçmişti, o kadar ki düşünecek başka bir şey olduğundan bile emin değildi. Dünya bu kelimelerin, önümüzdeki bir saat içinde neler olabileceğinin etrafında dönüyordu. İki saat. Belki de üç. Bilmiyordu. Tanrım, bilmemek en kötü kısmıydı. Ne zaman olacağını bilmemek. Nasıl olduğunu bilmemek. *Bilmemek*.

Kendini zihinsel olarak düğüm üstüne düğüm atarken, Sionnach giyinmesine yardım etti, gözleri her ayrıntıya odaklanmıştı ve kancaları Saffron'un sırtına takılıydı. Saffron'un elleri bilinçsizce Fiachra'nın göğüs tüylerini taradı ve Fiachra onun elinin üzerine tüneyip mırıldandı.

"Sionnach," dedi sessizce, arkadaşının konsantrasyon mırıldanmaları ya da kendi çılgın fısıltıları olmayan ilk yüksek sesle. Aklına yine kırmızı karttaki atasözü geldi. "Bu gece kanlı ay değil, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdiler hemen. "Bu sadece her yüzyılda bir olur. Alfidel'in de her zaman bir yas günü vardır. Biz kesinlikle burada kutlama yapıyor olmazdık. Ve sen de bu küçük kıyafetin içinde kesinlikle bu kadar güzel görünmezdin - o yüzden hadi, seni hazırlamayı bitireyim."

Çadırın dışında müzik yükseliyordu. Tören alanının etrafında daha fazla konuk toplandıkça sesler yükseldi. Saffron, Fiachra'nın yumuşak tüylerini okşamaya geri döndü, böylece Sionnach ne yaptıklarına devam edebildi

yapıyor. Gözlerini kapatarak nefesini tuttu ve vücudundaki gerginliği atmaya çalıştı. Kendine yalnız olmadığını hatırlattı. Cylvan oradaydı. Cylvan neler olduğunu biliyordu. Muhafızlar vardı - önceki yıllara göre daha da fazlaydılar, içini rahatlatmıştı. Saffron da hiçbir şeyi kaçırmazdı. Fiachra tepki verirdi. Taran'ın tehlikeyi sezmek için kendine has bir yöntemi vardı. Saffron rahatlamak zorundaydı. *Saffron'un nefes alması gerekiyordu.*

Birisi çadırın dışında asılı duran küçük zili çaldı ama Saffron'un sesi onları içeri davet edemeden kesildi. Sionnach devrildi ve gözünü kırpmadan onun yerine yaptı. İşlerinden başlarını bile kaldırmadan. Tanrım, Saffron çok stresliydi.

Saffron, brandadaki açıklıktan başını eğip içeri adım atan kişiyi ilk başta tanıyamadı ama bunun tek nedeni Cylvan'ı daha önce hiç bembeyaz giyinmiş olarak görmemiş olmasıydı. Kalbi korkudan yeniden atmaya başladığı anda nefesi kesildi, tünekten sıçradı ve bu sırada arkadaşından bir kızgınlık tufanı kopardı. Ama Saffron dayanamadı.

"Cyl- Ekselansları!" diye parlak bir gülümsemeyle haykırdı ve çadırın ağzında Cylvan'la karşılaştı. Cylvan, açılış töreninde Meşe Kralı rolünü üstlendiği için kendisi için özel olarak dikilmiş, parlayan güneşler ve ışıltılı yıldızlar şeklinde tasarlanmış altın ipliklerle işlenmiş, krem rengi keten bir ceket giymişti. Meşe Kralı - Cylvan - efsanede anlatıldığı gibi gelecek mevsimlerin hakimiyeti için Holly Kralı - Bakır ile savaştacak, Holly Kralı galip gelecek ve hasat aylarının gelmesine izin verecekti. Cylvan ve Copper diğer kişinin kim olduğunu ancak birkaç gün önce öğrendi ve bu durum, Cylvan'ın efsaneyi Meşe Kralı'nın lehine yeniden yazmakla tehdit edip seyircilerin Copper'a gülmesini izlemesi gibi durmak bilmeyen alay ve sataşmalara neden oldu. Copper buna şöyle karşılık verdi

Cylvan'ı yere yıktı ve kendi saçını ağzına soktu.

Cylvan'ın ceketindeki sayısız detayı takdir eden Saffron, parmaklarının uçlarını Cylvan'ın göğsündeki desenlerin üzerinde gezdirdi ve onların karmaşıklığında kendini kaybetti. Sonunda Cylvan kıkırdadı, Saffron'un ellerini tuttu ve neredede olduğunu hatırlaması için fısıldadı. Saffron kızardı ve bir anda kendini geri çekti. Hafifçe geri adım attı.

"Çok yakışıklı görünüyorsunuz Prens Cylvan," dedi zayıf bir sesle. "Böyle açık bir renk size çok yakışıyor Meşe Kral."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim," diye güldü Cylvan, Saffron'un kalçasındaki kat kat kumaş parçalarından birini, sadağının kemerinin yerleşeceği yere sıkıştırarak. "Çok iyi bir çift olduk, sence de öyle değil mi?"

Saffron gülümsemeye devam etti. Cylvan da ona gülümsedi, sanki o da aralarındaki bu küçük ortak andan zevk almaktan kendini alamıyormuş gibi dudağını ısıırıyordu. Saffron onları sessizce izleyen Sionnach'ın ne düşündüğünü merak ediyordu, ta ki Cylvan boğazını temizleyip doğruldu ve Saffron'un omzunun üzerinden bakana kadar.

"Aslında merak ediyordum, Daurae Asche'yi gördünüz mü? Açılış töreni için sahanın başında krallarla birlikte gerekiyordu ama yine kaçmış gibi görünüyorlar."

Saffron'un gülümsemesi bir kayadan dökülen ağır yosunlar gibi hafifçe kaydı. Midesi bulandı ama kendini sakin kalmaya zorladı. Henüz endişelenmek için bir neden yokken endişenin onu yiyip bitirmesine izin vermemek için. Cylvan hiç de endişeli görünmüyordu. O ve Saffron, dauraların gürültü, kalabalık ve insanların ilgisini çekmek isteyen partilerden ne kadar nefret ettiklerini biliyorlardı. Sadece hiçbir şey. Saffron uzun bir nefes aldı ve alabildiği kadar stresli bir nefes verdi.

"Onları görmedim, hayır, ama duyduğuma şaşırmadım. Muhtemelen bir yerlerde bir kayanın arkasında saklanıyorlar ya da

"Satıcıların standlarından birinde cam boncuklar var."

"Oh-bu aslında harika bir fikir. Muhtemelen haklısın. Bunu ben neden düşünemedim?" Cylvan kaşlarını çatarak ve omzunun üzerinden bakarak mırıldandı. "O zaman gidip şu tarafa bir göz atayım. Eğer herhangi bir muhafız kafasını içeri sokarsa, onlar da sadece daurae'yi arıyorlardır, bu yüzden endişelenmeyin."

"Muhafızların saklambaç oynayacak zamanları olduğuna göre başka bir şey olmamalı, değil mi?" Saffron sordu. Sesinde dile getirilmemiş bir endişe vardı ama Cylvan'ın gülümsemesi değişmeyince bu endişe kolayca bastırıldı. Yakışıklı. Güven verici.

"Oh, evet," diye başını salladı. "Şimdiye kadar hiç sorun çıkmadı. Dışarı çıkarmamız gereken kavgacı bir sarhoş bile yok. Belki Danu bizi huzurlu bir günle kutsar."

"Bu sözlerle bizi lanetledin," diye şaka yaptı Sionnach. Saffron onlara döndü, rengi soldu ve Sionnach'ı hazırlıksız yakaladı. Başlarını sallayarak garip bir şekilde gülümsediler. "Yani, muhtemelen gerçekten değil. Sadece takılıyordum. Böyle bir etkinlikte ne ters gidebilir ki zaten? Standlar fey kıçının altında kırılır mı?"

"Duydunuz mu Lord Saffron?" Cylvan söyledi. "Keçi artık benimle dalga geçiyor. Çok iyi arkadaş olduk."

Saffron, Cylvan'ı çıkışa doğru iterek onu güldürdü. Cylvan çıkmadan önce fısıltıyla "*Yakında görüşürüz*" dediler. Saffron diğer tarafta tezahürat yapan, şarkı söyleyen ve gülen kalabalığa kısa bir bakış attı. Eğleniyorlardı. Hiçbir tehlike belirtisi olmadan. Bu biraz daha iyi nefes almasına yardımcı oldu ama gerginlik onu tamamen terk etmeyi reddetti. Ta ki Asche onları kralların yanındaki sandalyeye oturtana kadar.

"Sionnach, bana içecek bir şeyler getirebilir misin? Sinirlerim için," diye sordu Saffron. Sionnach başını salladı, bacaklarını esnetmekten ve diğer tezgâhlarda atıştırmalık olarak ne satıldığını görmekten mutluydu.

Saffron onlara teşekkür etti, gidişlerini izledi, sonra tam üç saniye durakladıktan sonra döndü, aceleyle çadırın ortasına doğru ilerledi, gözlerini kapatmadan önce birkaç adım ileri geri volta attı. Taran'ın, kurdun görüntüsünü zihnine çağırdı, bunun onu ortak düşüncelerinin ön saflarına çekmenin bir yolu olduğunu biliyordu. Canavarın gelişini hissettiğinde, tuttuğu nefesini bir kez daha dışarı verdi.

"*Icarus*," diye fısıldadı. "*Gel*."

Ön kolu irkilmesine neden olacak kadar yandı ama Saffron gözlerini kapalı tuttu. Bir canavarın sıcak nefesinin yüzüne damladığını hissedene kadar odaklanmaya devam etti. Sonunda başını kaldırdığında Taran'ın kendisine bakan kıpkırmızı gözleriyle karşılaştı.

"Asche kayıp," dedi ve aceleyle ok sadağını alıp beline bağladı. Cylvan'ın güvencelerine rağmen huzursuzlanıyordu. "Onları bulabilir misin? Görünmeden?"

Taran'ın kulakları, çadırın diğer tarafında etraflarını saran yaz ortası etkinliklerinin sesini duyarak kıpırdandı. Onu bir anda boğan kokuların kakofoniyle mücadele ederken burun delikleri alevlendi ve sıkılaştı. Dünyanın öbür ucundaki tüm bu heyecanlı kaosun arasında kendine bir yer bulmaya çalışıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi alçak ve beklenmedik derecede samimiydi. "Nereye bakmalıyım?"

"Henüz bir şey *olup* olmadığını bilmiyorum. Bir yerlerde saklanıyor olabilirler ya da saatin kaç olduğunu bilmiyor olabilirler. Onları bir şekilde takip edebilir misin?" Saffron elini Taran'ın burnuna koyarak ısrar etti. "İyi bir köpek gibi."

"Komik," diye homurdandı Taran ama de kulaklarını dikip başını kaldırdı. "Deneyeceğim."

"Şey... Asche'yi bulamasanız bile... belki de çayırın etrafını dolaşıp garip bir şeyler olup olmadığına bakabilirsiniz. Her ihtimale karşı." Saffron sesini yumuşatarak ekledi. Stres ve endişe onu yeniden kemirmeye başlamıştı.

"Sizi kurtarayım, majesteleri."

Saffron dönerek Ryder'in  adının açıklığından içeri adım attığını zar zor gördü. Taran'ın bile tahmin edemeyeceği kadar hızlı hareket etti ve Saffron'u sırt üstü yere çarptı.

Kurt saldıramadan Ryder elini uzattı ve porsuk yapraklarıyla dolu yumruğunu Saffron'ın ağzına gömdü. Dilinden boğazına doğru ateş fı kırdı ve Taran da aynı anda irkildi, ardından hırıltısı kısa kesilerek ortadan kayboldu. Fiachra  ığlık atarak tünediği yerden fırladı, Ryder'a çarptı, pençelerini saçlarından geçirdi ve pençelerini yanağının derisine geçirdi - ta ki Ryder ona küfredip kolunu fırlatana ve onu yere yapıştırana kadar.

Saffron, Ryder'in ağırlığı altında çırpındı, porsuk ağacını t k r p ağzının içinden kazıyacak kadar ellerinden birini serbest bırakmayı başardı, bunu yaparken pembe renkli tükürük beyaz kıyafetinin önünü lekeledi. Ryder ona başka bir şey deneme şansı vermedi ve Saffron'un bileklerini yakalayıp kafasına doğru itti. Saffron küfredip ona tükürdü, ancak adamın gözlerindeki pembe ı ıltının içine ı lediğini görünce durdu. Parlak pembe, canlı bir gün batımı gibi, irislerinin kenarında parlıyordu. Normal bir adamı öldürmeye yetecek kadar peri meyvesi sarhoşuydu. Ama Ryder normal bir adam değildi -Saffron bunu çoktan anlamıştı.

"Görüyorum ki canavarının kontrolünü ele ge irmişsin," diye homurdandı ve Saffron'un bileklerini kemikler birbirine s rt nene kadar sıktı. "Ama bu benim için önemli değil. Bu sabahki törende gelip sana şans dilemeyi düşünmüştüm. Görünüşe göre bu sefer sana ihtiyacım olacağını sanmıyorum ama yine de sormak zorundayım." Ryder öne doğru eğilerek Saffron'un kulağına bir santim yaklaştı. "Sevdiğin her şeyi parçalara ayıracak kadar beni kızdırırsan neler olabileceğini bir saniye bile düşündün m ?"

Saffron ılık atmak için ağızını açtı ama Ryder'ın eli önce ağızını kapattı. Sesini, nefesini, dilini yakan ve boğazının arkasından aşığıya ateşli tükürükler damlatan kalan porsuk yapraklarını hapsetti.

"O an gelmeden önce bilmeni isterim ki, bundan sonra olacaklar beni terk etme seğıiminin bir sonucudur. Beni ve birlikte sahip olabileceğimiz şeyleri terk etme seğıiminin. Benimkine uymayan bir eli zorlamaktan korkmuyorum - ya da diz çökmeyi reddeden birinin bacaklarını kırmaktan çekinmiyorum, ister kraliyet mensubu ister köylü olsun."

"Ona zarar vermene izin vermeyeceğim-!" Saffron hırladı, Ryder'ın elinden sadece bir anlığına kurtuldu ve eli geri dönerek Saffron'ı yüzünden yakalayıp yanaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Onu senden almak çok kolay olurdu, şimdi - bu acı keskin ama hızlı olurdu. Hayır, hayır, bundan daha kötüsünü yapacağım. Bundan daha kötüsünü yapabilirim. Bu yüksek feylerin onu parça parça, *yavaşça* parçalamasını sana izleteceğim. Ama -beni dinle Saffron ve şunu unutma- meclisim yaşamda ya da ölümdede benimle kalacak, özellikle de bugün olanlardan sonra. Bu feyler bugünden sonra rahat hayatlarının bedelini ödeyecekler. Sonunda anlayacaklar, saltanatları hızlı ve ani bir şekilde sona erecek ve kaçacak hiçbir yerleri yok. Ve prensiniz, onu asla affetmeyecekler. Beni yapmaya zorladığın şeyden sonra ona bir daha asla güvenmeyecekler. Cylvan dé Tuatha dé Danann'ı sahip olduğu zavallı zarafet kırıntılarından mahrum bırakacağım ve sen de uzun, büyülü hayatının geri kalanını bunun senin hatan olduğunu bilerek geçireceksin."

"Bırak beni, lanet olsun!"

"Bilmeni istediğim son bir şey var." Ryder'ın sıcak nefesi Saffron'ın kulağının üzerinde gezinirken, dudakları kulağın göz alıcı noktasının altında gizlenen kıvrımını nazikçe öptü. "Seni bekleyeceğim. Her zaman

Hoş geldin. Sana karşı asla kin beslemeyeceğim. Şu anda daha iyisini bilmiyorsun ama bir gün öğreneceksin. Sözlerime kulak ver, bileceksin. Ve o gün geldiğinde, bu hayattaki tek müttefikinin ben olduğumu anladığında, seni kollarımı açarak geri alacağım. Ve yerden devam edeceğiz. Bunu unutma. Çok yakında, sevgili prensinin ne kadar zalim hissettiğinde beni hatırla."

"Çekil üstümden," diye son bir kez hırladı Saffron ve sonunda dirseğini Ryder'ın karnına saplayarak onu geriye savurdu. Ayağa fırlayarak yan üzerindeki yaya atladı, bir ok yerleştirdi ve geri çekildi-

"Sakin ol."

Saffron taşa döndü. Her santimi, ciğerlerine güçlükle nefes alabiliyordu. Ryder Saffron'un gevşek ellerinden birini tuttu, ağzına götürdü ve yavaşça Saffron'un yanına koymadan önce arkasını öptü.

"tekrar görüşeceğiz, üvez ruhu."

Saffron onun gidişini izlemek zorunda kaldı. Başka bir kelime etmeden, Ryder Kyteler'ın geri onunla yüzleşmesi için bir çığlık ya da hırıltı olmadan. Tüm bunlar olurken, Saffron dilinde gerçek ismiyle ilk kez kaçtığı anda Cylvan'ın hissetmiş olması gereken dehşeti ruhunun en derin noktalarında anladı.

EKİM

Sionnach büyüünün bozulduğu anda geri döndü, inledi ve Saffron boğulmak üzereyken yere yığılmadan önce onu yakalamak için kollarını uzattı. Saffron göğsünü tuttu, kalbi eski yaranın yeniden açılacağından emin olana kadar kaburgalarına çarptı. Sionnach onu dik tuttu ve çılgınca ne olduğunu sordu
-Ama Saffron onları kollarından itti. Yayını bir kez daha kavradı, sadağı hâlâ kemerine bağlıydı, sadece Fiachra'yı yerden alıp göğsüne çekmek için durdu.

Dışarıda, kordon her yönden gelen insanlarla doluydu. Üzerine yürüyor, yoldan çekilmesi için ona bağırıyor, ayaklarına basıyor ve yayına dolanıyorlardı. Saffron'un sinirleri büyüdü. Tanıdığı Taran onları tekrar bastırmak için yanında olmadıkça daha da yükseldi. Burnundan kan damladı, kolunda kırıdamadan yatan Fiachra'nın kar beyazı göğüs tüylerine bir damla kırmızı sıçradı.

"Hey!" diye bağırmaya çalıştı yoldan geçen bir grup muhafıza, ama onlar fark etmeden hızla geçip gittiler. Saffron bir başkasının dikkatini çekmeye çalıştı ama ona gülümsemekle yetindiler, hemen döneceklerini, hâlâ daurayı aradıklarını söylediler ve Saffron onlara küfretti. Yanından geçen festival müdavimleri ona garip bakışlar fırlattı,

Onu ellerinden geldiğince uzak tutuyorlardı ama Saffron yine de her birini hissediyordu. Gözlerini, nefeslerini, lanet olası *zenginliklerini*. Kahretsin, Taran'ın kanında üvez büyüünün alt akıntısını uyuşturması olmadan, Saffron kendini suda yüzüyor gibi hissediyordu. Altında boğulmanın eşiğindeydi, başının zonklamasına neden olan o parlayan beyaz zenginlik, geçen kafaların arkasında ışıldayan halelere dönüşüyordu. Gözlerini sıkarak kapattı, gözlerini kaçırmak için arkasını dönmek zorunda kaldı; bakışları onun yerine kolundaki kuşa kaydı. Saffron'un sadece sersemlediğinden emin olduğu Fiachra hiç hareket etmiyordu.

"H-hey..." diye başladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Koluyla onu hafifçe dürttü. "Fiachra... Fiachra, hey!"

Saffron hareket halindeki kalabalığın arasından tökezleyerek sıyrıldı, kuşunu başının altından tuttu, başparmağıyla gagasını okşadı ve onu geri çağırmaya çalıştı. Ama kuş tepki vermiyordu, yanıt vermiyordu. Saffron'un kanı dondu, ağzı şaşkınlıktan bir karışık ona bakakaldı.

Hayır, hayır, hayır, hayır-Saffron bunun olmasına izin vermeyecekti. Ryder Kyteler'in ondan başka bir şey almasına izin vermeyecekti. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Onu koruyucu bir şekilde vücuduna çekerken , çenesini sıktı ve gözlerini kapattı. Bir şeyler olmalıydı. Bir şey olmalıydı, yapabileceği herhangi bir şey - o bir Rowan cadısıydı, lanet olsun, bir şey olmalıydı!

Elini onun üzerine koydu. Parmakları bükülürken ona baktı. Boğazının arkasında daha fazla kan şişti, burnundan, ağzından damladı. O, ne kurak ne de bereketli bir kadındı - ne vahşi bir fey ne de başka bir şeydi - ama Saffron bir keresinde onun ellerinin bir cadı avcısının bedeninden bereketi çekip çıkarışını izlemişti; cadı dikişleri patlayıp üzerine ölü gibi yığılıncaya kadar onları kurak büyüyle doldurduğunu. Büyü üzerinde hakimiyeti vardı.

her yöndeki zengin ve kurak dokunuşlu her şeyin üzerinde büyüünün parıltısını görebiliyordu. Eğer bir insanı öldürmek için bedenini kuraklıkla doldurabiliyorsa, belki aynı şeyi bir şeyi kurtarmak için de yapabilirdi. Vahşi tılsımların ya da vahşi feylerin bollukla aşıl原因arak onlara uzun yaşam ve uzun ömür vermesinden farksız bir şekilde kuraklıkla aşıl原因amak.

Beantighe yurtlarının dışındaki avcuyu öldürmeden önce hissettiğı enerji selinin aynısını çağırdı. Enerjiyi sıcak ve kaynar bir şekilde döndüğü göğsünden koluna, hematit yüzüğü taktığı eline yönlendirdi. Her iki burun deliğinden kan damlayana ve dudaklarından, çenesinden süzölene kadar sahip olduğı büyüünün her zerresiyle dokunuşunu doldurdu. Ta ki kurak büyüünün soluk ışıltısının parmaklarının ucundan çıkıp kuşun tüyleri arasında titreşerek bedeninde kaybolduğunu görene kadar.

Birden can havliyle çırpınmaya başladı, çığlıklar atarak kanatlarını ve pençelerini açtı, Saffron'un kolları arasında kıvranıp yırtıldı. Saffron vücudunu onun etrafına sardı, onu yakınında tuttu, gagasının ve pençelerinin keskin kenarlarına karşı destek aldı. Sarsıntılar durana ve kollarında soluk soluğa kalmış bir tüy yığınınından başka bir şey olmayana kadar onu tuttu. Geri çekildiğinde, onu yeni çevreleyen kırmızı parıltı karşısında rahatlamış mı yoksa tedirgin mi olduğunu bilemedi; sadece keskin bir nefes verdi, onu tekrar kendine çekti ve başının üstünü öptü.

Kalabalığın üzerinden yükselen müzik sesi dikkatini çekti. Gözlerini açarak caddenin uzunluğuna baktı, bunun kendisi için bir çağrı olduğunu biliyordu. Cylvan için, Copper için, oyunların başlangıcını işaretlemek için Meşe ve Çobanpüskölü Kralları olarak savaşacak olanlar için. Saffron gözlerini bir kez daha kapatarak kendini yere bıraktı. Titreyen, kurak kuşu koruyucu bir şekilde göğsünde tutarken topuklarını toprağı gömdü.

Ryder Kyteler'in ondan tek bir şey daha almasına izin vermeyecekti.

Bir eliyle gümüş yayını geri alan Saffron, diğer eliyle Fiachra'yı göğsüne bastırdı. Yüzündeki kanı silme zahmetine girmeden kalabalığın arasına geri döndü. Burnunu, ağzını. Ryder'ın görmesini istiyordu. Sonunda tekrar karşı karşıya geldiklerinde Ryder'ın bir nebze bile olsa kırılmalık hissetmesini istiyordu.

TARLANIN KENARINA YAKLAŞIRKEN, SAFFRON HEYECANLI SESLERİN HİÇBİRİNİ DUYMADI.

Ne tütüslerin, ne yanan mumların, ne de çiçekli buketlerin kokusunu aldı; çimenlik alanı çevreleyen ahşap tribünlerdeki binlerce kişilik kalabalığın hiçbirini görmedi, onun yaklaşmasını izleyen ve heyecan çığlıkları atan gözlerini hissetmedi. Yüzünün alt yarısından aşağı dökülen kanı göremeyecek kadar uzaktı. Kolunda kıpırdanan peçeli baykuşu göremeyecek kadar uzakta, siyah gözleri dönüp kendini düzeltmeden önce nihayet tekrar açıldı. Saffron'un omzundaki yerini aldı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Ama onu hissetti - tüylerinin yumuşaklığını yanağında hissetti. Onun yeni, içsel azgınlığının sıcaklığının kendi sıcaklığıyla ağzına kadar olduğunu hissetti.

"Rowan gözyaşları ay ağlayacak," diye fısıldadı. Sadağından gümüş bir ok çıkarıp ipe yerleştirirken bir söz verir gibi. Ayaklarını hareket ettirdi, mükemmel yerleşimi buldu. Ryder'ın bir zamanlar ona öğrettiği gibi topuklarını tekrar toprağa gömdü.

Cylvan ve Copper, efsanevi kralların kıyafetlerini giyerek yazın geri kalanında sahip olma savaşına girişmek üzere alanın kenarından çıktılar. Saffron'un dikkati bu kadar dağınık olmasaydı, tarlanın kenarında başka birini aramaya bu kadar odaklanmış olmasaydı, belki de

Cylvan'ın etkileyici hareketlerini, Copper'la birlikte alanın ortasındaki yerlerini alışlarını ve bir dansın adımları gibi birbirlerini selamlayışlarındaki zarafeti takdir edebiliyordu. Cylvan'ın kılıcını nasıl net bir alıştırmayla kaldırdığını, yüzü bir maskenin arkasındayken bile başlangıç pozisyonuna yerleşirken ne kadar yakışıklı göründüğünü.

Copper ise kıyafeti yanlış dikilmiş gibi görünüyordu, yarım beden büyüktü, pantolonun paçaları sanki daha uzun bacaklı biri için dikilmiş gibiydi. Saffron bunun Cylvan'ın bir şakası olduğunu düşündü ve bundan bir eğlence çıkarabilmeyi diledi. Ama Saffron'un kanında buz ve ateşten başka bir şey yoktu. Yayı hazırda tuttu, okunu ipe yerleştirdi ve her an ateş etmeye hazırlandı. Vücudundaki her kası öyle sıkı sıkıyordu ki başı zonkluyordu. Taran'ın zihnine geri dönmesini diledi. O aptal köpeğin işe yaramasını ve Saffron yapamazken arama yapabilmesini diledi; bu arada başka bir parçası da sessizce iyi olduğunu umdu.

Göz ucuyla bir şey dikkatini çekti ve tarlanın kenarında, bellerinden gümüş zincirler ve şişeler sarkan peçeli gölgeler kümesi aniden belirince dünya onun altında döndü. Neredeyse onlara ateş etmek için geri dönecekti ama vücudunu olduğu yerde kilitledi. *Henüz değil. Henüz hareket etme. Dikkati dağılmasın.* Gözlerini Cylvan'dan ayırmamalıydı. Cylvan'dan bir an bile gözlerini . Cylvan'ın kılıcı güneş ışığında Copper'ınkiyle çarpışırken gözlerini kırpmaya bile cesaret edemedi.

Kalabalık bir sonraki cadı avcılarını fark ettiğinde tezahüratlarının tonu değişti. Soluk soluğa ve çılgınca konuşmalara dönüştü, sağır edici bir kükremeden donuk bir gök gürültüsüne dönüştü. Bu değişim Cylvan'ın saldırısına ara vermesine, maskesini yukarı itmesine ve bakmak için dönmesine yetecek kadar büyüktü. Gözleri cadı avcılarının üzerinde gezindi, sonra bir anda Saffron'u aradı, göz göze geldi ve ona küçük bir

İstenmeyen misafirleri onaylamak için başını salladı. Saffron'un onlara rağmen paniklemesine gerek olmadığına dair bir güvence, sanki muhafızlar devreye girmeden olay çıkarmayacaklarından eminmiş gibi. Saffron başını sallayamadan, Cylvan'ın arkasındaki Meşe Kral kendi maskesini kaldırıp çimlere fırlattı.

Ryder'ın elleri hareket edip bir eliyle Cylvan'ı boynuzundan tutarken diğer eliyle bıçağı boğazına doğru kaldırdığında Saffron'dan boğuk bir çığlık yükseldi.

Saffron hareket ettiğini bile fark etmeden oku çekip bıraktı. Ryder sarsılarak yoldan çekildi, yanından geçen gümüş parıltıdan zar zor sıyrıldı. Yüzünü bölen vahşi sırtış Saffron'ın boğazının arkasındaki safrayı çağırdı, beyaz ve kırmızı haleler gözlerine geri döndüğünde hızla kanla yer değiştirdi. Etrafındaki her şey onu neredeyse kör ediyordu.

Etrafındaki dünya sessizleşti. Cylvan'ın gözleri onunkileri buldu ama onun dışında hareketsiz kaldı. Sanki uzun zaman önce, bir kılıcın merhametine kaldığında nasıl davranması gerektiği öğretilmişti. Saffron'un kalbi titredi. Gözlerindeki parıltı titredi, sonra yoğunlaştı. Cylvan'ın zengin beyaz hatları o kadar parlaktı ki, neredeyse kör ediciydi ve Sídhe gücü olması gereken altın rengi titreşimlerle renklenmişti. Ryder'ın arkasındaki pembe aurayı solladı. Saffron'un elleri titredi, istese bile Ryder'ın ciğerlerini göğsünde kavrayıp hamur haline getirebileceğinden emin olmadığını fark etti. Bunun yerine kazara Cylvan'a zarar verip veremeyeceğini bilmiyordu, çok geç olmadan ellerini kimin üzerinde gezdirdiğini bilmiyordu.

Belki Ryder bunu biliyordu. Belki de gerçekten Saffron'u inandırdığından daha fazlasını biliyordu. Tek yaptığı Saffron'a gülümsemekti, sanki yüzündeki ifade etraflarındaki kalabalığın giderek artan kakofonisine değerdı. Muhafızların çatışması için verilen emirler. Bir adama karşı bu kadar çok muhafız. Nasıl olur da böyle gülümsemeye devam edebilirdi?

Saffron, Ryder'ın Cylvan'ın kulağının dibinde dudaklarını okuyarak ne söylediğini tam olarak biliyordu. Belki de duymasına gerek kalmadan zaten biliyordu. Ayak seslerine ve her yönden gelen çınlamalara rağmen Saffron, Ryder'ın ona söylediği iki kelimeyi tam olarak biliyordu.

"Akıllıca seçin."

Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Parmakları açıldı, sonra tekrar kenetlendi, yırtma isteğiyle karıncalandı ama direndi. Tıpkı Ryder'ın çalışma odasında olduğu gibi, içine bakmaya cesaret ederse onu içine çekecek olan sarmal havuzdan kaçındı. Yapamazdı. Yanlış yapamazdı. Cylvan'a zarar veremezdi.

Taran hangi cehennemdeydi?

"Lord Saffron," Saoirse arkasından hızla yaklaştı ama Ryder'ın gözleri muhafıza kayarken Saffron elini ona doğru kaldırdı ve kılıcı tutuşunu düzeltti. Cylvan, Ryder'ın boynuzunu kavrayarak boynunu geriye doğru çekmesiyle irkildi. Kılıcın neredeyse öpüştüğü boğazının nazik kavisi ortaya çıktı.

"Herkesi götür," dedi Saffron nefesinin altında Saoirse'ye. Gözlerini bir an bile Cylvan'dan ayırmadı. "Krallar, muhafızların, Sionnach. Fiachra, git Copper'ı bul. Güvenli değil-"

Fiachra Saffron'un omzundan kalkarken Saoirse, "Yapmayacağım..." demeye çalıştı ama Saffron fey muhafızına döndü, burun delikleri alevlendi ve bir öfke patlamasıyla patladı. Elini göğsüne götürürken belki şaşkınlıkla, belki de başka bir şeyle geriye doğru tökezledi. Sanki Saffron topuklarını göğüs kafesine vurmuştu.

"Bana hayır deme," diye homurdandı, kelimeleri porsuk yanıklarının arasından zorlukla geçirirken hoyratça. "Uyumlu prensiniz olarak söylüyorum, kralları ve arkadaşlarımı buradan götürün. *Şimdi!*"

Saoirse ona baktı. Bir şeyler söylemek istedi. Daha fazla protesto etmek, hatta belki de onun yüzüne gülmek üzereydi - ama ondan ne kadar kan aktığını gördü. Burnu, ağzı. Kadın

ne kadar ağır nefes aldığını, alnında nasıl ter damlacıkları oluştuğunu gördü. Vücudunun içindeki her şeyle kontrol için savaşıyordu. Parçalanmanın ve dünyayı da beraberinde götürmenin eşiğindeydi. Sonunda bir kez başını salladı, bir adım geri çekildi ve sonra döndü. Saoirse diğer muhafızlara kralları bulup götürmeleri için seslendiği sırada Saffron dikkatini Cylvan ve Ryder'a verdi.

Akıllıca seç. Saffron, Ryder'ın ne istediğini sormak için ağzını açtı. Bu sözlerle ne demek istediğini anlamıştı ama cevabı ona gerek kalmadan gelmişti. Tıslama ve küfür sesleri, ellerden fışkıran ateşin kıyısındaki hırıltılı taleplerle birlikte geldi. Daurae Asche, bir başka kara peçeli cadı avcısı tarafından ağaçların arkasından sürüklenerek çıkarıldı.

Akıllıca seçin. Akıllıca seçin-

Prens Cylvan'ı seç ya da Daurae Asche'yi seç.

"Daurae'ye yardım edin!" diye bağırان biri Saffron'un sıçramasına neden oldu. Başını çevirip baktı; büyüü bir sopa gibi onlara çarparken bir seyirci geriye doğru savruldu ve etrafındaki birkaç kişiyi daha yere serdi. Sanki çarpan bir dalga tarafından vurulmuş gibiydi. Ryder'ın ağzından kendisinin bile duyamadığı şeyleri nasıl duyabildiklerini neredeyse merak edecekti ki, duymak zorunda olmadıklarını fark etti. Önündeki seçenekleri görebiliyorlardı. Saffron'a seçim yapmasının söylendiğini bilmeleri gerekmiyordu - her iki durumda da bunu yapmasını emrediyorlardı. Çok geçmeden, ağlama seslerinden oluşan bir kakofoni onlara katılmak için patlak verdi.

"Daurae'yi koruyun!"

"Prens Cylvan'ı

bırakın!" "Daurae

Asche'yi kurtarın!"

"Eğer Prens Cylvan Alfidel için iyi bir şey yapacaksa, o da bu olsun!"

Saffron yavaşça Ryder'a döndü, Ryder da ona acıyarak dilini şaklattı. Cylvan'ın bir tutam saçını iki parmağının arasında okşadı, sonra

Saffron'un gözlerini ayırmadan burnuna bastırdı. Saffron, Cylvan'a bakmayı ne kadar çok istese de gözlerini kaçıramıyordu. Ama prensin gözleriyle karşılaşmaya da cesaret edemiyordu; Alfidel halkı altın daurlarını kurtarmak için onun ölmesi için yalvarırken prensin yüzündeki o kesin ifadeyi kaldıracabileceğinden emin değildi. Onların güneş çocuğu.

Saffron onun yerine, "Bunu yapma," diye fısıldadı. Ryder'ın ne dediğini tam olarak anlayabilmesi için dudaklarında netlikle konuştu. Saffron devam ederken bile Ryder'ın gülümsemesi her kelimeyi anladığını teyit ederek daha da ısrarcı oldu. "Sana daha önce söz vermiştim, bu şekilde yapmak değilsin. Güneş batmadan önce kralların huzuruna çıkacaksın. Yemin ederim."

Ryder sırtarak, "Ama bu zaten şimdiye kadar biriyle yaptığım en samimi görüşme," dedi. Saffron bu sözleri duyduğunda, kalabalığın Saffron'un cevabını beklerken ne kadar sessizleştiğini ancak o zaman fark etti. Herkes soluksuz bir sessizlik içinde onu izliyor, Saffron'un seçimini yapmasını bekliyordu. "Sanırım her halükarda size teşekkür etmeliyim. Siz olmasaydınız asla bu kadar yaklaşamazdım Lord Saffron."

"Ryder, lütfen!" Saffron'un sesi çatallaştı. Yayı hafifçe indirdi ama okun başını hazırdaki yerinden hiç oynatmadı. "Lütfen, ama bu şekilde değil. Zaten benden her şeyimi aldın. Bu dinlemem için yeterli. Lütfen, bu çok fazla. Onlar sadece bir çocuk."

"Seçiminiz bu mu yani?" Ryder dedi ki. "Daurae Asche'yi, masum çocuğu seçiyorsun-"

"Bekle!" Saffron bağırdı. Kalabalıkta bir kargaşa koptu ama Saffron onları görmezden geldi. Sadece Ryder'ı gördü. Sadece etraflarındaki kaostan beslenerek gülümsemeye devam eden Ryder'a odaklandı.

"Hadi o zaman. Bütün gün bekleyemem. Gece Prensini seç. Gece Sarayı'nı seç. Ya da güneşi seçin. Herkesin yaşayacağı bir Gün seçin. Bu kadar zor olmamalı."

Saffron nefesini tutmaya devam edemedi. Tüm vücudunu sarsan çatlak bir nefes verdi.

Sonunda kendisine bakan Cylvan'ın gözleriyle karşılaştı. Solgun, hareketsiz, dehşete düşmüştü ama kendisi için değil. Boğazına dayanan bıçak için değil. Yanındaki eli kaskatı kesilmiş, sadece birkaç metre ötedeki cadı avcısının tuttuğu kardeşine doğru hafifçe uzatılmıştı. Sanki ikisi de onlara uzanıyor ve Saffron'a doğru seçimi yapması için yalvarıyordu. Kendisinin bile *doğru seçim* olduğunu düşündüğü şey için sessizce yalvarıyordu. Tıpkı buna tanık olan herkes gibi. *Onları kurtar. Asche'yi kurtar. Lütfen, kardeşimi kurtar. Daurae'yi kurtar. Beni değil. Beni değil.*

Saffron'un nabızı kulaklarına çarptı. Her yönde parlayan halelerle zaten zorlanmamış olan görüşünün kenarlarını çarpıttı. Bilmiyordu, emin değildi, kapana kısılmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Tanrım, ne yapması gerekiyordu?

Saffron'un gözleri belirsizlik içinde, herkes gibi bembeyaz parlayan dauralara döndü ama sonra onları tutan cadı avcısını gördü. Davul gibi çarpan kalbi durdu.

Diğerleri gibi pembe renkle vurgulanması gereken cadı avcısı, yazın üvez meyveleri kadar yoğun bir kızılığa bürünmüştü.

Saffron'un kulakları çınladı. Cadı avcısı onun baktığını gördü ve başını salladı. Sadece hafifçe, sadece bir kez.

Saffron'un kalbi güm güm atarak yeniden canlandı. Döndü ve yayı kaldırdı. Gergin ipi pratik bir elle geri çekerek Ryder'a nişan aldı. Güneş yerine Geceyi seçmenin sonuçlarını biliyor ve yaklaşan karanlıkla tereddüt etmeden yüzleşiyordu.

"Ben seçimimi yaptım."

"Saffron, *hayır!*" Yalvarış Cylvan'ın ağzından yırtıldı, içindeki çaresizlik ses tellerini parçaladığı için sertti. "Ben değil, Saffron, ben değil, lütfen, tanrılar-!"

Ryder Cylvan'ı iterek uzaklaştırdı. Prens tökezleyerek ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü, bir anda tekrar dönerek Asche'yi durduğu yerde kıstıran cadı avcısına bir rüzgâr fırlattı-

Tak, tak.

Asche parıldayan pembe bir ışığın içinde kayboldu.

Kalabalık sessizliğe gömüldü. Cylvan . Dizlerinin üzerinde felç olmuş, kollarını Asche'nin az önce durduğu yere doğru uzatmıştı. Prens her santimi titriyordu, omuzları artan panikle daha hızlı yükselip alçalıyor, elleri yumruk haline geliyordu. Kardeşini diğer taraftan geri çağırma çabası. Asche geri dönmeyince, Cylvan'ın ağzından korkunç bir ses döküldü, ardından çimlere gömüldü ve onu pençeledi. Çığlık attı ve kalabalık da ona katıldı. Cylvan ağlarken çığlık çığlığa küfürler, nefret, kin ve tehditler savurdular.

Saffron öne doğru bir adım atarak adını seslendi ama Ryder'ın sesi kalabalığın üzerinden bir kez daha yükseldi.

"Gümüş en uzun gününü ektiğinde, demir kanlı gecesini biçer," diye okudu önce yavaşça. Saffron sertleşerek ona döndü. "Porsuk ağaçları güneşlerimizi uykuya yatırırken, üvez gözyaşları ayı ağlatacak..."

"Ryder-" Saffron buna teşebbüs etti ama Ryder ellerini kaldırdığı ve Saffron onun taktığı yüzükleri gördüğü anda kelimeler keskin bir şekilde birbirine karıştı. Pixie yüzükleri, tıpkı ilk tanıştıklarında gösterdiği gibi. Revirin zemininde kaybolmadan hemen önce.

Altı . Her biri kendi parmağında.

Saffron'un gözleri dizlerinin üzerinde hareketsiz duran Cylvan'a kaydı. Asche'nin kaybolduğu yere boş boş bakıyordu. Saffron yayını yere fırlattı ve prensiyle buluşmak için acele etti.

Ryder arkalarından devam ederken Cylvan'ın önüne düşüp omuzlarından tutarak dikkatini geri çekmeye çalıştığı anda eteği çimenle boyanmıştı.

"Ne bir kez, ne iki kez, ne de üç kez..."

"Cylvan, lütfen-! Ayağa kalk, lütfen, *kalk!*"

"Altı yüksek sesle vurur, *fareler gibi dağılırlar.*"

Saffron kendini Cylvan'ın üzerine attı, onu kendine çekti ve ne olursa olsun hazırlandı - tam da etraflarındaki her yönden gökyüzüne doğru sağır edici patlamalar yankılanırken. Top sesleri gibi yeryüzünde yankılanan altı vuruş.

Tak, tak, tak, tak, tak, tak-

Zemin değişti, eğildi, büküldü, parlak renklere ve çığlık seslerine büründü. Tarladaki havayı emdi ve Saffron, Cylvan'ı çemberin erişiminden kurtarmak için umutsuz bir çabayla bir kez daha tutup geriye doğru itebildi. Sanki bir gün önce oraya yerleştirilmiş gibi çimenlerin altında parlayan bir çember. Her biri Saffron'un boyundan daha geniş olan altı düğüm vardı. Yönü ya da niyeti gösteren hiçbir feda işareti yoktu, nereye varılacağına dair hiçbir işaret yoktu ve Cylvan hayata geri dönüp Saffron'u kollarının arasına alıp gökyüzüne sıçradığı anda Saffron başına gelecekleri fark etti. Adamdan ve dalgalı topraktan uzağa. perdenin parlayan ışığından, insanların cehennemini ağızını tarif ettiği gibi kendi üzerine dönen topraktan uzağa.

Birkaç dakika içinde, kendi üzerine çökerek sınır içindeki her şeyi ve herkesi yuttu.

Binlerce insan, bir anda perdenin arkasından çalındı.

Cylvan aniden soluk soluğa kaldığında Saffron'un nefesini tutmaya bile fırsatı olmamıştı, yerçekimi altlarından kayarak yerle bir olmuş toprağa düşmekten başka bir şey kalmayana dek altlarında kalmıştı.

Saffron gerçekle bağlantısını koparacak kadar sert bir şekilde toprağa çarptı, karanlıkta döndü ve sonunda Sionnach'ın çığlık atan sesiyle tekrar kendine geldi. Bulanık karanlıkta yzdu, görüşünü ve düşüncelerini yeniden canlandırmak için savaştı, sonunda yan dönerek hırıldadı ve ezilmiş ciğerleri yeniden şişmek için mücadele ederken kalan kanı ksrd. Sionnach oradaydı; Copper oradaydı; Avren muhafızları ve hatta krallar bile oradaydı, ancak Saffron'u geçip Cylvan'ın birkaç metre hareketsiz yattığı yere koştular. Saçları koyu bir hale şeklinde etrafına dağılmış, sırtüstü döndüğünde kapalı gözlerinin ve solgun dudaklarının üzerine dökülmüştü. Boynuzlarından biri tek bir obsidyen liften sallanıyordu, hareketten kopup çimenlere çarpmadan önce. Saffron ığlık atarak yeri tırmaladı ve kendini daha da yaklaştırmaya çalıştı, ancak Kral Tross'un sözleriyle gücü yok oldu:

"rtdeki yırtık çok büyüktü, küllenmiş olmalıydı."

DAİRE

Saffron beş başkent saray kütüphanesinden birinde oturmuş,

yüzünü

daha uzun olan ocakta ateş pırıl pırıl yanıyordu. Kucağında, bir bez parçasının içine sokulmuş, başparmağını kuzgunun rüzgârla oyulmuş, taş gibi ağır ve siyah boynuzunun çıkıntıları üzerinde durmadan okşadı.

Saffron, Cylvan daha kötü yaralanmadığı için rahatlamak istedi ama bu çok bencilceydi. Cylvan da diğerleriyle birlikte götürülmediği için minnettar olmalıydı ama bu çok bencilceydi. Bencilce. *Bencilce*.

Saffron diğerlerinin zamanında uzaklaşmasını emretmemiş olsaydı, onlar da götürülebilirdi. Çalkalanan toprağın, havanın, gökyüzünün ya da teknik olarak perde her neyse onun ağzına. Toprak arandığında içinde hiç ceset olmayacağını zaten biliyordu. O insanlar gömülmemişti. . Ve değer verdiği diğer insanlar da neredeyse onlarla birlikte götürülmüştü. O ve Cylvan da onlarla birlikte götürülebilirdi. Hepsi, kızgın güneşin altında suyun buhara dönüşmesi gibi yok olup gideceklerdi.

Bu konuda çok fazla düşünmesine izin verirse, çok derine batardı. Eğer çok derine batarsa, bir daha konuşamazdı.

Zaten birkaç dakikada bir yutamayacağı kadar büyük bir yumru oluştuğunda kendini boğazına dokunurken buluyordu. Konuşamazsa, sonunda biri onu almaya geldiğinde tepki veremeyecekti. Normal davranamazdı. Gelecekteki bir prensin özgüveniyle.

Bir parçası, birilerinin gelip onu bulmasını istediğinden emin değildi.

Hollow. Letty. Nimue. Daurae Asche. Sunbeam, kendi tarzında. Hepsi Ryder tarafından sahiplenildi, perdenin arkasına götürüldü. Saffron'un onlara ulaşamayacağı bir yerde. Saffron'un onları bulamayacağı bir yerde. Tam o anda perdeyi aralamaya cesareti olsa bile, nereden başlayacağını bile bilemezdi. Onları nerede bulacağını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tek küçük güvence, Güneş Işını'nın bir zamanlar ona söylediği şeydi. Oyunlar gelip geçmeden önce perdenin diğer tarafındaki Hollow ve Letty'yi her düşündüğünde kendisine sunduğu güvencenin aynısı.

İnsan ve fey dünyası arasında zaman farklı geçirdi.

Ryder'ın Asche'yi ve kalabalığın içindeki o insanları çaldığı andan bu yana tam altı saat geçmiş olsa da -nereye varmış olurlarsa olsunlar- diğer tarafta sadece iki saat geçmişti. Aşağı yukarı. Hollow ve Letty en azından birkaç gündür oradaydı, eğer Saffron için gerçekten birkaç hafta .

Saffron tam olarak ne zaman gittiklerini bilmemekten nefret ediyordu. Onları daha önce kontrol etmediği için kendinden nefret ediyordu. Tanrım, pek çok şey için kendinden nefret ediyordu.

Gözlerini kapatarak başını öne eğdi. Cylvan'ın kırık boynuzunu ellerinde tutarken yüzüncü kez bir duygu dalgasını ısırdı. Şu ağır ama hafif obsidyen kemik parçası. Bu

Prensinin cam gibi, kemik gibi, katı bir parçası, Saffron'un daha da fazlasını kaybedebileceğini hatırlatıyordu. Zaten sahip olduklarının üzerine daha da fazlasını kaybedebilirdi, hem de gözlerinin önünde ve farkında bile olmadan. Keşke öyle olmasaydı-

"Teşekkür."

Saffron sıçradı. Gözlerini ateşe dikti, omzunun üzerinden döndü, kimin söylediğini bulmak için kapı aralığına baktı ve sözlerin kulağına hiç gelmediğini fark etti. Rüzgârda inleyen ruhlar gibi uzak bir fısıltıdan başka bir şey değildi. *Teşekkür ederim*, demişti Taran. Saffron fey lordunun bu kelimeleri bildiğini bile bilmiyordu. Neredeyse *"Ne için?"* diye soracaktı *ama* bunun yerine Cylvan'ın kırık boynuzunu biraz daha sıktı.

Çok daha kötü olabilirdi.

KRAL TROSS ONU TOPLAMAK İÇİN GELDI ÇOK SONRA DEĞİL. SAFRAN SARILMIŞ

Cylvan'ın boynuzunu bezine sarıp eskiz defterine yaptığı gibi bel kemerinin arkasına soktu ve kralı kütüphaneden çıkıp dışarıdaki koridora kadar takip etti. Aşağı, aşağı, aşağı, bir zamanlar dans eden, gülen, gala için giyinmiş sarhoş saraylılarla dolup taşan uzun dolambaçlı koridorlardan geçti. O gece bomboştu. Duvarlarda en saklı varlıklardan bile tek bir nefes yoktu. Cylvan içeri taşındığı anda tüm saray kilitlenmiş, kimsenin girip çıkmasına izin verilmemişti. Avren'in kül rengi halinin tam olarak ne kadar süreceğini belirleyene kadar - Cylvan'ınki de dahil. Kral Ailir'in, Kral Tross'un, Sionnach'ın, Copper'ın, herkesin. Daurae'yi nerede bulacaklarını öğrenene kadar değil. Belki Ryder Kyteler'ı bulana kadar bile.

Saffron'un daha önce birkaç kez geçtiği koridorlar, büyük atriyumlar, merdivenler ve koridorlar hala çok fazlaydı.

Orada olduğu için kralın arkasından ona çelme takmadan yürüyebildiğı kadar yakın yürüdü. Saffron kazara göz göze geldiğinde Tross nazikçe gülümsedi. Bunun dışında sessizce yürüdüler, sadece hazır bekleyen muhafızların, danışmanların ve aceleyle yanlarından geçen diğer saray görevlilerinin yanından geçerken başlarını salladılar ve aralarında sessiz bir şekilde mesajlaştılar.

"Nazik Naoill'i çağırmak için bir kuzgun gönderildi. uzakta."

"Kahinler ayrılmaya hazır mı?"

"Aileler hala bilgilendiriliyor - bu işi hızlıca halletmek için çok fazla aile var..."

Saffron'un yanından doğrudan geçtikleri zamanlar dışında hızlarını hiç kesmediler. Ona bir bakış atacak, onu baştan aşağı inceleyecek kadar yavaşlıyorlardı ve Saffron bunun nedenini biliyordu. Ryder o gecenin Cylvan'ın itibarından geriye kalanların sonu olacağını ima etmişti ama bunun Saffron'unkini de nasıl etkileyeceğı konusunda bir uyarıda bulunmamıştı. Uyarmasına gerek yoktu, Ryder soruyu ilk sorduğı anda Saffron anlamıştı. *Akıllıca seçim yap.* Saffron kendi şöhretini biliyordu, uzun zamandır uğruna acı çektiğı, tüm hatalarına ve kusurlarına rağmen kendini kibarlığın ve mükemmelliğın fey efendisi olarak yetiştirmek için savaştığı şöhretini. Tüm o çalışmalar. Cylvan'ın tüm emeğı. Luvon'un. Catrin'in. Baba Yaga'nın. Adelard'ın. Hatta Saffron'un her etkinlikte kusursuz giyinmesini sağlayan Kral Tross'un bile.

Avren halkı ve nihayetinde tüm Alfidel, yakında onu sadece Daurae Asche'yi Gece Mahkemesi uğruna feda eden kişi olarak tanıyacaktı. Saffron'a bir gün önce böyle bir şey söylenmiş olsaydı, alay ederdi. Gülmüştü. Davet ederdi. Ama yaklaşan karanlığın örtüsü altında, Cylvan'ın sırtında bu kadar ağır bir örtü varken nasıl hâlâ dik yürüdüğünü anlayamıyordu.

Kapıyı açmak için bir adım öne çıkmadan önce krala bir bakış atan nöbetçilerle çevrili iki büyük kapının önüne geldiler.

Tross, Saffron'u peşine takarak içeri girdi ve Saffron odayı dolduran uzun masada oturan yüzler karşısında şaşkınlıkla durakladı. Sionnach, Copper ve hatta Maeve masanın başında Kral Ailir'in yanında oturuyordu; ayrıca orman yeşili ve gümüş rengi giysiler giymiş, yüzlerini ortaya çıkarmak için tüllerini geriye çekmiş, kulakları yarı sivri ve uçları dekoratif gümüşle kaplanmış üç figür daha vardı.

Saffron ve Kral Tross içeri girerken Kral Ailir hariç herkes ayağa kalktı. Saygı ile eğildiler. Sionnach, Saffron'u şaşırtacak şekilde, resmiyetten sıyrılan ilk kişi oldu ve oturduğu yerden fırlayarak küçük bir rahatlama sesiyle kollarını Saffron'a doladı. Saffron da onlara sıkıca sarıldı ve iyi olmalarına ne kadar sevindiğini fısıldadı. Onlar da bu duyguyu tekrarladılar ve Saffron omzunda birkaç ılık gözyaşı damlası hissettiğine yemin etti. Ama geri çekildiğinde Sionnach onları çoktan silmiş, Tross Saffron'a kendisini Kral Ailir ve kahinlerin oturduğu masanın başına kadar takip etmesini işaret ederken kenara çekilmişti. Cylvan hiçbir yerde bulunamamıştı.

En süslü örtüye sahip kahin, Saffron yaklaşırken durdu, gülümsedi ve her parmağında yüzükler parlayan solgun ellerini uzattı. Saffron'a Morrigan beantighes'i hatırlattı. Kadının elleri, Saffron'un yüzünü yıkamak için dereden su çekerken yaptığı gibi avuç içleri yukarı bakacak şekilde çevrilmişti ve Tross'un ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde kadının ellerinin içine koyuşunu izledi. Kısa bir süre eğildi, başını tekrar kaldırıp gülümsemeden önce alnını Tross'un eklemelerine bastırdı.

Saffron'a gülümsemeden önce Tross'a, "Her şeye rağmen sizi iyi bulduğuma sevindim, majesteleri," dedi. "Sizi tekrar görmek de büyük bir zevk Prens Saffron."

Saffron onu hemen tanıdı; Beantighe Köyü'nden Avren'e gittiği sabah, tüm eski dostlarına dokumacı otu vermek için oradaydı. Tek yapabildiği başını sallamaktı,

Krala belirsiz bir bakış attıktan sonra leydiye döndü. "Ben de sizi gördüğüme sevindim. Geçen sefer kendimi doğru dürüst tanıtamadığım için özür dilerim. Size... nasıl hitap etmeliyim?"

Odada bir saatin tik takları gibi kısa ve garip bir sessizlik çınladı ama hanımefendi her zamanki gibi sıcak bir şekilde gülümsemeye devam etti.

"Gerçek isimleri verme gücü karşılığında isimlerimizi Lugh'a sunuyoruz, majesteleri," dedi. Saffron'un arkasından Tross ekledi:

Saffron'un ne demek istediğini anlayarak, "Ona *yüksek kahin* diyebilirsiniz," dedi. "Onun arkasındakiler kâhinlerdir. Özellikle Tuatha dé Danann'a hizmet eden yüksek eğitilmiş kahinler."

Baş kahin gülümsemeye devam etti. "Prens Cylvan da dahil olmak üzere Kral Ailir'in tüm çocuklarına gerçek isimlerini vermekten onur duydum. Gelecekte yaptığım işten memnun kalırsanız, bir gün sizin için aynısını yapmaktan onur."

"O-oh," diye başını salladı Saffron, utançtan yüzü kızarmıştı.

Baş kahinin iki yardımcısı sandalyelerini sunmak için ayağa kalkarken Kral Ailir, Tross ve Saffron'a oturmalarını işaret etti. Saffron'un içgüdüğü kibarca reddetmekti ama Tross çoktan onu sandalyelerden birine doğru yönlendirmiş, Saffron'un oturabilmesi için sandalyeyi çevirmişti bile. Daha fazla sorun çıkarmak istemeyen Saffron oturdu.

"Ben de tam krallara daurae'nin perdenin içinden nereye götürüldüğüne dair bir iz bulmuş olabileceğimizi söylüyordum. Kahinler aramak için geçmeye hazırlanıyorlar," dedi yüksek kahin kadın ve rahatlama Safran'ın içinden soğuk su gibi aktı.

"Peki ya ikinci olarak alınan insan kalabalığı?" Tross sordu. Kadın kahinin gülümsemesi hafifçe soldu ve oturduğu yerde kaydı.

"Ne yazık ki... o insan şu anda izini süremediğimiz ya da yeniden yaratamadığımız çok eski bir peçe büyüğü kullandı. Bunu yapmak ve anlamak için belirli bir büyü kullanıcısı tipi gerekir. Ama ben sordum

En parlak kâhinlerimden bazıları sabah ilk iş olarak Milli Kütüphane'nin arşivlerinde çalışmaya başlayacak ve buna karşı koymak için ihtiyaç duydukları her türlü eğitimi alacaklar. Elimiz boş kalırsa, komşu krallıklara kuzgunlar gönderip yardımlarını isteyebilirim."

Saffron'un kalbi sert ve yavaş atıyordu. Kahinin ne tür bir büyüden bahsettiğini elbette çok iyi biliyordu ve çenesini kapalı tutmak zordu. Ama bu, kaybolmuş onca insana yardım edebileceği anlamına geliyorsa, belki de konuşmak daha iyi olurdu? Yine de dudaklarını araladığı anda ön kolundaki yaralar zonkladı ve ağzı tekrar kapandı. Sanki Taran onu sessiz kalması için uyarıyordu.

"Teşekkür ederim kahin. Bu süre zarfında sana ve kâhinlerinin çalışmalarına güveneceğiz," diyerek sessizliği bozdu Ailir.

Saffron daha sonra ne konuşulduğunu duymadı, Tross onları dışarı çıkarmayı teklif ettiğinde kahinler izin istediklerinde bile bunu fark etmedi. Başparmağını kolunda aşağı yukarı ovuşturarak Taran'ın sesini kafasının içinde duymayı bekledi. Bir şey söylemesini, herhangi bir şey, çünkü açıkça fark edilmek istiyordu. Ama canavar kendini hiç göstermedi, sesi hiç çıkmadı ve yanma hissi Saffron'un teninde tekrar kayboldu. Kafa karışıklığını bastırmak için kendini zorladı ve konuşmaya geri döndüğünde Kral Ailir'in ayağa kalktığını gördü. Altın rengi saçları hafifçe dağılmış, burnu ve çenesi saatlerce endişeyle ovulduğu için kızarmıştı.

"Hepinizin şimdiye kadar fark etmiş olabileceği gibi," diye başladı kral, bu kez odadaki diğerlerine hitap ederek. Copper, Sionnach, Maeve, hepsi ayağa kalktı. "Lord Saffron, Prens Cylvan'ın müstakbel nişanlısı. Bir süredir de öyle. Ayrıntılara girmeyeceğim, çünkü bunlar benim paylaşabileceğim şeyler değil, ama o sizin gelecekteki Uyumlu Alfidel Kralı'nız."

Ailir'in altın rengi gözleri Saffron'unkilerle buluşmak için ilerledi ve Saffron gülümsemek istedi ama gülümsemek gelmedi. Kral Ailir'in bakışlarına hiç bu kadar maruz kalmamıştı ve bu bakışlardaki bir şey onu ürkütmüştü. Kısmen yoğunluğu yüzünden, kısmen de babalarının yüz hatlarında Asche'yi çok canlı bir şekilde görebildiği için. Ryder'ın bir keresinde ona anlattığı, Gündüz Sarayı'nın simgesi olan Kral Ailir'in bile doğumu yüzünden tahtı neredeyse tamamen kaybettiğini düşündü ve Saffron aynı şeyin Cylvan'ın başına gelmesini izlemenin kralı ne kadar incitmiş olabileceğini merak etti. Onu korumak ve buna katlanmasına izin vermek arasında dar bir çizgide yürümek zorunda kalmak. Görünüşte çok güçlü ve herkes tarafından sevilen ama gizlice çizilebilecek en ince çizgide yürüyen bir kral.

"Saffron da bir insan. Çok güçlü bir insan ve aynı güçte kurak büyü yapabiliyor. Kraliyet ailesi bunu biliyor ve çoktan kabul etti. Biz onu ailemizin ve sarayımızın bir üyesi olarak çoktan kucakladık. Sizlerin de aynısını yapmanızı bekliyorum."

Saffron böyle nazik sözler beklemediği için ellerini birbirine kenetledi. Soğukkanlılığını korumak için alt dudağını ısırdı. Arkadaşlarına bakmaya cesaret , aksi takdirde çok acınası görünmemeyi umuyordu.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, Saffron'un kimliğinin oğluma kur yaparken bu kadar erken ortaya çıkması gibi bir niyetimiz yoktu. Yüksek bir fey olarak Mairwen'de okula gitmesi, gelecekte krallığa en iyi şekilde hazırlanması için uygun bir eğitim alması gerekiyordu."

Saffron sonunda gözlerini önce, solgun bir şekilde oturan ve gözlerini kırpmadan krala bakan Sionnach'a kaldırdı. Sanki böylesine büyük bir sırdan olduklarına göre Ailir'in bir sonraki sözlerinin idam edilmeleri için bir çağrı olacağını düşünüyorlardı. Karşılarındaki Copper da aynı derecede renksiz ama soğukkanlı görünüyordu. Maeve meraklanmış görünüyordu ve bunu da

Gözleri sürekli Saffron'ın üzerindeydi. Kızın onu iliklerine kadar dondurabileceğini düşündü ve hemen arkasını dönmek zorunda kaldı.

Ailir parmağıyla masaya vurarak, "Başka bir durumda, yüksek kahin hanımdan hafıza iplerinizi bu odada sökmesini isterdim," diye devam etti. Bu kez Saffron'un yüzündeki kan çekildi. "Ama az önce tanık olduklarımızı ve Saffron da dahil olmak üzere aileme yönelik açık tehdidi göz bulundurursak, eğer hafızanızı sağlam tutmak istiyorsanız size ikinci bir teklifim var. Beni dinleyin: Bugünden , kraliyet muhafızlarının uygunsuz olacağı durumlarda hem Saffron hem de Prens Cylvan için muhafız olarak hareket edeceksiniz. Mairwen'in kampüsünde, şehirde, tam bir eskortun çok fazla dikkat çekeceği seyahat edebilecekleri herhangi bir yerde. Veliaht prensi ve nişanlısını, nişanlısının statüsünü ve gerçek kimliğini koruyacaksınız.

-Hayatlarınız pahasına. Aksi takdirde," diye devam etti, kurbanlarının gözleriyle teker teker karşılaşmak için bir an ayırdı ve ne demek istediğini vurguladı. "Hafızalarınızı sildireceğim ve aileleriniz önümüzdeki üç yüzyıl boyunca Alfidel'den sürgün edilecek."

Bir ürperti düştü ama bu Maeve'den gelmiyordu. Sessizlik de aynı derecede sağır ediciydi, Saffron'u iliklerine kadar titretiyor, ona bir korku iğnesi batırıyordu. Her yeri kaşınana kadar derisinin altında vızıldadı ve karıncalandı, ayağa fırladı ve herkesin sıçramasına neden oldu.

"Um!" diye haykırdı keskin bir nefesle, ellerini özür dilemek için kaldırmadan önce. "Özür dilerim, yani bölmek istememiştim majesteleri, sadece.."

Saffron doğru kelimeleri bulmakta, her zamankinden daha zayıf bir şekilde tutunduğu soğukkanlılığını korumakta zorlandı. Arkadaşlarına döndü ve her birinin yüzündeki karışık duyguları okudu. Korku, beklenti, endişe. Buna dayanamadı. Kendisi adına tehdit edildikleri düşüncesine dayanamıyordu, tıpkı-

Ryder'ın Hollow, Letty ve Nimue'ye yaptığı gibi değil.

Saffron gerginliğini bastırarak boğazını temizledi ve doğruldu.

"Bugün kimsenin zarar görmesini istememiştim," dedi. Sesi titriyordu ama net konuşuyordu. Tıpkı Kış Sarayı'nda geçirdiği haftalar boyunca Catrin'le çokça pratik yaptığı gibi. "Hiçbirinizin başına bela açmak istemiyorum ve asla da istemedim. Evet, ben bir insanım. Ve evet, kurak büyü yapabilirim; ve evet, her şeyi kontrol altında tutmaya çalışırken bir yandan da yüksek bir fey gibi davranmaya çalışarak pek çok hata yaptım ama..."

Boğazına dolanan dikenlere karşı yutkundtu, aylardır saklamak için tırmaladığı her sırrı ifşa etmekten onu korumaya çalışıyordu. Temizlemeden önce alışkanlıkla boynunu .

"Hepinize karşı tamamen dürüst olmak istiyorum," diye devam etti, sesi endişeyle yumuşamıştı. "Olan her şeyi anlamanızı istiyorum. Başka türlü adil gelmiyor ve ileride benim vasilerim olmayı... kabul edip etmeyeceğiniz kendi kararınızı verebilmenizi istiyorum. Gerçek niyetimi ve kimseye zarar vermek istemediğimi bilmenizi istiyorum."

Kimse itiraz etmeyince Saffron gözlerini kapattı. Cylvan'ın orada olmasını diledi. Cylvan'ın orada olmasını, onu cesaretlendirmek için gülümsemesini ve elini sıkmasını diledi. Parmakları karşılık olarak seçirdi.

"Bu yıl Imbolc'e kadar, Bahar Mahkemesi'ndeki Morrigan Akademisi'nde sadece bir beantighe idim..."

O ve Cylvan nasıl tanıştılar. Taran mac Delbaith ile olan çatışmaları. Saffron'un önce Berry'ye, sonra da sonunda Cylvan'a yardım etmek için nasıl kurak büyüye başvurduğunu. Morrigan'ın Kyteler Harabeleri'ni ve Beannighe'yi atladı, Sunbeam'den bahsetmedi, neredeyse

Peçe ile yeminini ima etti, ama bu ayrıntılar önemli değildi, sadece hepsinin anlamasını istediği şeydi.

Saffron insanlar için bir kral olmak istiyordu. Yüksek feyler için de kral olmak istiyordu ama Avren'in en yüksek saraylarında zaten lüks yaşayanlar için değil. Galalara katılıp prene kur yapmaya çalışan, bir yandan da onun arkasından Gece Mahkemesi dedikodusu yapan, Gece Mahkemesi'nde bile kendilerine dokunulmayacağından emin olanlar için değil. Güç ve zenginliğin kucağında korunacaklardı. No-Saffron alçak feyler, vahşi feyler, yarı feyler, mücevher takmamış ya da prestijli okullara gitmemiş feyler için kral olmak istiyordu. Her yerdeki beantighler, buluntular ve şekil değiştiren çocuklar için bir kral olmak istiyordu - hatta perdenin arkasından çoktan geçmiş, nasıl insan olunacağını bilmeyenler için bile. Tıpkı Luvon'un bir zamanlar ona yapmaya niyetlendiği gibi.

"Prens Cylvan benden kralı olmamı istedi çünkü bu dünyada en aşağı yaratıklar olarak yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum ve ben de kabul ettim. Ama aynı zamanda - çünkü onu seviyorum. Dışarıdan çok çirkin görünse de onu her şeyden çok seviyorum. Onun nazik ve kibar yanlarını gördüm; benimle aynı beklentilerin ve acımasız sistemlerin altında acı çeken yanlarını da. Bu konuda beni takip etmenin kolay olmayacağını biliyorum, özellikle de Ryder Kyteler ve onun insanlarla ve insan büyüsüyle olan bağlantısından sonra. Bu son derece karmaşık ve hatta tehlikeli bir durum ama... Kral Ailir'in de istediği gibi, herkes bana yardım etmek isteyip istemediğine karar vermeden önce, hepinizin neyi kabul ettiğinizi tam olarak bildiğinizden emin olmak istedim. Ayrıca majestelerine nazikçe sormak istiyorum..."

Konuşması boyunca onu parlak ve meraklı gözlerle izleyen Ailir'e baktı.

"Kabul etseler de etmeseler de, hafıza iplerini koparma ve ailelerini sürgün etme tehdidini geri çekmesi. Anıların didik didik edilmesinin ve hatta ellerinden alınmasının nasıl bir his olduğunu bilirim ve tüm saygımla, bu tür tehditleri güçlendiren anlaşmalara dahil olmamayı tercih ederim. Bırakalım kendi iradeleriyle seçim yapsınlar. Eğer reddederlerse ve sarayı terk edip doğruca en yakın dedikodu salonuna giderlerse, burada onlara anlattığım her şeyi anlatırlarsa, o zaman olsun. Bunu hallederiz. Ama beni korumak için hayatlarını tehlikeye atmaları beklenen insanlara kim olduğum ya da nereden geldiğim hakkında yalan söylemeyeceğim. Bu ne kendim ne de Prens Cylvan için kurmak istediğim türden bir saray."

Sionnach gürültüyle sandalyesinden sıçramadan önce Saffron'un sözleri geniş odada birkaç dakika oyalandı. Yüzü kızarmış, kaskatı kesilmiş bir halde elini göğsüne götürdü.

"!" diye haykırdılar. "Ben yaparım, Saffron! Sana göz kulak olacağım. Sana yardım edeceğim, benden ne istersen. Elimden ne gelirse. İlk tanıştığımızdan beri farklı biri olduğunu biliyordum, ama hemen güvenebileceğimi hissettiğim biri. İnsan olman umurumda değil. Dürüst olmak gerekirse, en başından beri söylediğin gibi biri olmadığını biliyordum. *Bunun böyle* olacağını, *bu* kadar muhteşem bir şey olacağını asla hayal edemezdim ama umurumda değil. Bunu yapacağım."

Saffron rahatlamış bir şekilde onlara gülümsedi ve kollarını kavuşturarak sandalyesinde oturan Maeve'e döndü. Gülümsemesi farklıydı, bok yemeye yaklaşıyordu.

"Çok komik. Cylvan kadar titiz birinin bir *beantighe*'ye aşık olabileceğini hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı ve öne doğru oturdu. "Sizi sonsuza dek destekleyemem Prens Saffron ama şimdilik göz kulak olmakta bir sakınca görmüyorum. Arkadaş olduğumuz için değil ama Cylvan'ın gizli yumuşak noktaları olduğunu ben de biliyorum. Onları de gördüm ve eğer bunları sizinle paylaşacak kadar güvende hissediyorsa, kararına güvenirim. Gerçi

Tanrılar biliyor ki Cylvan'ın iyi bir koca olma konusunda bocalamasını izlemek de eğlenceli olacak."

Saffron, dikkati Copper'a kaymadan önce ona belirsiz bir teşekkür baş selamı verdi. Copper'ın rengi solmuştu. Saffron'a acı çekiyormuş, hiçbir şeyden emin değilmiş gibi bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Sanki dünya onun altından çekilip alınmış gibiydi. Saffron'un insan olduğunu bilmesine, hatta belki de Cylvan'la Saffron'un talip galalarına katılmasının ima ettiğinden daha yakın olduklarına dair noktaları birleştirmesine rağmen. Bunların hiçbirisi onun için bir şok olmamalıydı ama yine de...

Saffron neredeyse Copper'ın adını fısıldıyordu ama fey lordu aniden ayağa kalktı ve birkaç kez kekeledikten sonra başını salladı.

"Ben... Ben..." diye denedi, parmaklarını saçlarında gezdirmeden ve ellerini tekrar kaldırmadan önce. "Biraz hava almam lazım, düşünmem lazım, sadece... dayan."

Aniden döndü ve odadan aceleyle çıktı. Sonundaki büyük kapılar büyük bir gürültüyle çarparak kapandı ve Saffron'u Copper'ın birkaç dakika önce görüldüğü gibi hissettirdi. Solgun, acılı ve şaşkın. Sessizlik her tarafına batan iğnelerin geri dönüşü gibiydi ama sonra Maeve onu şaşırttı.

"Copper dé Bricriu hakkında asla iyi bir söz söylemem," dedi. "Ah, ama... ona biraz zaman verin. Ne karar vereceğini göreceğiz."

"Neden...?" Saffron zayıf bir sesle sordu, tekrar kapılara baktı ve Copper'ın her şey bir şakaymış gibi gülerek geri gelmesini umdu. Ama gelmedi. Sessizlik devam etti. İğneler daha derine battı.

"Copper'ın aile durumu... karmaşık," diye fısıldadı Sionnach garip bir gülümsemeye ve Saffron herkesin ama onun bildiği bir şey olduğunu fark etti. Onun özbilinci

yoğunlaştı. Belki de Sionnach fark etmiştir, çünkü ekledi: "Kabul bir yana, tüm bunların onun için neden zor olduğunu ben bile anlayabiliyorum. Sadece... ona biraz zaman verin. Bakalım o küçük tilki beyni ilerlemek için bir yol bulabilecek mi?"

Maeve iç çekerek, "Yakında yeni bir oda arkadaşına ihtiyacın olabilir," diye ekledi. Önce alaycı bir şekilde söyledi, sonra yurt müdürü içgüdüleri devreye girdi ve tavana bakarak Saffron'un nereye gidebileceğini hesapladı. Ya da belki Copper'ın nereye taşınabileceğini. Saffron'un kalbi sadece daha derine battı. Böyle bir tepki vermesini beklediği onca insan arasında Copper en sonuncusuydu. Göğsünde kalan tüm güven duygusu çözüldü ve sırtını örten karanlığın ağır örtüsü omuzlarının yeniden çökmesine neden oldu.

YENİDEN DOĞUŞ

Saray da şehrin geri kalanı gibi sessizliğe büründüğünde, Saffron kayıp kuzgununu aramaya başladı. Haberci padokundan aldığı bir fareyi Fiachra'nın yardımıyla değiştirdi, baykuş yüksek tavanlı koridorlarda ve her uçtaki geniş köşelerde uçmakta sorun görmedi. Elinde, Asche'nin tavsiyesi üzerine gündönümünden önceki günlerde oyduğu ahşap bir saç kazmasını tutuyordu. *Kur madalyonuyla uğraşma; Cylvan'a sadece senin gibi birinin verebileceği bir şey ver...* Saffron bunu neredeyse unutmuştu, bir stres okyanusunun altına gömülmüştü - bu da onu daha çok strese sokuyordu, hatırlayamadığı başka neler yaptığını, söylediğini ya da kabul ettiğini merak ediyordu.

Cylvan kendi yatak odasında, bahçede, yemek salonunda, balo salonunda ya da Saffron'un en çok sevdiğini bildiği çalışmalardan herhangi birinde olmadığında, kuzgununun gidebileceğini düşündüğü son yere kadar içgüdüsunü takip etti. Koridorda yürüdüğü süre boyunca kalbi sıkıştı, çarptı ve kendi içinde dönüp durdu, doğru yolda olduğundan bile tam olarak emin değildi. Muhafızlardan birine yol sormak zorunda kaldı ve o zaman bile iki kez yolunu kaybetti. Ama onu bulduğunda, kapının tokmağını kırıp içeri baktığı andan itibaren anlamıştı.

Asche'nin yatak odası Danann Evi'nde oturduklarından pek farklı değildi ama çok çok daha büyük ve çok çok daha dağınık olduğu belliydi. Yerden tavana kadar raflar, kitaplıklar ve cam kapaklı dolaplar üst üste yığılmış ve ağzına kadar kristaller, ıvır zıvırlar, gizemli kir diğer sıvıların şişeleriyle . Saffron odadaki her bir nesnenin köklerinin vahşi tılsımlara dayandığını kesinlikle biliyordu ve bu yüzden kazara hiçbir şeye çarpmamaya dikkat ediyordu. Cylvan'ı teselli etmek için ararken isteyeceği son şey bir kurbağaya dönüşmekti.

Kuzgun prensi, odanın en loş yerindeki minderli pencere pervazında saklı duran ıvır zıvırların arasına iyice karışmıştı. Saffron'un içeri girdiğini duymamış olmalıydı, çünkü hiç kıpırdamadı, hiçbir şey söylemedi, sadece açık pencereden dışarı, vadinin karşı tarafındaki Avren'in titrek ışıklarına baktı. Saffron neredeyse onun adını söyleyecekti ama prensinin durumunu tam olarak gözlemleyemediği için ses boğazında düğümlendi.

Revirde sargıya alınmış olsa da, oyunlarda için yanaklarında ve alnında oluşan sıyrık ve morluklar hâlâ duruyordu. Saffron onların neden hâlâ iyileşmediğini biliyordu; Ryder'ın yırtıp açtığı ve sonra tekrar kapattığı örtü yüzünden Avren'in tamamı kül rengine bürünmüştü. Saffron kuzgununu daha önce hiç böyle görmemişti ve bu durum ciğerlerini nefes alamayacak kadar sıkıyordu. Sıcak bir koruyuculuk onu sardı. Kanını kaynatıyordu.

Cylvan'ın makyajı da silinmiş, saçları yıkanmış, taranmış ve bir omzunun üzerinden örülmüştü. Hiç mücevher takmamıştı. Saç tokası yoktu. Yüzük ya da bilezik, hatta süslü bir tuniğin altın düğmeleri bile yoktu. Sadece ince bir şair bluzu, pantolonunun beline bile sokulmamıştı. Cylvan dé Tuatha dé Danann, yosun ve çamurla kaplı olsa bile, asla mükemmel yakışıklılıktan başka bir şey göstermezdi - ama o gece, bandajların altında, Saffron endişenin geri dönüşünü gördü

Tavrında çentikler vardı. Kılcal çatlaklar, belki de sadece onun için, prensinin ince pencere çerçevesinin köşesine yaslanarak oturuşundan belliydi, sanki aniden kayıp gökyüzüne karışsa umurunda olmayacakmış gibi. Eğer düşerse kendini yakalayamazdı. Düşer, düşer, düşerdi ve dipte onu yakalayacak ya da yastıklayacak hiçbir şey olmazdı. O anda Safran'dan daha az ya da daha çok zengin değildi ve belki de bu yüzden çatlaklar çok daha belirgindi. Belki de bu yüzden solgun görünüyordu, belki de bu yüzden saçları normalden biraz daha mattı.

Yine de Cylvan mükemmeldi. Saffron için o her zaman mükemmel olacaktı. "Cylvan?" diye sordu. Saç kazmasını kavradı.

Cylvan'ın zıplamadan, sadece dönüp yavaşça ona bakması ve ardından aynı şekilde yumuşakça gülümsemesi Saffron'un kalbini neredeyse kırıyordu.

"Púca," dedi nazikçe, oturma şeklini ayarlayarak. "Ne kadar uzun zamandır-"

"Hayır!" Saffron tekrar doğrulmadan önce ellerini uzattı. "Hayır, kalkma. Ben sadece... yalnız olmadığından emin olmak için buradayım. Eğer yalnız olmak istemiyorsan."

Cylvan onu büyük bir merakla izliyordu. Sanki Saffron en çok beklediği şeyleri hiç söylememiş, sanki hâlâ hazırlıksız yakalanmaya alışmamıştı. Saffron onun teklifinde bu kadar garip olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu, nihayet yaklaşımadan önce ellerini arkasındaki kazmanın üzerinde gezdirdi.

Saffron dizlerinin üzerine çöktü. Cylvan itiraz etmek için ağzını açtı ama Saffron kazmayı Cylvan'ın ellerini kucağında kavuşturduğu yerin altına yavaşça sokunca tekrar kapattı. Mairwen'in dışındaki ormanda bulunduğu kiraz ağacından bir daldan oyulmuştu; çizik çizik yıldızlar ve bulutlarla süslenmiş iki çatalın tepesinde bir hilal vardı. Cylvan uzun süre ona baktı ve başparmağını elle oyulmuş şeklin üzerinde gezdirdi.

"Önemli bir şey değil, gerçekten," diye fısıldadı Saffron sessizliği bozarak. "Çok iyi oyulmadığını biliyorum -bildiğiniz gibi uzmanlığım daha çok karakalem ve kâğıt üzerine- ve kıyafetlerinizin hiçbirine uymayacağını ve muhtemelen birkaç kullanımdan sonra kırılacağını biliyorum ama... bu Asche'nin fikriydi."

Cylvan'ın parmakları hareketsiz kaldı. Saffron dudağını ısırıldı. Elini cebine attı ve Cylvan'ın gülme ihtimaline karşı henüz atmaya cesaret edemediği bitmemiş kur madalyonunu çıkardı. Çirkin küçük portreyi hasta bir kuş gibi avarasına aldı, sonra tekrar iç çekti.

"Sana bir kur madalyonu yapmayı düşündüm," diye açıkladı kendini biraz acınası hissederek. "Ama tam olarak nasıl yapmak istediğime karar veremedim. Kendimi bir insan olarak resmetseydim, onu yanında taşıyamazdın, değil mi? Utanç verici bir şey olurdu, en azından bir süreliğine. Ama ne zaman kendimi yüksek bir fey olarak resmetmeye çalışsam, bunun yerine... düşüncelerim yarışmaya başlıyordu. Tek düşünebildiğim, bunu yapmanın gerçekte kim olduğuma sırtımı dönmek gibi bir şey olduğuydu, ki bu özellikle de her şey olup çok zordu. Belki bir parçam da beni bu şekilde tercih etmeye başlayacağından endişeleniyordu, tıpkı göz kamaştırıcı ve güzel olduğum zamanlardaki gibi ve ben sadece... bunu gerçekten hazmedemiyordum. Ah..."

Beceriksizce gülümsedi ama Cylvan'ın gözleriyle karşılaşmadı. Bir eliyle madalyonu kapatarak yere koydu ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Cylvan'ın saç örgüsünü aldı ve koyu renkli örgüyü avuçlarının üzerinde gezdirdi.

"Beantighe Köyü'nde, sevgimizi göstermenin bir yolu olarak birbirimize saç tokası hediye etme geleneğimiz vardı. Saç tokaları, klipsler ve diğer küçük saç bibloları üniformalarımızla birlikte takabildiğimiz ve başımızı belaya sokmayan tek aksesuardı. Peçelerimiz tarafından örtüldükleri ve çok gösterişli olmadıkları sürece. Böylece sevdiğiniz birine bir tane verdiğinizde, herkesin görmesi için takabilirdi. Bu

Kulağa aptalca geliyor, biliyorum ama Daurae Asche'ye madalyonun üzerindeki portreden şikayet ediyordum ve sana gerçekte kim olduğuma dair daha anlamlı bir şey hediye etmem gerekirken neden yüksek fey gibi bir şey hediye çalıştığımı sordular, ben de... ben de düşündüm..."

Gözyaşları Saffron'un elinin arkasına damladı, sözlerini yavaşlattı ve gözlerini yukarıya doğru topladı. Cylvan ona bakıyordu, dudakları birbirine sıkıca bastırılmış, çenesi kırışmış ve çenesi sıkılmıştı. Duyguları gözlerinden serbestçe dökülürken, geri kalanı sanki hepsini bastırmak için savaşıyormuş gibi titriyordu. Hepsini aşağıya, uzağa, onu en çok inciten yere ulaşamayacakları bir yere itmek için.

Saffron ellerini Cylvan'ın yüzünün iki yanına koyarak, "Sorun yok," diye fısıldadı. "Ağlayabilirsin, Cylvan. Lütfen, ihtiyacın ağla. İyiymişsin gibi davranmak zorunda değilsin. Benimleyken olmaz. Benimleyken asla."

Cylvan'ın ifadesi büküldü, gerginleşti ve sonra kırıldı. Boğuk bir çığlık attı, öne doğru eğildi ve acı dolu bir ses çıkarırken ellerini yüzüne bastırdı. Saffron'un kalbi paramparça oldu ve tek yapabildiği Cylvan'ı göğsüne çekmek, ona sarılmak, kendi gözyaşları gözlerinin arkasına batarken yüzünü prensinin koyu renk saçlarına bastırmak oldu.

Cylvan'ın ağlaması bedenini sarsan hıçkırıklara dönüştü ve bu hıçkırıklar kendine, olduğu ve olacağı her şeye lanet etmeye dönüştü. Saçlarını, kıyafetlerini yırtıyor, Asche'ye onu affetmesi için yalvarıyor, Saffron'a hayatında böyle bir leke olduğu için onu affetmesi için yalvarıyordu

-Saffron her ne kadar yüzünü tutup onu öpmek, bunun doğru olmadığını, asla doğru olmadığını söylemek istese de Cylvan'ın ağlamasına izin verdi. Yoluna çıkmayacaktı.

Cylvan'ı pencere pervazının kenarından çekip yere yatırdı, sonra da kucağına oturttu; Cylvan, Saffron'un karnına yaslanıp kollarını ortasına dolayarak ağlıyordu. İçinde sıkıca kıvrılmış

Ağlayarak, ığlık atarak ve yalvararak, söyledikleri artık söz olmaktan çıkana kadar. Saffron ona sarıldı. Onu tuttu, onu tuttu ve Cylvan'ın yas tutmak için ihtiyaç duyduğu sonsuzluk boyunca bunu yapmaya devam edecekti.

Tüm bu süre boyunca, vücudu kendini ne kadar sıkarsa sıkınsın, dişlerini ne kadar sert sıkarsa sıkınsın, Saffron'u idam edilmek üzere sürüklenen birinin vahşiliğiyle nasıl kavrarsa kavrasın, Cylvan'ın sa kazmasını kavrayan eli hiç sıkılmadı. Tahtanın atallarını büyük bir zen ve nezaketle kavradı, en hassas bağlantıları bile asla koparmadı. Sanki bir kalem boyutundan çok daha büyük bir şeymiş gibi onu iki eliyle göğsüne doğru çekti. Onu iki elinin arasına aldı, bazen sadece ona bakmak ve parmaklarını detayların üzerinde nazikçe gezdirmek için titreyen nefesler dışında sessiz kaldı. Saffron onu sadece tuttu. Onu tuttu.

Duygular sonunda Cylvan'ın bedenini en sıkı şekilde kavradığında, başını tamamen Saffron'ın kuşağına yaslamasına izin verecek kadar gevşediğinde, Saffron'ın elleri sonunda saçlarını buldu. Saçlarını geriye doğru okşadı, karmakarışık örgüyü çözerek nazik elleriyle yeniden rd. Parmak eklemleri prensinin bir zamanlar güzelce oyulmuş boynuzunun parçalanmış kenarına her dokunduğunda kendi duygularını bastırdı.

"Bilmeni isterim ki... Asche'yi düşünmeden tehlikeye göndermedim," dedi sonunda bir itiraf gibi. Gördüğü her şeyi neredeyse açıklıyordu, Güneş Işını olduğunu bildiği kişinin etrafındaki kurak parıltıyı-

"Sana güveniyorum." Bu sözler Cylvan'ın kederden şişmiş dudaklarından kendi itirafı gibi döküldü. Saffron öne doğru eğildi ve sa tellerini Cylvan'ın gözlerinden uzaklaştırdı. Yüzü ıslaktı ve kırmızıya boyanmıştı, saçları kendi elleriyle koparıp çektiği için zorlukla çözülmüş ve yabaniydi. "Ne yaptığını bildiğine gvenmediğim tek bir an bile olmadı Saffron, bu beni dehşete düşürse de. Beni korkutsa bile.

düşünmeden tepki gösterdi - Asche'yi asla düşünmeden göndermeyeceğinizi biliyordum."

Cylvan elini Saffron'un göğsüne bastırıp kalbini keskin tırnaklarının arasına alabilirdi. Prensini tekrar yüzünden tuttu ve onu nazik, gözyaşlarıyla tuzlanmış bir öpücüğe çekti.

"Beni sen seçtin," diye devam etti Cylvan boğuk bir sesle. "Beni bir kenara atmak çok kolay olurdu. Herkes seni bunun için över ve severdi, Asche'yi kurtardığın için, tüm Alfidel'i kurtardığın için tanrılaştırılırdın. Bu senin için, herkes için çok daha kolay olurdu ama sen yine de beni seçtin."

Saffron onu tekrar öptü. "Her zaman seni seçeceğim. Sen benimsin." Cylvan titreyen bir nefes bıraktı.

"Ryder seninle benim birbirimiz için yaratılmadığımızı kanıtlamaya niyetli," diye devam etti Saffron, Cylvan'ın yanaklarındaki taze gözyaşlarını silerek. "Ben de benden aldığı her şeyi geri alırken ona yanıldığını kanıtlamaya niyetliyim. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok şeye aynı anda sahip olmamıştım ve Ryder Kyteler gibi birinin hepsini benden almasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum Cylvan, Asche'yi geri alacağız. Letty, Nimue ve Hollow'u geri alacağım. Eias Lam'ı bulacağız ve onları cadı işaretime yardım etmeleri için tehdit edeceğiz - ya da bir sonraki ekinoks önce gelirse, onları tamamen atlayıp perdeyi kendim açacağım ve ondan seni köprü ortağım yapmasını isteyeceğim. Hayatta, sihirde ve sonsuzlukta tek ve biricik yoldaşım. Ve sonra bir gün birlikte kral olacağız, ne kadar uzun sürerse sürsün ya da biz giderken başımıza ne gibi korkunç şeyler gelirse gelsin. Gündüz ya da gece. Gece ya da gündüz, her zaman seni seçeceğim."

"Gündüz Mahkemesi için pek umut kaldığını sanmıyorum," diye nefes aldı Cylvan. Saffron sırttı ve hilal şeklindeki mızrağı Cylvan'ın parmaklarının arasından nazikçe çekti. Saçındaki örgüyü tamamlayan Saffron, uçları Cylvan'ın kulağının altındaki en yüksek düğüme soktu.

"Öyle olsun," diye fısıldadı. "Ama ben karanlıkta senin yanında kalacağım."

Cylvan'ın ağzı tekrar düzleşti. Eli Saffron'unkini aradı ve Saffron onu buldu. Alınlarını birbirine bastıran Saffron gözlerini kapattı ve Cylvan'ın elini sıkıca kavradı. Bırakmayacaktı; daha önce pek çok kez neredeyse kaybettiği gibi bu insanı da kaybetmeyecekti. Onlara yol gösterecek ışık ne kadar az olursa olsun.

Eğer kaderlerinde karanlıkta yürümek varsa, Saffron ışığı bükmeyi öğrenecekti. Eğer ışığı bükemezse, o zaman gölgeyi bükerti. Gölgeyi bükemezse, Saffron Cylvan'ın elini asla bırakmayacaktı. Zaten en iyi ait olduğu yerin orası olduğunu biliyordu.

CYLVAN, SAFFRON'UN KUÇAĞINDA YUMUŞAK BİR UYKUYA DALDI. DUDAKLARI HAFİFÇE ARALANDI,

Rüya görürken koyu renk kirpikleri bir ileri bir geri sallanıyordu. Saffron bunların merhametli hayaller olduğunu onun hiç hareket etmemesinden ya da kıpırdamamasından anlıyordu. Saffron parmaklarını durmadan, durmadan saçlarında gezdirdi. Dinlenmeye ihtiyacı olduğu sürece onu orada tutmaya yardım etmeyi diledi.

"Cylvan'ın kollarında uyumasına izin verecek kadar güvenebileceğim çok az insan var."

Saffron gözlerini kapattı.

Birbirinizle ilişkinizi asla anlayabileceğimi sanmıyorum. nefret mi ediyorsunuz? Yoksa önemsiyor musunuz? Sevgi göstermek için ne güzel bir yol.

Taran, Saffron'un aklının bir köşesinde duruyordu ve bu durum Saffron'un kaşınmasına neden oluyordu. Her zamanki gibi. Belli ki fey lordunun söylemek istediği bir şey vardı, bu yüzden Saffron onu ortaya çağırarak rahatsızlığını hafifletti. Fısıltıyla konuşarak, bir rüzgâr nefesinden daha fazla

pencereden. Taran önünde belirlediğinde, başını eğip burnunu Cylvan'ın kırık boynuzuna hafifçe bastırmadan önce küçük bir teşekkür selamı verdi.

"Ondan asla nefret edemem," dedi Taran, sesi Saffron'un ki kadar yumuşaktı. İkisi de Cylvan'ı bir an bile kıpırdatmadı. "Aksi görünse bile. Ona karşı zalim olduğumu biliyorum ama bunun nedeni asla ondan nefret etmem değildi."

"O zaman neden?"

Taran ilk başta cevap vermedi. Kendini yavaşça yere bırakmadan önce uzun bir süre Cylvan'a baktı. Yine de kıpkırmızı gözlerini başka tarafa çevirmedi.

"Aksi takdirde ona ne yapacaklarından korkuyordum. Onun kontrolünün bende olduğunu kanıtlamam gerekiyordu."

"Kim onlar?"

Taran'ın kulakları geri çekildi, sanki bunu düşünmek bile tüylerini diken diken etmişti.

"Ailem. Tabii ki ailem. Anılarımı gördünüz, bu sizi şaşırtmamalı."

Saffron dudağını ısırdı. Gözlerini uyuyan prensine çevirdi, alnındaki birkaç koyu renkli saç nazikçe topladı, ardından bir parmağını kırık boynuzunun düzleştirilmiş kenarında gezdirdi.

"Neden Eias'tan beantigh öldürme anılarını çekmesini istedin? Morrígan'dakileri. Arkadaşlarım," diye sordu sonra. Bunu yaparken sesi titriyordu ama nedenini bilmiyordu. Taran kızsı bile Saffron artık ondan korkmuyordu. Belki de o acı dolu anılara dalmaktan korkuyordu.

Taran cevap vermeden önce yine acele etmedi. Saffron'un acelesi yoktu. Taran'ın bundan kurtulması için de bir yol önermezdi. Başına gelen her korkunç şeyi anlaması için ona bir fırsat verilmişti; bu şeylerin çoğu da Saffron'un ellerinden çıkmıştı.

Artık üzerinde tam bir hâkimiyeti vardı. Saffron her gerekçeyi anlayacaktı. Affetmek için değil ama gelecekte güçten deliye dönen yüksek feylerde bu tür uyarı işaretlerini öğrenip fark edebilmek için.

"Ailemin Cylvan'ı kontrol altında tutmak için mücadeleye ettiğimi bilmesine ihtiyacım yoktu," diye cevapladı kurt sonunda. "Evlenme teklifi gibi basit bir şeyi elde etmek için beantigh öldürmeye ve vahşi peri meyveleri aramaya başvurduğumu bilmelerine ihtiyacım yoktu. Bir teklif kolay olmalıydı. Eğer bu kadarını bile başaramazsam, daha sonra hüküm süreceğime dair bana güvenleri kalmazdı. Sonrasında ben hükmederken onların emirlerini yerine getirmek için."

Saffron başını salladı ve Taran ile kız kardeşi Anysta arasında tanık olduğu o konuşmayı hatırladı. Cylvan'ın görünümüne bürünmeden ve okyanusta boğulduktan sonra Nimue'ye dönüşen Glass'ı öldürmeden hemen önce.

"Onunla evlenmen bekleniyordu... çünkü o zaman ailenin külden laneti kalkabilirdi, değil mi?" diye sordu, Taran'ın hafıza ipliklerine dalmadan hemen önce Asche ile yaptığı konuşmayı da hatırlayarak. Taran sanki Saffron'un bunu anlamasını hiç beklemiyormuş gibi şaşkın bir merakla ona baktı. Sanki Saffron, Taran'ın sır saklamakta sandığı kadar iyi olmadığını defalarca kanıtlamış olmasına rağmen, onu tam olarak ne kadar çok şey bildiği konusunda gafil avlayabilirmiş gibi. Yüksek sesle cevap vermedi, sadece başını salladı. Saffron'un midesi altüst oldu, kendi içinde düğümlendi. Cylvan'ın yumuşak saçlarını okşayarak sinirlerini tekrar yatıştırdı.

"Madem bu kadar çaresizler... neden katıldığım talip galalarının hiçbirinde ailenizden kimseyi görmedim?" diye sordu sessizce.

"İsterdim. Bilmek istiyorum. Cylvan için tehlike oluşturabilecek her şeyi bilmek istiyorum, geçmişte kalmış olsa bile. Artık onunla ilgilenmek benim sorumluluğumda. Özellikle de bana açıkça kur yapmaya başladığında, nişanımızı gerçekten ilan ettiğimizde, ki bunun er ya da geç gerçekleşeceğini düşünüyorum.

... dauraların gitmesinden bahsetmiyorum bile, paniklemeye başlamış olmalılar."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Ama size zaten söylediğimden fazlasını söyleyemem."

"Neden olmasın?"

Taran'ın burnu sıkıntıyla kırıştı. Kulakları tekrar geriye doğru düzleşti.

"Çünkü Eias'ın anılarımdaki parmakları olan tek parmaklardı; diğerleri bana isteğim dışında yapıldı. Ryder Kyteler da aynı amaçla seninkini yırttı. Kendimi bildim bileli ailem beni itaatkâr kılmak için hafıza iplerimi dokuyor. Beni uysal ve itaatkâr tutmak için. Kesinlikle doğru olduğunu bildiğim çok az şey var, dünyayı algılama şeklimi değiştirmek için yerleştirilmiş sahte iplikler değil."

Saffron ona baktı. Bu itirafla birlikte Taran mac Delbaith'i aniden biraz daha iyi anladığını hissetti. Onun çaresiz, çılgınca kontrol talebini. Kurallara uyma ve onları yerine getirme konusundaki ısrarı, kendisi şahit olmasa bile neler olup bittiğini her zaman bilmek istemesi. Cylvan itaat etmeye giderek daha az istekli hale geldikçe yavaş yavaş çözülüşü; buna göre hareket etmesi için ailesinden hissetmiş olması gereken baskı, bunu yapmazsa Cylvan'ı kaybetme korkusu, neyin gerçek neyin sahte olduğunu asla tam olarak bilememesi. Cylvan'a dair algısının ne kadarı gerçek bile değildi? İlişkilerinin, dostluklarının, Taran'ın ailesinin Taran'ı itaatkâr tutmak için ürettiği kısımları bile var mıydı?

"Eias neden Glass'ı öldürdüğüne dair hafızanı geri çekti?" Saffron devam etti. Taran dişlerini sıktı.

"Aksi takdirde ailem onu alırdı. Kanıtları saklamak için. Onu saklamak istedim - sadece kendime o korkunç şeyi hatırlatmak için değil

Yaptıklarım, onu korumak için katlandığım mesafeler -ama aynı zamanda, bir gün Cylvan'ın yanında iktidara geldiğimde, bana zorla yaptırdıkları tüm korkunç şeyleri aydınlatmak için kullanabileceğim en azından bir şeye sahip olmak için."

Saffron ne diyeceğini bilemedi. Tekrar Cylvan'a baktı, onun huzur içinde uyumaya devam etmesinde teselli aradı. Saffron elinde olmadan bir parmağını kaşının kıvrımında, kirpiklerinin yumuşak uçlarında gezdirdi.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," demekten başka bir şey gelmedi aklına. Affetmeyi teklif etmeyecekti, içinde bulunduğu koşulların zorluğuna rağmen hâlâ bu kadar zalimce davranan birine sempati göstermeyecekti ama Saffron onu anlıyordu. Sadece biraz daha iyi.

Bundan da öte, yüksek feylerin istediklerini elde etmek için ne kadar acımasız olabileceklerini anlıyordu. Bu süreçte manipüle ettikleri ve zarar verdikleri insanları. Kendi çocuklarının bile nasıl kolay bir av olduğunu.

"Şimdi ne yapacaksın?" Taran devam etti. Parmakları Cylvan'ın kulağının ucunda bir çizgi çizerken Saffron'un zihni bir cevaba yöneldi.

"Eias Lam'ı bulmaya çalışacağız," diye fısıldadı Saffron. "Hem arkadaşlarımı bulmak için bizi perdenin içinden geçirip geçiremeyeceklerini görmek hem de benimle arasında bir diyalog açıp açamayacaklarını görmek için. Böylece cadı mührüm için ona yalvarabilirim. Onları bulamazsak ya da Mabon daha erken gelirse, o zaman bir peçe yemini töreni yapacağız ve peçeden Cylvan'ı birç ortağım yapmasını isteyeceğim. Sonra diğer tarafı araştırmak için perdeyi birlikte açabiliriz. Elbette tüm bunlar, kahinlerin geçip onları daha önce bulmadıklarını varsayarsak, ama..."

Saffron gözlerini kapattı. Taran bir sonraki sorusunu Saffron cevaplayamadan kendisi sordu.

"Peki ya Ryder Kyteler?"

Uzun bir nefes verdi. Başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "*Ryder Kyteler'in ne olduğunu* hiç bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum, özellikle de kraliyet kahinleri bile Asche ya da başka birinin izini bulamazsa. Benim gibi biri ne ..."

Pencereden odaya bir şey süzölüp kucağına bir tarçın bobininden daha büyük olmayan bir kâğıt parçası bırakınca Saffron'un sesi kesildi. Elektrikli masa lambasının koluna tünemiş, bir ileri bir geri zıplayarak kendisini gözetleyen küçük mavi çalıkuşuna baktı. Bir anda, Asche'ye yapışan cadı avcısının etrafındaki kurak büyünün parıltısına tanık olduğundan beri umduğu şeyi doğruladı.

Gözlerini kuştan zorlukla ayırarak parşömeni sıkıştırdı, bacağının üzerinden açtı ve Sunbeam'in el yazısını bir anda tanıdı. Cylvan, Saffron kahkahayı patlattığı anda sıçrayarak uyandı, elindeki kâğıdı sıktı, ardından kahkahaları sevinç hıçkırıklarına dönüşürken kollarını prensine doladı.

Onları buldum. Londra'da.

TEŞEKKÜRLER

Gördüğüm en çarpıcı sanat eserlerinden bazılarını yaratmadaki yetenekleri ve becerileriyle beni her gün şaşırtmaya devam eden **ortağım, prensim ve Mo.** Bu seriyi görsel açıdan bu kadar güzel hale getirmek için gösterdiğiniz özveriyi takdir ediyorum ve her gün uyandığımda sizinle birlikte dünyalar yarattığım için ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyorum.

<https://morlevart.com/work>

Twitter: @morlevart

Instagram: @morlev_art

Rowan Blood fandomu ve etkileşimleri, yaratıcılıkları ve destekleriyle beni şaşırtmaya ve ilham vermeye devam eden **yeni ve eski Ko-fi abonelerim.** Yaptığım her şeyi sizin için yapıyorum (üzücü, endişeli şeyleri bile).

Rowan Blood serisine veren, yorum yapan ya da kulaktan kulağa yayılmasını sağlayan **herkes,** özellikle de sizin zamanınıza ve adanmışlığınıza çok güvenen bağımsız yazarların atan kalbi ve can damarisınız. Bunu yapabilmeme ve yapmaya devam edebilmeme katkıda bulunduğunuz için çok teşekkür ederim. Sizlerle paylaşacak daha çok hikâyem var.

Yakınımdaki ve uzağımdaki arkadaşlarım ve akranlarım, ister çevrimiçi etkileşim ister bire bir sohbet yoluyla olsun, sayısız şekilde destek veriyorlar. Etrafım bu kadar çok yetenekli ve yetenekli insanla çevrili olduğu için çok şanslıyım.

Çalışkan insanlar, birbirimizle yan yana uzun kariyerler paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

YAZAR HAKKINDA

Kellen Graves (they/them) Kuzeybatı Pasifik'te yaşayan, partneri, iki kedisi ve kristal koleksiyonuyla yaşayan queer bir bağımsız yazar ve sanatçı. Ayrıca dijital illüstrasyon, fotoğrafçılık, planlayıcı koleksiyonu yapmak ve okyanusta kaybolmaktan hoşlanıyorlar.

Bu albüm ve gelecek albümler hakkında daha fazla bilgi edinebilir, sanatlarını görebilir ve Kellen'i sosyal medyada takip ederek veya web sitesine göz atarak bağlantı kurabilirsiniz.

[SKELLYGRAVES.COM](https://skellygraves.com)

[SKELLYGRAVES.CARRD.CO](https://skellygraves.carrd.co)

AYRICA KELLEN GRAVES TARAFINDAN

ROWAN KAN

ACILARIN PRENSİ (CİLT) GÜMÜŞ KÜLLERİN
EFENDİSİ (İKİNCİ CİLT)
CADININ İŞARETİNİN HABERCİSİ (ÜÇÜNCÜ CİLT)
TİLKİ VE KURBAĞA

ROWAN BLOOD DÖRDÜNCÜ CİLT 2024'TE GELECEK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

